Đông Phương Ngọc

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 1

Trộm Thây Trong Cổ Quan Tài

Độc Long Cương, một ngọn núi thấp nhưng rộng lớn, một trong những thắng cảnh nổi danh vùng tây bắc Kim Lăng.

Chênh chếch về phía đông, một ngôi chùa cổ dựng lên từ thời đại lục triều không rực rỡ trang hoàng nhưng sừng sững choán cả một vùng rừng núi thâm u, khí thế cực kỳ hùng vỹ:

Linh Cốc Tự.

Vầng trăng giữa tháng ngời ngời trải bạc lên đầu cây, ánh sáng xuyên qua cành lá, lỗ chỗ từng góc núi.

Rẹt!

Y như chim đêm vỗ cánh, một bóng đen vượt ngược lên triền núi, chúi xuống thung lũng như một con ó xớt mồi.

Bóng đen đáp nhẹ xuống mé sau chùa, và vầng trăng sáng thấp thoáng cho thấy đó là một tên đại hán trạc trên dưới ba mươi vai hùm lưng gấu.

Hắn đu mình trên cành cao đưa mắt quan sát bốn bên và vút thẳng vào chùa.

Giữa đại điện của ngôi chùa cổ, một chiếc quan tài màu sơn còn ươm bóng,

bên dưới leo lét ánh đèn dầu lạc theo làn gió đông lúc tỏ lúc mờ.
Gã đại hán nhè nhẹ bước vào nhìn lên linh vị:
"Kim Lăng Hiển Khảo Thượng Phong Phủ Quân Chi Linh Vị".
Gã đại hán vùng thụp xuống lạy luôn bốn lạy, miệng khấn lầm thầm:
– Được tin quá trễ, không được hiếu phục ân công, vãn bối là Quản Thiên Phát xin khấu đầu thống khấp!
Lạy thêm bốn lạy nữa, gã đại hán có tên Quản Thiên Phát ngửng lên rưng rưng nước mắt:
– Sinh tiền, ân công đã thi ấn bố đức, chính mẹ con vãn bối cũng chưa kịp đáp đền thì ân công đã sớm cỡi hạc quy tiên...
Soạt!
Một tiếng động thật nhỏ, kế tiếp là những bước chân thật nhẹ tiến vào đại điện, và bằng vào kinh nghiệm giang hồ, với bản năng ứng biến, Quản Thiên Phát nhún mình phóng lên chiếc xà ngang cao hơn ba trượng, nằm mọp xuống nín hơi quan sát...
Vừa ẩn mình xong, dưới mắt Quản Thiên Phát đã có bốn bóng đen thoáng vào đại điện, toàn thân họ phủ áo choàng đen kịt, đầu mặt họ cũng được phủ kín bằng cái chóp vải đen trông như bốn con quỷ hiện hình.
Điều lạ lùng là họ chỉ tiến vào và đứng sững trước đại điện chứ không đến gần cỗ quan tài và dáng cách của họ thật trang nghiêm. Với dáng cách ấy đã cho Quản Thiên Phát biết ngay họ đang chờ người khác.
Đúng như điều dự đoán, một bóng đen nữa hiện ra, cũng may cho họ Quản, nếu bóng đen sau này đến trước nhất định sẽ bắt gặp hắn vì chính hắn đang chú ý mà bóng đen ấy đến hắn không hề hay biết, cho đến khi nhìn xuống thì bóng đen ấy đã đứng sững như thiên thần.
So với bốn bóng đen trước, bóng đen sau có phần cao lớn hơn nhiều và càng với phục sức đó, kẻ mới tới cũng trùm vải đen kín mít từ đầu đến chân.

Chỉ có đôi mắt hắn là chiếu rõ và chính đôi mắt ấy làm cho Quản Thiên Phát phải rùng mình.

Tia mắt ngời ngời như ánh sao đêm quét một lượt qua khắp chỗ và bóng đen cao lớn cất giọng trầm trầm:

– Đã chuẩn bị xong chưa?

Bốn bóng đen đến trước rập lên một lượt:

– Bẩm lệnh chủ đã sẵn sàng rồi ạ.

Quản Thiên Phát giật mình, sao lại là "Lệnh chủ"?

Họ thuộc về tổ chức nào?

Bằng vào trang phục của họ. Quản Thiên Phát soát lại Hắc, Bạch giang hồ trong ký ức nhưng hắn không hề nghe thấy....

Hắc Y Lệnh Chủ chớp đôi mắt ngời ngời:

– Đã xong rồi hãy ra tay!

Bốn tên thuộc hạ gập mình và tiến thẳng vào cỗ quan tài....

Bây giờ thì Quản Thiên Phát mới thật sự giật mình, bây giờ thì hắn mới thấy binh khí trong tay họ.

Nói binh khí thì không đúng nói nếu binh khí thì họ Quản cũng không đến nỗi giật mình, trong tay của mấy tên áo đen toàn là những xà beng, những dùi....

Máu trong người của Quản Thiên Phát vụt như sôi, nhìn vào những vật dụng ấy hắn đoán ngay ý đồ của ho.....

Thuở sinh tiền chẳng những không làm chuyện ác mà lại còn vì kẻ thiện lương mà diệt trừ kẻ ác, ân công có thù oán gì mà những tên này lại làm chuyện cướp thây?

Chuyện quật mồ hủy thây không phải là không có trong giang hồ, nhưng theo Quản Thiên Phát hành động đó chỉ dành cho kẻ tà ma ác đạo. Ân công của hắn, Giang Thượng Phong là lão anh hùng hiệp danh vang dội đại giang

nam bắc không ai không biết, không ai không nghe, bọn này dám làm chuyện đại nghịch như thế thì quả chúng là bọn vô luân...

Đối với một người mà Quản Thiên Phát đã mang ân nặng bằng non, đối với một người đáng kính trọng như thế, hắn không thể làm ngơ để cho bọn chúng tự tung tự tác...

Chúng đã ra tay, tiếng khua của những chiếc đục như đinh đóng vào đầu, Quản Thiên Phát nghiến răng nhổm mình lên...

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua, hắn lại nằm thụp xuống...

Hắn một mình, trong khi bọn áo đen có đến năm người, năm người hiện diện chứ còn lực lượng mai phục chung quanh chưa tính tới....

Vì ân nhân mà chết, Quản Thiên Phát không tiếc thân mình, nhưng mối hận thù này lấy ai báo oán?

Hắn chết là những tay đại ác này sẽ thong dong, bọn chúng đã đề phòng bao mặt, nghĩa là bọn chúng làm chuyện âm thầm ném đá dấu tay, nếu có bắt được chúng là chuyện nên làm bằng không phải sống để giữ gìn chứng tích...

Quản Thiên Phát cắn răng nằm mọp xuống mà nước mắt trào ra....

Tiếng đục khua rộn lên và nắp quan tài đổ xuống. Quản Thiên Phát suýt chút nữa đã kêu lên, trong khi bốn tên áo đen buông đục há hốc mồm...

Thật lâu một tên trong bọn cất giọng run run:

– Bẩm lệnh chủ...

Hắc Y Lệnh Chủ hất hàm:

– Khiêng xác ra.

Tên thuộc hạ áo đen lại run run:

– Hồi bẩm lệnh chủ, trong cỗ quan tài.... không có thây....

Sự rúng động làm cho chiếc áo choàng đen động đậy, Hắc Y Lệnh Chủ quắc mắt:

– Ngươi nói gì?

Hỏi để mà hỏi chứ câu hỏi chưa dứt thì Hắc Y Lệnh Chủ đã lướt tới sát cỗ áo quan...

Tia mắt như điện của hắn chiếu thẳng vào cỗ quan tài....

Chiếc quan tài trống rỗng!

Hắc Y Lệnh Chủ nghiến răng:

– Chính mắt ta thấy rõ ràng...

Hắn vụt như hớt hải:

– Đặt nắp quan tài lên đóng lại!

Bốn tên áo đen vừa đóng nắp quan tài xong thì Hắc Y Lệnh Chủ trầm giọng:

– Đi!

Họ tới như bóng ma và rút đi như quỷ ảnh, chỉ thoáng cái tất cả đều mất hẳn về xa....

Quản Thiên Phát thở phào như vừa bỏ xong khối đá nghìn cân, hắn buông mình xuống cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Nhiều ý nghĩ dồn dập trong đầu hắn:

– Thi thể ân công không có trong quan tài, phải chăng vì tránh kẻ thù nên người giả chết?

– Hay là sau khi chết rồi vì biết trước chuyện sẽ xảy ra nên dặn người dời di thể?

Trong võ lâm hiện tại, Đông Hứa, Nam Giang, Tây Tần và Bắc Lý là bốn nhà rạng danh trong thiên hạ, nhất là nhà họ Giang ở Kim Lăng với "Hồi Long Bát Kiếm" là vang dội hơn cả suốt đại giang nam bắc.

Lão anh hùng Giang Thượng Phong, một bậc danh hiệp đã ra ân cho hầu hết võ lâm đồng đạo, đáng lý ông ta không thể có chuyện vì tránh thù nên giả chết.

Đã không thể vì tránh thù mà giả chết thì lại càng không vì sợ cừu nhân hủy hoại đến nỗi phải cho người dấu thi thể...

Và điều làm cho Quản Thiên Phát lạ lùng hơn hết là đã bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, hắn chưa từng nghe có nhân vật nào như tên Hắc Y Lệnh Chủ. Nội hai tiếng "Lệnh chủ" không thôi cũng đã quá lạ tai. Và khi thấy quan tài trống không, hắn đã hớt hải thốt lên:

"Chính mắt ta thấy rõ ràng..." những tiếng sau cùng hắn định nói gì?

Nhất định chỉ là một trong hai câu:

Chính mắt ta thấy rõ ràng hắn đã chết.

Chính mắt ta thấy rõ ràng đã liệm thây vào cỗ quan tài.

Nếu thấy chết thì có thể ở ngoài nhìn vào, còn nếu thấy liệm thây thì phải là người trong Giang phủ, mà phải là thân thích.

Bao nhiêu ý nghĩ dồn dập, sau cùng Quản Thiên Phát nhận ra rằng chuyện trộm thây này nhất định phải có lão liên quan đến cái chết của lão ân công, mà đã mang ân nặng đối với người, hắn thấy không thể làm ngơ được, hắn phải đến Kim Lăng.

o O o Kim Lăng Giang phủ được liệt vào hàng tứ đại thế gia trong chốn võ lâm, bất cứ nơi nào, nói đến "Nam Giang" là không một ai không biết.

Hai tiếng "Nam Giang" đúng ra là do tiếng "Nam Kinh Giang Gia" mà có, về sau có Đông Ngô Hứa Gia, Giang Tây Tần Gia và Hà Bắc Lý Gia cùng nhau kế tiếp nổi lên vì thế thiên hạ mới gọi tắt là Đông Hứa, Nam Giang, Tây Tần và Bắc Lý.

Tự nhiên những nhà đó đều có danh vọng lớn trong võ lâm mà giang hồ hào kiệt đều có nhiều liên hệ.

Giang phủ tọa lạc ở Ô Hạng, nó là một cái ngõ hẹp và vì Giang phủ ở đây gần như chiếm cả một vùng rộng lớn, nên có một lại gọi là "Ngõ Giang Gia".

Từ thuở nhỏ, Quản Thiên Phát đã sống lâu ở nơi đây, hai mẹ con hắn sống nhờ sức lao động của chính mình. Tự nhiên là vất vả, có nhiều lúc hai mẹ

con chỉ ăn khoai bắp trừ cơm và cũng chính những lúc khốn khó đó, hai mẹ con hắn chịu ơn Giang gia nhiều nhất.

Sau ngày mẹ qua đời, nhờ Giang Thượng Phong chiếu cố, viết thư ân cần giới thiệu Quản Thiên Phát được "Kim Xí Điêu" Quách Thế Phần, người tổng tiêu đầu của Hoài Dương Tiêu Cục mà cũng là chưởng môn nhân của Hoài Dương phái thu làm môn hạ.

Bắt đầu từ đó sau mấy năm khổ luyện, Quản Thiên Phát được ghi danh trong giới giang hồ.

Mười lăm năm nay, chẳng những Quản Thiên Phát nên danh mà lại còn được vị chưởng môn phái Hoài Dương thương yêu tin cẩn hắn đã trở thành cánh tay đắc lực cho Hoài Dương tiêu cục.

Bây giờ, sau mười mấy năm xa cách, trở lại nơi chôn nhau cắt rốn, Quản Thiên Phát bước đi mà lòng cảm thấy lâng lâng...

Bao nhiêu kỷ niệm vui buồn, bao nhiêu ân nghĩa quần vai đã khiến cho bước chân của Quản Thiên Phát càng thêm hối hả nhưng khi đứng trước hai cánh cửa ngỏ to lớn im lìm của Giang gia lòng hắn chợt dâng lên cảm xúc u hoài....

Vòng tường cao rộng, những gian nhà san sát trong kia đâu có phải lạ gì với hắn, hắn đã từng ra vào tự do với lòng thương yêu của Giang lão anh hùng, hắn đã từng đùa giỡn với hai người con trai của Giang gia mà trong thâm tâm hắn xem như ruột thịt, bây giờ đây bỗng thấy xa xăm...

Thời gian đã như lớp bụi dày phủ kín, Quản Thiên Phát bùi ngùi khi nghĩ rằng lát nữa đây mình sẽ đối diện với bộ mặt lạ như chưa từng quen biết.

Sau ba tiếng gõ nhẹ vào khung cửa của Giang phủ, cánh cửa từ từ hé mở và một gã đại hán áo xanh bước ra vòng tay nghiêm giọng:

– Dám hỏi tôn giá tìm ai?

Quản Thiên Phát vòng tay cười đáp lễ:

– Tại hạ là Quản Thiên Phát ở Hoài Dương tiêu cục muốn cầu kiến đại công tử, xin phiền lão huynh truyền báo dùm cho.

Gã đại hán áo xanh vẫn giọng nghiêm nghiêm:

– Quản tiêu đầu thật không may vì đại công tử đã vắng nhà.

Quản Thiên Phát lại vòng tay lần nữa:

– Thế nhị công tử có ở nhà đấy chứ? Tại hạ xin ra mắt nhị công tử cũng được.

Gã đại hán áo xanh do dự một giây cười nói:

– Xin Quản tiêu đầu thông cảm, nhị công tử vì không được khỏe trong mình nên không thể tiếp bất cứ một ai.

Quản Thiên Phát sững sờ và vội nói:

– Thật tình tại hạ có chuyện quá quan hệ mà đại công tử lại không có ở nhà, vậy xin lão huynh thông báo dùm một tiếng xem nhị công tử có cho diện kiến hay không?

Gã đại hán áo xanh lắc đầu:

– Chuyện này thật tình tại hạ không dám tự chuyên, vì nhị công tử của chúng tôi từ lâu rồi không tiếp khách...

Thấy hắn có vẻ cương quyết, Quản Thiên Phát vội nói mau:

– Đã thế xin lão huynh cho tại hạ gặp lão quản gia cũng được.

Tên đại hán áo xanh gật đầu:

– Xin Quản tiêu đầu đợi cho một chút để tại hạ vào vào thưa lại lão quản gia.

Hắn khẽ vòng tay và đi nhanh vào cửa.

Quản Thiên Phát đứng chờ đợi trong lòng cảm thấy không yên, hắn mường tượng Giang gia đã có nhiều chuyển biến, hắn chỉ thấy bằng trực giác chứ không có gì làm rõ rằng...

Qua một lúc khá lâu gã đại hán áo xanh đưa ra một người cao ốm, mắt to mày rậm, mũi quắp như mỏ chim ưng, nhìn sắc diện thật âm trầm khó

chịu....

Hắn vòng tay cười khách sáo:

– Đây là Quản tiêu đầu.... rất hân hạnh được nghe danh từ lâu, xin thỉnh vào trong dùng tạm chén trà...

Quản Thiên Phát lại thêm một lần sửng sốt...

Hắn cầu kiến lão quản gia, tức là cần xin gặp lão già Giang Phúc nhưng người này là ai?

Nhưng rồi hắn cũng vội vòng tay:

– Tại hạ chính là Quản Thiên Phát chẳng hay quý đại danh...

Gã đại hán áo xanh vội nói:

– Quản tiêu đầu, đây là Sở tổng quản của chúng tôi.

Phải chăng vì niên kỷ đã cao nên lão quản gia Giang Phúc đã nghỉ rồi?

Dù gì Quản Thiên Phát cũng vẫn thấy cần thủ lễ, hắn lại vòng tay:

– À... thì ra đây là Sở tổng quản, thật tại hạ vô cùng thất kính.

Người tổng quản họ Sở đáp lễ:

– Không dám, tại hạ tên Sở Như Phong...

Hắn nghiêm giọng trịnh trọng:

– Xin thỉnh Quản tiêu đầu vào trong uống trà.

Qua hai lớp cửa là vào đại sảnh, Sở Như Phong nghiêng mình mời khách và ngay khi đó đã có người mang đến khay trà.

Sở Như Phong nhìn Quản Thiên Phát mỉm cười:

– Tại hạ nghe nói Quản tiêu đầu có chuyện muốn gặp đại công tử, chẳng hay tại hạ có thể nghe chăng?

Đã có nhiều lịch lãm giang hồ, tự nhiên không khi nào Quản Thiên Phát đem chuyện như thế nói lại với một người chưa biết rõ, hắn chỉ cười cười:

– Tại hạ có việc ngang qua Kim Lăng, nghe nói đại lão gia quán thế nên định vào đây bái vị và không may đại công tử lại vắng nhà.

Sở Như Phong gật gật đầu:

– Vâng, vâng... Đại công tử vắng nhà, nhưng nếu Quản tiêu đầu có chuyện xin cứ bàn với tại hạ cũng thế thôi.

Tự nhiên, hắn đã là tổng quản thì hắn có quyền thay mặt chủ nhân để mà giải quyết khi chủ nhân vắng mặt.

Nhưng với Quản Thiên Phát, với chuyện trọng đại này thì đâu có thể như thế được, tự nhiên họ Quản phải lựa lời:

– Tại hạ muốn diện kiến nhị công tử, không biết Sở quản gia có giúp được cho chăng?

Ánh mắt họ Sở chớp ngời và hắn nói bằng một giọng hơi trầm:

– Nhị công tử không tiếp được, xin Quản tiêu đầu lượng thứ cho.

Quản Thiên Phát điềm đạm mỉm cười:

– Từ thuở nhỏ tại hạ đã nhờ ân đại lão gia chiếu cố nên thường tới lui trong quý phủ, chỉ có điều vì xa cách nên đã lâu không gặp nhị vị công tử chứ thật thì không phải người xa la.....

Sở Như Phong lại lật đật vòng tay:

– Tại hạ nhờ đại công tử thương mà gọi đến cho giúp việc và chỉ mới đến chưa được bao lâu.... xin Quản tiêu đầu lượng thứ.

Hắn ngưng một giây rồi lại cười như mơn trớn:

– Đã là người quen tại hạ cũng xin nói thật, nhị công tử vốn thể chất suy nhược nhất là sau khi đại nhân tạ thế, cựu bịnh lại tái phát trầm trọng, hiện đang tịnh dưỡng tại thư phòng, vì thế nên không thể tiếp một ai, tại hạ rất mong Quản tiêu đầu không hiểu lầm...

Quản Thiên Phát nói ngay:

– Sở tổng quản đã nói thật tình thì tại hạ đâu lại hiểu lầm cho được...

Hắn ngửng mặt lên nhìn thẳng vào mặt vị tổng quản gia họ Sở và buông câu hỏi gióng:

– Chẳng hay Phúc lão quản gia có ở nhà không nhỉ? Lâu quá tại hạ cũng muốn gặp mặt người.

Sở Như Phong cười:

– Phúc lão gia đã cùng đi với đại công tử, có lẽ một hoặc hai ngày sẽ về tới chứ chẳng lâu đâu.

Quản Thiên Phát cảm thấy thật là khó xử, Phúc tổng quản đã cùng đi với đại công tử, nhị công tử thì đau không tiếp khách, hắn không biết mình nên giải quyết chuyện này ra sao....

Thấy sắc đoán lòng, Sở Như Phong vội nói ngay:

– Đã là chỗ quen thân, vả lại từ xa đến đây một lần không phải dễ, chẳng hay Quản tiêu đầu ngụ Ở khách điếm nào tại hạ cho người đến mang hành lý?

Quản Thiên Phát đứng dậy vòng tay:

– Xin Sở tổng quản cứ cho tự nhiên, đại công tử một vài ngày trở về, vậy tại hạ cũng xin một đôi ngày trở lại vậy.

Sở Như Phong khoát tay cười lớn:

– Coi Quản tiêu đầu không phải người xa lạ kia mà... Đã là người thân thì đến Kim Lăng phải coi Giang gia là nhà của mình mới phải chứ? Huống chi, Quản huynh đã cùng với đại công tử xa cách nhau lâu, nếu Quản huynh bỏ đi như thế thì đại công tử sẽ khiển trách đệ không chu đáo đấy. Nhất là Quản huynh vì có chuyện mới đến đây mà?

Làm sao lại không thấy được lối nói của họ Sở, chính khi hắn vừa mở miệng thì Quản Thiên Phát đã thấy hậu ý của hắn rồi, hắn có lòng vòng cách mấy đi nữa cuối cùng vẫn lòi ra cái hỏi phăng câu chuyện cầu kiến của mình...

Qúa biết thâm ý đó nên Quản Thiên Phát chận ngang khi hắn chưa dứt tiếng:

– Vì đã quá lâu tại hạ không viếng được, nay đến đây ngoài việc vấn an nhị vị công tử và Phúc lão gia, còn thì thật cũng chẳng có việc chi hệ trọng.

Sở Như Phong cứ cười dồn tới:

– Bất luận có chuyện gấp hay không, Quản tiêu đầu cũng phải đợi đại công tử về đến rồi hẵng hay mà...

Sở Như Phong chưa nói hết thì chợt nghe bên trong có tiếng người con gái:

– Sở tổng quản.

Sở Như Phong quay đầu lại:

– Tử Quyên cô nương đó à? Có chuyện chi thế?

Quản Thiên Phát ngửng mặt lên thấy một cô gái ăn vận theo lối a hoàn, tay bưng một khay trà lách bình phong bước ra nghiêng mình:

– Nghe nói có Quản tiêu đầu đến nên nhị công tử xin mời người quá bước đến thư phòng.

Sở Như Phong cau mày:

– Có lẽ lại cái cô Tiểu Quyên nhiều chuyện rồi chứ gì? Đại công tử đã dặn với nhị công tử cần phải tịnh dưỡng, không nên làm kinh động đến người, chuyện này nhất định cái cô Tiểu Quyên nói đi nói lại....

Quản Thiên Phát biết thêm một chuyện nữa trong nhà này, hiện có hai cô tớ gái cùng một tên "Quyên", nhưng một cô chữ đầu là "Tử", tức là cô đang nói chuyện còn một cô nữa có chữ đầu là "Tiểu"...

Tử Quyên đáp lại câu nói của Sở Như Phong bằng một nụ cười thật đẹp:

– Nhị công tử tối ngày không ra khỏi cửa, ngồi một chỗ riết rồi cũng buồn... nay nghe có Quản tiêu đầu đến thì mừng lắm, vì thế mới sai tôi đến thỉnh.

Không biết làm sao hơn, Sở Như Phong đành cười nói với Quản Thiên Phát:

– Nhị công tử đã cho mời, vậy xin Quản huynh hãy quá bước đến thư phòng thăm người một chút, chỉ có điều.... xin Quản huynh biết cho người bịnh không thể nói chuyện nhiều.

Quản Thiên Phát gật đầu:

– Xin Sở tổng quản yên tâm, tại hạ sẽ nói vắn tắt.

Sở Như Phong đưa tay:

– Xin Quản huynh tự tiện.

Tử Quyên khẽ liếc Quản Thiên Phát:

– Tỳ nữ xin đi trước dẫn đường.

Vừa nói, vừa bưng khay trà quay trở vào trong...

Quản Thiên Phát đứng lên vòng tay giã từ họ Sở và bước nhanh theo hướng Tử Quyên.

Qua một đoạn hành lang, đi thẳng về dãy phòng chếch ở phía đông, lại xuyên qua một khung cửa vòng nguyệt là đến thư phòng.

Gian phòng thật là tinh khiết, cách trang trí vô cùng u nhã, những chậu lan hương thơm bát ngát.

Tử Quyên vén bức rèm châu và khẽ nghiêng mình:

– Xin mời Quản tiêu đầu.

Quản Thiên Phát bước vào thấy cách trang trí bên trong thật là đẹp mắt nhưng có hơi tối, mùi thơm của lan vẫn sực nức nhưng không khí buồn buồn...

Tử Quyên bước theo vào cười nói:

– Xin Quản tiêu đầu ngồi một chút, để tôi vào đỡ nhị công tử ra.

Nói dứt, cô ta quày quả vào trong.

Ngồi ngắm chung quanh, Quản Thiên Phát chợt có cảm giác đây là một cái nhà quyền quý thu hẹp lại, không có một chút hơi hám võ lâm, sinh trưởng trong một hoàn cảnh như thế này, nhị công tử họ Giang không bạc nhược làm sao được?...

Ngay lúc ấy chợt nghe bước chân nhè nhẹ đi ra, bức rèm được vén lên nhìn rõ một thanh niên tuấn tú, vóc người tầm thước da dẻ xanh xao, tay vịn một cô a hoàn mặc áo màu xanh.

Người thanh niên này khoảng trên dưới hai mươi tuổi, diện mạo khôi ngô

mày tằm mắt phượng, chỉ có điều quá gầy với dáng dấp một bệnh nhân.
Quản Thiên Phát sững sờ đứng dậy:
– Tại hạ là Quản Thiên Phát xin tham kiến nhị công tử.
Nhị công tử Giang Hàn Thanh tươi cười:
– Xin mời Quản huynh ngồi, Phúc quản gia luôn nhắc tới Quản huynh...
Quản Thiên Phát nhìn Giang Hàn Thanh một chút rồi cười:
– Lúc tại hạ lìa xa Kim Lăng thì nhị công tử chưa đầy mười tuổi, sau này tại hạ có về thăm hai bận nhưng đều không có nhị công tử ở nhà, bây giờ nếu gặp ngoài đường chắc nhận không ra.
Giang Hàn Thanh nói:
– Từ nhỏ thân thể tôi vốn đã không khỏe mạnh như người thường, nên luôn nhờ bà ngoại chăm sóc, năm thì mười họa mới về nhà một bận, sau ngày ngoại tổ mẫu tôi khuất núi, tôi mới về hẳn ở đây.... Tôi có nghe Phúc lão gia nói Quản huynh đang ở Hoài Dương tiêu cục, không biết ở nơi ấy Quản huynh có được như ý không nhỉ?
Quản Thiên Phát khẽ vòng tay:
– Nhờ ân đại lão gia đề bạt giới thiệu đến Hoài Dương tiêu cục thấm thoắt đã mười lăm năm rồi, ân đức của đại lão gia chưa kịp báo đáp thì chợt nghe hung tin, nên tại hạ lật đật về Kim Lăng bái điếu.
Giang Hàn Thanh nói:
– Không dám, tiên phụ qua đời nay đã quá trăm ngày rồi đấy Quản huynh.
Cô a hoàn áo xanh nói nhỏ:
– Nhị công tử, sao công tử đứng hoài vậy hãy ngồi xuống và mới khách đi chứ.
Giang Hàn Thanh cười:
– Mừng quá, gặp được Quản huynh thật như bắt được vàng, cứ nghe Phúc lão gia nói hoài mà không biết làm sao tương hội.... Mừng đến quên cả việc

ngồi. Xin mời Quản huynh!

Cô a hoàn áo xanh đỡ Giang Hàn Thanh lại ghế ngồi xuống, Quản Thiên Phát không đợi mời lần nữa nên cũng ngồi theo.

Giang Hàn Thanh nói:

– Tiểu Quyên mang trà ra.

Bây giờ thì Quản Thiên Phát biết mặt cả hai cô tớ gái tên "Quyên".

Vì nhìn dáng điệu của Giang Hàn Thanh, hắn bắt đầu ngậm ngùi....

Thật không ngờ ân công uy chấn võ lâm mà nhị công tử lại suy nhược đến như thế ấy, hắn liên tưởng đến đại công tử Giang Bộ Thanh, không biết người này như thế nào? Hắn còn nhớ mang máng lúc nhỏ cả hai đều khỏe mạnh và đại công tử thì có vẻ cao lớn hơn nhiều....

Tiểu Quyên vào trong một chút mang khay trà ra mùi hoa bốc khói, nàng rót ra và nhoẻn miệng cười:

– Xin mời Quản tiêu đầu.

Kế tiếp nàng lại rót một chén cho Giang Hàn Thanh.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy chén trà đưa lên miệng khẽ nhấp thật khoan thai và nói với Quản Thiên Phát:

– Lúc nãy Tiểu Quyên ra ngoài cổng nghe Quản huynh báo với Giang Bưu rằng có việc khẩn cấp muốn gặp tiểu đệ vậy xin Quản huynh cứ tự nhiên.

À thì ra Sở Như Phong gọi đúng chính Tiểu Quyên có mặt ngoài cổng và nàng lại nói với Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát biết thêm gã đại hán áo xanh nói chuyện với mình ngoài cửa tên là Giang Bưu, gia nhân của Giang phủ.

Hắn nhìn Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Vâng, hồi tối qua tại hạ đến Kim Lăng, có rẽ qua Linh Cốc Tự để bái điếu linh vị của ân công, chính nơi đây tại hạ biết được một chuyện quá quan trọng nên phải đến trình bày cùng nhị vị công tử.

Giang Hàn Thanh mỉm cười:

– Tiên phụ sinh tiền cũng thế mà bây giờ cũng thế, nếu Quản huynh có việc khẩn cấp thì xin cứ nói thẳng, miễn là không quá sức, anh em chúng tôi nguyện sẽ thỏa mãn Quản huynh.

Biết Giang Hàn Thanh hiểu lầm câu nói của mình nên Quản Thiên Phát vội nói:

– Tại hạ đã chịu ân trọng của ân công mà vẫn chưa có cơ hội đền đáp dám đâu lại còn làm phiền đến nhị vị công tử.

Cũng nhận ra mình đã hớ lời, Giang Hàn Thanh hỏi lại:

– Thế chẳng hay Quản huynh có chuyện chi cần nói?

Quản Thiên Phát nói:

– Hôm qua tại Linh Cốc Tự, tại hạ thấy một chuyện quá lạ lùng.

Giang Hàn Thanh điềm đạm:

– Chẳng hay tại Linh Cốc Tự Quản huynh đã thấy chuyện lạ chi?

Quản Thiên Phát bèn đem tất cả những chuyện mình đã chứng kiến tại chùa Linh Cốc Tự nhưng vừa nói tới bốn bóng đen đột nhập gần quan tài thì Giang Hàn Thanh đã rúng động mở tròn đôi mắt:

– Quân giặc nào dám cả gan khuấy động linh vị của cha tôi như thế?

Nhìn vào tia mắt giận dữ phát quang của Giang Hàn Thanh, Quản Thiên Phát giật mình...

Bằng vào nhãn quang đó, chứng tỏ nhị công tử là một kẻ võ công không phải tầm thường. Thế sao thể chất lại y như người bệnh lâu?

Phải chăng người này muốn giấu sở học của mình? Mà dấu như thế để làm chi?

Tia mắt của Giang Hàn Thanh một lúc lâu mới dịu lại và hắn hỏi:

– Quản huynh, rồi sau đó như thế nào?

Quản Thiên Phát nói:

– Trong lúc tại hạ đang bị kích động vì sự xuất hiện đột ngột của chừng người ấy thì tiếp theo một người nữa. Hắn... tạm gọi hắn là Hắc Y Lệnh Chủ, vì bọn thuộc hạ gọi y là "Lệnh chủ" trong khi hắn ăn vận toàn đen. Hắn ra lệnh cho thuộc hạ bổ khai nắp quan tài.... Tại hạ nghĩ mình không phải là đối thủ của chúng cho nên dù có phẫn nộ cũng đành nhẫn nại, nhưng khi nhìn xuống. Lúc chúng cạy xong nắp quan tài thì... trong đó trống không!

Giang Hàn Thanh biến sắc:

– Quan tài không thi thể? Như vậy nghĩa là đã bị trộm trước rồi nhưng... nhưng kẻ đó là ai?...

Nước mắt bắt đầu ứa ra và Giang Hàn Thanh nói tiếp:

– Tiên phụ lúc sinh tiền, cho đến những kẻ cực kỳ tàn ác mà vẫn còn cho chúng cơ hội trùng lai, chẳng những không thích chuyện giết người mà còn thường thường dặn bảo anh em chúng tôi rằng trong giang hồ không một ai là kẻ thù của họ Giang ta cả...

Quản Thiên Phát nói:

– Nhị công tử nói rất đúng, có thể nói suốt cuộc đời của ân công chỉ bằng vào việc thiện lấy nhân nghĩa đối đãi người trong giang hồ không biết bao nhiêu người đã thọ ân trọng của ân công, tại hạ đi từ nam đến bắc, nơi đâu cũng đều nghe thiên hạ ca tụng ân đức của ân công. Vì thế tại hạ không làm sao đoán được hạng người nào đã muốn trộm di thể của người?

Tiểu Quyên xen vào:

– Nhị công tử, Giang Long, Giang Hổ đã chẳng được phái canh giữ quan tài sao?

Tại sao không nghe họ báo cáo những chuyện như thế?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Bằng vào sức của Giang Long, Giang Hổ thật ra chỉ chăm sóc quét tước mà thôi, chứ như có kẻ địch và nhất là họ đã chuẩn bị thì làm gì được họ?

Cho dù họ không làm hại nhưng Giang Long, Giang Hổ cũng không làm sao phát giác ra họ đâu.

Quản Thiên Phát gục gật đầu....

Vị nhị công tử này tuy thể chất không được an khang, nhưng kinh nghiệm giang hồ, phân tích sự việc thật vô cùng hữu lý...

Suy nghĩ một giây, Giang Hàn Thanh quay lại hỏi:

– Quản huynh thường đi lại giang hồ có thấy bang hội nào như bọn áo đen ấy không nhỉ?

Quản Thiên Phát nói:

– Hắc đạo giang hồ thường dùng áo dạ hành màu đen nhưng cách ăn vận trùm kín từ đầu đến chân như thế thì tại hạ chưa bao giờ gặp, nhất là hai chữ "Lệnh chủ" tại hạ cũng mới nghe lần thứ nhất.

Giang Hàn Thanh trầm ngâm hỏi tiếp:

– Ngoài việc nhận ra vóc dáng tầm thước của tên Hắc Y Lệnh Chủ, Quản huynh chắc cũng nghe được nghe giọng nói của hắn chứ?

Quản Thiên Phát gật đầu:

– Nếu gặp và nghe giọng nói thì nhất định tại hạ sẽ nhận ra không khó.

Giang Hàn Thanh thở ra:

– Di thể của tiên phụ bị ai trộm thì chưa biết, trước mắt bây giờ chỉ có thể phăng theo bọn "Hắc y" và cứ như thế thì chắc phải nhờ đến Quản huynh lượng tình hỗ trợ mới mong được thành công.

Quản Thiên Phát nói:

– Nhị công tử đã nặng lời, bản thân tại hạ còn nặng quần ân nghĩa của ân công.

Nếu vì ân công mà cần đến sức mọn của tại hạ thì tại hạ chẳng những không chối từ mà lại còn coi đó là một nghĩa vụ.

Hai người đang nói chuyện chợt nghe bên ngoài có bước chân gấp rút và có

tiếng kêu hớt hải:

– Nhị công tử... nhị công tử...

Tiểu Quyên lật đật bước lại vén rèm trầm giọng:

– Ai? Làm chi mà kinh động thế?

Tiếng bên ngoài vừa thở vừa nói:

– Tiểu Quyên cô nương, mau bẩm cáo với nhị công tử rằng đại công tử bị thương vừa về tới....

Tiểu Quyên giật mình:

– Sao? Đại công tử... bị thương?

Vừa thoáng nghe Giang Hàn Thanh tái mặt:

– Tiểu Quyên gọi Giang Thành vào cho ta hỏi.

Giang Thành bước vào gạt mồ hôi trán:

– Nhị công tử...

Giang Hàn Thanh chặn hỏi:

– Đại ca ta làm sao?

Giang Thành cúi mặt lau mồ hôi:

– Sở tổng quản bảo tôi vào báo với nhị công tử... đại công tử bị phục kích dọc đường, Phúc lão gia đã chết!

Giang Hàn Thanh run bắn tay chân:

– Sở tổng quản nghe ai nói lại?

Giang Thành đáp:

– Điều đó thuộc hạ không rõ, Sở tổng quản sai thuộc hạ vào bẩm cáo với nhị công tử, hiện tại đại công tử ở nơi đại sảnh.

Giang Hàn Thanh đứng dậy:

– Quản huynh, chúng ta hãy ra đó xem sao.

Quản Thiên Phát đứng lên và Tiểu Quyên lật đật bước theo:

– Nhị công tử, xin để tiểu tỳ dẫn công tử đi....

Giang Hàn Thanh khoát tay:

– Hãy để cho Tử Quyên, ngươi ở lại coi phòng.

Tử Quyên bước vào đỡ lấy Giang Hàn Thanh đi ra đại sảnh...

Vừa đi, Quản Thiên Phát vừa cảm thấy câu chuyện lạ lùng...

Phe nào lại phục kích đại công tử Giang Bộ Thanh ở giữa đường? Phải chăng chuyện này lại có dính dáng đến Hắc Y Lệnh Chủ?

Quay nhìn Giang Hàn Thanh vịn vai Tử Quyên bước đi gần không vững, Quản Thiên Phát càng cảm thấy có điều nghi vấn...

Vừa rồi bằng vào mục quang thì rõ ràng nhị công tử là người có một trình độ võ công đáng kể, không thể tầm thường mà là có thể đã đến mức thượng thừa nội lực. Thế sao cứ đứng lên thì y như một kẻ không còn gân cốt?

Cho dù có dấu trong lúc bình thường chứ khi nghe tin dữ về đại công tử và Phúc lão gia, nhất định không thể còn đủ bình tĩnh đã mà giả bộ như thế được...

Càng nghĩ, Quản Thiên Phát càng thấy Giang gia có quá nhiều chuyển biến lạ lùng. Sự biến chuyển đó có nhiều triệu chứng liên quan mật thiết đến nhiều sự việc, tự nhiên rất liên quan đến cái chết của đại lão gia....

Gần tới đại sảnh, Sở Như Phong đã bước vội ra cung kính vòng tay:

– Thuộc hạ xin tham kiến nhị công tử.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Đại ca ta thương thế ra sao?

Sở Như Phong nói:

– Đại công tử chỉ bị ngoại thương chút ít, không có chi đáng ngại, chỉ có Phúc lão gia bị ám khí có chất độc và đã không cứu kịp.

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:

– Phúc lão gia ở nhà họ Giang này đã ba đời nối tiếp, không ngờ đến tuổi xế chiều lại chết một cách thảm thương...

Sở Như Phong cười gượng:

– Bình rượu không nên bể trong lúc bỏ không, tướng quân không nên chết trên giường bệnh, người trong giang hồ của chúng ta chết như thế là... vinh dự, huống chi, Phúc lão gia tuổi cũng đã xế chiều....

Sở Như Phong nói chưa dứt câu chợt nghe trong sảnh có tiếng kêu:

– Nhị đệ.

Thoáng nghe tiếng gọi, vừa nghe thanh âm của người trong đại sảnh, Quản Thiên Phát giật nảy mình, nhưng khi dòm vào nhận thấy người ngồi trên ghế với vóc dáng tầm thước thì hắn mới hoàn toàn biến sắc...

Hắn biết ngay người ngồi trong đại sảnh là đại công tử Giang Bộ Thanh, tuy thoáng qua nhưng hắn nhận ra ngay đó là một thanh niên tuổi khoảng hăm lăm, hăm sáu, diện mạo khá giống nhị công tử, chỉ có điều dáng sắc thật âm trầm...

Sở Như Phong bước lại vén rèm và tia mắt của Giang Bộ Thanh gắn ngay lên mặt Quản Thiên Phát:

– Nhị đệ, vị này....

Quản Thiên Phát vòng tay:

– Tại hạ là Quản Thiên Phát, xin tham kiến đại công tử.

Giang Bộ Thanh "Ạ" một tiếng thật dài và đứng dậy tươi cười:

– Quản huynh... lâu quá rồi không gặp... ngồi, xin mời Quản huynh ngồi.

Tuy đã thấy qua vóc dáng khi còn ngồi, nhưng lúc Giang Bộ Thanh đứng dậy thì Quản Thiên Phát mới run thật sư.....

Tuy nhiên, vốn là con người thận trọng trong mọi việc. Quản Thiên Phát cứ thầm nhủ với lòng? "Không, không thể như thế được"!

Lòng dặn lòng như thế, nhưng mỗi khi nhìn vóc dáng và nghe giọng nói của đại công tử Giang Bộ Thanh thì họ Quản lại run run...

Tại sao lại trùng hợp ác nghiệt như thế ấy?

Tại sao vóc dáng và giọng nói của đại công tử Giang Bộ Thanh lại có thể quá giống... Hắc Y Lệnh Chủ?

Quản Thiên Phát ban đầu rối loạn, hắn không dám nhìn thẳng vào mặt đại công tử Giang Bộ Thanh, hắn muốn xua đuổi tất cả những bóng tối bất hạnh cho nhà họ Giang, nhưng hình dáng và giọng nói của Hắc Y Lệnh Chủ cứ theo ám ảnh...

Giang Hàn Thanh vịn vai Tử Quyên ngồi xuống cạnh anh mình và khẽ gọi họ Quản:

– Quản huynh hãy ngồi.

Quản Thiên Phát bây giờ như mới lấy lại được bình tĩnh:

– Chẳng hay thương thế của đại công tử ra sao?

Giang Bộ Thanh xoa xoa ở vai và cười:

– Không sao, chỉ một chút bên ngoài, không có gì đáng ngại.

Giang Hàn Thanh hỏi giọng buồn buồn:

– Đại ca, Phúc lão gia chết thật rồi sao?

Giang Bộ Thanh bùi ngùi:

Phúc lão gia bị trúng ám khí có độc của địch nhân.

Vẻ mặt Giang Hàn Thanh vừa u buồn vừa tức tối:

– Đại ca anh có biết manh nha về về phe phái của chúng không?

Giang Bộ Thanh nói:

– Võ công của họ cao lắm, ngu huynh cũng không biết được họ là ai.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Lúc đại ca đi tiểu đệ không biết, chẳng hay đại ca đi đâu thế?

Sở Như Phong cười và nói:

– Thưa nhị công tử, lúc đại công tử ra đi có dặn phải để cho nhị công tử tịnh dưỡng, nên thuộc hạ không dám bẩm cáo.

Giang Bộ Thanh gật gật đầu:

– Đúng như thế nhị đệ, đó là do ngu huynh căn dặn Sở tổng quản như thế.

Và hắn chợt hỏi:

– Nhị đệ, em có biết Trấn Viễn tiêu cục chứ?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Đại ca tưởng em bị bệnh rồi đãng trí đi à? Trấn Viễn tiêu cục chính mình có phần hùn trong đó mà không biết làm sao?

Giang Bộ Thanh nói ngay:

– Chính ngu huynh lần này đi là mục đích đến Trấn Viễn tiêu cục đấy.

Giang Hàn Thanh hơi ngạc nhiên:

– Trấn Viễn tiêu cục đã có chuyện xảy ra à?

Giang Bộ Thanh gật đầu:

– Đúng, bữa trước có người của Trấn Viễn tiêu cục đến cho hay rằng có người nhờ hộ tống một chuyến tiêu, nhưng liền sau đó lại có kẻ gởi đến một lá thơ báo rằng phải hủy bỏ đừng nhận hộ tiêu, nếu không thì nguy hiểm đến ngay.

Quản Thiên Phát giật mình...

Tổng tiêu đầu Trấn Viễn tiêu cục là "Long Hổ Tiên" Vạn Trấn Sơn vang danh trong thiên hạ, thêm vào đó còn có một chỗ dựa rất lớn là "Nam Giang". Cả hắc bạch lưỡng đạo giang hồ đều nể mặt, hiệu kỳ Trấn Viễn đi đến đâu là ai ai cũng tránh xa.

Tại làm sao lại có kẻ dám gởi thơ hăm dọa?

Giang Hàn Thanh khẽ cau mày:

– Thế còn Vạn đại thúc đi đâu? Người không có mặt tại tiêu cục à?

Giang Bộ Thanh cười:

– Nếu Vạn đại thúc có ở tiêu cục thì họ đâu đã đến báo với mình.

Sở Như Phong nói liền theo:

– Đại công tử, xin cho thuộc hạ nói lại cho rõ ràng.

Giang Bộ Thanh gật đầu và nhắm mắt dưỡng thần.

Sở Như Phong quay qua phía Giang Hàn Thanh:

– Nhị công tử, chiều tối hôm đó, người của Trấn Viễn tiêu cục đến cho hay có một người khách yêu cầu bảo hộ một chuyến tiêu, nói một chuyến nhưng thật ra thì chỉ có một cái rương nho nhỏ, họ nhờ Trấn Viễn tiêu cục hộ tống đến Vu Hồ.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Một cái rương nhỏ? Thế trong ấy đựng vật gì?

Sở Như Phong nói:

– Đó là một cái rương sắt, người khách không cho mở xem, bảo cứ đưa đến chỗ đã định họ sẽ trả tiền công. Cho dù trong ấy là châu báu hay cỏ rác gì cũng mặc họ. Số tiền trả cho việc hộ tống chuyến tiêu đó là một vạn lượng. Họ đưa trước năm ngàn lượng, còn phân nửa họ sẽ trả tất khi hàng đến chỗ. Vì không có người thay mặt Vạn tổng tiêu đầu ở nhà nên những người trong tiêu cục đành nhận lời để chờ quyết định.

Ngay tối hôm đó, lại nhận được lá thư hăm dọa nên người trong Trấn Viễn tiêu cục vội vã đến báo cho đại công tử biết.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Thế đại ca bị phục kích ở đâu?

Giang Bộ Thanh nói:

– Được tin, ngu huynh lật đật cùng với Phúc lão gia lên đường. Tảng sáng hôm nay thì bị phục kích nơi ven rừng gần Hạ Thục, bọn giặc gồm bảy tám tên người nào võ nghệ cũng cao cường. Ngu huynh và Phúc lão mỗi người chống bốn, tình cảnh mười phần ác liệt. Trong khi đánh nhau với kẻ địch, nguy hiểm huynh nghe Phúc lão thét lên một tiếng ngã chúi xuống đất còn ngu huynh thì bị luôn mấy vết nhẹ vào vai. Bọn chúng đắc ý cười hô hố và một tên trong bọn hô to:

“Đại công tử Kim Lăng cũng chỉ có thế thôi”! – Nói xong cả bọn hè nhau đi hết...

Giang Hàn Thanh cau mày:

– Chúng định gây hấn với chúng ta à?

Giang Bộ Thanh nói:

– Thật ngu huynh không biết mục đích và phe phái của chúng là ai.

Giang Hàn Thanh nói:

– Đại ca, chúng ta còn một chuyện hệ trọng khác nữa....

Giang Bộ Thanh nhướng mắt:

– Chuyện gì thế, nhị đệ?

Giang Hàn Thanh trầm giọng:

– Di thể của cha đã bị người cướp mất.

Giang Bộ Thanh tái mặt:

– Nhị đệ, chuyện đó em nghe ai nói?

Giang Hàn Thanh chỉ Quản Thiên Phát:

– Do Quản huynh kể lại, chuyện xảy ra hồi tối hôm qua, nhưng di thể của cha thì đã bị trộm trước mất rồi.

Sự rúng động lộ ra trên mặt Giang Bộ Thanh, hắn quay phắt lại:

– Quản huynh làm sao biết được chuyện này?

Quản Thiên Phát nói:

– Khi được tin ân công tạ thế, tại hạ lật đật đến Kim Lăng và ghé trước Linh Cốc Tự để bái vọng, vì thế nên chính mắt chứng kiến những việc đã xảy ra.

Tia mắt Giang Bộ Thanh chớp ngời ngời:

– Xin Quản huynh cho đệ biết được rõ hơn?

Y như lần nói chuyện với Giang Hàn Thanh, Quản Thiên Phát thuật lại đầu đuôi câu chuyện mà mình đã thấy nơi Linh Cốc Tư.....

Giang Bộ Thanh tức tối và chợt rơi nước mắt:

– Trọn đời phụ thân lấy nhân nghĩa đối với người, không ngờ sau khi chết rồi lại bị bọn vô lương trộm mất thi hài.... Chúng tôi quả là những đứa con bất hiếu....

Càng nói nước mắt Giang Bộ Thanh càng chảy tuôn như suối....

Giang Hàn Thanh thở dài lấy khăn lau nước mắt...

Sở Như Phong cũng hết sức phẫn hận:

– Quân phản ác dám động đến di thể của lão trang chủ, quả tội to bằng trời.

Và hắn đứng phắt lên gằn giọng:

– Thuộc hạ xin gọi Giang Hổ, Giang Long hỏi cho rõ ngọn ngành...

Giang Bộ Thanh đập bàn giận dữ:

– Kim Lăng Giang gia thề không đội trời chung với chúng...

Sở Như Phong vòng tay:

– Xin đại công tử bớt giận, việc di thể của lão trang chủ bị trộm nhất định không phải mới đây, đúng như Quản tiêu đầu đã nói về tên Hắc Y Lệnh Chủ cũng bị phỗng tay trên.

Hắn thở ra và nói tiếp:

– Cứ theo thuộc hạ nghĩ thì bọn hắc y hiện nhất định cũng đang dốc toàn lực truy ra di thể của lão trang chủ. Vậy thuộc hạ xin sắp đặt cho người tra xét toàn thành Kim Lăng, thử xem có nơi nào, người nào đáng nghi không. Sau đó sẽ trao thư cho đồng đạo võ lâm dọc giải giang nam bắc để họ núp trong bóng tối giúp đỡ chúng ta.

Giang Bộ Thanh gật đầu:

– Như thế thì hay lắm, vậy Sở tổng quản hãy đi đi.

Sở Như Phong vòng tay sửa soạn lui ra thì Giang Hàn Thanh vụt kêu lên:

– Sở tổng quản hãy khoan...

Sở Như Phong quay lại:

– Chẳng hay nhị công tử còn điều chi dạy bảo?

Giang Hàn Thanh nói:

– Phúc lão phục vụ cho nhà này đã ba đời luôn một lòng trung nghĩa, vậy chúng ta nên mai táng cho chu đáo.

Sở Như Phong cúi đầu:

– Nhị công tử nói rất phải, chính vừa rồi đại công tử cũng đã giao chuyện ấy cho thuộc hạ.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Vậy xin phiền Sở tổng quản lo dùm.

Sở Như Phong vâng dạ và lật đật lui ra.

Giang Bộ Thanh nói với Giang Hàn Thanh bằng một giọng lo lắng:

– Nhị đệ, trong mình em chưa được khỏe, vậy hãy vào thư phòng nghỉ ngơi chứ không nên ngồi lâu quá.

Tử Quyên nói tiếp theo:

– Vâng, nhị công tử nên vào uống thuốc vì đã đến giờ rồi.

Giang Hàn Thanh chầm chậm đứng lên và nói với Quản Thiên Phát:

– Chắc thế nào Quản huynh cũng ở lại đây ít hôm, vậy lúc rảnh mời sang thư phòng đàm đạo.

Quản Thiên Phát đứng dậy vòng tay:

– Vâng, tại hạ sẽ đến.

Tử Quyên dìu Giang Hàn Thanh ra khỏi đại sảnh, Giang Bộ Thanh nhìn theo khẽ thở dài:

– Tiểu đệ xuất thân từ một võ lâm thế gia, nhưng thể chất lại còn tệ hơn một thư sinh trói gà không chặt!

Quản Thiên Phát hỏi:

– Chẳng hay chứng bệnh của nhị công tử là chứng chi thế?

Giang Bộ Thanh nói:

– Cứ theo vị lương y tin cẩn của gia đình tôi thì nhị đệ vốn là con người

trong trường hợp “Tiên thiên bất túc”. Thật ra thì cũng có nhiều người như thế. Nhưng khi bẩm sinh bị thiếu thì họ được bồi dưỡng lúc trưởng thành đặc biệt. Tiểu đệ thì cơ thể hình như cũng không dung nạp điều kiện bổ sung. Cho nên thể chất cứ như thế mà suy nhược, nhất là các ngày cha tôi qua đời, có lẽ vì quá bi thương nên càng thêm sa sút một cách thấy rõ.
Trong khi hai người nói chuyện thì gia nhân đã lên đèn, Sở Như Phong vào báo cáo là đã triệu tập người cho đi điều tra tất cả những khách điếm, tửu lâu trong thành Kim Lăng.
Bữa cơm tối được dọn lên phòng khách ba người vừa ăn vừa nói chuyện, đặc biệt là vị tổng quản nhà họ Giang chuốc rượu rất ân cần.
Là một kẻ được trui luyện trong một tiêu cục nổi danh và vì thường đảm nhận hộ tống những chuyến tiêu quan trọng, Quản Thiên Phát được vị chưởng môn phái Hoài Dương tận tâm truyền thụ tất cả những bí quyết phòng độc, chẳng những trong tửu quán mà bất cứ trong tiệc rượu do ai thết đãi. Theo thói quen “nghề nghiệp”, những kẻ mang nhiệm vụ tiêu đầu đều quan sát bằng đôi mắt tinh vi.
Chính nhờ thế mà Quản Thiên Phát nhận ra ngay trong hơi rượu hôm nay có gì hơi là lạ. Cho nên suốt bữa cơm, bằng phương pháp khéo léo theo kinh nghiệm. Hắn đã thủ tiêu tất cả những chén rượu cho mình, dồn đi dồn lại, hắn uống vô bụng chỉ chừng một chén.
Sau bữa cơm cũng bằng một thái độ ân cần, Sở Như Phong đưa Quản Thiên Phát vào tận phòng riêng rồi mới lui ra.
Công việc đầu tiên của Quản Thiên Phát là uống một hoàn thuốc giải độc rồi mới lên giường nằm quan sát.
Tự nhiên, những việc xảy ra trong nhà họ Giang làm cho Quản Thiên Phát đâm ra dè dặt. Hắn không dám ngủ buông thả mà cứ nằm lắng nghe động tĩnh.

Qua một lúc khá lâu, có một tên gia nhân mang vào một khay trà và khúm núm:

– Quản lão gia, công tử cho thuộc hạ mang trà đến.

Quản Thiên Phát nằm trên giường che miệng ngáp và nói bằng một giọng uể oải:

– Ngươi cứ để trên bàn, ta đi đường xa mỏi mệt quá hai mắt cứ nặng trịch, chắc không uống tới đâu.

Tên gia nhân rón rén bước ra và khép trái cửa lại.

Đi ra, nhưng khi vừa tới cửa tên gia nhân lén nép sát vào tường, hắn đợi một lúc khá lâu rồi nhón chân theo khe hở dòm ngược trở vào.

Quản Thiên Phát ngáp luôn ba, bốn cái thật lớn thật lớn rồi ngoẻo đầu qua một bên gối im luôn...

Chờ cho tiếng bước chân của tên gia nhân đi thật xa. Quản Thiên Phát nhè nhẹ bước xuống giường, lấy gối xếp dọc và lấy mền trùm lại y như một người nằm ngủ.

Xong bước lại vặn ngọn đèn thật thấp mờ mờ rồi đi lại góc tường, chỗ bóng tối nhất ngồi xuống lắng nghe....

Tất cả những việc xảy ra, cộng với kinh nghiệm từng trải. Quản Thiên Phát biết mình đang lâm vào một tình trạng phức tạp mà cực kỳ hiểm ác. Hắn phải đề phòng tới mức tối đa.

Qua khỏi canh hai, từ phía hành lang có hai bóng người đi nhanh về phía phòng của Quản Thiên Phát. Họ nhè nhẹ đến bên cửa sổ dòm vào....

Đứng rình như thế một lúc khá lâu, người bên phải khẽ vẫy tay, người bên trái lấy một cái ống đồng đưa ngay về phía giường của Quản Thiên Phát và liên tiếp nhiều tiếng "Tách, tách" vang lên...

Nhiều vệt sáng bay ghim vào cuộn mền. Ngồi dưới góc tường, Quản Thiên Phát hự lên mấy tiếng nho nhỏ. Họ buông những tiếng cười khẩy và quay

người bỏ đi luôn.
Lắng nghe họ đi xa, Quản Thiên Phát bước nhanh lại dòm ra hai bên và phóng theo ra tung mình lên đầu tường ngay chỗ bóng tối bao phủ nhiều nhất.
Vừa muốn tung ra phía ngoài. Quản Thiên Phát chợt thấy từ góc hành lang phía tây ló ra một bóng người nhỏ thó, bóng đó phi thân thật nhanh về phía phòng mình...
Tuy không dừng lại để chú ý, nhưng bóng đen cũng đã thấy Quản Thiên Phát một cách dễ dàng và không một giây do dự, bóng đen đưa tay vẫy vẫy rồi quay nhanh ra phía vườn sau.
Quản Thiên Phát cau mày....
Bóng đó là ai? Phải chăng địch nhân đã phát hiện lối "Kim tiền thoát xác" của mình nên dở ra trò khác?
Nhưng cần gì phải thế? Mình đã xông ra nếu họ bắt gặp cứ ra tay thì chứ chuyện chi phải dẫn dụ?
Còn đang do dự, Quản Thiên Phát chợt nghe một luồng gió nhẹ từ phía sau lưng bay tới. Hắn giật mình quay lại thì ám khí đã tới sát bên mình...
Khẽ nghiêng mình qua cho ám khí xớt ngang vai và nhanh như cắt Quản Thiên Phát vung tay chụp lấy.
Lại thêm một phen kinh ngạc, chiếc ám khí nhẹ hều:
Một chiếc lá khô!
Bây giờ thì Quản Thiên Phát mới nghe mồ hôi ướt đẫm, vừa thấy bóng người xéo về phía trước xa xa, chỉ thoáng cái lại có thể ở phía sau lưng mình và ném chiếc lá khô làm ám khí.
Cũng vẫn cái bóng đen khi nãy cũng vẫn bằng cái vẫy tay ra hiệu bảo theo, nhưng bây giờ bóng đen ấy không đi liền mà đứng đợi.
Có thể sợ Quản Thiên Phát không theo mà cũng có thể sợ hắn lạc đường.

Không phải địch thì ta, cho dù bên nào đi nữa đến nước này không muốn cũng phải theo. Quản Thiên Phát mím môi tung thân về phía đó.

Khinh công của Quản Thiên Phát cũng thuộc vào hạng khá, nhưng cứ hễ hắn vừa nhích chân thì bóng ấy đã vọt xa khi hắn hết đà. nhưng chân chưa chấm đất thì bóng đen dừng lại.

Cứ như thế chỉ thoáng chút đã dẫn ra phía góc vườn xa....

Càng theo, Quản Thiên Phát càng nghe ớn lạnh, bằng khinh công ấy, nếu bóng đen là địch, nếu ám khí khi nãy là thứ thiệt và nếu họ quyết tấn công thì có lẽ hắn dù có thoát được cũng không toàn vẹn!

Khi tới chỗ bóng tối nhiều nhất thì bóng đen vụt mất.

Quản Thiên Phát dừng lại mỉm cười....

Tách!

Từ một gốc cây lớn xa xa, bóng đen lách mình ra đưa tay vẫy vẫy....

Quản Thiên Phát cắn răng lao tới và khi gần sát hắn nhận ra tiếng cười nho nhỏ quen quen...

À, thì ra bóng đó là cô tớ gái của nhị công tử? Tử Quyên!

Cơn mừng vì nhận ra quen lại cùng đến một lượt với cái rùng mình thật không làm sao ngờ được một đứa tớ gái chuyên hầu hạ người lại có được một trình độ võ công như thế này!

Nàng là ai?

Môn hạ của phái nào?

Tại sao lại vào làm cô đầy tớ gái?

Nhiều nghi vấn cùng xảy ra một lúc, nhưng Quản Thiên Phát không còn thì giờ giải đáp vì Tử Quyên đã lên tiếng:

– Xin Quản tiêu đầu hãy theo nô tỳ.

Quản Thiên Phát khẽ vòng tay:

– Xin cô nương cho biết lý do dẫn dụ tại hạ?

Tử Quyên đáp khẽ:

– Thời gian bức bách, tiểu tỳ có việc xin nhờ... Nhị công tử hiện đang chờ Quản tiêu đầu trong phòng. Xin Quản tiêu đầu hãy theo tiểu tỳ ngay kẻo trễ sẽ có nhiều bất tiện.

Hồi 2
Lửa Cháy Giang Gia Trang

Trong phòng bóng tối om om. Giang Hàn Thanh đang ngồi trên ghế sắc mặt hầm hầm.
Tử Quyên quay lại khẽ nói:
– Quản tiêu đầu, thời gian cấp bách quá rồi, tiểu tỳ không tiện nói nhiều hơn. Sở Như Phong phụng lịnh canh ba đêm nay sẽ thiêu hủy thư phòng... Tiểu tỳ muốn nhờ Quản tiêu đầu đưa dùm nhị công tử đi khỏi nơi đây.
Quản Thiên Phát sửng sốt...
Nàng nói "Sở Như Phong phụng lịnh". Hắn phụng lịnh ai? Chẳng lẽ...
Bên trong, Giang Hàn Thanh rít giọng:
– Tử Quyên, hãy đi đi, đừng có lo lắng gì cho ta cả, ta xem anh ta có quả đã đoạn tình thủ túc... Ta sẽ bằng lòng chết tại đây cho anh ta hài lòng...
Tử Quyên bước vô gần hơn thấp giọng:
– Nhị công tử, tiểu tỳ van cầu công tử hãy tạm lánh nơi đây, thủ hạ trong nhà này đều là người của đại công tử... Cứ theo chỗ hiểu biết của tiểu tỳ thì ngoài chuyện phóng hỏa, thủ hạ của Sở Như Phong còn sử dụng "Đồng Châm Đoạt Mạng", thứ ám khí có chất độc ấy vô cùng lợi hại. Bây giờ nếu không đi thì sẽ không còn kịp nữa....
Giang Hàn Thanh nghiến răng:
– Ta không đi.
Tử Quyên ứa nước mắt:
– Tiểu tỳ dù có chết cũng không tiếc gì, hay nhị công tử có liều mình cũng không phải là không có lý. Nhưng... cái chết và thi hài của lão trang chủ rồi sẽ ra sao? Và hành động liều lĩnh của nhị công tử biết đâu sẽ chẳng là... bất hiếu!
Ánh mắt của Giang Hàn Thanh hơi dịu lại:
– Ngươi muốn ta đi đâu bây giờ?

Tử Quyên nói:
– Nhị công tử chỉ cần tạm dời khỏi nơi này và Quản tiêu đầu sẽ đưa đi.
Nghe cách nói của hai người, Quản Thiên Phát đã đoán được phần nào câu chuyện nên vội vòng tay:
– Tử Quyên cô nương nói rất phải, xin nhị công tử hãy tạm thời dời khỏi nơi đây rồi sẽ tính sau.
Giang Hàn Thanh lộ vẻ buồn buồn:
– Quản huynh, đệ bây giờ chân khí đã tiêu tan, cho dù có rời khỏi nơi đây cũng chỉ là một con người tàn phế...
Tử Quyên thúc giục:
– Còn củi là còn lửa, xin nhị công tử hãy mau rời khỏi nơi này.
Quản Thiên Phát cũng biết tình thế cấp bách lắm rồi, bèn vội cúi mình:
– Nhị công tử hãy mau leo lên lưng tôi đi đã, có gì thì sau này mình sẽ bàn thêm.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Đã vậy đệ xin đa tạ Quản huynh.
Vừa nói hắn vừa leo lên ôm chặt lấy lưng họ Quản.
Quản Thiên Phát đứng lên hỏi Tử Quyên:
– Cô nương, bây giờ chúng ta đi đâu đây?
Tử Quyên nói:
– Chúng ta nên ra bằng ngõ cửa sổ đi.
Nàng tung mình ra trước, Quản Thiên Phát lật đật theo sau.
Quay lại khép cửa sổ cẩn thận, Tử Quyên thấp giọng:
– Xin Quản tiêu đầu hãy theo tiểu tỳ.
Cô ta nhún mình nhảy lên mái ngói....
Hai người kẻ trước người sau thi triển khinh công, họ lợi dụng bóng tối của nóc nhà nương theo đó mà đi.
Dù phải thận trọng từng ly từng tý, nhưng Tử Quyên và Quản Thiên Phát không dám chậm trễ một giây, chỉ một thoáng sau hai người đã đến sát bờ tường.
Tử Quyên không do dự, mà cũng không ngừng lại để lấy trớn gì cả. Nàng phóng thẳng lên đầu tường y như một luồng gió nhẹ.
Quản Thiên Phát bao lâu nay ở tại Hoài Dương cũng thuộc vào hạng khá, ít nhiều trong lòng cũng tự phụ thường ngấm ngầm tự nhận mình cũng không phải tầm thường.
Nhưng nay gặp Tử Quyên làm cho cái tự phụ ngấm ngầm ấy có phần dội lại....
Vì phải cõng một người trên lưng nên chuyện nhảy qua bờ tường quả là một chuyện khó khăn...
Thấy Tử Quyên vượt qua bờ tường một cách tự nhiên, không dừng lại lấy

trớn.
Quản Thiên Phát lắc đầu nói thầm:
"Đúng là một nhất lưu cao thủ giang hồ, những kẻ được gọi là hảo thủ ngày nay cũng chỉ đến thế thôi chứ không sao hơn được".
Cố gắng giữ chặt lấy Giang Hàn Thanh, Quản Thiên Phát dậm chân lấy đà phóng vút theo, vượt thẳng ra phía bên ngoài....
Hai người thi triển khinh công đi được hơn nửa dặm, Tử Quyên mới đứng lại nói:
– Xin Quản tiêu đầu đưa nhị công tử ra khỏi thành, cách đây chừng năm dặm có một tòa trà đình, tạm nghỉ nơi ấy rồi tiểu nữ sẽ theo sau. Vì bây giờ tiểu nữ còn phải trở lại nghe ngóng tình hình.
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Còn trở lại chi nữa?
Tử Quyên mỉm cười:
– Tiểu nữ cũng cần trở lại để bố trí làm cho họ đừng nghi ngờ theo dõi.
Rồi không đợi Quản Thiên Phát nói gì, cô ta tung mình trở lại.
Nhìn theo bóng dáng Tử Quyên, Quản Thiên Phát nghĩ thầm:
– Nam Giang phủ quả nhiên là nơi ẩn tàng nhiều nhân vật kinh thiên động địa, đúng là nơi ngọa hổ tàng long, đến một nữ tỳ mà võ công cũng đến như thế ấy....
Hắn quay đầu lại nói với Giang Hàn Thanh:
– Nhị công tử, nơi đây còn gần phủ quá. Nếu nhị công tử không mệt lắm thì tại hạ xin đi luôn ra ngoài thành cho tiện?
Giang Hàn Thanh thở ra:
– Tiểu đệ làm sao lại mệt được, chỉ sợ Quản huynh nhọc quá... Thật sự tiểu đệ không được yên ổn trong lòng.
Quản Thiên Phát nói:
– Sao nhị công tử lại nói như thế? Chính tại hạ là người thọ đại ân của quý phủ cho nên dù nát thân tro bụi cũng chưa được đáp đền xứng đáng, có xá chi chuyện như thế này mà công tử lại nhọc công.
Vừa nói vừa đi ra đến tường thành, vòng tường ngoài này cũng thật là cao, Quản Thiên Phát ngước nhìn ước lượng rồi nói khẽ:
– Nhị công tử hãy cẩn thận, tại hạ phải vượt tường cao.
Vừa nói vừa trụ bộ dùng hai chân lấy trớn nhún mình phóng vút lên đầu tường.
Và không để một phút lơ đễnh trên tường thành, nơi mà dễ lộ hành tích nhất, Quản Thiên Phát lật đật lao xuống chân thành phía ngoài. Phi thân đi thẳng về phía trước riết cho đến tòa trà đình mà Tử Quyên đã dặn thì xa xa trống đã điểm canh ba.
Quản Thiên Phát thở phào khoan khoái vì đã rời xa nơi hổ huyệt. Hắn đặt

Giang Hàn Thanh xuống và nói:
– Nhị công tử nên nghỉ một chút cho khỏe.
Da mặt Giang Hàn Thanh trắng nhợt, hắn ngồi dựa trên ghế đá, nước mắt đầm đìa:
– Gia môn bất hạnh, thi thể tiên phụ hãy còn chưa lạnh hẳn thì đã bị kẻ địch cướp đi thêm vào đó gia huynh lại chẳng dung tình... Ân nghĩa của Quản huynh thật như non thái, xin nhận cho tiểu đệ một lạy tạ ân...
Nói vừa xong là hắn đã tụt xuống ghế quỳ ngay trước mặt Quản Thiên Phát...
Họ Quản lật đật đưa tay đỡ dậy:
– Nhị công tử hãy đứng lên, suốt con đường dài mệt nhọc hãy nghỉ cho khỏe.... Ân nghĩa của đại tiên sinh đối với tại hạ làm sao có được ngày nay.... Xin từ đây về sau công tử không nên đề cập đến chuyện tạ ân với tại hạ nữa.
Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:
– Tiểu đệ bây giờ võ công đã bị phế, bắt buộc phải rời nhà. Tiền đồ cực kỳ mờ mịt, không biết rồi đây sẽ trôi nổi về đâu nếu không phải vì chuyện di thể của tiên phụ bị trộm chưa truy cứu, nếu không vì nghĩa nặng ân sâu thì cái sống cũng cầm bằng như chết...
Quản Thiên Phát mỉm cười:
– Bệnh tình của công tử chưa thật mạnh, thể chất hãy còn yếu đuối không nên quá nhiều suy nghĩ làm cho tinh thần thêm bị tổn thương. Cần phải nghỉ ngơi cho thật nhiều để cho thân tâm thư thái.
Giang Hàn Thanh cười buồn bã:
– Quản huynh nghĩ rằng đệ đang lâm bệnh và mới vừa mạnh đấy say sao?
Quản Thiên Phát hồ nghi hỏi lại:
– Chẳng lẽ vấn đề bệnh tình của nhị công tử hãy còn nguyên nhân gì khác nữa hay sao?
Giang Hàn Thanh từ từ nhắm mắt, hai hàng nước mắt chảy dài:
– Đúng như ước đoán của Quản huynh. Từ lúc tiên phụ lâm chung, tiểu đệ vì quá đau buồn nên nghe trong mình không khỏe, dần dần thể chất ngày một suy nhược. Ban đầu tiểu đệ nghĩ vì quá bi thương nên sinh ra như thế, nhưng ngày một cảm thấy chân khí ngày một tiêu hao. Cho đến ba tháng trước đây thì hoàn toàn bất lực, muốn đi cũng phải đều phải có người đỡ vịn...
Quản Thiên Phát kinh ngạc:
– Nhị công tử đã bị mất hẳn chân khí rồi à? Phải chăng bệnh nhập tâm có làm chân khí bị phân tán?
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Ban đầu tiểu đệ cũng tưởng vì trọng bệnh nên chân khí bị phân tán, nhưng cho đến đêm qua Tiểu Quyên mới khóc lóc thú thật rằng nàng phụng mạng

Sở Như Phong, đã phục độc tiểu đệ. Tiểu đệ bị cho uống một thứ độc dược rất chậm phát tác, nó ngấm dần vào cơ thể làm cho chân khí tiêu hao....
Quản Thiên Phát giận dữ:
– Hừ... quả là một tên ác độc...
Giang Hàn Thanh nói:
– Hắn là người do đại ca tiến dẫn vào làm cho gia đình đệ. Hắn hạ độc vào người đệ thì nhất định cũng do vâng lệnh người khác mà làm... Thật là một chuyện không ngờ, đại ca từ trước đến nay rất thương yêu đệ. Nhưng chỉ sau khi tiên phụ qua đời, anh ấy lại thay đổi tính tình, không còn tưởng nghĩ tình thủ túc...
Quản Thiên Phát muốn nói gì đó nhưng vội ngưng lại kịp, hắn lái sang chuyện khác:
– Như vậy thì chắc chắn Tiểu Quyên đã bị Sở Như Phong mua chuộc từ lâu rồi?
Giang Hàn Thanh nói:
– Họ bảo với Tiểu Quyên rằng những thứ thuốc bỏ vào thức ăn cho đệ là cốt để trị bệnh, nhưng vì nếu để cho người bệnh biết thì thuốc không có hiệu lực. Tự nhiên Tiểu Quyên cũng không biết đó là độc dược, cho đến tối hôm qua tình cờ nghe Sở Như Phong bảo lén với thuộc hạ chuẩn bị phóng hỏa thư phòng. Nàng mới biết mình bị người ta gạt và cũng nhờ hiểu rõ nên nàng mới thú thật với tiểu đệ, bảo tiểu đệ cần cách thoát ly.
Giang Hàn Thanh ngậm ngùi nói tiếp:
– Ban đầu tiểu đệ vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng sau đó Tử Quyên lại cho biết rằng Phúc quản gia bị trúng độc châm rất có thể là do đại ca hạ thủ. Thêm vào đó, khi trời sẩm tối họ lại cho xếp củi khô và đồ dẫn hỏa chung quanh thư phòng và âm mưu ám hại Quản huynh, họ cốt giết Quản huynh để mà diệt khẩu.... Vì thế đệ mới cho Tử Quyên sang báo cho Quản huynh biết, không ngờ chính Quản huynh cũng đã phát giác kịp thời....
Quản Thiên Phát gật gù suy nghĩ...
Ngay lúc đó thì Tử Quyên trở lại, nàng mang theo một cái bao thật lớn.
Giang Hàn Thanh ngửng mặt hỏi:
– Họ có phát giác được rằng ta đã trốn rồi chăng?
Tiểu Quyên nói:
– Họ đã phóng hỏa đốt nhà, tự nhiên không làm sao kiểm tra cho được. Vả lại, khi trong vòng vây lửa tiểu tỳ đã la thật lớn:
"Ai cứu nhị công tử... nhị công tử đã bị mắc trong vòng lửa rồi"... Chính tiếng la thất thanh đó càng làm cho chúng không nghi ngờ gì cả.
Giang Hàn Thanh cắn răng ngồi một lúc thật lâu rồi mới nói:
– Thế còn Tiểu Quyên?
Tử Quyên đáp:

– Nàng vẫn còn ở lại trong phủ.
Giang Hàn Thanh chỉ gật đầu nhưng không nói lời gì...
Tử Quyên chớp chớp mắt:
– Chốc nữa thì trời đã sáng rồi.... Không biết nhị công tử có nên ở lại đây tạm nghỉ vài hôm chăng?
Quản Thiên Phát nói:
– Theo ý của tại hạ thì nhị công tử và gia sư vốn là chỗ thế giao, chi bằng thẳng đến Hoài Dương tiêu cục mà nghỉ ngơi có nhiều đảm bảo.
Không đợi ý kiến Giang Hàn Thanh, Tử Quyên rước nói:
– Nhị công tử, Quản tiêu đầu nói như thế là phải lắm, công tử tạm nghỉ ở Hoài Dương tiêu cục có Quản tiêu đầu giúp đỡ bên mình. Như thế tiểu tỳ cũng được vững bụng hơn.
Thấy nàng hình như có ý cáo biệt, Quản Thiên Phát vội hỏi:
– Cô nương không định đi cùng nhị công tử để giúp đỡ người sao?
Tử Quyên vụt quỳ thụp xuống trước mặt Giang Hàn Thanh:
– Nhị công tử ở Dương Châu đã có Quản tiêu đầu chiếu cố, nghĩ rằng đã rất bình an, vậy xin cho tiểu tỳ cáo biệt nơi đây.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Ngươi muốn đến nơi nào?
Tử Quyên nói:
– Tiểu tỳ xa nhà đã hơn năm rồi, nên định ghé qua thăm cha me.....
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Được rồi. Vậy ngươi cứ đi đi.
Tử Quyên vòng tay:
– Đa tạ công tử.
Nàng xách cái bọc vải đặt lên phiến đá và nói tiếp:
– Đây là y phục của nhị công tử, trong đó có cả bạc vàng chi dụng.
Và nàng quay qua vòng tay nói với Quản Thiên Phát:
– Quản tiêu đầu xin cho tiểu tỳ ký thác nhị công tử...
Quản Thiên Phát nói nhanh:
– Cô nương không cần phải nói chuyện gởi gắm, tại hạ thân mang ân trọng của Giang phủ, chuyện hộ tống nhị công tử là nghĩa vụ đương nhiên.
Tử Quyên nói:
– Tiểu tỳ còn có một chuyện muốn thưa với Quản tiêu đầu....
Quản Thiên Phát nói:
– Xin cô nương cứ bảo.
Tử Quyên nói:
– Theo thiển kiến của tiểu tỳ thì khi họ phóng hỏa đốt thư phòng, họ nhất quyết cho rằng nhị công tử không làm sao thoát khỏi. Vậy xin nhị công tử hãy cải trang đổi dạng... luôn cả Quản tiêu đầu cũng như thế. Vì chúng cũng

đã âm mưu giết Quản tiêu đầu để mà diệt khẩu, nên cũng cần phải tương kế tựu kế để cho chúng không làm sao truy ra tung tích.
Quản Thiên Phát gật đầu:
– Cô nương nói rất đúng.
Ngoài mặt tuy không lộ vẻ, nhưng trong lòng Quản Thiên Phát rất khâm phục cô gái quả là người cao kiến.
Tử Quyên nói:
– Ngày giờ cũng không còn có nhiều nữa, tiểu tỳ xin từ giã... Cầu chúc nhị công tử thượng lộ bình an.
Sau khi Tử Quyên đi rồi, Quản Thiên Phát mới hỏi Giang Hàn Thanh:
– Nhị công tử, vị cô nương này ở trong phủ đã lâu chưa?
Giang Hàn Thanh nói:
– Chưa lâu lắm, sau khi tiên phụ qua đời. Phúc lão mới đưa cô ta vào làm ở nhà đệ.
Ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng Quản Thiên Phát nhủ thầm:
"Không sớm hơn mà cũng không muộn hơn, đúng vừa lúc ân công ta qua đời thì nàng lại tới, thêm vào đó nàng có một trình độ võ công cao như thế ấy, nhất định bên trong còn có nguyên nhân"...
Giang Hàn Thanh thở ra nhè nhẹ:
– Bình nhật Tử Quyên vốn là một cô gái nhu mỳ, không ngờ cô ta lại có một trình độ võ công cao như thế ấy....
Ngửa mặt nhìn lên màn trời. Quản Thiên Phát nói:
– Đã gần sáng rồi, nơi đây đến sáng nhất định sẽ có nhiều người qua lại, Tử Quyên cô nương nói rất đúng, chúng ta không nên để cho bộc lộ hành tung.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Quản huynh định như thế nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Trong thời gian nhận việc hộ tiêu, gia sư đã có chỉ điểm cho thuật dị dung, tại hạ sẽ lo việc ấy cho công tử, sẽ làm cho không một ai nhận biết.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Hay lắm, xin Quản huynh giúp cho.
Quản Thiên Phát lấy ra những dụng cụ và thuốc dị dung, ngồi đối diện cải trang cho Giang Hàn Thanh.
Chỉ một lúc sau từ bộ mặt thanh tú của Giang Hàn Thanh biến ra thành một lão già với mái tóc hoa râm và chòm râu muối tiêu lưa thưa ở dưới cằm...
Nhìn vào bộ mặt già nua giả tạo ấy, Quản Thiên Phát bật cười:
– Xong rồi, xin công tử nhớ cho từ nay công tử là một lão già bệnh hoạn lâu ngày, càng ít nói chừng nào là càng tốt hơn chừng ấy.
Tiếp theo, hắn lấy ra một tấm kiếng đốt lên một ngọn đèn nhỏ tự mình cải trang lấy cho mình.

Giang Hàn Thanh gục gật đầu:
– Thuật dị dung của Quản huynh thật quả cao minh...
Thu dọn đồ đạc cất vào trong túi, Quản Thiên Phát cười nói:
– Nghe nói thuật dị dung này do một dị nhân lưu truyền trong tiêu cục. Từ trước đến nay chưa một ai có thể khám phá ra.
Giang Hàn Thanh nói:
– Một con người dù đã cải sửa dung nhan nhưng giọng nói không làm sao sửa được.
Quản Thiên Phát nói:
– Trong giang hồ có nhiều người dùng "Biến âm hoàn", nhưng vị lão tiêu đầu trong tiêu cục thì lại dạy tại hạ cải sửa khẩu âm, ông ta dạy tại hạ khá nhiều thổ ngữ.
Tự nhiên vấn đề này rất khó, cứ mỗi đêm vào khoảng canh năm, tại hạ vào rừng vắng một mình luyện đi luyện lại hơn một năm trời mới có kết quả.
Thu xếp hành trang xong, Quản Thiên Phát nói:
– Nhị công tử, chúng ta đi thôi.
Giang Hàn Thanh nói:
– Quản huynh, tiểu đệ đã nhờ ân tương cứu, thêm vào đó chúng ta từ lúc nhỏ lại chẳng phải xa lạ chi nhau, xin Quản huynh nên dùng nghĩa đệ huynh mà xưng hô và đối xử với nhau cho trọn vẹn.
Quản Thiên Phát nói:
– Vâng. Nhị công tử nói rất phải, chúng ta ra khỏi phủ rồi cũng cần nên thay đổi lối xưng hô để tránh việc dòm ngó của kẻ khác. Ngay bây giờ mình đang giả trang làm hai anh em. Nhị công tử là trưởng huynh, tại hạ là tiểu đệ, công tử hãy nhớ kẻo lộ chuyện không nên.
Ngưng một giây, Quản Thiên Phát lại nói:
– À, còn có một chuyện nữa, từ đây đến Dương Châu phải mất gần ba trăm dặm.
Nếu sau khi tiêu hủy thư phòng mà họ tìm không thấy thi thể của công tử, tự nhiên họ sẽ nghĩ mình đào thoát. Có thể họ sẽ phái người theo dõi, vì thế chúng ta cần phải cẩn thận. Vậy dọc đường tất cả chuyện gì công tử cứ để cho tại hạ ứng phó, nếu không cần lắm thì công tử cứ làm thinh là tốt hơn cả.
Nhắc đến chuyện Giang phủ, nhắc đến anh mình, Giang Hàn Thanh càng thêm buồn bực, thật lâu hắn mới chầm chậm gật đầu:
– Được rồi, nhất thiết tiểu đệ xin nghe theo sự chỉ dẫn của Quản huynh.
Quản Thiên Phát nói:
– Trời đã sắp sáng rồi, vậy tại hạ xin cõng công tử lên đường...
Giang Hàn Thanh nói:
– Tiểu đệ thấy trong mình hơi khỏe, vậy Quản huynh cứ vịn cho tiểu đệ đi lần chứ không nên cõng nữa.

Quản Thiên Phát nói:
– Xin nhị công tử không nên e ngại, chúng ta cần phải sớm rời vòng nguy hiểm, đi được sớm chừng nào hay chừng ấy.
Rồi không đợi Giang Hàn Thanh phản ứng, Quản Thiên Phát xốc Giang Hàn Thanh lên lưng cất bước đi nhanh.
Cho đến bến sông thì đã rời khỏi Kim Lăng mười mấy dặm đường, nơi đây là bến đò chính của trục giao thông cho nên thiên hạ tấp nập kẻ tới người lui không ngớt những quán ăn nho nhỏ mọc dài theo bến vẫn đầy....
Khi còn ở xa xa Quản Thiên Phát đã để Giang Hàn Thanh xuống rồi vịn đi lần tới, hai người chọn một quán nhỏ vào đó dùng cơm.
Nơi đấy có mấy chủ đò sắp sửa rời bến, họ đến hỏi Quản Thiên Phát:
– Nhị vị khách quan có cần thuê thuyền không nhỉ? Thuyền chúng tôi rất sạch sẽ và đầy đủ tiện nghi, xin nhị vị cho biết cần đến nơi nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Đại ca có bệnh cần phải về nhà gấp, nếu các ngươi có đi thì đưa tới Dương Châu.
Gã chủ thuyền mau mắn trả lời:
– Nếu vậy chỉ nên đi thuyền nhỏ, chúng tôi chuyên lộ trình từ đây đến Dương Châu. Hôm trước cũng có hai vị tướng công mới thuê thuyền chúng tôi và vừa về tới hôm qua.
Quản Thiên Phát gật đầu và sau khi bàn xong giá cả bèn đỡ Giang Hàn Thanh xuống thuyền, quả thật trong khoang thuyền rất là sạch sẽ.
Thuyền tuy không lớn nhưng rất thoáng, hai bên có cửa sổ vén rèm là có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài.
Quản Thiên Phát đỡ Giang Hàn Thanh ngồi vào khoang rồi nói:
– Đại ca bây giờ thì nên nghỉ ngơi cho khỏe.
Giang Hàn Thanh nói:
– Trong mình tôi, trừ việc chân khí không thể đề tụ, còn ngoài ra thì không có gì đáng ngại.
Chỉ mấy phút sau, khi chủ thuyền mua sắm xong thực phẩm là thuyền bắt đầu rời bến.
o O o Trưa ngày hôm sau thuyền đến Qua Châu, chủ thuyền cho cập bến và bắt đầu lo việc nấu cơm.
Qua Châu là một dòng sông nhánh giữa Vân Hà tiếp giáp Trường Giang. Nó là trục giao thông chính của khách thương cho nên tuy sông không lớn lắm nhưng chuyện buôn bán rất là phồn thịnh.
Xuôi ngược khách thuyền cũng đỗ lại để nghỉ ngơi cơm nước, hai bên sông ghe thuyền ken lại đặc cả bờ sông.
Giang Hàn Thanh lại gần cửa sổ vén rèm trông ra ngoài, thấy hai bên thuyền xuôi ngược sát vào nhau thật là nhộn nhịp, cảnh trí trên dòng sông buổi sáng

vô cùng êm ả.
Chợt từ phía bên trái một chiếc thuyền độc mộc rẽ nước vượt tới như tên bay, Giang Hàn Thanh cau mày lẩm bẩm:
– Lạ nhỉ, chiếc thuyền rẽ nước đi nhanh như thế mà lại không có dựng buồm, đủ thấy kẻ chèo thuyền phải là một tay vừa có sức mạnh phi thường mà lại vừa lão luyện...
Chỉ trong nháy mắt, chiếc tiểu thuyền đã đến gần. Trước mũi thuyền một gã thư sinh mặc áo trắng mi thanh mục tú, răng trắng như ngọc, môi tợ thoa son, hắn đứng trước mũi thuyền trông thật đúng là phong lâm ngọc tru.....
Kẻ chèo thuyền ngồi sau lái là một lão già tóc bạc hoa râm, lưng có hơi gù nhưng hai tay chèo nhanh như gió.
Giang Hàn Thanh nhìn sững nghĩ thầm:
"Một lão già mà lại có uy lực như thế thật là thế gian hãn hữu"...
Còn đang chăm chú, chợt thấy gã thư sinh áo trắng nghiêng đầu nhìn mình và mỉm cười thi lễ, Giang Hàn Thanh bất giác giật mình.
Nhưng vì tiểu thuyền lướt qua nhanh quá, Giang Hàn Thanh nhìn không được kỹ, nên không nhận được mặt cho rõ ràng.
Quản Thiên Phát khẽ hỏi:
– Nhị công tử, công tử có nhận biết người ấy à?
Giang Hàn Thanh giật mình quay lại:
– Không, không hề quen mặt.
Quản Thiên Phát nói:
– Hình như hắn chú ý nhiều về chiếc thuyền của mình lắm đấy.
Giang Hàn Thanh nói:
– Ban đầu tiểu đệ chỉ nhìn vì thấy thuyền đi quá nhanh, nhưng khi lướt ngang thuyền mình thì người thư sinh áo trắng khẽ gật đầu chào....
Quản Thiên Phát hơi lấy làm lạ:
– Lạ nhỉ? Nhất định đây là một chuyện đáng ngờ... Phải chăng gã thư sinh ấy đã biết lai lịch của mình? Không, không thể như thế được...
Giang Hàn Thanh trầm ngâm:
Bằng hữu trên suốt đại giang nam bắc. Cho dù có người không biết mặt thì tiểu đệ cũng có nghe danh, không chỉ gã thư sinh áo trắng mà nhất là lão lưng gù chèo thuyền... con người có công lực như thế thì tại sao tiểu đệ không nghe danh cũng la.....
Vừa nói tới đó thì phu thuyền đã dọn cơm lên, Quản Thiên Phát đưa mắt ra hiệu và cả hai bỏ qua chuyện ấy.
Dời khỏi Qua Châu không bao lâu thì thuyền đến Dương Châu.
Là một thị trấn lớn nối liền hai miền nam bắc, nó là trung tâm chuyển vận thương buôn, chính Hoài Dương tiêu cục đặt bản doanh nơi đó.
Từ bên ngoài, xa xa đã nhìn thấy bốn chữ "Hoài Dương Tiêu Cục" sơn son

thếp vàng chói lọi, khi qua khỏi cửa bước vào sân lộ thiên rộng lớn thì lại thấy hiệu kỳ sững sững ngất trời.
"Kim Ưng kỳ", ba tiếng đó đã thành danh bao nhiêu năm nay dọc giải đại giang nam bắc của Hoài Dương tiêu cục, không những nó tiêu biểu cho Hoài Dương tiêu cục mà còn là tiêu biểu cho Hoài Dương phái ở vùng Giang Bắc.
Cả một giải bắc thành địa thế vắng vẻ hoang vu, nhưng vì có hiệu kỳ của tiêu cục Hoài Dương, cho nên khắp mặt giang hồ, cho dù hắc đạo hay bạch đạo cũng đều nể nang lánh mặt.
Cũng chính vì thế, chính vì uy danh lừng lẫy đó mà cổng Hoài Dương tiêu cục gần như ngày đêm không ngớt khách bốn phương tấp nập, cũng có người mộ danh giao hữu. Cũng có người muốn tiến thân nhưng phần đông là những khách có hàng muốn được hộ tiêu bảo đảm.
Cả một vùng rộng lớn ở Hoài Dương, gần như cứ mỗi bận có chuyến hàng xuôi ngược kỳ như chỉ riêng một mình Hoài Dương tiêu cục đảm nhận việc hộ tiêu.
Tự nhiên, nhờ vào uy thế cũng có mà phần lớn là nhờ vào phương cách giao thiệp của người có trách nhiệm về tiêu cục.
Đường đi nước bước của tiêu cục, tự nhiên là Quản Thiên Phát rõ hơn ai hết, khi thuyền cập bến Dương Châu, hắn cho rẽ vào phía bắc thành. Theo sông nhỏ đến sát trang viện của Hoài Dương tiêu cục.
Sau khi thanh toán tiền thuê thuyền, Quản Thiên Phát vào tận cửa lớn, rẽ qua bên trái đến một cửa bông đưa tay gõ nhẹ vào thành cửa hai tiếng...
Có tiếng bước chân nhè nhẹ bên trong và cánh cửa hé mở ra, một gã thanh niên vận kình trang đứng nhìn Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh sửng sốt...
Hắn cau mặt hạ thấp giọng:
– Nếu có hữu sự xin thỉnh nhị vị ra cửa trước...
Quản Thiên Phát bật cười nói nhỏ:
– Lục sư đệ, huynh đây mà...
Gã thanh niên kinh ngạc:
– Ủa.... Tam sư huynh đấy à?
Quản Thiên Phát gật đầu ra hiệu:
– Đừng nói lớn, có sư phụ trong ấy không?
Gã thanh niên nói:
– Sư phụ Ở hậu viện, vừa mới dùng cơm xong.
Quản Thiên Phát nói:
– Như thế càng hay, vậy lục đệ hãy đưa đường.
Gã thanh do dự:
– Tam sư huynh... làm sao lại phải dẫn đường?
Quản Thiên Phát cười:

– Đã cải trang như thế này thì ai lại cho đi thong dong, nếu không có lục sư đệ dẫn đường?
Gã thanh niên liếc về phía Giang Hàn Thanh:
– Tam sư huynh, chẳng hay vị này....
Quản Thiên Phát nói:
– Sau rồi sẽ biết. Bây giờ sư đệ hãy dẫn đi mau là tốt hơn cả, nhớ có gặp anh em trong tiêu cục thì đừng nói ta về đấy nhé.
Gã thanh niên lại càng khó hiểu:
– Tại sao lại phải dấu như thế? Và phải nói làm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Cứ bảo là sư phụ sai đón chúng tôi vào.
Gã thanh niên có vẻ lo âu:
– Nhưng... nếu sư phu.....
Quản Thiên Phát nói:
– Lục sư đệ không phải lo điều ấy, tất cả do ta chịu trách nhiệm.
Gã thanh niên gật đầu:
– Được rồi, xin tam sư huynh và vị khách quan đây hãy theo đệ.
Hắn đóng cửa lại và đi thẳng vào trong.
Quản Thiên Phát đỡ Giang Hàn Thanh theo sau, cũng may trong lúc ấy là đúng giờ cơm nên anh em trong tiêu cục không có người nào ở ngoài, do đó không ai hỏi han gì cả.
Dẫn vào đến hậu viện, gã thanh niên dừng lại hỏi:
– Tam sư huynh có cần tiểu đệ vào thông báo trước không?
Quản Thiên Phát lắc đầu:
– Không cần, chỉ có điều là lục sư đệ đừng tiết lộ chuyện này với ai là được.
Còn đang nói chuyện, chợt nghe từ trong có một giọng thật oai nghiêm:
– Ai?
Gã thanh niên vội đáp:
– Đệ tử là Nghiêm Ấu Tín.
Tiếng bên trong hỏi lại:
– Có chuyện gì?
Nghiêm Ấu Tín đáp:
– Bẩm sư phụ, tam sư huynh về tới.
Ty bên trong có vẻ gằn gằn:
– Gọi nó vào ngay cho ta.
Quản Thiên Phát vịn Giang Hàn Thanh chầm chậm đi vào....
Giang Hàn Thanh đưa mắt nhìn lên, thấy giữa hậu sảnh trang nghiêm, một lão già râu tóc bạc phất phơ ngồi trên chiếc ghế bành mặt đỏ như gấc chín.
Tự nhiên, họ Giang biết chắc đó là vị chưởng môn phái Hoài Dương: "Kim Xí Điêu" Quách Thế Phần.

Nghiêm Ấu Tín nói nhỏ sau lưng:
– Tam sư huynh, có lẽ sư huynh nên vào trước...
Quản Thiên Phát gật đầu:
– Lục sư đệ đỡ dùm vị thế huynh này, để huynh vào bái kiến sư phụ.
Nghiêm Ấu Tín đưa tay đỡ lấy Giang Hàn Thanh, Quản Thiên Phát bước lên quỳ thụp xuống:
– Sư phu.....
Kim Xí Điêu Quách Thế Phần sa sầm nét mặt:
– Nghiệt súc, ngươi còn dám về đây để gặp ta à?
Thấy vẻ oai nghiêm cách giận dữ của sư phụ, Quản Thiên Phát giật mình quỳ xuống sâu thêm:
– Xin sư phụ bớt giận... không biết đệ tử đã làm điều chi nên lỗi khiến cho sư phụ nổi cơn thịnh nô.....
Như càng giận dữ, Quách Thế Phần thét lớn:
– Nghiệt súc, nhiều hành sự hay quá nhỉ, cả cơ nghiệp của Hoài Dương phái suốt trăm năm nay đã tỏ mặt với giang hồ, ngươi có biết được thế là đã đổ bao nhiêu mồ hôi nước mắt đấy không? Hừ, ta không ngờ chỉ vì tay của ngươi, chỉ một tay của ngươi mà cơ nghiệp ấy ngày nay đành hủy diệt.
Câu nói của người lãnh đao phái Hoài Dương thật là nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức làm cho cả Nghiêm Ấu Tín cũng phải run run...
Mồ hôi của Quản Thiên Phát nhỏ xuống ròng ròng. Hắn dập đầu run giọng:
– Đệ tử cầu xin sư phụ mở lượng hồng ân. mười năm nay, dưới sự giáo huấn của lão nhân gia, đệ tử không dám một phút giây sơ suất. Nếu quả tình đệ tử đã vi phạm quy củ bản môn, đệ tử xin tình nguyện cúi đầu thọ tội, sau khi được nghe rõ ngọn ngành...
Đôi mắt của Quách Thế Phần tròn xoe bắn lửa:
– Nghiệt súc, ngươi còn dám cưỡng biện nữa à? Chẳng lẽ việc của ngươi làm còn đợi ta phải nói trắng ra sao?
Quản Thiên Phát ngửng đầu khẳng khái:
– Đệ tử dám xin sư phụ cho rõ đầu đuôi....
Quách Thế Phần giận dữ đập tay xuống ghế:
– Tốt lắm, ta hỏi. Trong chuyến từ Trực Lệ về đây, ngươi còn đi đâu nữa?
Quản Thiên Phát nói:
– Khi hộ tiêu xong xuôi, giữa đường đệ tử được tin ân công Giang đại tiên sinh khứ thế, vì nghĩa nặng quần, nên đệ tử thẳng đến Kim Lăng tế mô.....
Quách Thế Phần gặn lại:
– Trên con đường đến Kim Lăng, có phải ngươi đã gặp người của Trấn Viễn tiêu cục?
Quản Thiên Phát lắc đầu:
– Bẩm sư phụ, chuyện đó không có, đệ tử vừa ở Kim Lăng về đây.

Quách Thế Phần cau mày:
– Ngươi là môn hạ của Hoài Dương phái, ngươi là một kẻ đường đường chính chính hành sự bảo tiêu. Tại làm sao ngươi lại phải cải trang đổi dạng, làm tuồng lén lút về đây thế chứ?
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phụ tại thượng, đệ tử xin còn có nhiều uẩn khúc mong sư phụ cho đệ tử thuyết minh.
Quách Thế Phần gắt lớn:
– Nghiệt súc, ngươi còn dám đặt điều quanh quẩn với ta à?
Quản Thiên Phát nói:
– Xin sư phụ cho đệ tử nói rõ đầu đuôi, đệ tử không khi nào dám làm chuyện dối quanh như thế.
Quách Thế Phần càng giận dữ:
– Nếu không niệm tình bao nhiêu năm phủ dưỡng. Nếu không nghĩ vì bao nhiêu năm chưa từng làm điều sai quấy thì ta đã giết ngươi cho đỡ xốn xang...
Với tay lấy phong bì trước ghế ném thẳng vào mặt Quản Thiên Phát, Quách Thế Phần thét lớn:
– Đây là thư của Vạn Trấn Sơn từ Trấn Viễn tiêu cục vừa cho người mang tới, ngươi hãy tự xem lấy để mà biết những điều ngươi muốn.
Giang Hàn Thanh khẽ giật mình, hắn không biết Vạn lão thúc của mình viết những gì mà làm cho vị chưởng môn phái Hoài Dương giận dữ đối với người đệ tử mến thương như thế...
Nghe đến thư của Trấn Viễn tiêu cục, Quản Thiên Phát chợt rùng mình. Hắn lấy thư ra xem và mồ hôi càng đổ hột...
Nhưng khi xem hết phong thư thì hắn đã hiểu rõ ràng, hắn bình tĩnh xếp thư lại cho vào phong bì im lặng...
Quách Thế Phần thét lớn:
– Nghiệt súc, ngươi còn gì để nói nữa không?
Quản Thiên Phát khẽ thở ra:
– Sư phụ, đệ tử xin nói....

Hồi 3
Tìm Cách Dấu Người

Nắm cứng hai tay đập mạnh lên bàn, giọng của Quách Thế Phần giận dữ:

– Chứng cớ rõ ràng, ngươi còn muốn lấp liếm nữa à?
Quản Thiên Phát trấn tĩnh tinh thần ngửng mặt nhìn thẳng vào mặt gia sư:
– Bẩm sư phụ, đệ tử cũng có nhân chứng!
Quách Thế Phần thét lớn:
– Nghiệt súc, trước mặt ta ngươi vẫn cứ cường biện hay sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử không dám thế. Từ Kim Lăng đệ tử phải cải trang về cho đến nơi này.
Thật sự câu chuyện xảy ra đã vô cùng trọng đại, xin sư phụ cho Lục sư đệ canh phòng bên ngoài, cấm đừng cho bất cứ ai, kể cả những người trong tiêu cục, để cho đệ tử bẩm cáo rõ đầu đuôi.
Là một vị Chưởng môn nhân, lại là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục lớn, Quách Thế Phần dù trong cơn giận dữ vẫn còn đủ trí óc phán đoán sự việc, ông ta trấn tĩnh gật đầu:
– Nghiêm Ấu Tín, ngươi hãy giữ bên ngoài, không cho một ai tới đây nếu không có lịnh.
Nghiêm Ấu Tín ứng tiếng và khép cửa lại đứng giữ bên ngoài.
Quản Thiên Phát bước lại đỡ lấy Giang Hàn Thanh, và bây giờ Quách Thế Phần mới chợt thấy, cau mày:
– Người ấy là ai?
Quản Thiên Phát kéo một cái ghế cho Giang Hàn Thanh ngồi tạm, rồi đến gần Quách Thế Phần thấp giọng:
– Sư phụ, vị này là Giang nhị công tử của ân công...
Quách Thế Phần giật mình thốt lên một tiếng kinh ngạc...
Giang Hàn Thanh lật đật vòng tay:
– Vãn bối Giang Hàn Thanh xin bái kiến Quách thế thúc!
Quách Thế Phần rung giọng:
– Giang hiền điệt đấy ư? Tại sao....?
Sự cảm xúc cho biết đây là chuyện bất thường, người lãnh đạo phái Hoài Dương không nói được hết lời....
Quản Thiên Phát lật đật tiếp theo:
– Sư phụ, chuyện xảy ra quá nhiều phức tạp, xin cho đệ tử khôi phục dung mạo cho nhị công tử rồi sẽ trình sau!
Vừa nói hắn vừa đưa cho Giang Hàn Thanh một hoàn thuốc và nói tiếp:
– Nhị công tử, bây giờ có thể rửa mặt được rồi!
Sau khi Giang Hàn Thanh rửa mặt xong, Quách Thế Phần nhìn kỷ gượng cười:
– Giang nhị hiền điệt, từ xa xôi đến đây thế mà lão phu không biết, thật là một điều không phải....
Và quay qua Quản Thiên Phát, Quách Thế Phần gạn hỏi:

– Thiên Phát, sự việc ra sao mà ngươi không cho ta biết trước?
Quản Thiên Phát nói:
– Đây là trường hợp vạn bất đắc dĩ, xin sư phụ rộng dung!
Quách Thế Phần cau mặt:
– Sự việc đã xảy ra như thế nào, ngươi hãy kể rõ ta nghe?
Quản Thiên Phát bèn đem tất cả những chuyện gặp phải khi đến Kim Lăng thuật lại....
Quách Thế Phần run giọng:
– Lạ không, Giang Bộ Thanh hiền điệt bình sanh đôn hậu, thế tại làm sao bỗng nhiên biến đổi như thế ấy?
Giang Hàn Thanh ủ rũ:
– Vãn bối cũng vô cùng thắc mắc, không hiểu tại sao lại biến tính như thế. Từ trước đến nay luôn luôn coi trọng tình thủ túc, anh em nhất mực thương yêu, nhưng từ khi tiên phụ qua đời, bỗng sinh ra như thế...
Giang Hàn Thanh nói tiếp với hai dòng nước mắt:
– Chẳng những hạ độc đứa em mà lại còn phóng hỏa mưu tính tiêu trừ, nếu không nhờ Quản huynh cứu trợ, thì bây giờ đây vãn bối không biết đã ra sao?
Quách Thế Phần nói bằng một giọng dè dặt:
– Cũng có thể lệnh huynh nhất thời bị người xui làm quấy. Bây giờ, Nhị hiền điệt cứ tạm thời ở lại đây ít lâu. Một con người khi chưa hoàn toàn bị mất lương tri, không khi nào lại có thể bỏ hẳn tình thủ túc.
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phụ, đệ tử cảm thấy trong vấn đề này sợ e rằng còn có nhiều uẩn khúc.
Quách Thế Phần nhìn Quản Thiên Phát bằng tia mắt ngời ngời:
– Ngươi thấy như thế nào thử nói ta xem?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử cảm thấy Hắc Y.... Không, theo đệ tử thì nên gọi hắn là...Mai Hoa Lệnh Chủ thì mới đúng, vì cho đến bây giờ đệ tử mới nhớ ra rằng trên áo choàng đen của hắn có đóa hoa mai trông rất kỳ la.....
Hắn do dự nói tiếp:
– Ở nơi con người của hắn có điểm khả nghi....
Quách Thế Phần cau mặt:
– Như thế nào gọi là khả nghi?
Quản Thiên Phát nói:
– Gã...Mai Hoa Lệnh Chủ rất có thể là...
Hắn có vẻ ngập ngừng:
– Chuyện này vốn không chứng cớ nên đệ tử thật khó trình bày....
Quách Thế Phần vặn hỏi:
– Có phải ngươi cảm thấy gã Mai Hoa Lệnh Chủ rất có thể là Giang Bộ

Thanh phải không?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử thật không dám quả quyết, nhưng căn cứ vào vóc dáng, giọng nói thì đại công tử là người đáng nghi hơn hết!
Giang Hàn Thanh nhóng mình lên run giọng:
– Quản huynh nghe giọng nói của gã Mai Hoa Lệnh chủ thật giống với đại ca tôi à?
Quản Thiên Phát nói:
– Gã Mai Hoa Lệnh Chủ giọng nói lạnh băng băng, nhưng âm thanh cuối cùng rất giống đại công tử.
Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:
– Như thế thì đại ca tôi có lẽ đã mất hẳn lương tri rồi.... tại sao.... Tại sao luôn cả cha mình cũng không còn kể đến? Cho đến di thể mà cũng chẳng buông tha....
Quách Thế Phần nói:
– Giang nhị hiền điệt hãy yên lòng, chỉ bằng vào âm thanh cũng chưa có thể đoán định một cách chắc chắn. Lão phu và lệnh tôn vốn là chỗ thâm giao, chuyện này một khi lão phu đã biết thì nhất định Hoài Dương Phái không thể nào tự thủ bàng quan.
Chỉ cần truy ra hạ lạc của tên Mai Hoa Lệnh Chủ thì sự thật sẽ phơi bày. Bây giờ cái đáng lo hơn hết là chất độc trong mình Nhị hiền điệt. Vì chỉ khi nào Nhị hiền điệt khôi phục lại được công lực thì chuyện bí mật này mới có thể điều tra nhanh chóng. Lão phu có quen với một vị y thuật tinh minh, bất cứ chứng gì cũng có thể trị được, nhứt là những người bị nhiễm độc kinh niên. Ông bạn họ Đường ấy không ai là không biết tiếng. Có người còn gọi là Đường Hoa Đà thì đủ biết y thuật của ông ta như thế nào rồi. Ngày mai, lão phu sẽ cho mời ông ta đến, nhứt định bịnh trạng của hiền điệt sẽ không thành vấn đề nguy hiểm.
Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:
– Tiểu điệt xin đa tạ Quách thế thúc.
Quách Thế Phần bật cười:
– Hiền điệt không nên nói với lão phu như thế. Nói thật cho hiền điệt biết, năm xưa nếu không có Giang tiên sinh thì lão phu.... mà cả Hoài Dương Phái không có ngày nay đâu.... nếu không có Giang đại tiên sinh thì Hoài Dương Tiêu Cục làm sao nở mặt với giang hồ bằng hữu chứ?
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phụ, bức thư của Vạn lão tiền bối ở Trấn Viễn Tiêu Cục không biết sư phụ định xử trí ra sao?
Quách Thế Phần trầm ngâm:
– Chuyện ấy cũng có nhiều khúc mắc, vì chuyến tiêu của Trấn Viễn Tiêu

Cục cũng bị nạn ở vùng phụ cận Long Đô....
Quách Thế Phần nói luôn:
– Vạn huynh gặp mười mấy người toàn là bao mặt, nhưng có nhận ra một người sử dụng Cửu Cung Đao Pháp của bản môn. Thêm vào đó có một tên tiêu đầu bị thương bởi Ưng Trảo Công. Về đao pháp thì đại sư huynh và Nhị sư huynh của ngươi bình nhật không hề xử dụng, như vậy là chỉ có một mình ngươi, có lẽ chỗ nhắm của họ là như thế.
Chuyện này phải thong thả rồi mới có thể truy ra.
Quản Thiên Phát hỏi:
– Sư phụ có thấy chuyện này và chuyện Mai Hoa Lệnh Chủ có liên hệ hay không?
Quách Thế Phần có vẻ ngạc nhiên:
– Sao? Ngươi nhận rằng có liên hệ với gã Mai Hoa Lệnh Chủ đấy à?
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phụ có lẽ không quên rằng trước đó ba hôm, Giang đại công tử cũng không có ở nhà...
Quách Thế Phần khẽ lắc đầu:
– Không thể như thế được... Ngươi không nhớ rằng chính trong Trấn Viễn Tiêu Cục có phần hùn của Giang gia trong đó hay sao?
Quản Thiên Phát khẽ liếc Giang Hàn Thanh:
– Điều đó đệ tử có biết, nhưng theo đệ tử nhật xét phong thư này cũng có thể do ý của Giang đại công tử...
Quách Thế Phần lắc đầu:
– Con người của Vạn Trấn Sơn ta biết rõ hơn ai hết, trừ phi có người giả môn hạ Hoài Dương Phái, chứ nếu không khi nào ông ta lại gởi lá thư này, nhất định không có ai độc xúi ông ta cả.
Giang Hàn Thanh nói:
– Quách thế thúc nói rất đúng. Vạn lão thúc đối với anh em chúng tôi thật hết tình ủng hộ, ngay sau khi tiên phụ qua đời cũng thế. Nếu đại ca tôi dù có cố ý giá họa thì Vạn lão thúc cũng không bao giờ lại đi nghe như thế!
Quách Thế Phần gật đầu cười:
– Đúng rồi, Giang nhị hiền điệt nói đúng rồi. Vạn Trấn Sơn đã gởi thư này thì nhất định trong đó có chuyện ẩn khúc. Ngày mai ta sẽ cho người đi đến Trấn Giang hỏi cho rõ sự tình rồi sẽ có thái độ sau. Bây giờ, Giang nhị hiền điệt nên đi nghỉ vì đường xa mệt nhọc. Quản Thiên Phát hãy gọi nhà bếp lo dọn cơm nước và hãy thay ta mà tiếp Giang nhị hiền điệt. Sau đó, nhớ dọn căn phòng kế bên phòng của ta cho Giang nhị hiền điệt nghỉ đỡ.
Quản Thiên Phát có hơi do dự:
– Sư phụ, đệ tử thấy có nhiều bất tiện.
Quản Thiên Phát hỏi:

– Bất tiện điều chi?
Quản Thiên Phát nói:
– Sau khi nhị công tử ly khai Giang Phủ, đệ tử đã phải cải trang cho công tử là vì sợ người ta biết nhị công tử đã thoát được hỏa tai, như thế để tránh sự chú ý của họ cũng là để tiện bề âm thầm theo dõi sự việc khốc hại đã xảy ra.... Vì thế, theo đệ tử thì không nên cho nhị công tử bị lộ diện.
Quách Thế Phần vuốt râu gục gật đầu:
– À, à... như thế thì đúng lắm!
Quản Thiên Phát nói:
– Và theo đệ tử thì nếu đại công tử biết nơi hạ lạc của nhị công tử thì nhất định sẽ dồn toàn lực để đối phó, kể cả đệ tử cũng thế, vì đệ tử đã biết một phần bí mật về chuyện đã xảy ra nơi nhà họ Giang. Đại công tử cũng quyết tâm giết để mà diệt khẩu, cho nên đệ tử cũng phải ẩn mặt luôn.
Quản Thiên Phát gật đầu lia lịa:
– Đúng, đúng! Ngươi và Giang nhị hiền điệt bây giờ cứ nói là cháu họ của ta, vì gia đình ly tán nên đến đây dùm đậu. Cứ nói như thế là xong.
Và ông ta quay ra gọi lớn:
– Ấu Tín vào đây ta bảo!
Nghiêm Ấu Tín mở cửa bước vô và Quách Thế Phần nói luôn:
– Chuyện trong đêm nay tại đây, ngươi không tiết lộ với ai. Nếu có người hỏi thì cứ bảo là có người từ Hồng Đàm Hồ, người thân thích của ta đến viếng mà thôi!
Nghiêm Ấu Tín cúi đầu:
– Vâng, đệ tử đã biết!
Quách Thế Phần gật đầu:
– Được rồi, bây giờ ngươi hãy dọn phòng kế bên phòng ngủ của ta cho hai người của Tam sư huynh ngươi nghỉ nhé.
Nghiêm Ấu Tín vâng dạ lui ra.
Quản Thiên Phát lấy dụng cụ cải trang ra sữa đổi dung mạo cho mình và cả Giang Hàn Thanh. Và chỉ mấy phút sau, một tên thuộc hạ mang cơm nước dọn lên.
Quách Thế Phần nói:
– Nhị vị hiền điệt hãy dùng cơm rồi đi nghỉ kẻo đường xa mỏi mệt.
Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh cũng không khách sáo, họ cũng ngồi vào ăn một cách tự nhiên.
Quách Thế Phần nói:
– Hai người đường xa mệt mỏi, ăn xong rồi nên đi nghỉ cho sớm. Ngày mai, ta sẽ cho người thỉnh Đường Hoa Đà. Cái cần gấp bây giờ là cố làm sao cho Nhị hiền điệt sớm bình phục, rồi các việc khác sẽ tuần tự mà hành động.
Giang Hàn Thanh nói:

– Đa tạ Quách thế thúc chiếu cố, thật tiểu điệt cảm kích vô ngần.
Quách Thế Phần nói:
– Hiền điệt đã đến đây thì hãy xem như còn ở Giang gia, hãy thật tình không nên khách sáo gì cả.
Nói xong, Quách Thế Phần bảo Nghiêm Ấu Tín hướng dẫn hai người vào trong yên nghỉ.
Nghiêm Ấu Tín hỏi nhỏ Quản Thiên Phát:
– Tam sư huynh còn có điều chi căn dặn nữa chăng?
Quản Thiên Phát nói:
– Không có gì, sư đệ hãy đi nghỉ đi!
Nghiêm Ấu Tín lui ra và Quản Thiên Phát cùng với Giang Hàn Thanh cùng tắt đèn đi ngủ.
o O o Trằn trọc mãi không tài nào nhắm mắt, Quản Thiên Phát bèn bước xuống giường nhè nhẹ đi qua phòng sư phu.....
Hắn chưa kịp đưa tay gõ cửa thì bên trong Quách Thế Phần đã lên tiếng:
– Quản Thiên Phát đó phải không?
Quản Thiên Phát đáp:
– Thưa sư phụ, chính đệ tử xin ra mắt!
Quách Thế Phần nói:
– Vào đi!
Quản Thiên Phát xô cửa bước vào. Trong bóng tối lờ mờ, thấy sư phụ đang ngồi tĩnh tọa, đôi mắt Quách Thế Phần như hai đốm sao đêm nhìn thẳng vào mặt Quản Thiên Phát:
– Quản nhi, đến gặp sư phụ trong giờ này phải chăng có điều nghiêm trọng?
Quản Thiên Phát bước lên quỳ xuống:
– Đệ tử có một chuyện, đến đây cầu xin lão nhân gia thành toàn cho....
Quách Thế Phần hỏi thật chậm:
– Quản nhi hãy đứng dậy, có gì cứ nói rõ, sư phụ sẽ giải quyết cho.
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử đã suy nghĩ tận cùng, đệ tử muốn cầu xin sư phụ ra lịnh trục xuất đệ tử ra khỏi môn trường.
Quách Thế Phần nhìn sững Quản Thiên Phát, và ông nói bằng một giọng vô cùng thận trọng:
– Hiền đồ, khi cầu xin thầy như thế, hiền đồ đã suy tính kỹ càng. Vậy bây giờ hãy nói rõ cho thầy nghe!
Quản Thiên Phát cung kính:
– Đệ tử trong chuyến đi Kim Lăng vừa rồi, khi phát hiện có kẻ định trộm thây ân công, đệ tử đã quan sát kỹ, từ khẩu âm cho đến vóc dáng, gã Mai Hoa Lệnh Chủ đều rất giống Giang đại công tử, trong lòng đệ tử cảm nhận rằng chuyện này vô cùng phức tạp. Về sau khi Sở Như Phong bỏ thuốc mê

vào rượu, cho người phóng độc châm giết đệ tử để mà diệt khẩu, và luôn chuyện phóng hỏa hãm hại nhị công tử, bao nhiêu chuyện liên tục phát sinh, càng làm cho đệ tử đoán chắc rằng trong vấn đề này nó có cả một âm mưu....
Quách Thế Phần hừ hừ trong miệng, nhưng ông ta lại chỉ vuốt râu chớ không nói thành lời.
Quản Thiên Phát nói tiếp:
– Cứ theo đệ tử suy đoán, đằng sau gã Mai Hoa Lệnh Chủ có lẽ còn có người chủ sự, âm mưu của họ nhất định không chỉ bấy nhiêu đó mà thôi.... Đệ tử thân mang ân nặng của Giang Phủ, cho dù nát thân cũng chưa đủ đền đáp...
Quách Thế Phần gật đầu:
– Hiền đồ không nói thầy cũng biết tâm ý của hiền đồ. Bởi vì hiền đồ đang là môn hạ của Hoài Dương Phái cho nên không dám tự do hành động để đền đáp ân sâu cho nhà họ Giang, vì thế nên yêu cầu thầy trục xuất khỏi môn trường, có phải thế không?
Quản Thiên Phát cúi đầu thấp giọng:
– Chính đệ tử có ý như thế!
Quách Thế Phần cười hòa dịu:
– Đồ nhi, con phải biết rằng nếu trước kia không có Giang đại tiên sinh thì trên giang hồ ngày nay không thể có Hoài Dương Phái. Bây giờ là lúc Giang gia lâm đại biến, thầy há phải là kẻ sợ chuyện mà quên cả ân nghĩa hay sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phụ nói như thế thật là đúng, chỉ có điều tình thế trước mắt không giải quyết như thế được.
Quách Thế Phần chớp mắt:
– Đồ nhi nói như thế là sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Chắc sư phụ cũng biết rằng Giang đại công tử có phải là Mai Hoa Lệnh Chủ hay không thì hiện nay chưa ai dám buông lời quyết đoán. Cho dù hắn là Mai Hoa Lệnh Chủ đi nữa, nhưng bên ngoài hắn vẫn là Kim Lăng đại công tử Giang Phủ, và như thế, Hoài Dương Phái lấy tư cách nào để gây chuyện với nhà họ Giang?
Quách Thế Phần cứ vuốt râu trầm ngâm không nói.
Quản Thiên Phát nói tiếp:
– Nếu ngày mai, sư phụ tuyên cáo với giang hồ trục xuất đệ tử ra khỏi môn trường, thì một mặt coi như đã thỏa mãn được ý của Trấn Viễn Tiêu Cục, mặt khác sẽ làm cho Giang đại công tử không có lý do trách cứ Hoài Dương Phái.... Chuyện làm đó chẳng những có lợi cho đệ tử mà không có hại gì và nhất chuyện lưu nhị công tử tại nơi đây cũng sẽ không làm cho ai chú ý.
Quách Thế Phần cau mày hỏi lại:

– Thế còn đồ nhi, con sẽ làm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Trước kia đệ tử nhờ Cổ lão sư truyền dạy phép dị dung. Với phương pháp hóa trang đó, tin chắc không ai nhận được và bây giờ nhị công tử đã có sư phụ chiếu cố rồi, đệ tử có cơ hội rảnh rang đột nhập Kim Lăng, ẩn mặt theo dõi tìm kiếm di thể của ân công, đồng thời theo dõi hành động của bè đảng Mai Hoa Lệnh Chủ. Tin rằng với phương cách đó, đệ tử sẽ thu phục được nhiều kết quả.
Quách Thế Phần giơ tay khẽ gật đầu:
– Đồ nhi dụng tâm của con thật là khổ sở, thầy rất cảm thông và sẽ cố gắng giúp cho con.
Quản Thiên Phát quỳ xụp xuống rơi nước mắt:
– Ân thầy như núi Thái, đồ nhi xin cúi lạy để tỏ lòng thành...
Quách Thế Phần trang trọng:
– Đồ nhi hãy nhớ cho kỹ điều này, thầy chỉ vì muốn thể theo ý kiến của đồ nhi mà làm với hình thức bên ngoài, còn đồ nhi thì cho dù lúc nào cũng vẫn là môn đồ của Hoài Dương Phái. Khi cần, thần sẽ dùng toàn lực Hoài Dương Phái để giúp cho con.
Quản Thiên Phát lạy:
– Con nhớ kỹ điều thầy dặn, và con nguyện sẽ không bao giờ để cho thầy thất vọng.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Thôi con hãy đi nghỉ, rồi sáng mai thầy sẽ thu xếp!
Quản Thiên Phát lạy tạ một lần nữa, rồi lui ra.
o O o Ngày hôm sau, toàn thành Dương Châu có mấy tin tức kinh hoàng.
Thứ nhất, tin đưa về cho biết Giang Phủ Kim Lăng bị hỏa thiêu. Những kẻ cứu hỏa thương vong khá nhiều, và Giang nhị công tử Giang Hàn Thanh vì đang bệnh nên không cứu kịp, bị hỏa hoạn làm thiệt mạng.
Thứ hai, Trấn Viễn Tiêu Cục bị tai nạn trong một chuyến tiêu quan trọng do chính Tổng tiêu đầu Long Hổ Tiên Vạn Trấn Sơn hộ tống, bị cướp tại vùng phụ cận Long Đô, và Vạn Trấn Sơn bị trọng thương.
Vì đường giao thông bất tiện, cho nên khi tin tức đưa đến Dương Châu thì chuyện xảy ra đã quá hai ngày. Tuy nhiên, với hai cái tin quan trọng đó đã làm chấn động cả Dương Châu và từ đó, tin tức loan đi nhanh chóng.
Lúc bấy giờ, Tổng tiêu đầu Hoài Dương Tiêu Cục là Quách Thế Phần mới vừa ngủ dậy, tay ông còn đang bưng chén trà bốc khói.
Đó là một thói quen, mỗi buổi sáng, việc thứ nhất của Kim Xí Điêu Quách Thế Phần phải có một chén trà rồi sau đó mới đến sảnh đường.
Ngay lúc đó, một gã thanh niên trên dưới ba mươi hớt hãi bước vào kêu lớn:
– Sư phu.....!

Quách Thế Phần quay lại:
– Phương Gia Hoằng, có chuyện gì thế?
Phương Gia Hoằng vòng tay cung kính:
– Sư phụ, đệ tử vừa nhận được hai tin quan trọng!
Quách Thế Phần uống nốt ngụm trà:
– Tin gì thế?
Phương Gia Hoằng nói:
– Thứ nhất, cứ theo tin cho biết thì Kim Lăng Giang nhị công tử vì bệnh nặng nên đã thiệt mạng trong một trận hỏa hoạn tại Giang gia trang.
Quách Thế Phần rúng động:
– Tin đó chắc chắn chứ?
Phương Gia Hoằng nói:
– Người từ Kim Lăng đưa đến thì chắc là tin xác thật.
Quách Thế Phần lộ vẻ buồn:
– Giang đại tiên sinh vốn là con người phúc đức, đáng lý Giang nhị công tử không phải chết vì tai họa thê thảm như thế... Còn tin thứ hai là gì?
Phương Gia Hoằng nói:
– Thứ hai thì hình như Trấn Viễn Tiêu Cục đã lâm nạn...
Quách Thế Phần vùng trầm giọng:
– Tam sư đệ của ngươi đã về chưa?
Phương Gia Hoằng ngạc nhiên trước sự thay đổi sắc diện bất ngờ của sư phụ, hắn hỏi lại:
– Sư phụ có biết về chuyện Quản sư đệ đến Kim Lăng...
Quách Thế Phần gắt:
– Ta hỏi hắn đã về chưa?
Phương Gia Hoằng giật mình:
– Sư phu..... Tam sư đệ chưa về...
Quách Thế Phần đập mạnh tay xuống mặt bàn làm cho chén trà tung lên bể nát:
– Hừ, nó mà còn dám về đây....
Phương Gia Hoằng lặng im thinh thích. Lần đầu tiên hắn thấy sự giận dữ của sư phụ.
Quách Thế Phần lại gắt lên:
– Ngươi hãy theo ta!
Không dám chêm một tiếng hỏi nào, Phương Gia Hoằng lủi thủi theo sau.
Lấy phong thư của Trấn Viễn Tiêu Cục trao cho Phương Gia Hoằng, Quách Thế Phần nói:
– Ngươi hãy xem đây thì rõ!
Tiếp lấy phong thư, Phương Gia Hoằng nơm nớp lo sợ. Hắn băn khoăn không biết người của Trấn Viễn Tiêu Cục đến bao giờ và trong lá thư này

phải chăng có liên quan đến vụ thất tiêu....?
Nhưng khi xem xong thư rồi, da mặt của Phương Gia Hoằng mới thật là nhợt nhạt, hắn nói giọng ngập ngừng:
– Sư phu..... Quản sư đệ bình nhật...
Quách Thế Phần quát lớn:
– Tên nghiệt súc ấy liên kết với quân cường đạo. Nó đã làm bại hoại bản môn.
Ngày nay sự việc đã đến thế này, cho dù ta có niệm tình cũng không còn được. Ngươi hãy lập tức công bố trục xuất nó ra khỏi môn trường. Bắt đầu từ đây, tên hắn không còn trong danh sách Hoài Dương Phái.
Phương Gia Hoằng rung rẩy:
– Sư phu..... chỉ mới được thư của Vạn Tổng tiêu đầu, hư thực chưa....
Quản Thiên Phát át tiếng:
– Một phong thư đó còn chưa đủ hay sao?
Phương Gia Hoằng còn cố muốn biện minh, nhưng Quách Thế Phần đã khoát tay:
– Ngươi không cần nói gì thêm nữa, hãy lập tức y theo lệnh của ta!
Thấy sự giận dữ của sư phụ, Phương Gia Hoằng biết có nói gì cũng là vô ích, hắn đành bóp bụng cúi mặt lui ra.
Nhưng Quách Thế Phần đã vội kêu:
– Hãy khoan!
Phương Gia Hoằng có hơi mừng. Hắn nghĩ có lẽ sư phụ đã có hơi dịu lại....
Quách Thế Phần vẫn hầm hầm:
– Ngươi gọi Nhị sư đệ của ngươi vào đây ta dặn!
Phương Gia Hoằng lui ra và chỉ một lát sau, nhị đệ tử của Hoài Dương Phái là Tào Vĩnh Thái bước vào.
Quách Thế Phần gọi Tào Vĩnh Thái lại gần bên kề tai dặn nhỏ. Họ Tào cúi đầu tuân lệnh lui ra.
Chuyện Chưởng môn nhân khai trừ Quản Thiên Phát đã làm cho xao động cả nội bộ Hoài Dương Phái.
Từng nhóm, từng nhóm châu đầu thì thầm nghị luận phân vân, không ai đoán được Quản Thiên Phát đã phạm vào điểm nào quy củ của bản phái....
Đồng sư huynh đệ, tình cảm của họ cầm bằng thủ túc. Tự nhiên chuyện thinh không biến động làm cho họ hết sức bàng hoàng.
o O o Khoảng trưa ngày hôm ấy, trước cửa Hoài Dương Tiêu Cục có hai kỵ mã lao nhanh đến và dừng ngay lại.
Gã cỡi ngựa đi đầu là một hán tử mình vận áo choàng màu xám, đầu đội nón rộng vành. Con người hắn vừa cao vừa ốm, thêm vào đó bộ mặt dài thòn với chiếc mũi quặp như mỏ chim ưng, làm cho ai thoáng nhìn vào cũng đều nhận ra đó là một con người âm hiểm.

Đằng sau là một lão già mặt áo màu tía, tướng mạo quắc thước, đôi mắt ngời ngời trông thật uy nghiêm.
Vừa đến cửa Hoài Dương Tiêu Cục, gã hán tử đi đầu nhảy xuống đi thẳng vào giữa hai hàng người đứng gác bên ngoài. Hắn đi thật hiên ngang và khẽ nhếch nụ cười:
– Xin phiền các vị thông báo dùm, bảo rằng có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn Tổng tiêu đầu và Nam Giang Phủ Tổng quản gia Sở Như Phong xin cầu kiến Chưởng môn nhân.
Nghe đến Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong thân tự đến đây, Quách Thế Phần lật đật đi ra ngoài cửa....
Nhưng trong lúc ấy thì đã có một tên thuộc hạ mang danh thiếp từ ngoài hối hả bước vào và không hiểu tại sao, Quách Thế Phần lại quay trở vào trong.
Phương Gia Hoằng đón gã thuộc hạ và cau mày hỏi:
– Có gì mà hấp tấp đến thế, Lục Đắc Quý?
Lục Đắc Qúy lật đật trao danh thiếp:
– Phương tiêu đầu, có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn lão gia và Giang Phủ Quản Gia Sở Như Phong cầu kiến!
Phương Gia Hoằng cầm danh thiếp:
– Họ đâu?
Lục Đắc Qúy nói:
– Họ đang đợi ngoài cửa!
Trao tấm danh thiếp lại cho Lục Đắc Quý, Phương Gia Hoằng bảo:
– Hãy vào thông báo cho sư phụ biết!
Khi Lục Đắc Qúy vào thì Phương Gia Hoằng cũng vội ra ngoài.
Bình nhật khi nghe tin này, thì Quách Thế Phần đã lật đật đi ra, nhưng hôm nay thì tình hình có khác.
Riêng những người trong tiêu cục thì cũng đã hay tin rằng tối qua có người từ Hồng Đàm Hồ gia đình Tiểu Vương Tập đến. Họ rất biết Tiểu Vương Tập vốn là gia tộc của Phu nhân Quách Thế Phần, thì tự nhiên họ Quách đang bận tiếp những người bà con bên vợ ấy.
Vì thế, Lục Đắc Qúy không dám vào ngay, mà lại đứng ngoài bẩm vào:
– Sư phụ, bên ngoài có chuyện cần!
Quách Thế Phần bảo Nghiêm Ấu Tín:
– Hãy cho hắn vào!
Nghiêm Ấu Tín bước ra vẫy tay:
– Sư phụ cho vào!
Hắn đi vào tiểu sảnh, thấy Tổng tiêu đầu đang ngồi nói chuyện với hai vị trung niên hán tử, Lục Đắc Qúy vòng tay:
– Bẩm lão nhân gia, bên ngoài có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn lão gia và Giang Gia Tổng Quản Sở Như Phong xin cầu ra mắt.

Quản Thiên Phát gật đầu:
– Biết rồi, ta sẽ ra ngay!
Vừa nói vừa đứng dậy cười:
– Nhị vị hiền điệt hãy tạm ngồi đây, ta ra tiếp họ!
Lục Đắc Qúy trao danh thiếp rồi, nhưng hắn không lui ra cứ đứng tần ngần:
– Lão gia....
Quách Thế Phần cười:
– Sao, đã thua hết sạch rồi phải không? Được rồi, hãy vào nói với quản lý rằng ta đã cho phép xuất cho ngươi mượn trước ba phần lương. Ngươi là người có gia đình, ta rộng rãi cho đấy.
Lục Đắc Qúy đỏ mặt ấp úng:
– Lão gia, chuyện này thuộc hạ không phải vay tiền mà... mà vì có chuyện xin trình lại.
Quách Thế Phần khoát tay:
– Có gì chờ ta trở lại rồi sẽ nói!
Lục Đắc Qúy vẫn trù trừ:
– Lão gia, chuyện này trọng yếu....
Quách Thế Phần cau mặt:
– Chuyện chi trọng yếu?
Lục Đắc Qúy ngập ngừng:
– Lão gia, đây là chuyện mà thuộc hạ mắt thấy tai nghe, chuyện thật...
Quách Thế Phần cau mặt:
– Ta đang có chuyện ngoài trước, ngươi có biết không? Nói gì thì hãy nói thẳng vấn đề!
Lục Đắc Qúy lật đật đáp:
– Vâng, vâng...
Hắn nuốt nước miếng và nói tiếp:
– Chắc lão gia đã biết gia đình thuộc hạ vốn ở Tứ Thủy. Trước đây mấy ngày, sau chuyến tiêu hoàn tất, Quản tiêu đầu đi Kim Lăng tế điện Giang lão tiên sinh, thuộc hạ tiện đường xin theo để ghé thăm nhà, vì thế mà cùng với Quản tiêu đầu đến Long Đàm rồi mới chia tay....
Quách Thế Phần cau mặt:
– Ta cấm không cho nhắc tới cái tên Quản Thiên Phát trước mặt ta, nghe chưa?
Lục Đắc Qúy vội nói:
– Lão gia, thuộc hạ không phải đề cập Quản tiêu đầu mà thuộc hạ muốn nói về Vạn Tổng tiêu đầu của Trấn Viễn Tiêu Cục.
Quách Thế Phần nhích lên một bước:
– Vạn Tổng tiêu đầu đã... làm chuyện gì?
Lục Đắc Qúy lại nuốt nước bọt:

– Vâng vâng..., thuộc hạ và Quản tiêu đầu chia tay lúc đó cũng đã sắp hoàng hôn. Ngay lúc đó, gặp một vị đồng hương vốn cũng làm nghề bảo tiêu đang trên đường về Tứ Thủy, nhân đó hai chúng tôi ghé quán uống vài chén rượu kết bạn đồng hành. Đi suốt đêm đó, đến sáng thì tới Long Đô....
Thật là dài dòng, có lẽ đó là cố tật của Lục Đắc Quý, hắn kể lể cả buổi mới vào được chính đề...
Quách Thế Phần hỏi gặn:
– Và các người đã gặp đoàn xe hộ tiêu của Trấn Viễn Tiêu Cục phải không?
Lục Đắc Qúy nói:
– Thuộc hạ và vị đồng hương vì đi mệt quá nên tạm ngồi dưới gốc đại thụ, nếu không thế thì có lẽ đã không còn mạng...
Quách Thế Phần giục:
– Ngươi cứ nói luôn đi!
Lục Đắc Qúy cúi đầu:
– Vâng, vâng... Hai người của thuộc hạ ngồi nghỉ tại bìa rừng chợt thấy có mười mấy người bao mặt đang đi về hướng bìa rừng. Thấy tình hình bất ổn, hai người của thuộc hạ vội ẩn mình vào cỏ rậm. Chỉ một thoáng sau, lúc đó trời đã sáng hẳn rồi, hai người của thuộc hạ thấy có hai kỵ mã đi trên đường và đám người bao mặt kêu lên:
"Họ tới đấy, tới đấy"... vừa hô, họ vừa xông ra cản lại.
Quách Thế Phần hỏi:
– Vạn Tổng tiêu đầu?
Lục Đắc Qúy gật đầu:
– Vâng, Vạn Tổng tiêu đầu chỉ mang theo có một người thuộc hạ. Vì cự ly quá xa, nên thuộc hạ không nghe họ nói những gì, chỉ thấy sau đó là họ động thủ. Vạn Tổng tiêu đầu lấy một chống mười, trường tiên cuốn gió. Nhưng chính lúc đang kịch chiến, Vạn Tổng tiêu đầu vụt la lên một tiếng rồi rơi xuống ngựa....
Quách Thế Phần hỏi:
– Ông ta bị trọng thương?
Lục Đắc Qúy chỉ đáp một tiếng gọn lỏn:
– Chết!
Quách Thế Phần trừng mắt:
– Nói ẩu, người chết có bao giờ sống lại chứ?
Câu nói của Quách Thế Phần quả thật xác đáng vì chính Long Hổ Tiên Vạn Trấn Sơn đang có mặt ngoài cửa Hoài Dương Tiêu Cục kia mà!
Lục Đắc Qúy "Vâng, vâng" luôn miệng, và nói tiếp:
– Thuộc hạ thấy bọn chúng kéo thây Vạn Tổng tiêu đầu đến bên gốc cây đào một cái lỗ, tiếp liền theo, có một người nhặt lấy ngọn Long Hổ Tiên và day qua người mặc áo đen có đính Hoa Mai khẽ vòng tay hỏi:

“Lệnh Chủ còn có điều chi dặn bảo?”.
Người mặc áo đen có đính Hoa Mai nói:
“Không có chuyện gì vậy hãy đi đi”. Người ấy khom mình và phóng lên lưng ngựa của Vạn Tổng tiêu đầu, một tay cầm ngọn Long Hổ Tiên, một tay lột chiếc khăn đeo bao mặt xuống rồi phi ngựa đi luôn...
Lục Đắc Qúy nói đến đó, rồi vụt ngẩng mặt hỏi Quách Thế Phần:
– Lão gia có biết người ấy là ai không nhỉ?
Quách Thế Phần cau mặt:
– Ai?
Lục Đắc Qúy ngó dáo dác và thấp giọng:
– Khi người ấy lột khăn bịt mặt thì thuộc hạ nhìn thấy rõ ràng là Vạn Tổng tiêu đầu, một Vạn Tổng tiêu đầu thứ hai.
Quách Thế Phần quắc mắt trầm giọng:
– Ngươi trông không lầm đấy chứ?
Lục Đắc Qúy nói:
– Không chỉ riêng thuộc hạ, mà còn có vị đồng hương cũng thấy rõ như thế, nhất định không thể có điều lầm lẫn được.
Quách Thế Phần trầm ngâm:
– Lại có những chuyện như thế nữa sao? Nhưng ngươi đã nói theo Vạn Trấn Sơn còn có một tên thuộc hạ nữa mà? Hắn cũng bị chết à?
Lục Đắc Qúy nói:
– Tên thuộc hạ đó đã bị đánh hôn mê, do người giả Vạn Tổng tiêu đầu bỏ lên lưng ngựa mang đi.
Quách Thế Phần hỏi:
– Chuyện đó, sau khi về đây, ngươi đã có nói cho ai nghe chưa?
Lục Đắc Qúy nói:
– Không có, thuộc hạ đâu dám loạn ngôn như thế, chính định chờ dịp trình lại lão gia, nhưng mãi đến hôm nay mới có dịp.
Quách Thế Phần căn dặn:
– Cũng may nơi đây không có ai xa lạ, ngươi nhớ sau này đừng cho ai biết chuyện đó nữa nghe!
Lục Đắc Qúy gật đầu:
– Vâng, thuộc hạ biết rồi!
Quách Thế Phần nói:
– Được rồi, ngươi hãy theo ta!
Quách Thế Phần dẫn Lục Đắc Qúy đi ra. Ông không hỏi thêm gì. Bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra làm cho ông ta lo âu cho đại cuộc, chưa biết chuyện sẽ còn diễn biến như thế nào....
Thấy chủ nhân lặng thinh, Lục Đắc Qúy cũng cứ đi theo chứ không dám mở lời.

Mãi khi gần đến bên ngoài, họ Lục mới nhích sát bên thấp giọng:
– Lão gia, câu chuyện khi nãy là chuyện mà thuộc hạ thấy rất rõ ràng, xin lão gi đặc biệt chú ý cho!
Quách Thế Phần cũng chỉ ừ hử nhưng không nói.
Lục Đắc Qúy nói tiếp:
– Không biết họ đến đây định giở trò gì...?
Ngay lúc đó, nơi đại sảnh, Phương Gia Hoằng đang tiếp kiến Long Hổ Tiên Vạn Trấn Sơn và người Quản gia nhà họ Giang, Sở Như Phong.
Quách Thế Phần bước lên là đã cất giọng cười rổn rảng:
– Vạn lão ca quang lâm mà đệ hay chậm quá, thật vô cùng thất lễ...
Phương Gia Hoằng lật đật đứng lên nói với khách:
– Gia sư đã đến!
Vạn Trấn Sơn, Sở Như Phong cũng đứng dậy vào lão họ Vạn cũng cười thật lớn:
– Quách lão ca, lâu quá rồi không gặp...
Day qua Sở Như Phong, ông ta giới thiệu:
– Đây là vị lãnh tụ Hoài Dương Phái mà cũng là lãnh tụ cả đại giang thuộc bắc.
Và một mặt nói với Quách Thế Phần:
– Còn đây là Kim Lăng Giang Phủ Tổng Quản Sở Như Phong!
Quách Thế Phần vòng tay:
– Cửu ngưởng, cửu ngưởng, xin mời nhị vị an tọa!
Sở Như Phong nghiêng mình:
– Vâng mạng Giang đại công tử, tại hạ xin có lời thỉnh an Quách lão gia!
Phân ngôi chủ khách xong, Quách Thế Phần lại vòng tay:
– Vạn lão ca có lòng đề bạt, thật đệ tận cảm thâm tình... Hoài Dương Phái bất hạnh sinh xuất nghịch đồ cũng tại vì đệ không biết đoán trước. Huynh đệ đã trục xuất hắn ra khỏi môn trường. Từ đây trở đi Hoài Dương Phái không có tên nghịch đồ ấy nữa.
Không hỏi lại ý khách mà đem câu chuyện Quản Thiên Phát ra nói trước, làm cho Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong không biết làm sao nói được.
Một chút thật lâu, Vạn Trấn Sơn cười gượng gạo:
– Huynh đệ và Quách lão ca đã hơn mười năm tình nghĩa, vì thế huynh đệ mới dám mạo muội gởi thơ ấy.... Ý huynh đệ là muốn nhờ lão ca chờ cao đồ về để hỏi lại ngọn ngành. Không dè, lão ca đã làm thế rồi, làm sao Quản cao đồ dám trở về đây?
Quách Thế Phần quá buồn cười, nhưng ngoài mặt ông ta cứ làm ra trang trọng:
– Tên nghịch đồ đã làm chuyện đại nghịch bất đạo, cả thinh danh của huynh đệ đã bị tay hắn làm đổ vỡ, hắn về hay không thì cũng phải nghiêm lịnh trục

xuất. Từ đây nếu hắn còn bén mảng, sư huynh đệ nhất định không thể dung cho sống được.
Làm như càng nói càng giận, Quách Thế Phần dậm dậm gót chân làm cho nền gạch bị nát vụn ra từng mảnh nhỏ.
Sở Như Phong cười âm hiểm:
– Quách lão gia vốn là bậc đương kim võ lâm tiền bối, tại hạ có đôi lời muốn thỉnh giáo, nhưng không biết có nên chăng?
Quách Thế Phần thản nhiên:
– Sở tổng quản cứ chỉ dạy!
Sở Như Phong nói:
– Không biết sau khi trục xuất Quản tiêu đầu ra khỏi môn trường rồi, lão gia định thái độ kế tiếp ra sao?
Quách Thế Phần nói:
– Đã trục xuất hắn ra khỏi môn trường, tự nghịch đồ ấy không còn can hệ gì với Hoài Dương Phái nữa!
Sở Như Phong cười mơn:
– Quách lão gia nói thật phải, nhưng theo thiển kiến của tại hạ thì đáng lý còn cả một vất đề mà Quách lão gia cần phải nên suy xét lại.
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Chẳng hay theo cao kiến của Sở tổng quản thì lão phu còn phải hành sự ra sao?
Sở Như Phong nói:
– Trục xuất đệ tử ra khỏi môn trường, đó là chuyện nội bộ của Hoài Dương Phái, còn về phương diện đối với Trấn Viễn Tiêu Cục hình như Quách lão gia chưa có một cách đối xử nào....
Quách Thế Phần giận lắm, nhưng ngoài mặt ông vẫn cứ đứng cười cười:
– Có phải Sở tổng quản muốn nói là lão phu nên truy tập tên nghịch đồ để tra rõ vụ án tổn thất của Trấn Viễn Tiêu Cục?
Sở Như Phong cười:
– Là công án trên phương diện giang hồ đạo nghĩa, có lẽ Quách lão gia cũng nên làm như thế. Để tỏ rõ được tinh thần trách nhiệm.
Sắc mặt của Quách Thế Phần vụt trầm xuống:
– Chẳng hay lời vừa rồi của Sở tổng quản là do ý kiến riêng, hay là tôn ý của Giang đại công tử nhỉ?
Sở Như Phong vẫn nở nụ cười âm hiểm trên môi:
– Tại hạ nói như thế là dựa theo đạo nghĩa giang hồ, nhưng hình như Quách lão gia không được vừa lòng?
Quách Thế Phần nói:
– Giang hồ đại nghĩa có lẽ không thích hợp với vấn đề như thế, chắc Sở tổng quản cũng thấy như thế chứ?

Sở Như Phong cười nhạt:
– Quách lão gia đã nói thế thì tại hạ đành phải làm thinh cho vậy!
Quách Thế Phần nhìn thẳng vào mặt Sở Như Phong:
– Sở tổng quản đảm nhiệm chức vụ trong Giang Phủ đã lâu chưa nhỉ?
Sở Nhu Phong nói:
– Tại hạ nhậm chức đến nay chưa ngoài bốn tháng!
Quách Thế Phần vụt bật cười:
– Thế thì chẳng trách gì Sở tổng quản không nắm vững tình hình. Quản Thiên Phát vốn là người của Giang Phủ giới thiệu đến Hoài Dương Tiêu Cục. Vì thế, cứ theo "Giang hồ đạo nghĩa" thì huynh đệ có lẽ nên "hỏi ý kiến" của Giang Phủ mới là xác đáng.
Vạn Trấn Sơn lật đật vòng tay giả lả:
– Xin Quách lão ca không nên hiểu lầm... Bởi vì chuyến tiêu bị tổn thất vừa qua của huynh đệ thật quá lớn lao, chứ nếu chỉ bằng vàng bạc không thôi, thì huynh đệ đâu dám làm phiền đến Quách lão ca như thế!
Quách Thế Phần nói:
– Cứ như thế thì chuyến tiêu vừa rồi của Vạn lão ca không phải là chuyến tiêu thông thường à?
Vạn Trấn Sơn lắc đầu:
– Nếu là loại hàng thông thường, thứ hàng hóa có thể bồi thường thì cho dù huynh đệ không đủ sức, Giang Phủ cũng có thể dùng cổ phần của mình mà thay thế, nhưng chuyến hàng này luôn cả Giang Phủ cũng không sao thường được.
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Chuyến hàng đó là gì mà Vạn lão ca nói nghe nghiêm trọng như thế?
Vạn Trấn Sơn thở dài:
– Nó là một chiếc rương sắt nhỏ!
Quách Thế Phần hỏi:
– Vạn lão ca có biết trong chiếc rương đó chứa đựng vật gì không?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Ngày tiếp nhận chuyến tiêu đó, đệ không có ở nhà. Nghe nói lại người giao chiếc rương đó là một vị thiếu niên mặc áo xanh, người ấy bảo rằng chỉ cần đem chiếc rương ấy đến Vu Hồ. Người của chúng tôi bảo mở rương ra xem thì vị khách nhân ấy nói cứ việc đem tới nơi tới chốn, còn trong ấy là vật đáng giá hay không thì không quan hệ. Nói xong, vị ấy trao tấm ngân phiếu năm ngàn lượng và bỏ đi ngay!
Thấy Vu Hồ là một địa điểm quá gần, chuyện bảo tiêu cũng không đến nỗi khó khăn, người của chúng tôi cũng không lo lắng gì cho mấy. Nhưng ngay tối hôm đó, thì lại nhận được một phong thư, đại ý nói rằng chiếc rương ấy trong thiên hạ không ai có thể bảo hộ được, chỉ cần ra khỏi Trấn Giang thì

không còn giữ nổi nữa. Người của chúng tôi không biết phải làm sao, đành phải cho người sang Kim Lăng cầu viện...
Vạn Trấn Sơn dừng lại để lấy hơi rồi nói tiếp:
– Trưa ngày hôm sau, thì đệ về đến Trấn Giang, nghe viên quản lý nói lại, đệ thấy rằng chiếc rương nhỏ như thế, có thể giắt vào lưng cũng được, huống chi Vu Hồ gần sát một bên, cho nên đệ mới mang theo một người thuộc hạ đem chiếc rương ấy đi.
Tuy không sợ lời hăm dọa trong bức thư nặc danh, nhưng vì vốn tính cẩn thận, đệ mới giao chiếc rương cho tên thuộc hạ dấu trong mình. Không ngờ vừa mới tới vùng phụ cận của ngoại ô thì bị mười mấy tên áo đen bao mặt tập kích. Đệ thì bị thương nhẹ, còn tên thuộc hạ của đệ bị phải Ưng Trảo Công, chiếc rương sắt ấy bị người đoạt mất.
Về đến tiêu cục mới hay rằng Giang Bộ Thanh hiền điệt nghe tin cầu viện lật đật ngày đêm thẳng đến Trấn Giang, nhưng không ngờ vừa tới Hạ Thụ thì cũng bị nhóm người áo đen tập kích mang thương. Vì thế đệ đành phải cho người mang thư đến báo với lão ca....
Đã có nghe chuyện do Lục Đắc Qúy kể lại nên Quách Thế Phần gặn hỏi:
– Vạn lão ca thật không biết trong chiếc rương nhỏ ấy đựng vật gì chứ?
Vạn Trấn Sơn lắc đầu:
– Hoàn toàn không biết!
Quách Thế Phần hỏi tiếp:
– Thế thì Vạn lão ca có cho người đến Vu Hồ điều tra địa chỉ theo người khách ấy nói hay không?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Đã có điều tra rồi, địa chỉ của người khách nói đó chẳng những không có, nhà cửa mà cũng không có một người nào.
Quách Thế Phần cau mặt:
– Lạ nhỉ!
Vạn Trấn Sơn vùng thấp giọng:
– Cứ theo đệ suy đoán thì chiếc rương ấy là vật của Lý gia nơi Hà Bắc.
Càng nghe Quách Thế Phần càng thấy câu chuyện thêm kỳ lạ. Hà Bắc Lý Gia cùng với Đông Hứa, Giang Nam, Tây Tần vốn là những thế lực ngang hàng vang dội trong võ lâm, thì vật của Lý Gia sao lại phải nhờ đến Trấn Viễn Tiêu Cục bảo hộ?
Ông ta gạn hỏi:
– Có chắc vật ấy là thật của Hà Bắc Lý Gia hay không?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Đệ có nghe tin bảo rằng mấy ngày trước Diệp tổng quản của Lý Gia bị phục kích tại Hoài Âm và đã tử nạn rồi....
Quách Thế Phần gật đầu:

– Đúng, chuyện đó thì huynh đệ có nghe tin, nhưng chuyện đó với quý tiêu cục đâu có gì can hệ?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Cứ nghe lúc Diệp tổng quản trước khi chết, trong mình có mang một chiếc rương sắt nhỏ...
Quách Thế Phần cau mặt:
– Lại có chuyện như thế nữa sao?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Xin Quách lão ca đừng quên rằng Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí đang dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan ở Bắc Hiệp Sơn...
Quách Thế Phần mím miệng gục gật đầu.
Vạn Trấn Sơn nói tiếp:
– Huynh đệ cho rằng vật trong chiếc rương ấy không chừng rất có quan hệ đến vấn đề sống chết của Tiên Nhân Chưởng.
Quách Thế Phần cau mặt nghĩ thầm:
"Sau khi mất tiêu chỉ có mới mấy ngày, làm sao ông ta lại biết chuyện có manh mối rõ ràng như thế chứ?" Nghĩ thế nhưng ông ta không lộ ra ngoài, cứ giả đò suy nghĩ và nói trong nghi vấn:
– Cứ theo lời của Vạn huynh thì chiếc rương ấy quả có quan hệ quá nhiều....
Vạn Trấn Sơn với vẻ mặt rầu rầu:
– Chẳng những can hệ quá nhiều mà nếu chiếc rương nhỏ ấy quả là vật của Diệp tổng quản thì Bắc Lý nhất định sẽ không khi nào chịu bỏ qua? Nếu không khéo, mình vô cớ lại chuốc lấy oán thù. Giang Phủ và Hoài Dương Phái cùng bị lôi kéo vào vòng phiền lụy.... Vì thế, đệ và tổng quản đây phải gấp rút đến Dương Châu cùng với Quách lão ca thương lượng.
Quách Thế Phần hơi trầm ngâm:
– Lẽ tự nhiên là Vạn lão huynh đã có sẵn kế hoạch rồi đấy chứ?
Vạn Trấn Sơn nói:
– Nếu huynh đệ đã có cách thì đâu lại đến phiền lão ca? Hiện tại, sau khi bọn phỉ đồ cướp mất chiếc rương không hề lưu lại một chứng tích nào, chỉ có...
Quách Thế Phần nói liền theo:
– Chỉ có manh mối rõ nhất là tên nghịch đồ của đệ?
Vạn Trấn Sơn cười vã lã:
– Huynh đệ và lão ca vốn là bạn thâm giao mười mấy năm rồi, chuyện xảy ra như thế, huynh đệ buộc lòng phải thừa nhận là như thế. Mười mấy năm đầu nhập làm môn hạ của lão ca, tự nhiên những bằng hữu thường giao dịch với Quản Thiên Phát, nếu lão ca không biết rõ thì những lệnh đồ hiện tại trong quý phái cũng có thể biết, hay ít ra cũng có nghe một số nào. Vì thế huynh đệ muốn lão ca phái vài vị cao đồ giúp để điều tra chuyện đó...
Quách Thế Phần mím miệng nghĩ thầm:

“Té ra nói vòng vo cả buổi, cuối cùng lộ rõ mục đích của chúng vẫn không phải vì chiếc rương mà là vì vụ Quản Thiên Phát mà thôi!” Thấy Quách Thế Phần trầm ngâm, Sở Như Phong nói:
– Giang đại công tử muốn tại hạ đến đây cũng vì về phương diện Giang Phủ có liên quan nên phải ra mặt, nhưng vị đại gia trở lên phương Bắc thì mong lão gia chú ý giúp cho.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Năm xưa nếu không nhờ Giang đại tiên sinh thì Hoài Dương Phái cũng khó lòng xuất diện. Chuyện này đã quan trọng như thế, tự nhiên huynh đệ không thể nào không lãnh phần trách nhiệm. Nhưng vì tên nghịch đồ hiện tại không biết đi đâu, cho nên chúng ta chia nhau tra cứu thì còn cái hay nào hơn nữa. Ngay sau đây, huynh đệ sẽ cho người thông tri cùng đồng đạo võ lâm để truy nã phản đồ. Nhưng nếu hắn không lộ diện trong miền Giang Hoài, mà lại nổi trôi xứ khác thì huynh đệ cũng không làm sao hơn được.
Sở Như Phong vội nói:
– Tự nhiên là như thế. Giang Nam sẽ do Giang Phủ đảm nhận, còn Giang Bắc thì xin phiền lão gia giúp sức.
Vạn Trấn Sơn cười ha hả:
– Chỉ cần được Quách lão ca gật đầu thì chúng tôi không còn gì lo lắng.
Lúc bấy giờ, trời đã đúng Ngọ. Không đợi sư phụ sai bảo, Phương Gia Hoằng đã cho người thiết tiệc, bắt đầu dọn lên đại sảnh.
Quách Thế Phần đứng lên mời khách:
– Nhị vị từ xa đến, xin thỉnh dùng vài chén rượu cho vui!
Vạn Trấn Sơn cười cười đứng dậy:
– Thật phiền Quách lão ca hết sức, đã đến Dương Châu chúng đệ đành nhờ vào lão ca vậy!
Phân ngôi chủ khách xong, Quách Thế Phần vừa ăn vừa quan sát. Có điều khá lạ là Vạn Trấn Sơn không lộ một nét nào để cho thấy đó là người giả mạo.
Nhưng Lục Đắc Qúy lại nói rất rõ ràng, thấy Vạn Trấn Sơn trúng ám khí ngã xuống ngựa và được chôn lấp giữa rừng, như thế hắn nhất định không làm sao hồ đồ cho được.
Quách Thế Phần cười nói:
– Chắc lão ca còn nhớ ba tháng trước đây huynh đệ đi Kim Lăng điếu tang Giang đại tiên sinh, nhân ngồi nói chuyện kháo, huynh đệ có nói cái thị hiếu của đệ là thích ăn tỏi ngâm dấm, mà nhất là phải thứ dấm được mười năm trở lên của hiệu Nguyên Hòa thì mới thật là ngon...
Vạn Trấn Sơn gật đầu:
– Đúng, đúng...chính đệ nghe Quách lão ca nói mà cũng bắt thèm!
Ba tháng trước đây, Quách Thế Phần quả có đến Giang Phủ điếu tang nhưng

làm gì có chuyện nói về vấn đề tỏi ngâm dấm với Vạn Trấn Sơn?
Quách Thế Phần nghiến răng nói thầm:
"Khốn nạn, đúng là lòi cái mặt quỷ của ngươi rồi...." Ông ta thản nhiên nói tiếp:
– Nói thì nói cho có chuyện vậy thôi, nhưng không ngờ mấy ngày sau lão ca lại cho người đưa đến biếu hai hũ dấm đúng là thứ dấm lâu năm của hiệu Nguyên Hòa.
Lúc đó bận quá, đệ có ý định sẽ cho người mang sang lão huynh một ít tỏi đã ngâm để thưởng thức tài chế biến của đệ, nhưng bận mãi thành ra bỏ trôi luôn, thật là bậy bạ hết sức.
Vạn Trấn Sơn cười:
– Có chi, có chi.... Thật sự thì dấm lâu năm của hiệu Nguyên Hòa vốn thật khó tìm, vì hiệu dấm đó danh tiếng khắp nơi, nên ít có khi còn dấm để lại lâu năm. Đệ phải cho người sục sạo mà mới được hai ché mười năm hơn đấy. Bây giờ, nếu Quách lão ca cần chừng một hũ nhỏ thì có lẽ cũng phải đến năm năm nữa mới tìm ra.
Đối đáp của hai người toàn là chuyện nhất thời bịa ra, nhưng Vạn Trấn Sơn nói thật trơn tru, kẻ vô tâm không làm sao thấy đó là chuyện bịa, mà cũng có thể nghĩ rằng hai người quả đã có biếu tặng thật tình.
Quách Thế Phần nhìn thẳng vào vẻ mặt hồng hào của Vạn Trấn Sơn, mà trong lòng kinh khủng. Quả là Vạn Trấn Sơn đã bị hại rồi, nhưng không biết tên này là ai, mà lại giả y như hệt?
Tuy nhiên, bên ngoài Quách Thế Phần vẫn cười nói như không:
– Đúng là huynh đệ có nhiều khẩu phước, nên lão huynh mới nhớ mà ban cho như thế, huynh đệ đâu dám quá tham lam...
Và như để lãng sang chuyện khác, Quách Thế Phần quay nói với Sở Như Phong:
– Nghe nói trận vừa rồi Giang đại công tử mang thương, không biết hiện tại đã hoàn toàn bình phục chưa? Và chẳng hay bệnh tình của nhị công tử đã ra sao?
Nghe đề cập nhị công tử, Sở Như Phong sắc mặt dầu dầu:
– Như thế thì Quách lão gia vẫn chưa hay, nhị công tử của chúng tôi đã khứ thế rồi.
Quách Thế Phần cố ý làm ra kinh ngạc:
– Sao? Sở tổng quản bảo là Nhị hiền điệt đã khứ thế rồi à?
Sở Như Phong nói:
– Từ trước đến giờ, nhị công tử thân thế vốn sẵn nhu nhược, nhưng từ ngày đại lão gia khứ thế thì bệnh trạng mỗi ngày một tăng. Ba ngày trước đây, Giang Phủ lại bị hỏa tai, những người trong phủ có cứu chữa, nhưng không làm sao kịp, thế lửa mỗi phút mỗi tăng và... Nhị công tử vì bệnh không thoát

kịp đã bỏ mình trong biển lửa.
Như bị xúc động mạnh, Quách Thế Phần đập tay xuống bàn cho rượu văng tung tóe, ông ta ngửa mặt thì thào:
– Giang đại tiên sinh một đời nhân nghĩa, nhưng bây giờ lại mang tai họa khôn cùng, mới vừa nằm xuống thì gia lý bỗng thảm họa. Thật không còn biết lẽ công bằng của thiên địa ra sao....
Vạn Trấn Sơn cũng làm ra vẻ âu sầu:
– Thật huynh đệ cũng cảm thấy như Quách lão huynh. Giang hiền điệt tuy bệnh trạng liên miên, nhưng thật thì con người cũng không phải là yểu tướng. Nhưng không hiểu tại sao lại đoản mệnh như thế ấy.
Nói xong, ông ta thở dài sườn sượt như sắp rơi nước mắt.
Tuy nói để mà nói, nhưng coi tướng mạo không phải là yểu tử của Vạn Trấn Sơn thì lại là câu nói thật.
Là người chủ tiệc, không lẽ cứ kéo dài vẻ mặt đau thương, Quách Thế Phần đành cố gượng cười:
– À... thiên sinh hữu mạng, thôi xin chư vị hãy cạn chén kẻo rượu đã lạt rồi....
Tuy là nói như thế, nhưng không khí buổi tiệc cũng đã không còn được như trước nữa, mọi người xem đều gượng gạo....
Sau bữa cơm, tất cả được lại ngồi nhấm trà, và nói thêm những câu chuyện không được hứng thú. Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong đứng dậy cáo từ.
o O o Chuyện đã xảy ra làm cho Quách Thế Phần cảm thấy quá là nặng nề. Ông ta cảm thấy đầu mình như có một tảng đá treo theo vì trăm mối tơ vò không sao gỡ được.
Vạn Trấn Sơn là con người giả mạo, đúng là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.
Chỉ có điều con người mà giả đến mức bạn thân cũng không nhận được, từ giọng nói, tiếng cười, dáng đi tướng đứng thì quả là chuyện xưa nay không làm sao tin được.
Nhưng người ấy là ai?
Hắn giả mạo Vạn Trấn Sơn với mục đích như thế nào?
Một mình ngồi tư lự nơi đại sảnh, Quách Thế Phần thầm nghĩ đến việc trộm thây của Giang đại tiên sinh, nghĩ đến việc Giang Bộ Thanh hãm hại em ruột của mình... và chuyện có người đem gởi rương sắt nhỏ cho Trấn Viễn Tiêu Cục đưa đến việc Vạn Trấn Sơn ngộ hại....
Cả một chuỗi dài sự việc phát sinh trong vòng có mấy ngày, đã biểu hiện rõ ràng bên trong có một người nào đó đứng ẩn núp chủ sự và hình như có liên quan cả đến Hà Bắc Lý Gia.
Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí đột nhiên đến Bắc Hiệp Sơn Bạch Vân Quan dưỡng bệnh càng làm cho thiên hạ cảm thấy hơi kỳ lạ, đấy lại có tin

môn hạ của ông ta là tổng quản họ Diệp lại bị phục kích vong thân tại Hoài Dương càng làm cho sự việc ẩn tàng khúc mắc.
Trong giang hồ có người đoán rằng Hà Bắc Lý Gia có thể đã phát sinh ra đại sự, nhưng họ lại thủ khẩu, không muốn cho tiết lộ.
Vì như thế, Nam Giang, Bắc Lý rõ ràng trong vòng chưa đầy tháng đã phát sinh đại sự, mà người ngoài khó lòng biết được căn do của vấn đề...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 4
Sóng Gió Dậy Lên

Là Chưởng môn mà cũng là người lãnh đạo Hoài Dương Tiêu Cục môn phái, một tiêu cục có tiếng khắp vùng Giang Bắc, Kim Xí Điêu Quách Thế Phần tự nhiên biết nhiều hiểu rộng...
Nhưng bao nhiêu sự việc xảy ra, sự việc cực kỳ trầm trọng đã làm cho ông ta gần như bất lực trước vấn đề.
Giang hồ vốn đã là một thế giới phức tạp từ đây. Sau bao nhiêu chuyện đã kế tiếp diễn như thế, chứng tỏ rằng sóng gió đã manh nha....
Một sự việc vụt hiện lên trong óc làm cho Quách Thế Phần rung động.
Phải chăng có người âm thầm hạ thủ đối với Hoài Dương Phái?
Chuyến đi Kim Lăng của Quản Thiên Phát chỉ thấy gã Mai Hoa Lệnh Chủ làm chuyện trộm thây ma cỗ quan tài, vả lại Quản Thiên Phát cũng chưa công khai tố cáo Giang Bộ Thanh thì tại sao hắn lại cố tìm cách giết để mà diệt khẩu?
Cho dù gã Mai Hoa Lệnh Chủ đó là Giang Bộ Thanh đi nữa thì lẽ đâu lại vì chuyện đó mà làm như thế? Nhất là gán cho Quản Thiên Phát cái tội đánh cướp tiêu của Trấn Viễn Tiêu Cục?
Nếu muốn cho Quản Thiên Phát không còn có chân đứng ở Hoài Dương Tiêu Cục thì bằng vào một phong thư của Vạn Trấn Sơn cũng quá đủ rồi, chuyện chi lại phải thân tự đến đây?
Nhất là lại kèm theo cả viên tổng quản của Kim Lăng Giang Phủ.
Rõ ràng Trấn Viễn Tiêu Cục và Giang Phủ đang làm một chuyện dò xem để nắm chắc tình hình, để mà chọn một hành động nào đó đối với Hoài Dương Tiêu Cục!
Ngồi một mình nơi đại sảnh với bao nhiêu nghi vấn trong đầu, Quách Thế Phần lẩm bẩm một mình:
– Ta cần phải bình tĩnh xem gian trận của họ đối với Hoài Dương Tiêu

Cục... Nếu họ quả dám hành động thì nhất định ta sẽ đem ra công khai tố cáo với thiên hạ giang hồ.
Chợt thấy Phương Gia Hoằng khoanh tay đứng lặng nơi cửa phòng. Tự nhiên hắn rất sợ sệt vì chưa bao giờ nhận thấy vẻ mặt giận dữ của người sư phụ như thế ấy.
Quách Thế Phần lên tiếng hỏi:
– Gia Hoằng, ngươi đến bao giờ thế?
Phương Gia Hoằng lật đật vòng tay:
– Sư phụ, đệ tử vừa mới đến!
Quách Thế Phần nói:
– Ngươi đến cho quản lý biết, bắt đầu từ hôm nay tạm ngưng không tiếp nhận bất cứ hàng hóa của ai và tất cả tiêu đầu phải túc trực đợi lệnh của ta.
Phương Gia Hoằng do dự:
– Sư phu.....
Quách Thế Phần nói tiếp:
– Thêm một việc nữa là ngươi hãy cho người cấp tốc phi ngựa đi mời Nhị sư thúc và Tam sư thúc về lập tức, dặn phải đến gấp trước giờ Ngọ hôm nay!
Phương Gia Hoằng không biết chuyện gì đã phát sinh, hắn đoán chắc chỉ có vấn đề liên quan với chuyện đến đây của Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong, cho nên hắn đáp một tiếng vâng rồi đứng tần ngần chưa đi vội:
– Sư phụ, chẳng hay....
Quách Thế Phần khoát tay:
– Đi mau đi, chuyện cần kíp lắm!
Vừa nói, ông ta đứng dậy bỏ vào trong.
Thấy Nghiêm Ấu Tín từ trong đi ra, Quách Thế Phần hỏi:
– Nhị sư huynh của ngươi đã về chưa?
Nghiêm Ấu Tín thưa:
– Chưa ạ!
Quách Thế Phần nói:
– Ngươi hãy ra cửa Đông coi chừng, Nhị sư huynh ngươi về thì bảo vào gấp cho ta dạy việc.
Nghiêm Ấu Tín vòng tay cúi đầu bước ra ngoài.
Quách Thế Phần bảo theo:
– Ngươi cho người gọi Lục Đắc Qúy cho ta!
Nghiêm Ấu Tín bái mạng lui ra. Quách Thế Phần đi thẳng vào hậu viện.
Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh lật đật đứng lên.
Quách Thế Phần vẫy tay:
– Cứ ngồi!
Quản Thiên Phát nói:
– Sư phu.....

Quách Thế Phần cau mặt:
– Hiền điệt!
Biết đó là câu trách mình xưng hô sơ xuất, Quản Thiên Phát vội sửa:
– Di Trượng, cháu xin ghi nhớ!
Giang Hàn Thanh vội nói theo:
– Di Trượng, chẳng hay Vạn lão thúc đã đi chưa?
Quách Thế Phần nói:
– Đã đi rồi!
Quản Thiên Phát nói luôn:
– Di Trượng, chuyện Lục Đắc Qúy nói không biết có đúng chăng?
Quản Thiên Phát ngồi xuống ghế thở ra:
– Thật không ngờ hắn quả là người giả mạo Vạn Trấn Sơn...
Quản Thiên Phát kinh ngạc:
– Di Trượng, đã nhận ra điều đó hay sao?
Quách Thế Phần lắc đầu:
– Không thể nào nhận diện được, nhưng dùng lời lẽ thử thì rõ ràng là giả mạo.
Ông ta bèn thuật lại tình hình nói chuyện với Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong cho Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh nghe.
Giang Hàn Thanh rúng động:
– Như vậy thì chuyện quả thật như thế rồi!
Quản Thiên Phát nói:
– Một con người dùng thuật dị dung cho dù có cao minh đến đâu, nhưng nếu một khi có người đã biết đó là giả rồi thì đều có thể tìm ra manh mối, huống chi giữa Di Trượng và Vạn lão thúc đã có đến mười mấy năm giao hảo, thế mà vẫn không nhận được. Chỉ bằng như thế, thì cũng đủ thấy người này dị dung đã đến mức không thể nào tưởng tượng được nổi.
Quách Thế Phần thở ra:
– Chẳng những cao minh như cách nói thông thường mà cách dị dung của người này đã thành một Vạn tiêu đầu như thật.
Giang Hàn Thanh trầm ngâm:
– Theo Di Trượng thì chuyện này sẽ dẫn đến đâu?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Người ấy có thể là đồng đảng của Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng bây giờ thì ta vẫn chưa nhận được mục đích hành động của họ cho rõ lắm.
Quản Thiên Phát cau mày:
– Di Trượng, theo tiểu điệt thì họ đến đây là mục đích theo dõi sự thực hư của Quản Thiên Phát. Họ cố tình gây sự với Hoài Dương Phái bằng cách ném đá dấu tay.
Quách Thế Phần phải công nhận tên đồ đệ thứ ba của mình thiên phú thông

minh, chính cái nghĩ của hắn rất hợp với ông ta. Vì thế ông chỉ mỉm cười.
Quản Thiên Phát nói:
– Tiểu điệt cảm thấy rằng...
Hắn nói chưa hết câu thì từ bên ngoài có tiếng của Lục Đắc Quý:
– Kính thưa lão gia, thuộc hạ ứng hầu!
Quách Thế Phần gọi:
– Ngươi hãy vào đây!
Lục Đắc Qúy bước vào, Quách Thế Phần căn dặn:
– Từ đây, về phần hậu viện do ngươi đảm trách, nếu chưa có lịnh của ta, thì không cho bất cứ ai vào đây nhé!
Lục Đắc Qúy hỏi:
– Nhưng còn các vị Thiếu tiêu đầu....?
Quách Thế Phần nói:
– Ta đã nói là bất cứ ai thì có nghĩa là tất cả môn hạ của Hoài Dương Phái cùng nằm trong lịnh đó!
Lục Đắc Qúy cúi đầu:
– Đã có lịnh của lão gia thì tự nhiên thuộc hạ sẽ nói lại cho mọi người đều biết.
Quách Thế Phần lại nói:
– Nhưng nếu Vĩnh Thái đưa Đường Hoa Đà đến thì người hãy để cho họ vô luôn nghe!
Lục Đắc Qúy hỏi:
– Như vậy từ khuya đến giờ, Tào tiêu đầu đi thỉnh Đường Hoa Đà?
Quách Thế Phần nói:
– Ngươi cứ lui ra y theo lịnh của ta, không cần phải nói thêm nhiều!
Lục Đắc Qúy cúi đầu lui ra ngoài cửa.
Quách Thế Phần quay qua nói với Giang Hàn Thanh:
– Hiền điệt cứ yên tâm dưỡng bịnh, tất cả mọi việc tạm thời cứ để chờ xem bao giờ sức khỏe hoàn toàn bình phục, rồi sẽ tính sau.
Giang Hàn Thanh lộ vẻ buồn buồn:
– Ân trọng của Di Trượng làm cho tiểu điệt vô cùng cảm kích. Chỉ có điều độc chất trong người tiểu điệt ngày một phát tác, sợ e rằng không phương chữa tri.....
Quách Thế Phần nói:
– Y thuật của Đường Hoa Đà tinh diệu lắm, bất cứ chứng bệnh nào hiện giờ y học đang nghi ngờ, ông ta đều chữa trị được cả. Chất độc trong người hiền điệt tuy khó khăn, nhưng chưa phải là chứng nan y.
Ngay lúc đó, Lục Đắc Qúy hớt hãi bước vào:
– Lão gia, Đường lão đã tới.
Quách Thế Phần mừng rỡ:

– May quá, vừa mới nói đến thì đã tới rồi....
Bên ngoài, Tào Vĩnh Thái đã đưa Đường Hoa Đà vào tới. Quách Thế Phần lật đật đứng dậy vòng tay:
– Tiên sinh đến bất chợt, xin thứ lỗi cho huynh đệ không kịp tiếp nghinh.
Đường Hoa Đà vuốt râu cười ha hả:
– Tưởng ai không ngờ lại là Quách Tổng tiêu đầu....
Ông ta đằng hắng hai ba tiếng, và mặt lộ vẻ không bằng lòng:
– Dọc đường lão phu đã hỏi lại để biết xem nhà nào cần đến chữa, mà tiểu huynh đệ đây cứ khăng khăng không chịu nói....
Quách Thế Phần lật đật giải thích:
– Vì đề phòng bất trắc xảy ra, cho nên huynh đệ đã dặn bao giờ đến đây rồi cho tiên sinh biết sau....
Đường Hoa Đà hỏi lại:
– Tại sao lại phải dè dặt như thế ấy?
Quách Thế Phần nói:
– Tiên sinh có chổ không biết, nội điệt của đệ bị cừu gia ám hại, từ Hồng Đàm Hồ đến đây để tránh sự theo dõi của kẻ thù, vì thế nên không dám nói ra sợ chúng dọc đường ám hại.
Đường Hoa Đà gật đầu:
– À... thì ra là như thế, vậy mà lão phu lại không biết, thầm trách là không phải....
Phân ngôi chủ khách xong, Quách Thế Phần mới nói với Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát:
– Đây là Đường tiên sinh, người đã nức danh y thuật suốt cả Giang Bắc, cháu hãy làm lễ ra mắt người đi!
Một mặt nói với Đường Hoa Đà:
– Đây là Vương Gia Tường và Vương Gia Lân, hai đứa cháu vợ tôi ở Hồng Đàm Hồ vừa mới tới.
Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh cùng vội đứng lên:
– Anh em chúng tôi cửu ngưỡng danh của lão tiên sinh...
Chiếu đôi mắt sáng rực vào Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh, Đường Hoa Đà đáp lễ:
– Không dám, không dám... Chẳng hay Vương Thừa Vũ Đại hiệp với nhị vị đây như thế nào?
Quản Thiên Phát đáp:
– Thưa, đó là Bá phụ của chúng tôi!
Đường Hoa Đà cười ha hả:
– Lão phu và Quách Tổng tiêu đầu cùng với Vương Đại hiệp vốn là bằng hữu ngày xưa, như vậy chúng ta cũng không phải là người xa lạ.
Qua một tuần trà, Đường Hoa Đà hỏi Quản Thiên Phát:

– Chẳng hay lịnh huynh đây bị trúng độc như thế nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Tại hạ nghĩ rằng gia huynh bị người ám toán và có thể có hai trường hợp.
Đường Hoa Đà nhướng mắt:
– Hai trường hợp như thế nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Một là bị người hạ độc có tính chất chậm phát, hai là bị một thứ võ công nào đó làm tổn thương...
Đường Hoa Đà trầm ngâm:
– Nếu như bị người hạ độc dược thì cho dù thế nào lão phu cũng còn có thể tìm ra, còn nếu bị một thứ võ công nào đó thì lão phu không thiện nghệ.
Quách Thế Phần vội nói:
– Vương huynh và đệ cũng đã có kiểm nghiệm nhưng không làm sao biết được, nên thỉnh lão huynh đến đây để niệm tình mà trợ giúp cho....
Tuy không rõ đó là chất độc có tính cách chậm phát, nhưng về phương diện võ công thì ông ta và Vương Thừa Vũ đều có thể chứng minh, tức là Quách Thế Phần muốn loại bỏ phần bị hạ bằng thứ võ công nào đó...
Vì thật ra câu nói của Quản Thiên Phát chỉ là một câu nói phu.....
Đường Hoa Đà gật đầu:
– Vậy để huynh đệ xem qua....
Quản Thiên Phát lật đật đỡ Giang Hàn Thanh lại ngồi kế bên cho Đường Hoa Đà chẩn mạch.
Đường Hoa Đà lim dim đôi mắt nghe mạch xong tay này lại sang tay khác, nhưng khi sang qua tay phải của Giang Hàn Thanh thì ông ta chăm chú rất lâu, nhưng tay cứ để yên trên mạch đạo mà không nói một lời nào.
Sau cùng ông ta xem lưỡi của Giang Hàn Thanh và nói thật chậm:
– Mạch bị phân tán, hình như chân khí không thông...
Quách Thế Phần hỏi:
– Tiên sinh có thể biết được nguyên nhân?
Đường Hoa Đà trầm ngâm:
– Cứ theo mạch mà nói thì nếu bị một môn võ công nào đó, nhất định bị tổn thương, nhưng theo huynh đệ thấy thì không thế...
Quản Thiên Phát hỏi:
– Như vậy gia huynh có thể bị trúng về độc dược?
Trầm ngâm thật lâu, Đường Hoa Đà mới nói:
– Cũng có thể như thế, nhưng nhất thời lão phu chưa dám quyết đoán...
Ông ta nhìn thẳng và mặt Quản Thiên Phát và thận trọng:
– Lão phu y thuật cũng chưa dám nói là tinh cho lắm, vả lại về phương diện y lý, chẩn mạch không cũng chưa đoán được, cần phải hỏi cho rõ trước và sau ngày bạo bịnh, nghĩa là phải hỏi chính bịnh nhân những điều cần thiết,

rồi cộng với việc chẩn mạch thì mới có thể thông.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Tiên sinh nói rất đúng. Gia Lân, Đường huynh đây cần biết những gì thì cháu hãy nhớ nói cho rành mạch.
Quản Thiên Phát nói:
– Chẳng hay Đường tiên sinh muốn hỏi chuyện chi?
Đường Hoa Đà nói:
– Cứ theo lão phu biết thì độc dược có thể chia làm hai loại. Loại thứ nhất là thứ bạo phát, cứ bị nhiễm vào mình thì lập tức phát tác ngay, nhiều nhất cũng chỉ vài tiếng đồng hồ sau. Loại thứ hai là loại "mạn tính", sự phát tác của nó rất chậm chạp, nhưng cũng thời gian nào đó chứ cũng không quá kéo dài. Lệnh huynh đây ngộ độc đã từ lâu hai tháng trở lên, như vậy thì có thể là...
Ông ta không nói hết lời mà lại lặng thinh trầm ngâm tư lự.
Quản Thiên Phát hỏi:
– Theo tiên sinh thế như thế nào?
Đường Hoa Đà nói:
– Lệnh huynh trúng độc tự nhiên là thứ chậm phát tán, nhưng cho dù chậm cách nào, độc dược cũng không thể kéo dài quá hai tháng. Vì thế lão phu nhận rằng chất độc dược mà lệnh huynh phạm phải nhất định không phải chỉ bị có một lần mà rất nhiều lần. Nếu người hạ độc tính toán dụng phân lượng tự nhiên mỗi lần hạ độc như thế không làm sao người bị hạ độc biết được, và độc tính cứ phát tác lần lần. Người bị hạ độc cho rằng do bệnh trong người phát sinh mà thôi.
Quản Thiên Phát thầm bội phục, đúng lão Đường Hoa Đà này là một danh y. Xem mạch mà nói được như ông ta, chẳng khác nào chính mắt thấy chuyện xảy ra, nên hắn gật đầu tán thưởng:
– Tiên sinh nói rất đúng!
Đường Hoa Đà nói tiếp:
– Cứ theo mạch mà nói, thì lão phu biết rằng với võ công của lệnh huynh đây, không phải ai muốn bỏ thuốc độc giờ nào cũng được, mà họ lựa trong một hoàn cảnh bất phòng, bởi vì trong khi ăn uống bình thường như khi ở tại nhà, thì không ai lại có ý nghĩ đề phòng, đó chính là lúc có thể ra tay hơn cả.
Đường Hoa Đà gật đầu như chiêm nghiệm và nói luôn:
– Nhưng nếu đúng như sự phỏng đoán của lão phu thì chuyện lại trở thành phức tạp, chuyện rất không khó mà suy diễn. Vì thủ phạm đã quá nhiều lần hạ độc, như vậy họ phải là cừu nhân. Mà cừu nhân thì làm sao lại thân cận bên mình lệnh huynh quá nhiều như thế? Cơ hội đối với người ngoài nó chỉ có thể đến vài ba bận thôi, chứ đâu có thể liên tục hạ độc như thế được?
Quách Thế Phần và Quản Thiên Phát nghe nói mà hết hồn, vì họ biết chuyện

quá rõ ràng.
Đường Hoa Đà lại nói:
– Vì lẽ đó nên lão phu tuy không tọc mạch, nhưng chuyện này không thể không hỏi, lão phu muốn biết những ai thân cận nhất với lệnh huynh?
Quản Thiên Phát hỏi lại:
– Có phải tiên sinh muốn hỏi trong nhà có những người nào? Những người bình nhật thường hay thân cận với lệnh huynh?
Đường Hoa Đà nói:
– Lão phu muốn hỏi vậy!
Quản Thiên Phát nói:
– Gia huynh là người cố yên tâm luyện võ và chưa lập gia đình, trong nhà ngoài mẹ chúng tôi ra, chỉ có hai cô tớ gái và một gã làm công.
Tư nhiên là Quản Thiên Phát chỉ đặt điều nói cho qua chuyện:
– Ba tháng trước đây, dọc đường gia huynh có gặp ba gã cừu nhân, vì cô thế chống cự nên phải lặn xuống sông mà trốn. Do đó bị cảm mạo thương hàn, nằm riết đến mười ngày, chỉ có một tay của hai cô tớ gái lo thang thuốc. Cũng bắt đầu tứ đó, gia huynh ngay một suy nhược, chân khí tan lần đến mức đi phải có người vịn đỡ.
Nghe Quản Thiên Phát đặt điều, Giang Hàn Thanh càng bội phục. Vì tuy hắn tuổi nhỏ, nhưng cách nói không một sơ hở để cho người ngoài biết lai lịch của mình, như thế thì chứng tỏ con người có nhiều cơ trí Đường Hoa Đà nhìn chằm chặp vào mặt Quản Thiên Phát:
– Cô gái lo thang thuốc cho lệnh huynh có phải là người đã ở lâu trong nhà không?
Quản Thiên Phát sửng sốt:
– Cô tớ gái này đến làm cho gia đình tôi chưa quá nửa năm.
Quách Thế Phần thầm khen ngợi Quản Thiên Phát, vì cách nói đặt mà vẫn có manh mối cho người suy nghiệm như thế thì quả thật là hay.
Đường Hoa Đà hỏi tiếp:
– Cô ấy hiện tại vẫn còn trong quý phủ chứ?
Quản Thiên Phát làm bộ giật mình:
– Tiên sinh cho rằng cô tớ gái ấy là người hạ độc?... A, như thế thì không làm sao hỏi được vì... cách nay một tháng trước đây, cha mẹ cô ta đã đến chuộc về rồi.
Đường Hoa Đà gục gật đầu:
– Như vậy là đúng rồi, cứ như thế mà suy đoán thì cô ấy nhất định đã bị người mua chuộc để âm thầm hạ độc hãm hại lệnh huynh...
Quách Thế Phần vội hỏi:
– Tiên sinh đã khám phá được nguyên nhân, chẳng hay có thuốc gì chữa được cho cháu hay chăng?

Đường Hoa Đà nói:
– Xin lão tiêu đầu hãy yên lòng, đệ đã biết chứng thì chuyện trị không phải là vấn đề khó khăn, chỉ có điều....
Ông ta vụt cau mày lẩm bẩm:
– Độc dược chậm phát tác... thứ độc dược "Mạn tính"... làm cho người công lực tiêu tan...
Rồi ông ta vụt nhổm mình lên như thất sắc:
– Hay là... Tán Công Độc Dược?
Quách Thế Phần thầm công nhận lão thầy thuốc này quả xứng đáng với danh hiệu Hoa Đà.
Nhưng Quản Thiên Phát đã nôn nóng:
– Chẳng hay nếu việc đoán bệnh không lầm thì tiên sinh có thuốc giải Tán Công Độc Dược chứ?
Đường Hoa Đà nhìn sững vào mặt Quản Thiên Phát và nói:
– Nếu là Tán Công Độc Dược thì lão phu có thể...
Quản Thiên Phát nói:
– Gia huynh bây giờ công lực đã tiêu tan, vậy xin tiên sinh cứ án theo Tán Công Độc Dược mà trị.
Đường Hoa Đà vẫn nhìn thẳng vào mặt Quản Thiên Phát:
– Lệnh huynh năm nay bao nhiêu tuổi?
Không dè ông ta lại hỏi một câu như thế nên Quản Thiên Phát hơi ngập ngừng, nhưng rồi hắn vẫn đáp xuôi:
– Gia huynh lớn hơn tại hạ hai tuổi, như vậy năm nay là hai mươi chín.
Đường Hoa Đà gật đầu:
– Được rồi, bây giờ lão phu cho lệnh huynh uống ba ngày thuốc. Nếu là Tán Công Độc Dược thì khỏi phải tìm lão phu, còn nếu không có công hiệu gì thì ba ngày sau lão phu sẽ đến đây xem lại.
Ông ta mở rương lấy ra một số thuốc pha chế ngay tại chỗ.
Quản Thiên Phát băn khoăn:
– Chẳng hay lão tiên sinh có thể nán lại đây ba hôm để xem giúp cho gia huynh?
Vừa trộn thuốc, Đường Hoa Đà vừa trả lời:
– Tại nhà lão phu trong vòng một ngày hằng trăm bệnh nhân đang chờ đợi, nên không thể nào ở lại đây cho tiện. Nhưng lão đệ hãy yên lòng, đã mười mấy năm nay lão phu bốc thuốc là bệnh lành, chứ không cần có lại lần thứ hai, nhưng với tình giao hữu với lệnh bá Vương Đại hiệp và Quách Tổng tiêu đầu đây, ba ngày sau, cho dù có giảm hay không, lão phu cũng sẽ trở lại. Nếu lệnh huynh khỏi bệnh thì cũng phải thêm phần bổ dưỡng.
Nghe ông ta nhất định phải đi, Quản Thiên Phát bất giác đưa mắt nhìn sư phu.....

Quách Thế Phần mỉm cười:
– Đường tiên sinh nói thế là quá thật tình, bởi vì các xứ bệnh nhân mỗi ngày tấp nập, chúng ta không thể vì cái lợi riêng mình mà giữ Đường tiên sinh ở lại, ba ngày sau mình sẽ cho người đến rước.
Đường Hoa Đà mỉm cười:
– Vâng vâng... quả thật ở nhà có nhiều người đợi lắm, lão phu phải gấp về ngay.
Ông ta gói sáu gói thuốc đặt lên bàn nói tiếp:
– Đây là thuốc dùng trong ba ngày, uống với nước chín...
Đường Hoa Đà nói chưa dứt tiếng, thì đã nghe Lục Đắc Qúy nói ở bên ngoài:
– Ủa, Tiểu cô nương, tôi đã nói rồi, mà... cô nương tìm ai ở đây?
Nghe tiếng trả lời, giọng nói thật trong của một cô gái:
– Tránh ra, ta cần gặp Đường tiên sinh ngay....
– Không được... Đứng lại!....
Tiếng cô gái:
– Ta đã nói rồi ta đi kiếm Đường tiên sinh!
Lục Đắc Qúy nói:
– Ở đây không có Đường tiên sinh, cô hãy đi ra!
Tiếng cô gái:
– Từ Thái Huyện đến đây, biết rõ ràng Đường tiên sinh đã được các người rước đến, đừng có nói dối.
Cứ theo giọng nói, thì hai người vừa cãi cọ vừa đi thẳng vào trong...
Lục Đắc Qúy thét lớn:
– Cô đứng lại không? Cô.... cô dám ngang nhiên...
Quách Thế Phần cau mày:
– Ấu Tín, ngươi hãy ra xem!
Ông ta nói chưa dứt lời thì bóng người đã nhoáng lên, một cô gái mặc áo màu lục đã lao ngay vào đại sảnh.
Nghiêm Ấu Tín không còn ngăn trở kịp...
Cô gái mặc áo màu lục chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Phải nhận rằng cô ta thật đẹp, hai bím tóc đen bóng chảy dài trên ngực, cặp mắt to đen của cô ta lộ hẳn ánh cười khi thấy mặt Đường Hoa Đà:
– Đường tiên sinh, quả đúng là ông ở đây, báo hại tôi kiếm gần muốn chết.
Lục Đắc Qúy còn chạy theo sau:
– Cô.... tại sao cô dám chạy càn vào....
Tuy thấy người thiếu nữ này có điểm khác lạ, nhưng Quách Thế Phần cố nhẫn nại liếc Lục Đắc Qúy chứ không có thái độ gì.
Lục Đắc Qúy hơi sợ ngập ngừng:
– Lão gia.... không phải thuộc hạ không ngăn, mà tại.... cô này chạy ẩu....

Đúng là hắn nói gượng, vì hắn đứng giữ cửa thì làm sao lại để cho người ta chạy vào mà không ngăn cản được?
Đường Hoa Đà đã chuẩn bị cáo từ thì chạm mặt cô gái, ông ta khẽ cau mày:
– Cô nương là ai?
Cô gái nói:
– Ủa, tại sao Đường tiên sinh lại không nhận được tiểu tỳ? Tôi là Tử Mai đây mà.
Đường Hoa Đà gục gật đầu:
– Đúng rồi, Tử Mai cô nương... mà cô nương tìm lão có chuyện chi thế?
Tất cả mọi người trong khách thính không ai chen một lời nào cả, họ đều chăm chú để dò xét cô gái.
Tử Mai chớp chớp mắt:
– Chuyện hồi tối hôm qua, Đường tiên sinh đã vội quên rồi. Tiểu tỳ thỉnh tiên sinh cho thuốc cho công tử của tiểu tỳ ấy mà?
Đường Hoa Đà cười:
– Đúng... nếu cô nương không nói thì lão phu đã quên khuấy đi. Xin lỗi, nhiều người quá... lão phu sẽ theo chứng bệnh của công tử mà ra toạ.
Tử Mai lừ mắt:
– Nhưng thuốc cho công tử của tôi không phải là... độc dược đấy chứ?
Quản Thiên Phát giật mình, hắn đưa mắt nhìn sư phụ.
Quách Thế Phần biến sắc, ông ta khẽ lắc đầu ra hiệu cho Quản Thiên Phát, ý muốn chờ xem sự việc diễn tiến ra sao....
Đường Hoa Đà cũng hơi đổi sắc:
– Cô nương định đùa đấy à?
Tử Mai nói:
– Ai đùa với ông? Chính công tử tôi uống thuốc của ông rồi cứ chảy nước giãi và mê man, vì thế tôi mới hối hả tìm ông đấy chứ.
Đường Hoa Đà chớp mắt:
– Đã mấy mươi năm chữa bịnh cho thiên hạ, mà lão phu lại đi hốt lầm thuốc độc dược à? Nhưng thôi, ta cần nói thẳng một lời, tối hôm qua lão phu có xem bịnh cho công tử nhà cô đâu mà nói chuyện lương dược hay là độc dược? Ta hỏi cô vâng lịnh của ai đến đây tìm cách gây sự như thế chứ?
Tử Mai giận dữ:
– Ông muốn lật lọng à? Chính ông mới là kẻ vâng lời chủ sử của người khác, cố ý bốc thuốc hại người lành. Ông hãy nói cho rõ, ông vâng lời chủ sử của ai?
Quách Thế Phần và Quản Thiên Phát càng nghe càng chăm chú nhìn cô gái, vì lời lẽ của cô ta không giống như một tỳ nữ thông thường...
Đường Hoa Đà lắc đầu nói với Quách Thế Phần:
– Quách lão ca, mấy mươi năm nay có lúc nào lão ca nghe Đường mỗ hãm

hại ai không chứ? Cái cô nương này nói bậy nói bạ như thế, nhất định là cô ta nghe lời chủ sử của kẻ ác nhân.
Vừa nói ông ta vừa vòng tay hấp tấp:
– Không được, không được... như thế này thì huynh đệ phải đi ngay....
Tử Mai đứng án ngang trước mặt:
– Nếu ông không chịu đưa thuốc giải thì đừng có mong thoát khỏi chỗ này.... Ông đã đầu độc công tử của tôi, bây giờ lại muốn hãm hại người của Hoài Dương Phái nữa!
Không còn nhịn được nữa, Đường Hoa Đà hét lớn:
– Tiểu a đầu, Đường mỗ và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại làm thói ngậm máu phun người như thế chứ?
Tử Mai cũng tỏ ra giận dữ:
– Ngươi dám mắng ta à? Ngươi đã đem độc dược hại công tử của ta, bây giờ lại còn giả bộ nữa à? Ta nói thẳng cho ngươi biết nghe, tối hôm qua thì ngươi đến xem mạch cho công tử ta, chính lão phu nhân ta đã nhận thấy giọng của ngươi có chỗ đáng nghi ngờ, căn bản không giống là Đường...
Đường Hoa Đà vụt hét lên:
– Tiểu a đầu, ngươi dám bôi nhục ta như thế...
Nói chưa dứt tiếng, ông ta đã vung tay quạt mạnh qua....
Ông ta xuất thủ thật nhanh đến mức Quách Thế Phần và Quản Thiên Phát cũng bất ngờ.
Chưởng thế vừa nhanh lại vừa hiểm độc...
Quách Thế Phần sửng sốt!
Bao nhiêu năm nay, vốn là chỗ thâm giao, ông ta thừa biết Đường Hoa Đà hành nghề y học tại Thái Huyện, chưa nghe nói vị thầy thuốc trói gà không chặt ấy biết nửa thức võ công, nhưng bây giờ thì lại biến đổi quá lạ lùng...
Nhưng chỉ thoáng qua, Quách Thế Phần vụt cười ha hả:
– Đường tiên sinh ngoài y học ra lại còn là một bậc võ công cao tuyệt đấy nữa....
ha ha....
Đường Hoa Đà quay đầu lại nói:
– Huynh đệ tuy không phải là người giang hồ, nhưng cũng có một vài chiêu võ phòng thân!
Lão nói chưa dứt tiếng thì bỗng sững sờ khựng lại....
Vì tuy trong lúc nói, lão vẫn tấn công Tử Mai bằng một thế chưởng thật nhanh, nhưng không ngờ cô bé lại hóa giải một cách quá là dễ dàng...
Và nàng lại đứng chắn ngay trước mặt:
– Ngươi sợ ta nói lòi mặt nạ của ngươi phải không? Nhưng ta cứ nói, Đường Hoa Đà là người đã xem bệnh trị bệnh cho nhà của lão nhân gia ta đã nhiều năm, giọng nói cử chỉ của ông ta làm sao lão nhân gia của ta lại không nghe

biết? Ngươi đúng là kẻ giả danh lừa dối người đời....
Vốn chưa thấy rõ cô gái Tử Mai dùng thủ pháp gì hóa giải chưởng lực của mình, trong bụng Đường Hoa Đà chưa hết kinh mang, nhưng vẫn cố dằn không để lô.....
Trong trường hợp này, phải nhận ông ta là một con người có sức trấn tĩnh khá cao.

Hồi 5
Giả Thật Khó Phân

Và không hiểu nghĩ sao, Đường Hoa Đà vụt quay mình lại nói với Quách Thế Phần:
– Lão tiêu đầu, con a đầu này là người trong quý phủ đấy à?
Quách Thế Phần hỏi lại:
– Đường tiên sinh chắc đã thấy cô ấy tự xông vào rồi đấy chứ?
Đường Hoa Đà cười lớn:
– Đây là hậu đường của Hoài Dương Tiêu Cục, thì ai là người ngoài lại có thể ngang nhiên xông vào được chứ?
Tử Mai nói:
– Ngươi đừng có kéo lão tiêu đầu vào đây để mong làm loang chuyện, chính ta đã theo ngươi đến đây.
– Lão phu không thèm nói chuyện với kẻ vô đầu vô loại như ngươi.
Tử Mai cười khẩy:
– Chứ không phải có tịch nên phải nhúc nhích à?
Đường Hoa Đà quay lại nói với Quách Thế Phần:
– Huynh đệ đến Hoài Dương Tiêu Cục chịu lấy cái nhục này có lẽ là nhờ vào lão ca đấy nhỉ?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Tại hạ đã nói vị cô nương ấy không phải là người của Hoài Dương Tiêu Cục.
Đường Hoa Đà nói:
– Cô nương này đã không phải là người của tiêu cục, thế thì Quách lão ca lại tọa thị điềm nhiên để cho cô ta bôi nhục huynh đệ vậy sao?
Quách Thế Phần nhỏ nhẹ:
– Tiên sinh nói thế cũng không phải là sai. Bởi vì, nơi đây là chỗ tiếp khách của tại hạ, thì đâu có thể để cho cô ấy tự do như thế hay sao? Chỉ có điều cô

gái này vì công tử của cô ta mà lặn lội đến đây, vì công tử của cô ta đã uống thuốc của tiên sinh, vì thế tại hạ xét thất nhân mạng bằng trời chứ không phải chuyện chơi, và nhất là khi chưa biết rõ trắng đen thì tại hạ nở lòng nào lại làm chuyện đuổi người?
Tử Mai nói:
– Quách lão tiêu đầu đừng có gọi hắn là tiên sinh, vì hắn vốn không phải là Đường Hoa Đà!
Đường Hoa Đà nhích lên một bước:
– Ngươi bảo sao?
Tử Mai nói:
– Ta bảo người không phải là Đường Hoa Đà!
Đường Hoa Đà vụt ngửa mặt cười ha hả:
– Suốt cả đại giang Nam Bắc, không ai là không biết Đường mỗ, chẳng lẽ bây giờ lại có người giả mạo nữa ư?
Quả thật, nếu lời của hắn trước đây mấy tiếng đồng hồ thì nhất định Quách Thế Phần không làm sao tin đúng như thế, nhưng bây giờ sau khi biết rõ nhân vật lừng danh của Trấn Viễn Tiêu Cục là Vạn Trấn Sơn mà vẫn có người giả mạo, và bạn cũ nhiều năm lại không nhìn ra thì cái việc giả mạo, bây giờ không là chuyện la.....
Trong khi ấy, Tử Mai cười nhạt:
– Ai khác thì không thể biết được mặt nạ của ngươi, chứ còn đứng trước ta đây, ngươi cũng vẫn cứ tưởng như thế nữa à?
Đường Hoa Đà hầm hầm:
– Ngươi.... ngươi biết cái giống gì mới được chứ?
Tử Mai làm lạnh:
– Ta chỉ cần nói là ngươi mang da mặt của người khác là đã lâu rồi!
Từ ngày được Cổ tiêu đầu trong Hoài Dương Tiêu Cục dạy cho cái bí quyết dị dung, Quản Thiên Phát cho rằng như thế là tuyệt hảo lắm rồi, nhưng từ khi Tử Mai xuất hiện đến giờ, hắn đặc biệt chú ý vào khuôn mặt của Đường Hoa Đà thì hắn mới ngẩn ngơ.
Trừ cái chuyện hành động hơi nôn nóng của ông ta ra, Quản Thiên Phát không làm sao nhận ra đó là người giả mạo. Không làm sao tìm ra được một vết tích nào để chứng tỏ người đứng trước mình không phải là vị danh y....
Bây giờ nghe Tử Mai nói ông ta mang da mặt của người khác, càng làm cho Quản Thiên Phát giật mình hơn nữa, hắn nghĩ thầm:
"Ta thường nghe Cổ tiêu đầu nói rằng phàm những ai đeo da mặt khác thì sắc diện sẽ không được tự nhiên, không bằng phương pháp dị dung mà mình đã học, và nhất là đeo mặt nạ giả thì người trong nghề nhất định phải nhận ra...." Hắn đâm ra nghi ngờ, hắn nghĩ chắc người này không có đeo mặt nạ giả...

Nhưng Tử Mai đã nói:
– Ngươi có muốn ta vạch bộ mặt thật của ngươi ra không chứ?
Đường Hoa Đà gằn lại:
– Ngươi tin chắc thế à?
Tử Mai khoa tay:
– Nếu không tin thì ta sẽ lột da mặt ngươi cho mà tin!
Vừa nói nàng vừa nhè nhẹ lướt tới sát Đường Hoa Đà, thân pháp nàng không cử động nhanh, mà tự nhiên rất lẹ, lẹ đến mức không tưởng tượng...
Đường Hoa Đà lui luôn hai bước, ném rương thuốc lên bàn, và thét lớn:
– Ngươi đã không phải là người của Hoài Dương Tiêu Cục thì ta cũng không cần vị nể...
Câu nói chưa dứt thì thân mình lão bắn lên trên, liền theo là chưởng thế đã vung ngay mặt Tử Mai.
Lão xuất thủ thật nhanh và thật độc.
Tử Mai cười nhẹ:
– Ngươi đã không vị nể lâu rồi chứ đâu phải đến bây giờ!
Nàng vung tay phải lên, năm ngón tay như búp măng non thoáng tới nhanh như gió, y như nàng cấu vào mạch môn của Đường Hoa Đà mà lại cũng giống như đang phớt vào cánh tay....
Quách Thế Phần giật mình...
Cô gái này xuất thủ thật lạ lùng...
Đường Hoa Đà không còn cách nào ứng phó với thủ pháp của cô gái ấy, lão lật đật thối lui, đồng thời chân phải tung lên một cú đá thật là thần tốc.
Tử Mai hừ hừ hai ba tiếng, cánh tay nàng đang vung ra vụt trầm hẳn xuống, và hai ngón tay ấy đã xỉa ngay vào Trung Phong huyệt của đối phương.
Đường Hoa Đà hoảng hốt chỏi mạnh mũi chân bắt vụt ra sau....
Nhưng thân hình lão chưa ổn định, thì bóng Tử Mai đã nhoáng lên như một đám mây, hai tay nàng tung ra một lượt.
Không ngờ một cô gái như thế mà lại có thủ pháp thần tốc đến thế, Đường Hoa Đà gầm lên một tiếng, hai tay đánh trí mạng theo thế liên hoàn.
Tử Mai chỉ mới ba chiêu đã làm cho Đường Hoa Đà bị rơi thế hạ phong, nhưng hình như nàng không có ý thu tính mạng của ông ta, hình như nàng chỉ cố ý làm cho lão lính quýnh tay chân để phải thối lui, chứ nàng chưa tung sát thủ.
Tự nhiên thế đánh của nàng đã làm cho vị lãnh đạo Hoài Dương Tiêu Cục nhìn trân trối. Bình sinh ông ta thấy nhiều hiểu rộng, biết khá thông về các môn các phái võ công. Nhưng bây giờ đành chịu, không làm sao nhận ra xuất xứ về võ học của cô gái Tử Mai này....
Bây giờ, thì Đường Hoa Đà đã bị bức lui luôn hơn tám bước, lui gần đụng vách tường và bàn tay của Tử Mai cũng đã vung gần sát mặt...

Đường Hoa Đà vụt cất giọng cười đanh ác, bàn tay phải của ông ta vụt giương lên một cách dị thường...
Da bàn tay của lão vụt đen bầm và từ từ đẩy ngay vào ngực Tử Mai.
Quách Thế Phần thét lớn:
– Đừng đỡ, Ngũ Độc Chưởng...
Câu nói chậm hơn cử động, Tử Mai rống lớn:
– Ngươi muốn chết!....
Thân ảnh nàng hơi chồm tới đã không lui mà lại còn phản tiến, và chỉ trong chớp mắt chiêu thế của nàng cải biến từ cái đánh thành thế cầm nã.
Thay vì đánh thẳng theo đà, bàn tay như búp măng của nàng quét tréo qua vai của đối phương...
Đường Hoa Đà rú lên một tiếng, té ngồi xuống đất.
Tử Mai mặt lạnh như đồng:
– Nếu ngươi không dùng độc chưởng thì ta cũng không bao giờ phế bỏ của ngươi một cánh tay.
Đường Hoa Đà nhìn cô gái bằng tia mắt oán độc và hắn từ từ nhắm mắt.
Mọi người nhìn lại thấy cánh tay luyện độc chưởng của Đường Hoa Đà đã buông xụi như một tàu lá héo.
Quách Thế Phần rúng động nghĩ thầm:
"Cô gái này thủ pháp lạ lùng bình sinh ta chỉ mới thấy lần thứ nhất..." Tử Mai quay lại cười với Quách Thế Phần:
– Hắn đã bị tôi chế phục, bây giờ muốn biết thật hay là giả, các vị cứ lột mặt hắn ra xem.
Nói xong, cô ta bỏ bước trở ra....
Quách Thế Phần vội nói:
– Cô nương... xin hãy tạm dừng chân.
Nhưng chỉ thoáng mắt một cái, bóng cô gái áo lục đã mất hút ra ngoài.
Quách Thế Phần ngơ ngác lại càng thêm ngơ ngác.
Là một vị Chưởng môn một phái đã ngang dọc giang hồ hơn nửa đời người, võ công tự nhiên không phải là hạng vô danh tiểu tốt, thế mà chỉ trước sau một bước, Quách Thế Phần lại không đuổi kịp một cô gái không tên không tuổi trong chốn võ lâm.
Ông ta đứng lặng thật lâu rồi mới định thần quay trở vào hậu đường, thấy Quản Thiên Phát đang quỳ xổm xem xét mặt của Đường Hoa Đà.
Nghiêm Ấu Tín đứng một bên, và khi thấy sư phụ bước vào, hắn lật đật nói:
– Sư phu, Đường Hoa Đà đã chết rồi!
Quách Thế Phần rúng động:
– Tại sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Hắn đã dùng độc dược quyên sinh!

Quách Thế Phần cau mày:
– Phải hắn có đeo mặt nạ giả đấy không?
Quản Thiên Phát nói:
– Tiểu điệt xem kỹ nhưng chưa thấy. Nếu hắn không là Đường Hoa Đà, thì có lẽ hắn mang thứ mặt nạ giả mà giang hồ có truyền ngôn rằng thứ đó rất tinh vi.
Bắt đầu từ khi vào cuộc cho đến bây giờ, Giang Hàn Thanh mới xen lời:
– Di Trượng, vị tiểu cô nương đó đã đi rồi ư?
Quách Thế Phần thở ra:
– Ta đuổi theo nàng không kịp... Thật là lạ lùng hết sức, không biết cô gái ấy xuất xứ từ đâu mà võ công lại cao đến mức như thế...?
Quản Thiên Phát vụt kêu lên:
– Đúng rồi, người này quả có mang mặt giả!
Vừa nói, hắn vừa lần dưới cằm gỡ mối cuốn lần lên một làn da thiệt mỏng, lộ rõ mặt thật của con người ấy....
Một khổ mặt dài với đôi mắt ti hí như mắt chuột, chứng tỏ con người hắn cực kỳ gian hoạt.
Từ nơi cửa miệng và lỗ tai của hắn rỉ ra những giòng máu đen, chứng tỏ hắn đã uống một thứ thuốc cực độc.
Quách Thế Phần vừa thoáng thấy gương mặt của người ấy liền giận dữ rít lên:
– Hừ, không ngờ lại là hắn!
Quản Thiên Phát hỏi:
– Sư phụ nhận ra hắn à?
Quách Thế Phần nói:
– Hắn là Thôi Trường Lâm, giang hồ thường gọi là Vấn Mệnh Lang Trung!
Quản Thiên Phát cau mặt:
– Nhưng sao hắn lại giả ra Đường Hoa Đà...
Chưa kịp nói thêm thì chợt nghe tiếng bước chân gấp rút bên ngoài, và tiếng của nhị đệ tử Tào Vĩnh Thái kêu lên:
– Sư phu.....!
Nhưng khi nhìn thấy Thôi Trường Lâm thì hắn giật mình khựng lại....
Quản Thiên Phát hỏi:
– Ngươi đã có thử thuốc ấy rồi chưa?
Tào Vĩnh Thái nói:
– Đệ Tử đã cho chó ăn thử và chỉ một thoáng sau, con chó ấy nằm co dưới đất, đuổi cách mấy cũng không đi, đệ tử nghĩ rằng đó là thứ thuốc độc chậm phát...
Thì ra lúc nãy khi nghe cô gái nói chuyện thuốc độc, Quách Thế Phần đã ngầm ra hiệu cho Tào Vĩnh Thái mang đi thử và quả nhiên là thuốc độc.

Quách Thế Phần khẽ liếc Giang Hàn Thanh:
– Như vậy rõ ràng Thôi Trường Lâm đã vâng mạng kẻ thù của cháu mà theo đến đây, họ biết rất rõ là hai cháu thế nào cũng đến nơi này.
Lúc bấy giờ, tai mắt mũi miệng của Thôi Trường Lâm đã bắt đầu chảy ra nước vàng mùi hôi thúi xông lên nồng nặc.
Quách Thế Phần cau mày:
– Thật là thứ thuốc cực độc, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ mà người đã rã ra, đúng là "sinh nghề tử nghiệp", trọn đời hắn chuyên dùng chất độc hại người, đến giờ phút cuối cùng hắn lại cũng chết về chất độc, mà lại chết một cách ghê rợn vô cùng... Tào Vĩnh Thái và Lục Đắc Quý, hãy cho người chôn thây hắn đi cho khỏi lan chất độc.
Tào Vĩnh Thái và Lục Đắc Qúy vâng lịnh lui ra.
Bên ngoài lại có tiếng động và Phương Gia Hoằng lên tiếng:
– Sư phụ, Tam sư thúc đã đến!
Phương Gia Hoằng vừa nói dứt thì bên ngoài một người tuổi ngoài bốn mươi loạng choạng bước vào, toàn thân máu me bê bết, vừa mới bước vào là đã ngã xuống ngay....
Cả chiếc áo choàng nhuộm đầy những máu, từ vai bên phải máu hãy còn đổ xuống ròng ròng...
Quách Thế Phần hoảng hốt kêu lên:
– Lão Tam làm sao thế?
Người Tam đệ của Hoài Dương Phái là Mộc Vũ Tiễn Chúc Tú Phu gượng nói:
– Tiểu đệ tham kiến đại sư huynh...
Quách Thế Phần đưa tay đỡ và dịu giọng:
– Hãy ngồi xuống rồi sẽ nói. Sao? Trên đường đi bị tập kích đấy à?
Đưa tay tiếp chung trà từ tay của Nghiêm Ấu Tín, Chúc Tú Phu thở ra:
– Đại sư huynh, hôm nay nếu không có người ẩn mặt cứu giúp thì tiểu đệ có lẽ không sống được rồi....
Quách Thế Phần cau mày:
– Sư đệ gặp kẻ thù nào?
Chúc Tú Phu đưa tay bụm lấy vai:
– Được thơ của Đại sư huynh, tiểu đệ lật đật đi ngay, nhưng khi đến cửa phía Đông Thiên Kiều thì gặp năm tên mặc áo đen...
Quách Thế Phần nghiến rằng:
– Đúng là bọn giặc đó rồi!
Chúc Tú Phu ngạc nhiên:
– Đại ca biết họ à? Nhưng họ là ai thế?
Quách Thế Phần nói:
– Chuyện này dài lắm, Tam sư đệ hãy ngồi nghỉ đi rồi ta sẽ nói chuyện sau.

Chúc Tú Phu nói:
– Năm tên áo đen thủ một bên cầu, vừa thấy tiểu đệ là chúng tiến lên một lượt, và một tên trong bọn lớn tiếng hỏi:
"Có phải Chúc tam đại hiệp đây không"? Tiểu đệ vì chưa biết lai lịch của chúng nên vội vòng tay đáp lễ, nhưng tên cầm đầu không đợi tiểu đệ nói hết câu, hắn đã cười và chận hỏi:
"Chúc đại hiệp từ Thái Hưng đến đây chẳng hay có chuyện chi thế"? Thấy chúng cản ngay đầu ngựa, tiểu đệ chưa biết chắc chuyện sẽ ra sao, nên hỏi lại:
"Chư vị đón tại hạ, chẳng hay có chuyện chi chỉ giáo"? Tên cầm đầu nói:
"Chúng tại hạ chờ Chúc đại hiệp ở đây là có ý muốn khuyên đại hiệp nên trở lại Thái Hưng là điều tốt hơn cả". Tiểu đệ hỏi:
"Tại sao thế"? Người ấy cười nhạt:
"Tại vì như thế mới tránh được họa diệt thận".
Nghe Chúc Tú Phu nói đến đó, Quách Thế Phần giật mình định hỏi, nhưng ông ta đã nói tiếp:
– Nghe thế, tiểu đệ bắt đầu nổi giận nên hỏi lại chúng:
"Bằng vào các người mà định cản đường tại hạ đây sao"? Tên cầm đầu đám áo đen nói:
"Chúc đại hiệp muốn vào thành thì anh em chúng tôi cũng dám cản, nhưng chỉ sợ Chúc đại hiệp khó qua được Đông môn". Nghe hắn nói như thế, tiểu đệ giận quá nên cuối cùng là hai bên động thủ.
Thật không ngờ đám người vô danh ấy võ công quá cao. Ác đấu khoảng năm mươi hiệp, tiểu đệ bị lâm vào thế hạ phong, nhất là bả vai máu tuôn xối xả. Tiểu đệ vẫn cố cắn răng đánh nhau với chúng hơn mười chiêu nữa thì tiểu đệ đã đuối sức, nghĩ chắc thế nào tiểu đệ cũng phải bỏ mạng nơi ấy....
Ngay trong lúc nguy cấp như chỉ mành ấy, thì tiểu đệ chợt nghe một tiếng lanh lãnh:
"Rơi nè"! Và cùng một lúc, năm tên áo đen vây đánh buông rơi binh khí nhảy thối ra sau, và lập tức thi nhau đào tẩu.
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Tam đệ có thấy người ẩn trong bóng tối trợ giúp ấy là ai không?
Chúc Tú Phu thở ra:
– Lúc bấy giờ, tiểu đệ thở còn không kịp nữa, huống hồ chi lại có thể nhìn thấy được gì? Sau khi năm tên áo đen chạy cả rồi, tiểu đệ mới quay nhìn lại thì người ấy cũng không thấy dạng. Chỉ có điều giọng nói mà tiểu đệ nghe hai tiếng "Rơi nè" rõ ràng là tiếng của người con gái.
Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh giật mình. Họ nghi ngờ đó là cô gái có cái tên Tử Mai lúc nãy.
Quách Thế Phần hỏi:

– Chỉ bằng một lần ra tay mà năm tên áo đen lợi hại đó đã phải rơi binh khí chạy dài, không biết người ấy sử dụng thứ ám khí gì thế nhỉ?
Chúc Tú Phu nói:
– Lúc đó tiểu đệ cũng không nhìn rõ. Nhưng khi họ đi cả rồi, tiểu đệ thấy gần đó có ba hột bồ đề nằm lăn lóc trên mặt đất ngay gần chỗ binh khí của năm tên áo đen.
Vừa nói, Chúc Tú Phu vừa móc ra ba hạt bồ đề đặt nhẹ lên bàn.
Quách Thế Phần cầm lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay và cau mặt:
– Những hạt bồ đề nho nhỏ như thế này mà lại dùng làm ám khí, lại có thể đánh rơi binh khí của năm cao thủ, đủ thấy cách đánh vào huyệt đạo bằng ám khí của người này thật là hãn hữu.
Chúc Tú Phu nói:
– Đại sư huynh nói đúng, nhưng...
Như vừa nhớ ra một việc gì, Quách Thế Phần ngửng mặt nhìn trời, rồi chận nói:
– Từ Thái Hưng, Tam sư đệ lại gặp chuyện dọc đường mà đã đến đây, còn Nhị Sư đệ tại Cao Bưu, thế sao đến bây giờ mà vẫn còn chưa thấy....
Chúc Tú Phu hỏi:
– Đại sư huynh cũng có cho người thỉnh Nhị sư huynh rồi à?
Quách Thế Phần gật đầu mà sắc diện có chiều nôn nóng:
– Phải, ta đã bảo Phương Gia Hoằng cho người mời gấp Nhị sư đệ về đây....
Phương Gia Hoằng lên tiếng:
– Sư phụ dặn nhị vị sư thúc trưa ngày mai phải có mặt nơi đây, thì đệ tử nghĩ rằng có lẽ đến sáng ngày mai, Nhị sư thúc mới đến...
Ngay khi đó, chợt nghe có tiếng cười ngoài phía cửa:
– Đại sư huynh quả đã mò trúng chỗ nhược của đệ đấy nhé, người đưa tin vừa quay lưng là đệ vội đi ngay!
Cùng với tiếng cười, từ ngoài đi vào một người trạc khoản năm mươi, tay cầm chiếc ống điếu dài, mình mặc áo choàng xanh. Người này chính là Nhị sư đệ của Quách Thế Phần, Khai Bi Thủ Nhậm Bá Xuyên.
Như bỏ xong khối đá nghìn cân, Quách Thế Phần cười rạng rỡ:
– Lão Nhị, sao mà chậm thế?
Khai Bí Thủ Nhậm Bá Xuyên vòng tay:
– Đại sư huynh có chỗ còn chưa rõ, vì đệ bận vướng giặc cỏ dọc đường mà!
Nhưng chợt thấy Chúc Tú Phu bị thương, Nhậm Bá Xuyên trố mắt:
– Tam đệ sao lại thế...?
Quách Thế Phần chỉ chiếc ghế:
– Nhị sư đệ hãy ngồi xuống rồi sẽ hỏi chuyện sau!
Sau khi bọn đệ tử Hoài Dương làm lễ ra mắt xong, Nhậm Bá Xuyên quay nhìn Quản Thiên Phát, Giang Hàn Thanh hỏi:

– Đại sư huynh, hai vị này là ai vậy?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Nãy giờ vì bận về lão Tam nên cũng chưa giới thiệu, hai cháu đây là cháu vợ của ngu huynh là Vương Gia Tường và Vương Gia Lân đây!
Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh đứng dậy làm lễ, và Quách Thế Phần quay lại bảo Phương Gia Hoằng:
– Ngươi vào cho người dọn tiệc để cho Nhị sư thúc và Tam sư thúc dùng bữa luôn đi!
Chúc Tú Phu hỏi:
– Nhị sư ca bảo gặp giặc giữa đường à? Có phải bọn áo đen không?
Nhậm Bá Xuyên nhướng mắt:
– Sao? Bộ sư đệ cũng bị bọn ấy nữa à?
Chúc Tú Phu mỉm cười:
– Thương thế rành rành đây còn hỏi làm gì? Nhị sư huynh hãy nói về chuyện của Nhị sư huynh đi!
Nhậm Bá Xuyên lắc đầu thở ra:
– Thật là xấu hổ, nếu không có vị tiểu cô nương ra tay cứu trợ, thì bây giờ có lẽ Nhậm mỗ đã nằm dài ngoài phía Nam môn rồi!
Quách Thế Phần cau mặt:
– Bị phục kích ngay Nam môn à?
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Tiểu đệ vừa đến Nam môn thì trời vừa tối, chợt gặp ngay năm tên hắc y tập kích. Thật tiểu đệ không ngờ trong vùng kiểm soát của Hoài Dương Phái chúng ta mà lại có bọn giặc lẫn vào và không lại ngờ hơn nữa là năm tên áo đen đó lại có một trình độ võ công cao như thế, tiểu đệ chỉ lo tránh đỡ chứ không còn một chút thì giờ đánh trả...
Quách Thế Phần hỏi:
– Họ vây đánh lâu lắm à?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Cũng không lâu, vì một chống năm, mà họ đều là tay võ nghệ cao siêu, nên chỉ qua mấy mươi hiệp, thì tiểu đệ như không còn đỡ nổi. Trong khi ấy thì trờ đã tối hẳn, chợt từ trên tàng cây rậm gần đó, một vị tiểu cô nương lao xuống, và y như một trò chơi, cô ta đoạt hết binh khí của năm tên và thưởng cho chúng mỗi đứa một tát tay xiểng liểng...
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Vị cô nương ấy tuổi khoảng bao nhiêu?
Nhậm Bá Xuyên thở ra:
– Nói ra thì chắc nghe rất khó tin mà có thật, cô nương ấy chỉ khoảng mười bảy mười sáu tuổi, nhưng võ công của nàng thật không sao lường được. Nàng xuất thủ thật nhanh, một con người mà nay đã hơn năm mươi tuổi rồi,

tiểu đệ mới gặp có một.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Sư đệ gặp vị cô nương đó có phải cô ta mặc áo màu lục và hai bím tóc không?
Nhậm Bá Xuyên gật lịa:
– Ủa, như vậy sư ca biết cô ấy à? Thế lai lịch của nàng như thế nào?
Quách Thế Phần đưa cả hai tay ra dáng chẳng biết gì và hỏi lại:
– Vị cô nương ấy nói với sư đệ như thế nào?
Nhậm Bá Xuyên móc ra một mảnh giấy và nói:
– Cô nương ấy nói có một chuyện mà vừa rồi quên bẵng, vì thế cô ta nhờ tiểu đệ trao mảnh giấy này tận tay sư huynh.
Quách Thế Phần hỏi:
– Cô ta viết gì thế?
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Lúc đó trời tối quá, nên tiểu đệ chỉ cất chứ không xem!
Vừa nói vừa trao mảnh giấy cho Quách Thế Phần.
Mảnh giấy chử viết thật là đẹp, và thật là sơ thảo, chỉ nhìn qua cũng biết ngay là chử viết của cô gái bé, tự nhiên là viết trong trường hợp hết sức cấp bách.
Và trong mảnh giấy ấy vỏn vẹn mấy câu:
“Phi vãng diệt phi lai, phi triều diệt phi mộ, sinh tại hư vô trung, kính tạ ngôn từ thượng”.
Quách Thế Phần cau mày hỏi:
– Nàng còn có nói những gì nữa không?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Không, cô ta nói mảnh giấy ấy rất là trọng yếu, đại huynh xem rồi là sẽ biết ngay!
Quách Thế Phần tư lự:
– Lạ nhỉ!
Nhậm Bá Xuyên hỏi:
– Cô ta viết gì thế?
Quách Thế Phần trao mảnh giấy cho Nhậm Bá Xuyên và nói:
– Nàng bảo sư đệ mang mảnh giấy này đến đây, nhất định nó có rất nhiều ý nghĩa....
Nhậm Bá Xuyên xem rồi nói:
– Như thế là ý nghĩa như thế nào? Tiểu đệ thật không hiểu được!
Và lại trao mảnh giấy cho Chúc Tú Phu.
Chúc Tú Phu cũng lắc đầu:
– Hãy gác chuyện đó lại đã, mình nói sang chuyện hiện tại, xin sư huynh cho biết đã phát sinh những gì đi!

Nghiêm Ấu Tín đừng gần vội nghiêng đầu xem và hỏi:
– Tam sư ca, anh xem nàng nói những gì kỳ thế nhỉ?
Nhậm Bá Xuyên quay lại:
– Tam sư ca của ngươi đâu?
Nghiêm Ấu Tín đỏ mặt ấm ớ nói không ra tiếng...
Quách Thế Phần nói:
– Nhị sư đệ, chuyện này nói ra dài lắm, thật sự thì ngu huynh cũng không nên dấu Nhị sư đệ và Tam sư đệ.....
Ông ta ngó Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát rồi nói tiếp:
– Hắn là Quản Thiên Phát, còn vị kia là Giang Hàn Thanh nhị điệt đó!
Nhậm Bá Xuyên và Chúc Tú Phu sửng sốt nhìn chầm chập hai người....
Quản Thiên Phát lật đật cúi mình:
– Đệ tử Quản Thiên Phát xin bái kiến nhị vị sư thúc!
Giang Hàn Thanh cũng vội vòng tay:
– Vãn bối Giang Hàn Thanh xin bái kiến Nhị đại hiệp và Tam đại hiệp.
Nhậm Bá Xuyên và Chúc Tú Phu cùng ngó Quản Thiên Phát:
– Đại sư huynh, chuyện như thế nào vậy?
Quách Thế Phần hất hàm ra lịnh cho Nghiêm Ấu Tín ra canh cửa và nói lại tất cả những sự việc xảy ra cho hai người sư đệ nghe.
Chúc Tú Phu cũng thuật lại những chuyện làm cho mình mang thương cho Nhậm Bá Xuyên biết.
Lúc bấy giờ, tiệc đã dọn xong và Quách Thế Phần đứng lên nói:
– Thôi, cũng đã trễ bữa quá rồi, chúng ta hãy vừa ăn vừa nói chuyện.
Quản Thiên Phát đỡ Giang Hàn Thanh cùng với sư phụ và nhị vị sư thúc vào tiệc.
Nhậm Bá Xuyên câu mày nhìn Giang Hàn Thanh:
– Lão phu và lệnh huynh có gặp mặt mấy lần, theo lão phu nghĩ thì lệnh huynh là con người khoáng đạt, thật không ngờ lại làm những chuyện không hay như thế?
Chúc Tú Phu nói:
– Giang đại công tử phải chăng đã bị người bức bách? Bởi vì nếu không thì lẽ đâu lại không có một chút tình thủ túc nào cả như thế?
Giang Hàn Thanh buồn bã:
– Đây quả là gia môn bất hạnh, còn như chuyện gia huynh có bị người uy hiếp hay không thì thật tình vãn bối không thể biết!
Quách Thế Phần vụt giật mình, ông ta vừa chợt nhớ ra vụ có người giả ra Vạn Trấn Sơn thì...
Nhưng ông ta vốn là con người thận trọng, nên mặc dù trong lòng có hơi thắc mắc nhưng vẫn không nói ra ngoài, ông ta cứ cười cười:
– Thôi, ăn đi chứ chắc ai cũng đã đói cả rồi!

Nhậm Bá Xuyên nói:
– Đại sư huynh, vị cô nương đó bảo tiểu đệ mang mảnh giấy ấy đến đây, nói rằng nó vô cùng trọng yếu, vậy chúng ta cũng nên xem xét cho kỹ càng, cũng có thể từ đó mình phăng ra manh mối.
Quách Thế Phần nói:
– Lão phu nghe nói Giang nhị hiền điệt văn hay chữ giỏi, là con người vốn có thiên tư về bút mực, vậy Giang nhị hiền điệt cũng nên nghiên cứu thử xem.
Quản Thiên Phát đứng lên lấy mảnh giấy trao lại cho Giang Hàn Thanh và nói:
– Nhị công tử hãy xem coi có ra không?
Giang Hàn Thanh nói:
– Quản huynh, chúng ta nên đãi nhau bằng tình, bằng huynh đệ, đừng gọi tôi là Nhị công tử nữa!
Quách Thế Phần gật đầu:
– Nhị hiền điệt nói phải lắm. Quản nhi cũng không nên khách sáo mà thành ra kém tình thân mật. Vả lại, còn phải nhớ chứ không nên quên rằng cả hai còn đang phải giả trang.
Giang Hàn Thanh tiếp lấy mảnh giấy cau mày một lúc thật lâu rồi mới nói:
– Bốn câu thơ này hình như ẩn tàng bốn chữ...
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Nhị công tử...
Quách Thế Phần chận lại:
– Nhị sư đệ lại quên rồi, sao lại Nhị công tử?
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Vâng, vâng... thật tệ quá!
Quách Thế Phần nói:
– Hiền điệt có thấy được mối manh à?
Giang Hàn Thanh nói:
– Tiểu điệt chỉ mới đoán ra một điểm nhưng cũng chưa biết có chắc đúng hay không?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Thế điệt cứ nói thử xem!
Giang Hàn Thanh nói:
– Về câu đầu thì tiểu điệt nhận thấy "Phi vãng" có nghĩa là không phải quá khứ, còn "phi lai" thì không phải là tương lai", như vậy nó có nghĩa là "Hiện tại". Mà "hiện tại" thì có thể là muốn ám chỉ chử "Kim", chẳng hạn khi nói đến năm nay ngày nay thì người ta dùng "Kim niên, kim nhật".
Quách Thế Phần gật đầu:
– Có lý... "Phi vãng, phi lai" đúng là "Kim" rồi!

Giang Hàn Thanh nói:
– Câu thứ hai "Phi triều diệt phi mộc" có nghĩa là chiều tối bởi vì "phi triều" không phải là sáng sớm, còn "Phi mộc" có nghĩa là không phải đêm...
Quách Thế Phần vỗ tay:
– Hay quá, đúng là câu này đúng là ám chỉ chử "Vãng", như vậy hai câu đầu là "Kim Vãng".
Giang Hàn Thanh nói:
– Câu thứ ba "Sinh tại hư vô trung" thì lại lấy ý của câu "Vô trung sinh hữu", như vậy câu này muốn ám chỉ chử "Hữu".
Nhậm Bá Xuyên hỏi:
– Còn câu thứ tư? Sao lại là "Kính tại ngôn từ thượng"?
Giang Hàn Thanh nói:
– Chữ "Kính" mà thêm ở dưới chử "Ngôn" thành ra chử "Cảnh" nghĩa là cảnh giác đề phòng...
Quách Thế Phần lẩm bẩm:
– Kim Vãng Hữu Cảnh... chiều tối hôm nay phải đề phòng...
Nhậm Bá Xuyên vẫn bàn:
– Như vậy tối nay nhất định là kẻ địch đã có kế hoạch tấn công chúng ta!
Chúc Tú Phu nói:
– Binh tới thì tướng ngăn, nước tràn là đắp đất, chẳng lẽ chúng ta lại sợ bọn đó hay sao?
Quách Thế Phần lắc đầu:
– Tam đệ, lực lượng của chúng ta nhất định chúng đã dò xét rõ rồi. Đêm nay, nếu chúng tấn công thì chắc chắn sẽ dốc toàn lực nhằm đè bẹp chúng ta, như vậy chúng ta đâu làm sao nắm chắc phần thắng được?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Đại sư huynh nói đúng, tri kỷ tri bỉ bá chiến bá thắng. Trong khi chúng biết ta mà ta lại không biết chúng, ta ở ngoài sáng chúng núp trong bóng tối, tự nhiên ta đã lạc hạ phong.
Chúc Tú Phu nhún vai:
– Bọn giặc này có phải có liên quan đến Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong không nhỉ?
Quách Thế Phần nói:
– Tự nhiên là có quan hệ chứ sao không! Vạn Trấn Sơn đã không phải thật thì là đồng đảng với bọn giặc đó rồi!
Ngẫm nghĩ hồi lâu, Quách Thế Phần lại thở ra:
– Khi nghe Quản Thiên Phát nói gã Mai Hoa Lệnh Chủ có thể là Giang đại công tử thì ta vẫn chưa dám tin, nhưng bây giờ với những bằng chứng hiển nhiên như thế thì bọn giặc này nhất định do Giang đại công tử cầm đầu!
Giang Hàn Thanh tặc lưỡi:

– Nếu gã Mai Hoa Lệnh Chủ quả thật là gia huynh thì đúng là anh ấy đã phát bệnh điên cuồng...
Chúc Tú Phu hỏi:
– Đại sư huynh, chúng ta nên chuẩn bị để đối phó ngay bây giờ đi!
Quách Thế Phần trầm ngâm:
– Ăn xong chúng ta sắp đặt là vừa!
Và quay ra sau, Quách Thế Phần ra lịnh:
– Gọi Phương Gia Hoằng đến cho ta!
Phương Gia Hoằng bước vào hỏi:
– Thư sư phụ, chẳng hay sư phụ có điều chi dạy bảo?
Quách Thế Phần nói:
– Đã có bao nhiêu người về trong ngày nay?
Phương Gia Hoằng thưa:
– Hồ võ sư đi Kim Hoa, và Hướng võ sư đi Hiệp Phi đều đã về cả rồi!
Quách Thế Phần gật đầu:
– Ngay bây giờ có tại tiêu cục bao nhiêu võ sư?
Phương Gia Hoằng thưa:
– Ở nhà có năm người, thêm Hồ võ sư và Hướng võ sư nữa là bảy.
Quách Thế Phần hỏi:
– Còn thuộc hạ?
Phương Gia Hoằng thưa:
– Có tất cả trên dưới một trăm!
Quách Thế Phần nói:
– Đủ rồi, họ có mặt cả đây chứ?
Phương Gia Hoằng nói:
– Vâng, họ đều có mặt!
Quách Thế Phần nói:
– Ngươi hãy cho Lục Đắc Qúy truyền lịnh rằng đêm nay trong tiêu cục có chuyện khẩn cấp, tất cả những người trong tiêu cục không ai được ra ngoài!
Phương Gia Hoằng vâng lịnh đi ra.
Chờ cho hắn trở vào, Quách Thế Phần bảo:
– Ngươi hãy đi mời bảy vị võ sư đến cho ta!
Và quay qua Chúc Tú Phu, Quách Thế Phần hỏi:
– Vết thương nơi vai của sư đệ.....
Chúc Tú Phu chận nói:
– Không ăn nhằm gì cả, vết thương chỉ sướt ngoài da!
Quách Thế Phần cười:
– Ngu huynh nghĩ rằng nếu được thì sư đệ hãy lo việc thủ thành!
Chúc Tú Phu nhướng mắt:
– Tiểu đệ đến đây là cốt để so tài cao hạ với bọn giặc này, mà sư huynh lại

sai tiểu đệ thủ thành thì chẳng thế ra sư huynh cho rằng tiểu đệ bất lực hay sao?
Quách Thế Phần nghiêm giọng:
– Đêm nay, quân giặc tấn công có thể là đã biết tung tích của Giang nhị hiền điệt, mà chuyện chủ yếu của chúng ta là cũng nhằm vào việc bảo vệ cho Giang nhị hiền điệt, vì thế cho nên ngu huynh nói đến thủ thành có nghĩa là muốn sư đệ lo việc an nguy cho Giang nhị hiền điệt, đó là một vấn đề trọng yếu chứ đâu là chỗ dành cho người bất lực?
Chúc Tú Phu gật đầu:
– Vâng, tiểu đệ xin tuân theo sự sắp đặt của Đại sư huynh!
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng vô cùng cảm kích:
– Tiểu điệt đến đây đúng là mang đến cho vị thế thúc nhiều chuyện phiền não....
Quách Thế Phần nói:
– Cho dù hiền điệt không đến, bọn giặc này cũng không thể bỏ qua Hoài Dương Phái. Chính việc ám hại Vạn Trấn Sơn là một bằng chứng rõ ràng.
Ngay lúc đó, bảy vị võ sư vào tới. Dẫn đầu là một người tuổi trạc năm mươi, sau cùng là bọn Phương Gia Hoằng, Tào Vĩnh Thái, và Nghiêm Ấu Tín.
Vừa thấy Nhậm Bá Xuyên và Chúc Tú Phú, vị võ sư dẫn đầu vội vòng tay thi lễ:
– Nhị vị lão gia đã đến, thuộc hạ xin tham kiến!
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Hướng võ sư vẫn mạnh đấy chứ?
Quách Thế Phần đứng dậy mỉm cười:
– Chư vị hãy ngồi rồi sẽ nói chuyện sau!
Ngồi song, Hướng võ sư hỏi:
– Kính thưa lão Tổng tiêu đầu, chẳng hay tiêu cục của chúng ta đã phát sinh ra những chuyện chi?
Quách Thế Phần nói:
– Gần đây, trên giang hồ vừa xuất hiện một bang phái, với sự điều khiển của một nhân vật thần bí, người ta gọi hắn là Mai Hoa Lệnh Chủ, dưới tay hắn có nhiều thủ hạ võ công cao cường...
Hướng võ sư kinh ngạc, ông ta nhìn sáu người bạn võ sư của mình và nói:
– Mai Hoa Lệnh Chủ? Cái tên nghe lạ quá nhỉ? Các vị có ai nghe không?
Sáu vị võ sư đều lắc đầu.
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Tại hạ nói qua vài chuyện là chư vị sẽ biết ngay. Khoảng mười ngày trước đây, Diệp tổng quản của Hà Bắc Lý Gia bị phục kích chết tại Hoài Âm. Mấy ngày trước, Kim Lăng đại công tử cũng bị phục kích bị thương, Trấn Viễn Tiêu Cục đã bị cướp một chuyến tiêu. Bao nhiêu chuyện xảy ra hình như đều

do gã Mai Hoa Lệnh Chủ!
Mấy vị võ sư đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.
Quách Thế Phần nói tiếp:
– Theo tin tức đáng tin cậy nhất thì hành động tối nay của gã Mai Hoa Lệnh Chủ là nhằm vào Hoài Dương Tiêu Cục, vì thế nên tại hạ cho vời chư vị đến đây là để tính chuyện bảo toàn. Ngay bây giờ, chúng ta tạm thời ngưng chuyện làm ăn, ngưng chuyện tiếp nhận hàng hóa của các nơi đưa đến. Cũng chính vì thế, nên tại hạ cho người thỉnh Nhị đệ và Tam đệ đến đây, nhưng không may lại bị phục kích mang thương ở dọc đường...
Hướng võ sư hỏi:
– Bọn giặc đó dám xâm phạm Hoài Dường, thì đã công nhiên ra mặt khiêu chiến với ta rồi còn gì nữa?
Quách Thế Phần thở ra:
– Đâu phải chỉ như thế không thôi, chính ngay đêm nay, chúng đã có mưu toan đột nhập với ý đồ tiêu diệt toàn thể Hoài Dương Tiêu Cục...
Bảy vị võ sư nghe thấy đều quắc mắt, một người trong bọn giận dữ đứng lên:
– Bọn giặc ấy dám cả gan đến đây, thì ta hãy cho chúng một vố cho vỡ mặt!
Một người khác nói:
– Đêm nay mình hãy chuẩn bị cho chúng không còn manh giáp.
Hướng võ sư nói:
– Chẳng hay Tổng tiêu đầu có biết căn cội của chúng chưa nhỉ?
Quách Thế Phần nói:
– Điều đó tại hạ thật cũng chưa nắm chắc. Vì địch núp lén, còn ta thì công nhiên, nên hành động của chúng mình khó lòng nhận rõ, và cũng chính vì thế nên nội tình của ta thì địch biết rõ ràng. Đó là điểm mà chúng ta cần thận trọng.
Một vị võ sư nói:
– Tổng tiêu đầu, trong tiêu cục của chúng ta về người thì không thể nói là ít, thêm vào đó có Nhị vị lão gia về đây hộ trợ. Theo thuộc hạ thì thực lực của chúng ta cũng thừa sức đối phó với bọn giặc ấy rồi!
Quách Thế Phần nói:
– Tăng võ sư chỉ biết điều đó cũng không phải là sai. Nhưng còn về nhiều phương diện mà có quá khó khăn, bởi vì kẻ địch đã hiểu rất rõ về ta. Chúng đã dám đến đây tự nhiên là phải chuẩn bị thật chu đáo, nhất định lực lượng của chúng phải hơn mình. Vì thế tại hạ thỉnh chư vị đến đây là cốt để bố trí cho chặt chẽ chứ không thể khinh thường...
Hướng võ sư nói:
– Tổng tiêu đầu nói rất đúng. Giặc trong bóng tối, còn ta thì ở ngoài sáng. Họ tất biết mình đã chuẩn bị, thì phải ăn chắc là họ mới nhào vô. Vì thế,

theo ý kiến của tại hạ thì kế sách duy nhất bây giờ là mình "phòng thủ", rồi từ thế thủ ấy chúng ta mới tùy cơ ứng biến, nhất loạt trở ngược thế cờ làm cho địch lộ mà ta thì ẩn, chỉ có thế mới mong thủ thắng.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Hướng võ sư nói thật sát đúùng với tình hình, chính tại hạ cũng nghĩ rằng phải như thế mới thành công!
Vừa nói Quách Thế Phần vừa lấy ra một tờ giấy đặt trên bàn và nói tiếp:
– Cứ theo sự sắp xếp này, xin chư vị bổ túc cho!
Hướng võ sư tiếp lấy đọc lầm thầm:
– Tiền viện:
Hồ võ sư, Tôn võ sư xuất lãnh hai mươi thuộc hạ cung nỏ mai phục phía đông...
– Tăng võ sư, Bốc võ sư xuất lãnh hai mươi thuộc hạ cung nỏ mai phục phía tây.
– Lý võ sư, Hoàng võ sư xuất lãnh hai mươi thuộc hạ cung nỏ phục tại trung ương tiếp ứng.
– Hậu viện:
Chúc Tú Phu, Vương Gia Lân thủ hộ tiểu sảnh.
– Tào Vĩnh Thái, Nghiêm Ấu Tín xuất lãnh hai mươi thuộc hạ cung nỏ mai phục hai bên tiểu sảnh.
– Tổng chỉ huy:
Quách Thế Phần, Nhậm Bá Xuyên.
– Tổng liên lạc:
Phương Gia Hoằng, Hướng Phó Kính xuất lãnh hai mươi thủ hạ trước sau tiếp ứng.
Chờ cho Hướng Phó Kính đọc hết, Quách Thế Phần quay lại hỏi mọi người:
– Chư vị có ý kiến gì thêm chăng?
Tất cả những người có mặt cùng lên tiếng:
Tiếng – Tổng tiêu đầu phân phối như thế là đã quá chu đáo rồi....
Quách Thế Phần nói tiếp:
– Nếu không có ý kiến gì thêm thì xin tất cả y theo kế hoạch ấy mà hành sự. Bây giờ thì địch nhân có lẽ cũng đã phát động rồi, chúng ta hãy sắp xếp là vừa.
Hướng Phó Kính dẫn đầu các vị võ sư đứng dậy thay lời:
– Tổng tiêu đầu nói thật đúng, anh em thuộc hạ xin phép đi làm nhiệm vụ.
Bảy người cùng đứng lên bái tạ vị lãnh tụ và lần lượt lui ra.
Bọn Tào Vĩnh Thái, Phương Gia Hoằng cũng lui ra lo vị trí của mình.
Chờ cho mọi người đi hết, Quách Thế Phần quay lại nói với Giang Hàn Thanh:

– Đêm cũng đã muộn rồi, Giang nhị hiền điệt hãy đi nghỉ. Đêm nay đã chuẩn bị khá chu đáo, vậy hiền điệt hãy yên tâm.

Hồi 6
Cuộc Biến Hoài Dương

Khi đến tá túc ở Hoài Dương Phái, Giang Hàn Thanh nghĩ rằng chỉ tạm đỡ đôi ngày rồi sẽ tìm phương giải quyết, không ngờ mới đến chưa trọn một ngày thì chuyện phiền phức đã đến ngay cho những ân nhân của mình, tự nhiên trong lòng hắn vô cùng cảm khái.
Nhưng hiềm vì khí lực đã kiệt tận, cử động đi đứng đều phải nhờ đỡ vịn, hắn chợt cảm thấy con người của mình ở lại nơi đây thì chỉ chuốc thêm phiền não cho chủ nhân chứ không đem lại cho sự yên lành.
Vốn là một con người bình tĩnh trong mọi sự việc, cho nên tuy trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò nhưng ngoài mặt hắn vẫn thản nhiên, hắn mỉm cười đáp lời Quách Thế Phần:
– Di trượng đã lo lắng quá nhiều, tiểu điệt xin lịnh dạy.
Quản Thiên Phát lật đật đứng lên đỡ Giang Hàn Thanh đứng dậy đi trở vào phòng.
Nhìn theo hai người, Quách Thế Phần thở ra nói với hai người sư đệ:
– Giang Hàn Thanh nghi biểu đúng là một nhân tài, ngày sau khi phục hồi được công lực, nhất định không kém gì so với Giang đại tiên sinh thuở sinh tiền, chỉ có điều đáng tiếc là lại đang mang chất độc kỳ lạ trong mình, thật đúng là rồng nằm bãi bể...
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Bọn giặc đã giả mạo, Đường Hoa Đà mà đến đây thì nhất định cũng bị bọn chúng hãm hại, bây giờ cả vùng của chúng, trừ Đường Hoa Đà ra không còn có vị danh y nào khả dĩ trị chứng bịnh của Giang Hàn Thanh được, trong khi đó theo chứng bịnh lạ lùng ấy thì không nên để lâu ngày hơn nữa.
Quách Thế Phần cau mày:
– Y sĩ trong giang hồ bây giờ thật khó tìm ra được những người chân chính có tài.
Chúc Tú Phu vụt nói:
– Đại sư huynh, tiểu đệ nghĩ đến Thiên Phong Đạo Trưởng ở Bạch Vân Am tại Bắc Kỳ Sơn cũng là người rất giỏi về y học đấy chứ?
Quách Thế Phần thở dài lắc đầu:

– Thanh Phong Đạo Trưởng tuy nổi danh là thần y trong giang hồ, nhưng ông ta lại cũng nổi danh là nhân vật lãnh đạm nhất, người đó gần như xa lánh tất cả, không thích chuyện ân oán giang hồ, cho nên phàm là người võ lâm đến cầu trị bệnh đều bị ông ta từ chối. Trước kia chưởng môn nhân Bát Quái Môn là Cổ Phong Kỳ bị Huyền Âm Cửu Chuyển Chưởng làm trọng thương đã cố đến cầu ông ta chữa trị nhưng ông ta đóng cửa không tiếp, vì thế ta biết không làm sao cầu ông ta chữa trị cho Giang hiền điệt được.
Nhưng chợt nhớ ra chuyện Bắc Lý "Tiên Nhân Chưởng" đến Bắc Hiệp Sơn Bạch Vân Quan dưỡng bệnh, Quách Thế Phần nói tiếp:
– Bây giờ trừ Thanh Phong Đạo Trưởng thì thật sự khó tìm được người thứ hai nào nữa, chỉ còn cách chờ qua ít hôm rồi đưa Giang hiền điệt đến Bắc Hiệp Sơn thử xem sao.
Tiếng xao động bên ngoài bây giờ đã hoàn toàn yên tĩnh và Tào Vĩnh Thái với Nghiêm Ấu Tín song song đi vào bẩm cáo:
– Chúng đệ tử đã cho mai phục xong rồi. Chẳng hay sư phụ còn có điều chi dặn bảo?
Quách Thế Phần gật đầu:
– Được rồi, nếu có địch nhân xâm nhập thì bọn ngươi cứ theo nhiệm vụ vị trí của mình mà thi hành, có điều nên nhớ là chỉ trừ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ mới ra mặt đương đầu với chúng, còn không thì cứ để mặc ta nghe.
Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín cúi mình:
– Chúng đệ tử xin tuân lệnh.
Chờ cho hai tên đệ tử lui ra, Quách Thế Phần phất tay tắt hết các ngọn đèn.
o O o Qua gần đến canh hai, tất cả nhân số của Hoài Dương Phái đã hoàn toàn giữ chặt vị trí của mình và sẵn sàng ứng phó.
Nhưng chung quanh tình hình vẫn im lặng, chưa thấy có điều gì khác la.....
Cả tòa nhà đồ sộ đèn đuốc tối đen càng làm cho không khí nặng trầm trầm...
Ngay lúc đó chợt nghe phía trước có nhiều tiếng khua động và trong gió có tiếng tên bay....
Rõ ràng tiền điện của Hoài Dương Tiêu Cục đã phát sinh sự biến.
"Khai Bi Thủ" Nhậm Bá Xuyên đứng phắt lên:
– Đại sư huynh, địch nhân quả nhiên đã đến, chúng ta hãy ra đó xem sao.
Quách Thế Phần vẫn ngồi yên mỉm cười:
– Hãy còn sớm lắm, bất quá đó chỉ là tiền tiêu tầm thường của họ đó thôi, chúng làm công việc dọ thám xem chúng ta có chuẩn bị không đấy thôi, bao nhiêu đó các vị võ sư đã thừa sức ứng phó rồi.
Quả nhiên, sau lượt cung nỏ và vài tiếng rú khẽ rồi bốn bên lại trở vào im lặng.
Lúc bấy giờ vừa hết canh hai, vành trăng cuối tháng chênh chếch đầu non như một lưỡi liềm bằng bạc càng làm cho bầu trời đậm nét u trầm.

Qua một lúc khá lâu, chợt nghe tiếng cung nỏ lại khua lên, tiếp liền theo là tiếng la ó, tiếng binh khí chạm nhau liên tục...
Quách Thế Phần biến sắc đứng lên:
– Lực lượng chính của chúng đến rồi.
Ông ta nói chưa dứt lời thì một tiếng hú vang lên lảnh lót và một giọng trầm tiếp nối:
– Hoài Dương Tam Hiệp, sao đến bây giờ mà vẫn trốn trong nhà, không ra tiếp khách thế?
Quản Thiên Phát lật đật bước tới gần sư phụ nói nhỏ:
– Sư phụ, đúng là giọng nói của Mai Hoa Lệnh Chủ.
Quách Thế Phần gật đầu quay lại nói với Chúc Tú Phu:
– Tam đệ nhớ giữ chặt nơi này đừng để cho chúng xâm nhập nhé.
Chúc Tú Phu gật đầu:
– Đại sư huynh cứ ra ngoài đi.
Quách Thế Phần quay lại Nhậm Bá Xuyên:
– Nhị đệ hãy theo ta.
Vừa bước ra ngoài thì bắt gặp ngay bóng người áo đen đứng sừng sững trên mái ngói, Quách Thế Phần rúng động...
Ba người này cách ăn mặc đúng y như lời Quản Thiên Phát đã nói....
Người lãnh tụ Hoài Dương Phái ngẩng mặt vòng tay cười nhẹ:
– Ba vị là cao nhân ở phương nào? Xin thứ lỗi vì sự quang lâm đột ngột nên không tiếp nghinh trọn lễ.
Người áo đen đứng giữa lạnh lùng:
– Quách tổng tiêu đầu có lẽ đã biết lai ý của chúng tôi rồi chứ?
Người ấy vóc người khá cao, cử chỉ khoáng hoạt chỉ có giọng nói là rất lạnh lùng.
Quách Thế Phần gục gặc đầu.
Với vóc dáng này quả rất giống Giang Bộ Thanh...
Và ông ta lại vòng tay:
– Vâng, chúng tôi cũng đang muốn thỉnh giáo chư vị.
Người cao lớn áo đen đứng bên trái vụt rút ra một lá cờ đen, trầm giọng:
– Quách tổng tiêu đầu chắc biết lá cờ này chứ?
Là một con người biết nhiều hiểu rộng, nhưng thật tình Quách Thế Phần chưa hề thấy lá cờ ấy lần nào trong chốn giang hồ, ông ta đáp:
– Xin lỗi, quả tình tại hạ chưa từng biết qua lá cờ ấy.
Người áo đen bên cạnh nói:
– Đây là "Mai Hoa Kỳ Lệnh". Chắc tổng tiêu đầu đã có nghe rồi chứ?
Quách Thế Phần cau mặt.
Quả nhiên, giữa nền đen của lá cờ có một đóa hoa mai nho nhỏ.
Và ông ta nhận ra vóc dáng của người áo đen đứng bên trái này tương tự Sở

Như Phong.
Họ Quách điềm đạm mỉm cười:
– Quách mỗ vốn là kẻ cô lậu quả văn, vì thế cho nên chưa từng nghe biết.
Người áo đen bên trái cười âm hiểm:
– Tại hạ bây giờ có thể cho Quách tổng tiêu đầu biết chứ?
Quách Thế Phần vẫn điềm đạm:
– Và đó là lai ý của tam vị đó sao?
Người áo đen bên trái nói:
– Đúng. Lệnh chủ ta nhận rằng Hoài Dương Phái là một thế lực khá lớn vùng Giang Bắc, đáng lý ra phải sớm quy hạ dưới lệnh kỳ.
Nhậm Bá Xuyên hừ trong miệng:
– Đúng là giọng điệu của kẻ ngông cuồng.
Người áo đen bên trái cười âm hiểm:
– Vị vừa mới nói đó có phải là "Khai Bi Thủ" Nhậm đại hiệp đấy không? Ha ha....
Nhậm đại hiệp cho lời lẽ của tại hạ cuồng ngông như thế là đại hiệp đã không biết được đại thế của giang hồ hiện tại.
Không để Nhậm Bá Xuyên mở lời, Quách Thế Phần rước nói:
– Lệnh chủ của chư vị là người nào?
Người áo đen đứng giữa lên tiếng:
– Chính tại hạ đây.
Quách Thế Phần cười lớn:
– Mai Hoa Kỳ đã là một thế lực đông đảo vùng đại giang Nam Bắc thì nhất định quý lệnh chủ phải là một nhân vật có danh vị giang hồ, thế sao lại không để mặt thật mà diện kiến cùng nhau?
Mai Hoa Lệnh Chủ lạnh lùng:
– Có sao. Quách tổng tiêu đầu cứ biết là Mai Hoa Lệnh Chủ là đủ rồi.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Dấu đầu dấu mặt, hành động rình mò núp lén thì làm sao gọi là nhân vật chính danh?
Quách Thế Phần nói:
– Đúng, tôn giá tốt hơn nên bỏ mảnh vải che mặt ra cho người khỏi điều mai mỉa.
Mai Hoa Lệnh Chủ nói:
– Quách tổng tiêu đầu cho rằng bản tòa là người quen đấy chứ?
Quách Thế Phần biết hắn quả nhiên lợi hại, hắn nói như thế là có ý thử mình có phải nghĩ hắn là Giang Bộ Thanh hay không đây.
Ông ta làm bộ ngạc nhiên:
– Xin thứ cho tầm mắt nông cạn của tại hạ, vì tại hạ không nhận biết được tam vị.

Mai Hoa Lệnh Chủ cười sằng sặc:
– Biết hay không biết chẳng có gì quan hệ, chỉ có điều nếu Quách tổng tiêu đầu muốn biết bộ mặt thật của bản tòa thì chỉ cần có một điều kiện thôi.
Quách Thế Phần hỏi:
– Tại hạ xin lắng nghe.
Mai Hoa Lệnh Chủ nói:
– Trừ việc đầu nhập dưới bản kỳ, còn ngoài ra thì không có cách nào khác được.
Nhậm Bá Xuyên cười khẩy:
– Hơi khó.
Mai Hoa Lệnh Chủ vẫn với giọng lạnh lùng:
– Thế các vị muốn cơ nghiệp trăm năm của Hoài Dương Phái phải bị hủy diệt hay sao?
Quách Thế Phần giận dữ:
– Hủy diệt bằng tay của các hạ à? Hừ, cái đó sợ rằng các hạ chưa đủ sức!
Mai Hoa Lệnh Chủ cười gằn:
– Quách Thế Phần, ngươi cho rằng lời của ta là lời dọa dẫm thôi à?
Nhậm Bá Xuyên thét lớn:
– Bọn cuồng đồ, đêm nay thì bọn bay đừng mong thoát khỏi.
Mai Hoa Lệnh Chủ gằn giọng:
– Bọn bay có lẽ không thấy quan tài nên chưa sợ chết.
Và hắn quay qua người áo đen bên trái khẽ gật đầu ra lệnh.
Gã áo đen bên trái đưa thẳng lá cờ lên không mà quay luôn ba bận...
Quách Thế Phần mím miệng nhìn trân trối....
Nhất định đây là hiệu lệnh tập kích của chúng.
Quả nhiên, từ mặt ngoài phía trái, năm sáu gã áo đen bịt mặt túa ra vây chặt lấy hậu điện của Hoài Dương Tiêu Cục và ba người áo đen của Mai Hoa Lệnh Chủ nhích chân dàn thành thế chân vạc đối diện với Quách Thế Phần.
Người áo đen bên phải cho tới bây giờ mới cử động, hắn vung tay áo lên lia một cái, một quả tên lửa xẹt thẳng lên không.
Mũi tên lửa vừa bắn lên, từ phía trước vụt có tiếng rập lên vang dậy.
Và tiếng binh khí tiếp theo.
Quách Thế Phần rút phắt ngọn Nhạn Linh Đao:
– Tất cả đừng cho một kẻ nào thoát khỏi.
Từ bên sau Mai Hoa lệnh chủ, một bóng người vụt như nhoáng ra.
Bóng người vừa nhoáng lên là cung nỏ đã rào rào....
Quả đúng là những kẻ lợi hại, dưới màn cung nỏ rào rào, ba người của bọn Mai Hoa lệnh chủ đã sa mình y như những chiếc lá khô lướt qua một cách an nhiên.
Người áo đen bên phải vụt thét lên:

– Muốn chết...
Vừa thét, hắn vừa lao tới bóng người khi nãy.
Thì ra bóng người vừa nhảy lên để ban lịnh cho cung nỏ khi nãy chính là Phương Gia Hoằng và khi thấy gã áo đen phóng tới, họ Phương đã bật cười ngạo nghễ:
– Muốn chết là chúng bay đấy chứ...
Thanh cương đao trong tay Phương Gia Hoằng vung lên thật mạnh đón đỡ chiếc kềm sắt đang đà vút tới của gã áo đen, hai tiếng binh khí chạm nhau, lửa văng tung tóe.
Người áo đen cười nhạt, tay cầm kềm sắt của hắn hất lên...
Phương Gia Hoằng cảm nghe cánh tay tê điếng, thanh cương đao của hắn như muốn vuột khỏi tay.
Như đã thấy Phương Gia Hoằng võ công cũng không phải hạng tầm thường, người áo đen triển khai chiêu số, chiếc kềm sắt từ trong tay của hắn tạo thành những ánh thép ngời ngời.
Chỉ một chiêu đầu, Phương Gia Hoằng biết đối phương có một nội lực kinh người, hắn không dám xem thường lật đật sử dụng toàn thân công lực vung ngọc cương đao nghinh địch.
Trong khoảnh khắc, hai bên hậu đường của Hoài Dương Tiêu Cục đã rền vang tiếng thét lẫn tiếng rú dập dồn, và nhiều bóng người mặc áo đen bao mặt lăn xả vào vòng chiến.
Quách Thế Phần làm một bài toán thật nhanh về quân phân lực lượng, Địch nhân hình như lấy ba người của bọn Mai Hoa Lệnh Chủ làm lực lượng chính và cũng có lẽ đó là chính diện tấn công, bây giờ gã Mai Hoa Lệnh Chủ và gã áo đen bên trái chưa xuất thủ, tự nhiên Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên cũng chưa phải vội vàng...
Khi đã nghĩ thấy rõ vấn đề, Quách Thế Phần quay qua trầm giọng:
– Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín.
Hai người đệ tử Hoài Dương Phái ứng tiếng xông ra và không cho địch nhân chiếm địa thế, khi họ vừa mới xuất hiện thì hai người tung binh khí tấn công.
Bọn sáu người áo đen bao mặt đến lúc nãy hình như đều là hàng cao thủ của lực lượng tấn công, họ không lăn xả vào ngay mà lại tẽ ra bao thành thành một vòng tròn.
Thấy Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín lấy hai địch sáu mà đối phương toàn là những tay có hạng, Khai Bi Thủ Nhậm Bá Xuyên sợ bị thất cơ bèn thấp giọng nói với Quách Thế Phần:
– Đại sư huynh, tiểu đệ cần phải tiếp ứng mới được.
Quách Thế Phần gật đầu. Nhậm Bá Xuyên lật đật nhảy ra, nhưng ông ta chưa kịp xuất thủ thì đã nghe trên nóc nhà có tiếng người cười sằng sặc:
– Nhậm nhị hiệp đã có hứng thì tại hạ cũng xin thừa tiếp cho vui vậy.

Cùng một lượt với tiếng nói, người áo đen bao mặt đứng phía trái của Mai Hoa Lệnh Chủ tung mình xuống vung chưởng tấn công ngay Nhậm Bá Xuyên.
Không tránh mà cũng không nghinh chưởng, Nhậm Bá Xuyên cười nhẹ đưa tay dùng ngọn "Ưng Trảo" chụp ngay vào cổ tay của đối phương.
"Đại Lực Ưng Trảo Công" vốn là ngón nghề làm nổi tiếng cho Nhậm Bá Xuyên, bất cứ lúc nào, trong trường hợp đối địch nào cũng có thể tùy cơ xuất phát, thế mà đối với gã áo đen lại không công hiệu, hắn tuy có tránh né, nhưng vẫn hoành đao đánh trả lại ngay.
Nhậm Bá Xuyên trầm tay xuống, đồng thời tay phải vung chiếc ống điếu quạt ngang.
Hai người chọi thẳng vào nhau một chưởng và cả hai cùng một lượt thối lui, cả hai đều biết ngay là đối phương đồng sức với mình.
Gã áo đen cười âm hiểm:
– Nhậm đại hiệp sao chưa tuốt binh khí ra cà?
Nhậm Bá Xuyên vặn lại:
– Thế còn binh khí của các hạ đâu?
Lúc đó gã áo đen đã buông bỏ thanh đao rồi và khi nghe Nhậm Bá Xuyên nói hắn liền rút ngay ra một cây quạt sắt, hắn xòe ra và nhướng mắt:
– Đây, binh khí của tại hạ đây này.
Thấy món binh khí ấy, Nhậm Bá Xuyên biết ngay con người này sẽ sử dụng kỳ chiêu, ông ta vội đưa chiếc ống điếu lên gõ gõ vào không khí:
– Nhậm mỗ không có binh khí, chỉ dùng tạm cái món thường ngày không rời khỏi tay đây mà thôi.
Câu nói của Nhậm Bá Xuyên vừa dứt thì hai món binh khí lại cùng nhoáng lên và cả hai quần nhau một cách dữ dằn.
Phía bên kia gã áo đen cầm chiếc kềm sắt đã phóng ra những chiêu cực kỳ hiểm ác làm cho Phương Gia Hoằng phải thối lui....
Càng chiếm được thượng phong, chiếc kềm sắt của gã áo đen càng nhanh như gió, và cho đến bây giờ thì thanh cương đao của Phương Gia Hoằng không còn dám cho chạm vào binh khí của đối phương.
Chỉ trong khoảnh khắc, Phương Gia Hoằng đã bị nằm trọn trong vòng khống chế của hắn, mồ hôi càng lúc càng thấm ướt cả áo ngoài.
Trong lúc nguy cấp, chợt nghe có một giọng trầm trầm:
– Phương lão đệ, hãy để tên ấy cho ta.
Bóng người vụt nhoáng lên cùng một lượt với câu nói và kính phong cũng đã nổi lên từ phía sau lưng gã áo đen...
Gã áo đen sát khí bừng lên, hắn vung mạnh chiếc kềm sắt ra phía sau với một kình lực kinh người.
Đang lúc giận vì có người can thiệp làm cho hắn không thể hạ Phương Gia

Hoằng được theo ý muốn, cho nên cái đánh trái của hắn gần như dùng cả toàn thân công lực, nhưng khi chạm vào món binh khí của người tiếp ứng làm cho hắn nghe cánh tay tê điếng, phải loạng choạng thối lui.
Người tiếp cho Phương Gia Hoằng cũng bị dội lui mấy bước và cất giọng:
– Phương lão đệ, hãy đến tiếp ứng cho hai vị sư đệ đi.
Biết người tiếp ứng cho mình chính là Hướng võ sư, Phương Gia Hoằng không dám chậm trễ một giây, hắn lật đật tung mình về phía ứng tiếp cho bọn Nghiêm Ấu Tín.
Người áo đen nhìn thẳng vào mặt Hướng võ sư và gằn giọng:
– Các hạ có phải là Hướng Phó Kính?
Hướng Phó Kính đáp:
– Các hạ đã biết kể cũng là tốt lắm.
Người áo đen hỏi tiếp:
– Và các hạ là người của Hoài Dương Phái?
Hướng Phó Kính cười nhạt:
– Điều đó các hạ không cần biết.
Người áo đen cười hiểm ác:
– Bằng hữu đã đem mạng ra rước lấy cái khổ cho Hoài Dương Phái như vậy thì nếu có chết cũng đừng oán hận nhé.
Vừa nói hắn vừa vung chiếc kềm sắt luôn mang theo thế Lực Tý Hoa Sơn...
Hướng Phó Kính cười ha hả:
– Hay lắm...
Chiếc thiết côn cùng một lúc với tiếng nói vung lên, hai món binh khí chạm nhau phát lên một tiếng kinh hồn, hổ khẩu tay của Hướng Phó Kính nghe tê điếng và hai chân chỏi dưới nền gạch bể nát luôn mấy miếng.
Người áo đen cũng bị dội cả thân mình, thối lui mấy bước.
Hai chiêu liên tiếp cả hai đều đã ước lượng được sức nhau, không một ai dám khinh thường, chiếc kềm sắt và ngọn thiết côn cùng dở hết bình sinh lồng lộn trong ác đấu.
Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín chống với sáu tên, cả hai đều lâm vào thế hạ phong, cũng may trong khi ấy Phương Gia Hoằng vừa đến kịp thời, họ lấy một chống hai, nhưng thế tương quan vẫn còn nhiều hy vọng.
Bây giờ thì đã rõ ràng, bên Hoài Dương còn Quách Thế Phần chưa xuất thủ, bên phía tấn công, gã Mai Hoa Lệnh Chủ cũng tự thủ bàng quan.
Phía tiền viện, tiếng reo hò, tiếng rú và tiếng binh khí chạm vào nhau nghe rợn lạnh, tất cả đều lăn xả vào vòng chiến, quyết một mất một còn.
Tự nhiên, không có liên lạc cũng đủ biết toàn chúng tiêu cục phía trước đã gặp phải cường địch, họ đã dốc hết lực lượng ra chống chỏi nên không còn một ai để tiếp ứng phía sau.
Bây giờ thì tiền hậu lưỡng viện trở thành thế lưỡng đầu thọ địch, cả hai nơi

cuộc chiến diễn ra đều ác liệt, tự nhiên, là người cầm đầu thế lực phòng thủ, Quách Thế Phần tuy chưa xuất thủ nhưng trong lòng nôn nóng hơn ai hết.
Ngay trong lúc đó, gã Mai Hoa Lệnh Chủ đứng trên mái ngói lên tiếng:
– Quách tổng tiêu đầu, tình hình này ông ra được rồi đó chứ?
Tay nắm chặt thanh Nhạn Linh Đao, Quách Thế Phần cố giữ vẻ điềm tĩnh:
– Không, ta còn đang xem đây....
Mai Hoa Lệnh Chủ lạnh lùng:
– Hợp toàn lực của Hoài Dương Phái nhưng cũng vẫn có bấy nhiêu đó thôi, chẳng lẽ Quách tổng tiêu đầu lại khoanh tay đứng nhìn thuộc hạ của mình từng người từng người thi nhau ngã xuống?
Quách Thế Phần buông câu hỏi thăm dò:
– Các hạ định nói đến lực lượng hậu viện của các người đấy chứ?
Mai Hoa Lệnh Chủ ngửa mặt cười sặc sụa:
– Đây chỉ là một trong nhiều cánh của bản tòa đấy mà,... đệ nhị, đệ tam đội nhân mã có lẽ cũng sắp tới rồi đó. Bản tòa muốn nói cho Quách tổng tiêu đầu nghe một câu nói thật tình, Quách tổng tiêu đầu cứ yên lòng gia nhập vào bản phái, đầu nhập dưới cờ của bản tòa, chức chưởng môn phái Hoài Dương vẫn còn giữ vững trong tay của ngài chứ không mất đâu mà sợ.
Quách Thế Phần thét lớn:
– Câm miệng lại. Ngươi xem ta là hạng người thế nào mà dám buông lời như thế chứ? Ngay bây giờ ai thắng ai bại vẫn chưa định được, nhưng nói cho cùng, ví dầu Hoài Dương Phái có phải trút hơi thở vào người chót thì ta cũng không bao giờ đầu nhập vào bè lũ cẩu trệ của ngươi đâu.
Quắc đôi mắt rực lửa nhìn gã Mai Hoa Lệnh Chủ, Quách Thế Phần nói tiếp:
– Ngươi chắc thắng lắm à? Hãy xuống lăn vào vòng chiến rồi sẽ biết.
Mai Hoa Lệnh Chủ cười nhạt:
– Bằng vào ngươi mà dám nói đến chuyện giao đấu với ta à? Thật đúng là chưa thấy quan tài nên chưa sợ cái chết là gì?
Sự tức giận làm cho Quách Thế Phần muốn nhảy lên cùng với hắn một phen sống chết, nhưng cái cố kỵ của ông là còn phải thận trọng, vì trong hậu viện này còn có Giang Hàn Thanh.
Một con người đi đứng đều vịn như thế mà nếu quả thật đối phương còn có lực lượng hậu viện thì Chúc Tú Phu không làm sao hộ vệ được khi vết thương còn đẫm máu trong mình.
Nếu không phải tự mình thủ hộ thì địch nhân sẽ tràn vào như chỗ không người.
Càng nghĩ, Quách Thế Phần càng lo lắng vô cùng, nếu bây giờ có hậu viện của địch nhân kéo tới thì hậu quả của Hoài Dương Phái thật không sao lường được.
Trong khi Quách Thế Phần nôn nóng cho thế lực của mình thì Nhậm Bá

Xuyên và gã áo đen vẫn ác đấu chưa có gì định phân thắng bại....
Hướng Phó Kính với cây thiết côn, đã phải sử dụng toàn bộ "Đả Hổ Côn pháp" của Thiếu Lâm, và đã từ trên nóc nhà đánh xuống dưới đất rồi từ dưới đất đánh nhầu lên tận nóc nhà, vẫn chưa làm sao hạ nổi tên áo đen còn trong vòng hăng máu.
Bọn ba người của Phương Gia Hoằng lấy một chống hai, cả ba sư huynh đệ vẫn phải dùng đến nước liều mạng mới tương đương cầm cự.
Tuy cuộc diện chưa định phân, nhưng ai cũng nhận rõ ràng nếu kéo dài thêm nữa thì phần bại chắc chắn sẽ về Hoài Dương Phái.
Ngay trong lúc Quách Thế Phần đang trầm tư lo nghĩ, chợt nghe hai tiếng hú từ xa xé gió thẳng tới....
Quách Thế Phần rúng động, tiếng hú đó nhất định là tiếng báo hiệu viện binh của địch nhân đã tới rồi.
Quả nhiên, sau tiếng hú dài, ngay giữa nóc nhà chính điện xuất hiện thêm hai người áo đen.
Đứng trước là một tên lùn, tay cầm cây gậy đầu rồng, phía sau là một tên cao lòng khòng, tay xốc thanh trường kiếm.
Hai tên ấy vừa mới hiện thân thì đồng thời hai gian nhà hai bên, trên nóc cũng nhô lên bảy tám tên áo đen, tay lăm lăm binh khí.
Tên áo đen lùn vòng tay về phía Mai Hoa Lệnh Chủ:
– Thuộc hạ đến chậm mấy giây, xin Lệnh Chủ thứ lỗi cho, chẳng hay Lệnh Chủ có chuyện gì sai bảo?
Mai Hoa Lệnh Chủ vẫy tay bằng một giọng lạnh như băng:
– Hãy hạ Quách Thế Phần cho ta.
Tên lùn ném tia mắt thật bén xuống phía Quách Thế Phần và nói với gã cao:
– Sư đệ hãy xuống đi.
Hai người cùng một lượt từ trên chúi xuống như hai con chim cắt săn mồi.
Quách Thế Phần nắm chặt độc kiếm, cất giọng trầm ngâm:
– Hoài Dương Phái có tan là khi nào họ Quách này đã chết, các ngươi cứ việc xông vô.
Ông ta nhấc ngọn Nhạn Linh Đao hoành ngang giữa bụng đứng chắn ngay trước bậc thềm.
Hai tên lùn và cao tiến lên một bước. Thanh Nhạn Linh Đao của Quách Thế Phần vụt lên như một luồng mống bạc với tất cả sự bực tức trong lòng, nếu với hạng bình thường, nhất định chỉ một chiêu sát thủ ấy thôi cũng đủ không còn làm sao chống trả, nhưng hai tên áo đen lùn cao này không phải hạng dễ dàng áp đảo như thế, ngọn bổng và thanh kiếm trong tay họ cực kỳ linh động, nhất là nội lực của họ đã làm cho binh khí kéo gió ù ù.
Cả hai chia làm hai gọng kềm kẹp chặt Quách Thế Phần vào giữa.
Ngay khi đó, chợt có tiếng vang lên:

– Đại sư huynh, hãy để cho tiểu đệ một tên.
"Mộc Vũ Tiễn" Chúc Tú Phu từ trong lướt ra, thanh trường kiếm quét thẳng về phía tên cao ốm.
Nhiều tiếng chạm vào nhau của binh khí, nhiều tia lửa lóe lên, chứng tỏ cả hai bên đều tận dụng những sát chiêu, vì Quách Thế Phần và Chúc Tú Phu nhận biết tình hình không còn có thể kéo dài thêm nữa.
Họ cũng biết rằng nếu không kịp thời hạ ngay hai tên áo đen này thì không làm sao giữ được hậu viện nơi đang có Giang Hàn Thanh ẩn mặt.
Bảy tên áo đen vừa mới tới sau lao nhanh xuống đất, họ thét gầm lên như cố khủng bố tinh thần và hè nhau lăn xả vào vòng chiến.
Tự nhiên, sự xuất hiện của đám người sau này, cũng mau làm cho lực lượng của Hoài Dương Tiêu Cục rơi vào thế hạ phong, trong vòng vây của bọn áo đen càng lúc càng đông nhân vật Hoài Dương lâm vào tình trạng cực kỳ nguy cấp.
Một tay cầm thanh cương đao, một tay cầm cung nỏ, Quản Thiên Phát đứng nhìn ra với tròng mắt gần tóe lửa, hắn cắn chặt hai hàm răng, trong lòng nóng như lửa đốt.
Hắn muốn nhảy ra tiếp viện, nhưng Giang Hàn Thanh thì không biết phải bỏ cho ai.
Hắn đứng dựa cửa nhìn ra, trước mặt đám sư huynh đệ, sự thúc, sư phụ đang lăn vào vòng máu, hắn thấy như mình đang ở trong lò hận lửa, tay hắn càng siết mạnh thanh đao nhưng vẫn chưa có cách nào....
Thình lình, từ phía trên khoảng không trung vọng đến một giọng cười sang sảng:
– Đám giặc cỏ này quả nhiên dám có gan làm loạn nơi này....
Tiếng nói chưa dứt thì một bóng người vút tới và khi chân chưa chấm đất thì hai tay đã tung ra một lượt...
Hai tiếng rú tiếp liền theo, hai tên áo đen buông binh khí ngã nằm sóng sượt...
Tuy thấy đối phương xuất thủ cực kỳ lợi hại, nhưng ỷ vào thế đông người, bọn áo đen lập tức rập lên ào tới vây chặt người ấy vào chính giữa.
Bóng đen cười sằng sặc, hai tay cuốn trọn một vòng, ba bốn tên áo đen bật tung ra ngoài hai trượng.
Cánh tay phải đẩy tung bọn bên địch, người mới tới lại kéo nhanh tay trái, hấp lực đã làm cho ba bốn tên nữa chúi nhủi đầu.
Một lối đánh xem như trò chơi mà tác dụng thật nhanh thật độc và dễ dàng nháy mắt, cuộc chiến đã thay đổi hẳn cán cân.
Không những bọn áo đen ngơ ngác kinh hoàng, mà luôn cả nhân vật Hoài Dương được cứu viện bất ngờ cũng đâm ra lựng khựng...
Choang!

Mai Hoa Lệnh Chủ rút phắt thanh trường kiếm:
– Cuồng đồ, ngươi phải chết.
Tiếng chết kéo dài với tia sáng của ánh thép nhắm ngay đầu người mới tới bủa xuống làm hoa cả mắt...
Người mới đến cả giọng cười sang sảng:
– Khốn kiếp, bằng vào cái nghề con nít của ngươi mà lại dám múa may quay cuồng trước mặt lão nhân gia à?
Tiếng nói chưa dứt thì Mai Hoa Lệnh Chủ đã hự lên một tiếng thối lui và thanh trường kiếm trên tay hắn bị gãy làm đôi rơi xuống đất.
Gã Mai Hoa Lệnh Chủ rống lên:
– Hãy báo danh rồi sẽ đánh!
Đúng là một lối nói gượng gạo, một lối nói khỏa lấp vì thật sự thì không cần đánh nữa cũng đã thấy rõ hắn không phải là đối thủ của từ lúc thanh kiếm bị gãy rơi.
Và bây giờ mọi người kịp nhìn lại kẻ mới tới tiếp viện cho Hoài Dương Phái là một lão già tóc bạc hoa râm và lưng có hơi gù.
Lão khoát khoát tay:
– Bọn giặc cỏ, các ngươi không xứng hỏi đến tên họ của ta đâu, hãy cút đi cho yên mạng.
Gã Mai Hoa Lệnh Chủ nghiến răng cố nén lòng căm hận, hắn biết lão lưng gù nói thật, hắn biết lão không cố giết người hay đúng hơn là lão muốn kết thúc trận đấu nơi đây, nên hắn mím môi quắc mắt về phía đám thuộc hạ:
– Đi!
Cùng một lượt với tiếng ra lịnh, hắn tung mình lên lao vút vào khu vườn dày đặc bóng tối....
Đám thuộc hạ không một giây chậm trễ, tất cả đều lật đật dông theo.

Hồi 7
Bắc Hiệp Cầu Y

Họ đến rất hung hăng và họ đi lại rất im lìm.
Đám người của bọn Mai Hoa Lệnh Chủ quả đã không ngờ sự thể xảy ra như thế và kết thúc lại như thế.
Chính cả những người của Hoài Dương Phái cũng không ngờ.
Trong cuộc chiến vừa qua, luôn cả Quách Thế Phần cũng chỉ nhằm để bảo vệ thanh danh chứ không còn một chút gì thủ thắng, họ biết phải cố đem

toàn lực ra đổi lấy chí bất khuất của họ mà thôi.
Họ biết sự diệt vong đối với Hoài Dương Phái chỉ còn là vấn đề thời gian cực kỳ ngắn ngủi.
Nhưng bây giờ thì thật là tình thế đã hoàn toàn đổi khác, đổi khác đến mức người trong cuộc cũng như nằm mộng không bằng.
Quách Thế Phần lật đật bước tới vòng tay:
– Ân trọng của lão tiền bối thật tại hạ không biết nói như thế nào để tỏ lòng thành!
Lão già lưng gù khoát khoát tay:
– Lão phu chỉ vâng mạng của chủ nhân lão đến đây tiếp ứng, làm sao dám nghĩ đến chuyện nghĩa ân.
Và chỉ thấy lão ta khẽ vòng tay thì thân ảnh đã nhoáng lên mất hút vào bóng tối.
Quách Thế Phần nhìn theo và bất giác thở ra....
Đêm nay nếu không có lão lưng gù này cứu viện thì nhất định Hoài Dương Phái sẽ không làm sao thoát qua tai kiếp, một tai kiếp thê thảm mà chính Quách Thế Phần biết chắc rằng không một ai sống sót, nếu tất cả đều một lòng bảo vệ thanh danh.
Ông ta cứ đứng sững sờ và miệng cứ lẩm nhẩm:
– Người ấy là ai?
Khai Bi Thủ Nhậm Bá Xuyên bước lại gần thấp giọng:
– Đại sư huynh, theo lối xuất thủ của người ấy, tiểu đệ cảm thấy hơi giông giống Túng Hạc Cầm Long Thủ, một thủ pháp mà theo truyền thuyết trong giang hồ đồn đãi lâu rồi....
Quách Thế Phần giật mình:
– Sư đệ có phải muốn nói đến người của Côn Luân Phái đấy không?
H Nhậm Bá Xuyên nói:
– Côn Luân Phái tuy đã hơn mấy mươi năm không lai vãng giang hồ nhưng như thế không biết chủ nhân là ai nhỉ?
Quản Thiên Phát đã nghe từ nãy giờ và hắn lên tiếng:
– Di trượng, tiểu điệt có gặp mặt chủ nhân của vị ấy được một lần.
Quách Thế Phần quay phắt lại:
– Sao?
Quản Thiên Phát thấp giọng:
– Xin sư phụ hãy vào trong rồi tiểu đồ sẽ bẩm cáo rõ ràng...
Quách Thế Phần day qua Phương Gia Hoằng:
– Bên ta thương tổn bao nhiêu?
Phương Gia Hoằng cúi mình:
– Bên sau chỉ có Tào sư đệ bị thương nhẹ, ngoài ra không có một ai tổn hại, đệ tử xin ra trước xem xét lại.

Quách Thế Phần gật đầu:
– Nhị đệ, tam đệ và Hướng võ sư hãy vào trong.
Hướng Phó Kinh vòng tay:
– Xin Tổng tiêu đầu và nhị vị đại hiệp vào nghỉ, tại hạ phải ra phía trước xem tình hình bên ta sau trận chiến.
Phương Gia Hoằng và Hướng Phó Kinh đi ra ngoài trước, Quách Thế Phần vẫy tay cùng Nhậm Bá Xuyên, Chúc Tú Phu và Quản Thiên Phát vào trong.
Tới hậu sảnh, Quách Thế Phần hỏi:
– Giang nhị hiền điệt có ngủ được không?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử sợ Giang công tử kinh động nên đã điểm vào Thùy huyệt, bây giờ thì Giang nhị công tử đang ngủ say.
Quách Thế Phần gật đầu ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.
Sau tuần trà, Nhậm Bá Xuyên hỏi Quản Thiên Phát:
– Hiền điệt gặp chủ nhân của vị ân nhân khi nãy ở đâu?
Quản Thiên Phát thưa:
– Tiểu điệt gặp tại Qua Châu.
Hắn thuật lại chuyện gặp chiếc thuyền nhỏ có vị công tử áo trắng và lão già bơi thuyền nhanh như gió, chính là lão lưng gù tiếp cứu khi nãy.
Quách Thế Phần hỏi:
– Vị thư sinh áo trắng ấy khoảng độ bao nhiêu tuổi?
Quản Thiên Phát thưa:
– Người ấy chừng khoảng mười tám mười chín tuổi, tướng mạo thật khôi ngô.
Quách Thế Phần vuốt râu trầm ngâm không nói....
Chợt thấy Phương Gia Hoằng bước vào vòng tay:
– Bẩm cáo sư phụ sư thúc, phía tiền viện đến khoảng ba mươi tên địch. Tôn võ sư và Lý võ sư đều bị thương, thuộc hạ có mười mấy người bị thương nhẹ, chỉ có năm người bị thương nặng, bên địch lúc rút lui bỏ lại ba thây, những kẻ ấy chết vì cung nỏ của ta và do chất độc ngấm vào mà chết.
Quách Thế Phần ngạc nhiên:
– Cung nỏ của ta đâu có dùng chất độc?
Phương Gia Hoằng lật đật nói:
– Đệ tử nói không rành, sau khi bị trúng cung nỏ, họ đã tự uống thuốc độc mà chết.
Quách Thế Phần lắc đầu thở ra:
– Thủ hạ bọn này bị khống chế nghiêm mật quá, mỗi người của họ đều có mang độc dược theo mình, như tên già Đường Hoa Đà và những kẻ bị chết ở đây đều thế cả, họ muốn không bị tiết lộ bí mật nên không bằng lòng để cho một ai bị bắt sống.

Phương Gia Hoằng nói:
– Còn một chuyện nữa mà đệ tử chưa báo cáo....
Quách Thế Phần hỏi nhanh:
– Chuyện gì?
Phương Gia Hoằng nói:
– Bọn giặc tập kích đêm nay ở phía trước tên nào võ công cũng khá, sáu vị võ sư dốc hết toàn lực giao đấu nhưng vẫn không cầm cự nổi, nhưng theo nhiều thuộc hạ của ta nói lại thì có người ẩn mặt tương trợ, cứ có người nào khốn đốn thì lập tức được viện trợ ngay, mà sự viện trợ lại bằng cách từ trong bóng tối bay ra những viên sỏi nhỏ, những viên sỏi đó ném rất chính xác, không trúng đầu thì trúng ngay mũi địch nhân, chính nhờ thế mà bên ta tuy có mang thương nhưng không một ai mất mạng.
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Người núp trong bóng tối ám trợ nhất định là cô gái có cái tên là Tử Mai đó chứ không còn nghi ngờ gì nữa.
Phương Gia Hoằng nói:
– Cứ theo Lý võ sư nói thì hình như người ám trợ chúng ta không phải là một mà có thể là nhiều người, vì căn cứ vào hướng ném đá thì có nhiều chỗ khác nhau mà lại cùng một lúc, không thể do một người từ bên này đổi hướng qua bên kia được.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Đại sư huynh, theo tiểu đệ thì vị thư sinh áo trắng với lão già lưng gù và cô gái áo màu lục nhất định là cùng một bọn với nhau.
Chúc Tú Phu gật đầu:
– Tự nhiên như thế và nhất là họ đã truy ra biết rõ hành động và ngày giờ của bọn áo đen, vì thế họ mới đến kịp thời tương trợ.
Quách Thế Phần thở ra:
– Người ta đã biết tin tương trợ, thế mà mình không biết được căn cội của họ, thế mới là tức cho chứ.
Quản Thiên Phát nói:
– Cứ theo nhận xét của đệ tử thì người thư sinh áo trắng đã theo đường thủy lộ đến đây, theo gần như bóng với hình thì nhất định là chỉ với mục đích nhằm bảo hộ Giang nhị công tử là chính.
Phương Gia Hoằng càng nghe càng ngẩn ngơ và cuối cùng hắn vụt kêu lên:
– Ủa.... Tam sư đệ đây sao?
Quách Thế Phần lườm mắt khoát tay:
– Đừng tiết lộ chuyện đó với ai cả đấy nghe.
Và ông ta nói tiếp chuyện vừa rồi:
– Quản Thiên Phát nói đúng, lão già lưng gù và cô gái mặc áo màu lục thật khó tìm ra lai lịch, như vậy rất có thể không liên hệ gì với Hoài Dương Phái

của chúng ta, thế nhưng mà họ vẫn đến đây quyết tâm tương trợ, bao nhiêu đó cũng đủ thấy rõ mục đích của họ vì Giang nhị công tử rồi.
Nói đến đây, Quách Thế Phần vụt đứng lên:
– Nhị sư đệ và Tam sư đệ hãy đi nghỉ đi, sáng sớm ngày mai có chuyện cần bàn lại.
Chúc Tú Phu hỏi:
– Đại sư huynh ngày mai còn có gì quan trọng lắm sao?
Quách Thế Phần nói:
– Hãy đi nghỉ đi, ngày mai rồi hẳn biết.
Và quay qua Phương Gia Hoằng, Quách Thế Phần căn dặn:
– Gia Hoằng, nếu không có gì thì ngay bây giờ ngươi đưa ta đi xem thương thế của các anh em trong tiêu cục.
Sáng ngày hôm sau trên bến sông phía sau Hoài Dương Tiêu Cục có một chiếc thuyền nhỏ chở đầy rau cải, trên bờ mấy nông gia đang gánh vào ngả sau tiêu cục.
Bởi vì trong tiêu cục, bạn bè thuộc hạ khá đông, tất cả thức ăn đều do người ngoại thành cung cấp, nhất là rau cải thì phải mua luôn của những chủ vườn. Và sau khi gánh rau vào tiêu cục nhận xong tiền là họ chống thuyền trở ra ngoài.
Mặt trời lần lần lên tới đầu cây. Giang Hàn Thanh tỉnh giấc thì chợt nghe tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền, hắn giật mình mở choàng mắt dậy thì đúng là mình đang nằm trên một chiếc thuyền lênh đênh trên mặt nước.
Bên cạnh đó ở khoang ngoài, có ba người nông dân đang ngồi nói chuyện, Giang Hàn Thanh chống tay định ngồi dậy nhưng ngay lúc đó thì nghe giọng nói của Quách Thế Phần:
– Hiền điệt đã dậy rồi à?
Giang Hàn Thanh sửng sốt...
Hắn nghiêng đầu dòm lại một lần nữa, thì ra ba người nông dân ấy là Quách Thế Phần, Nhậm Bá Xuyên và Quản Thiên Phát giả dạng.
Càng lấy làm lạ vì chuyện hiện tại, Giang Hàn Thanh chống tay ngồi dậy:
– Thế thúc, chuyện như thế nào....
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Hiền điệt chắc đã đói lắm rồi phải không? Thôi ăn rồi hãy nói chuyện sau.
Quản Thiên Phát dọn thức ăn đến trước mặt Giang Hàn Thanh và cười:
– Thức ăn hơi nguội rồi, Giang huynh hãy ăn đi kẻo đông lạnh bây giờ.
Thấy cả ba người đều cải trang, Giang Hàn Thanh sực nhớ lại chuyện có tin giặc sẽ tấn công từ tối hôm qua nên vội hỏi:
– Thế thúc, đêm qua địch quân động tịnh ra sao?
Quách Thế Phần cười:
– Chúng mạnh lắm, nhưng may nhờ có cao nhân tương trợ nên chúng phải

rút đi và Hoài Dương Phái kể như không có gì thương tổn.
Giang Hàn Thanh thở phào:
– Địch quân đã không làm gì ta được, thế sao lại bây giờ...
Quách chận nói:
– Bọn chúng đêm hôm rồi bị thảm bại, nhưng theo lão phu thì rồi đây chúng sẽ dốc toàn lực làm chuyện phục thù, đó chỉ là vấn đề thời gian đối với chúng chứ thật tình thì không phải chúng muốn làm ngay bây giờ mà được. Trong lúc tương đối rảnh rang lão phu muốn giải quyết tình trạng bệnh hoạn của Giang hiền điệt, vì tương lai còn phải đối phó rất nhiều việc khác. Và ngay bây giờ chúng ta phải đến Bắc Hiệp Sơn, chỉ có nơi đó mới mong có thể giải được chất độc trong mình hiền điệt.
Giang Hàn Thanh hết sức cảm kích:
– Tình nghĩa của thế thúc thật làm cho tiểu điệt...
Quách Thế Phần khoát tay:
– Chúng ta là người của giang hồ, trọn đời chỉ biết nặng vì đạo nghĩa. Giang hiền điệt không nên khách sáo như thế.
Giang Hàn Thanh cúi đầu:
– Lời của thế thúc dạy cháu xin ghi nhớ.
Quách Thế Phần nhìn Giang Hàn Thanh ăn và cười nói:
– Còn một vấn đề cũng khá quan trọng, lão phu muốn hỏi hiền điệt cho tỏ tường.
Giang Hàn Thanh ngẩng mặt:
– Xin thúc thúc cứ dạy.
Quách Thế Phần hỏi:
– Lúc lệnh tôn còn sanh tiền, hiền điệt có từng nghe người nói đến Thanh Phong đạo trưởng không nhỉ?
Suy nghĩ hồi lâu, Giang Hàn Thanh nói:
– Lúc nhỏ vì tiểu điệt lâm bịnh liên miên, nên phải về an dưỡng bên quê ngoại, vì thế rất ít nghe thân phụ bàn về chuyện giang hồ, cho nên cả tên của vị đạo trưởng mà thế thúc nói vừa rồi, tiểu điệt chưa nghe nói.
Nhưng rồi Giang Hàn Thanh chợt à một tiếng và hai mắt sáng lên:
– Quên, may không tiểu điệt đã quên, lúc sinh nhật ngũ tuần của tiên phụ có một người đạo đồng mang đến hai hoàn linh dược, nghe nói của Thanh Phong đạo trưởng từ Bạch Vân Quan trao tặng.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Nhất định đó là "Tuyết Chi Đan" rồi đấy.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– "Tuyết Chi Đan" quý trọng lắm sao?
Quách Thế Phần nói:
– Cứ theo người ta đồn đãi thì Thanh Phong đạo trưởng năm xưa tình cờ gặp

được cành "Tuyết Liên" đã có hơn năm trăm năm. Ông ta mừng quá, đã bỏ mấy năm trường làm thành linh dược, gọi là "Tuyết Chi Đan", ngoài việc bồi bổ chân nguyên, thuốc ấy làm cho con người tăng thọ. Lúc luyện thuốc ấy, Thanh Phong đạo trưởng nghĩ rằng thuốc ấy có khả năng cải tử hồi sinh, nhưng sau khi mấy bận thí nghiệm, nhận thấy rằng thuốc không có tác dụng quá lớn lao như thế, nói không có khả năng cải tử hồi sinh, nhưng nó vẫn là linh dược hiếm có, vì thế Thanh Phong đạo trưởng quý nó hơn cả mọi vật trên đời, cho nên khi mang xuống tặng lệnh tôn, đủ chứng tỏ rằng ông ta và lệnh tôn tình nghĩa khá là thâm hậu.
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Bằng vào điểm ấy cũng đủ thấy họ giao tình lâu lắm đấy.
Quách Thế Phần nói:
– Như thế cũng là một cái may, ta chỉ lo rằng lão sẽ bế môn không tiếp, đuổi chúng ta ra mà thôi.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Thế thúc có biết con người của Thanh Phong đạo trưởng như thế nào không?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Thanh Phong đạo trưởng vốn là sư huynh của Thanh Diễm đạo trưởng tại Lao Sơn Thanh Cung, lúc đó đáng lý môn hộ của Lao Sơn phải do Thanh Phong đạo trưởng chấp chưởng, nhưng ông ta lại chỉ thiên về y học, gần như trọn ngày chỉ chăm chú y khoa, không chịu chấp chưởng môn hộ Lao Sơn và bỏ đi phiêu bạt trong những vùng rừng sâu núi vắng, mãi cho đến hơn hai mươi năm sau mới có người phát giác trong một hang núi Bắc Hiệp Sơn có một cái am, chung quanh chất đầy vị rễ thuốc. Quan chủ đó lại chính là Thanh Phong đạo trưởng.
Nhấp một hớp trà, Quách Thế Phần nói tiếp:
– Có lẽ vì quá chuyên tâm vào một vấn đề cho nên tâm tính của Thanh Phong đạo trưởng không giống người thường, ông ta đặc biệt không ưa gần người, trọn đời gần như không hề lai vãng giang hồ, cho nên tuy tinh thông y lý, tuy chuyên tâm nghiên cứu y thuật, nhưng ông ta lại không hay trị bệnh cho người, thường tuyên bố không chịu vướng vào vòng ân oán giang hồ. Năm xưa chính chưởng môn Bát Quái Cổ Phong Kỳ bị Huyền Âm Cửu Chuyển, nên đến cầu chữa trị, ông ta nhất định từ chối....
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Theo người ta nói thì thường nhật Thanh Phong đạo trưởng không chịu gặp người, dường như không chịu chữa trị cho ai, nhưng thật sự thì môn hạ của Cổ Phong Kỳ sở dĩ tìm trộm được Cửu Chuyển Hồn Thảo trong phòng thuốc của ông ta lại nhờ chính ông ta âm thầm chỉ điểm bởi vì nếu không thì dù môn hạ Cổ Phong Kỳ có tài giỏi đến đâu cũng không làm sao tìm được,

vả lại chủ nhân đâu lại bó tay cho họ tìm như thế chứ.
Giang Hàn Thanh hỏi Quách Thế Phần:
– Chắc thế thúc biết Thanh Phong đạo trưởng chứ?
Quách Thế Phần lắc đầu:
– Lão phu chỉ nghe danh đã lâu, nhưng thật sự thì chưa từng gặp mặt.
Giang Hàn Thanh nói:
– Người ấy tính tình đã như thế thì sợ rằng mình đến ông ta sẽ không vui lòng nhận trị.
Quách Thế Phần nói:
– Đường Hoa Đà hiện chưa biết sống chết ra sao, ngoài ông ta ra không còn ai có thể trị chứng bệnh kỳ dị của Giang hiền điệt được. Cho nên chuyến đi Bắc Hiệp Sơn này lão phu thật tình cũng không chắc chắn lắm, nhưng vừa rồi nghe hiền điệt nói về chuyện giao tình giữa lệnh tôn và Thanh Phong đạo trưởng, chính ông ta đã mang tặng "Tuyết Chi Đan", nếu quả như thế thì bây giờ hiền điệt cầu kiến ông ta cũng không phải là vấn đề nan giải, vì thế lão phu có đôi phần tin tưởng hơn nhiều.
Thuyền đến tây thành thì trên bờ đã có hai cỗ xe chờ sẵn, đám Quách Thế Phần lên bờ chọn một cỗ xe ngựa khỏe thẳng đường đến An Huy.
Bắc Hiệp Sơn ở về phía bắc Đông Thành, ngày xưa còn có cái tên là "Cổ Hiệp Thạch".
Đây là một vùng núi non hiểm trở, con đường dẫn tới triền núi là một con đường hẹp ngoằn ngoèo.
Chạy dài xuống phía đông là Sào Huyện, giải nút rộng và dài trùng trùng điệp điệp.
"Khai Bi Thủ" Nhậm Bá Xuyên giả trang làm tên phu xe dong ruổi cỗ xe thẳng vào triền núi, suốt dọc đường an nhiên vô sự.
Vào đúng ngọ hôm ấy, cỗ xe của họ vượt qua Lê Giang, nghỉ ngơi cơm nước xong lại lên đường theo hướng bắc thẳng đến Bắc Hiệp Sơn.
Qua khỏi giờ mùi quả nhiên đã đến chân núi. Nhậm Bá Xuyên gởi xe cho một nông gia sơn cước, Quản Thiên Phát cõng Giang Hàn Thanh lên đường vượt lên đỉnh núi.
Tiết tháng hai khí trời hãy còn lạnh lắm, hơi hám ngày xuân không lấn được cái lạnh tê người của vùng sơn cước, ngọn gió từng cơn phát mạnh vào mặt hơi lạnh thấu xương.
"Kim Xí Điêu" Quách Thế Phần đeo ngọn Nhạn Linh Đao đi trước mở đường, đoàn người cứ lần theo những nẻo dễ đi ngược lên đỉnh núi.
Đi được nửa tiếng đồng hồ thì đã vào sâu, tự nhiên họ đã đi vào vùng mà có lẽ từ lâu không có dấu người.
Đưa mắt nhìn ngược lên, từng ngọn núi uốn mình lên xuống nhấp nhô trùng điệp, bên dưới phần nhiều là tuyệt cốc vực thẳm heo hút mây như khói mờ

mờ.
Dầu vậy, nhờ vào võ công tương đối cao, cả ba người của Quách Thế Phần vượt lên thật vững, họ đi tuy có phần không được nhanh nhưng cả ba đều không có chút gì đáng gọi là nguy hiểm.
Cứ như thế đi được khoảng hai mươi dặm. Quách Thế Phần vùng đứng lên nói:
– Phía trước hòn núi cao hơn hết kia có con đường ăn thông vào lòng núi đó chính là Bạch Hiệp Sơn.
Theo ngón tay chỉ của Quách Thế Phần, cả bọn nhìn qua thấy đỉnh núi gần như muốn chọc thấu mây xanh, vách đá dựng lên như những ngọn đao chơm chởm, bên trên mây cuộn như khói lưng trời.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Bạch Vân Quan có phải ở sâu vào trong ấy hay không?
Quách Thế Phần gật đầu:
– Đúng, lão Thanh Phong đạo trưởng rất am tường dược tính, cứ theo người ta nói thì có một số linh dược chỉ sinh trưởng được trong vùng núi cao đầy những mây mù quanh năm ấy, chính tại Bạch Hiệp Sơn này cả vào lúc giữa ngọ thì mây mới có phần dãn ra, còn thì quanh năm suốt tháng vẫn cứ mù mù như thế, ấy là đất đai ở đây rất thích hợp với những loại cây thuốc quý, vì lẽ đó mà lão Thanh Phong mới chọn ở vào nơi không có bóng người như thế ấy.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Tiểu đệ có nghe nói năm xưa Thanh Phong đạo trưởng có cứu sống một cao thủ trong Hắc đạo giang hồ, người ấy bèn theo luôn ông ta làm người thủ hộ Bạch Vân Hiệp không cho một ai tiến vào nửa bước, ngày nay chúng ta....
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Người ấy tức là Hỏa Linh Quan Hoàng Tán Hóa, nhưng người trong giang hồ nói rằng chưa một ai nghe nói có người có danh hiệu như thế cho nên ta nghi ngờ đó chỉ là một người cải danh.
Quản Thiên Phát hỏi:
– Hỏa Linh Quan lợi hại lắm hay sao?
Quách Thế Phần nói:
– Nghe nói rằng không một người nào có thể qua được mười chiêu dưới tay người ấy cả.
Vừa đi vừa nói chuyện, cả bọn sửa soạn nhập cốc thì nghe phía sau rặng đá lớn có một giọng nói cất lên:
– Xin hãy dừng bước lại.
Tiếp liền theo là hai người vận kình trang, hai người trung niên hán tử lưng đeo binh khí phóng ra chắn ngang trước mặt và một người bên trái nhìn xoáy

vào ba người và vòng tay:
– Ba vị có phải muốn đến Bạch Vân Hiệp?
Quách Thế Phần vòng tay cười:
– Vâng, hai vị có phải....
Người bên phải ngắt lời:
– Bạch Vân Quan chủ đi không có ở nhà, xin ba vị chớ vào.
Quách Thế Phần hỏi lại:
– Quan chủ không có ở nhà?
Nhưng ngay khi ấy trong lòng ông ta vụt nảy ra mối nghi ngờ, bởi vì Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí đang ở tại Bạch Vân Quan dưỡng thương thì tại làm sao Thanh Phong Đạo Trưởng lại đi? Lời nói của hai người này chưa chắc đã đáng tin.
Ông ta vội vuốt râu cười:
– Lão phu và Quan chủ vốn là chỗ cựu tình hiện có đứa cháu đang lâm trọng bịnh nên lão phu phải thân tự đưa đến đây, rất cần được diện kiến Quan chủ, nhưng nếu Quan chủ vắng nhà thì chúng tôi xin đợi vậy.
Hai người trung niên hình như hơi sửng sốt, họ chăm chú nhìn Quách Thế Phần, hình như họ phân vân không biết giải quyết ra sao....
Sau một lúc khá lâu, người bên trái nói:
– Xin lão anh hùng tha thứ cho, hai người của tại hạ vâng lệnh thủ hộ nơi này, trong vòng một tháng không ai được vào trong núi, cho dù... lão anh hùng đã cùng với Quan chủ là chỗ thâm giao.... cũng thế.
Quách Thế Phần hơi nặng mặt:
– Thế hai vị phụng mạng của ai?
Người bên phải lanh lảnh đáp lời:
– Tự nhiên phụng mạng của Quan chủ!
Quách Thế Phần nhìn xói vào mặt người đối diện:
– Hai vị không phải là người của Bạch Vân Quan đấy chứ?
Hai người trung niên hán tử đều tái mặt và người bên phải trả lời:
– Hai người của tại hạ phụng mạng hành sự, xin tam vị trở lại là tốt hơn.
Quách Thế Phần cười lớn:
– Không, lão phu không thể không vào núi.
Hai người hán tử cùng thối lui một bước, và họ cùng cười nhạt:
– Nếu ba vị muốn vào ngang thì xin cứ hãy thử xem.
Cùng một lượt với cái thối lui, cả hai người rút binh khí ra một lượt, gã bên phải cầm thanh Hổ Đầu Câu, gã bên trái thủ chấp hai cây gậy ngắn...
Vừa thấy đối phương trưng binh khí, Quách Thế Phần vụt giật mình:
"Song Câu Song Quải Song Tiên Song Kích" họ chẳng phải là tám món binh khí thành danh của bốn tay hổ tướng của Lý Gia Hà Bắc đây sao?...
Hai chân mày của người lãnh đạo phái Hoài Dương cau lại, nhưng ông vẫn

chưa nói ra lời....
"Khai Bi Thủ" Nhậm Bá Xuyên vung chiếc ống điếu chỉ vào hai tên đại hán:
– Bằng vào hai con người như các ngươi mà cũng dám lớn lối như thế à?
Vừa nói, Nhậm Bá Xuyên vừa nhích tới luôn hai bước, chiếc ống điếu nơi tay chĩa thẳng vào mặt gã đại hán đứng bên trái.
Gã trung niên bên trái hừ một tiếng lạnh lùng, cặp Hổ Đầu Câu tréo lại giữ chặt chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên, đồng thời rút bớt một tay về vung ngọn Hổ Đầu Câu quét tới một cái thật nhanh thật mạnh.
Cái đánh của Nhậm Bá Xuyên chỉ là hư chiêu, nên khi chiếc Hổ Đầu Câu của đối phương vừa quét tới thì chiếc ống điếu đã thu về đập mạnh vào binh khí của địch nhân...
Xoảng!
Một tiếng dội tóe lửa, gã hán tử bên trái cảm nghe cánh tay tê điếng, hắn lật đật thối lui luôn ba bước.
Nhậm Bá Xuyên cười lớn nhích lên, tay trái tung ra thật lẹ, chưởng phong bay vào mặt gã bên trái như một cơn gió lốc.
Đã thành danh với ngoại hiệu "Khai Bi Thủ", chưởng lực của Nhậm Bá Xuyên có một tiềm lực kinh người, gã bên phải thấy thế lật đật né sang bên trái, vì ngọn chưởng của Nhậm Bá Xuyên mới phát ra thì nhắm vào gã bên trái, nhưng kỳ thật thì cùng một lúc tấn công luôn gã bên phải đang lúc bất phòng.
Nhưng cả hai tên võ công cũng không phải hạng tầm thường, họ vừa tránh xong côn thế là đã lập tức ào lên tạo thế gọng kềm vây hãm hai bên của Nhậm Bá Xuyên.
Họ Nhậm đâu đã xem họ vào đâu, chiếc ống điếu trong tay vút lên từ bên trái chuyển sang bên phải, những môn binh khí chạm vào nhau kêu xoang xoảng liên hồi.
Quách Thế Phần đứng yên một chỗ quan sát trận đấu, còn Quản Thiên Phát thì đã lo đặt Giang Hàn Thanh ngồi dựa bên bậc đá ven rừng.
Chỉ trong nháy mắt, ba người đã giao đấu hơn mười chiêu, chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên tung hoành như giao long uốn khúc, vừa gõ vừa điểm, ánh thép lóe lên từng đám hào quang nhấp nháy.
Hai tên hán tử tính ra tay trước nhưng lại hóa ra đặt vào thế hạ phong, cả bọn chỉ còn tránh né chứ không thể nào đánh trả...
Ngay trong lúc đó, chợt nghe có tiếng cánh chim đập phành phạch, một con chim bồ câu màu trắng xẹt ngang qua đỉnh núi chúi xuống ngay lòng cốc.
Quách Thế Phần nhìn chằm chặp vào con bồ câu trắng và cảm nghe rúng động.
Chừng chưa kịp phản ứng thì phía bên sau mô đá chợt thấy bóng người thấp thoáng, tiếp liền theo hai hán tử mặc áo lam phóng ra vòng chiến.

Hai người vừa tới, một cầm song tiên, một cầm song kích và Quản Thiên Phát lật đật nói khẽ với thầy:
– Sư phụ, bọn họ đúng là Hà Bắc...
Không đợi cho Quản Thiên Phát nói hết câu, Quách Thế Phần đã lấy mắt ra hiệu không cho lên tiếng.
Bởi vì chỉ trong cái nháy mắt cuộc chiến đã bắt đầu diễn biến, từ chỗ hai tên đại hán trong trận bị Nhậm Bá Xuyên dồn vào thế hạ phong chỉ còn tránh né chứ không thể đánh trả, bây giờ bỗng nhiên có thêm hai tay tiếp sức, họ lập tức phản kích và người lúng túng bây giờ lại là Nhậm Bá Xuyên.
Tên bên trái song tiên cuốn lên như hai con rắn lượn, gã bên phải song kích như cả một rừng mũi nhọn xuyên lên...
Cả bốn tên võ công vốn không phải tầm thường, bây giờ họ cùng hợp lại với tám món binh khí lừng danh Hà Bắc, họ đã tạo thành một bức tường bằng thép bao bọc lấy Nhậm Bá Xuyên như một con chim nhỏ trong lồng sắt.
Thấy nhị đệ đã lâm vào vòng khốn đốn, Quách Thế Phần thấp giọng nói với Quản Thiên Phát:
– Ngươi hãy lo bảo hộ Giang nhị hiền điệt, ta phải thay cho nhị sư thúc của ngươi.
Ông ta với tay rút cây Nhạn Linh Đao và trầm giọng:
– Nhị sư đệ hãy lui lại, để bọn chúng lại đó cho ta.
Tiếng thét của Quách Thế Phần tuy có phần lớn, nhưng bây giờ thì Nhậm Bá Xuyên làm sao còn có thể nghe thấy nữa.
Đã bị trong vòng vây của địch đã lâu mà vẫn không có cơ giải phá, trong lòng của ông ta nôn nóng liên hồi.
Hổ tướng của Hà Bắc Lý Gia, tuy họ chỉ là hạng gia nhân, vì họ theo "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí đã nhiều năm, đã được chủ nhân điểm xuyết thật kỹ càng, cho nên từ gia nhân họ đã trở thành hổ tướng.
Và cho dù là hổ tướng, họ cũng chỉ là hạng gia nhân, Nhậm Bá Xuyên đã cảm thấy mình dù có thắng cũng không tròn danh dự, huống chi đại sư huynh đường đường là một lãnh tụ của một môn phái thành danh, giao đấu với họ càng mang thêm cái nhục.
Chính vì nghĩ như thế nên Nhậm Bá Xuyên cứ đem hết sức mình ra quyết đấu, nhất định không để cho Quách Thế Phần tham dự vào vòng chiến, tuy nhiên càng đánh họ Nhậm càng thấy khó khăn.
Cũng may, ngay trong khi ấy, gã cầm roi chợt hơi chậm lại và đó chính là cơ hội ngàn năm một thuở của những cao thủ trong ác đấu....
Nhậm Bá Xuyên nghiến răng tung thẳng mình lên, chiếc ống điếu quét ngang theo thế Trực Khẩu Thiên Môn, nhằm thẳng vào Hoa Cái Huyệt của đối phương điểm tới....
Lần đánh này, Nhậm Bá Xuyên đã nhắm đúng vào khe hở của đối phương

và y như mũi tên đã buông khỏi dây cung, gã cầm roi hự lên một tiếng, thối lui xiểng niểng.
Gã sử dụng cặp gậy định xông tới cứu, nhưng không còn kịp nữa. Hắn như say máu hét lên một tiếng giáng cặp gậy xuống cùng một lượt...
Đã thắng được một chiêu, Nhậm Bá Xuyên tinh thần vươn lại, nhưng ngay khi ấy chợt nghe hơi gió từ phía sau lưng, ông ta lật đật quay mình lại vung đứng chiếc ống điếu trên tay.
Xoảng!
Một tiếng dội lên khủng khiếp, chiếc ống điếu chạm ngay vào song kích, lửa từ hai món binh khí bắn ra tung tóe, gã hán tử cầm kích lại thối lui luôn mấy bước.
Chuyện binh khí va vào nhau trong khi giao đấu đó là một chuyện quá thường, nhưng khi va chạm lần này, tên hán tử cầm kích cảm nghe tay mình tê điếng, y như vừa bị va vào trong đá.
Tự nhiên trong một cuộc chiến "chống bao vây" một khi đã bức lui đước kẻ nào diễn tiến có hai phương cách:
một là truy kích tận diệt, hai là quay sang phá luôn những cánh còn lại bên mình, Nhậm Bá Xuyên chọn phương thức thứ hai, ông ta xoay mình thật lẹ, từ dưới khe hở của song câu song quải tung thẳng một đòn trí mạng vào hai tên còn lại, nhưng còn đang nửa chừng, chiếc ống điếu lại xoay ngang bay thẳng theo tên cầm song kích đầu chiếc ống điếu mổ xéo vào "Kiên Tĩnh Huyệt" của hắn.
Gần như là một cú bất ngờ, gã cầm kích vuột tay, hai cây kích rơi ngay xuống đất.
Thật là chuyện bất ngờ, chính khi đánh ra, Nhậm Bá Xuyên cũng không dè lại đắc thủ dễ dàng như thế, vì chỉ trong nháy mắt, từ thế bị bao vây mà đã loại được hai tên kình địch.
Nhậm Bá Xuyên cả mừng quay lại tấn công thẳng vào tên cầm song câu đang lúng túng chân tay.
Như bị quýnh vì đồng bọn thất thủ, tên cầm song câu thụt lui liên tiếp và có lẽ bị bấn loạn tinh thần, hai chân luýnh quýnh gần muốn ngã xuống đất.
Hai người đã ở sát bên nhau, Nhậm Bá Xuyên thấy đối phương loạng choạng, kẽ hở của thế thù có quá nhiều, chiếc ống điếu vung lên điểm ngay vào mi tâm của hắn.
Gã cầm song câu không làm sao đỡ kịp, hắn chỉ còn cách bảo toàn là vận dụng khinh công bằng cách gắng gượng lộn ngược ra sau.
Thấy ba đồng bọn chỉ trong nháy mắt bị loại, gã cầm song quải thét lên một tiếng vung đến đón đánh liều mạng vào người Nhậm Bá Xuyên.
Vì đối phương đã đến mức không cần nghĩ đến thân mình, hắn đã dùng đến thế lưỡng bại câu thương để cứu vãn tình thế, nên Nhậm Bá Xuyên không

dám khinh địch, nhưng cũng không thể vì thế mà lại chịu lui nên cũng phải vận dụng thế đánh liều với hắn...
Quách Thế Phần thấy nhị sư đệ không chịu thối lui trước tên liều mạng. Tuy biết dù là thế không được lợi cho lắm, nhưng tự tin vào sức của người sư đệ nên chỉ đứng ngoài xem sự tình diễn biến.
Quả đúng như dự liệu, chỉ trong mấy giây sau, gã cầm song quải qua hai, ba ngón đòn không trúng đích, nhuệ khí của hắn nhụt ngay. Vì phàm là đòn liều mạng thì chớ có kéo dài cũng không thể quá ba chiêu, tình thế phải giải quyết ngay chứ nếu không thì từ liều mạng trở vào cảnh không thể bảo toàn tính mạng.
Gã cầm song quải quả đúng là đã lâm vào cảnh ấy.
Ngay khi Nhậm Bá Xuyên chỉ cần nhấc tay lên là loại ngay kẻ địch cuối cùng thì lại từ sau hộc đá vụt có tiếng quát lên thật lớn:
– Dừng tay lại!
Từ lúc thấy chim bồ câu trắng chúi xuống sau khe núi, Quách Thế Phần biết ngay không sớm thì muộn viện binh của chúng sẽ tới ngay, quả nhiên bây giờ họ đã ra mặt...
Từ sau khe núi lại xuất hiện hai người.
Một gã thân hình cao lớn, có khổ mặt dài như mặt ngựa, mang thanh trường kiếm ánh thép ngời ngời.
Gã bên phải vóc người tầm thước, trên lưng cắm một ngọn đoản thương.
Vừa thấy hai người xuất hiện, Quách Thế Phần khẽ cau mày "Yến Sơn Song Kiệt". Đúng là người của Lý gia Hà Bắc.
Tuy chưa đối diện lần nào nhưng phía Hoài Dương tiêu cục và Yến Sơn Song Kiệt không phải là người lạ.
Gã có bộ mặt dài như ngựa là Khang Văn Huy, hắn trước kia vốn là cao thủ của Bát Quái Môn, với thanh Long Hình Bát Quái Kiếm đã làm chấn động cả vùng Hà Bắc.
Gã mặt vàng là Dương Sỹ Kiệt và ngọn đoản thương của gã là dòng dõi Dương gia, hắn cũng là hảo thủ nhất nhì vùng Hà Bắc.
Khang Văn Huy nhìn Quách Thế Phần rồi lại nhìn Nhậm Bá Xuyên, hắn có hơi sửng sốt và vội vã vòng tay:
– Nhị vị lão ca có phải là người đã nức danh vùng đại giang cực bắc... có phải là Quách đại hiệp và Nhậm nhị hiệp không nhỉ?
Quách Thế Phần vòng tay đáp lễ:
– Vâng, lão phu chính là Quách Thế Phần nhị vị là "Yến Sơn Song Kiệt"?
Dương Sỹ Kiệt bước lại giải khai huyệt đạo cho ba người vừa điểm huyệt bởi chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên và cười nhạt:
– Thủ pháp điểm huyệt bằng ống điếu của Nhậm nhị hiệp quả thật cao minh!
Nhậm Bá Xuyên cười:

– Dương lão ca quá khen cho, thật ra đó chỉ là nhân cơ hội bất phòng của Tứ Hổ Lý gia đấy thôi.
Khang Văn Huy cau mày:
– Chẳng hay Quách đại hiệp và Nhậm nhị hiệp viễn hành đến thâm sơn cùng cốc này có chuyện chi trọng đại?

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 8
Yến Sơn Song Kiệt

Quách Thế Phần chỉ vào Giang Hàn Thanh đang ngồi dựa bên bực đá:
– Khang lão ca đã hỏi thì lão phu không dám dấu vì đây là hai người cháu của lão phu mà chẳng may một lại bị người ám toán thân mang trọng bịnh, bao nhiêu đại phu thảy đều thúc thủ, bất đắc dĩ lão phu phải đưa đến đây để van cầu Bạch Vân Quan.
Khang Văng Huy đưa mắt nhìn về phía Dương Sĩ Kiệt và trả lời hơi lúng túng:
– Quách đại hiệp... đến đây thật không may....
Như đã biết trước họ sẽ có thái độ như thế Quách Thế Phần vẫn tỏ ra kinh ngạc:
– Khang lão ca nói thế là sao?
Khang Văn Huy nói:
– Thanh Phong Đạo Trưởng vân du hãy chưa về.
Quách Thế Phần điềm đạm mỉm cười:
– Vừa rồi lão phu đã nghe Lý Gia Tứ Hổ nói như thế rồi, nhưng vốn là chỗ cựu giao cho nên nếu Thanh Phong Đạo Trưởng vân du thì lão phu vẫn phải chờ đợi.
Khang Văn Huy làm ra vẻ trầm ngâm:
– Quách đại hiệp nói như thế thật... chúng tôi hơi khó xử!
Quách Thế Phần càng làm bộ ngạc nhiên:
– Lão phu chờ Thanh Phong Đạo Trưởng thì tại sao chư vị lại có điều khó xử nhỉ?
Khang Văn Huy nói:
– Quách đại hiệp có chỗ còn chưa rõ vì Lý Lão Trang Chủ của chúng tôi hiện đang dưỡng bịnh tại đây nên không thể để cho người làm kinh động.
Nhậm Bá Xuyên nhướng mày định nói nhưng có lẽ còn chờ đợi người đại sư

huynh nên lại nín luôn.
Quách Thế Phần vuốt rầu cười:
– Lão phu đã có nghe giang hồ đồn rằng Lý Trang Chủ đang dưỡng bịnh tại Bạch Vân quang, nhưng chuyện đó đối với việc cầu y của lão phu vốn không can hệ và nhất là đâu có gì khó xử cho nhị vị?
Dương Sĩ Kiệt hất mặt lạnh lùng:
– Không ai có thể quấy rầy lão trang chủ trong lúc này vì đang khi dưỡng bịnh, nên đã nghiêm cấm không cho một ai tiến nhập Bạch Vân Quan.
Nhậm Bá Xuyên ngửa mặt cười lớn:
– Bạch Vân Quan vốn không phải là của riêng Lý Gia đất địa này đâu phải là tư sản của nhà họ Lý, như vậy thì chuyện cấm nhập Bạch Vân Quan là quy củ của ai?
Quách Thế Phần gạt bỏ:
– Nhị sư đệ, không nên nói nhiều nữa....
Một mặt ông ta quay qua vòng tay nói với Yến Sơn Song Kiệt:
– Chuyện Lý Trang Chủ dưỡng bịnh và chuyện lão phu cầu y cho tiểu điệt vốn không có gì can hệ, cũng không có gì gọi là kinh động. Như vậy vì chỗ đồng đạo giang hồ chúng ta nên thương lượng với nhau là hơn.
Khang Văn Huy cũng vòng tay:
– Về chuyện đó xin Quách đại hiệp và Nhậm nhị hiệp hãy lượng thứ cho.
Biết nói nhiều cũng vô ích, Quách Thế Phần vuốt râu cười:
– Lão phu từ xa đến đây là vì cháu mà lặn lội cầu y như thế chẳng lẽ chỉ vì Lý Trang Chủ dưỡng bịnh nơi đây mà đành phải trở về? Xin nhị vị hãy nghĩ dùm cho chúng tôi xem phải làm sao?
Khang Văn Huy cứ vòng tay:
– Quách đại hiệp là chưởng môn của một phái, danh dậy Hoài Dương, dù cho anh em chúng tôi có gan lớn bằng trời cũng không khí nhã dám làm điều cản trở, chỉ có điều vì đã phụng mạng giữ chặt cửa cốc này đối với chuyện không cho người nhập quan trách nhiệm quá nặng nề... cho nên... Quách đại hiệp đã hỏi thì tại hạ cũng xin mạo muội đáp lời, nếu Quách đại hiệp muốn vào Bạch Vân Quan thì cách duy nhất là phải đánh bại chúng tôi.
Câu nói của họ Khang thật là lễ độ và cũng biểu lộ rõ ràng rằng vấn đề không cho người nhập Quan là vấn đề khẳng định.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Khang lão ca đã nói thẳng ra như thế thì lão phu chỉ còn có cách phải tuân theo.
Khang Văn Huy vẫn với vẻ khiêm cung:
– Đây là chuyện bất đắc dĩ xin Quách đại hiệp hiểu mà tha thứ cho vậy.
Quách Thế Phần cười lớn:
– Khang Lão ca khéo nói thế thôi vậy chẳn hay bây giờ phương cách giao

đấu của Phương lão ca như thế nào?
Khang Văn Huy nói:
– Quách đại hiệp và Nhậm nhị hiệp có hai, vậy anh em chúng tôi cũng xin cả hai thù tiếp.
Quách Thế Phần nói:
– Như thế thì hay lắm xin Khang lão ca trương binh khí vậy.
Với tay rút thanh kiếm trên tay Khang Văn Huy nói:
– Xin mời Quách đại hiệp.
Quách Thế Phần vẫn đứng ỳ một chỗ:
– Xin Mời Khang lão ca ra tay trước.
Biết vì cương vị và danh phận nên Quách Thế Phần không chịu ra tay trước, Khang Văn Huy vội nghiêng mình:
– Quách đại hiệp, tại hạ cung kính chẳng qua tòng mạng.
Nói thật chậm rãi và xuất thủ cũng thật là chậm rãi khi câu nói vừa dứt thì mũi kiếm của họ Khang từ từ đưa thẳng về phía vai bên trái của Quách Thế Phần.
Thấy kiếm đến quá chậm Quách Thế Phần biết ngay đó là một hư chiêu, ông ta gật đầu khen thâm "Thật không hổ danh là Yến Sơn Song Kiệt hắn thấy mình không chịu đánh trước, nên đường kiếm của hắn cũng tỏ ra lễ độ".
Vừa nghĩ Quách Thế Phần vừa nhích sang bên trái cũng bằng một thế chậm rãi để tránh mũi kiếm vừa phát ra. Đồng thời rút nhanh thanh Nhạn Linh Đao chớp xéo bên hông của Khang Văn Huy.
Quay mình một cái thật lẹ Khang Văn Huy lách thanh đao và hạ cánh tay xuống thấp đưa ngược mũi kiếm lên vai phải của Quách Thế Phần.
Chỉ qua hai chiêu ướm thử Quách Thế Phần biết đã gặp tay kình địch, ông ta không dám khinh địch vội thi triển "Cửu Cung Đao Pháp" tạo thành một vòng hoa thép cuốn chặt lấy chu thân.
Riêng Khang Văn Huy đối với vị chưởng môn danh chấn Hoài Dương, hắn lại càng không dám một giây khinh xuất thanh trường kiếm tận dụng "Bát Quái Danh Gia" đem tất cả bình sinh sở học sử dụng "Long Hình Bát Kiếm" ánh thép cuồn cuộn như thác lũ.
Cả hai người nhập cuộc bằng khí thế tương đương chưa có manh nha vấn đề cao ha.....
Cùng lúc ấy Dương Sĩ Kiệt đã xốc ngọn đoạn thương hằn hộc:
– Tại hạ cũn xin hầu Nhậm Nhi hiệp.
Thấy thái độ tự kiêu của hắn Nhậm Bá Xuyên có hơi giận dữ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười:
– Dương lão ca đã ban chiêu thì tại hạ cũng xin thù đáp vậy.
Thấy chiếc ống điếu ngắn ngủn, Dương Sĩ Kiệt tỏ vẻ khinh thường:
– Nhậm nhi hiệp định dùng chiếc ống điếu ấy để giao đấu cùng tại hạ à?

Nhậm Bá Xuyên cười:
– Chiếc ống điếu này theo tại hạ đã hơn mười năm rồi bình thường nó rất vừa tay. Nhưng bây giờ so với ngọn thương của Dương lão ca thì có phần hơi ngắn.
Dương Sĩ Kiệt nói:
– Theo tại hạ thì Nhâm nhị hiệp nên thay binh khí đi là phải.
Nhậm Bá Xuyên lạnh lùng:
– Ngắn hơn một chút cũng không sao cổ nhân thường nói "Xích Hữu Sở Đoản" dài hay ngắn chắc không có gì đáng ngại.
Dương Sĩ Kiệt nói:
– Binh khí vốn vô tình khi chạm vào tự nhiên phải có chuyện thương vong, tuy nhiên Nhậm nhi hiệp yên lòng tại hạ chỉ có thể làm cho nhị hiệp mang thương chứ chắc không bao giờ làm sơ sẩy đến tính mạng đâu.
Nhậm Bá Xuyên vòng tay cười:
– Vâng! Vâng! Rất mong Dương lão ca thủ hạ lưu tình cho.
Dương Sĩ Kiệt hừ hừ hai ba tiếng:
– Xin Nhậm nhị hiệp hãy nên cẩn thận.
Ngọn thương cùng một lượt với câu nói hoa lên, từng vừng hoa thép cuốn bay tới tấp.
Nhậm Bá Xuyên bật chiếc ống điếu lên, hai món binh khí chạm vào nhau phát lên một tiếng khô khan và hai chân của Nhậm Bá Xuyên nhìn như hơi luống cuống...
Dương Sĩ Kiệt nhếch môi khinh khỉnh...
"Khai Bi Thủ" của Hoài Dương Tiêu Cục dưới mắt hắn chỉ là hạng lục tục thường tài.
Và một khi đã chiếm được tiên cơ, hắn đâu lại dể bỏ qua hắn vung ngọn trường thương biến thành một vùng hoa thép chỉa ngay vào ngực Nhậm Bá Xuyên.
Ngay khi Dương Sĩ Kiệt chắc mình thắng thế, chợt nghe Nhậm Bá Xuyên cười nhẹ một tiếng, từ trong tay ông vụt bay ra một vệt đen đen bắn thẳng vào giữa ngực Dương Sĩ Kiệt.
Không nói vệt đen thì không đúng, vì khối đen đó bay tới quá nhanh thành ra khó mà phân biệt và ngọn thương của Dương Sĩ Kiệt xỉa ngay vào đó, chính việc này làm cho Dương Sĩ Kiệt giật mình, hắn lật đật kềm chặt ngọn thương đỡ lấy.
Một tiếng va chạm nghe điếc óc, nhiều tia lửa bắn ra tự nhiên chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên bị gạt ra nhưng cánh tay của Dương Sĩ Kiệt chợt nghe tê điếng...
Bây giờ thì hắn đã hết hồn, thật hắn không ngờ chiêu thứ nhất vừa rồi chỉ là cái giáo đầu mà Nhậm Bá Xuyên đã cố tình làm cho hắn dễ người khinh

địch.
Quả thật là tay lợi hại Nhậm Bá Xuyên dùng ngay thế liên hoàn, chiếc ống điếu vừa bật ra thì đã quay sang thế khác chiếc ống điếu thay vì dạt trượt ra ngoài bây giờ lại vừa vặn gõ đúng vào "Kỳ Môn Huyệt" của Dương Sĩ Kiệt.
Không còn làm sao đỡ kịp Dương Sĩ Kiệt đành phải hít một hơi thật dài hai chân chỏi mạnh nhảy thụt ra sau.
Nhậm Bá Xuyên bật tiếng cười sằng sặc ông ta tràn minh tới chiếc ống điếu như hình với bóng bám chặt đối phương.
Tất cả những đường chiêu loáng thoáng đều nhắm đúng vào những trọng huyệt của Dương Sĩ Kiệt.
Bị đối phương bức bách quá làm cho Dương Sĩ Kiệt trở tay không kịp vì ngọn thiên quá đà hắn đành phải liên tiếp thối lui....
Binh khí vốn thường hay khắc chế đáng lý lợi thế phải về phía những món binh khí dài hơn nhưng đó là trường hợp ở xa trái lại, hình như Nhậm Bá Xuyên biết rõ về ưu thế ấy nên ông ta cứ bám riết sát một bên quần thảo, làm cho ngọn thương chẳng những không chiếm được tiên cơ mà lại còn trở thành vô dụng.
Tuy nhiên, ngọn trường thương vẫn có thể thu ngắn lại để mà chống đối nhưng không phải là sở hữu của Dương Gia, vì thế nên chỉ một chiêu là họ Dương bị rơi ngay vào thế hạ phong.
Nắm trọn được cơ hội Nhậm Bá Xuyên bèn ngoài thì đánh thật bức nhưng trong lòn thì lại bình tỉnh phi thường, chỉ độ hơn mười chiêu ông ta vụt nghiêng mình dùng đầu ống điếu móc ngược lên vai Dương Sĩ Kiệt.
Một thế đánh xem thật nhẹ nhàng nhưng lại là một ngọn đòn hiểm độc, nhất là đại kỵ với ngọn trường thương vì đỡ theo đòn dài thì dễ gặp phải lối đánh gần như nhập nội thì muốn thu ngắn lại cũng đã chậm mất.
Dương Sĩ Kiệt đành phải bật ngửa mình ra sau dồn chân lực xuống hay chân lấy tấn để cho chiếc ống điếu bị trợt ra ngoài, nhưng không ngờ Nhậm Bá Xuyên chỉ chờ có thế chiếc ống điếu vừa quật lên nữa chừng vụt gạt nhẹ xuống gõ ngay vào đầu gối của họ Dương.
Bây giờ thì quả đã không còn phương cách nào tránh nữa, Dương Sĩ Kiệt nghiến răng ôm cây trường thương ngã nhoài xuống đất lăn tròn như đòn bánh tét, hắn lăn luôn mấy vòng mới chỏi tay tung mình đứng dây và cơn giận đã làm cho hắn đánh liều vừa đứng lên là ngọn trường thương đã phóng thẳng vào giữa mặt đối phương.
Khẻ nghiêng mặt qua bên trái để cho ngọn trường thương vuột ra phía sau, tay cầm ống điếu của Nhậm Bá Xuyên bắt trên kéo xuống...
Bị vuột ngọn thương Dương Sĩ kiệt biết cơ nguy đã đến bên mình nhưng đã phóng tay quá mạnh, hắn không làm sao gượng nổi đành phải lao theo, nhưng ngay lúc đó hắn chợt nghe đầu gối tê rần khi bị chiếc ống chạm nhẹ

hắn từ từ quỵ xuống.
Đúng vừa tầm của thế đứng Nhậm Bá Xuyên tung chân đá thẳng một cú không mạnh lắm nhưng cũng đủ làm cho Dương Sĩ Kiệt bị lăn tròn như một trái cầu.
Vừa chỏi tay đứng dậy tức muốn vở hông Dương Sĩ Kiệt trợn mắt gần tóe lửa:
– Nhậm Bá Xuyên, ta sẽ cùng chết với ngươi!
Hắn dồn cả sức lực trên tay cả thân mình với ngọn trường thương lao thẳng vào ngực Nhậm Bá Xuyên với ngọn đòn đổi mạng.
Nhậm Bá Xuyên né sang bên trái vòng tay:
– Xin lỗi.... xin lỗi.... huynh đệ nhất thời lở tay không biết Dương lão ca có đau không nhỉ?
Dương Sĩ Kiệt tức gần ói máu, hắn rống lớn:
– Khốn kiếp, ngươi dám cùng ta đánh đến ba trăm chiêu nữa không?
Vừa nói hắn đâm thẳng tới một thương thật mạnh.
Nhậm Bá Xuyên cứ tránh và miệng vẫn cứ cười:
– Dương lão ca đừng giận chứ thắng bại là binh gia thường tình làm gì phải nổi nóng với nhau như thế? Bọn mình là kẻ giang hồ có thắng hay bại cũng phải đường hoàng một chút chứ.
Dương Sĩ Kiệt nghiến răng:
– Khốn kiếp ngươi chỉ rình vào tình thế bất phòng chứ ông đã thua ngươi à?
Cây thương của hắn cứ ào ào lao tới với một khí thế cực kỳ hung hãn.
Nhậm Bá Xuyên nhảy lùi ra sau phiến đá và vẫn cười:
– Thương pháp của Dương lão ca huynh đệ đã lãnh giáo quá đủ rồi....
Ngọn trường thương của Dương Sĩ Kiệt như không một chút nào ngưng lại hắn hồ hồ hộc hộc lao tới và uốn ngọn thương như con rắn cuốn lấy Nhậm Bá Xuyên.
Phía bên kia Quách Thế Phần và Khang Văng Huy cũng đã đánh đến những đòn thí mạng.
Ngót một trăm chiêu Khang Văn Huy cảm thấy tuy mình chưa có triệu chứng để nói lên sư bại nhưng công lực của Quách Thế Phần quả đã trội hơn một bực, hắn biết rất rõ ràng đến mức cuối cùng thì chắc chắn phần kém thế nhất định sẽ về mình.
Và nhìn về cuộc chiến giữa Nhậm Bá Xuyên với Dương Sĩ Kiệt họ Khang càng thấy rõ thế tương quan, đến phút cuối cùng khi thấy Dương Sĩ Kiệt bị một đá lăn tròn, làm cho tinh thần của Khang Văn Huy bị nhất thời chi phối ngay khi đó chợt nghe tay cầm kiếm bị dội rêm và bóng của Quách Thế Phần nhoáng lên trước mặt, năm ngón tay như câu móc của ông ta bấu thẳng vào ngực họ Khang.
Tự nhiên, Khang Văn Huy không lạ lùng gì với ngón "Ưng Trảo Công" đã

làm cho họ Quách nổi danh suốt mấy mươi năm và chỉ nhận ra để mà thêm hốt hoảng chứ không làm sao tránh kịp...
Nhưng ngược lại với ý nghĩ là phải chết của Khang Văn Huy hắn chỉ nghe một cái xô nhè nhẹ hắn thụt lùi luôn ba bước va khi nhận ra thì Quách Thế Phần vẫn đứng yên một chỗ mỉm cười chứ không đuổi theo mà cũng không chuẩn bị tấn công.
Đã từng xông pha ngàn trận tự nhiên Khang Văn Huy biết ngay họ Quách đã thủ hạ lưu tình bởi vì nếu quả thật dùng đến "Ưng Trảo Công" thì cho dù không chết cũng phải mang thương không nhẹ.
Hắn chợt cảm thấy e thẹn về thái độ trước đó của mình, nên vội vàng thu kiếm vòng tay:
– Đa ta Quách đại hiệp đã lưu tình, huynh đệ xin nhận là thua.
Quách Thế Phần nở nụ cười hòa hoãn:
– Kiếm pháp của Khang lão ca nếu tại hạ không dùng "Ưng Trảo Công" thì không làm sao phá nổi.
Khang Văn Huy qua qua phía Dương Sĩ Kiệt kêu lớn:
– Dương nhị đệ hãy dừng tay lại!
Tuy phải vâng lời nhưng họ Dương vẫn còn hằn hộc:
– Lão ca đệ chưa thua hắn đấy nhé!
Khang Văn Huy trầm giọng:
– Đi!
Khẻ vòng tay về phía Quách Thế Phần Khang Văn Huy suất lãnh bọn Lý Gia Tứ Tướng băn thẳng vào cửa cốc.
Quách Thế Phần nhìn theo và khẽ thờ phào:
– Chúng ta cũng đi thôi!
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Có lẽ bắt đầu từ nay mình và Lý Gia có chuyện với nhau rồi đấy.
Quách Thế Phần nghiêm giọng:
– Rất mong là đừng như thế.
Quách Thế Phần cõng Giang Hàn Thanh cùng Quản Thiên Phát với Nhậm Bá Xuyên băng vào cửa cốc.
Vào trong khe núi rồi mọi người nhìn lên mới thấy hai bên vách đá cao ngất trời, con đường chính giữa y như một khe nứt của trái núi cao.
Con đường dốc ngược càng lúc càng lên cao, gió núi vù vù cuốn lên phát ra thành tiếng rít không bao giờ ngớt.
Qua nhiều khúc quanh thì trước mặt có một khoảng trống tương đối bằng phẳng, dòm trở lại con đường lúc nảy bây giờ trở thành hun hút lờ mờ không còn thấy rõ.
Quách Thế Phần đứng lại dòm quanh bốn phía và gục gật đầu:
– Nơi đây có lẽ là đến Bạch Vân Quan...

Cả bọn lại tiếp tục lên một khoảng nữa chợt thấy trước mặt có một khoảng trống trồng đầy cây thuốc có thứ mới, có thứ lâu nhiều thứ đã đơm bông kết trái đúng là Thanh Phong Đạo Trưởng đã sưu tập những thuốc quí đem về đây trồng lại một vùng.
Chính giữa là một con đường từng bậc trải đá trắng tinh, phía trên mái tranh phủ nát bên dưới có bàn ghế nho nhỏ dường như để cho khách nghĩ chân và một tấm biển đề "Xin dừng lại đây", nét chữ thật đẹp.
Phía bên trong có rừng trúc là đà có vòng tường chói đỏ, đó chính là Bạch Vân Quan. Bọn Quách Thế Phần vừa dừng chân thì từ bên trong có mấy bóng người loáng thoáng nhảy ra họ Quách khẽ cau mày....
Nhất định là người của Lý Gia lại đón chân nữa rồi....
Nhậm Bá Xuyên nhích tới thấp giọng:
– Đại sư huynh, có phải bọn Lý Gia cản nữa đấy.
Quách Thế Phần noi:
– Chúng ta cứ nghĩ lại nơi đây để xem sao.
Giang Hàn Thanh được Quách Thế Phần đặc ngồi trên chiếc ghế tre trong giải nhà tranh, hắn cúi mình dầu dầu:
– Chỉ vì tiểu điệt mà hai lão thúc phải kết oán với Hà Bắc Lý Gia thật khiến cho tiểu điệt xốn xang...
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Lý Quang Trí ở tại Bạch Vân Quang dưỡng bịnh thế mà lại cấm không cho người khác tới, thật là một thái độ khinh người!
Quách Thê Phần khoát tay:
– Cũng có thể người ta có những khó khăn chúng ta không nên vội trách.
Hai người vừa nói chuyện thì mấy người bên trong cũng vừa ra tới dẫn đầu là một gã thiếu niên khoảng ba mươi tuổi hắn mặc chiếc áo màu lam và bằng vào cặp mắt long lanh với đôi mày xếch ngược, khí thế của hắn nhìn qua hơi có vẻ kiêu căng.
Bên sau bốn người chính là Lý Gia Tứ Tướng.
Đưa đôi mắt sáng quét nhanh qua bọn Quách Thế Phần và gã thiếu niên dùng cây quạt chỉ hỏi:
– Có phải bốn người này không?
Một trong bốn tên thuộc hạ cúi đầu:
– Vâng! Chúng đấy!
Gã thiến niên hất mặt về phía bốn người:
– Ai là Quách Thế Phần?
Nhậm Bá Xuyên bắt đầu nổi nóng vì thái độ vô lễ của gã thiếu niên nhưng Quách Thế Phần đã đứng dậy mỉm cười:
– Lão phu chính là Quách Thế Phần, chẳng hay tiểu ca danh tính là gì?...
Một trong tứ tướng của Lý Gia đáp:

– Công tử chúng ta đó!
Quách Thế Phần lại mỉm cười:
– À... thì ra đây là Lý công tử, thật lão phu thất kính.
Lý Công tử vẫn lạnh lùng:
– Quách bằng hữu chắc đã biết rằng gia phụ của ta đang dưỡng bịnh nơi đấy rồi chư?
Quách Thế Phần nói:
– Vâng, vừa rồi lão phu có nghe Khang lão ca nói qua.
Lý công tử nhướng mắt:
– Biết rồi thì tốt, trong thời gian gia phụ ta dưỡng bịnh không cho một ai bén mãng đến đây, vậy bốn người của Quách bằng hữu hãy trở về.
Giọng nói của gã công tử nhà họ Lý thật là lớn lối y như cứ mỗi một lời nói của hắn là một cái lịnh mà ai ai cũng phải tuân theo....
Quách Thế Phần vẫn cười điềm đạm:
– Nội điệt của lão phu vì mang trọng bịnh chứng bịnh này chỉ có Thanh Phong Đạo Trưởng...
Lý công tử ngắt ngang:
– Ta vốn không thích nói nhiều, các ngươi hãy trở ra ngay.
Không còn dằn được nữa Nhậm Bá Xuyên ngửa mặt cười dài:
– Nhà họ Lý đã mua đứt Bạch Vân Quan rồi à?
Lý công tử liếc xéo Nhậm Bá Xuyên, tư tưởng của Lý Gia sẵn lòng căm hận nên vội nói nhanh:
– Hắn là nhân vật thứ hai của Hoài Dương Phái tên là "Khai Bi Thủ Nhậm Bá Xuyên".
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Vâng, huynh đệ là Nhậm Bá Xuyên đây.
Gã Lý công tử cầm cây quạt quơ quơ trước mũi:
– Cái thứ tiểu danh tiểu khí của cái gọi là Hoài Dương Phái mà có nghĩa gì trước Lý Gia của ta đâu mà vội nêu danh?
Bây giờ thì hình như Quách Thế Phần không dằn được nữa, ông ta vuốt râu cười khẩy:
– Là một trong danh liệt tứ đại danh gia trong chốn giang hồ tự nhiên Lý Gia không xem Hoài Dương Phái vào đâu nhưng lão phu đưa nội điệt đến đây để cầu y chứ đâu phải đến để hầu chuyện với Lý Gia?
Lý công tử hất mặt:
– Nếu Quách bằng hữu không phục thì cứ thử xem, chỉ cần thắng tại hạ là có trọn quyền muối đi đâu cũng không còn ai cản trở.
Nhậm Bá Xuyên cười nhạt:
– Thì cứ nói phắt như thế phải có hơn không? Chính Nhậm mỗ cũng đang muốn xem tài nghệ của Lý Gia đến bực nào mà đến một tên tiểu tử cũng

ngông cuồng như thế.
Lý Công tử chớp mắt:
– Bằng vào các hạ đấy à?
Nhậm Bá Xuyên nhịp nhịp chiếc ống điếu:
– Hãy thắng ta rồi sẽ nói chuyện sau.
Lý Công tử nhướng mày cười nhạt:
– Đâu có phải là chuyện kia? Nếu các hạ có thể qua được hai mươi chiêu dưới cây quạt của ta thì Lý mỗ kể như thua đấy.
Nhậm Bá Xuyên giận rung từ bao nhiêu năm ngang dọc giang hồ ông ta chưa hề gặp kẻ nào tỏ ra lớn lối như thế này. Nhưng ngay lúc đó thì Quách Thế Phần đã dùng phương pháp " Truyền Âm Nhập Mật" nói với người nhị đệ:
– Lão nhị! Hắn lớn lối như thế tự nhiên cũng phải có chỗ hơn người, nhị đệ cố mà cẩn thận.
Là một con người tuy nóng tính nhưng đã từng lâm trận, thêm vào đó được sự cảnh cáo của Quách Thế Phần nên Nhậm Bá Xuyên cố giữ vẻ bình tỉnh vòng tay:
– Nhậm mỗ xin lãnh giáo.
Vừa nói tay phải vừa đẩy chiếc ống điếu lên ngọn đòn thứ nhất nhắm ngay vào vai trái của đối phương.
Bằng vào thế "Lưu Tinh Truy Nguyệt" nếu kẽ địch cứ đương đầu tiếp chiêu thế đánh sẽ biến sang khác tầm công kích, tự nhiên đó là một ngón đòn với tất cả kinh nghiệm danh gia.
Chỉ mới chiêu thứ nhất Nhậm Bá Xuyên đã tung sát thủ đủ thấy chỉ tốc quyết thắng nhưng Lý công tử chỉ cười nhạt và nhích sang bên phải, đồng thời chiếc quạt xòe ra chận ngay chiếc ống điếu đang đi tới.
Thật không ngờ Nhâm Bá Xuyên không thể nào ước lượng được rằng thế đầu của mình lại bị bạt ra một cách quá dễ dàng, nhưng đòn đã buông ra không làm sao thu lại, ông ta bị bức phải thối lui....
Ngay trong lúc đó Lý Công tử tung mình vọt tới chiếc quạt đang xòe ra vụt xếp lại thật nhanh và điểm thẳng vào Tương Đài Huyệt của Nhậm Bá Xuyên cách điểm vừa nhanh lại vừa chính xác.
Đã đánh vuột còn bị tấn công bức bách, Nhậm Bá Xuyên nổi nóng thét lên một tiếng vung chiếc ống điếu đánh luôn một lúc tám chiêu....
Bằng một tư thế ung dung Lý công tử tránh né thật là nhanh nhẹn chờ cho Nhậm Bá Xuyên đánh đến một chiêu thật sát, hắn vụt xếp hẳn cây quạt lại đưa lên đối kháng.
Hai món binh khí chạm thật mạnh có lẽ không phải vì Lý công tử dùng sức mà là vì Nhậm Bá Xuyên tấn công hết sức mình, một tiếng dội lại ông nghe lớn lắm nhưng Nhậm Bá Xuyên lại bị tê điếng cánh tay, ngay lúc ấy cây

quạt của Lý công tử điểm đúng vào Uyển Mạch...
Luôn cả việc nhìn thấy bóng quạt cũng còn không kịp, vì cách đánh của Lý công tử hình như nhằm làm hoa mắt Nhậm Bá Xuyên đánh dồn công lực xuống hai chân tống lên một cái thật mạnh nhảy tuốt ra sau.
Lý công tử cười nhạt:
– Tại hạ nói hai mươi chiêu hình như quá sức đối với Nhậm bằng hữu, hãy coi chừng đây chỉ mới đến chiêu thứ hai thôi....
Thật sự, Nhậm Bá Xuyên đã đánh nhiều, nhưng Lý công tử chỉ mới một chiêu và chỉ một chiêu thôi sự thắng bại sẽ về ai cũng đã quá rõ ràng.
Bị lui luôn mấy bước Nhậm Bá Xuyên cũng đã thấy rõ đường chiêu theo cánh quạt của Lý công tử quả nhiên lợi hại, luôn cả Quách Thế Phần đứng ngoài cũng phải giật mình.
Chưởng danh của Hà Bắc Lý Gia đã làm chấn động giang hồ, đối với "Tiên Nhân Chưởng" của Lý Quan Trí, Quách Thế Phần cũng đã ước lượng tương đương với "Ưng Trảo Công" của mình, nếu "Ưng Trảo Công" có kém cũng chẳng là bao, nhưng chuyện chiêu phiến của họ Lý thì thật tình chưa hề nghe thấy thế sao con hắn lại có đường quạt lợi hại như thế nay?
Tự nhiên chuyện đó không phải chân truyền của Lý Gia, mà nhất định Lý công tử hãy còn có danh sư.
Nhưng tính trên đầu ngón tay trong võ lâm hiện nay những người sử dụng quạt thì thật là ít có thể dùng những đường quạt thần tốc như Lý công tử thì lại chẳng có mấy ai.
Quách Thế Phần cau mày trầm ngâm đứng lặng trong khi từ trong xá, Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh âu lo bàn bạc.
Giang Hàn Thanh nói thật nhỏ và tay luôn vẽ lên mặt đá, Quản Thiên Phát đứng một bên chăm chú nhìn theo....
Bên ngoài Nhậm Bá Xuyên đã tháo mồ hôi ông ta đã từng gặp đại địch, nhưng bây giờ mới thật sự kinh hoàng bây giờ thì ông ta xuất chiêu không với mục đích tấn công mà chỉ chuyên lo vấn đề đỡ gạt.
Tay phải dùng chiếc ống điếu đánh những chiêu thận trọng tay trái thủ vào giữa ngực. Chuẩn bị đầy đủ sức lực để thi triển "Ưng Trảo Công", một thế đánh, đối với Nhậm Bá Xuyên chỉ là thế đánh cuối cùng...
Càng đánh Nhậm Bá Xuyên càng phải thụt lùi và sắc mặt của Lý công tử đã bừng sát khí.
Thình lình cáng quạt của Lý công tử vụt quét trầm và Nhậm Bá Xuyên buộc thế phải nhảy vọt lên vì cánh quạt nhằm đúng vào đại huyệt nơi đầu gối....
Nhưng Lý công tử cũng chỉ chờ có thế khi Nhậm Bá Xuyên vừa tung mình lên thì cánh quạt của Lý công tử cũng cuốn theo lên.
Đã từng bị người đánh bức cho nên khi chân còn chưa chấm đất chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên cũng theo đà xuống đó giáng đúng vào thiên linh

cái của đối phương.
Tự nhiên đó là một đòn trí mạng, một đòn cực kỳ hiểm ác trong thế xuất thủ khi đang bị tấn công và tự nhiên Nhậm Bá Xuyên cũng thừa biết rằng cú đánh đó không làm sao hại được một kẻ kình địch như Lý công tử nhưng kết quả nhất định sẽ đưa lại nhiều lời thế cho mình.
Vì khi gặp phải một thế đánh từ trên bổ xuống và nhất là đối phương đang từ dưới cuốn lên, tự nhiên Lý công tử phải bị vào thế yếu cái hay nhất bất cứ với ai là phải lách mình tránh sang hướng khác và trong nháy mắt ấy có thể tạo cho họ Nhậm những lợi thế liền theo. Thật là chuyện bất ngờ chính đứng ngoài Quách Thế Phần cũng phải công nhận lối đánh của Nhậm Bá Xuyên thật là đúng lúc trong khi dị thế hạ phong nhưng chẳng những tránh né mà lại còn đưa thẳng cánh quạt lên đón đỡ...
Không cao thủ nào lại đánh liều như thế chỉ trừ trường hợp không còn tránh né kịp như với Lý công tử trong lúc này thì chuyện nhảy tránh là có dư. Thế nhưng hắn lại không làm hắn đưa cây quạt lên đỡ chiếc ống điếu trong thế yếu.
Rốp!
Một tiếng kêu chát chúa chiếc ống điếu của Nhậm Bá Xuyên bị vụt khỏi tay nhưng quả xưng danh nhị lãnh tụ phái Hoài Dương. Họ Nhậm tuy núng thế nhưng vẫn còn tỉnh táo, chiếc ống điếu vừa bị bật văng thì bàn tay trái thủ sẵn nơi ngực từ nãy giờ đã tung ra thật lẹ.
Khi chiếc ống điếu vừa bị bật văng đầu cây quạt của Lý công tử đã điểm ngay vào chót vai của Nhậm Bá Xuyên, nhưng hắn không ngờ trong tình trạng như thế mà họ Nhậm vẫn còn bình tĩnh tung sát thủ...
Bây giờ thì đến phiên họ Lý hồn bất phụ thể vì ngọn "Ưng Trảo Công" của đối phương mà chụp trúng thì cho dù không táng mạng thì cũng không còn mong chiến đấu hắn đành phải bật ngửa người ra phía sau và gượng mãi mới đứng vững được...
Nhìn xuống ngực mình, cả thân áo trước bị cái chụp sượt rách ra mấy mảnh.
Bị đầu cây quạt giáng trúng chót vai, Nhậm Bá Xuyên mất đà té ngửa, nhưng trong cái chớp mắt ấy ông ta vẫn tung được đòn tối hậu.
Lý công tử mất thần một lúc khá lâu mới hoàn hồn lại được hắn hầm hầm xốc tới nghiến răng:
– Ta đã bảo không thể quá mười chiêu....
Miệng nói và chân hắn vừa tung tới, hắn tung một cú đá thật mạnh vào giữa ngực Nhậm Bá Xuyên...
Tuy bị đánh trúng chót vai, nhưng không bị phạm vào trọng huyệt Nhậm Bá Xuyên mất đà té ngửa nhưng khi cú đá của Lý công tử vừa tới thì ông đã tung mình lăn khỏi mấy vòng và đứng phắt lên ngay.
Trong khi ấy thì Quách Thế Phần đã nhảy ra án trước mặt Lý công tử:

– Sao Lý công tử lại bức người thái quá như thế?
Lý công tử cười gằn:
– Bây giờ đến lượt Quách bằng hữu đấy chứ?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Tự nhiên!
Lý công tử chưa phát tác thì Quản Thiên Phát đã vội bước ra:
– Di trượng! Xin để cho tiểu điệt đối phó!
Quách Thế Phần cau mày ...
Đến người nhị sư thúc của hắn mà vẫn còn bị bại chính mình buột lòng phải ra tay nhưng cũng chưa chắc thắng bại sẽ ra sao người đồ đệ của mình làm sao chống đỡ với một tay lợi hại như thế chứ?
Và ông ta nhìn thẳng vào mặt Quản Thiên Phát khẽ lắc đầu:
– Hiền điệt hãy lo bảo vệ cho huynh trượng chuyện này hãy để cho ta.
Trong giọng nói của Quách Thế Phần đã ngấm ngầm cho Quản Thiên Phát biết rằng hắn không phải là đối thủ, nên không chịu chi hắn đối đầu không ngờ Quản Thiên Phát đã không chịu lui mà lại còn cương quyết:
– Di trượng là đương kim chưởng môn một phái, cho dù "Tiền Nhân Chưởng" Lý lão Trang Chủ đến đây Di trượng có ra mặt đối đầu thì cũng chưa phải hoàn toàn xứng đáng, huống hồ Lý công tử chỉ là hậu bối, nếu Di trượng cùng với hắn động thủ thì có mất đi danh phận của mình hay sao? Xin Di Trượng cho tiểu điệt thay mặt giải quyết chuyện này.
Đúng! Quản Thiên Phát nói rất đúng lý, cho dù Quách Thế Phần có thắng Lý công tử thì danh vị cũng bị giảm đi huống chi, nếu không may bị bại thì càng mất mặt hơn!
Quách Thế Phần nhìn người đồ đệ mà trong lòng bứt rứt không yên...
Hơn ai hết, ông ta biết tên đệ tử thứ ba này tuy có đạt được ý muốn nhưng hắn vốn là người cơ trí tự nhiên hắn cũng đã biết không phải là địch thủ của đối phương, thế thì tại sao lại tính chuyện liều như thế?
Hay là vì danh dự của sư môn, hắn quyết làm liều chết để tròn bổn phận.
Nhưng nếu như thế thì có ích lợi gì cho đại cuộc?
Càng nghĩ Quách Thế Phần càng thấy kho xử nên ông ta trầm giọng:
– Lý công tử thân hoài tuyệt học, ngươi đâu phải là đối thủ mà mong chuyện làm xằng. Hãy lùi lại cho mau.
Quản Thiên Phát nhìn thẳng vào mặt Quách Thế Phần giọng hắn càng cương quyết:
– Tiểu điệt tự lượng sức mình, xin Di trượng đừng lo ngại.
Quản Thiên Phát càng nói, Quách Thế Phần càng thêm hoài nghi ông ta nghĩ rằng người đồ đệ đã đánh liều để báo đáp ân sư, hắn đã có ý định cùng với Lý công tử "Đồng Quy Ư Tận" chứ đâu phải hắn không nhìn thấy tương quan lực lượng?

Nghĩ đến chuyên hy sinh Quách Thế Phần chợt cảm nghe nghèn nghẹn trong cổ họng, ông ta không nói nên lời....
Trong lúc còn đang khốn đốn lo âu, chợt nghe từ trong giải nhà tranh Giang Hàn Thanh nói vọng ra bằng một giọng yếu ớt:
– Di Trượng! Xá đệ đã muốn cùng Lý công tử lãnh giáo đôi chiêu xin Di Trương hãy để cho hắn thử.
Quách Thế Phần mím miệng ngạc nhiên...
Không hiểu tại sao Giang Hàn Thanh lại nói ra cấu ấy?
Tuy đã bị hủy hoại công lực nhưng người con trai thứ hai của họ Giang vẫn đủ trình độ võ công để phán đoán vấn đề, chứ đâu có thể hàm hồ?
Không hàm hồ nhưng tại sao hắn lại có thể đưa ra ý kiến hoàn toàn bất lợi cho Quản Thiên Phát như thế?
Đối với Giang Hàn Thanh Quách Thế Phần là người ân, nhất là hắn không phải một con người cao ngạo, tự nhiên không khi nào lời Giang Hàn Thanh cố đẩy bạn vào tròng.
Ngay trong khi Quách Thế Phần còn đang tư lự thì Lý công tử đã phẩy chiếc quạt cười khẩy:
– Đã thương lượng xong chưa?
Và hắn lại cười cười giáng một đòn ác liệt:
– Không phải thiên binh vạn mã, ta chỉ đơn độc một người làm gì mà lại quá như là họp quân sư để dự trù quyết sách như thế nhỉ?
Quản Thiên Phát mỉm cười:
– Có chi mà các hạ lại nôn nóng như thế? Sớm muộn gì cũng có người làm cho các hạ thỏa mạn kia mà?
Thấy họ Lý cười khinh khỉnh, Quản Thiên Phát nói tiếp:
– Tôi nói thỏa mãn các hạ nghĩa là sẽ có người đánh lui công tử đó.
Lý công tử cười mỉa:
– Đánh lui được tại hạ e rằng trên giang hồ không có người nào!
Quản Thiên Phát vẫn cười:
– Cao nhân tắc hữu cao nhân... các hạ nói như thế chẳng hóa ra tự phụ hay sao?
Lý công tử nhếch mép lạnh lùng:
– Câu nói đó đối vơi Hoài Dương thì không có gì đáng gọi là tự phụ cả!
Quản Thiên Phát nhướng mắt cười gằn:
– Vậy thì cũng nên cho các hạ kiến thức đao pháp của Hoài Dương Phái.
Nghe Lý công tử gọi đích danh Hoài Dương Phái ra miệt thị Quách Thế Phần cũng không dằn được nữa, ông ta cười lớn:
– Gia Lân rất khó mà gặp được một cao nhân Lý công tử ngươi hãy lĩnh giáo Lý công tử đôi chiêu đi, nói không chừng rồi di trượng cũng sẽ xin lĩnh giáo với người đấy.

Lý công tử nhướng mày chỉ vào cả hai người:
– Chuyện chi lại phải kẻ trước người sau? Tại hạ không có thì giờ đâu hãy cứ ào lên một lượt cho mau kết liễu.
Quản Thiên Phát vẫn giữ vẻ trầm tĩnh:
– Tại hạ vừa rồi có nói giá như có cả lịnh tôi ở đây Di Trương tại hạ có lẽ sẽ nể tình mà xuất thủ, chứ chỉ bằng vào các hạ thì không bao giờ có chuyện đó xảy ra....
Lý công tử bộc lột sát cơ:
– Vậy thì ngươi con chờ gì mà không xuất thủ?
Quản Thiên Phát nói:
– Các hạ gấp đến thế à? Chỉ sợ rằng khi tại hạ động thủ thì Lý công tử không còn cơ hội đấy chứ?
Lý công tử thét lớn:
– Hãy coi chừng...
Cây quạt của Lý công tử vùng xếp lại và kéo thành một vòng cung điểm ngay vào giữa mặt Quản Thiên Phát.
Chiêu thế xem thật tầm thường, nhưng khi tung ra rồi biến thế thật là linh động, chỉ vừa nghe hơi gió thì bóng quạt đã tới sát bên.
Quản Thiên Phát nhích lui nửa bước thanh đao hoành ngang giữa bụng tống thẳng ra tới trước.
Chỉ một phát đầu Quản Thiên Phát đã phải dùng đến chiêu "Trực Phúc Thô Tâm" một chiêu hiểm hóc của Cửu C ung Đao Pháp.
Xoảng!
Một tiếng dội nổi lên chát chúa, Quản Thiên Phát nghe cánh tay tê điếng thôi lui mấy bước, thanh đao gần như muốn vuột khỏi tay.
Quách Thế Phần khẽ cau mày....
Mới một chiêu đầu Quản Thiên Phát đã tận dụng hiểm chiêu là con người dè dặt thế tại sao giờ hắn lại liều lĩnh như thế này?
Tự nhiên đối với một tên đệ tử đã gởi gấm nhiều về mai hậu, người lãnh tự phái Hoài Dương phải nặng gánh lo âu đối với một địch thủ lợi hại như thế mà Quản Thiên Phát lại dám công nhiên đương đầu thì quả thật lạ lùng.
Lý công tử hừ hừ trong cổ họng và vụt nhích mình lên, cánh quạt xòe ra rồi lại vụt xếp vào điểm thẳng vào "Kiên Tỉnh Huyệt" của đối phương...
Quản Thiên Phát cong mình lại cả hai tay nắm chặt cán đao, sử dụng ngay thế "Phục Trang Thích Hổ" chỉa thẳng mũi đao vào ngay bụng của gã họ Lý, đà đao lướt tới theo tiếng gió rít lên nghe rờn rợn.
Vừa tránh vừa phản công quả thật là thế đánh cực kỳ nhanh nhẹn mà cũng cực kỳ hiểm độc.
Lý công tử nghiêng mình sang bên trái, chiếc quạt từ trên chặt xuống một tiếng dội nổi lên tóe lửa....

Chiếc quạt trúng ngay lên giữa sống đao.
Có lẽ đã tính toán trước nhờ vào hai tay nắm chặt cán đao nên thanh đao không bị sút khỏi tay, nhưng thanh đao vẫn trầm nặng xuống. Quản Thiên Phát cố giữ thanh đao nhưng hai chân không làm sao chịu nổi thế quân bình nên đầu hơi nhủi về phía trước...
Đã biết trước Quản Thiên Phát không phải là đối thủ của Lý công tử Quách Thế Phần mím miệng kêu nhỏ:
– Thật là nguy hiểm...
Lý công tử không nhân đó tấn kích, hắn ngửa mặt cười ha hả:
– Có thể chịu nổi ta hai quạt thì cũng tạm gọi là có hạng trong giang hồ, nhưng bây giờ là chiêu thứ ba ngươi hãy ráng giữ mình.
Cân nói vừa chấm dứt thì cây quạt lại nhoáng lên.
Lần này thì quá là sát thủ, cây quạt của Lý công tử tung ra thấy bóng từ bốn phía ào ào phủ tới, thật khó mà phân biệt được phương vị tấn công.
Quách Thế Phần nghiến răng vận đầy chân khí tay phải nắm chặt đốc thanh đao, ông ta chỉ chờ nếu Quản Thiên Phát mà không thể thoát hiểm chiêu thì ngọn đao sẽ tức khắc bung ra.
"Khai Bi Thủ" Nhậm Bá Xuyên cũng đã nhìn thấy tình thế cực kỳ nguy ngập, chiếc ống điếu trong tay ông ta cũng bắt đầu rung động, ánh mắt liếc về phía Quách Thế Phần như ngầm hẹn thế giải nguy.
Riêng Quản Thiên Phát thì hình như không thấy đánh nhằm vào kết liễu của Lý công tử, hắn vẫn cứ bồng ngang thanh đao loạng choạng thối lui....
– Đúng là tình thế trong đường tơ kẽ tóc cây quạt của Lý công tử được đà bay tợ cơn gió, rít lên như tiếng đi của lưỡi hái tử thần.
Ngay trong lúc ấy, Quản Thiên Phát vụt thét lên một tiếng, thân hình đang trong tư thế lom khom bỗng bật đứng thẳng lên.
Nhiều tiếng va chạm của binh khí vang lên, bao nhiêu ngọn quạt của Lý công tử quật xuống đều bị hất bật ra ngoài.
Sự tình đột biến nhanh đến mức Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên đang chăm chú để tiếp cứu, cũng không nhìn thấy kịp nhưng cả hai vẫn nhận được chiêu số của Quản Thiên Phát vừa đánh bạt những ngọn quạt của Lý công tử không phải là "Cửu Cung Đao Pháp" của phái Hoài Dương.
Từ trong vòng chiến hai bóng người vụt dạt hẳn ra, Quản Thiên Phát đứng thẳng mình, vẻ mặt hơi sửng sốt và mồ hôi từ trên trán tuôn ra có hột...
Lý công tử tái mặt mím môi, cây quạt bách chiến đã bị rơi xuống đất, thân áo bị toạc một đường, bên vai phải máu đổ bắn ra như xối.
Tự nhiên hắn chỉ bị một vết thương, nhưng vết thương không phải nhẹ.
Lý gia tứ tướng nhìn thấy công tử bị thương, họ cùng một lượt xông lên tiếp ứng.
Lý công tử nghiến răng nhìn chằm chặp vào Quản Thiên Phát, hắn hỏi như

gằn từng tiếng:
– Đòn đánh vừa rồi là một đòn duy nhất có thể đánh bại được ngọn quạt của ta, ta muốn biết đao pháp đó ngươi học của ai?
Qua một phút trấn tĩnh tinh thần, Quản Thiên Phát cười nửa miệng:
– Sao các hạ lại hỏi như thế. Tại hạ là người ở Hoài Dương phái thì đao pháp phải là do sư môn chứ còn người nào nữa?
Lộ vẻ mặt không tin nhưng hắn không hỏi thêm, chỉ nhếch môi lạnh nhạt quay mình đi thẳng.
Tứ tướng Lý gia lượm cây quạt đang bỏ nằm dưới đất và cùng mau bước theo tiểu chủ.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 9
Đường Đao Khắc Chế

Bọn Lý công tử vừa đi thì Quách Thế Phần vội hỏi ngay:
– Quản nhi, ngươi không bị thương đấy chứ?
Quản Thiên Phát lau mồ hôi ngửng mặt cười:
– Di trượng, cũng may cánh tay của cháu chỉ bị đánh bạt tê rần.
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Hay lắm, ngươi đã làm cho Hoài Dương Phái không bị mất mặt với người.
Quách Thế Phần nhìn chằm vào Quản Thiên Phát, nhưng ông ta không lên tiếng tiếp...
Tự nhiên Quản Thiên Phát hiểu được cái nhìn của sư phụ, hắn vội cười:
– Chỉ là may thôi, chiêu thế đánh bại địch nhân hồi nãy là do trưởng huynh mới chỉ điểm.
Khi người đã cải trang thành cháu vợ của Quách Thiếu Phần nên câu nói "Trưởng huynh", Quản Thiên Phát muốn nói Giang Hàn Thanh.
Nghe nói chiêu thế đánh bại Lý công tử vừa rồi do Giang Hàn Thanh chỉ điểm, Quách Thế Phần khẽ gật đầu:
– Giang hiền điệt gia học uyên thâm, thảo nào Lý công tử không mang thảm bại.
Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong bụng của Quách Thế Phần hết sức băn khoăn, không biết Giang Hàn Thanh đã thụ nghiệp của ai, vì từ nhỏ thường đau yếu nên nương theo ngoại và nhất là chiêu số vừa rồi không phải là chiêu số của Giang đại tiên sinh.

Nhậm Bá Xuyên nghe Quản Thiên Phát nói bất giác bật cười:
– Thảo nào vừa rồi luôn cả chuyện nhận rõ chiêu số cũng không làm sao nhận được.
Còn đang nói chuyện, chợt thấy từ phía sau núi một bóng người nhảy vọt ra, Quách Thế Phần cau mặt...
Chẳng lẽ người của Lý gia lại đến...?
Nhậm Bá Xuyên quay lại khẽ kêu:
– Đại sư huynh, họ lại đến nữa kìa....
Quách Thế Phần gật đầu:
– Bây giờ thì chuyện đã phiền phức lắm rồi, thôi thì cứ đối đầu giải quyết chứ không làm sao hơn được.
Nhưng khi người ấy đến gần, cả bọn mới thấy tình hình được đổi khác...
Không phải dáng dấp của nhà họ Lý mà là đạo nhân mặc áo màu xanh tay thủ phất trần, ông ta khẽ gật đầu chào:
– Chư vị có phải là người của Hoài Dương Phái?
Quách Thế Phần thủ lễ:
– Vâng, chính chúng tôi đây.
Đạo nhân áo xanh:
– Chẳng hay vị nào là Quách đại hiệp?
Quách Thế Phần đáp:
– Lão phu là Quách Thế Phần.
Đạo nhân áo xanh vòng tay:
– Quan chủ của bần đạo nghe tin cho nên bần đạo đến đây tiếp đón.
Quách Thế Phần hơi lấy làm lạ, nếu với cung cách này thì Thanh Phong đạo trưởng cũng đâu phải là kẻ không lành?
Tuy vậy ngoài mặt Quách Thế Phần vẫn tỏ ra thận trọng:
– Không dám, lão phu chỉ mong rằng được Quan chủ thứ tội đường đột của chúng tôi.
Đạo nhân áo xanh nói:
– Quan chủ đang chờ đợi, xin chư vị vui lòng nhập Quan để dùng trà.
Ông ta vòng tay quay mình đi trước.
Quách Thế Phần ngửa mặt thở phào như trút xong gánh nặng ngàn cân.
Bắt đầu lên đường, cả bọn đều nơm nớp âu lo sợ Thanh Phong đạo trưởng không chịu tiếp kiến, ông ta vẫy tay cho Nhậm Bá Xuyên và Quản Thiên Phát cõng Giang Hàn Thanh theo chân vị đạo nhân.
Đi được chừng năm mươi trượng, cảnh vật có nhiều đổi lạ, con đường bằng phẳng chỉ đến đây là tận cùng, trước mắt là một cánh rừng trồng toàn cây thuốc, chỉ có một con đường nhỏ quanh co thẳng đến Bạch Vân Quan.
Bạch Vân Đình vốn là một địa khu nghiêng theo sườn núi, nơi đây ước khoảng vài mươi mẫu đã được khai phá trồng thành một rừng cây thuốc

mênh mông, rất nhiều con đường nhỏ lát đá xuyên ngang dọc mường tượng hình Bát Quái, Bạch Vân Quan nằm trong vành đai đó.
Tuy là sườn núi nhưng vì nằm trên cao quá, thành ra Bạch Vân quan vượt qua khỏi những đám mây trắng thấp, phong cảnh thật có vẻ thần tiên, tên một am tiên bắt đầu bằng tiếng "Bạch Vân" có lẽ do đây mà có.
Đạo nhân áo xanh dừng chân quay lại:
– Xin chư vị hãy theo đúng phía sau bần đạo.
Vừa nói, ông ta vừa rẽ vào một con đường khá hẹp.
Quách Thế Phần cau mặt băn khoăn...
Tại sao Thanh Phong đạo trưởng không khai thông một con đường để đi vào Bạch Vân Quan mà lại phải quanh co như thế?
Tại sao không mở một con đường bên ngoài mà lại phải xuyên qua rừng thuốc?
Băng vào rừng thuốc rồi, đạo nhân áo xanh không nói thêm gì nữa, ông ta cứ lầm lũi dẫn đường.
Nhậm Bá Xuyên dùng "truyền âm nhập mật" nói với Quách Thế Phần:
– Đại sư huynh có nhìn kỹ rừng thuốc này có phải hơi lạ lùng không nhỉ?
Quách Thế Phần vụt gật đầu....
Rõ ràng đáng lý có đường đi thẳng, nhưng vị đạo nhân lại rẽ sang đường nhỏ ngoằn ngoèo, chỉ có điều nếu không chú ý thì không làm sao thấy được.
Xuyên vào một khu rừng trúc, tình hình lại biến chuyển thêm một lần nữa.
Phía trước mặt là một khoảng đất rộng cỏ xanh mịn như nhung.
Ngay chính giữa là một con đường đá trắng thẳng băng dẫn đến cửa am, trên khung cửa có đề ba chữ "Bạch Vân Quan".
Đạo nhân áo xanh quay lại cúi đầu:
– Quan chủ đang chờ nơi khách thính hậu viện, xin Quách đại hiệp và chư vị theo bần đạo.
Quách Thế Phần đáp lễ:
– Xin phiền đạo huynh dẫn lộ cho.
Đạo nhân áo xanh quay lại đi thẳng vào đại điện, băng qua một sân lộ thiên đầy kỳ hoa dị thảo, hơi hương u nhã lạ thường.
Quách Thế Phần chợt nhớ đến chuyện dưỡng bệnh của "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí, không biết ông ta có ở đây không hay là ở riêng một nơi nào khác...
Ngay lúc đó từ trong có một vị đạo nhân mặc áo rộng xanh, dáng dấp tiên phong đạo cốt, chòm râu đen dài phủ ngực chậm rãi bước ra tươi cười vòng tay:
– Quách, Nhậm đại hiệp từ xa giá lâm, bần đạo xin thất kính.
Đạo nhân áo xanh dẫn đường quay lại nói khẽ:
– Quan chủ đã ra.

Bây giờ thì Quách Thế Phần mới thấy tiếng đồn khó mà đúng với sự thật... Bằng vào dáng dấp thanh nhã hữu lễ này, so với truyền ngôn rằng Thanh Phong đạo trưởng là con người không ưa ai tiếp cận hình như hoàn toàn không đúng.
Ông ta lật đật bước tới vòng tay:
– Lão phu mạo muội đăng sơn, xin đạo trưởng thứ cho điều vô lễ.
Thanh Phong đạo trưởng cười ha hả:
– Quách đại hiệp khách sáo rồi đó, xin thỉnh chư vị vào trong dùng trà đàm đạo.
Vào tới khách thính mọi người mới thấy đúng là nơi thanh tịnh và đúng là chỗ của một bậc danh y, từ bàn ghế đến thảm nhà, không một nơi nào có thể trông thấy bụi, ngay khi mọi người an tọa thì một đạo đồng đã dâng trà.
Không đợi khách nói, Thanh Phong đạo trưởng nhìn Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát rồi mỉm cười lên tiếng trước:
– Hai vị thí chủ này là...
Quách Thế Phần đỡ lời:
– Chúng nó là Vương Gia Tường và Vương Gia Lâm, vốn là nội điệt của lão phu.
Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát lật đật thi lễ:
– Vãn bối xin yết kiến Quan chủ.
Thanh Phong đạo trưởng đáp lễ và nói mau:
– Không dám, xin hai vị cứ an tọa.
Và quay qua Quách Thế Phần, Thanh Phong đạo trưởng nói luôn:
– Quách đại hiệp, chẳng hay nội điệt có điều chi cần chữa trị?
Quách Thế Phần vòng tay:
– Nội điệt Vương Gia Tường trúng phải kỳ độc, bao nhiêu thầy thuốc thấy đều bó tay nên dành phải mạo muội đến cầu đạo trưởng.
Vẻ mặt Thanh Phong đạo trưởng hơi thay đổi khi nghe hai tiếng "kỳ độc", ông ta cau mặt:
– "Kỳ độc", chẳng hay lịnh điệt trúng phải thứ chi?
Quách Thế Phần nói:
– Không hiểu tại sao bỗng nhiên thân thể càng ngày càng suy nhược, đến mức cảm thấy chân khí tiêu tán, đi đứng phải có người vịn đỡ.
Thanh Phong đạo trưởng biến sắc:
– Sao.... sao lại..?
Ông ta nhìn Giang Hàn Thanh và nói tiếp:
– Xin cho bần đạo xem qua kinh mạch.
Quách Thế Phần nghe Thanh Phong đạo trưởng bằng lòng chẩn mạch, ông ta tỏ vẻ vui mừng đứng dậy, nhưng Thanh Phong đạo trưởng đã dời ghế lại đặt tay lên mạch của Giang Hàn Thanh...

Chỉ chừng nguội chén trà, Thanh Phong đạo trưởng nhìn sững vào mặt Giang Hàn Thanh và nói hơi thận trọng:
– Bần đạo có lời muốn hỏi, mong Quách đại hiệp vui lòng không dấu?
Quách Thế Phần vòng tay:
– Xin đạo trưởng cứ dạy cho.
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Bần đạo muốn biết có phải gương mặt lịnh nội điệt đã được dị dung?
Quách Thế Phần rúng động...
Vị đạo trưởng này quả nhiên lợi hại, ông ta chỉ ngó qua mà biết quá rõ ràng...
Nhưng đã đến nước này, không thể làm sao được nữa, Quách Thế Phần nhìn quanh dè dặt rồi quay lại thấp giọng:
– Lão phu có một chuyện cơ mật muốn bàn cùng đạo trưởng, chẳng hay có thể cho vào tịnh thất để đảm bảo hơn chăng?
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:
– Nếu bần đạo không bằng lòng tiếp kiến thì cho dù Bạch Vân Quan không phải tường đồng vách vắt, bậc cao nhân giang hồ cũng không sao xâm nhập vào đây được, xin Quách đại hiệp cứ yên lòng, cứ việc nói chuyện lớn tiếng cũng không một ai hay biết.
Nhậm Bá Xuyên mỉm cười, ông ta cảm thấy lão đạo trưởng này có hơi tự phụ.
Nhưng Quách Thế Phần vội nói:
– Đạo trưởng đã dạy thế thì lão phu xin vâng, thật chẳng dám dấu gì đạo trưởng, vị này vốn không phải là nội điệt của lão phu....
Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:
– Chuyện đó thì bần đạo đã có đoán chừng như thế, nhưng chẳng hay vị thí chủ này là ai thế?
Quách Thế Phần nói:
– Đây là Giang Hàn Thanh, nhị công tử của Giang đại tiên sinh.
Thanh Phong đạo trưởng rúng động chớp mắt nhìn sững Giang Hàn Thanh:
– Giang nhị công tử đây à?
Quách Thế Phần gật đầu nói với Quản Thiên Phát:
– Thiên Phát, hãy xóa dị dung cho Giang nhị công tử đi.
Quản Thiên Phát vâng lời, lấy một ít thuốc đổ ra khăn lau mặt cho Giang Hàn Thanh...
Thanh Phong đạo trưởng nhìn gương mặt tuấn tú nhưng xanh xao của Giang Hàn Thanh không chớp mắt, ông ta vạch mí mắt, bảo Giang Hàn Thanh lè lưỡi cho xem rồi hừ hừ hai ba tiếng:
– Thì ra cũng lại là...
Chỉ nói mấy tiếng rồi ông ta nín bặt, Quách Thế Phần nôn nóng:

– Phải chăng Đạo trưởng đã biết được chứng nhiễm độc của Giang nhị hiền điệt...
Thanh Phong đạo trưởng nói thật chậm:
– Cứ theo nhận xét của bần đạo thì Giang nhị công tử không phải bị một thứ độc dược...
Quách Thế Phần giật mình:
– Vậy là nhiều chất độc hỗn hợp?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Vâng, theo bần đạo biết thì nó gồm có Tán Công, Tán Huyết và Tiêu Hình, ba thứ này hợp lại và còn một thứ cực độc khác nữa chưa phát tác...
Ông ta ngưng lại nửa chừng làm cho Quách Thế Phần trố mắt nôn nóng.
Quách Thế Phần vội hỏi:
– Chẳng hay đạo trưởng có thứ giải dược ấy không?
Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu khẽ:
– Nếu chỉ một trong các thứ ấy, bất cứ thứ nào cũng đều có thể...
Quách Thế Phần giật mình:
– Còn nếu cả ba hợp lại thì không thể giải được hay sao?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Nói giải độc tức là nói đến phương pháp Hóa giải và Khắc độc. Hóa giải là làm cho nó tan, Khắc độc là lấy độc trị độc, nếu giải được cái đó thì lại phạm phải cái khác mà giải độc thì tuyệt đối phải cân tâm chứ không phải hàm hồ...
Ngừng một giây, ông ta nói tiếp:
– Vì thế nên trong giang hồ cứ mỗi một món ám khí có chất độc thì đều có độc môn giải dược, bất cứ một độc môn nào cũng thế, nếu chỉ sai đi một ly thì tai hại vô cùng, đối với Giang nhị công tử...
Ông ta vùng ngưng lại và nhìn ra cửa sổ thét lên:
– Ai?
Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên cùng một lượt đứng lên...
Không nghe tiếng trả lời, Thanh Phong đạo trưởng nhún mình phóng tới, thân pháp ông ta thật lẹ, gần như cùng một lượt với tiếng thét, nhưng bên ngoài bóng người lại lẹ hơn, khi Thanh Phong đại trưởng vừa đến cửa thì bóng đó cũng vừa mất hút.
Thanh Phong đạo trưởng giật mình không biết bậc cao nhân nào lại có thể có được khinh công như thế, nhưng ngoài mặt ông ta vẫn giữ vẻ tự nhiên quay lại:
– Hình như có đạo hữu trong bản Quan đi nhặt thuốc ngang qua, xin chư vị không phải lo âu.
Quách Thế Phần vẫn đọc thấy ngạc nhiên trong mắt ông ta nên cũng bất an nhưng không tiện hỏi....

Nhậm Bá Xuyên trở lại vấn đề:
– Chẳng hay vừa rồi đạo trưởng chẩn mạch cho Giang nhị công tử thấy căn bản ra sao?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Cứ theo mạch tượng của Giang nhị công tử có ba thứ vừa kể tương đối hiển hiện nhưng ngoài ra chỉ sợ còn những thứ khác chưa phát tác và vì thế mình chưa nhận thấy.
Giang Hàn Thanh điềm đạm:
– Có phải đạo trưởng muốn nói hiện tại chất độc đã trở nên bất trị?
Thanh Phong đạo trưởng khẽ nhìn Giang Hàn Thanh và thoáng vẻ trầm ngâm:
– Cứ theo chất độc có tính cách phát tán từ từ trong người của nhị công tử thì danh y trong thiên hạ e rằng cũng đều thúc thủ...
"Danh y trong thiên hạ cũng đều thúc thủ" câu nói đó bao hàm ý nghĩa rõ ràng rằng chỉ có mình Thanh Phong đạo trưởng thì mới cứu được mà thôi....
Đôi mắt của Quách Thế Phần sáng lên theo câu nói đó:
– Đạo trưởng y đạo cao thâm, lão phu nghĩ chắc rằng sẽ cứu được Giang hiền điệt?
Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu:
– Với chút nghề chưa đạt của bần đạo, e rằng không thể chữa trị được cho Giang nhị công tử được!
Quách Thế Phần sửng sốt:
– Đạo trưởng bác thông y học, chẳng lẽ không thể cố cứu Giang nhị hiền điệt được sao?
Thanh Phong đạo trưởng gượng cười:
– Bần đạo và Giang đại tiên sinh là chỗ thâm giao ngót hai mươi năm nay, bây giờ Giang nhị công tử trúng độc như thế này, nếu có chút nào hy vọng thì bần đạo đâu lại không cố sức, chỉ vì...
Quách Thế Phần nghe lòng lạnh ngắt, ông ta vẫn cố van nài:
– Như thế chẳng hay đạo trưởng có thể vì Giang hiền điệt giải lần rồi sẽ tính sau có được hay chăng?
Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu:
– Không thể như thế được đâu, vì nếu không thể giải trừ ngay được một lúc thì chất độc khác trong người sẽ phát tác cực kỳ nguy hiểm.
Giang Hàn Thanh nói:
– Quách thế thúc, đạo trưởng đã nói như thế, tiểu điệt nghĩ là không còn phương nào cứu được nữa đâu.... Vấn đề sống chết, đến bây giờ tiểu điệt cũng không mấy quan tâm, nói như thế không có nghĩa là tiểu điệt coi thường mạng sống, nhưng đã đến mức này thì có muốn cũng không còn được nữa, chỉ có điều sự cố tâm của nhị vị thế thúc và Quản huynh làm cho

tiểu điệt áy náy không yên.
Quách Thế Phần nghiêm mặt:
– Giang hiền điệt hãy yên tâm, lão phu không tin rằng trên đời này lại không có thuốc nào để giải chất độc cho hiền điệt đâu.
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:
– Quách đại hiệp nói rất đúng, chất độc dị kỳ trong người của Giang nhị công tử trong thiên hạ quả thật là có thuốc giải nhưng chỉ có hai thứ mà thôi.
Quách Thế Phần cau mặt:
lão đạo sĩ này cũng lạ, ba hồi nói không có, ba hồi lại nói có mà chỉ có hai thứ... đúng là con người rắc rối....
Không đợi thầy hỏi, Quản Thiên Phát vội mở lời:
– Chẳng hay hai thứ mà đạo trưởng nói là thứ gì?
Thanh Phong đạo trưởng chậm rãi:
– Thứ nhất là Nam Hải Song Tiên, năm xưa họ đã sưu tập được ra vô vàn thứ thuốc quý, chế thành một món gọi là "Vạn Ứng Hồi Thiên Đan", nó có khả năng trị thương khử độc, có thể nói là thứ thuốc cải tử hồi sanh...
Quách Thế Phần gật gật đầu:
– Hồi còn nhỏ tuổi thiếu niên, lão phu cũng đã nghe tiên sư đề cập đến Nam Hải Song Tiên và chuyện Vạn Ứng Hồi Thiên Đan mà mấy mươi năm về trước được người trong võ lâm xem là một món thuốc thần cứu mạng, nhưng bây giờ thì biết tìm ở đâu ra?
Thanh Phong đạo trưởng thở ra:
– Đúng, bần đạo cũng rất ngưỡng mộ thanh danh của Nam Hải Song Tiên và cũng đã đi khắp các miền Nam Hải để tìm tung tích nhưng vẫn không tìm được. Sau khi trở về bần đạo quyết chí noi theo Nam Hải Song Tiên nghiên cứu tìm tòi luyện Vạn Ứng Hồi Thiên Đan không ngờ suốt mười năm mới chỉ luyện được thứ Tuyết Chi Đan, nói thật thẹn quá, thứ ấy chỉ có thể bổ huyết hoặc tăng cường sức khỏe, ngoài ra không có ích lợi gì cho vấn đề trị độc.
Quản Thiên Phát mím môi:
Như vậy nãy giờ ông ta chỉ nói suông!
Và hắn hỏi luôn:
– Đạo trưởng, còn món thứ hai?
Thanh Phong đạo trưởng cũng đáp nhanh:
– Đô Lạp Thảo.
Quản Thiên Phát hỏi dồn:
– Đô Lạp Thảo có thể làm tiêu chất độc lạ lùng trong người của Giang công tử hay sao?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Đô Lạp Thảo là thức có thể trị tất cả những chất độc nhất trong thiên hạ,

đừng nói ba chất độc đã phát tác trong người của Giang nhị công tử mà dù ba mươi chất độc như thế cũng sẽ có thể giải ngay....
Quản Thiên Phát hỏi:
– Tại Bạch Vân Quan này, đạo trưởng trồng đủ các loại dược liệu chẳng hay có Đô Lạp Thảo hay không?
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:
– Người đi hái thuốc hầu hết đều sợ Đô Lạp Thảo, giá như Bạch Vân Quan có trồng Đô Lạp Thảo thì có lẽ sẽ không còn có một cây thuốc khác tồn tại.
Quản Thiên Phát nhướng mắt:
– Tại làm sao thế?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Đô Lạp Thảo là thứ sản sinh ở miền Trấn Nam Diên Tây, bởi vì nó có khả năng giải thuốc cho nên người đi hái thuốc không bao giờ dám đụng tới, vì nó có lẫn lộn thì kể như bao nhiêu thứ thuốc khác đều biến thành cỏ rác...
Quản Thiên Phát lộ vẻ mừng:
– Nếu Đô Lạp Thảo có khả năng giải độc cho Giang nhị công tử thì vãn bối lập tức sẽ đi tìm ngay, chỉ có điều xin đạo trưởng cho biết hình dạng của nó ra sao?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Đô Lạp Thảo hình dáng giống như cây Dành Dành nhưng màu nó xạm đen, chỉ có điều cẩn thận! Có một thứ cỏ hình dáng cũng tương tự như nó, nếu uống lầm phải thứ đó thì người sẽ thâm đen mà chết, hai thứ ấy rất giống nhau, cho dù người ở ngay vùng sản sinh ra nó cũng khó lòng phân biệt...
Quản Thiên Phát nói:
– Nhưng hai thứ ấy nhất định phải có một điểm gì khác nhau chứ?
Thanh Phong đạo trưởng gật đầu:
– Vâng, thí chủ nói đúng, có thể phân biệt được, nhưng phải là lúc nó nở bông hoa của Đô Lạp Thảo màu trắng, còn thứ kia thì có màu ửng hồng.
Quản Thiên Phát vòng tay:
– Đa tạ sự chỉ giáo của đạo trưởng.
Hắn đứng lên nói với Quách Thế Phần:
– Đệ tử cần phải đi ngay đến Trấn Nam để tìm Đô Lạp Thảo....
Thanh Phong đạo trưởng khoát tay:
– Khoan, thí chủ hãy chờ...
Quản Thiên Phát hỏi:
– Đạo trưởng còn có điều chi dặn bảo?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Từ đây tới Trấn Nam phải đi mấy ngàn dặm đường mà khi nãy bần đạo chẩn mạch thấy rằng Giang công tử không thể chịu hơn một tháng nữa....

Quản Thiên Phát quả quyết:
– Vãn bối sẽ đi luôn cả ngày đêm, trong vòng một tháng nhất định sẽ còn đủ thời giờ.
Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu:
– Bần đạo rất nhiều e ngại, thứ nhất là thí chủ chưa nắm chắc mặt thuốc, thứ hai không nắm chắc địa hình của Diên Tây, thêm vào đó Đô Lạp Thảo lại sinh sản tận trong rừng sâu, không phải dễ tìm, bần đạo chỉ sợ thí chủ hoài công vô ích.
Quản Thiên Phát nói:
– Chất độc trong người của Giang công tử đã sắp phát tác, bây giờ đã biết có Đô Lạp Thảo trị được không lẽ khoanh tay ngồi nhìn?
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:
– Tự nhiên là thí chủ nói đúng, nhưng chuyện đi đó bần đạo thấy không đem lại ích lợi gì, bây giờ Giang nhị công tử đã đến đây thôi thì cứ tạm ở đây để bần đạo xem xét cho thật kỹ hơn họa may có thể tìm ta phương pháp, nếu trong vòng một tháng mà không thấy manh nha, bần đạo sẽ áp dụng phương pháp cuối cùng...
Quản Thiên Phát hỏi:
– Chẳng hay đạo trưởng có thể cho biết phương pháp ấy chăng?
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Phương pháp chót ấy là phải dùng đến "Kim Châm Qúa Huyệt" mà thôi.
Quản Thiên Pháp nhổm mình lên hấp tấp:
– Đạo trưởng đã có thể dùng Kim Châm Qúa Huyệt để trừ độc cho Giang nhị công tử, thế sao không dùng ngay bây giờ có phải hay hơn không?
Thanh Phong đạo trưởng cười:
– Nó là một phương pháp bất đắc dĩ mà thôi, bởi vì dùng Kim Châm Qúa Huyệt tuy có thể trừ được độc nhưng nó làm cho nguyên khí bị tổn thương, nó chỉ bảo toàn tính mạng chứ không thể tiếp tục luyện võ học...
Quản Thiên Phát cau mặt:
– Nếu như thế thì... thì làm sao được...?
Thanh Phong đạo trưởng thở ra:
– Bần đạo đã nói nó chỉ là một phương pháp vạn bất đắc dĩ mà thôi.
Quản Thiên Phát lắc đầu:
– Như thế tốt hơn hết là vãn bối đi tìm Đô Lạp Thảo....
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Bây giờ không nên tháo thứ, xin thí chủ và Quách đại hiệp với Nhậm nhị hiệp cứ ở lại đây, bịnh tình của Giang nhị công tử, bần đạo nguyện sẽ cố gắng hết sức mình.
Quản Thiên Phát nói:
– Đạo trưởng đã nắm không chắc lắm, nếu cứ chờ đợi đến sau cùng rồi lại

phải áp dụng Kim Châm Qúa Huyệt thì hại cho Giang nhị công tử vô cùng.
Vì có nhiều vấn đề không tiện nói ra, nên Quách Thế Phần cứ để cho Quản Thiên Phát hầu chuyện với Thanh Phong đạo trưởng nhưng đến bây giờ thấy câu chuyện có hơi gay gắt, họ Quách thấy rằng mình là kẻ cầu y, không nên làm phật ý Thanh Phong đạo trưởng nên định mở lời nhưng ông ta đã nói mau:
– Bần đạo khuyên thí chủ hãy khoan tính đến chuyện đi, thật tình thì bần đạo đã cho tiểu đồ đi rồi, nếu không có gì trở ngại thì sẽ cố về đây sớm hơn một tháng.
Quách Thế Phần rúng động...
Tại sao Thanh Phong đạo trưởng lại cho đồ đệ đi tìm Đô Lạp Thảo?
Phải chăng "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí cũng bị trong tình trạng như Giang Hàn Thanh?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Tại Bạch Vân Sơn, đạo trưởng đã trồng đầy những thuốc, tự nhiên không thể tính chuyện trồng Đô Lạp Thảo, thế sao lại phái lệnh đồ vượt ngàn trùng đến Trấn Nam tìm Đô Lạp Thảo làm chi?
Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm một lúc lâu rồi mới trả lời:
– Nhậm nhị hiệp đã hỏi, bần đạo không dám dấu.... bởi vì Tiên Nhân Chưởng bị người ta ám hại cũng chỉ có Đô Lạp Thảo mới trị được mà thôi.
Thấy chuyện nghi ngờ của mình đã trúng nhưng Quách Thế Phần vẫn làm vẻ kinh nghi:
– Chẳng hay Lý trang chủ trúng thứ độc chi thế Đạo trưởng?
Thanh Phong đạo trưởng thở dài:
– Chuyện này nói ra lạ lắm, vì Lý trang chủ cũng trúng y một thứ độc giống như Giang nhị công tử đây.
Quách Thế Phần cau mặt:
– Như thế thì chẳng lẽ lại cũng bị ngón đòn của Mai Hoa Lệnh Chủ?
Thanh Phong đạo trưởng nhìn sững Quách Thế Phần:
– Mai Hoa Lệnh Chủ mà Quách đại hiệp nói đó chẳng hay là ai thế?
Quách Thế Phần nói:
– Mai Hoa Lệnh Chủ được hô hào rằng là người suất lãnh đại giang Nam Bắc, hắn là một nhân vật bao mặt bằng một vuông lụa đen, mình mặc áo đen có điểm hoa mai, hắn là một con người bí mật... Sau ngày Giang hiền điệt đến Hoài Dương thì chúng tôi có được hắn ta đến viếng thăm với hơn ba mươi cao thủ, tất cả đều che mặt, tự nhiên đó là thuộc hạ của hắn, vì lẽ đó lão phu nghi ngờ rằng chính hắn đã âm mưu hãm hại Giang hiền điệt.
Thanh Phong đạo trưởng khẻ cau mày:
– Trong giang hồ lại có nhân vật mang tên Mai Hoa Lệnh Chủ thần bí như thế sao? Bần đạo chưa từng nghe tên ấy lần nào cả.

Nhưng ông ta lại mỉm cười:
– Bốn vị của Quách đại hiệp đi đường xa đến đây, bần đạo xin dành mấy gian tịnh thất để bốn vị tạm nghỉ, nếu cần dùng chuyện chi xin chư vị cứ dạy bảo, chỉ có một điều bần đạo muốn cùng thương lượng cùng Quách đại hiệp trước tiên...
Quách Thế Phần nói:
– Có chi xin đạo trưởng cứ dạy thiệt tình.
Thanh Phong đạo trưởng tỏ vẻ thận trọng:
– Bốn vị của Quách đại hiệp tạm trú tệ Quan, đó là một điều mà bần đạo rất lấy làm vinh hạnh, tự nhiên bần đạo không có lý do mà cũng không bao giờ muốn hạn chế hành động của chư vị, chỉ có điều gian nhà phía tây là chỗ trú của Lý trang chủ, vì thế để tránh chuyện hiểu lầm giữa đôi bên xin chư vị đừng nên qua bên ấy.
Quách Thế Phần cười:
– Đó là chuyện đương nhiên, những gian nhà phía tây là chỗ Lý trang chủ dưỡng bệnh, chúng tôi đâu dám kinh động đến người. Bởi vì đôi bên đâu có gì phải xâm phạm lẫn nhau?
Câu nói của Quách Thế Phần bao hàm có ý nghĩa là mong Hà Bắc Lý Gia cũng đừng gây chuyện, đó là lời khiêm nhường nhưng cũng là điều dứt khoát.
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười:
– Như vậy thì còn gì hay hơn nữa, thêm một chuyện khác là ngoài chuyện Lý trang chủ nằm dưỡng bệnh ở phía tây, tất cả những nơi khác chư vị có thể tự do đi lại nhưng cũng nên lấy sân cỏ phía trước làm giới hạn, không nên đi quá vô rừng trúc làm chi.
Nhậm Bá Xuyên khẽ giật mình...
Cứ theo ý của Thanh Phong đạo trưởng mà đoán thì chắc là nơi trồng cây thuốc có lực lượng mai phục...
Nhưng Quách Thế Phần thì đáp không hề do dự:
– Vâng, lão phu xin nhớ kỹ lời dặn của đạo trưởng.
Thanh Phong đạo trưởng đứng dậy vòng tay:
– Xin chư vị nghỉ ngơi, bần đạo xin kiếu vào trong.
Quách Thế Phần cũng đứng dậy vòng tay:
– Vâng, xin đạo trưởng cứ tự nhiên.
Vòng tay chào một lần nữa, Thanh Phong đạo trưởng quay bước trở vào.
Chờ cho Thanh Phong đạo trưởng đi rồi, bọn Quách Thế Phần mới quan sát kỹ trang trí nơi đây.
Đó là ba gian khách phòng, trừ gian giữa là nơi tiếp khách còn hai gian bên đều là phòng ngủ, giường nằm, bàn ghế, gối nệm đều đầy đủ.
Phía sau là một cái sân lộ thiên, có để rất nhiều chậu kiểng, qua khỏi sân lộ

thiên thì có một cánh cửa nhỏ, có lẽ cánh cửa đó ăn thông với phía sau Bạch Vân Quan, hai cánh cửa tuy nhỏ nhưng vẫn cài then và khóa trái khá cẩn thận.
Quách Thế Phần đứng ngắm và gật gù suy nghĩ...
Như vậy ba gian phòng này là phía sau của chính điện Bạch Vân Quan và như thế kể như rất yên tĩnh.
Sau khi xem xét, Quách Thế Phần bảo Quản Thiên Phát dìu Giang Hàn Thanh vào gian phòng bên trái, còn ông ta cùng Nhậm Bá Xuyên thì nghỉ phòng bên phải.
Quách Thế Phần rót một chum trà ngồi nhấm nháp và nghĩ lại chuyện Nhậm Bá Xuyên giao đấu với Lý Gia Tứ Tướng vừa rồi rõ ràng người nhị đệ chịu không nổi nhưng không hiểu tại sao lại phản bại thành thắng một cách quá dễ dàng nên quay qua hỏi:
– Nhị đệ, cuộc giao đấu chuyển bại thành thắng đối với Lý gia Tứ tướng thật ngu huynh không hiểu được rõ ràng?
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Đúng rồi chứ còn gì khó hiểu, bởi vì nếu đại sư huynh không xuất thủ tương trợ thì kể như tiểu đệ đã bại từ lúc hai tên sau tiếp ứng, có lạ gì đâu mà sư huynh lại hỏi?
Quách Thế Phần trố mắt ngạc nhiên:
– Ngu huynh tương trợ? Nhị đệ bảo sao?
Thấy dáng sắc của đại sư huynh, Nhậm Bá Xuyên cũng nghi ngờ:
– Ủa? Chứ chuyện vừa rồi không phải là đại sư huynh sao?
Quách Thế Phần bật cười:
– Những chuyện vừa rồi là chuyện gì mới được chứ? Chẳng lẽ ngu huynh lại có thể tung ám khí?
Nhậm Bá Xuyên hiểu rõ...
Hơn ai hết, là vị lãnh đạo của một môn phái lớn, lại có nhiều giao dịch với toàn thể giang hồ trong việc bảo tiêu, người đại sư huynh của mình không bao giờ lại làm chuyện núp lén như thế được.
Họ Nhậm khẽ gật đầu:
– Vâng, tiểu đệ không nghĩ như thế...
Nhưng rồi ông ta cũng lại lộ vẻ kinh nghi:
– Nhưng như thế thì câu chuyện lại đâm ra.... kỳ quái vô cùng, chính khi hai tên sau lao vào lập thế vào cùng thì tiểu đệ đã biết không thể duy trì được nữa, nếu không có sự tương trợ bên ngoài....
Quách Thế Phần gạn hỏi:
– Nhưng nhị đệ có phát hiện bên ngoài tung ám khí hay không?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Ban đầu tiểu đệ cho rằng sư huynh ném mấy viên sỏi nhỏ làm chúng bị

hạn chế mức tấn công và chính ba tên ấy đã bị phong tỏa huyệt đạo nên tiểu đệ mới được giải vây như thế chứ.
Quách Thế Phần định hỏi nhưng ngay khi ấy có hai tên đạo đồng đi vào nên phải nín luôn.
Hai tên đạo đồng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bưng chiếc mâm đầy cơm và rượu thịt đặt lên bàn nói với Quách Thế Phần:
– Quan chủ cho tiểu đạo mang cơm rượu tới đây, người có lời xin lỗi chư vị vì không thể đến đây bồi tiếp.
Nói xong, hai tên tiểu đồng quay gót trở ra.
Suốt khoảng đường dài, bọn Quách Thế Phần chỉ có mớ lương khô, bây giờ có đủ cơm nóng rượu ngon làm cho cảm thấy bụng đói cồn cào.
Sau bữa cơm thì trời đã tối, hai tên đạo đồng lại đến lên đèn và nói:
– Quan chủ chúng tiểu đạo có dặn, nếu chư vị có cần chi xin cứ dạy bảo chúng tôi.
Quách Thế Phần cười:
– Quan chủ khách sáo quá, chúng tôi được tiếp đãi như thế này là đã quá lắm rồi còn dám mong chi hơn.
Hai tên đạo đồng lui ra, bọn Quách Thế Phần ngồi vây vào uống nước đàm đạo.
Không khí núi rừng có khác, trời vừa sụp tối thì hơi lạnh đã tới nhiều, Quách Thế Phần nói với Giang Hàn Thanh:
– Dọc đường mệt mỏi, hiền điệt nên nghỉ sớm cho khỏe.
Giang Hàn Thanh nói:
– Nhị vị sư thúc cũng nên nghỉ sớm cho lại sức.
Quản Thiên Phát đưa Giang Hàn Thanh qua phòng rồi, Nhậm Bá Xuyên nhồi thuốc vào ống điếu bập bập nói với Quách Thế Phần:
– Đại sư huynh, đêm nay chắc bọn mình ngon giấc.
Quách Thế Phần tỳ tay trên cửa sổ trầm ngâm:
– Thanh Phong đạo trưởng nói tuy không rõ lắm nhưng hình như Lý Quang Trí cũng bị độc y như Giang hiền điệt, cứ như thế thì đúng là tên Mai Hoa Lệnh Chủ nào đó đã thật sự khuấy động giang hồ, chuyện xảy ra hẳn ngoài sự tưởng tượng của mình.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Cứ theo tiểu đệ thì thế lực của chúng nhất định còn có người ẩn mặt chỉ huy, do "Nam Giang, Bắc Lý" nếu chúng không nắm chắc phần thắng thì nhất định chúng không dám làm càn như thế.
Quách Thế Phần gật gật đầu:
– Với tình thế tập kích tiêu cục của chúng ta mà đoán định thì trong giang hồ rất khó có thế lực nào chống lại, thế lực của chúng đang tiềm tàng lớn mạnh, có lẽ trong dịp này Hoài Dương tiêu cục của chúng ta phải tạm ngừng hoạt

động là hơn.
Nhậm Bá Xuyên cau mặt:
– Đại sư huynh...
Nói chưa dứt lời chợt nghe một tiếng xoẹt mạnh trên không tiếp theo là một vệt sáng dài từ phía tây xoẹt qua phía đông, ánh sáng rực cả một vùng.
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Lưu Tinh Hỏa Pháo!
Nhậm Bá Xuyên nhìn ra cửa sổ đoán chừng:
– Phải chăng đó là phóng hiệu của Bạch Vân Quan?
Quách Thế Phần trầm ngâm:
– Lưu Tinh Hỏa Pháo từ phía tây bắn ra phía đông, cứ theo phương hướng mà xét thì nó xuất phát từ phía trái phụ cận Bạch Vân Quan, nếu không phải lực lượng bên ngoài cửa cốc phát ra vì nhận diện địch nhân thì nhất định là bọn giặc đã theo dấu của mình.
Nhậm Bá Xuyên bước lại gần cửa sổ:
– Chúng ta có nên ra ngoài xem thử không nhỉ?
Quách Thế Phần với tay rút ngọn Nhạn Linh Đao và căn dặn:
– Nhị đệ hãy ở nhà gọi Quản Thiên Phát bảo nó phòng vệ sau nhà, để ngu huynh dò thử tình hình.
Nhậm Bá Xuyên vừa nói tiếng tuân mạng thì chợt nghe có nhiều tiếng hú từ xa đưa lại liên tục không ngừng, tiếng hú lanh lảnh như tiếng tên xé màn đêm...
Quách Thế Phần cau mày:
– Theo phương hướng của tiếng hú thì hình như có người nhắm vào Bạch Vân Quan.
Vừa nói ông ta vừa vận chân khí, tung ra cửa sổ phóng thẳng lên nóc nhà...
Đứng trên cao nhìn xuống, những giải nhà của Bạch Vân Quan lặng lẽ im lìm, không khí lặng nề cho đến một bóng đèn cũng không thấy động.
Quách Thế Phần nhìn quanh cau mặt...
Lạ không! Những tiếng hú theo sau phát lệnh của Lưu Tinh Hỏa Pháo chứng tỏ có người xâm nhập Bạch Vân Quan, nhưng tại sao lại không thấy có động tĩnh nghĩa là sao?
Thình lình nhiều tiếng binh khí khua động từ xa dẫn lại....
Là người từng trải giang hồ, tự nhiên Quách Thế Phần biết ngay đó là tiếng động bên ngoài Bạch Vân Quan và hình như hai bên đã đụng nhau từ ở phía ngoài.
Quách Thế Phần không dám chậm trễ, ông ta tung mình lên hai dãy nhà, vượt thẳng về phía bên trái và vọt mình lên ẩn vào tầng cây rậm.
Chỗ tàng cây này chỉ cách Bạch Vân Quan một khoảng không xa lắm và dòm thẳng qua là thấy ngay bãi cỏ trước sân, nơi đây đang có hai bóng

người đang quần thảo.
Một đạo sĩ mặc áo màu tro xám, râu tóc dựng lên như nhím, tay cầm cặp nhuyễn tiên, thế đánh thật dữ dằn.
Một người nữa mặc áo màu xanh dáng vóc thanh nhã tay cầm thanh trường kiếm, chiêu thức của người này rất là kỳ dị kỳ ảo lạ lùng, cho dù người đạo nhân tấn công dữ dằn cách mấy cũng đều bị hắn hóa giải như không.
Quách Thế Phần nhìn chăm chú vào người đạo sĩ, hình như người này là "Hỏa Linh Quan" Hoàng Tán Hóa....
Dòm kỹ thấy bên sau gã thanh niên áo xanh còn có hai bóng người đứng cách đó chừng hơn một trượng.
Người đứng trước là một trung niên văn sĩ, đầu bịt nhu cân, mặt che khuôn lụa màu xanh, hắn đứng chắp tay sau đít nhàn nhã như xem cuộc đấu giống như một trò đùa giỡn.
Người đứng sau hắn mặc áo màu xanh, hai mắt chiếu tia rờn rợn nhìn chằm chằm vào trận đấu.
Quách Thế Phần ước lượng gã trung niên văn sĩ nhất định là kẻ cầm đầu của ba tên, nhưng điều lạ là sao cuộc chiến diễn ra sát ngay Bạch Vân Quan mà Thanh Phong đạo trưởng ở đâu không thấy?
Trong trận đấu, hai người đã giao nhau hơn bốn mươi chiêu, cặp nhuyễn tiên của đạo sĩ áo xanh càng lúc tấn công càng dữ dội.
Hai ngọn roi thành một vùng kiên cố và luôn luôn ào ào xé gió tấn công như từng ngọn sóng thần.
Gã hán tử dùng kiếm cũng không lép vế, thanh kiếm biến hóa cực kỳ huyền ảo, những ánh kiếm tóe ra như những ngọn pháo bông.
Thanh kiếm nhoáng lên phong bế ngọn roi, trong khi đà roi tấn công một cách dũng mãnh làm cho hai món binh khí tóe ra nhiều đốm lửa sáng lòe và Quách Thế Phần suýt kêu thành tiếng...
Trong năm đường kiếm của gã thanh niên công tới, bao gồm cả kiếm pháp của bốn đại môn phái Tung Sơn, Võ Đương, Nga My và Hoa Sơn...
Nhất là nội lực dồn lên thanh kiếm của hắn cực kỳ hùng hậu và điều làm cho người đạo sĩ áo xanh biến sắc là mặc dù dùng kiếm pháp của tứ đại môn phái một lượt, nhưng đường kiếm của hắn đi thật quán xuyến, không thấy một khớp nào....
Lợi hại nhất là sau khi cho hai món binh khí chạm vào nhau, gã thanh niên chuyển thế tấn công tới tấp, theo thông thường thì kiếm đầu phải mạnh hơn kiếm cuối cùng, nhưng gã thanh niên này lại trái lại, thanh kiếm thứ nhất đánh ra, thanh kiếm thứ hai đeo theo như ngựa và cứ mỗi lần tung kiếm thì thế sau lại tăng sức hơn thế trước rất xa.
Bị bức lui luôn năm sáu bước, người đạo sĩ áo xanh lồng lộn giận dữ như mãnh hổ say mồi.... Và tiếp theo một tiếng dội lại vang lên chát chúa, cả hai

người dội hắn ra sau....
Người đạo sĩ áo xanh râu tóc dựng lên, vai áo bên trái tét một đường dài....
Gã thanh niên cầm kiếm mím môi tái nhợt, ngực gã thở vồng lên từng nhịp một.
Chiêu thế chạm nhau như thế ấy, người đứng ngoài thật khó lòng phân biệt ai hơn ai kém.
Quách Thế Phần chợt khẽ giật mình...
Không biết tự bao giờ, Thanh Phong đạo trưởng đã xuất hiện và nghiêm trang nói vọng vào trận đấu:
– Xin nhị vị hãy dừng tay.
Người đạo sĩ áo xanh thu rồi nhảy lùi về phía sau, gã thanh niên dùng kiếm cũng bắn lui về phía người trung niên văn sĩ.
Thanh Phong đạo trưởng khẽ cúi đầu về phía ba người của địch:
– Có thể vượt qua Bát Quái Đồ của Bạch Vân Quan, đủ thấy ba vị là bậc cao minh, nhưng chẳng hay quý tính là chi?
Người trung niên văn sĩ mỉm cười:
– Một chút bố trí sơ sài của Bạch Vân Quan, chỉ có thể làm trở ngại dã thú trong vùng này chứ có cao minh gì đáng kể? Còn như danh tính của chúng tôi cũng không có gì trọng vọng. Đạo trưởng không cần biết cũng chẳng sao.
Quách Thế Phần mím miệng...
Giọng điệu của hắn thật là ngạo nghễ.
Thanh Phong đạo trưởng cười lớn:
– Đang đêm ba vị xâm nhập Bạch Vân Sơn mà lại dấu đầu dấu đuôi như thế thì làm sao có thể nói chuyện với nhau?
Người trung niên văn sĩ cũng cười ha hả:
– Quan chủ đã cố hỏi thì tại hạ cũng xin làm vừa lòng, tại hạ là Thanh Kỳ Lệnh Chủ.
"Thanh Kỳ Lệnh Chủ"?
Cũng lại là một thứ "Lệnh chủ" và cũng tuồng bao mặt như nhau phải chăng hắn với "Mai Hoa Lệnh Chủ" cũng cùng một bọn?
Quách Thế Phần cố nhìn thật kỹ dáng vóc của bọn này....
Đã có nghe Quách Thế Phần nói chuyện về "Mai Hoa Lệnh Chủ", Thanh Phong đạo trưởng nghe hắn xưng danh là thoáng giật mình, nhưng ông ta có tâm trấn tĩnh:
– À... Thì ra đây là Thanh Kỳ Lệnh Chủ. Bần đạo vì ít khi qua lại giang hồ thành thử chưa từng nghe tiếng, thật là vô cùng thất kính...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 10
Danh Không Phù Thực

Biết đó là câu xóc óc, nhưng Thanh Kỳ Lệnh Chủ vẫn cười rổn rảng:
– Và bây giờ thì Quan chủ đã nghe cũng đâu có muộn chi.
Thanh Phong đạo trưởng nghiêm giọng:
– Đang lúc giữa đêm, ba vị tự chuyện xâm nhập Bạch Vân Quan chẳng hay có chi dạy bảo?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ hỏi lại:
– Tại hạ có nghe "Tiên Nhân Chưởng" Lý đại hiệp đến dưỡng bệnh nơi đây chẳng hay có thật như thế không nhỉ?
Quách Thế Phần khẽ gục gặc đầu....
Câu chuyện đã bắt đầu đi vào chánh yếu, nhất định là bọn chúng đã theo dõi sát chân.
Thanh Phong đạo trưởng thoáng biến sắc nhưng ông ta vẫn điềm tĩnh gật đầu:
– Đúng, Lý trang chủ quả có đến tệ Quan dưỡng bệnh.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ vòng tay cười:
– Đa tạ sự chỉ điểm và xin thứ cho chuyện quấy rầy....
Hắn quay ra sau phất nhẹ tay:
– Chúng ta đi vào.
Vừa nói, Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa cất bước đi mau về phía cửa Bạch Vân Quan.
Thanh Phong đạo trưởng trầm giọng:
– Hãy khoan!
Đôi mắt sâu sâu ẩn trong màn lụa xanh của Thanh Kỳ Lệnh Chủ chiếu tia sáng lạ lùng:
– Tại hạ đến đây để bái phỏng Lý đại hiệp, chẳng hay Quan chủ có chi chỉ giáo?
Thanh Phong đạo trưởng ôn tồn:
– Lý trang chủ đến tệ quan dưỡng bệnh vốn không cho người kiến diện và Bạch Vân Quan cũng không thể để cho bất cứ người khách nào muốn tới một cách ngang nhiên.
Thanh Kỳ lệnh chủ ngửa mặt nhìn trời và nói thật chậm gần như từng tiếng:
– Nếu Lý đại hiệp biết tại hạ đến đây thăm nhất định người phải được diện kiến, vả lại chuyện này vốn cùng với Quan chủ không can hệ.
Thanh Phong đạo trưởng đưa cây phất trần lên ngang ngực, giọng ông ta bắt đầu gay gắt:

– Bạch Vân Quan từ xưa đến nay không hề can dự chuyện giang hồ là vì không muốn chứ không phải là sợ, cho nên, kẻ nào muốn tự chuyên xâm nhập vào Bạch Vân Quan, kẻ đó cần phải thắng qua được bần đạo.
Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhạt:
– Chuyện này vốn không quan hệ đến Quan chủ, thế nhưng Quan chủ lại cố tròng nó vào mình thì e rằng sẽ có sự hối hận về sau.
Thanh Phong đạo trưởng cũng bật cười ha ha?
– Thí chủ dựa vào đâu mà lại dám buông lời lớn lối như thế? Bần đạo....
Thanh Phong đạo trưởng nói chưa dứt tiếng thì từ bóng tối phía bên trái, một bóng đen phi thân lướt vút ra....
Quách Thế Phần khẽ thở ra....
Ông ta cảm nhận ngay người mới tới.
Một con người tuổi nhỏ nhưng có một thân pháp không thể nào tưởng tượng, có thể nói toàn thể võ lâm hiện tại, khó tìm trong hàng cao thủ một con người thứ ba như thế...
Cái thở ra của Quách Thế Phần bao hàm nhiều ý nghĩa.
Ông ta vừa tỏ vẻ khen ngợi vị công tử của Lý gia, nhưng đồng thời qua thái độ cuồng ngạo xem dưới mắt không người của hắn, khiến cho người lãnh tụ phái Hoài Dương có phần tiếc rẻ...
Quách Thế Phần chú mục nhìn thấy Lý công tử vòng tay thủ lễ và nói bằng một giọng rổn rảng:
– Bọn giặc cỏ thì đâu phải nhọc đến tay đạo trưởng, nhất là họ đã vì Lý gia mà đến thì vãn bối xin thù tiếp.
Ánh mắt khuất sau màn lụa của Thanh Kỳ lệnh chủ vụt ngời ngời và hắn cũng vòng tay:
– Chắc là Lý công tử đấy chứ?
Lý công tử lạnh lùng:
– Vâng, huynh đệ là Lý Duy Năng.
Thanh Kỳ lệnh chủ cười ha hả:
– Như thế thì hay biết bao nhiêu.... Tại hạ đến Bạch Vân Quan chính là chỉ để được diện kiến cùng Lý công tử đấy.
Lý Duy Năng vẫn chỉ một giọng lạnh lùng:
– Có điều chi chỉ giáo?
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Tại hạ muốn cùng Lý công tử nói chuyện đôi câu vậy mà.
Lý Duy Năng cau mặt:
– Chuyện chi?
Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:
– Chuyện có quan hệ đến lệnh tôn Lý đại hiệp...
Lý Duy Năng rít giọng:

– Gia phụ bị trúng độc độc có phải chính bởi tay ngươi?
Thanh Kỳ lệnh chủ khẽ gật đầu:
– Vâng, quả đúng như thế...
Lý Duy Năng giận dữ:
– Loài chuột nhắt đêm nay kể như ngươi có đi nhưng chẳng có về, hãy giữ lấy mình.
Nói chưa dứt câu, cánh tay phải của Lý Duy Năng đã nhấc lên, bóng quạt như một điểm lưu tinh chỉa thẳng vào Triền cơ Huyệt của Thanh Kỳ lệnh chủ...
Chiêu thế của Lý Duy Năng chẳng những nhanh nhẹn mà lại còn biến ảo dị thường, cánh tay vừa thấy nhoáng lên thì ngọn quạt đã tới gần đích nhắm...
Thanh Kỳ lệnh chủ thụt ra sau một bước và cất giọng cười ha hả:
– Tại hạ đến đây là vì ý tốt, chẳng lẽ Lý công tử lại không muốn có thuốc giải cho lệnh tôn ư?
Lý Duy Năng gằn giọng:
– Ngươi đã từng nghe nói chuyện giết gà lấy trứng rồi chứ? Ta chính đang làm công chuyện đó đây, ta giết ngươi để mà lấy thuốc giải đó.
Miệng nói nhưng tay vẫn không ngừng, ngọn quạt thứ ba đã theo với đà lao tới....
Thanh Kỳ lệnh chủ tung mình lên cười lớn:
– Chỉ tiếc vì thuốc giải hiện không có trong người của tại hạ.
Cánh quạt thứ ba cứ y nhiên bay tới và Lý Duy Năng nghiến răng kèn kẹt:
– Nhưng ta chưa phải cần đến thuốc giải của ngươi đâu.
Thanh Kỳ lệnh chủ cứ thối lui:
– Lý công tử cho rằng nếu tìm được Đô Lạp Thảo là có thể giải độc cho lệnh tôn được à?
Chỉ trong mấy câu đối đáp, một người lui thật lẹ, một người tiến thật nhanh, họ cùng quần nhau trọn cả sân cỏ rộng.
Quách Thế Phần càng rúng động hơn lên...
Khinh công của Lý Duy Năng đã đến mức gần như tuyệt đỉnh, nhưng bây giờ mắt thấy khinh công của gã Thanh Kỳ lệnh chủ cũng không thấy gì là kém...
Hai người, chỉ về mặt khinh công không thôi, quả họ đã đồng sức với nhau....
Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn chưa phản công, hắn vẫn nói cười:
– Tuyệt kỹ của cao đồ Thần Phiến Tử, tại hạ từng lãnh giáo, các hạ nên ngừng lại để nói chuyện là hơn.
Câu nói của Thanh Kỳ lệnh chủ làm cho Quách Thế Phần giật mình.
Như vậy Lý Duy Năng là môn hạ của Thần Phiến Tử, thảo nào tay quạt của hắn lại không biến ảo dữ dằn như thế?

Lý Duy Năng giận xanh mặt:
– Không, giữa ta với ngươi không có gì để nói cả. Biết điều thì hãy tuốt binh khí ra mau.
Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn với giọng cười âm hiểm:
– Nếu Lý công tử có thể cho tại hạ nói xong câu chuyện thì chuyện giao đấu với nhau cũng đâu phải là không thể có.
Lý Duy Năng dừng tay lại:
– Nói mau!
Thanh Kỳ lệnh chủ ôn tồn:
– Tại hạ hôm nay tự ý đến đây trước nhất là muốn Lý công tử diện kiến một người....
Rồi không đợi phản ứng của Lý Duy Năng, Thanh Kỳ lệnh chủ đưa tay vỗ luôn ba cái.
Bóng người ngoài rừng trúc nhoáng lên...
Một gã mặc áo màu xanh, lưng đeo trường kiếm phóng vào, vòng tay nói với Thanh Kỳ lệnh chủ:
– Thuộc hạ xin chờ lịnh.
Từ lâu, Thanh Phong đạo trưởng cứ đứng im nghe hai người cứ đối đáp, bây giờ thấy gã hán tử áo xanh nhảy vào, ông ta đã xạm mặt:
– Tần Sĩ Trân, ta sai ngươi đến Trấn Nam thế sao ngươi còn ở đó làm trò gì hử?
Quách Thế Phần rúng động, thì ra tên hán tử áo xanh là đệ tử của Thanh Phong đạo trưởng người mà ông ta đã sai đi Trấn Nam tìm Đô Lạp Thảo....
Thanh Kỳ lệnh chủ khoát tay:
– Ngươi cứ nói chuyện thật cho họ nghe đi.
Tần Sĩ Trân cúi đầu vâng mệnh và vụt quỳ thụp xuống khóc nói với Thanh Phong đạo trưởng:
– Sư phụ, đệ tử đã thất kính với lão nhân gia rồi....?
Thanh Phong đạo trưởng giận xám mặt:
– Nghiệt súc, ngươi đã phá hủy sự nghiệp tiên sư, ngươi còn dám xưng là đệ tử của ta nữa à?
Tần Sĩ Trân cứ khóc:
– Đã theo hầu sư phụ hơn hai mươi năm nay, ân sư vị báo, trong lòng đệ tử hổ thẹn vô cùng... chỉ có điều đệ tử còn có cái khổ không giải quyết được, xin sư phụ thương cho.
Một tên đệ tử đột nhiên phản bội làm cho Thanh Phong đạo trưởng tức tối không dằn được, ông ta thét lớn:
– Nghiệt súc, ta tuy ẩn dật không cùng với thế gian phân tranh, nhưng với một tên phản đồ thì không thể dung thứ được...
Tiếng nói chưa dứt, chiếc phất trần đã vung lên giáng mạnh...

Thanh Kỳ lệnh chủ hất nhẹ tay phải và cười lớn:
– Quan chủ là bậc cao nhân thì tại sao lại làm một chuyện không minh bạch...
Chiếc phất trần của Thanh Phong đạo trưởng vừa giáng xuống, thì bị ngay một luồng kình lực cản ngang, ông ta thoắt hơi giật mình...
Chỉ một cái đỡ nhẹ thôi, chứng tỏ đối phương công lực không phải tầm thường, nhưng trong cơn giận dữ Thanh Phong đạo trưởng không thể nào dằn được, ông ta nhìn thẳng vào mặt gã Thanh Kỳ lệnh chủ và bật cười sằng sặc:
– Tên súc sinh này ỷ có các hạ Ở sau lưng nên mới dám bội phản sư môn miệt khinh sư mạng, có lẽ nếu bần đạo cần thanh lý môn hộ thì trước tiên phải lĩnh giáo cùng các hạ.
Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:
– Tại hạ chỉ nói Quan chủ không thông sự lý, chứ tuyệt nhiên không bao giờ có lòng cùng với Quan chủ tranh chuyện hơn thua.
Thanh Phong đạo trưởng giận dữ:
– Bần đạo bất thông sự lý như thế nào?
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Tần Sĩ Trân tuy là môn hạ của Quan chủ nhưng ít ra Quan chủ cũng phải hỏi cho rõ căn nguyên, chứ có đâu hồ đồ xuất thủ như thế?
Thanh Phong đạo trưởng gằn giọng:
– Hắn bội phản sư môn chứ chẳng lẽ là chuyện giả đò hay sao mà lại phải hỏi đi hỏi lại?
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Hắn không vì quên bỏ sư ân mà đầu nhập Thanh Kỳ Lệnh, chuyện đó hoàn toàn do ý của thân mẫu hắn.
Thanh Phong đạo trưởng mím miệng gục gặc đầu:
– Đúng! Tần Sĩ Trân là con người rất có hiếu với me..... Như vậy là ngươi đã bắt mẹ hắn để khống chế hắn, bức bách hắn đầu hàng...
Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn thản nhiên:
– Tại hạ đã thay hắn mà lo cho cuộc sống của mẹ hắn, làm cho lão bà được thư thái an nhàn, so với việc khổ cực trước kia thì hơn hẳn một trời một vực.
Thanh Phong đạo trưởng liếc vào mặt Tần Sĩ Trân bằng đôi mắt cảm thông và khẽ gật đầu:
– Tuy bị người bức bách, nhưng dù sao ngươi cũng đã làm hỏng đại sư.....
Thanh Kỳ lệnh chủ chen vào:
– Không, hắn không bao giờ làm hư đại sự của Quan chủ cả.
Không để ý tới Thanh Kỳ lệnh chủ, Thanh Phong đạo trưởng tiếp tục nói với Tần Sĩ Trân:
– Nghĩ đến tình thương mẹ của ngươi, ta không gia tội, nhưng từ nay về sau

đừng bao giờ xưng là môn hạ của ta nữa nhé. Thôi, ngươi hãy đi đi.
– Đệ tử muốn một chết để đáp ân thầy, chỉ hiềm vì... mẹ già không người phụng dưỡng...
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Ngươi đã không còn là môn hạ Bạch Vân Quan, vậy không nên gọi ta là sư phụ.
Thanh Kỳ lệnh chủ cười âm hiểm và vẫy vẫy tay:
– Tần Sĩ Trân, ngươi hãy lui ra sau.
Tần Sĩ Trân lạy về phía Thanh Phong đạo trưởng ba lạy rồi mới bước lùi lại phía sau.
Thanh Kỳ lệnh chủ nói thật chậm:
– Tại hạ vừa rồi có nói là Tần Sĩ Trân chưa hề làm hư đại sự của Quán Chủ, chẳng hay Quán Chủ có tin chăng?
Thanh Phong đạo trưởng lạnh lùng vặn lại:
– Bần đạo vẫn chưa hiểu hết ý của các hạ.
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Quan chủ phái lệnh đồ đến Trấn Nam, tự nhiên là để tìm Đô Lạp Thảo, nhưng cho dù tìm được Đô Lạp Thảo, cũng chưa chắc đã trị được bịnh cho Tiên Nhân Chưởng...
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Từ đây đến Trấn Nam diệu vợi, hai chuyến đi về rất phí thời gian như thế thì thật sự Tiên Nhân Chưởng cũng không cần đến...
Thanh Kỳ lệnh chủ gật đầu:
– Quan chủ nói đúng. Lý đại hiệp quả không cần dùng Đô Lạp Thảo.
Thanh Phong đạo trưởng nói:
– Không, các hạ đã hiểu lầm câu nói của bần đạo. Bần đạo chỉ muốn nói rằng một khi các hạ đã đến Bạch Vân Sơn thì ở đây đâu còn cần Đô Lạp Thảo.
Thanh Kỳ lệnh chủ càng gật đầu nhanh hơn nữa:
– Vâng, vâng... Chính tại hạ vì chuyện của Lý đại hiệp mà đến đây.
Thanh Phong đạo trưởng cười lớn:
– Ý của bần đạo là sẽ... lưu Lệnh Chủ lại đây, bởi vì như thế có lẽ hơn Đô Lạp Thảo rất nhiều.
Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn cứ gật đầu:
– Nếu cần cho Lý đại hiệp bình an thì nhất định là tại hạ hơn Đô Lạp Thảo gấp vạn lần.
Quách Thế Phần giật mình, ông ta cảm thấy tình hình có nhiều thay đổi.
Trong khi Thanh Phong đạo trưởng và Thanh Kỳ lệnh chủ nói chuyện thì Lý Duy Năng và "Hỏa Linh Quan" Hoàng Tán Hóa đã sẵn thế đợi chờ, họ chuẩn bị với Thanh Phong đạo trưởng hợp sức bắt Thanh Kỳ lệnh chủ...

Chỉ cần bắt giữ hắn là vấn đề thuốc giải kể như nắm chắc trong tay.
Như không nhìn thấy điều nguy hiểm cho mình, Thanh Kỳ lệnh chủ vụt quay qua hỏi Lý Duy Năng:
– Chắc Lý công tử hiểu rõ ý của tại hạ chứ?
Lý Duy Năng hất mặt:
– Bản công tử không biết hay đúng hơn là không cần biết.
Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:
– Tại hạ muốn nói Đô Lạp Thảo đối với Lý đại hiệp không có chỗ dùng, bởi vì...
Nói đến dây, hắn vùng ngưng lại....
Không, hắn phát âm nhưng môi hắn vẫn còn nhóp nhép, hắn nhìn thẳng vào mặt Lý Duy Năng, hắn đang dùng lối truyền âm nhập mật để nói chuyện riêng...
Người đứng chỉ thấy vẻ mặt của Lý Duy Năng có nhiều biến đổi nhưng giọng hắn vẫn hằn học như thường:
– Ngươi nói thật chứ?
Thanh Kỳ lệnh chủ thản nhiên:
– Chính tại hạ vì chuyện ấy mà đến đây, nếu Lý công tử không tin thì cứ vào đấy mà xem, tại hạ sẵn sàng chờ đợi.
Lý Duy Năng quay lại thật lẹ vòng tay nói với Thanh Phong đạo trưởng:
– Xin đạo trưởng hãy đợi ở đây, vãn bối sẽ quay ra lập tức.
Tiếng nói vừa dứt thân hình hắn đã tung lên, bóng áo màu lam của Lý Duy Năng xẹt đi như tên bắn...
Không biết họ đã nói gì với nhau, Thanh Phong đạo trưởng muốn theo hỏi Lý Duy Năng, nhưng vì cường địch đang đứng trước mặt nên đành phải đứng yên một chỗ.
Quách Thế Phần núp trong bóng tối giật mình...
Ông ta biết tên Thanh Kỳ lệnh chủ này đang có âm mưu....
Trước cửa Bạch Vân Quan từ phút giằng co gần như chực chờ bùng nổ một trường huyết chiến, bỗng hòa hoãn trở lại sau câu chuyện giữa Thanh Kỳ lệnh chủ và Lý Duy Năng.
Mọi người có mặt, trừ gã Thanh Kỳ lệnh chủ, hết thảy đều hồi hộp đợi chờ.
Qua một lúc khá lâu, Lý Duy Năng quay trở ra, một tay cầm quạt tay kia hình như cầm theo một vật gì khác nữa, hắn trở lại với bộ mặt hầm hầm.
Theo sau lưng hắn là hai tên gia nhân, họ khiêng một tấm ván cửa trên đó đang có một người nằm mê man bất tỉnh.
Thanh Phong đạo trưởng giật mình...
Ông ta bước nhan tới hỏi:
– Lý đại hiệp làm sao thế?
Lý Duy Năng giận dữ:

– Người này không phải cha tôi.
Thanh Phong đạo trưởng kinh ngạc:
– Như thế... hắn là ai?
Lý Duy Năng vẫn với thái độ giận dữ:
– Hắn là một tên giặc dị dung, giả làm thân phụ của tôi....
Thanh Phong đạo trưởng càng kinh ngạc:
– Lạ nhỉ? Hắn đeo mặt nạ giả để làm Lý trang chủ thế tại sao bần đạo lại không thể thấy....
Từ trong bóng tối, Quách Thế Phần còn kinh dị còn hơn Thanh Phong đạo trưởng. Chính nét dị dung rất khéo của Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh mà Thanh Phong đạo trưởng chỉ liếc qua đã nhận ra một cách dễ dàng, còn chuyện có người giả làm "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí thì tại sao ông ta lại không hay biết?
Lý Duy Năng xốc tới chỉ quạt vào mặt Thanh Kỳ lệnh chủ:
– Ngươi mang cha ta đi đâu?
Thanh Kỳ lệnh chủ chắp hai tay sau đít mỉm cười:
– Tại hạ đâu có lừa công tử.
Đôi mắt Lý Duy Năng tóe lửa:
– Ta hỏi ngươi, các ngươi tìm cách đánh tráo đem cha ta đi, mục đích của hành động đó các ngươi muốn đòi hỏi những điều kiện gì chứ?
Thanh Kỳ lệnh chủ cười lớn:
– Tự nhiên, nhưng cũng không quá lắm đâu....
Ngay trong lúc ấy thì bên trong bóng tối hành lang, ánh đèn lóe sáng, một cô gái mặc áo xanh xách đèn lồng đi trước theo sau một thiếu phụ mặc áo màu lục dáng vóc tiều tụy, tay vịn vai a hoàn chầm chậm đi ra....
Người thiếu phụ áo lục khoảng hai mươi bốn hai lăm tuổi, phong tư đẹp đẽ. Vừa bước ra lau nước mắt nghẹn ngào:
– Đại công tử, bọn giặc này bắt lão gia đi đâu?
Không đợi Lý Duy Năng trả lời, người thiếu phụ đi ngay lại trước Thanh Phong đạo trưởng, khẽ nghiêng mình thi lễ:
– Đạo trưởng, lão gia chúng tôi cùng với đạo trưởng là bằng hữu thâm giao, bây giờ bọn giặc này âm mưu bắt lão gia chúng tôi mang đi mất tích, mong đạo trưởng niệm tình cố cựu tìm đưa lão gia tiện thiếp trở về, trọn đời thiếp không dám quên ơn.
Thanh Phong đạo trưởng lật đật đáp lễ:
– Xin phu nhân yên lòng, sự việc nhất định phải giải quyết cho ổn thỏa.
Từ trong bóng tối, Quách Thế Phần nhìn chăm chú người thiếu phụ, ông ta nhớ lại lúc trước có nghe nói "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí có tục huyền với một cô gái đẹp, như vậy có lẽ là người này....
Người thiếu phụ áo lục bước lại gần Lý Duy Năng, thấp giọng:

– Bọn cướp này có phải muốn chuộc bằng vàng bạc đấy không? Công tử, chỉ cần lão gia bình yên, chúng ta không tiếc chi cả.
Lý Duy Năng hất mặt về phía Thanh Kỳ lệnh chủ:
– Người vừa nói điều kiện gì? Hãy nói hết cho ta biết!
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Thật ra thì cũng không đáng gọi là điều kiện, danh uy của Lý đại hiệp chấn động Hoàng Hà đã ngót ba mươi năm nay, bây giờ tuổi đã già rồi, mà một con người khi bóng xế chiều tà, theo tại hạ thì Lý đại hiệp nên đóng cửa để yên tuổi già là phải....
Lý Duy Năng vặn lại:
– Theo ý các hạ thì cha ta nên thoái xuất giang hồ có phải thế không?
Thanh Kỳ lệnh chủ mỉm cười:
– Thật ra đây cũng chỉ là hảo ý của tại hạ, một con người thành danh không phải là dễ, cho nên khi đã đạt đến mức cao rồi thì cần nên dừng lại để bảo toàn... Là một con người trí chẳng lẽ công tử lại không muốn cho lệnh tôn được hưởng phước an nhàn như thế hay sao?
Quách Thế Phần khẽ gục gặc đầu....
Tuy với ý đồ tranh bá, nhưng lý lẽ của hắn quả thật là xác đáng.
Bất giác, người lãnh tụ Hoài Dương chợt liên tưởng đến bản thân mình... Bao nhiêu năm chen với thiên hạ, vinh nhục đã quá nhiều rồi phải chăng bây giờ cũng đã đến lúc cần thoái ẩn?
Ý nghĩ thu xếp Hoài Dương Tiêu Cục càng lúc càng thúc dồn họ Quách... Và hình như câu nói của Thanh Kỳ lệnh chủ cũng đã làm dao động Lý Duy Năng, hắn trầm ngâm và hỏi lại:
– Điều kiện thế đấy à?
Thanh Kỳ lệnh chủ gật gù:
– Còn một điều kiện nữa – nói cho đúng thì cũng không hẳn điều kiện vì đây là một chuyện tiến thân... Chúng tôi đã ngưỡng mộ anh danh của Lý công tử đã lâu, cho nên muốn kính thỉnh công tử vui lòng đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ của bản kỳ, chẳng hay ý công tử như thế nào?
Thật là một lời trang trọng, một điều kiện cho đối phương có chỗ tiến thân đúng theo tinh thần hợp tác.
Bất cứ ai nghe qua cũng có thể cảm thấy đó là một chỗ đứng khá danh dự, nhưng với con người quảng bác, con người lịch lãm giang hồ như Quách Thế Phần thì chuyện của Thanh Kỳ lệnh chủ đưa ra đã nói rõ dã tâm.
Lý Quang Trí thoái ẩn, Lý Duy Năng làm phó trong tổ chức gọi là "Thanh Kỳ" thì rõ ràng là "Hà Bắc Lý Gia" hoàn toàn bị tiêu diệt.
Lý Quang Trí thoái ẩn, Lý Duy Năng đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ Thanh Kỳ, lực lượng của Hà Bắc Lý gia tự nhiên thuộc về kẻ khác, một kế hoạch thôn tính thật là chu đáo.

Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:
– Tạm gọi đó là hai điều kiện, nhưng thực tế nó là hai điều có lợi đối với Lý công tử, chẳng hay Lý công tử có ý kiến như thế nào?
Không đợi Lý Duy Năng mở lời, người thiếu phụ áo lục khẽ nói:
– Đại công tử, bằng lòng chuyện ấy đi.
Nàng nói với tia mắt nhìn khẩn khoản...
Lý Duy Năng trầm ngâm nghiêm giọng:
– Các hạ hãy đưa gia phụ về, tại hạ sẽ cố nói cho người quy ẩn, còn chuyện đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ của quý kỳ, xin cho tại hạ được chối từ.
Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhạt:
– Lý công tử, tại hạ nghĩ rằng nơi đây giờ này, không phải là lúc để trả giá còn kè bớt một thêm hai!
Lý Duy Năng chiếu ánh mắt ngời ngời rít giọng:
– Ta không bằng lòng thì các người không thả cha ta, có phải thế không?
Thanh Kỳ lệnh chủ nói:
– Tại hạ ngưỡng mộ công tử từ lâu, nếu công tử chấp nê thì tại hạ thật khó mà giải quyết.
Người thiếu phụ áo lục phục xuống dưới chân Lý Duy Năng nàng nói trong nước mắt:
– Lý công tử, tôi van công tử hãy bằng lòng... chỉ khi nào công tử bằng lòng thì...
họ mới thả lão gia.... Tội nghiệp cho lão gia biết bao nhiêu, người đã tuổi già tác lớn...
Lý Duy Năng tránh sang một bên trầm giọng:
– Trầm di nương, xin di nương hãy đứng dậy, tôi sẽ có quyết định sau cùng...
Người thiếu phụ áo xanh lau nước mắt đứng lên...
Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:
– Chỉ cần Lý công tử gật đầu thì Lý đại hiệp sẽ trở về nhà một cách bình yên vô sư.....
Từ trong chỗ ẩn, Quách Thế Phần mím miệng thở ra, ông ta cảm thấy sự việc quả bức bách, xem chừng Lý Duy Năng không muốn chấp nhận cũng không thể được...
Ngay trong lúc ấy, đột nhiên xung quanh đâu đó chợt có nhiều tiếng quát tháo dậy lên.
Thanh Phong đạo trưởng xạm mặt xốc lên:
– Lệnh Chủ... Có phải người đã cho thủ hạ tập kích Bạch Vân Quan?
Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:
– Xin Quan chủ chớ nên lo lắng, tại hạ bảo đảm không ai tập kích Bạch Vân Quan này cả.

Chỉ trong khoảnh khắc, khi hai người nói chuyện, tiếng la hét vang lên khi nãy cũng chợt lặng im, y như sự báo động vừa rồi không phải xảy ra chung quanh nơi đó.
Cũng cùng một lúc sau khi nghe tiếng động, trong giữa lúc Thanh Phong đạo trưởng và Thanh Kỳ lệnh chủ nói chuyện, Quách Thế Phần lẳng lặng rút lui....
Ông ta tức tốc chuyền qua nóc nhà, thẳng ra hậu viện.
Nhờ ở trên tàng cây cao dễ nhận phương hướng chính xác Quách Thế Phần nghe rõ tiếng thét khi nãy phát ra từ hậu viện, nhưng khi ông ta ra đến nơi thì bốn phía lặng trang.
Màn đêm âm âm, bóng tối trầm trầm, không khí vẫn như không có chuyện gì xảy ra, sau trước cực kỳ nghiêm tịnh.
Tay thủ cứng thanh Nhạn Linh Đao, Quách Thế Phần thở phào như vứt được khối đá đè nặng trong lòng, nhưng ông vẫn băn khoăn, và không lẽ mình lại có thể nghe không đúng?
Chân vừa chấm đất, Quách Thế Phần lật đật đi vào phía sau phòng và đến bây giờ thì ông ta mới nhận ra tình hình không yên tịnh như mình đã nghĩ...
Nhậm Bá Xuyên lo việc phòng thủ như ngồi trên gai góc, không bao giờ lại có thể yên tâm nằm ngủ, mà nếu ngủ thì tại sao nghe mình vào lại không lên tiếng?
Một ý nghĩ chợt thoáng qua. Quách Thế Phần vội dừng đứng lại vận khí đan điền, ngưng tụ toàn thân công lực...
Đôi mắt người lãnh tụ phái Hoài Dương như cố xoi thủng màn đêm sâu xát bốn bên, nhưng không khí vẫn vắng lặng như tờ, không phát hiện được điều gì có thể gọi là khác la.....
Luôn cả bên trong cũng không nghe thấy những gì.
Nhưng chính sự im lặng đó lại chính là tình hình bất ổn.
Nhậm Hà Xuyên có nhiệm vụ canh phòng, nhất là lúc này tình hình đã khá khẩn trương, tự nhiên không thể bỏ đi ngủ như thế được. Mà cho dù có ngủ với thính giác của Quách Thế Phần tại sao lại không nghe tiếng thở?
Là một con người đã xông pha trăm trận, đã gặp không biết bao nhiêu biến cố, Quách Thế Phần biết ngay sự việc đã nghiêm trọng lắm rồi, ông ta nắm chặt ngọn Nhạn Linh Đao bằng tay phải, tay trái đưa lên ngang ngực vận "Ưng Trảo Công đại lực" bước từng bước một vào nhà.
Vừa vào tới cửa, Quách Thế Phần bắt gặp ngay một bóng người nằm dài dưới đất cách cửa khoảng năm sáu thước.
Không, không phải một mà là hai. Cả hai nằm xeo xéo cự ly không xa nhau mấy.
Quách Thế Phần rúng động bước tới cúi xuống dòm, thấy hai người cùng mặc áo đen, bao mặt bằng lụa đen, đúng là thuộc hạ của Thanh Kỳ lệnh chủ.

Cả hai không phải bị giết, mà hình như cùng bị điểm ngay Vựng huyệt.
Khẽ liếc vào vách, phía trong cánh cửa, lại một người ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật.
Quách Thế Phần lướt nhanh tới, đúng là Nhậm Bá Xuyên bị khống chế huyệt đạo. Khác hơn hai người nằm dưới đất, Nhậm Bá Xuyên bị điểm vào huyệt ngủ.
Được giải khai huyệt đạo, Nhậm Bá Xuyên như ngủ một giấc quá say, ông ta chỉ cựa mình rồi lại gục đầu chứ không tỉnh hẳn.
Vổ luôn mấy cái nữa. Nhậm Bá Xuyên cũng vẫn trơ trơ....
Quách Thế Phần cau mặt...
Thật là lạ, điểm huyệt, giải huyệt, những chuyện đó gần như cơm bữa của nhân vật giang hồ, nhất là nghề nghiệp bao nhiêu năm của họ Quách, dong ruổi đó đây trong việc bảo tiêu chuyện giải huyệt lại là chuyện gần như món chuyên môn, thế nhưng bây giờ bỗng trở thành vô hiệu.
Đúng là Nhậm Bá Xuyên đã gặp một thủ pháp dị kỳ.
Biết không thể làm sao hơn nữa, Quách Thế Phần lật đật phóng mình vào trong và bắt gặp ngay một người nữa đang gục đầu vào vách, trên lưng hãy còn đeo chặt thanh kiếm đúng là Quản Thiên Phát.
Một phần biết sự giải huyệt đã trở thành vô hiệu trong lúc bấy giờ một phần nữa Quách Thế Phần nghĩ ngay đến một việc hệ trọng hơn:
Đồng bọn của Thanh Kỳ lệnh chủ bị hạ nơi đây cũng bằng điểm huyệt Nhậm Bá Xuyên và Quản Thiên Phát cũng cùng như họ vậy thì thủ phạm phải là lực lượng thứ ba....
Quách Thế Phần quay nhanh ra phóng thẳng về phòng của Giang Hàn Thanh, vừa qua khỏi cửa thì một cảnh tượng hãi hùng diễn ra trước mắt:
Một người mặc áo trắng ngồi trên mép giường, một tay đặt lên Bách Hội huyệt của Giang Hàn Thanh. Tự nhiên, dưới mắt Quách Thế Phần người áo trắng đang hạ độc thủ...
Thét lên một tiếng thất thanh, Quách Thế Phần vung ngọn Nhạn Linh Đao bủa mạnh vào lưng kẻ địch.
Vừa hoảng hốt vì sinh mạng của Giang Hàn Thanh đang bị đe dọa, vừa tức tối vì kẻ địch vào được nơi đây như chỗ không người, thanh đao của Quách Thế Phần mang theo cả một sức mạnh toàn thân...
Như một con người không cảm giác, ngọn đao đã đến sát bên mình thế mà người áo trắng vẫn ngồi yên bất động...
Nhưng khi lưỡi đao vừa bén sát bên mình, người mặc áo trắng bỗng phất nhẹ Ống tay áo ra sau, cái phẩy thật nhẹ như đuổi ruồi và cũng vẫn ngồi yên không quay lưng lại....
Trong cơn hoảng hốt giận dữ, nhưng Quách Thế Phần cũng bắt tức cười, chuyện sống chết kế bên mà hắn làm như một trò chơi....

Ý nghĩ chưa trọn vẹn Quách Thế Phần đã giật nẩy người, cái phẩy tay thật nhẹ nhưng kình phong từ trong ống tay áo của người lạ mặt y như một cơn gió thốc, thanh Nhạn Linh Đao của ông ta bị dội lại như đụng phải khối đá.
Quách Thế Phần biết ngay đã gặp kình địch, ông ta lật đật thối lui mấy bước, người áo trắng vẫn đặt tay lên đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh và vẫn không hề quay lại.
Ông lo ngại đến tính mạng của Giang Hàn Thanh, vừa giận dữ vì bị đối phương quá xem thường, Quách Thế Phần hét lên một tiếng, thanh Nhạn Linh Đao vung lên loang loáng, nhắm đúng vào bảy trọng huyệt trên thân mình của người áo trắng.
Sức đao đi thật mạnh thật nhanh, gió cuốn theo nghe như xé lụa, đúng là Quách Thế Phần đã tận dụng Cửu Cung Đao Pháp, một đường đao khét tiếng của phái Hoài Dương.
Cả một vùng ánh sáng của ngọn đao như chiếc nơm chụp xuống dù đối phương muốn tránh né cũng không làm sao kịp nữa.
Trong cơn tức tối, Quách Thế Phần đã thi triển sát chiêu....
Người áo trắng vẫn ngồi nhưng thân mình hơi nghiêng qua bên trái, tay phải vẫn đặt trên đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh, tay trái hất lên vừa vung vừa cuốn, xem dáng cách thật là chậm rãi, nhưng dưới con mắt của Quách Thế Phần thì đó là một động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh đến mức không nhìn thấy mà cứ hình dung là cánh tay không cử động.
Là con người đã quá nhiều kinh nghiệm đối địch, Quách Thế Phần biết nếu không kịp thời thối hậu thì thanh đao sẽ bị hắn đoạt ngay, ông ta gặc nhanh cánh tay thu đao và chỏi chân ngã người về phía sau mới kịp vì đà tấn công quá mạnh.
Và bây giờ thì Quách Thế Phần thực đã rúng động, vì bằng vào cách phá địch của người áo trắng ông ta nhận ra người ấy chẳng những nội công thâm hậu dị thường mà chiêu thức mới chính là cái làm cho người lãnh tụ phái Hoài Dương kinh hãi....
Ông ta không nhận được chắc lắm, nhưng trong tiềm thức một chuyện kinh khủng vụt nổi lên...
Đột huyệt Đoạn Mạch Thủ Pháp một môn công phu mà Quách Thế Phần chỉ nghe chứ chưa từng thấy, vì môn công phu ấy đã thất truyền từ lâu lắm rồi, đối với võ lâm bây giờ có chỉ còn là truyền thuyết như thần thoại.
Ngay trong lúc Quách Thế Phần còn đang lúng túng chưa biết phải làm sao cho phải thì từ bên ngoài chợt nghe tiếng gió động, có tiếng người lao vào thật nhanh...
Quách Thế Phần lật đật quay mình lại, quả đúng từ bên ngoài một người lao vào với trớn thật nhanh:
một cô gái trạc mười bảy tuổi, với hai bím tóc bay dạt ra hai bên vai vì do

lao vào quá gấp.
Quách Thế Phần mở tròn đôi mắt nhìn cô ta như bị thôi miên, bởi vì người thiếu nữ ấy không ai lạ mà chính cô gái có tên Tử Mai, cô gái đã lột mặt nạ kẻ giả Đường Hoa Đà tại Hoài Dương tiêu cục.
Chưa chấm đất Tử mai đã hớt hãi kêu lên:
– Quách Tổng Tiêu đầu, ông làm... làm gì thế?
Quách Thế Phần thở phào như được cứu tinh:
– Cô nương...
Tuy là một người có danh phận khá cao trong chốn giang hồ, là một con người đã từng giao thiệp với hầu hết võ lâm cao thủ, nhưng bây giờ thì lại đâm ra ấp úng nói không thành tiếng...
Là một nhân vật có tiếng tăm, niên kỷ lại cao, chẳng lẽ bây giờ lại đi cầu cứu với một thiếu nữ mới một lần gặp mặt?
Nhưng nếu không như thế thì sinh mạng của Giang Hàn Thanh có bề nào trách nhiệm ấy về ai?
Cũng may trong lúc Quách Thế Phần còn đang lúng túng, thì Tử Mai lên tiếng:
– Tổng tiêu đầu hiểu lầm rồi, người ấy là công tử nhà tôi ấy mà...
Quách Thế Phần kinh ngạc:
– Là... công tử của cô?
Tử Mai cười:
– Vâng, vì chất độc kỳ lạ trong người của Giang nhị công tử, nên công tử của tôi phải thân tự đến Đông Hải tìm thuốc giải....
Người áo trắng vẫn đặt tay lên đỉnh đầu Giang Hàn Thanh, nhưng bây giờ bỗng quay phắt lại nhìn Tử Mai bằng đôi mắt như khiển trách, khiến cho cô gái hoảng hốt thụt lui tránh cái nhìn của chủ và thụt cổ nói với Quách Thế Phần:
– Công tử của tôi vừa cho Giang nhị công tử uống thuốc giải xong, bây giờ đang vận công đả thông kinh mạch, người dặn không được để ai đến quấy rầy.... Xin Tổng Tiêu Đầu tạm tránh ra ngoài kẻo tôi bị quở...
Quách Thế Phần chợt nghe e thẹn, cái lo sợ của ông ta thật là vô lý, chuyện đả kinh mạch cho người bệnh lâu ngày đâu phải là chuyện lạ thế mà trong cơn hấp tấp, ông ta lại quên mất điều nhận xét quá tầm thường...
Một con người có trình độ võ công như người áo trắng, nếu muốn hại Giang Hàn Thanh thì đâu phải là chuyện khó, cần gì phải đặt tay lên Bách Hội Huyệt làm chi?
Nguy hiểm nhất là một khi vận công đả thông kinh mạch, điều tối kỵ là không được có chuyện quấy rầy làm chấn động tinh thần, nếu chuyện xảy ra như thế mà không nguy hại đến tính mạng của người trị bịnh thì con bịnh cũng khốn đốn...

Cũng may, nhờ trình độ võ công cao tuyệt, người áo trắng mới bình tĩnh đối phó được với Quách Thế Phần, chứ nếu không thì biết bao nhiêu chuyện đáng tiếc sẽ xảy ra.
Quách Thế Phần lật đật vòng tay:
– Cô nương nói đúng, lão phu xin ra ngoài chờ đợi vậy....
Chợt nhớ Nhậm Bá Xuyên và Quản Thiên Phát đang còn bị khống chế huyệt đạo mà chính mình không thể giải khai, nên vội nói với Tử Mai:
– Lão phu có chuyện muốn nhờ cô nương...
Tử Mai hỏi:
– Chẳng hay Tổng tiêu đầu cần dạy chuyện chi?
Quách Thế Phần nói:
– Người nhị sư đệ và sư đồ của lão phu đều bị bế huyệt, bộ vị và thủ pháp quá lạ lùng nên lão phu không thể giải khai, không biết đó có phải là độc môn của....
Tử Mai rước nói:
– Vâng, xin cho vãn bối trao bình thuốc Tuyết Chi Đan này cho công tử rồi vãn bối sẽ theo ra tức khắc.
Tuyết Chi Đan?
Quách Thế Phần rúng động...
Đó là thứ thuốc mà Thanh Phong đạo trưởng xem như báu vật, thế tại sao họ có?
Nhưng vì không tiện hỏi nên ông ta đành phải gật đầu quay bước ra ngoài....
Vừa đốt đèn lên xong thì Tử Mai cũng đã ra tới, cô ta cười nói với Quách Thế Phần:
– Tiểu tỳ và Tử Quyên thư thư theo sát Tổng tiêu đầu đến đây, nhưng chắc Tổng tiêu đầu không để ý?
Quách Thế Phần chợt hiểu....
Như vậy thì chuyện có người bên trong bóng tối ám trợ khi Nhậm Bá Xuyên chuyển bại thành thắng đối với Lý gia Tứ Tướng chính là do sự có mặt những người này?
Và ông ta hỏi lại:
– Thế thì quý gia công tử cùng chung một đường đến đây à?
– Không, khi chúng tôi theo đến đây thì công tử của chúng tôi hãy còn bận đi Đông Hải tìm thuốc giải, người sai chúng tôi ẩn theo hộ vệ Giang nhị công tử, vì thế nên tiểu tỳ và Tử Quyên thư thư bám sát theo lộ trình của Tổng tiêu đầu.
Quách Thế Phần hỏi:
– Như thế thì quý gia công tử vừa mới đến đây trong đêm sao?
Tử Mai nói:
– Vâng, công tử tôi nói tuy có thuốc giải, nhưng vì lâm độc lâu ngày nên

nguyên khí của Giang nhị công tử bị hư suy, nếu không có Tuyết Chi Đan của Thanh Phong đạo trưởng thì không thể chữa được do đó người sai tiểu tỳ đến tịnh thất của Thanh Phong đạo trưởng lấy sang, còn những người này thì chắc do công tử của tôi điểm vào tử huyệt.
Quách Thế Phần giật mình:
– Điểm vào tử huyệt?
Tử Mai cười:
– Tiểu tỳ nói là đối với những tên cướp kia thôi.
Vừa nói, Tử Mai vừa đi lại chỗ Nhậm Bá Xuyên, đưa tay vỗ nhẹ vào người của ông ta....
Nhìn chăm chú thủ pháp của Tử Mai, Quách Thế Phần chợt khám phá ra rằng họ dùng toàn là kinh ngoại kỳ huyệt...
Nhậm Bá Xuyên khẽ uốn mình mở choàng mắt ra thấy đại huynh đứng kế bên, ông ta vội hỏi:
– Đại sư huynh, đã đuổi hết bọn cướp ấy rồi à?
Quách Thế Phần cười và chỉ về Quản Thiên Phát nói với Tử Mai:
– Tiểu đồ ở bên đó, xin cô nương giải giùm huyệt đạo.
Tử Mai gật đầu:
– Tôi biết...
Vừa nói Tử Mai vừa lật đật đi ra....
Nhậm Bá Xuyên nhìn theo kinh ngạc:
– Cô ấy là người giải vây cho chúng mình lúc ở Dương Châu à?
Quách Thế Phần gật đầu:
– Cô ta tên là Tử Mai, cũng chính là người lột mặt nạ của tên giả Đường Hoa Đà đấy. Cô ta vâng lịnh âm thầm bảo hộ cho Giang nhị hiền điệt đấy.
Quay nhìn bọn áo đen nằm la liệt dưới đất, Nhậm Bá Xuyên hỏi:
– Như vậy bọn này cùng do Tử Mai đánh ngã?
Quách Thế Phần thấp giọng:
– Công tử của họ đã đến đây, hiện đang trị cho Giang hiền điệt ngoài ấy....
Nhậm Bá Xuyên càng ngạc nhiên hơn nữa:
– Công tử của họ là ai?
Quách Thế Phần chưa trả lời thì Tử Mai đã giải huyệt xong cho Quản Thiên Phát trở vào.
Quách Thế Phần vòng tay:
– Lão phu xin đa tạ cô nương.
Tử Mai lật đật đáp lễ:
– Quách tổng tiêu đầu nói thế thật tiểu tỳ không dám nhận...
Quách Thế Phần nói:
– Lão phu muốn hỏi thăm danh tính quý gia công tử, chẳng hay có nên không nhỉ?

Tử Mai mỉm cười:
– Xin tổng tiêu đầu nán đợi công tử, thật tình tiểu tỳ không dám tự chuyên.
Không đợi Quách Thế Phần nói, Tử Mai vội tiếp liền theo:
– Hình như công tử chúng tôi có chuyện dạy bảo, xin phép cho tiểu tỳ ra ngoài đó.
Nói xong y hấp tấp bước ra.
Quản Thiên Phát bước tới vòng tay trước mặt thầy:
– Đệ tử bất tài để cho bị kẻ địch ám toán, xin sư phụ lượng thứ...
Nhậm Bá Xuyên nói theo luôn:
– Không riêng gì ngươi mà luôn cả nhị thúc đây cũng không làm sao được...
Quách Thế Phần cười:
– Người điểm huyệt đó không phải là kẻ địch đâu, chính là chủ nhân cô gái Tử Mai đó, Thiên Phát hãy xem bọn áo đen này đã chết cả hay là còn sống?
Quách Thế Phần bước lại khom mình xuống và nói mau:
– Sư phụ, họ đã chết cả rồi.
Quách Thế Phần gật đầu:
– Như vậy là chúng cùng bị điểm vào tử huyệt.
Và ông ta quay lại hỏi Nhậm Bá Xuyên:
– Vừa rồi nhị đệ có thấy vị công tử ấy chăng?
Nhậm Bá Xuyên lắc đầu:
– Không, tiểu đệ trấn thủ nơi đây mãi cho đến khi nghe bên ngoài có tiếng động, tiểu đệ vì sợ chúng đột nhập nên không lên tiếng, sau cùng chúng xâm nhập tiểu đệ vừa định ra tay, không ngờ chỉ thấy chúng nhoáng lên rồi lại cùng rớt xuống ngay nhưng liền sau đó tiểu đệ cảm nghe thân tê điếng rồi bất tỉnh nhân sự.
Quách Thế Phần cau mặt:
– Cách không điểm huyệt như thế thì vị công tử này võ công thật đáng kinh người....
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Cứ theo tình thế này thì bọn Mai Hoa Lệnh Chủ gì đó đêm nay chắc đã cúp đuôi chạy hết.
Quách Thế Phần lắc đầu:
– Bọn họ đến đây đêm nay dưới sự điều khiển của một tên tự xưng là Thanh Kỳ lệnh chủ, xem chừng đám Lý Gia Hà Bắc chắc phải xin hàng.
Nhậm Bá Xuyên giật mình:
– Thanh Kỳ lệnh chủ? Sao mà chúng lại có nhiều thứ Lệnh Chủ nhỉ? Nhưng tại sao đại huynh lại bảo Hà Bắc Lý Gia phải đành khuất phục?
Quách Thế Phần nói:
– Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan nhưng người ấy lại không phải thật là ông ta mà là do bọn của địch giả trang, còn

Lý Quang Trí thật thì đã lọt vào tay kẻ địch không biết từ bao giờ, như vậy thì làm sao thủ hạ của họ Ở đây lại không khuất phục?
Quách Thế Phần đem những chuyện mắt thấy tai nghe thuật lại cho Nhâm Bá Xuyên nghe và nói thêm:
– Tình hình như thế bảo sao thuộc hạ họ Lý và Lý Duy Năng không van hắn mà đầu hàng?
Nhậm Bá Xuyên giật mình, ông ta không ngờ võ lâm ngày nay lại có quá nhiều vấn đề phức tạp mà Nam Giang Bắc Lý lại là nạn nhân đầu tiên của một thế lực còn trong bóng tối....
Và từ cửa miệng của gã Thanh Kỳ lệnh chủ, hắn đã nói đến hai chữ Lịnh trên thì tự nhiên đằng sau hắn hãy còn nhân vật chủ sử cầm đầu mọi việc.
Nhưng Quản Thiên Phát thì lại chợt thấy vấn đề có nhiều nghi vấn.
Vốn từng biết con người của Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí, con người như ông ta mà lại có thể bị kẻ địch âm thầm hạ độc thì quả là một chuyện đáng nghi ngờ...
Thêm vào đó, ông ta là người rất ít khi đi ra ngoài, cho dù có kẻ địch ẩn tàng trong Hà Bắc Lý Gia, nhưng muốn hạ độc với Lý Quang Trí cũng không phải là chuyện dễ, trừ phi....
Mỗi người cùng có một ý nghĩ khác nhau chung quanh vụ Hà Bắc Lý Gia, ngay lúc đó cửa phòng bên trái hé mở, một vị thiếu niên thư sinh chậm rãi bước ra, theo sau là cô gái Tử Mai, trên tay cô ta cầm một bình bằng ngọc thạch.
Quách Thế Phần lật đật đứng dậy vòng tay:
– Mong ơn công tử từ xa đến đây cứu trị cho Giang hiền điệt, lão phu bất ý mạo phạm, mong công tử hãy dung tình.
Người thư sinh áo trắng mỉm cười vòng tay thi lễ:
– Tổng tiêu đầu đã quá lời, thật tiểu sinh không dám nghĩ điều như thế.
Bây giờ Quách Thế Phần mới nhìn kỹ thấy người thư sinh áo trắng trạc khoảng mười chín tuổi, gương mặt trắng hồng rạng rỡ, nếu hắn mặc đồ con gái thì chắc chắn không ai có thể nhận ra đó là một thiếu niên...
Quách Thế Phần nhìn sững, nếu không chính mắt mình trông thấy, người thư sinh này xuất thủ thì ông làm sao có thể tin được con người như thế lại có một trình độ võ công lỗi lạc...
Từ mến tài sinh ra kính nể, Quách Thế Phần luôn vội vòng tay:
– Lão phu hãy còn mong được biết qua quý tính...
Vẫn với nụ cười như hoa trên miệng, gã thư sinh đáp:
– Tiểu sinh tên là Đổng Như Băng.
Cử chỉ của hắn tuy hết sức tự nhiên, nhưng da mặt của hắn lại ửng hồng khi nghe Quách Thế Phần hỏi đến tên.
Quách Thế Phần vội giới thiệu Nhậm Bá Xuyên và Quản Thiên Phát, hai

người cùng thủ lễ vái chào.
Đổng Như Băng cung kính:
– Vừa rồi vạn bất đắc dĩ tiểu sinh mạo phạm Nhâm nhị hiệp và Quản tiêu đầu, xin nhị vị niệm tình tha thứ.
Quách Thế Phần đưa tay mời:
– Xin thỉnh công tử ngồi tạm nơi đây....
Đổng Như Băng nói:
– Vâng, xin tổng tiêu đầu cho cáo thối vì tiểu sinh còn bận chút việc phải đi.
Nghe hắn mở lời cáo thối, Quách Thế Phần lộ vẻ ngạc nhiên:
– Thế còn Giang hiền điệt...
Không đợi Quách Thế Phần nói hết câu, Đổng Như Băng mỉm cười:
– Giang nhị công tử đã uống thuốc giải độc. Kể như chất độc trong người không còn nữa, chỉ vì đau lâu nên nguyên khí có phần hao tổn, nhưng tại hạ đã đả thông kinh mạch, tịnh dưỡng ít lâu sẽ phục hồi.
Với lấy chiếc bình ngọc từ trên tay của Tử Mai, Đổng Như Băng trao cho Quách Thế Phần và nói tiếp:
– Đây là Tuyết Chi Đan của Thanh Phong đạo trưởng, nó là thứ linh dược có khả năng khôi phục chân nguyên duy nhất trong võ lâm hiện nay. Giang nhị công tử cứ uống thật nhiều vào là sẽ bảo đảm nguyên khí đã bị mất ngày một tăng thêm. Nơi đây gồm có một trăm ba mươi hoàn, mỗi lần uống mười hoàn, cứ một ngày ba lần như thế thì chỉ trong vòng bốn năm hôm sẽ kiến hiệu vượt bực.
Tiếp lấy bầu thuốc, Quách Thế Phần hơi đắn đo.
– Chuyện này.... Thanh Phong đạo trưởng...
Đổng Như Băng điềm đạm mỉm cười:
– Tại hạ đã bảo Tử Mai lưu lại đôi lời, tại hạ tin rằng khi Thanh Phong đạo trưởng biết chính tay tại hạ làm chuyện này nghĩ chắc ông ta không hỏi gì nơi tổng tiêu đầu.
Tự nhiên đó là khẩu khí cao ngạo vô song, nhưng thái độ của Đổng Như Băng khi nói câu nói ấy đã không làm cho người nghe nhận thấy điều cao ngạo ấy.
Không biết vị thiếu niên này thân thế lai lịch ra sao, Quách Thế Phần chỉ nhận thấy hắn là con người anh hoa phát tiết. Nhất là khi hắn nói thì lời lẽ thật là chặt chẽ.
Khiến cho người nghe khó có thể châm thọc vào đâu được.
Quách Thế Phần chỉ biết gật đầu:
– Đổng công tử đã nói thế tự nhiên lão phu rất an tâm.
Đổng Như Băng nói tiếp:
– Vừa rồi tại hạ đã điểm vào huyệt ngủ của Giang công tử, có lẽ sẽ tỉnh dậy trước khi trời sáng. Xin phiền chư vị Ở đây chăm sóc dùm, tại hạ xin cáo

biệt.
Hắn vòng tay và quay nhanh ra cửa.
Mới biết lần đầu nên không tiện giữ khách. Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên đành phải đứng lên đưa ra cửa.
Ra gần tới cửa, Đổng Như Băng vụt xoay lại nói:
– Tình thế giang hồ ngày một biến chuyển có nhiều bất lợi, chuyện bọn đạo tặc đang đêm tập kích quý tiêu cục không phải là chuyện ngẫu nhiên, tại hạ không hiềm việc mới quen xin có lời khuyên tổng tiêu đầu nên thận trọng.
Quách Thế Phần hơi sửng sốt...
Gã thiếu niên họ Đổng này con người có hai điều trái ngược, khi được hỏi danh tính thì bỗng nhiên đỏ mặt y như người mới xâm nhập giang hồ, nhưng khi bàn về đại cuộc thì lời lẽ lại tỏ ra lịch duyệt...
Ông ta lật đật vòng tay:
– Kim ngọc lương ngôn của Đổng công tử lão phu xin ghi tạc.
Đổng Như Băng không nói thêm một tiếng, hắn vẫy tay cho Tử Mai, cả hai người khuất nhanh sau cánh cửa.
Quách Thế Phần càng nhìn theo càng cảm thấy băn khoăn...
Quả thật con người của Đổng Như Băng khó mà xét đoán Võ công đã cao, lời lẽ lại sâu kín trong khi dáng cách quá nho nhã nhất là niên kỷ chưa đáng kể là cao đệ võ lâm...
Chỉ trong chưa quá hai ngày mà đã chạm mặt hai vị thiếu niên xuất chúng có thể nói hơn nửa đời người lăn lộn giang hồ, lần thứ nhất Quách Thế Phần đụng phải chuyện hi hữu bất ngờ.
Là một chưởng môn nhân một phái khá tiếng tăm, nhưng so với hai gã thiếu niên này, nếu cần giao đấu, Quách Thế Phần cảm thấy mình không có vào đâu cả.
Thứ nhất là gã thiếu niên họ Đổng, thứ hai là Giang Hàn Thanh, tuy đã thâm giao với nhà họ Giang đã lâu, nhưng ngay sự chỉ điểm sơ sài mà làm cho Quản Thiên Phát có thể đánh lại Lý Duy Năng một cách quá dễ dàng, điều đó đủ thấy vị công tử họ Giang võ công cũng không thể nào lường được.
Tự nhiên, võ công ấy nhất định không phải gia truyền.
Bởi vì đau yếu từ lúc nhỏ, Giang Hàn Thanh nương nhờ bên ngoại chứ ít gần gũi được cha trong khi bên ngoại của hắn theo Quách Thế Phần biết thì không ai xuất chúng.
Còn nếu là võ học gia truyền. Thì Giang đại tiên sinh là chỗ thâm giao, Quách Thế Phần cũng biết ngay Giang Hàn Thanh không làm sao thừa tiếp mà có được võ công như thế ấy.
Và có thể kể luôn vào hạng kỳ hoa võ lâm là Lý Duy Năng.
Hà Bắc Lý Gia tuy là một tong bốn vọng tộc giang hồ nhưng Lý Quang Trí cũng không thể so với tài nghệ của cậu con trai của ông ta được.

Quách Thế Phần bất giác thở phào, ông ta chợt cảm thấy thấm thía câu "Tre già măng mọc"!
Nghe vị đại sư huynh thở dài, nghĩ rằng câu nói trước khi đi của Đổng Như Băng làm cho cảm khái, Nhậm Bá Xuyên gióng ý:
– Hình như ý của Đổng Như Băng muốn cho mình thu xếp tiêu cục chẳng hay sư huynh cảm thấy thế nào?
Quách Thế Phần quay lại nghiêm giọng:
– Hắn nói đúng là lời vàng ngọc. Hoài Dương Tiêu Cục chúng ta sở dĩ vững vàng trong mười mấy năm nay là nhờ hai yếu tố, một là nhờ đồng đạo giang hồ trong vần đề nghĩa khí chiếu cố chúng ta, hai là bao nhiêu năm nay tình hình võ lâm yên tịnh... Không phải khoa trương nhưng thật sự thì đó cũng là điều đáng kiêu hãnh cho Hoài Dương phái của chúng ta.
Biết sự thể đã đến hồi trầm trọng, Nhậm Bá Xuyên rung giọng:
– Theo ý đại sư huynh thì chúng ta nên giải quyết thế nào?
Quách Thế Phần cúi mặt trầm ngâm một lúc thật lâu rồi ngẩng lên quả quyết:
– Ngay bây giờ mầm loạn đã manh nha, bằng vào thanh thế Nam Giang Bắc Lý mà vẫn còn phát sinh chuyện hiểm nguy, cho nên ngu huynh định sau khi về sẽ thu xếp tiêu cục. Một là để cho đệ tử Hoài Dương phái khỏi phải bị lây chuyện khó dễ ngoài ý muốn, hai là sẽ tập trung được nhân lực. Theo cái nhìn của ngu huynh thì tên Mai Hoa Lệnh Chủ đã tấn công chúng ta thì không khi nào chúng lại chịu ngưng ở nửa chừng, nếu chúng ta không sớm bồi dưỡng thực lực, để cho rải rác theo những chuyến tiêu thì không làm sao đối phó kịp với tình thế.
Nhậm Bá Xuyên gật gật đầu:
– Đại sư huynh nghĩ như thế là đúng, nhưng chẳng lẽ mình lại thoái xuất giang hồ...
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Từ ngày sáng lập Hoài Dương phái đến nay cũng đã ngót trăm năm rồi, có bao giờ chúng ta lại có chuyện co đầu rút cổ? Chỉ có điều bây giờ ta ở ngoài sáng mà địch lại rình trong bóng tối, mình đang phơi lộ, còn địch thì đến bóng dáng chúng mình cũng không trông thấy, thêm vào đó Giang phủ hình như đã vào tay kẻ ác trong khi Giang nhị hiền điệt tuy đã giải độc nhưng thế lực Giang gia cũng chỉ là đơn thân độc mã, làm sao Giang nhị hiền điệt đảm đương? Việc thu xếp tiêu cục có nghĩa là chúng ta dốc toàn lực giúp Giang nhị hiền điệt thanh lý môn hộ, tru diệt kẻ địch mà quan trọng hơn hết là nhắm vào hai việc lớn...
Nhậm Bá Xuyên cau mặt:
– Lại có chuyện chi quan trọng nữa?
Quách Thế Phần nói:

– Thứ nhất là phải truy ra kẻ chủ chốt sau lưng gã Mai Hoa Lệnh Chủ để công bố cho mọi người đều biết...
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Thứ hai?
Sắc diện Quách Thế Phần chợt nghiêm trọng, ông ta thấp giọng:
– Ta cần phải tìm cho ra kẻ trộm thây của Giang Đại Tiên Sinh.
Nhậm Bá Xuyên biến sắc:
– Đại sư huynh ngờ rằng Giang Đại Tiên Sanh bị người ám hại?
Quách Thế Phần khẽ gật đầu:
– Đúng, sau khi từ Kim Lăng điếu tang trở về, trong lòng cảm thấy bản chất của Giang đại tiên sinh có phần đột ngột, rồi từ lúc Giang nhị hiền điệt đến tiêu cục lòng nghi ngờ đó càng lúc càng gia tăng. Trải qua mấy đêm vừa qua, chứng kiến biến cố xảy ra cho Hà Bắc Lý Gia, ngu huynh nhận thấy chuyện Giang đại tiên sinh bị ám hại không còn nghi ngờ gì nữa.
Nói đến đây vẻ mặt Quách Thế Phần càng thêm trầm trọng, ông ta nghiêm mặt nói:
– Chuyện này chỉ nói riêng giữa chúng ta thôi, chứ đừng cho Giang nhị hiền điệt hay biết.
Nhậm Bá Xuyên gật đầu:
– Vâng, tiểu đệ biết chuyện ấy rồi....

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 11
Trở Lại Giang Nam

Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên trở ra khách thính thấy Quản Thiên Phát vẫn còn canh giữ nơi cửa, năm cái thây của bọn áo đen đã biến thành năm vũng nước vàng.
Quách Thế Phần khẽ cau mày:
– Quản Thiên Phát, sao lại làm theo lối hắc đạo giang hồ như thế ấy?
Quản Thiên Phát nói:
– Bẩm sư phụ, đệ tử vừa định mang ra ngoài chôn cất nhưng chưa kịp thì tất cả bỗng đều ra như thế.
Nhậm Bá Xuyên cười:
– Có lẽ do bàn tay của cô gái Tử Mai đấy, cô ta định làm cho mình khỏi mất công chôn...
Quách Thế Phần lẳng lặng làm thinh...

Trong lòng ông ta càng kinh dị.
Chỉ là một tỳ nữ tầm thường, thế mà hành động của Tử Mai ngay trước mặt mình mà vẫn không hay biết, như vậy, không thể xem cô ta là tỳ nữ tầm thường được nữa.
Nhậm Bá Xuyên nhồi một ống thuốc châm lửa hút và quay qua hỏi Quản Thiên Phát:
– Hiền điệt có thăm chừng Giang nhị công tử chưa?
Quản Thiên Phát vòng tay:
– Đệ tử đã có vào, Giang nhị công tử đang ngủ say lắm.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Không biết những chất độc trong người của Giang nhị công tử đã trục hẳn hết hay chưa nhỉ?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Bằng vào thái độ của Đổng Như Băng, không xem cũng có thể đoán biết là đã giải được cả rồi.
Nhậm Bá Xuyên thắc mắc:
– Thanh Phong đạo trưởng là con người gian thông y dược, giang hồ đã xem ông ta là vị thần y nhưng đối với sự ngộ độc của Giang nhị công tử vẫn phải bó tay, còn vị Đổng công tử ấy tuổi nhỏ quá thế mà không hiểu tại sao giải được nhanh như thế?
Quách Thế Phần nói:
– Cũng có thể Đổng Như Băng còn được sự chỉ bảo của bậc cao nhân nào đó cho nên mới đi Đông Hải tìm thuốc như Tử Mai đã nói.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Nhưng ngoài Đông Hải, trừ hai dị nhân mà theo lời truyền thuyết năm xưa thiên hạ đồn đãi ra thì nơi đó đâu có nghe linh dược?
Quách Thế Phần nói:
– Nhất định phải là Vạn Ứng Hồi Thiên Đan, chứ không có thuốc nào có thể giải được độc của Giang nhị hiền điệt đâu.
Nhậm Bá Xuyên kinh ngạc:
– Vạn Ứng Hồi Thiên Đan? Làm sao có thể được? Truyền thuyết về Đông Hải Song Tiên chúng mình nghe từ hồi còn nhỏ, đến nay đã có khoảng bốn mươi năm rồi, bây giờ người trong giang hồ biết về chuyện ấy cũng sợ rằng không có được bao nhiêu người, như vậy thì thứ linh đan ấy từ đâu mà có được?
Quách Thế Phần mỉm cười:
– Vị Đổng công tử ấy có một võ học quán thế, nếu ngu huynh đoán không lầm thì nhất định hắn và Đông Hải Song Tiên phải có mối dây liên hệ với nhau.
Ngẩn ngơ một lúc khá lâu, Nhậm Bá Xuyên chầm chậm gật đầu:

– Chính tiểu đệ cũng cảm thấy vị công tử ấy lai lịch có nhiều kỳ bí lắm.
Thấy Quản Thiên Phát vẫn đứng canh ngoài cửa, Quách Thế Phần nói:
– Cũng đã quá khuya rồi, Quản nhi hãy đi nghỉ đi.
Quản Thiên Phát ngần ngừ:
– Vừa rồi đệ tử chợt có một ý nghĩ, muốn tường trình cùng sư phụ và sư thúc.
Quách Thế Phần hỏi:
– Quản nhi nghĩ chuyện gì?
Quản Thiên Phát nói:
– Vừa rồi đệ tử nghe sư phụ nói Hà Bắc Lý lão trang chủ bị người giả tráo, theo đệ tử nghĩ thì e.... không phải thế.
Quách Thế Phần nhìn Quản Thiên Phát chăm chú:
– Theo ý Quản nhi thì chuyện ấy thế nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử thấy vị Lý trang chủ dưỡng bịnh tại đây, không phải là cho địch nhân giả mạo, tên Thanh Kỳ lệnh chủ cố ý nói là giả như thế có lẽ chúng muốn thực hiện một âm mưu....
Quách Thế Phần giật mình...
Trong hàng đệ tử Hoài Dương phái, Quản Thiên Phát tuy đứng vào bậc thứ ba, nhưng cũng là tên đồ đệ được chú ý tin cẩn nhất, không phải võ học của hắn trội hơn mà là một con người thiên phú cơ trí vượt bực, cho nên nhận xét này đã làm cho Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên kinh ngạc...
Quách Thế Phần gằn lại:
– Ngươi nói thế là sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử nhận rằng Lý lão trang chủ là một trong tứ đại danh gia trong chốn võ lâm, ông ta là một bậc siêu quần, kẻ địch có thể hạ độc quả là một chuyện không phải dễ. Như vậy tình hình này so với Giang nhị công tử quả có giống nhau, nghĩa là trong nhà nhất định phải có quân thù tàng ẩn, tự nhiên phải thủ một vai trò thân tín nhất.
Quách Thế Phần khẽ gật đầu....
Quản Thiên Phát nói luôn:
– Lý trang chủ là người mà bình nhật rất ít đi ra ngoài, sau khi trúng độc nhất định phải có người chung quanh phòng vệ như chuyện đến Bạch Vân Quan dưỡng bịnh của người đủ chứng tỏ điều ấy. Nơi đây được coi như một căn cứ bất khả xâm phạm của Thanh Phong đạo trưởng thế mà ngoài Lý công tử ra, còn có Lý gia Tứ Tướng và Yến Sơn Song Kiệt đó là chưa kể đến số thủ hạ mà mình chưa gặp mặt, như vậy lúc ở Hà Bắc và dọc trên đường đi đến đây, có lẽ họ còn bố trí phòng vệ chặt chẽ hơn gấp mấy lần, như vậy cho dù có người của địch trá hình trong nội bộ, tưởng cũng không thể làm

chuyện tráo người như thế ấy.
Trầm ngâm một lúc khá lâu, Quách Thế Phần lên tiếng:
– Ngươi nói tuy rất hữu lý song khi nãy chính ta thấy Lý Duy Năng tay cầm mặt nạ giả và người mà hắn cho thuộc hạ khiêng ra quả đúng không phải là Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí...
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử nghĩ kẻ địch đã muốn căn cứ dọc giải Hoàng Hà, tự nhiên cái lo ngại lớn nhất của chúng là lực lượng Hà Bắc Lý gia, chúng làm cho Lý trang chủ thoái xuất giang hồ chưa đủ theo kế hoạch, chúng phải làm sao cho thế lực của Hà Bắc Lý gia phải đầu phục dưới cờ, và mục đích tráo đổi Lý trang chủ nằm trong âm mưu đó...
Nhậm Bá Xuyên nói nhanh:
– Quản nhi nói đúng, âm mưu của chúng đối với Hà Bắc Lý Gia gần giống như sự khống chế Kim Lăng Giang Phủ.
Quách Thế Phần hỏi lại:
– Ngươi nói chúng không thể tráo Lý trang chủ à?
Quản Thiên Phát đáp:
– Vâng, vì tuy bị trúng độc đến mức hôn mê, nhưng với những sự canh phòng chặt chẽ ấy, chúng không làm sao có thể mang Lý trang chủ đi được, vì thế chúng cho tên Thanh Kỳ Lệnh Chủ đến đây cố ý bảo rằng người đang bị hôn mê ấy vốn không phải là chính Lý trang chủ thật...
Quách Thế Phần chận nói:
– Nếu thế thì chuyện gỡ mặt nạ và người đang hôn mê khi nãy vẫn không phải là Lý trang chủ thì giải thích làm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Đệ tử nghĩ rằng Lý gia chủ đã có kẻ địch tiềm ẩn, mà lại chính là người mà hằng nhật rất thân cận với Lý lão Trang chủ, kẻ ấy mô phỏng diện mạo Lý trang chủ để làm ra một bộ mặt giả. Xong việc đó, chúng lại thừa lúc Lý trang chủ hôn mê dị dung cho thành một người khác hẳn rồi mới chụp bộ mặt "thật" mà "giả" ấy vào, tự nhiên khi gỡ bộ mặt Lý trang chủ "giả" ra thì mặt thật đã bị dị dung rồi, lúc đó Lý trang chủ đâu còn đúng là Lý trang chủ nữa? Như vậy, người hôn mê mà sư phụ thấy lúc nãy không phải là người của địch đánh tráo, người đó chính là Lý trang chủ đã bị dị dung... Thật mà giả, giả mà thật, đó mới chính là ngón đòn rất lợi hại.
Nghe đến đây, Quách Thế Phần tái mặt:
– Đúng rồi, đúng rồi.... đúng là một âm mưu đáng sợ. Nam Giang, Bắc Lý ngã rồi thì võ lâm thiên hạ tất sẽ lâm nguy....
Nhậm Bá Xuyên hoảng hốt:
– Đại sư huynh, đã như thế không lẽ bây giờ chúng ta bó tay để cho "Tiên Nhân Chưởng" thọ khổn hay sao?

Quách Thế Phần lắc đầu:
– Bây giờ thì đã quá trễ rồi, phía ngoài không còn một tiếng rì rào, nhất định kẻ địch đã biến mất cả rồi.
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Lý Duy Năng tuy đã nhận chịu điều kiện của kẻ địch, nhưng nếu mình kịp thời cho hắn biết thì cũng còn phương cứu vãn.
Quách Thế Phần cứ lắc đầu:
– Chỉ trừ khi nào vạch rõ âm mưu của địch bằng cách rửa sạch bộ mặt bị dị dung của Lý Quang Trí, chứ còn chỉ nói suông như tự nãy giờ, thì bằng vào chủ quan đã không mấy có thiện cảm với mình thì làm sao Lý Duy Năng lại chịu tin? Vả lại kẻ địch tàng ẩn nhà họ Lý lại là người thân tín, tự nhiên họ tin người đó hơn mình trong khi không nắm được bằng cớ hẳn nhiên thì có gặp Lý Duy Năng bây giờ cũng chỉ là vô ích.
Nhậm Bá Xuyên cau mặt:
– Như thế thì phải làm sao?
Quách Thế Phần nói:
– Chuyện này phải chờ ngày mai gặp Thanh Phong đạo trưởng bàn kỹ với ông ta, chỉ có thể bằng vào sự giao tình giữa họ với nhau, ông ta mới có thể nói chuyện được với Lý Duy Năng mà thôi.
Ông ta đứng dậy nói luôn:
– Đã sang canh tư rồi, hãy đi nghỉ đi rồi hẵng hay.
Sáng ngày thứ hai, sau khi rửa mặt xong, Quách Thế Phần sang phòng bên thấy Giang Hàn Thanh đang ngồi trên giường nhắm mắt vận công.
Quản Thiên Phát lật đật đi ra cửa vòng tay:
– Đệ tử xin tham kiến sư phụ.
Quách Thế Phần hỏi:
– Tình trạng Giang hiền điệt ra sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Vừa mới uống thuốc xong và đang vận công điều khí.
Quách Thế Phần gật đầu lui ra thì hai tên đạo đồng đã mang thức điểm tâm tới.
Vừa ăn điểm tâm, Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên cố ý ngóng trông Thanh Phong đạo trưởng. Nhưng tàn bữa ăn vẫn không thấy ông ta.
Mãi đến bữa cơm trưa, Quách Thế Phần hỏi tên đạo đồng:
– Có lẽ quan chủ bận lắm phải không?
Tên đạo đồng vòng tay đáp:
– Quan chủ chúng tôi có chuyện cần gấp nên đã hạ sơn.
Quách Thế Phần ngạc nhiên:
– Quan chủ hạ sơn tự bao giờ?
Tên đạo đồng nói:

– Quan chủ chúng tôi đi từ tối hôm qua, vì đêm qua đã quá khuya không tiện làm kinh động nên có dặn thưa lại với Quách đại hiệp xin chư vị cứ tự tiện tạm ở đây trong một hoặc hai hôm Quan Chủ sẽ về ngay.
Quách Thế Phần hết sức băn khoăn, ông ta nghĩ chắc Thanh Phong đạo trưởng theo dấu tên Thanh Kỳ Lệnh Chủ bèn hỏi:
– Gia đình họ Lý chắc cũng đã đi rồi nhỉ?
Tên đạo đồng gật đầu:
– Vâng, tất cả người của Hà Bắc Lý Gia đã hạ sơn vào sáng sớm hôm nay.
Hắn đặt mâm cơm lên bàn và vòng tay bái biệt lui ra.
Luôn đến bốn ngày sau, Bạch Vân Quan sống trong yên tĩnh, nhưng Thanh Phong đạo trưởng cũng vẫn không về.
Trong bốn ngày đó, Giang Hàn Thanh đã uống hết một trăm hai mươi hoàn "Tuyết Chi Đan".
Năm xưa, phải phí mất mười năm tâm trí mới chế luyện được một lò "Tuyết Chi Đan" gồm có hai trăm bốn mươi hoàn, như vậy riêng một mình Giang Hàn Thanh đã chiếm mất đi phân nửa.
Mất phân nửa công phu trong suốt mười năm của Thanh Phong đạo trưởng, mới vãn hồi được nguyên khí cho Giang Hàn Thanh, tự nhiên, ngoài việc vãn hồi nguyên khí đã giúp cho hắn không còn sợ một chứng bịnh hay một chất độc nào xâm nhập.
Tự nhiên sau khi luyện thành Tuyết Chi Đan, Thanh Phong đạo trưởng đã xem nó như báu vật trên đời có một, chỉ cần uống được một hoàn thôi, công lực coi như đã trui luyện được quá ba năm.
Cho nên trong giang hồ không một ai nghe đến Tuyết Chi Đan mà không thèm rõ dãi, chỉ có một điều là không một ai có thể qua được Bạch Vân Bình, nghĩa là không một ai vô cớ mà có thể vượt vòng đất cấm để vào tới Bạch Vân Quan.
Nhưng cho dù có ai vượt qua được Bạch Vân Bình đi nữa cũng không làm sao tiến đến ngưỡng Bạch Vân Quan, vì qua khỏi Bạch Vân Bình thì còn có Hỏa Linh Quan làm sao có thể có người qua được ba chiêu đối với con người ấy?
Giang Hàn Thanh trong vòng bốn ngày mà uống hết một trăm hai mươi hoàn Tuyết Chi Đan, bảo sao công lực không tăng trưởng một cách cực kỳ nhanh chóng.
Cho nên sang ngày thứ năm, khi màn đêm vừa kéo hết khi ánh bình minh vừa ló dạng, thì Giang Hàn Thanh đã không còn một chút dấu vết gì trong chuỗi ngày bịnh hoạn.
Buổi sáng hôm ấy, khi Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên đang ngồi bưng chén trà bốc khói thì chợt nghe có tiếng bước chân thật nhẹ thật nhanh, hai người ngẩng mặt lên thấy Giang Hàn Thanh thoăn thoắt đi vào.

Vừa đến cửa, hắn đã vòng tay:
– Tiểu điệt xin tham kiến nhị vị thế thúc.
Thấy da mặt hồng nhuận trong một con người huyết khí phương cương của Giang Hàn Thanh, Quách Thế Phần mừng quá bật cười ha hả:
– Cung hỉ hiền điệt, chỉ trong khoản thời gian quá ngắn mà độc tính đã tiêu tan, công lực tăng trưởng, thật đúng là một kỳ công quán thế.
Giang Hàn Thanh cung kính:
– Tiểu điệt có thể vượt được chứng bệnh trầm kha này, tuy nhờ y thuật như thần của Thanh Phong đạo trưởng, nhưng nhất định là phải do nhị vị thế thúc ban cho....
Quách Thế Phần nhướng mắt:
– Giang hiền điệt chưa biết chứng bịnh nhiễm độc của hiền điệt sỡ dĩ hết được là nhờ vị công tử họ Đổng lặn lội tận Đông Hải tìm thuốc về đấy sao?
Giang Hàn Thanh ngơ ngác:
– Người công tử họ Đổng?
Quách Thế Phần cười:
– Đúng rồi, vị công tử họ Đổng này Giang hiền điệt cũng đã có gặp mặt, chính là người thư sinh áo trắng mà hiền điệt đã gặp trên chiếc thuyền nhỏ ở Qua Châu đấy.
Giang Hàn Thanh càng kinh ngạc:
– Lại là người ấy à? Bình sanh tiểu điệt chưa hề quen biết, thế tại sao người ấy lại vượt hiểm nguy muôn dậm để đến đây cứu trợ như thế kia?
Nhậm Bá Xuyên nói:
– Theo lão phu đoán thì vị Đổng công tử này có lẽ có quan hệ với Giang Phủ lắm chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên, chỉ có điều vì lý do nào đó mà Giang hiền điệt không biết rõ đấy thôi.
Giang Hàn Thanh gật gật đầu:
– Nhậm nhị thúc nói có lý lắm, thật ra vì lúc nhỏ đã phải trú ngụ Ở nhà ngoại tổ mẫu thành thử chuyện nhà biết được quá ít ỏi.
Rồi chàng hỏi tiếp:
– Không hiểu sao đã mấy ngày rồi mà Thanh Phong đạo trưởng vẫn chưa thấy dạng?
Quách Thế Phần nói:
– Giang hiền điệt, chứng độc trong mình mới vừa giải được, sức khỏe hãy còn cần nhiều thời gian bồi dưỡng, theo ý lão phu thì bây giờ hiền điệt nên trở về Hoài Dương tạm nghỉ thêm một lúc để lão phu thu xếp xong chuyện trong tiêu cục rồi sẽ dốc hết toàn lực hiệp trợ hiền điệt...
Không đợi Quách Thế Phần hết lời, Giang Hàn Thanh chận nói:
– Gia mẫu bất hạnh, thân phụ cháu lại bị người trộm mất thi hài, gia huynh lại không nghĩ tình thủ túc, thêm vào đó cứ theo sự việc xảy ra mà phán

đoán thì tên Mai Hoa Lệnh chủ có nhiều hành động liên quan đến biến sự trong gia đình cháu rất nhiều.... Cho nên mỗi khi nghĩ đến bao nhiêu chuyện ấy là lòng tiểu điệt đau như kim chích, bây giờ độc chất đã được giải trừ, nguyên khí trong người cũng đã khôi phục, tiểu điệt nóng lòng muốn trở lại Kim Lăng, lòng chiếu cố của nhị vị thế thúc cháu xin tạc da.....
Quách Thế Phần trầm ngâm một lúc khá lâu:
– Hiền điệt đã nóng lòng muốn trở về nhà, đó vốn là chuyện mà ai ai cũng đều phải thế, vậy bọn này xin cùng với hiền điệt đồng đến Kim Lăng, lão phu cũng muốn gặp lại lịnh huynh một lần nữa xem sao?
Biết vị thế thúc thâm tình này lo sợ cho mình, không muốn để một mình xông pha nguy hiểm nên Giang Hàn Thanh vội nói:
– Ân lo lắng đến an nguy cho cháu của nhị thúc, thật cháu không biết phải nói làm sao cho hết lòng cảm kích, chỉ có điều chuyến đi này mục đích chính của cháu là lần dò manh mối cố nhiên đôi khi phải ẩn trong bóng tối chứ không thể chường mặt công khai, vì thế nếu đi đông người thì mục tiêu dễ lô..... vả lại bây giờ chân khí của tiểu điệt đã phục hồi mà lại thêm tăng trưởng, đủ sức để bảo vệ cho mình, xin nhị vị thế thúc cứ yên tâm, bao giờ quá ư cần thiết thì tiểu điệt sẽ tìm cách báo tin về cho nhị thúc.
Tuy không biết lai lịch võ công của Giang Hàn Thanh, nhưng Quách Thế Phần ngầm hiểu hắn có một trình độ không phải tầm thường, thêm vào đó lời của hắn cũng rất có lý nên đành phải gật đầu:
– Hiền diệt đã nói thế lão phu cũng rất tán đồng, chỉ có điều đi một mình như thế thật là đơn thân độc mã trong khi nguy hiểm trùng trùng chực chờ ở kế bên mình thật tình lão phu có chỗ không yên, vậy theo ý lão phu thì hiền điệt nên để Thiên Phát cùng đi theo, tuy sức hiệp trợ không thấm vào đâu, nhưng hai vẫn còn hôn một chẳng hay ý hiền điệt thế nào?
Giang Hàn Thanh cúi mình:
– Thế thúc chu đáo như thế thật là may cho tiểu điệt, nếu được Quản huynh theo hỗ trợ thì còn chi bằng nữa.
Quách Thế Phần cười:
– Thôi, tạm thời chúng ta quyết định như thế ấy đi, sau khi lão phu về tới Hoài Dương rồi, nếu khi cần đến thì hiền điệt chỉ cần biên mấy chữ là lão phu sẽ ứng trực ngay.
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng cực kỳ kích động:
– Ân nghĩa cao dày của thế thúc, tiểu điệt xin ghi tạc vào lòng, ngày nào tệ gia được vãn hồi thỏa đáng là ngày ấy tiểu điệt dù chết cũng không dám quên ân. Nơi đây xin nhị vị thế thúc nhận cho cháu một lạy để tỏ lòng thành kính...
Nói xong Giang Hàn Thanh sụp xuống, lạy ngay....
Quách Thế Phần lật đật đứng lên đỡ dậy:

– Hiền điệt không nên làm như thế, ngày xưa nếu không có Giang đại tiên sinh vì trên giang hồ cũng không làm sao có tên Hoài Dương phái.... Chỉ nguyện hiền điệt có thể trừ được kẻ ác, khôi phục thanh danh cho Nam Giang thì cho dù đi trên than lửa lão phu cũng chẳng chối từ.
Sau khi quyết định, Quách Thế Phần lưu lại một phong thư cho Thanh Phong đạo trưởng nói thoát rằng vì cần Đô Lạp Thảo để giải độc nên cả bọn đã lìa nơi đây để đến Trấn Nam.
Và để cho bọn đạo đồng khỏi nghi ngờ, Quách Thế Phần bảo Quản Thiên Phát cứ cõng Giang Hàn Thanh xuống núi y như người còn đang bệnh nặng.
Mặt trời lần lần lên cao và xế mãi về Tây, bóng hoàng hôn đổ xuống...
Dân chúng trong thành Kim Lăng theo màn đêm yên lặng yên lành trút hết mệt mỏi vì sinh kế cho một đêm dài....
Sáng ngày thứ hai, khi mặt trời luân chuyển đúng một vòng, vầng thái dương rực rỡ trong buổi sáng ban mai thì người ta đã thấy trước cửa cổng Giang Phủ, y như thường lệ có hai tên đại hán, Giang Thành, Giang Bưu trực tiếp đứng canh.
Từ ngoài đầu đường, lão chủ tiệm mì họ Vương mang một xách mì đã nấu sẵn hơi lên nghi ngút xăm xúi đi vào.
Vừa thấy lão chủ tiệm họ Vương, Giang Bưu đưa tay vẫy vẫy:
– Vương lão thực, sao bữa nay ông lại phải mang đến đây thế? Cháu nhỏ đâu?
Vương lão Thực cất giọng khàn khàn:
– Kính chào nhị vị, thằng bé phải về nhà vì mẹ nó đang đau, nhưng vì biết đại công tử sáng nào cũng phải điểm tâm nên tiểu nhân không dám để quên... không biết bây giờ có thể đưa ngay vào được chưa nhỉ?
Giang Thành cười:
– Thật là một chuyện hoài công.
Vương lão thực tỏ vẻ ngạc nhiên:
– Sao thế? Đại công tử đã điểm tâm rồi à? Thật là bậy hết sức, bé Tam đi rồi thì trong tiệm neo người, tiểu nhân đã phải thu xếp thật sớm thế mà vẫn trễ bữa cho Đại công tử... Thật là đáng chết, thế nào rồi Đại công tử sẽ quở cho một trận nên thân.
Giang Bưu cười:
– Không phải, Đại công tử hôm nay vắng nhà.
Vương lão Thực thở phào:
– À, nhưng sao hôm qua không nghe nói? Đại công tử đi đâu thế nhỉ?
Giang Thành đáp:
– Hồi hôm.
Vương lão Thực cười cầu tài:
– Nhị vị là người thân cận nhất với đại công tử, thế sao hôm nay lại không

cùng đi thế?
Giang Thành nói:
– Đã có Giang Lập đi theo.
Vương lão Thực hỏi:
– Không biết bao giờ Đại công tử mới về thế nhị vị lão gia?
Giang Thành nói:
– Có lẽ...
Hắn nói chưa dứt câu thì chợt nghe bên trong có một giọng lanh lảnh:
– Giang Thành, các ngươi nói chuyện với ai ngoài đó?
Giang Thành và Giang Bưu giật mình đánh thót, nhưng rồi chúng lại cười mơn:
– Tổng quản, chúng tiểu nhân kính chào....
Từ trong vừa bước ra một người mũi quặp mắt lồi, đúng là Sở Như Phong hắn cất giọng trầm trầm y như bộ mặt:
– Người này là ai thế?
Vừa hỏi, hắn vừa đưa tay chỉ vào Vương lão Thực.
Giang Thành lật đật cúi mình:
– Kính Sở tổng quản, hắn là Vương lão Thực, tên chủ tiệm mì ở đầu đường...
Vương lão Thực cố điểm một nụ cười làm vui lòng người đối diện:
– Tổng Quản lão gia, tiểu nhân là người thường bữa đều mang thức ăn đến cho đại công tử điểm tâm, mọi bữa thì do bé Tam nó mang đến nhưng nay mẹ nó đau nên tiểu nhân phải đưa sang.
Sở Như Phong cứ nhìn chầm chập lão Vương, một lúc khá lâu hắn như tỏ vẻ không bằng lòng:
– Đại công tử không có nhà.
Vương lão Thực lại cười – Vâng, vâng... Vừa rồi tiểu nhân đã có nghe vị quản gia đây nói.
Sở Như Phong ném tia mắt khó chịu về phía Giang Thành, hắn lật đật cúi mặt thụt ra sau....
Vương lão Thực bước tới khúm núm:
– Đại công tử không có ở nhà vậy thức điểm tâm đây tiểu nhân xin biếu kính Tổng Quản lão gia dùng buổi sáng vậy....
Vừa nói, lão vừa xách thức ăn chực bước vào trong, nhưng Sở Như Phong đã trầm mặt:
– Không cần, hãy về đi.
Lão họ Vương cười hề hề:
– Vâng, vâng... Tổng quản lão gia không dùng vậy tiểu nhân xin phép mang về...
Lão quay lại lụm khụm đi ra, nhưng môi lão vẫn còn lép nhép đủ nội mình

lão nghe:
– Mẹ nó, mang về cho chó nó ăn còn có nghĩa hơn.
Tối ngày hôm đó, vào khoảng canh hai.
Bao nhiêu phòng ốc của Giang Phủ không nơi nào có một ngọn đèn, từng dãy, từng dãy chìm trong bóng tối.
Thình lình từ hướng Tây, trên một con đường chẹt, một bóng người nhô lên, phía sau, cách một khoảng, một bóng người khác nối theo, họ cùng phi thân về hướng vòng tường Giang Phủ.
Còn một khoảng khá xa mới đến chân tường, người đi trước nhún mình vọt thẳng lên không đáp xuống mái lầu Giang Phủ...
Người đi sau phải đến gần chân tường, trụ bộ nhún chân nhảy lên đầu tường, rồi từ đầu tường lại nhún mình vọt sang mái nhà bên cạnh.
Bằng vào cách đó, đủ thấy khinh công của người đi trước cao gấp mấy lần của kẻ theo sau.
Hai người vừa lướt qua hai dãy nhà, chợt nghe bên dưới có tiếng quát:
– Kẻ nào đang đêm dám xâm nhập Giang Phủ như thế?
Người đi trước gắt khẽ:
– Ta!
Hai tên hán tử bên dưới vừa nghe tiếng đã lật đật vòng tay cúi rạp mình:
– Đại công tử đã về.
Người đi trước đúng là Đại công tử Giang Bộ Thanh, hắn cứ đi vào và miệng thì ra lệnh:
– Giang Bưu, ngươi đi gọi Sở tổng quản đến thư phòng ta dạy việc.
Và quay bảo luôn người đi sau:
– Giang Lập hãy theo ta.
Giang Lập cúi đầu đi theo gia chủ.
Ánh sáng trong thư phòng vừa lóe lên. Giang Bộ Thanh lột khăn bao mặt ném lên thư án và ngồi ngay xuống chiếc ghế bành đặt dựa bên bàn.
Giang Lập cũng lột khăn bao mặt và đứng bên ngoài cửa.
Tấm rèm phòng khẽ động, cô nữ tỳ Tiểu Quyên từ trong bưng khay trà bước ra khép nép:
– Đại công tử dùng trà ạ.
Giang Bộ Thanh khoát tay:
– Để đó và lui vào.
Tiểu Quyên đặt nhẹ khay trà xuống, miệng nàng một tiếng vâng nho nhỏ và quay mình...
– Tiểu Quyên.
Tiếng gọi thình lình của Giang Bộ Thanh làm cho Tiểu Quyên hơi ngạc nhiên, nàng quay lại cúi mình:
– Đại công tử có điều chi dạy bảo ạ?

Như tự cảnh giác một chuyện gì, Giang Bộ Thanh đằng hắng hai ba tiếng rồi nói:
– Ngươi đến gọi Hồ quản lý đến cho ta dạy việc.
Tiểu Quyên đáp vâng thật nhỏ rồi cúi mình quay trở ra ngoài.
Giang Bộ Thanh bưng chung trà trên tay, nhưng không uống, bộ mặt hắn cau có một cách dị thường, hình như hắn đang mang một tâm tư gì trầm trọng lắm...
Bên ngoài có tiếng bước chân và Giang Lập quay mặt vào trong khẽ ho hai tiếng, Giang Bộ Thanh nhè nhẹ gật đầu....
– Sở tổng quản hãy ngồi.
Tiếp theo đó là Sở Như Phong vào tới, hắn chỉ bước rồi đứng lại vòng tay:
– Thuộc hạ tham kiến đại công tử.
Vẻ mặt Sở Như Phong chợt phớt qua chút kinh nghi, nhưng hắn vẫn điềm nhiên bước tới ngồi xuống ghế.
Hắn hỏi bằng một giọng lo lắng:
– Đang đêm Đại công tử quay về, phải chăng đã xảy ra chuyện chi ngoài ý muốn?
Chầm chậm đặt chung trà xuống, Giang Bộ Thanh nói:
– Hãy ngồi xuống rồi sẽ nói chuyện sau.
Chờ cho Sở Như Phong ngồi yên, Giang Bộ Thanh quay nhìn thẳng vào mặt hắn:
– Sở tổng quản có biết ta đi chuyến này là vì chuyện gì không nhỉ?
Sở Như Phong sửng sốt nhưng rồi hắn lại cười:
– Khi đi, đại công tử không có nói thành thử thuộc hạ không được biết.
Giang Bộ Thanh hừ hừ trong miệng, nhưng chưa kịp nói gì thì tên quản lý Hồ Tuấn Tài vào tới.
Lão là một con người nhỏ thó khoảng năm mươi ngoài, tuổi hình như đã tăng hơn cho đôi mắt loắt choắt nhiều giảo hoạt, hắn chừa một hàm râu dưới cằm lưa thưa như bộ râu dê....
Lão ta bước vào khúm núm:
– Hồ Tuấn Tài xin yết kiến đại công tử.
Giang Bộ Thanh vẫy tay:
– Vào đây.
Hồ Tuấn Tài bước thẳng vào. Giang Bộ Thanh chỉ tay vào ghế:
– Ngồi xuống đi.
Hồ Tuấn Tài vừa ngồi vừa cười nịnh:
– Đại công tử đi lần này về sớm thế?
Giang Bộ Thanh trầm mặt:
– Các người đã làm ra một việc...
Sở Như Phong giật mình:

– Đại công tử chẳng hay thuộc hạ đã làm sai chuyện chi?
Giang Bộ Thanh nhìn châm bẩm và nói từng tiếng một:
– Chuyện của Hàn Thanh...
Hắn cố kéo dài hai tiếng "Hàn Thanh" và nín luôn không tiếp...
Sở Như Phong tái mặt:
– Có phải đại công tử bảo rằng hắn chưa chết?
Giang Bộ Thanh cứ hừ hừ nhưng không nói.
Hồ Tuấn Tài lắc đầu nguầy nguậy:
– Không, không... nhất định không thể như thế được, chung quanh gian phòng, chúng thuộc hạ đã đặt sẵn Hoàng Phong Đoạt Mạng Châm, cho dù người có võ công tới đâu cũng không làm sao thoát được huống chi Giang Hàn Thanh là con người bệnh hoạn đi đứng phải nhờ người vịn đỡ thì làm sao mà thoát nổi chứ?
Hắn là một tên quản lý trong nhà, thế mà họ Hồ lại gọi Giang Hàn Thanh một cách không chút kiêng dè, quả đúng là hắn đã được chứng kiến đầy đủ thái độ của đại công tử đối với người nhị đệ.
Ánh mắt của Giang Bộ Thanh lóe lên những tia xanh rờn, nhưng vẫn không nói một tiếng nào.
Sở Như Phong nói:
– Nhưng tối hôm đó lại có hai anh em của mình mất tích, thêm vào đó tên Quản Thiên Phát của Hoài Dương phái đào thoát, nếu nhị công tử quả thật không có chết thì nhất định là hắn cứu đi.
Giang Bộ Thanh cười nhạt:
– Còn nếu gì nữa, người ta đã đến đây rồi đấy.
Hồ Tuấn tài nhún vai tỏ vẻ khinh dễ:
– Có đến đây thì cũng chẳng có gì phải ngại cái thứ phế vật ấy.
Giang Bộ Thanh lóe mắt gặng lại:
– Tại sao Hồ quản lý biết đó là phế vật?
Hồ Tuấn Tài nhếch môi:
– Giang Hàn Thanh đã uống thứ độc dược có tính chất chậm phát tác của "Thôi Mạng Lang Trung" Thôi Trường Lâm, thì cho dù là một cao thủ đầy dẫy công lực cũng không làm sao chịu nổi chứ đừng nói chi hắn là con người bước đi phải vịn như thế.
Giang Bộ Thanh nhướng mắt:
– Nhưng Hồ quản lý đừng quên rằng Thôi Trường Lâm đã đi và không trở lại, hắn có thể chế được thuốc độc thì hắn lại chẳng chế được thuốc giải hay sao?
Hồ Tuấn Tài vẫn nhún vai:
– Xin Đại công tử yên lòng, Thôi Mạng Lang Trung đã từng nói thứ thuốc ấy chẳng những ông ta mà cho dù thần y trên thế gian này cũng không làm

sao có thể nghiên cứu ra thuốc giải, ông ta chỉ làm cho chết người chứ không làm sao có thể cứu người.
Giang Bộ Thanh vụt ngửa mặt ra sau bật tiếng cười dài....
Vừa nghe tiếng cười, Sở Như Phong biến sắc, hắn liếc nhanh Hồ Tuấn Tài và cả hai cùng đứng dậy....
– Không... không phải là đại công tử...
Giang Bộ Thanh nhếch môi cười:
– Các ngươi muốn chạy đấy à?
Ngay trong lúc đó, từ bên ngoài chợt có một giọng nói quá lạnh lùng:
– Ta đã liệu đúng là ngươi rồi.
Hai câu nói như cùng một lúc và bên trong Giang Bộ Thanh đã nhỏm mình lên...
Chỉ trong một cái vẫy tay, Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài đã ngã quỵ xuống đất, không còn động đậy.
Ngay trong lúc đó, bên ngoài một bóng người mặc áo đen, mặt che lụa đen đã bước vào, Giang Bộ Thanh với lấy khăn trùm mặt thật nhanh và gắt lớn:
– Ai?
Từ bên ngoài hai bóng người bước vào thật nhanh thật nhe.....
Giang Lập tràn qua xốc thanh đao ngang ngực án ngang giữa cửa....
Hai ngườin vừa đến dừng lại.
Họ là hai người vận áo đen, lụa đen bao mặt, cách trang phục giống y như Giang Bộ Thanh và Giang Lập.
Người có vóc thân tầm thước đi trước chiếu đôi mắt qua hai lổ hổng ở vuông lụa đen, ánh đèn đêm phản chiếu như hai vì sao chấp chóa....
Vừa thoát thấy người đó, Giang Bộ Thanh gắt khẽ:
– Giang Lập, tránh ra.
Giang Lập nhích trở về chỗ cũ, thanh đao trên tay hắn vẫn lăm lăm...
Tên áo đen nhìn sững Giang Bộ Thanh, giọng của hắn lạnh lùng:
– Khá lắm, cách trang phục như thế là giống lắm.
Giang Bộ Thanh cũng nhìn sững gã áo đen, bàn tay đặt trên bàn của hắn hình như có vẻ run run...
Tia mắt của gã áo đen dời xuống chỗ Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài đang nằm bất động, giọng hắn vẫn lạnh lùng:
– Chỉ trong chớp mắt đã điểm ngã hai người, thủ pháp cũng đáng kể vào hạng khá!
Vừa nói, hắn vừa bước lại giải khai huyệt đạo, Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài vươn mình đứng dậy nhìn gã áo đen bằng đôi mắt sợ sệt:
– Thuộc ha.....
Gã áo đen khoát tay:
– Tránh sang bên kia.

Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài cung cung kính kính đứng nép qua một góc.
Hình như có một sự kích động dữ dội đang xáo trộn nội tâm, Giang Bộ Thanh cứ đứng chiếu tia mắt hừng hừng, măc cho gã áo đen giải huyệt cho Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài, hắn không nói một lời, hắn không cử động, tia mắt hắn kéo từ đầu đến chân gã áo đen như đang ước lượng đối phương.
Thật lâu, Giang Bộ Thanh mới mở miệng, hắn nói không lớn, không tỏ vẻ giận dữ nhưng lộ đầy oán hận:
– Đúng là Giang Nam đã đến hồi mạt vận... Các hạ là Mai Hoa Giáo Chủ?
Gã áo đen cười lạnh:
– Mai Hoa Lệnh Chủ, phải! Nhưng tại sao các hạ lại làm chuyện giả trang như thế?
Như vậy gã sau này mới đúng là Mai Hoa Lệnh Chủ.
Giang Bộ Thanh giận dữ:
– Ta cần phải làm như thế để gặp ngươi.
Mai Hoa Lệnh Chủ gặn lại:
– Gặp để làm gì?
Giang Bộ Thanh nói:
– Gặp để bảo ngươi hãy lột khăn bao mặt.
Nhích thân mình tới, Giang Bộ Thanh trầm giọng:
– Ta cần xem bộ mặt thật của ngươi.
Mai Hoa Lệnh Chủ lùi một bước:
– Ngươi nghĩ rằng ta là một người quen?
Hắn nói chưa dứt câu, mảnh lụa che mặt đã bị giật rơi xuống đất...
Đã sẵn đề phòng, nhưng có lẽ Mai Hoa Lệnh Chủ không dè thủ pháp của đối phương lại nhanh như thế, hắn chưa kịp có một phản ứng nào thì bộ mặt thật đã bị bày ra....
Giang Bộ Thanh sững sờ...
Mai Hoa Lệnh Chủ đứng yên...
Bộ mặt hắn thật lạnh lùng.
Với đôi mắt sâu sâu sáng quắc, với khuôn mặt chữ điền, hai quai hàm của hắn banh ra gân thịt nổi vòng:
Hắn là một con người lạ hoắc!
Tia mắt của Giang Bộ Thanh vụt lóe lên dễ sợ, hắn nói như gằn từng tiếng một:
– Còn đợi ta ra tay nữa à?
Mai Hoa Lệnh Chủ gặn lại:
– Câu nói ấy có nghĩa là sao?
Giang Bộ Thanh quắc mắt:
– Hãy gỡ bộ mặt ngươi ra!
Mai Hoa Lệnh Chủ nhìn xói vào mặt Giang Bộ Thanh và hắn vụt bật cười

sằng sặc:
– Các hạ có lẽ đã nhận lầm người?
Chiếc áo choàng của Giang Bộ Thanh rúng động:
– Ngươi.... ngươi là...
Giọng nói của Mai Hoa Lệnh Chủ sắt lạnh:
– Các hạ Giang Nhị công tử!
Giang Bộ Thanh vụt giật phắt vuông lụa trên mặt mình, hắn dùng vuông lụa ấy chà xát vào chất dị dung trên da mặt nói một cách thản nhiên:
– Phải, ta là Giang Hàn Thanh.
Không nói ngay cũng có thể hiểu rằng kẻ giả Giang Lập để đi theo Giang Hàn Thanh nhất định phải Quản Thiên Phát.
Và Mai Hoa Lệnh Chủ quay qua hất mặt:
– Được song song hành động cùng với Giang nhị công tử, chắc chắn không thể là hạng vô danh tiểu tốt?
Quản Thien Phát dở mảnh khăn che mặt:
– Tự nhiên tại hạ không phải Giang Lập, nhưng cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, chắc các hạ không biết mặt đâu.
Mai Hoa Lệnh Chủ cười nhẹ:
– Vâng, tại hạ chưa được hân hạnh, nhưng chắc chắn là Giang đại công tử có biết tôn nhan.
Cũng như Giang Hàn Thanh, ngoài vuông lụa che mặt, bên trong Quản Thiên Phát còn thêm một lượt dị dung, hắn lại nói giọng người phương Bắc thành thử nếu có biết qua bấy giờ cũng không còn nhận được.
Giang Hàn Thanh nghiến răng:
– Như vậy từ trước đến nay ngươi luôn giả anh ta?
Mai Hoa Lệnh Chủ điềm đạm:
– Cho đến bây giờ Giang nhị công tử mới biết ư?
Giang Hàn Thanh rít giọng:
– Ngươi đã làm gì đối với anh ta?
Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:
– Nhị công tử yên lòng, Đại Công Tử vẫn bình yên.
Giang Hàn Thanh sờ lên đốc kiếm:
– Ngươi giam giữ anh ta ở đâu?
Mai Hoa Lệnh Chủ nói:
– Không xa, nếu nhị công tử muốn viếng lịnh huynh, tại hạ xin làm kẻ đưa đường.
Quản Thiên Phát chen vào:
– Ngươi muốn ra điều kiện?
Mai Hoa Lệnh Chủ gật đầu:
– Tự nhiên, nhưng đó là chuyện sau khi nhị công tử gặp mặt lịnh huynh.

Quản Thiên Phát hơi rúng động...
Như vậy là khi hai người xâm nhập Kim Lăng, đối phương đã sớm phát hiện và nhất định chúng đã sắp đặt cơ mưu đối phó...
Động đến thủ túc thâm tình Giang Hàn Thanh vội hỏi:
– Có thể đi ngay bây giờ chứ?
Mai Hoa Lệnh Chủ vẫn một mực điềm đạm:
– Nếu nhị công tử muốn thì tại hạ rất sẵn sàng.
Nói xong, hắn quay mình thong thả bước đi....
Giang Hàn Thanh quay lại chiếu tia mắt vào mặt Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài, giọng nói sắc lạnh:
– Cho các ngươi thêm mấy ngày thong dong để dọn mình đấy.
Hắn đưa tay khẽ vẫy Quản Thiên Phát, hai người bám sát bên sau tên Mai Hoa Lệnh Chủ.
Rẽ hướng Nam Thành, Mai Hoa Lệnh Chủ đi thẳng xuống hướng Vũ Hoa Đài.
Dựa lưng vào dãy núi cách một cánh rừng rậm rạp, Vũ Hoa đài là một thắng cảnh nhất của Nam Kinh.
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ cắm cúi, đi không nói một lời, khi đến sát bên cánh rừng, hắn vụt đứng lại....
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Đến rồi?
Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:
– Tại hạ vừa mới nghĩ ra một việc...
Quản Thiên Phát khẽ đưa mắt ám thị, Giang Hàn Thanh lướt tới:
– Các hạ muốn gì?
Mai Hoa Lệnh Chủ cười nhẹ:
– Vừa rồi, tại hạ đã bằng lòng làm kẻ dẫn đường, nhưng tại hạ hơi băn khoăn vì không biết Giang nhị công tử có phải là người xứng đáng?
Giang Hàn Thanh khinh khỉnh:
– Có phải các hạ muốn thử sức đấy không?
Mai Hoa Lệnh Chủ thản nhiên:
– Tại hạ chưa từng làm tay sai ai cả, nếu có, người đó võ công phải vượt hơn tại hạ.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Rất dễ, Giang mỗ sẽ không để các hạ thất vọng đâu.
Quản Thiên Phát chợt thấy chỗ này có thể là bẫy rập, vừa rồi trong Giang Phủ, hắn không chịu ra tay, như vậy hắn cố dụ đến chỗ mà hắn đã an bày....
Đảo tia mắt về phía ven rừng, Quản Thiên Phát xốc lên cười nhạt:
– Lệnh Chủ được một mình cùng với Giang nhị công tử động thủ đấy chứ?
Mai Hoa Lệnh Chủ so vai:

– Tự nhiên không chỉ một mình!
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Cứ theo khẩu khí của các hạ thì trong ven rừng kia còn chắc cũng không phải một người, vậy xin các hạ cứ mời ra hết cùng một thể cho vui.
Mai Hoa Lệnh Chủ gật đầu ra vẻ tán thưởng:
– Quả xứng là hào khí Giang Gia, song tại hạ không hề có tư cách hạ lưu đến mức hẹn người trợ thủ như thế đâu, đây chỉ là tứ vị Hộ Pháp của tại hạ mà đúng theo nghi lễ thông thường phải có thì thế.
Quản Thiên Phát cũng gật gù như cảm thấy tổ chức của đối phương cũng có vẻ mô qui....
Mai Hoa Lệnh Chủ vỗ tay....
Từ trong ven rừng, bốn bóng đen vút ra và chúc xuống trong tư thế bao vây.
Bốn tên không bao mặt, nhưng bốn bộ mặt lạnh trơ trơ đủ thấy chúng đều mang mặt giả.
Và cả bốn tên cao thấp không đều, trong đó, hai tên cầm kiếm, một tên cầm cây côn, còn lại một tên cầm bàn toán sắt, tên này có vóc mình loắt choắt giống hệt Hồ Tuấn Tài.
Nhưng tất cả bốn tên không có tên nào vóc dáng cao lớn giống Sở Như Phong.
Bốn tên được gọi là "Hộ Pháp" cứ theo nguyên tắc tổ chức về bang phái, họ chỉ dưới "Lệnh Chủ" một bậc và như vậy là Sở Như Phong địa vị thấp hơn Hồ Tuấn Tài, vì hắn không có chân trong bốn tên "Hộ Pháp".
Giang Hàn Thanh vẫn đứng bình thản như xem chúng không có gì đáng kể, hắn mỉm miệng gật gù:
– Cùng ra mặt một lúc có nghĩa là cũng sẽ ra tay cùng một lúc, hay lắm, xin các vị cứ giữ cho đúng vị trí thuận lợi của mình...
Và quay qua Quản Thiên Phát, Giang Hàn Thanh nhoẻn miệng cười:
– Đỗ huynh xin tạm lui ra sau để một mình đệ thù tiếp với họ.
Vì muốn đối phương khó truy lai lịch, nên Quản Thiên Phát không lộ mặt thật cà cũng sửa tên luôn, vì thế cho nên Giang Hàn Thanh mới gọi "Đỗ huynh".
Tuy biết Giang Hàn Thanh võ công cao hơn mình gấp bội nhưng có thể chống cự được với năm tên ác ma này hay không thì Quản Thiên Phát chưa chắc lắm, hắn muốn đâu lưng trợ giúp một tay nhưng trước thái độ quá dứt khoát của Giang Hàn Thanh, hắn đành phải nghe lời lui lại.
Mai Hoa Lệnh Chủ cười sằng sặc:
– Hào khí của Giang nhị công tử thật làm cho tại hạ vô cùng kính phục...
Hắn cho tay lên vai và tiếng thép khua liền theo đó, thanh trường kiếm lăm lăm sáng chói.
Giang Hàn Thanh vẫn đứng yên một chỗ mỉm cười.

Mai Hoa Lệnh Chủ hất mặt:
– Nhị công tử đã chuẩn bị xong rồi chứ?
Tuy có đeo thanh trường kiếm nhưng hai bàn tay của Giang Hàn Thanh vẫn khoanh vòng trước ngực, hắn cũng hất hàm:
– Xin chư vị cứ tự nhiên.
Thật là một thái độ cao ngạo dị thường, một thái độ thách thức và khinh bỉ. Hai tay khoanh như thủ lễ, trong khi địch nhân binh khí chập chờn thêm vào đó lại ngỏ lời mời như mời tân khách vào nhập tiệc!
Tuy lửa giận đã xông lên vì bị Giang Hàn Thanh miệt thị, nhưng vì chưa rõ công lực của đối phương, nên Mai Hoa Lệnh Chủ cố ráng ôn tồn:
– Vâng, cung kính bất như tòng mạng.
Tiếng nói cuối cùng chưa chấm dứt thì thanh kiếm của hắn đã lóe lên, hắn uốn vòng cánh tay từ dưới lên cho mũi kiếm xốc thẳng vào giữa ngực của Giang Hàn Thanh, tiếng đi của lưỡi thép re re trong gió.
Thường thường thì tấn công trước một người nào, mà chưa nắm chắc võ công của người ấy thì chiêu đầu luôn phải là chiêu đánh dứ, khi nào thấy đối phương xuất thủ nắm được phần nào lộ số của địch, lúc bấy giờ "hư chiêu" mới đổi lại "thực chiêu".
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ không theo công thức ấy.
Hắn đưa một đường kiếm với ba biến thế, nhưng không một thế nào nằm trong phép "Hư chiêu" cả ba biến thế của hắn toàn là sát thủ.
Bất luận địch nhân đang kiếm chống ngăn, hoặc phi thân tránh né vẫn không sao để thoát được, vì đường kiếm với ba biến thế gồm toàn sát thủ là một hiểm chiêu, nó là đòn đánh bất ngờ trái hẳn với công thức võ lâm mà bất cứ cao thủ nào cũng không liều lĩnh như thế ấy.
Đánh đòn đầu khi chưa biết sức nhau mà Mai Hoa Lệnh Chủ lại tung đòn ác liệt như thế, xem chừng như là một chuyện liều song thực ra đúng là chuyện tấn công đã đắn đo tính toán.
Nếu Giang Hàn Thanh vào hạng tầm thường, đòn tấn công đó sẽ sớm kết thúc trận chiến – Không, trận chiến thì không đúng mà phải nói là sớm kết thúc sanh mạng của một người, ngược lại, nếu đối phương mang trong mình nhiều tuyệt kỹ thì đòn đầu tiên có tánh chất sát thủ đó sẽ làm cho địch nhân giải phá hoặc tránh né một cách vô cùng khó khăn đòn thế bắt buộc phải phơi bày lộ số chứ không làm sao úp mở.
Một khi địch nhân đã phơi bày đầy đủ lộ số về thế tấn công rát quá, người chủ động sẽ dễ dàng buông độc thủ thứ hai.
Liều, nhưng vẫn nắm phần chủ động, lối tấn công của tên Mai Hoa Lệnh Chủ quả là hiểm ác...
Soảng!
Ngoài tưởng tượng của mọi người, ngoài luôn dự tính của kẻ tấn công.

Giang Hàn Thanh cứ dán mắt vào mũi kiếm đối phương, mũi kiếm vút tới biến thế khi tả khi hữu khi trên khi dưới, nhưng cho dù biến bao nhiêu thế, khi sát vào da kẻ địch, mũi kiếm cũng phải chạm mục tiêu – Chính lúc mũi kiếm sắp chạm vào da đó là lúc Giang Hàn Thanh phản ứng – cánh tay hắn nhoáng lên và tiếng thép cũng khua lên.
Trước mắt của Mai Hoa Lệnh Chủ lửa văng tung tóe, cánh tay hắn tê rần, thân hình hắn dội lui....
Giang Hàn Thanh vẫn đứng y một chỗ.
Chính vì Giang Hàn Thanh không chịu truy kích khi kẻ địch đang dội ngược mà Mai Hoa Lệnh Chủ và tất cả những người có mặt mới thấy được sự diễn biến của cuộc va chạm vừa rồi.
Không tránh né, cũng không đánh lại, Giang Hàn Thanh chỉ rút thanh kiếm của mình.
Hắn rút thanh kiếm từ trên vai, bàn tay nắm đốc kiếm được kéo sát từ trên xuống bụng, thanh kiếm vì thế mà dựng đứng trước mặt hắn với tư thế thẳng, đốc tới bụng mũi ngay tới trán.
Mũi kiếm của Mai Hoa Lệnh Chủ đang đà tới thật mạnh chạm đúng vào thân kiếm trên đà rút xuống của Giang Hàn Thanh, tiếng thép từ đó phát ra, ánh lửa cũng theo đó mà tung tóe, thân hình của Mai Hoa Lệnh Chủ bị dội ngược là do trớn đâm quá mạnh, chứ đối phương chưa phản kích, Giang Hàn Thanh chỉ rút thanh kiếm xuống làm một "Bức vách thấp" chận ngang!
Da mặt từ đỏ vì máu dồn khi bị dội của Mai Hoa Lệnh Chủ vụt xuống màu tai tái vì mất thần, nhưng ngay sau khi ấy thì bốn món binh khí của bốn tên hộ pháp lóe lên.
Không làm theo lối kẻ trước người sau, họ cùng ập vô một lượt.
Họ đã chứng kiến cái thảm bại của Lệnh Chủ họ, họ không dám đón nhận sự thảm bại ấy thêm một lần nữa, họ phải ào lên một lượt, họ hy vọng sức của bốn người sẽ gỡ gạc được cho Lệnh Chủ của họ keo rồi.
Từ trong chỗ đứng Giang Hàn Thanh ánh thép vụt loáng lên.
Bây giờ thì không phải một tiếng khua mà là nhiều tiếng.
Bây giờ không phải một chùm lửa lóe lên mà là cả một chuỗi vòng tròn.
Bây giờ không phải một bóng người thối lui mà là cả bốn bóng người đều bị dạt ra y như những chiếc là khô bị một cơn trốc xoáy hút tròn và tơi tả bắn ra ngoài....
Và bây giờ Giang Hàn Thanh không đứng một chỗ để cho mọi người nhìn thấy thế phản công nữa, hắn tung mình truy kích...
Hắn bám riết theo một trong bốn tên "Hộ Pháp" của Mai Hoa Lệnh Chủ, hắn chỉ nhún chân một cái thân ảnh đã dán theo tên có vóc người nhỏ thó nhất như bóng với hình và hắn quát lên:
– Ngươi là Hồ Tuấn Tài?

Tên có vóc người loắt choắt sử dụng chiếc bàn toán sắt cũng không phải tầm thường, hắn có một trình độ khinh công ưu hạng, chỉ thấy hai vai hắn lắc mạnh thì thân hình hắn đã tháo lui hơn hai trượng.
Chỉ có điều là hắn đến đâu là Giang Hàn Thanh đến đó, hắn tháo thoái thật lẹ nhưng khi chân hắn vừa chấm đất thì Giang Hàn Thanh đã đứng trước mặt hắn rồi....
Quét tia mắt lạnh lùng vào mặt hắn Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Sao ngươi không trả lời? Chắc ngươi không dám trả lời? Hồ Tuấn Tài, mấy mươi năm nay gia đình ta đối với ngươi trọng hậu, thì tại sao ngươi lại làm như thế?
Ngươi là người của kẻ địch cho vào mai phục, hay ngươi đã bán mình cho chúng để mua lấy chức "Hộ Pháp" cho ngươi?
Cùng một lúc với những câu hỏi, Giang Hàn Thanh bám sát vào người của tên ấy và khi tiếng nói cuối cùng chấm dứt là ánh thép nhoáng lên.
Tên có vóc người nhỏ thó vụt bắn lùi như một con tôm, hắn bụm lấy mang tai, máu theo những kẻ tay của hắn hực ra như vòi nước.
Giang Hàn Thanh bây giờ mới dừng lại, trên tay hắn cầm nhón vành tai của địch, máu hãy còn nhiễu ròng ròng.
Sự kiện xảy ra chỉ trong chớp mắt, mấy tên hộ pháp nhìn vành tai của đồng bọn trên tay của Giang Hàn Thanh bằng tia mắt hãi hùng.
Là một người cơ trí âm trầm, Mai Hoa Lệnh Chủ biết cả bọn đều không phải là đối thủ của Giang Hàn Thanh, nên hắn bật cười ha hả:
– Giang nhị công tử quả xứng đáng là tân khách của bản lệnh chủ, các vị hộ pháp hãy lui ra.
Vừa nói hắn vừa cho thanh kiếm vào vỏ, bốn tên hộ pháp cũng vội thu binh khí và cùng một lượt nhún chân mất hút trong bóng tối của màn đêm.
Giang Hàn Thanh hất mặt hỏi Mai Hoa Lệnh Chủ:
– Các hạ thấy còn thêm nữa chứ?
Mai Hoa Lệnh Chủ vòng tay cười nói:
– Đủ quá rồi, tài nghệ uyên thâm của nhị công tử quả đáng cho tại hạ bội phục, tại hạ xin lập tức đưa nhị công tử đến gặp lịnh huynh.
Hắn khẽ đưa tay để làm một cử chỉ trang trọng thỉnh mời và quay mình băng thẳng vào ven rừng.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 12
Trong Ngôi Cổ Mộ

Nhìn theo bước đi của Mai Hoa Lệnh Chủ, Quản Thiên Phát bước sát bên nói nhỏ với Giang Hàn Thanh:
– Tên ma giáo đó cơ trí âm hiểm lắm, chúng ta phải hết sức cẩn thận đề phòng.
Vẫy tay để Quản Thiên Phát cùng với mình bám theo tên Mai Hoa Lệnh Chủ, Giang Hàn Thanh khẽ gật đầu:
– Tôi đối phó với hắn còn Quản huynh hãy cố dò xét mọi cử động của hắn là được.
Băng vào rừng một khoảng khá xa, tên Mai Hoa Lệnh Chủ dừng lại trước một ngôi mộ cổ.
Bên trên tàng cây giao lại với nhau giống hệt như một cái mui ghe, bên dưới là một ngôi mộ xây bằng đá xanh kiên cố.
Đêm đã tối với cảnh vật trong rừng, nơi tọa lạc ngôi mộ còn tối hơn bởi bị lợp bởi những tàng cây rậm rạp.
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ bước tới trước ngôi mộ, hai tay đẩy mạnh vào tấm mộ bia.
Tấm mộ bia không nhúc nhích.
Hai chân hắn xuống tấn, vai hắn chịu vào tấm mộ bia, thân mình hắn rướn về phía trước.
Tấm mộ bia bằng đá xanh rộng cả sải tay, dày hơn bốn gang, bên dưới có thêm cái nền vuông như mặt bàn, tên Mai Hoa Lệnh Chủ dùng hết sức chịu vai thật mạnh...
Tiếng đá nghiến vào nhau, tấm mộ bia từ từ dạt qua phía trái bày ra một miệng hang đen ngòm.
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ quay mặt ngầm ra hiệu và sửa soạn tụt xuống miệng hang.
Giang Hàn Thanh lướt tới đưa tay cản lại:
– Hãy khoan!
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ dừng tay lại:
– Nhị công tử định dạy điều chi?
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Anh ta lại bị giam dưới ngôi mộ cổ này à?
Tên Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:
– Tại hạ chưa từng nói dối với một ai, cho dù bị một áp lực nào, huống chi đây là chuyện tình nguyện dẫn đường của tại hạ, chẳng lẽ nhị công tử lại cho đây là cạm bẫy hay sao?
Câu nói hàm chứa cả một lời thách thức, nhưng Giang Hàn Thanh vẫn giữ vẻ thản nhiên:
– Được rồi, các hạ cứ dẫn đường.

Mai Hoa Lệnh Chủ tụt xuống hang, Giang Hàn Thanh vẫy tay cho Quản Thiên Phát và lẹ làng bám theo.
Quản Thiên Phát như đã sẵn sàng chuẩn bị, hắn tiến theo và đưa bộ đèn chai cho Giang Hàn Thanh:
– Nhị công tử giữ đèn cẩn thận.
Giang Hàn Thanh hội ý nhận lấy và đưa lên khỏi đầu bước xuống.
Quản Thiên Phát theo sau nép mặt theo bóng Giang Hàn Thanh để quan sát địa hình.
Miệng hang chúi xuống lài lài, đá xây thành từng cấp một, phía trước là con đường độc đạo bóng tối om om.
Đi được khoảng hơn ba mươi cấp đá, trước mặt con đường chợt mở rộng ra.
Giang Hàn Thanh đưa ánh đèn lên cao hơn chút nữa, tranh tối tranh sáng hiện rõ nơi này giống như một đại sảnh, chính giữa có một bàn đá rộng, bên trên có đỉnh hương trầm.
Bên sau chiếc bàn lại là một linh vị bằng đá gần bằng tấm mộ bia bên trên, y như đây là một gian nhà thờ ngay trong lòng huyệt mộ.
Và chính khi đến chỗ này là bóng của Mai Hoa Lệnh Chủ mất luôn.
Quản Thiên Phát nắm chặt cán đao nhích tới:
– Nhị công tử, bắt đầu có chuyện rồi đấy.
Giang Hàn Thanh nói bằng giọng tự tin:
– Không làm gì được chúng ta đâu....
Một tiếng động nhẹ phát ra bên góc tối, Quản Thiên Phát một tay cầm đao một tay ngưng tụ "Ưng Trảo Công" và trầm giọng:
– Ai?
Bóng người chầm chậm bước ra, giọng nói của Mai Hoa Lệnh Chủ vang lên:
– Bận chút chuyện nhỏ làm cho nhị vị phải đợi lâu, quả có lỗi vô cùng.
Giang Hàn Thanh trầm giọng:
– Anh ta ở tại đâu?
Mai Hoa Lệnh Chủ mỉm cười:
– Vâng, tại hạ xin đưa nhị công tử đến ngay.
Giang Hàn Thanh không hỏi thêm một tiếng, cứ bám sát theo sau lưng hắn...
Quản Thiên Phát vẫn nghiêng mặt nương theo bóng của Giang Hàn Thanh.
Đến sát vách đá, Mai Hoa Lệnh Chủ với tay lên đặt vào vách rà qua rà lại....
Tiếng đá nghiến vào nhau, vách đá vụt nứt ra....
Một khuôn cửa hẹp lộ ngay nơi vách, bên trong lại là một gian thạch thất.
Theo dõi bàn tay rà trên vách để di động cơ quan của tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng Quản Thiên Phát bỏ ngay, hắn dời nhanh tia mắt xuống nền, hắn nhìn mũi chân phải của tên Mai Hoa Lệnh Chủ và mỉm cười một mình trong bóng tối.
Mai Hoa Lệnh Chủ quay mặt lại cười:

– Xin mời Giang nhị công tử.
Giang Hàn Thanh không nói, chỉ hất mặt ra hiệu cho hắn đi vào trước.
Mai Hoa Lệnh Chủ lại mỉm cười đi thẳng vào trong.
Giang Hàn Thanh bám chặt theo sau và Quản Thiên Phát vào sau rốt, bây giờ hắn bước lên đón lấy cây đèn chai ở tay của Giang Hàn Thanh, hình như hắn muốn họ Giang đối phó ngay chứ đừng cho tên Mai Hoa Lệnh Chủ vuột thêm lần nữa.
Bên trong khuôn cửa chưa phải là thạch thất, mà là một con đường bằng phẳng rộng như một cái sân và phải qua một khúc quanh, cảnh vật mới hoàn toàn thay đổi.
Bây giờ thì mới đúng là thạch thất, bên trong trang trí khá u nhã, ngoài kệ sách án thư, sát bên vách còn một chiếc giường nệm gấm.
Trên trần có treo mấy ngọn lưu ly, ánh sáng tỏa xuống dìu dịu hợp với khung cảnh thư phòng hơn là nhà ngục.
Bên sau án thư, trên chiếc ghế bành lót nệm da, có một người mặc áo rộng xanh vừa thấy Mai Hoa Lệnh Chủ là đã đứng phắt lên trầm giọng:
– Các hạ muốn gì?
Mai Hoa Lệnh Chủ cười:
– Đại công tử hãy xem ai kìa?
Quản Thiên Phát vào thấy người mặc áo xanh với vóc người tầm thước, với gương mặt rạng rỡ khôi ngô, quả đúng là Đại công tử Giang Bộ Thanh.
Giang Hàn Thanh bước tới một bước dài, giọng nói như nghẹn lại:
– Đại ca....
Bộc lộ cả một sự kinh ngạc và mừng rỡ, Giang Bộ Thanh trố mắt:
– Nhị đệ.....
Quản Thiên Phát giật mình...
Thiếu chút nữa hắn đã bật kêu thành tiếng...
Hai tiếng "Nhị đệ" từ cửa miệng của Giang Bộ Thanh phát ra, hắn cảm thấy như đã có nghe rồi.
Bằng với thính giác tinh tế trời ban, Quản Thiên Phát phân biệt thanh âm rất ít khi lầm lẫn.
Cứ như sự việc xảy ra qua lời lẽ của tên Mai Hoa Lệnh Chủ thì đã ba tháng rồi, Giang Bộ Thanh bị chúng giam cầm, đã ba tháng rồi, người có mặt ở Giang phủ, người xuất hiện tự do là Giang Bộ Thanh giả, như vậy từ khi trở về Kim Lăng điếu tang, phát hiện vụ trộm thây cho đến khi hội kiến tại Giang phủ, Quản Thiên Phát chưa hề được gặp con người thật của Giang Bộ Thanh, vậy thì hai tiếng "Nhị đệ" cùng với thanh âm này hắn nghe thấy nơi đâu?
Không thể nào lầm lẫn, chính lúc ở Giang phủ hội kiến với Giang Hàn Thanh kế được tin Giang Bộ Thanh bị thương về phủ, Quản Thiên Phát và

Giang Hàn Thanh được vời vào đại sảnh, chính nơi đây khi vừa thấy Giang Bộ Thanh, Quản Thiên Phát đã nghe hai tiếng "Nhị đệ" này, hắn không thể nhầm lẫn được.
Nhưng theo Mai Hoa Lệnh Chủ người có mặt tại Giang phủ đâu có phải là Giang Bộ Thanh thật?
Nhưng Quản Thiên Phát không còn thì giờ để phân định gì thêm, hắn đã bị cuộc gặp gỡ hiện tại của hai anh em người họ Giang làm xúc động...
Cả hai anh em ôm choàng lấy nhau, hai khuôn mặt tràn đầy những nước mắt...
Giang Bộ Thanh như cố đè nén nghẹn ngào, lên tiếng:
– Nhị đệ, sao em biết anh ở đây?
Giang Hàn Thanh chỉ tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng hắn chưa kịp nói thì tên Mai Hoa Lệnh Chủ đã mỉm cười:
– Anh em lâu ngày không gặp chắc phải có nhiều thời gian hàn huyên, tại hạ xin cáo thối....
Giang Hàn Thanh chồm tới....
Nhưng như sẵn đề phòng, Giang Bộ Thanh còn nhanh hơn người em một bậc, hắn lướt lên trước mặt Giang Hàn Thanh vung tay chụp lấy Mai Hoa Lệnh Chủ:
– Đừng cho nó thoát...
Vì vướng tay Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh phải tràn mình qua phía trái, trong khi Giang Bộ Thanh đã bấu chặt được thân áo của đối phương...
Bựt!
Tiếng lụa bứt lìa, nửa thân áo dính nơi tay của Giang Bộ Thanh, trong khi ấy Mai Hoa Lệnh Chủ đã chạy ra ngoài cửa và cánh cửa đã đóng sầm.
Giang Hàn Thanh đã lách khỏi người của Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát vừa phất ngọn Ưng Trảo Công thì hai vách đá đã liền lại.
Giang Bộ Thanh tái mặt:
– Nhị đệ, địch nhân đã dùng ngu huynh làm miếng mồi câu để nhử nhị đệ vào đây và...
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng tự tin:
– Chúng không nhốt được mình đâu. Nhưng đại ca vẫn chưa biết ngọn nguồn của chúng nữa sao?
Giang Bộ Thanh lắc đầu:
– Bị giam giữ nơi đây đã ba tháng rồi, trừ tên cầm đầu tự xưng là Mai Hoa Lệnh Chủ khi nãy, còn thì ngu huynh không biết gì hơn nữa.
Rồi như nhớ lại, Giang Bộ Thanh nhìn sững vào mặt em và nói:
– Nhị đệ, mới ba tháng mà hình như em... đã thay đổi khá nhiều....
Giang Hàn Thanh cười:
– Tiểu đệ bị địch nhân hạ độc dược, luôn cả đi đứng cũng phải nhờ người

vịn đỡ, rất may nhờ Quản huynh đây tương cứu....
Giang Bộ Thanh nhướng mắt:
– Ai?
Giang Hàn Thanh chỉ Quản Thiên Phát:
– Đây là Quản Thiên Phát, nhân huynh đây vốn là đệ tử của Hoài Dương Phái.
Đỗ Cửu Như chỉ là một cái tên giả mà thôi.
Giang Bộ Thanh chớp mắt mỉm cười:
– À, thì ra đây là Quản huynh, đệ đã thường nhắc nhở nhưng vì bản huynh dị dung nên đệ nhận không ra.
Chợt thấy Quản Thiên Phát đang quan sát chung quanh vách đá, Giang Bộ Thanh lộ vẻ buồn buồn:
– Quản huynh nên ngồi nghỉ là hơn, đệ đã tìm tòi suốt ba tháng nay nhưng cũng đành phải bó tay, không làm sao mở ra sinh lộ.
Quản Thiên Phát quay lại nói:
– Đệ không tin rằng mình không thể tìm ra lối thoát, nhất định là phải có cơ quan...
Như bận tâm về người em hơn là một chuyện thoát thân, Giang Bộ Thanh quay lại hỏi:
– Nhị đệ, sau khi bị địch nhân ám hại rồi sau đó như thế nào....
Giang Hàn Thanh thở ra:
– Chuyện này khá dài lắm, mà cũng khá li kỳ...
Hắn bèn đem tất cả chuyện xảy ra ở Giang phủ thuật lại, khi nói đến tên Sở Như Phong thì Giang Bộ Thanh trố mắt:
– Sở Như Phong là ai?
Giang Hàn Thanh nói:
– Sau khi tên Mai Hoa Lệnh Chủ giả đại ca khống chế Giang phủ của chúng ta thì hắn đưa Sở Như Phong vào làm tổng quản.
Tiếp theo đó, Giang Hàn Thanh kể chuyện Quản Thiên Phát đưa mình thoát hiểm về Hoài Dương tiêu cục và sau cùng là phải đến Bạch Vân Quan cầu Thanh Phong đạo trưởng...
Ngay lúc đó, Quản Thiên Phát chợt kên lên:
– Đây rồi....
Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh quay lại thấy Quản Thiên Phát đã đẩy được chiếc tủ sách qua một bên, trong đó bầy ra một khuôn cửa nơi vách đá...
Như đã tiên liệu về cơ trí của Quản Thiên Phát nên Giang Hàn Thanh không lộ vẻ ngạc nhiên cho lắm, chỉ có Giang Bộ Thanh là trố mắt nhìn kinh dị:
– Thế sao đệ tìm không ra thế nhỉ?
Quản Thiên Phát nói:

– Bên dưới chiếc tủ sách này có một viên đá gắn với nền, phải chú ý lắm mới tìm ra, chỉ cần xô chiếc tủ qua một bên rồi ấn mạnh viên đá ấy là chuyển động cơ quan mở ra.
Giang Bộ Thanh mừng quá kêu lên:
– Chúng ta hãy mau thoát ra....
Quản Thiên Phát vội đưa ta ra cản đường:
– Xin công tử để cho đệ dò đường...
Tay trái cầm cây đèn chai, tay phải thủ chắc đơn đao, Quản Thiên Phát thận trọng nhẹ đi ra cửa.
Bên ngoài là một thông đạo khá hẹp và quanh co, tự nhiên không phải là con đường ngầm mà lúc nãy đã đi vào. Ba người nối đuôi nhau đi một lúc khá lâu thì tới tận cùng thông đạo và trước mắt là một vách đá chắn ngang.
Đưa cao ngọn đèn lên phía trước, Quản Thiên Phát quan sát từ trên xuống dưới, ngay dưới chân vách quả nhiên phát hiện một viên đá hơi lạ, khi đặt chân lên viên đá bắt đầu lún xuống...
Tiếng đá nghiến ken két, vách đá từ từ xê dịch bày ra một lỗ hổng đen ngòm.
Quản Thiên Phát dẫn đầu, ba người lần mò một lúc khá lâu, con đường thoát quả đúng là dẫn ra những cấp đá ngay chân tấm mộ bia.
Suy xét cặn kẽ từng phiến đá một, Quản Thiên Phát quay lại lắc đầu:
Giang Bộ Thanh hỏi:
– Không có cơ quan à?
Quản Thiên Phát nói:
– Cơ quan ở bên trên, khi nãy tên Mai Hoa Lệnh Chủ phải dùng sức để xô nhích tấm mộ bia.
Giang Hàn Thanh nói:
– Quản huynh để tôi xem thử.
Quản Thiên Phát tránh ra một bên, Giang Hàn Thanh bước lên bậc đá cuối cùng, hai chân mò mẫm dưới nền, hai tay đưa lên tấm mộ bia ước lượng...
Quản Thiên Phát nói:
– Không được đâu, nhị công tử... Mai Hoa Lệnh Chủ phải vận dụng toàn lực thêm vào đó là đứng bên trên có thế mà hắn còn chịu vai vào với sức cả thân mình mới xô dạt được tấm mộ bia, bây giờ dưới này thất thế lắm...
Giang Hàn Thanh quay lại mỉm cười:
– Đệ chỉ ước lượng thử thôi....
Quản Thiên Phát lắc đầu:
– Không thể được đâu nhị công tử hãy xuống rồi mình sẽ tìm cách khác, vì...
Chỉ nói tới đây Quản Thiên Phát vụt nín thinh...
Hắn vừa phát hiện ra một chuyện lạ lùng...
Giang Hàn Thanh vẫn trong tư thế cũ, hai tay vẫn đỡ hờ nền đá của tấm mộ bia, không lộ một chút gì gọi là dùng sức, nhưng trên gương mặt trắng hồng

của hắn chợt hơi ửng sậm, phảng phất như có xông ra một màn sương mỏng màu hồng...
Quản Thiên Phát biết đó là dấu hiệu của con người thi xuất nội công, nhưng hắn cau mặt nhìn hoài, không nhận ra đó là môn công phu gì, hắn chưa từng thấy mà cũng chưa hề nghe.
Giang Bộ Thanh lật đật hỏi:
– Nhị đệ, coi chừng lâm vào trường hợp quá sức, vì tấm mộ bia này ít nhất cũng không dưới ngàn cân.
Giang Hàn Thanh mỉm cười không nói....
Quản Thiên Phát nhổm lên, hắn định bước lên phụ sức...
Nhưng hắn vội dừng lại và ra hiệu cho Giang Bộ Thanh thụt lui.
Tiếng chuyển động thình lình làm cho Quản Thiên Phát và Giang Bộ Thanh đều sửng sốt...
Giống như một gốc đại thụ bị bão, cả nền đá và tấm mộ bia đồ sộ bừng bực trốc lên và bắn thẳng ra gần nửa trượng...
Bụi cát đổ rào rào, Giang Hàn Thanh nhún chân nhảy tuốt lên khỏi miệng hang.
Quản Thiên Phát vẫy tay cùng với Giang Bộ Thanh phóng vọt theo lên.
Nhìn tấm đá quá lớn của tấm mộ bia bị lật chổng, Quản Thiên Phát méo miệng lắc đầu thán phục.
Giang Bộ Thanh bước tới vỗ vai em:
– Nhị đệ luyện được thần công ấy bao giờ thế? Lần thứ nhất trong đời ngu huynh mới chứng kiến một môn nội công kinh người chưa từng thấy ấy?
Giang Hàn Thanh mỉm cười:
– Đại ca quá khen, lật tấm mộ bia như thế mà đáng gọi là thần công sao?
Quản Thiên Phát cười:
– Nhị công tử, tấm mộ bia này phải đến một ngàn năm trăm cân đấy, trong giang hồ hiện nay có thể xô lật được tấm bia này chắc chắn không có được hai người.
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Quản huynh cứ nói đó là đệ nhất dũng sĩ đi cho rồi. Không có đâu, tại Quản huynh chưa thấy đấy, công phu của đệ thật sự chưa đáng kể lắm đâu.
Và nhìn qua Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh nói luôn:
– Khuya lắm rồi, chúng ta về thôi.
Biết em mình không muốn bàn sâu về chuyện nội công, Giang Bộ Thang vội gật đầu:
– Có lẽ bây giờ kẻ địch còn chưa hay biết, chúng mình phải nên về bắt cho được Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài để truy ra manh mối.
Ba người ra khỏi ven rừng, họ không rẽ qua Vũ Hoa Đài mà lại thẳng về Giang phủ.

Bây giờ đã quá canh ba nhưng dãy nhà trong Giang phủ vẫn ngủ yên trong màn sương dày đặc.
Một phần nóng lòng vì không biết ở nhà hiện tại tình hình biến chuyển ra sao, một phần căm tức vì bị địch nhân giam giữ lâu ngày, nên khi vừa tới vòng tường, Giang Bộ Thanh nhún chân nhảy phóc vào trong.
Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát lật đật phóng theo.
Chân vừa chấm đất, Giang Bộ Thanh đã quát lớn:
– Tất cả mọi người trong Giang phủ hãy tụ họp ngay tức khắc, Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh đã trở về.
Đêm khuya thanh vắng, nội lực của Giang Bộ Thanh lại quá hùng hậu, tiếng quát của hắn dội lên lồng lộng.
Chỉ trong nháy mắt, tất cả bao nhiêu gian nhà đèn đuốc bật sáng lên, tiếp theo là nhiều tiếng khua động và tiếng chân người chạy rầm rập nơi đại sảnh.
Đám gia nhân thuộc hạ Giang phủ thấy Đại công tử và Nhị công tử cùng đột ngột xuất hiện, họ ngơ ngơ ngác ngác nhìn nhau không thể hiểu được tình hình diễn biến ra sao....?
Đảo qua một đám gia nhân khoảng hai mươi mấy người tụ hợp nơi đại sảnh, Giang Hàn Thanh khẽ nói với Giang Bộ Thanh:
– Đại ca phải lục xét tìm cho được Hồ Tuấn Tài và Sở Như Phong...
Giang Bộ Thanh nói nhanh:
– Nhị đệ hãy tìm chỗ cao đứng cho dễ nhìn, để ngu huynh và Quản huynh lục soát.
Và quay qua đám gia nhân, Giang Bộ Thanh nói lớn:
– Bản phủ tổng quản Sở Như Phong và quản lý Hồ Tuấn Tài cấu kết với quần gian, các ngươi hãy chia làm hai tốp, một tốp do Giang Hưng, Giang Vinh đảm nhiệm ngăn chặn tất cả những giao lộ từ trong Giang phủ ra ngoài, bất cứ kẻ nào không có lịnh mà ra khỏi nơi đây thì cứ giết ngay, nếu gặp cường địch thì lập tức bắn hỏa pháo làm hiệu, sẽ có người tiếp viện.
Giang Hưng và Giang Vinh bước ra cúi mình lãnh lịnh, dẫn chúng gia nhân ra ngoài trước canh phòng.
Giang Bộ Thanh quay qua nói với Quản Thiên Phát:
– Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài võ công có thể không phải tầm thường, xin Quản huynh giúp đệ một tay.
Vừa nói, Giang Bộ Thanh vừa xông gọi những đám gia nhân còn lại:
– Giang Nghĩa, Giang Lộc, Giang Toàn, Giang Phú hãy ở lại nơi đây theo sự điều khiển của Nhị công tử, còn lại hãy theo ta đi lục soát.
Đám gia nhân dạ rập lên, họ cùng tuốt binh khí theo Giang Bộ Thanh chia đi lục soát khắp nơi.
Bọn Giang Nghĩa, Giang Lộc cũng rút đao giữ chặt các nơi đại sảnh.

Giang Hàn Thanh đứng trên lan can lầu nhìn xuống thấy đại ca mình điều động thuộc hạ rất đúng quy củ, trong lòng chợt thấy vui vui, hắn thầm nghĩ: Lúc sanh tiền, Gia gia đã giao nội tình Giang phủ cho đại ca đảm nhiệm, thường nói đại ca là người tinh minh quả cảm, đến nay mình mới nhìn tận mắt, mới thấy đúng tài năng...
Chỉ trong khoảnh khắc, toàn Giang phủ chỗ nào cũng nghe thấy tiếng binh khí, tiếng đồng la báo hiệu khẩn trương, Giang Hàn Thanh đứng trên cao nhìn xuống thấy cùng khắp lối, bây giờ nếu có địch nhân thì nhất định không làm sao thoát khỏi vòng vây.
Và cũng chính trong cuộc lục soát này mới thấy rõ thế lực của Giang Gia, quả xứng đáng là một trong bốn danh gia trong chốn giang hồ, nhất là dưới sự điều khiển của Giang Bộ Thanh càng chứng tỏ khả năng đối địch của bọn thuộc hạ họ Giang, chẳng những họ dốc toàn lực ra ứng phó mà trong cách dốc toàn lực đó cũng thật là đúng với quy củ khi lâm trận.
Qua một lúc lâu, Giang Bộ Thanh hầm hầm bước ra hỏi Giang Hàn Thanh:
– Nhị đệ có thấy gì khả nghi không?
Giang Hàn Thanh phi thân xuống đứng cạnh anh mình:
– Đại ca không thấy Sở Như Phong và Hồ Tuấn Tài à?
Giang Bộ Thanh có vẻ tức tối:
– Tạm thời cho chúng sống thêm một vài ngày nữa, chứ không làm sao thoát khỏi được đâu.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Hai tên giặc đó đã đào thoát trước rồi, trong số gia nhân còn có vài tên cũng đã theo luôn.
Xong cuộc lục soát thì đã tới canh năm, Giang Bộ Thanh nói:
– Trời đã sáng rồi, trừ những người có trách nhiệm trực, còn lại có thể đi nghỉ hết đi.
Và quay qua Quản Thiên Phát, Giang Bộ Thanh khẽ vòng tay:
– Xin Quản huynh tạm nghỉ, ngày mai mình sẽ còn có nhiều vấn đề để thương lượng.
Hắn dặn luôn Giang Nghĩa:
– Ngươi hãy đưa Quản huynh đây sang nhà khách tạm nghỉ.
Giang Nghĩa bước tới vòng tay:
– Tiểu nhân xin thỉnh lão gia an nghỉ.
Nghĩ rằng anh em họ còn nhiều việc phải bàn riêng, nên Quản Thiên Phát vái chào rồi theo chân Giang Nghĩa.
Giang Bộ Thanh nói:
– Thư phòng của nhị đệ bị cháy vẫn chưa được sửa sang, vậy hãy sang phòng ngu huynh tạm nghỉ rồi hãy tính sau.
Hai người bước qua phòng phía Đông, Tiểu Quyên mừng rỡ ra đón tiếp:

– Tiểu tỳ xin bái kiến nhị vị công tử.
Giang Bộ Thanh khoát tay:
– Cho ngươi vào nghỉ.
Tiểu Quyên đứng dậy khẽ liếc Đại công tử và lui trở về phía trong.
Giang Bộ Thanh và Giang Hàn Thanh vào thư phòng Giang Bộ Thanh nói bằng giọng lo lắng:
– Nhị đệ suốt đêm đã quá mệt rồi, bây giờ hãy nghỉ cho nó lại sức.
Giang Hàn Thanh cười:
– Tiểu đệ không mệt đâu, xin đại ca nghỉ đi.
Giang Bộ Thanh cũng cười:
– Chắc không nghỉ được đâu, nếu nhị đệ không mệt thì anh em mình ngồi đây bàn thêm ít việc.
Giang Hàn Thanh ngồi lại:
– Chẳng hay đại ca muốn bàn chuyện gì?
Giang Bộ Thanh nói:
– Cái mà ngu huynh băn khoăn muốn biết là chuyện ngộ độc của đệ, nhất là làm sao giải được?
Giang Hàn Thanh đem chuyện nhờ vị công tử họ Đổng cho thuốc giải và hình dung kỳ lạ của người ấy.
Giang Bộ Thanh cau mày:
– Nhị đệ có biết thêm chút nào về lai lịch của vị công tử họ Đổng ấy hay không?
Giang Hàn Thanh khẽ lắc đầu:
– Cứ theo Quách Thế thúc suy luận thì vị công tử họ Đổng ấy cùng với nhà mình chắc có mối dây quan hệ, chẳng hay đại ca có nghe gia gia đề cập lần nào không?
Suy nghĩ một lúc, Giang Bộ Thanh cũng lắc đầu:
– Những người có qua lại với nhà mình, ngu huynh ít nhiều gì cũng biết qua, nhưng nói đến họ Đổng thì hoàn toàn không biết ai, cũng không nghe gia gia nhắc đến bao giờ.
Và để qua chuyện khác, Giang Bộ Thanh mỉm cười nhìn thẳng vào mặt người em:
– Nhị đệ, ngu huynh biết nhị đệ từ trước vốn mang trong mình một chứng bệnh làm cho thân thể suy nhược, thế sao học được tuyệt nghệ từ bao giờ vậy?
Giang Hàn Thanh cười:
– Ân sư của tiểu đệ vốn là người mai danh ẩn tích, không muốn cho ai biết, chính tiểu đệ cũng không được rõ danh hiệu của người.
Giang Bộ Thanh hỏi:
– Như thế là do cha bảo nhị đệ đến vị ấy cầu học đấy chứ?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Không, chuyện đó là do Ngoại bà bảo tiểu đệ đến nơi cầu học.
Giang Bộ Thanh nói:
– Thế gia gia có biết chuyện ấy hay không?
Giang Hàn Thanh nói:
– Ngoại Bà đã nhiều phen căn dặn không cho tiểu đệ nói lại với cha.
Làm như lơ đãng, Giang Bộ Thanh hỏi lại:
– Tại sao lại có chuyện như thế nhỉ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Từ trước đến giờ cha vốn không cho tiểu đệ học võ, cứ theo Ngoại bà nói thì cha bảo tiểu đệ tiên thiên bất túc, cơ thể không thích nghi cho việc học võ bởi vì tương lai khó thành tựu mà đôi khi còn có hại cho nên cha bảo có lẽ không học là hơn.
Giang Bộ Thanh cười:
– Nhưng kết quả thì lại trái ngược, bây giờ thì hiền đệ có nhiều chỗ cao hơn ngu huynh khá nhiều, đó chính là chỗ mà cha tiên liệu không chính xác.
Giang Hàn Thanh nói:
– Đại ca khiêm cung quá mức, chính tiểu đệ thấy còn rất nhiều chỗ phải có nhiều thời gian học hỏi với đại ca.
Giang Bộ Thanh điềm đạm trả lời:
– Anh em trong nhà không nên khách sáo....
Ngưng một giây, Giang Bộ Thanh lại nhìn vào mặt em và nói thật chậm:
– Nhị đệ nhà ta đã bị bọn ác nhân phi hoại, đã ngót ba tháng rồi gia vụ kể như bị hư hại, cần phải có thời gian chỉnh đốn mà nhất là phái người có đủ khả năng, theo ý ngu huynh là mình nên nhờ Quản huynh đảm nhiệm chức vụ Tổng quản gia, không biết ý nhị đệ thế nào?
Giang Hàn Thanh nói:
– Quản huynh là người có nhiều năng lực, nếu người thuận tình giúp cho thì vấn đề chỉnh đốn gia vụ thì kể như anh em mình rất nhẹ lo. Vậy chờ đến bữa cơm trưa mình gióng ý coi có thể được hay không?
Trời vừa đúng ngọ, trong đại sảnh Giang phủ gia nhân tụ tập vui vầy.
Thấy nhị vị tiểu chủ có tin bị tán thân trong cuộc hỏa hoạn thư phòng, nay lại bỗng nhiên xuất hiện, vì gia vụ cũng có mà vì hiếu kỳ lại nhiều hơn, cho nên khi có lệnh triệu tập là họ ùn ùn kéo vào nhanh chóng, câu chuyện xảy ra đột ngột làm quá sức tưởng tượng của mọi người, bỗng không hai vị tiểu chủ song song quay về, rồi hai vị Sở tổng quản và Hồ quản lý, hai con người từ trước đến giờ được coi như toàn quyền quyết định mọi việc trong Giang phủ, đột nhiên bị phát giác là địch nhân, tất cả những chuyện đó đủ cho toàn thể Giang phủ nhôn nhao.
Họ tập trung vào đại sảnh chia ra nam tả nữ hữu, tuy họ không dám to nhỏ

với nhau như khi ở ngoài, nhưng vẻ mặt người nào cũng có vẻ trông ngóng gia chủ ngỏ lời để những thắc mắc trong lòng họ được giải tỏa.
Ngay lúc đó Giang đại công tử, Giang nhị công tủ và vị khách nhân họ Đỗ tiến vào ghế giữa, bọn gia nhân Giang phủ vẫn tưởng Quản Thiên Phát họ Đỗ chứ chưa được chủ nhân nói cho biết đó là người đã có tới đây mấy tháng về trước, đó là do sự sắp xếp để cho Quản Thiên Phát dấu mặt luôn để dễ bề hành động sau này.
Trước tiên, Giang Bộ Thanh nói cho tất cả biết rõ chuyện gặp nạn của mình, nói rõ người mà trong ba tháng nay ở lại đây chính là kẻ địch giả mạo, nhất là chuyện kẻ gian đưa Sở Như Phong vào làm Tổng quản để khống chế toàn bộ Giang phủ, cũng như chuyện Hồ Tuấn Tài theo địch, nhất nhất thuật lại cho bọn gia nhân thông hiểu, kể cả chuyện Giang Hàn Thanh bị kẻ địch âm mưu hỏa thiêu và về sau đến ngôi mộ cổ cứu mình...
Nghe xong chuyện do Giang Bộ Thanh thuật lại, bọn gia nhân gần như không thể tin được nếu không phải là chuyện do chính miệng của chủ nhân. Họ là gia nhân của một dinh cơ đồ sộ, có nhiều danh vị trong giang hồ, tự nhiên họ không làm lạ gì chuyện giả trang, chuyện địch nhân khuấy động, nhưng họ không thể tưởng tượng nổi một âm mưu quá lớn, nhất là chuyện kẻ địch dị dung vị đại công tử ở hẳn trong nhà này chỉ huy họ suốt ba tháng trời mà họ không hề hay biết.
Chờ cho mọi người im lặng trở lại, Giang Bộ Thanh tuyên bố đã mời vị Đỗ Cửu Như làm tổng quản trực tiếp coi sóc và điều khiển toàn Giang phủ.
Tiếp theo là vấn đề giao trọng trách, chuyện cho gia nhân diện kiến vị Tân Tổng quản và trình danh sách toàn thể gia nhân.
Tự nhiên, chuyện kẻ địch tàng ẩn mới xảy ra rành rành và nhất là gia nhân dưới mắt Quản Thiên Phát đều được ghi nhận cực kỳ cẩn thận.
Sau cùng là phần yến tiệc, cuộc tiệc này được coi như là bữa tiệc vì chủ tớ mà tẩy trần, nên anh em họ Giang cho phép tất cả lớn nhỏ đều được ngồi chung.
Từ những thuộc hạ thân tín, đến những tráng đinh, tỳ nữ đều được phép tự nhiên chung vui bữa tiệc khách chúc Giang gia thoát cơn đại nạn, đồng thời cũng là ngày toàn thể ra mắt vị tân tổng quản.
Vì thế, bữa tiệc thật linh đình mà cũng là bữa tiệc hết sức cởi mở, mọi người hết thảy đều vui mừng.
Ban đầu, bằng vào trực giác, Quản Thiên Phát rất hoài nghi về Giang Bộ Thanh, chỉ có điều không tiện nói ra với vị Giang nhị công tử Giang Hàn Thanh nhưng trong thâm tâm hắn vẫn còn ngờ ngợ và chú tâm dò xét, nhưng suốt ngày nay hắn cảm thấy Giang Bộ Thanh hoàn toàn là thật chứ không thể lại là một con người giả mạo, thêm vào không khí bữa tiệc làm cho bao nhiêu nghi ngờ của hắn hoàn toàn tiêu tan.

Sau bữa tiệc, Quản Thiên Phát bắt tay vào việc, trước hết hắn bảo Giang Nghĩa đi quan sát khắp nơi trong Giang phủ, nhất là đối với những nơi cần thiết bởi địa hình trọng yếu đều được tu bổ hoặc thiết lập những trạm canh phòng.
Trở lại đại sảnh, hai anh em Giang Bộ Thanh hãy còn bàn bạc và vừa thấy Quản Thiên Phát là Giang Bộ Thanh đã niềm nở mời ngồi:
– Đỗ huynh quá nhiều cực khổ thật anh em chúng tôi cảm kích vô cùng.
Quản Thiên Phát vừa ngồi xuống là đã có một người tỳ nữ mang nước ra lễ phép:
– Kính thỉnh tổng quản dùng trà.
Quản Thiên Phát mỉm cười đáp lễ rồi thuật lại những điều mình vừa quan sát và tu bồi lại cho anh em Giang Bộ Thanh nghe, Giang Bộ Thanh cười tươi nói:
– Huynh đệ đã nói trước rồi, tất cả những việc trong Giang phủ dù lớn dù nhỏ, xin Đỗ huynh toàn quyền quyết định, một khi Đỗ huynh đã nhận xét thì không thể có chuyện lẫm lẫn được đâu.
Trừ những khi bàn nhỏ với nhau, còn thì giữa đại sảnh cho dù không có ai, Giang Bộ Thanh vẫn gọi Quản Thiên Phát bằng Đỗ huynh, hình như hắn ý thức rằng phải cực kỳ thận trọng trong việc Quản Thiên Phát mai danh, việc mà không nên có điều sơ suất.
Quản Thiên Phát lật đật vòng tay:
– Đại công tử nói thế, tại hạ thật không dám nhận.
Giang Hàn Thanh cười:
– Quản huynh đã là tổng quản tự nhiên Quản huynh có toàn quyền quyết định mọi việc, chỉ khi nào thấy quá cần thiết mới hỏi kỹ lại thôi, chuyện đó Quản huynh không nên khách sáo làm chi, vừa rồi đại ca tôi nói đó là lời chân thật, xin Quản huynh đã giúp cho thì không nên ngại ngùng gì cả. Lúc nãy khi bàn về chuyện tên Mai Hoa Lệnh Chủ, hắn là con người cố tâm chiếm đoạt cơ nghiệp của Giang gia, lần này tuy hắn đã thất bại nhưng nhất định không phải vì thế mà ngưng, đó là vấn đề thứ nhất.
Ngoài ra chuyện trộm thi hài gia phụ, là bổn phận làm con, chúng tôi không thể ngồi yên, vậy xin Quản huynh cố giúp đỡ cho đại ca tôi phòng thủ và giữ vững nơi đây, có lẽ bắt đầu ngày mai tôi phải thân hành điều tra việc đó, cần phải sớm xem việc trộm thi hài gia phụ chủ chốt là ai? Họ mang đi nơi đâu? Chẳng hay Quản huynh có ý định gì giúp thêm về việc đó không?
Quản Thiên Phát trầm ngâm:
– Ngày hôm ấy chính mắt huynh đệ đã thấy tên Mai Hoa Lệnh Chủ tự tay dở nắp quan tài, nhưng trong quan tài lại trống không, không có thi thể của Giang đại tiên sinh, vì thế huynh đệ nhận rằng chuyện trộn thi hài quyết không phải do tên Mai Hoa Lệnh Chủ, tuy chưa biết mục đích trộm di hài

của tên Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng nhất định chúng cũng đang làm chuyện điều tra y như Nhị công tử định làm.
Giang Bộ Thanh luôn luôn gật đầu:
– Thật ý của Quản huynh rất hợp với điều mà đệ đã suy nghĩ, chính đệ cũng thấy chuyện nhất định xảy ra như thế.
Giang Hàn Thanh nói:
– Theo ý Quản huynh thì chuyện này mình nên hành động ra sao mới phải?
Quản Thiên Phát nói:
– Đây chỉ là ý kiến sơ khởi, xin Nhị công tử nên suy xét thật cặn kẽ, huynh đệ cảm thấy trong thành Kim Lăng này là chỗ ngọa hổ tàng long, sào huyệt của tên Mai Hoa Lệnh Chủ và việc trộm thi hài Giang đại tiên sinh rất có thể là ở tại thành này chứ không phải đâu xa, chúng ta chỉ cần điều tra tinh tế thì sẽ thì sẽ có cơ phát hiện ra.
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ thân tự điều tra trong thành này trước, nhất định phải tìm cho ra được sào huyệt của bọn chúng mới nghe.

Hồi 13
Đang Đêm Theo Địch

Suốt ba đêm, cải trang làm một trung niên văn sĩ Giang Hàn Thanh gần như không còn một ngóc hẻm nào trong thành Kim Lăng mà không đi đến.
Từ phía Đông, nơi Phu Tử Miếu đến Tần Hoài Hà, từ phía Nam Hoa Vũ Đài, Báo Ân Tự thẳng qua phía Tây Mạc Sầu Hồ dẫn đến Long Thiên Lý...
Trong vòng ba ngày trời, cả thành Kim Lăng rộng lớn, đã đi gần hết hơn hai phần ba, chẳng những không thấy được mảnh nhỏ vết tích mà luôn cả võ lâm nhân vật, Giang Hàn Thanh cũng không gặp một người nào.
Trở lại Giang Phủ, Giang Hàn Thanh cảm thấy đầu nặng trầm trầm hai anh em dùng cơm xong thì Giang Bộ Thanh ngỏ ý để Giang Hàn Thanh đi nghỉ sớm vì hắn thấy em mình có nhiều mệt nhọc.
Giang Han Thanh trở về tây viện thì đã thấy Tiểu Quyên như chờ đợi từ bao giờ vì từ khi Giang Hàn Thanh trở lại thư phòng chưa sửa kịp phải dùng gian phòng phía tây làm phòng ngủ và Tiểu Quyên vẫn theo phục dịch như từ lúc trước.
Thấy Tiểu Quyên, Giang Hàn Thanh khoát tay:
– Thôi, khỏi phải thủ lễ nhiều như thế.

Tiểu Quyên đứng dậy rót một chung trà.
– Xin thỉnh nhị công tử dùng trà.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Cứ để trên bàn đó cho ta.
Tiểu Quyên mang trà đến để trên bàn, nhưng cô ta không lui vào mà lại ngập ngừng:
– Nhị công tử...
Giang Han Thanh ngẩng mặt:
– Ngươi muốn nói chuyện gì thế?
Tiểu Quyên khép nép:
– Tiểu tỳ muốn hỏi thăm Nhị công tử về tỷ tỷ Tử Quyên...
Giang Hàn Thanh nói:
– À, Tử Quyên thì... lúc đưa ta ra khỏi nơi đây rồi đi luôn chứ ta đâu còn gặp nữa?
Tiểu Quyên có vẻ ngạc nhiên:
– Nhưng tỷ tỷ tôi không có nói với công tử đi đâu sao?
Giang Hàn Thanh lắc đầu ; – Không nói được rõ lắm, chỉ nói rằng là trở về nhà thăm mẹ thế thôi.
Đưa tay nâng chung trà chầm chậm uống một hớp, nhưng khi quay lại thấy Tiểu Quyên hãy còn đứng tần ngần, Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Tiểu Quyên, ngươi còn muốn hỏi gì nữa đó?
Tiểu Quyên ấp úng:
– Da..... dạ không!
Thấy bộ dạng lừng khừng của cô gái, Giang Hàn Thanh nghĩ chắc cô ta còn có chuyện, nhưng suốt ba ngày đêm vừa mệt mỏi vì phải đi nhiều, phần khác lại vừa có phần bực bội vì không tìm ra manh mối nên Giang Hàn Thanh không muốn hỏi thêm hắn nói:
– Ta cần nghỉ ngơi một chút, cho phép ngươi vào....
Tiểu Quyên cúi mặt:
– Vâng a.....
Cô gái khẽ lui bước vào trong, Giang Hàn Thanh thay một bộ kình trang màu xanh đậm, lúc đó đã quá canh hai, hắn mang kiếm vào mình mở cửa bước ra thật nhẹ và phi thân lên mái ngói....
Tuy đã quyết định đi, nhưng khi lên mái ngói rồi Giang Hàn Thanh vẫn chưa biết nên đi về hướng nào, ngay lúc đó từ phía ngoài vòng Gia Trang có một bóng người ẩn phục trên mái nhà dân chúng sát bên vòng tường Giang Phủ, bóng đen đó nhoáng lên và lao thẳng về phía hướng Tây.
Thấy dáng khinh công, Giang Hàn Thanh bỗng giật mình đã ba ngày đêm lục soát khắp thành không gặp một nhân vật võ lâm, thế mà đột nhiên lại có người đang đêm ẩn núp gần Giang Phủ, mà lại có một trình độ khinh công

như thế ấy, phải chăng họ có dã tâm?
Không suy nghĩ lâu hơn Giang Hàn Thanh nhún mình theo hút.
Bóng đen khi ẩn khi hiện nhưng vẫn không quá tầm mắt của Giang Hàn Thanh hai người kẻ trước người sau, chỉ trong nháy mắt đã đuổi nhau mấy dặm.
Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như bóng đen đó cố ý không đứt mất có thể đây là lối dụ địch, nhưng với Giang Hàn Thanh thì dụ cũng bằng thừa.
Không cần phải dụ chỉ cần thoáng thấy bóng dáng khả nghi thì nhất định phải theo, cho dù có dẫn đến hang hùm, hắn cũng không từ chối.
Bây giờ đối với Giang Hàn Thanh, cái sợ của hắn là lạc mất bóng đó chứ không có vấn đề sợ dụ.
Càng đuổi theo, Giang Hàn Thanh càng cảm thấy hình như bóng đó đã phát hiện được mình và càng nhận ra như thế, hắn càng bám theo thiệt sát.
Khinh công của Giang Hàn Thanh tuy có cao, nhưng theo sự ước lượng của hắn thì bóng đen ấy khinh công cũng không phải thấp, chỉ có điều mà Giang Hàn Thanh đã thử thì hình như bóng ấy không muốn nói là cố tình chờ đợi.
Xuyên qua nhiều khu rừng mênh mông kế tiếp, có khi cũng bị bóng đen vuột mất, nhưng cái vuột ấy cũng chỉ trong khoảng khắc, vì liền sau thì bóng đen lại hiện ra và cứ như thế. Giang Hàn Thanh và cái bóng đen cứ nối tiếp nhau suốt một khoảng đường xa thẳm.
Nhưng khi vừa lọt vào một cánh rừng Giang Hàn Thanh chợt phát hiện một khung cảnh la.....
Tuy cũng vẫn là rừng, nhưng trước mặt hắn bây giờ chợt như quanh đãng, một con đường khuất dưới những tàng cây rậm rạp, đá trắng sạch trơn.
Qua khỏi con đường đá trắng ấy thì một mái ngói hiện ra bên ngoài một tấm hoành phi sơn son thép vàng có ba đại tự rành rành "Tử Trúc Lâm".
Giang Hàn Thanh liếc sang bên hông cửa thấy thêm một tấm bia có hai hàn chữ nhỏ:
"Phật môn thanh tịnh, xin du khách dừng lại nơi đây".
Giang Hàn Thanh rúng động...
Đây vốn là một ni am, bình thường không bao giờ tiếp khách và như thế phải chăng chuyện đã có nhiều ẩn khúc?
Phải chăng đây là một ngôi chùa trá hình mà bên trong lại là sào huyệt?
Không thể dừng được nữa, Giang Hàn Thanh phóng mình qua bức tường cao, nhìn vào đại điện thấy bóng tối trầm không có vẻ gì là lạ phía sau thiền phòng thấp thoáng ánh đèn.
Giang Hàn Thanh vọt người vượt qua sân thềm, băng thẳng ra mái ngói phái sau chánh điện.
Từ trên cao dòm xuống, bốn phía im lặng không thấy một tiếng động nào.
Giang Hàn Thanh chợt nghe trong lòng nổi lên một chút hoài nghi....

Đúng là bóng đen ấy đã dụ mình, nhưng dụ đến đây làm gì?
Đang lúc Giang Hàn Thanh còn đang phân vân chưa quyết định thì linh cảm thấy rằng có gì không ổn quanh đây.... Bởi vì hắn vừa phát giác ra một chuyện lạ, phía thềm phòng có ánh sáng yếu ớt phát ra theo cửa sổ, chính những cửa sổ này đã có vấn đề...
Có một cánh cửa sổ hình như thiếu mất, không phải bị bỏ mà hình như bị người dùng chưởng lực đánh vỡ, bên trong gian phòng này ánh đèn hãy còn leo lét nhưng không nghe thấy một tiếng động nào.
Tình hình này không giống chuyện mai phục thông thường, nhưng vì bên trong phòng không có người thì tại sao lại có ánh đèn?
Thêm vào đó cách có mấy bước là khung cửa chính, nếu quả là cần thiết thì cũng không ai lại phí công đi đánh vỡ khung cử sổ làm gì.
Chuyện ánh đèn và chuyện đánh vỡ khung cửa sổ dưới mắt Giang Hàn Thanh, quả là một chuyện có sắp đặt chuyện mà người khác đã an bài, nhưng họ dàn cảnh ấy để làm gì?
Không theo thì thôi, đã theo đến đây rồi dù muốn dù không cũng phải quan sát tận tường. Như một mũi tên được buông khỏi giây cung Giang Hàn Thanh buông mình cúi xuống dãy phòng nơi mà hắn khả nghi.
Vừa ghé mắt dòm vào cửa sổ, Giang Hàn Thanh tái mặt...
Hắn không chủ định, nhưng bước chân vẫn cứ phải thối lui....
Trong phòng, trên chiếc nệm chăn nhầu nát, một người thiếu nữ trần truồng nằm tênh hênh lồ lộ, giữa ngực nàng bị một mũi kiếm xuyên thủng, máu hồng động vũng trên chăn.
Bằng vào nhát kiếm đó, mới hay lâu quả quyết người đó cũng đã chết rồi, vì vết thương trúng vào nơi yếu huyệt.
Và tự nhiên không cần phải giải thích, cách chết đó đủ nói lên là người thiếu nữ ấy đã lâm vào cảnh "Tiền dâm hậu sát".
Hai hàm răng của Giang Hàn Thanh nghiến chặt...
Kẻ nào đo đã dụ hắn đến đây, quả thật đã áp dụng một âm mưu cực kỳ hiểm ác, một sự giá họa lên đầu mà rất có thể trăm miệng cũng khó biện minh.
Giang Hàn Thanh chưa kịp có một thái độ nào, vì thật sự nói là lâu chứ khi hắn vừa buông mình xuống và khi phát giác ra chuyện động trời ấy thì đồng thời có hai chuyện xảy ra....
Thứ nhất, một bóng đen nấp trong một thiền phòng kế bên đã lẻn ra ngay khi Giang Hàn Thanh vừa nghiêng mặt nhìn vào cô gái lõa thể nằm chết trong phòng kế cận mà hắn không hay biết, bóng đen ấy lẻn ra tung mình phi thân thật nhanh mất hút vào đêm tối.
Thứ hai, từ phía sau có ngay một giọng lanh lảnh quát lên:
– Dâm tặc, thì ra ngươi hãy còn định nấn ná để thêm thủ đoạn tàn nhẫn nữa à?

Tiếp theo là một luồng gió lạnh bay vèo tới sau lưng Giang Hàn Thanh.
Tay phải đặt lên đốc kiếm và quay mình lại thật nhanh, Giang Hàn Thanh chận ngay mũi kiếm của đối phương vừa đâm tới.
Tiếng thép khua lên và bóng người dội lại, Giang Hàn Thanh nhận ra kẻ đánh lén mình lại là một vị ni cô chưa xuống tóc, tuổi khoảng hăm lăm hăm sáu.
Đôi mắt của vị ni cô như hai ngọn lửa rực vào mặt Giang Hàn Thanh, như muốn ăn tươi nuốt sống...
Giang Hàn Thanh lật đật thu kiếm trở về và nhìn vị ni cô mỉm cười:
– Xin sư thái chớ vội hiểu lầm, tại ha chính là Giang Hàn Thanh vì đuổi....
Vị ni cô rung rung thanh kiếm:
– Vừa rồi ngươi đã nói rồi và ta cũng đã biết rồi, xưng tên xưng họ làm gì nữa cho mất công...
Và không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh, vị ni cô nhấc tay đâm mạnh tới.
Nghe vị ni cô nói Giang Hàn Thanh sững sốt.
Hắn xưng tên với vị ni cô bao giờ? Và bao giờ mà hắn đã gặp vị ni cô?
Tuy hơi kinh ngạc nhưng hắn vẫn phải lưu tâm đỡ ngọn đòn, lại một tiếng thép khua hắn đánh bạt thanh kiếm của vị ni cô và nghiêm giọng:
– Vừa rồi tại hạ đuổi theo kẻ địch từ dưới núi lên đây, và chính khi đuổi bóng đó đến đây thì mất dấu và phát hiện ra.... chuyện ở trong phòng.
Vị ni cô thét lên:
– Câm miệng lại! Dậm tặc khi ngươi khống chế huyệt đạo của ta thì ngươi đã xưng tên họ ra rồi. Bây giờ ngươi còn muốn tráo trở đấy à?
Miệng nói, tay huy động mạnh thanh trường kiếm tấn công vào ba trọng huyệt trên người Giang Hàn Thanh..... Đúng ra, đối với võ công của vị ni cô, Giang Hàn Thanh không xem vào đâu cả nhưng hắn vẫn nghe rung bởi lời lẽ vừa rồi....
Cứ theo lời lẽ của vị ni cô thì nhất định kẻ gian đã hóa trang ra hắn, cố ý làm ra huyết án này để giáng họa lên đầu hắn, một chuyện ai nghe đến cũng phải rùng mình.
Giang Hàn Thanh nhảy lùi tránh những đường kiếm của vị ni cô và thét lên:
– Sư thái hãy dừng ta, xen nghe tại hạ có nói một lời.
Vi ni cô cũng thét lên:
– Dâm tặc, bất quá ngươi chỉ dựa vào chút thanh danh của cha anh, thế mà ngươi dám thừa lúc sư phụ ta không có ở nhà dám lẻn vào Từ Trúc Lâm làm chuyện ô uế và lại còn giết chết sư muội Tú Lan của ta, bây giờ ngươi còn định nói gì nữa chư?
Và quả thật vị ni cô không cho Giang Hàn Thanh nói một lời nào vừa quát xong là thanh kiếm lại nháng lên.

Giang Hàn Thanh lật đật lui luôn ba bước quát lên:
– Sư thái không dừng tay thì đừng bảo sao kẻ này bị bức phải thất lễ...
Vị ni cô càng giận dữ:
– Dâm tặc, ngươi đã dám làm những chuyện mà hắc đạo giang hồ nghe đến cũng căm thù, bây giờ ngươi có bản lãnh thì cứ việc ra tay không cần phải hăm he gì cả.
Nói thì vẫn nói nhưng thanh kiếm trên tay cũng vẫn không ngừng với đường kiếm "Loạn Phi Phong" một tuyệt kỹ của phái Nga My được vị ni cô mang cả ra sử dụng...
Không còn nói được một lời nào cơn tức tối làm cho Giang Hàn Thanh nổi nóng, hắn vung thanh trường kiếm khống chế ngay thanh kiếm của vị ni cô. Chỉ một chiêu thôi, đường kiếm hung hãn của vị ni cô đã bị mất đà và thêm một chiêu thứ hai Giang Hàn Thanh đã đánh văng thanh kiếm của vị ni cô và chính vị ni cô cũng đã phải thối lui liên tiếp.
Ngay trong lúc ấy từ trong bóng tối chợt vang lên một tràng phật hiệu trầm trầm:
– A Di Đà Phật! Thí chủ không được phép hại người tại nơi đây!
Cùng một lúc với tiếng nói, hai bóng người cũng đã phi thân tới sát một bên. Giang Hàn Thanh cũng không có ý làm thương hại đến người, nên sau khi đánh rơi thanh kiếm của vị ni cô, hắn vẫn đứng y một chỗ, hắn ngửng mặt thấy hai người vừa tới là một nhà sư già tuổi khoảng năm mươi và một người trung niên tuổi trên ba mươi mặc một chiếc áo màu lam.
Người mặc áo màu lam chân vừa chấm đất là đã hỏi ngay vị ni cô:
– Liễu Nhân sư muội! Em gái của ta đâu?
Liễn Nhân sư cô chỉ vào trong phòng, nước mắt ràn rụa:
– Tú Lan sư muội đã bị tên dâm tặc này....
Không đợi Liễu Nhân nói dứt câu, gã mặc áo màu lam đã ngã nhào, gã nói:
– Quả nhiên đã có chuyện xảy ra....
Vừa nói, hắn vừa nhảy vào phòng và rống lên:
– Muội muội....
Nhà sư già chấp tay niệm phật:
– A Di Đà Phật! Chúng ta đã đến chậm một bước.
Nghe gã áo lam và nhà sư già nói câu ấy Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như chuyện này đã có người báo trước cho họ hay, như chứng tỏ kẻ âm mưu ám hại gã đã sắp đặt cực kỳ chu đáo.
Gã mặc áo lam vụt rút phắt thanh đao nhỏ lăn xả vào phía Giang Hàn Thanh giọng của hắn gần như lạc giọng:
– Dâm tặc ngươi có phải là Giang Hàn Thanh không?
Giang Hàn Thanh tuy tức lắm nhưng chuyện đã xảy ra như thế hắn thấy mình nên nhỏ nhẹ là hơn.

– Vâng! Tại hạ chính là Giang Hàn Thanh...
Gã áo lam hai mắt đỏ ngàu, hắn nói bằng một giọng hằn học:
– Tốt lắm! Ngươi đã thừa nhận, như vậy cứ sát nhân là thường mạng...
Thanh đao từ trong tay hắn nhoáng lên, Giang Hàn Thanh lật đật nhảy tránh qua một bên và quát to:
– Xin các hạ hãy dừng tay lại, kẻ gian sát hại lịnh muội không phải là tại hạ.
Gã áo lam thét lớn:
– Không phải là ngươi thì ai vào đây.
Ngọn Thu Phong Lạc Diệp trong đường "Địa Đường Đao" từ nơi tay người áo lam được tung một cách dữ dằn, nhìn qua ai cũng nhận ra đó là tuyệt kỹ Thiếu Lâm.
Giang Hàn Thanh quát lớn:
– Dừng tay lại!
Và bây giờ thì hắn không tránh nữa bằng một chiếc đá thần tốc, hắn tung chân lên ngay cổ tay của đối phương.
Gã áo lam giật mình lật đật nhảy lùi ra sau, ngọn đao mỏng rơi ngay xuống đất.
Nhà sư rúng động, vội vã nhích lên:
– Hừ, thí chủ bất phàm quả thật xứng danh hậu duệ của Giang Gia.
Câu nói tuy tầm thường, nhưng với Giang Hàn Thanh đó là một điều bao hàm ý nghĩa sỉ nhục, vì Nam Giang vốn được danh là chánh phái từ mấy đời rồi, bây giờ đối phương mang nó ra gán vào đồng nghĩa với sư dâm loàn, hắn cố nén giận gặn lại:
– Đại sư cũng cho rằng huyết án này do tại hạ làm ra đó đấy à?
Nhà sư già lại thêm một lần nữa rúng động vì giọng nói dẫy đầy nội lực chưa từng thấy của Giang Hàn Thanh, ông ta cố mỉm miệng cười:
– A Di Đà Phật! Sau khi hung án phát sinh nơi đây có một mình thí chủ chứ không có một người nào khác nữa, thế thì chí chủ giải thích làm sao?
Liễu Nhân sư cô nói tiếp theo:
– Đại sư không nên tin lời hắn, hắn là con người giảo hoạt, không phải hắn thì không ai vào đây nữa.... chính hắn đã phong bế huyệt đạo của bần ni và ôm Tú Lan sư muội mang vào phòng...
Tuy trong cơn giận dữ, nhưng khi nói chuyện ấy da mặt của vị ni cô cũng bất giác ửng hồng...
Nói làm sao nữa bây giờ?
Vị ni cô cũng chính là một nạn nhân, mặc dù không bị cưỡng dâm và chết thê thảm như cô gái tên Tú Lan, nhưng cũng bị đối phương phong bế huyệt đạo và chính mắt đã thấy đủ mọi việc từ lúc mới xảy ra....
Giang Hàn Thanh xạm mặt nhưng hắn cố dằn cơn giận giữ giọng ôn hòa:
– Giang mỗ nếu quả thật muốn thì sợ e rằng ba vị rất khó lòng cản được,

nhưng vốn không phải là kẻ gây chuyện đêm nay, nên phải nói cạn lời là người có lẽ thấy xa hiểu rộng. Đại sư nên thấy lời nói của tại hạ là lời xác đáng.
Nhà sư già chưa kịp nói gì thì gã áo lam đã xốc lên.
Quả đúng là con người từng trải, nhà sư già biết lời lẽ của Giang Hàn Thanh không phải là quá đáng, vì vừa rồi qua những đường chiêu của hắn, nhà sư biết ngay nếu hắn muốn đi thì quả nơi đây không ai cản được...
Ông ta đưa tay chận gã áo lam và nói:
– Xin thí chủ cứ nói!
Giang Hàn Thanh cố giữ vẻ bình tĩnh:
– Tại hạ muốn thỉnh giáo nhị vị mấy điều.... trước hết là phương danh quí tánh.
Nhà sư nói:
– Bần tăng pháp danh Giác Thắng, trụ thì Đảm Môn Tự, còn về vị này là Nghiêm Tú Hiệp sư điệt tục gia của bần tăng.
Giang Hàn Thanh vòng tay:
– Đã được nghe danh đại sư, nhưng vì chưa biết mặt nên tại hạ thất kính...
Chuyện mà tại hạ muốn thỉnh giáo sao đây là từ Thanh Lượng Tự đến đây đường đi thật xa, thế mà khi nhị vị đến đấy nói rằng đã đến chậm, vậy chẳng hay làm sao nhị vị biết trước được chuyện này xảy ra tại nơi đây.
Nghiêm Tú Hiệp cười gằn:
– Chính anh em trong Thanh Lương Tự thấy hành động xâm nhập mập mờ của người vào Tử Trúc Lâm, nên cấp tốc về phi báo chuyện rất dễ hiểu như thế mà có gì người phải hỏi?
Giang Hàn Thanh vẫn cứ nói với Giác Thắng đại sư:
– Chuyện đêm nay quả đã có người bố trí trước để dụ cho tại hạ đến đây mà giá họa, tại hạ biết bây giờ nói ra các vị cũng không tin, nhưng tại hạ vẫn cứ nói rõ ngọn ngành tin hay không là tùy nơi các vị.
Hắn bèn đem chuyện theo dõi bóng đen đến đây, đầu đuôi thuật lại và nói thêm:
– Có chuyện thấy như là thật, nhưng nếu là một chuyện cố tình giàn cảnh thì thiết tưởng chuyện giả cũng có thể làm cho người ta tin rằng thật.
Giác Thắng đại sư rúng động:
– Thí chủ nói thật đấy chứ?
Giang Hàn Thanh nói ; – Nếu quả thật tại hạ là hung thủ thì rất dư sức giết luôn nhân chứng để mà diệt khẩu ung dung thoát khỏi nơi đây một cách dễ dàng chứ không đợi đến các vị tới đâu.
Giác Thắng đại sư bán tín bán nghi gặn lại:
– Theo thí chủ thì hung thủ của một vụ huyết án này có thể là ai?
Giang Hàn Thanh hỏi:

– Đại sư đã có từng nghe đến cái tên Mai Hoa Lệnh Chủ hay chưa?
Giác Thắng đại sư lộ vẻ ngạc nhiên:
– Mai Hoa Lệnh Chủ? Bần tăng chưa nghe ai nói đến danh hiệu ấy bao giờ.
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng căm hờn:
– Bọn đó chuyên dùng lụa đen bao mặt, mình cũng vận toàn quần áo đen, hành động của chúng mập mờ khó hiểu, cứ theo tại hạ thì sào huyệt của chúng ngay tại trong thành Kim Lăng này....
Nghiêm Tú Hiệp cười nhạt:
– Lời lẽ mơ hồ của các hạ có gì làm bằng chứng chứ?
Giang Hàn Thanh lạnh lùng:
– Không cần phải trưng bằng chứng, mau là ba ngày, lâu là mười ngày, tại hạ sẽ lột mặt chúng ra trước mặt mọi người và vạch mặt chỉ trán hung thủ.
Không để đối phương nói thêm, Giang Hàn Thanh dứt lời đã phóng vọt mình lên mất hút vào đêm tối.
Nghiêm Tú Hiệp dợm đuổi theo nhưng Giác Thắng đại sư đã đưa tay cản lại:
– Nghiêm hiền điệt không cần phải đuổi theo.
Nghiêm Tú Hiệp hằn học:
– Sư thúc, xá muội mang nhục mà chết mối thù này tiểu điệt không thể làm ngơ để cho hắn đi một cách dễ dàng như thế.
Giác Thắng đại sư nói:
– Tại sao hiền điệt không thể nán đợi chứ? Giang nhị công tử đã nói như thế cũng có thể không phải là chuyện giả trá ngay bây giờ việc cần trước nhất là thu liệm thi hài lệnh muội, chuyện này hãy còn có Vô Trần Sư Thái và sư thúc lo liệu cho sau.
Ra khỏi Từ Trúc Am, Giang Hàn Thanh giận dữ lao mình đi một hơi về đến Giang Phủ, thẳng đến phòng bèn đưa tay gõ nhẹ:
– Quản huynh...
Quản Thiên Phát giật mình tỉnh dậy lật đật đi ra mở cửa thấy sắc mặt của Giang Hàn Thanh làm hắn kinh nghi:
– Giang Nhị Công tử đi đâu về khuya thế?
Giang Hàn Thanh thuật lại chuyện mình bị dẫn dụ vào Tử Trúc Am, Quản Thiên Phát càng thêm kinh hãi:
– Như vậy kẻ địch đã bố trí trước rất kỹ càng, hắn lựa lúc Vô Trần Sư thái không có mặt trong am dễ thi hành độc kế..... Giang Hàn Thanh hỏi:
– Vô Trần sư thái ở Tử Trúc Am lợi hại lắm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Vô Trần sư thái là sư thư của Vô Dỡ đại sư, hiện đang là chưởng môn nhân của phái Nga Mi, trong giang hồ cả Hắc Bạch đều nể mặt bà ta lắm đấy.
Nhưng hình như.... một thoáng vấn đề chợt hiện lên trong óc Quản Thiên

Phát nói luôn:
– Chuyện này không những liên can đến Nga Mi, Thiếu Lâm mà nhất định còn kéo thêm cả cánh Tây Tần...
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Chuyện này và Tây Tần có can hệ làm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Nghiêm Tú Hiệp có ngoại hiệu là Thiết Thư Sinh, vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm, em gái hắn là Nghiêm Tú Lan đầu nhập vào Tử Trúc Am làm môn hạ Vô Trần Sư Thái, chuyện đáng phiền là người chú của Nghiêm Tú Hiệp, người này tên là Nghiêm Hữu Tam ngoại hiệu Hồng Liễm Phán Quan, người này có tiếng rằng dưới cánh tay của ông ta không có một ai sống sót...
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Nhưng người này với Tần Gia có quan hệ gì sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Ông ta là tổng quản của Tần gia chỉ là tổng quản thôi nhưng thực tế về quyền lực của ông ta tại Thái Bình Bảo gần như là bảo chủ.
Vì quá ít biết về chuyện giang hồ, nên Giang Hàn Thanh nghe chuyện ấy lấy làm lạ vô cùng:
– Quản huynh nói như thế có nghĩa là sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Thái Bình Bảo Chủ Tần Nhân Khánh vốn là con người sùng đạo nghe đây ba năm trước đây ông ta bỗng bỏ cơ nghiệp ra đi cho đến nay vẫn không nghe tin tức, tất cả những chuyện lớn nhỏ trong Thái Bình Bảo từ đó do một tay của Nghiêm Hữu Tam quán xuyến, nghe nói Nghiêm Hữu Tam từ nhỏ không lấy vợ, coi anh em Nghiêm Tú Hiệp như con đẻ. Bây giờ kẻ địch gây họa này để trút lên vai công tử, mà lại nhằm vào họ Nghiêm thì quả là một âm mưu tối độc.
Giang Hàn Thanh nói:
– Nghiêm Hữu Tam cho dù là người đáng nể nhưng ít ra ông ta cũng phải nghe biện minh phải trái chứ?
Quản Thiên Phát thở ra:
– Hồng Liễm Phán Quan vốn là một con người nóng nảy, hơn nữa chuyện này kẻ địch bố trí quá chu đáo, nhìn vào rất khó thấy sơ hở tất cả những nhân chứng đối với mình hoàn toàn bất lợi....
Giang Hàn Thanh gằn gằn:
– Tiểu đệ đã hứa với họ trong vòng ba ngày, nếu chậm là mười bữa sẽ cố gắng tìm ra hung thủ làm cho vụ án này ra lẽ trắng đen, vì thế nên tiểu đệ tìm về Quản huynh để chung ta thương lượng.
Quản Thiên Phát khẽ lắc đầu:
– Chuyện này không dễ làm đâu, kẻ địch đã quyết làm kế đổ tội cho công tử

nhằm vào việc đánh ngã uy tín Nam Giang, thêm vào đó hung án này lại dính liền với Nga Mi, Thiếu Lâm và thế lực Tây Tần. Nếu cả ba nhà này tấn công mình thì nhất định Giang Phủ không làm sao còn chỗ đứng vững trong chốn giang hồ nữa được.
Giang Hàn Thanh cắn môi:
– Quân địch thật là tàn ác đến mức độ không còn được nhân tính...
Suy nghĩ hồi lâu Quản Thiên Phát hỏi:
– Nhị công tử đã gặp đại công tử chưa?
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Chưa! Tiểu đệ về đây là tìm Quản huynh trước nhất.
Quản Thiên Phát nói:
– Huynh đệ cảm thấy chuyện này dính líu to lớn quá mình hãy gặp đại công tử rồi cùng thương lượng.
Hai người bèn thẳng vào thư phòng của Giang Bộ Thanh...
Sáng sớm hôm sau trước cửa Giang Phủ đã chực sẵn bốn người.
Dẫn đầu là một vị lão ni, tay luôn cầm chuỗi hạt, sắc mặt âm trầm phía sau vị lão ni là một vị ni cô chưa xuống tóc, đúng là tục gia đệ tử kế đó là vị lão tăng và sau cùng là người đàn ông mặc áo màu làm.
Tới sát cửa Giang Phủ vị lão ni cất giọng trầm trầm:
– Hãy vào báo với đại công tử của các ngươi rằng có Vô Trần Sư Thái tại Tử Trúc Am đến đây cầu ra mắt.
Chỉ một thoáng sau, Giang Bộ Thanh bước ra vòng tay thủ lễ:
– Lão sư thái và chư vị giá lâm, tại hạ không được tin sớm nên chậm tiếp nghinh xin chư vị bỏ lỗi cho.
Cả bốn người không nói một lời, họ chỉ hầm hầm đi theo Giang Bộ Thanh vào khách sảnh.
Ngồi xong, Giác Thắng đại sư đứng lên giới thiệu:
– Giang thí chủ bần tăng xin giới thiệu đây là sư điệt của bần tăng người đã được bạn hữu gọi lạ Thiết Thư Sinh Nghiêm Tú Hiệp.
Giang Bộ Thanh cố làm bộ vui mừng:
– À... Thật là hân hạnh, đệ đã ngưỡng mộ tôn danh đó từ lâu rồi.
Vô Trần Sư thái hỏi:
– Còn nhị công tử đâu?
Giang Bộ Thanh nói:
– Tệ xá ba tháng trước đây gặp điều bất hạnh, bị kẻ địch làm cho xáo trộn gia lý, huynh đệ phải bôn ba suốt một thời gian dài và mới trở lại nhà ba bốn hôm nay.
Không trả lời thẳng là Giang Hàn Thanh hiện tại ở đâu theo câu hỏi, Giang Bộ Thanh gián tiếp nói lên rằng gia vụ bấy lâu bỏ phế hiện hai anh em hắn rất bận rộn không có thì giờ nghĩ gì đến chuyện khác nhà là những chuyện

có thể gây họa vào thân.
Tự nhiên, Vô Trần Sư Thái rất hiểu về ý đó nên bà ta điềm tĩnh nói theo:
– Chuyện đó bần nhi đã có nghe qua....
Giang Bộ Thanh nói nhanh:
– Vì thế xá đệ đêm ngày theo dõi dấu vết địch nhân, đến bây giờ còn hãy chưa về chẳng hay sư thái hỏi có chuyện gì.
Vô Trần Sư Thái lạnh lùng:
– Hắn theo dõi dấu vết địch nhân! Thế công tử có biết nhị công tử đã hành động như thế nào ở bên ngoài không?
Giang Bộ Thanh giật mình:
– Chẳng hay xá đệ đã làm gì đắc tội với sư thái chăng?
Vô Trần Sư Thái hừ hừ trong cổ họng:
– Nam Giang Phủ uy chấn giang hồ, vừa có tài vừa có thế, nếu nhị công tử có tội với bần ni thì dù cho gan lớn bằng trời, bần ni không dám đến đây.
Giang Bộ Thanh cười:
– Xá đệ tuổi nhỏ kém hiểu, nếu có chi không phải xin sư thái rộng lượng cho.
Vô Trần Sư Thái nhếch môi:
– Rộng lượng? Nói sao dễ dàng quá nhỉ?
Càng nghe Giang Bộ Thanh càng như không hiểu, hắn ngó thẳng vào mặt Vô Trần Sư Thái và hỏi lại:
– Chẳng hay cuối cùng xá đệ đã làm những chuyện gì xin sư thái nói rõ cho.
Vô Trần Sư Thái giữ vẻ mặt lạnh lùng:
– Dâm loạn giết ngươi, bần ni không tiện nói nhiều xin đại công tử hỏi Nghiêm thí chủ thì rõ.
Giang Bộ Thanh tái mặt, nhưng vẫn ráng gượng cười hỏi Nghiêm Tú Hiệp:
– Chẳng hay xá đệ ra ngoài làm những chuyện gì? Mong Nghiêm huynh chỉ giáo cho?
Nghiêm Tú Hiệp nghiến răng:
– Lệnh đệ đêm qua đã đột nhập Tử Trúc Am, cưỡng gian và giết chết tệ muội của tại hạ.
Giang Bộ Thanh rúng động kêu lên:
– Nghiêm huynh nói thật đấy chứ?
Nghiêm Tú Hiệp chỉ Giác Thắng đại sư và Liễu Nhân sư cô và nói:
– Lão thiền sư đây là bậc cao tăng của Thiếu Lâm và cùng với Liễu Nhân sư cô thấy tận mắt chuyện xảy ra, nếu đại công tử không tin xin hỏi lại.
Giang Bộ Thanh nghiêm mặt:
– Đã từng nghe biết đại sư là ngươi đức cao trọng vọng thì lý đâu huynh đệ lại dám không tin? Chỉ có điều chuyện đó xảy ra làm sao? Mong Nghiêm huynh cho đệ biết được cặn kẽ hơn, chẳng biết có được chăng?

Nghiêm Tú Hiệp hỏi:
– Xá muội đã bái học tại môn hạ của lão sư thái, vì thế mỗi năm tại hạ luôn có một lần đến viếng, tối qua vừa đến Kim Lăng thì chuyện bất hạnh xảy ra....
Ngừng lại một giây, Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp:
– Chuyện phát sinh vào lối canh hai đêm rồi, lệnh đệ đã đột nhập vào Tử Trúc Am khống chế huyệt đạo của Liễu Nhân sư cô và sư cô chỉ nghe xá muội tôi kêu lên một tiếng thất thanh, cho đến khi tại hạ và lão thiền sư đến đó thì xá muội đã bộc thây tắt thở, còn lệnh đệ thì đang đánh rớt thanh kiếm của Liễu Nhân sư cô, tính làm chuyện sát nhân diệt khẩu.
Giang Bộ Thanh khẽ cau mày:
– Nhị đệ sao lại làm những chuyện như thế à...
Vô Trần Sư Thái đập mạnh lên bàn:
– Em của công tử đã làm chuyện điếm nhục của võ lâm nhân chứng rành rành chẳng lẽ còn chuyện giả tạo nữa sao?
Cùng với tiếng nói của Vô Trần Sư Thái phát ra, mặt bàn bị đập vỡ luôn một mảnh làm cho chén nước lật văng tung tóe....
Giang Bộ Thanh trầm giọng:
– Xin sư thái bớt giận, vì xá đệ làm ra chuyện ấy thật không phù hợp với tính tình bình nhật chút nào cả...
Vô Trần Sư Thái giận dữ:
– Thế thì chúng tôi đến đây để vu oan cho Giang Phủ đấy à?
Giang Bộ Thanh vẫn giữ vẻ ôn tồn:
– Lệnh đồ bị tại nạn thê thảm như thế, tự nhiên là oan có đầu, nợ có chủ dù sao nó cũng có rất nhiều quan hệ đến danh dự của xá đệ, tại hạ không có ý thiên vị chi cả nhưng ít nhất lão sư thái cũng phải để cho tại hạ hỏi cho rõ ngọn ngành đã chứ?
Đúng là hổ phụ sanh hổ tự lời lẽ của Giang đại công tử không những hữu lý mà giọng nói tuy không biểu lộ giận dữ song vẫn đầy uy vũ làm cho người nghe phải nể...
Vô Trần Sư Thái tuy đã nổi tiếng là con người khó ghẹo nhất trong giang hồ, nhưng đối với Giang Phủ cũng vẫn phải có thái độ nào dè dặt bà ta cười nhạt:
– Tốt, công tử muốn hỏi những gì cứ hỏi, rồi sẽ tính sau....
Giang Bộ Thanh vội quay lại vòng tay nói với Giác Thắng đại sư:
– Lúc nào thiền sư và Nghiêm huynh đến Tử Trúc Am thì xá đệ hãy còn ở đó vậy chẳng hay xá đệ nói với chư vị thế nào?
Giác Thắng đại sư chấp tay niệm phật:
– Cứ theo nhị công tử nói với bần tăng thì vì theo dõi bóng gian nhân nên mới dẫn tới Thanh Lương Tư.....

Ông ta bèn thuật lại tất cả những lời đối đáp giữa Giang Hàn Thanh với Nghiêm Tú Hiệp và ông tại Tử Trúc Am và nói tiếp:
– Chính vì thế mà bần tăng mới khuyên Nghiêm sư điệt hãy để cho nhị công tử ra đi.
Vô Trần Sư Thái lạnh lùng:
– Chuyện nói như thế mà ai tin được chứ?
Như không để ý đến câu nói có tính chất khăng định của Vô Trần sư thái Giang Bộ Thanh hỏi Giác Thắng đại sư:
– Chẳng hay xá đệ còn nói những gì với đại sư nữa không?
Giác Thắng đại sư nói:
– Nhị công tử bảo rằng huyết án này do một bọn gọi là Mai Hoa Lệnh Chủ gây ra để giá họa cho nhị công tử, nhưng cứ theo Liễu Nhân sư điệt thì chính nhị công tử đã làm chuyện đó.
Giang Bộ Thanh xoa xoa hai tay, mặt hắn cực kỳ nôn nóng cuối cùng hắn nói hưỡn đãi:
– Ngay bây giờ thì xá đệ chưa về vả lại tại hạ rất bán tín bán nghi chuyện này rất có thể là...
Vô Trần Sư Thái giận dữ:
– Bần ni chưa từng nghe trong giang hồ có cái tên nào Mai Hoa Lệnh Chủ, bây giờ môn hạ của ta bị làm nhục tử vong chẳng lẽ chỉ bằng vào cái việc đổ trút cho cái tên vu vơ ấy rồi thôi à?
Giang Bộ Thanh vòng tay, trầm giọng:
– Sư thái là người trọng vọng trong chốn giang hồ, chẳng hay về vụ này theo sư thái thì nên có cao kiến như thế nào?
Vô Trần sư thái trừng mắt:
– Tốt lắm, bần ni đến đây là để hỏi Giang đại công tử một điều, Giang Phủ từ trước đến nay vốn là một thế gia có nhiều ảnh hưởng võ lâm tự nhiên công tử biết lẽ công bình ơn bần ni, vậy dám hỏi đại công tử chứ đến bao giờ mới có thể giao ra hung thủ?
Giang Bộ Thanh nói:
– Xin sư thái hãy yên lòng chuyện này nếu quả do xá đệ gây ra thì tại hạ không bao giờ thiên vị tại hạ không bao giờ thiên vị, tại hạ sẽ buộc xá đệ phải tự trói nạp mạng đến tận Tử Trúc Am cho sư thái xử trị, nhưng nếu đây là chuyện do người nào đó cố tâm vu oan giá họa cho xá đệ thì nhất định rồi cũng có ngày trắng đen lộ mặt trước mọi người, tại hạ nguyện cố hết sức mình tìm cho ra tên hung thủ và cũng sẽ đưa đến tận Tử Trúc Am. Chỉ cần sư thái cho một hạn kỳ.
Vô Trần Sư Thái hỏi:
– Vậy theo ý của đại công tử thì cần phải có một hạn kỳ bao nhiêu để tìm ra hung thủ?

Giang Bộ Thanh thoáng vẻ trầm ngâm:
– Chuyện này thật vô cùng rắc rối, theo tại hạ thì ít nhất là mười ngày và dài nhất chắc cũng phải mất đi một tháng mới có thể giao đủ cùng sư thái.
Vô Trần Sư Thái cười nhạt:
– Hừ! Thật cũng là hay lệnh đệ bảo ít nhất là ba ngày, nhiều nhất mười hôm bây giờ đại công tử kéo ra một tháng.
Giang Bộ Thanh nói:
– Xin sư thái mở rộng lượng, ngay bây giờ xá đệ hãy chưa về tại hạ còn phải hỏi qua xá đệ căn cứ vào lời tường thuật ấy mới cụ thể phán đoán thực hư, và nếu như xá đệ nói đúng thì bọn gian này rất gian ngoan, muốn tìm được sào huyệt của chúng không phải đôi ba ngày là được.
Vô Trần Sư thái vặn lại:
– Như thế nếu lệnh đệ một ngày chưa về thì đại công tử kéo thêm ra được một ngày nữa phải không? Hừ, nhân mạng bằng trời, bần ni không thể ẩn nhẫn đến mức như thế được.
Giang Bộ Thanh bắt đầu hơi bực:
– Sau một tháng, nếu tại hạ vẫn chưa tra va hung thủ thì tại hạ sẽ tự trói xá đệ dẫn tới Tử Trúc Am giao cho sư thái bằng như sư thái cho là hạn kỳ như thế quá dài thì có thể sư thái cứ gặp xá đệ nơi nào, sư thái cứ hành động sao cho thỏa ý mình cũng được.
Vô Trần Sư thái chớp lòe ánh mắt:
– Lời đó là của đại công tử nói đấy nhe!
Giang Bộ Thanh gật gật đầu:
– Đúng! Tại hạ đã nói ra thì nhất định giữ lời.
Vô Trần sư thái đứng lên:
– Tốt lắm. Lão thiền sư, chúng ta về thôi.
Đưa bốn người khách bất đắc dĩ ra cửa xong, Giang Bộ Thanh quay trở vào thì Quản Thiên Phát cũng đã đi ra.
Giang Bộ Thanh hỏi:
– Quản huynh đã nghe cả rồi chứ?
Quản Thiên Phát cười:
– Đã nghe, kể ra thì bữa nay bà ấy cũng có phần khách khí đấy.
Giang Bộ Thanh nói:
– Đã nát hết một cái bàn chứ phải không sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Tại hạ cảm thấy vừa rồi đại công tử nói một câu hơi nóng!
Giang Bộ Thanh hỏi:
– Quản huynh nói đó là câu nào?
Quản Thiên Phát nói:
– Đại công tử có nói, nếu gặp nhị công tử thì bà ta muốn làm gì cứ làm, như

thế không phải là đã quá nóng hay sao?
Giang Bộ Thanh chớp mắt cười nhạt:
– Thật ra thì tại hạ không có hơi tức vì lão sư thái ấy bức người thái quá, nói thế chứ nếu bà ta có gặp nhị đệ cũng chưa chắc đã nhận ra, mặc dù có nhận ra cũng chẳng làm gì được...
Bốn người của Vô Trần Sư Thái lìa Giang Phủ vừa về tới chân núi Thanh Lương thì một vị tăng nhân mặc áo màu tro chấp tay bước ra:
– Tiểu tăng cung nghinh chư vị!
Giác Thắng thiền sư có vẻ ngạc nhiên:
– Phổ Tế trong chùa có chuyện gì xảy ra à?
Phổ Tế cúi đầu:
– Tiểu tăng phụng lịnh Tri Khách sư phụ, mang thơ chờ trao lại cho phương trượng trụ trì.
Giác Thắng thiều sư hỏi:
– Thư ở đâu?
Phổ Tế móc trong túi ra một phong thư trao cho Giác Thắng, và trụ trì hỏi thêm:
– Thư này ai đưa đến?
Phổ Tế đáp:
– Vừa rồi có một người ăn vận theo lối quản gia đến trao thư này nói với Tri Khách sư phụ là phải cấp tốc trao lại cho Phương Trượng.
Giác Thắng đại sư xé thư ra và chỉ vừa liếc qua là biến sắc, vội vàng trao cho Vô Trần Sư Thái:
– Xin sư thái hãy xem!
Vô Trần Sư Thái hỏi:
– Thư có quan hệ đến bần ni sao?
Bà lật thư lên, thấy trong ấy viết:
"Kính tường Vô Trần sư thái và Giác Thắng đại sư:
Cung thỉnh quý vị quá bộ đến "Quỉ Liễm Thành". Nơi đây tại đang chờ đợi.
Giang Hàn Thanh cẩn thư".
Vô Trần Sư Thái giận dữ:
– Hừ hắn dám ỷ vào hư danh của cha hắn để khiêu khích bần ni thật không ngờ hắn lại dám hạ chiến thư như thế!
Giác Thắng đại sư chắp tay niệm phật:
– Chẳng hay tôn ý của lão sư thái như thế nào?
Vô Trần Sư Thái nói:
– Hắn đã dám hạ thư thì tự nhiên chúng ta phải dám đi chứ làm sao không được?
Nghiêm Tú Hiệp chen vào:
– Sư thúc! Có phải là thư của Giang Hàn Thanh đấy không?

Giác Thắng đại sư gật đầu:
– Đúng là thư của hắn, chỉ có điều trong thư hắn chỉ có mời ta và sư thái đấy thôi, vì thế nên theo sư thúc thì sư điệt nên trở vào chùa.
Nghiêm Tú Hiệp hơi do dự:
– Sư thúc! Hắn đã hại chết tệ muội, sư điệt không thể...
Giác Thắng thiền sư chận ngang:
– Không phải sư thúc không muốn cho sư điệt đi, nhưng vì hắn chỉ mời sư thúc và lão sư thái thì nghĩ chắc có điều gì bí ẩn không muốn cho người khác biết, nhưng đã có sư thúc và lão sư thái đi rồi thì sư điệt cứ yên lòng.
Vô Trần sư thái quay lại nói với Liễu Nhân:
– Ngươi cũng trở về am đi.
Liễu Nhân và Nghiêm Tú Hiệp bái tạ đi lên núi Vô Trần Sư thái nói với Giác Thắng đại sư:
– Chúng ta đi thôi!
Hai người không chút trậm trễ thi triển khinh công thẳng xuống hướng tây.
Phía tây Thanh Lương Sơn có một thành đá cổ, nghe đâu toàn thành này được dựng lên từ thời thượng cổ đến giờ.
Ngôi thành lổ đổ, vòng tường chỗ thấp chỗ cao chỗ lồi chỗ lõm, người Nam Kinh gọi nó là Quỉ Liễm Thành.
Thành mặt quỉ, chỉ mỗi một cái tên không nghe cũng đủ rùng mình...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 14
Cô Gái Áo Xanh

Bóng tịch dương đã ngậm trùm trái núi, ngôi thành càng về chiều càng hiện rõ nét âm u.
Chung quanh đá dựng chập chồng không thứ lớp tạo cho tòa "Quỷ Liễm Thành" một khung cảnh hoang tàng cổ lỗ. Bất cứ ai lạc vào đây cho dù giữa trưa cũng cảm thấy lạnh người.
Vô Trần sư thái và Giác Thắng đại sư vừa đặt chân đến bìa thành thì chợt nghe một giọng cười lanh lảnh:
– Hai vị phật gia giá lâm, Giang mỗ có lời chào.
Hai người ngửng mặt nhìn lên, thấy trên thớt đá xanh rêu có một người thanh niên mày thanh mục tú vòng tay nở một nụ cười thật là rạng rỡ.
Giác Thắng đại sư chắp tay thủ lễ:

– Làm nhọc thí chủ đã chờ đợi khá lâu.
Vô Trần sư thái lạnh lùng:
– Thí chủ là Giang Hàn Thanh đấy chứ?
Giang Hàn Thanh mỉm cười:
– Vâng, chính tại hạ đây.
Vừa nói, Giang Hàn Thanh vừa nhún chân lao xuống ngay trước mặt hai người.
Vô Trần sư thái không dằn được cơn giận dữ, bà ta cất giọng hằn học:
– Dâm tặc...
Giang Hàn Thanh nhướng mặt:
– Mời hai vị đến đây, Giang mỗ này không phải để nghe những lời như thế.
Vô Trần sư thái càng nổi nóng:
– Dâm tặc, đồ nhi của ta bị sát hại, không phải ngươi thì còn ai vào đây nữa?
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Lão sư thái cứ khăng khăng là như thế, có lẽ tại hạ đành phải biết gật đầu.
Soảng!!!
Thanh kiếm từ trên vai của Vô Trần sư thái được tuốt ra, bà ta nhích lên gằn giọng:
– Ngươi thừa nhận phải không?
Giang Hàn Thanh rùn vai:
– Nếu thừa nhận thì sao?
Vô Trần sư thái thét lớn:
– Ta sẽ đống ngươi ra làm trăm mảnh...
Nhìn vào vẻ sát khí đằng đằng của vị lão ni, Giang Hàn Thanh bất giác bật cười:
– Bộ diện hung hãn ấy chỉ đáng làm tên cướp của giết người chứ đâu giống người quy y đầu phật?
Vô Trần sư thái giận run:
– Hãy tuốt binh khí ra.
Giang Hàn Thanh bĩu môi:
– Bà muốn cùng ta động thủ đấy à?
Giác Thắng đại sư khẽ cau mày:
– Lão sư thái xin dừng tay, chúng ta cũng cần nên nghe lý do Giang thí chủ mời chúng ta đến đây với mục đích gì.
Vô Trần sư thái vẫn một giọng hằn học:
– Đại sư đã không nghe hắn thừa nhận đấy à? Đối với loại người như thế thì còn gì để nói nữa?
Giang Hàn Thanh mỉm cười:
– Tại hạ thỉnh nhị vị đến đây là có đôi lời phụng cáo.
Vô Trần sư thái hừ hừ trong cổ:

– Nói, nói mau.
Như cố kéo dài thời gian, Giang Hàn Thanh đưa tay phủi phủi trang phục và nói bằng một giọng từ từ:
– Thói quen của tại hạ rất không thích khi nói chuyện mà cầm đến binh khí, bởi vì nó có tính cách uy hiếp và thiếu điều lịch sự, vậy xin sư thái hãy cho kiếm trở về trạng thái bình an của nó.
Vô Trần sư thái giận quá nhưng cũng không biết phải làm sao hơn, bà ta đành phóng thanh kiếm ghim ngay xuống trước mặt mình:
– Bây giờ thì ngươi có thể nói rồi đó.
Giang Hàn Thanh mỉm cười:
– Hình như nhị vị đã có giá lâm đến tệ xá rồi đó chứ?
Giác Thắng đại sư gật đầu:
– Đúng, bần tăng và sư thái đây đã có nghe qua quý phủ.
Giang Hàn Thanh gạn hỏi:
– Với mục đích như thế nào nhỉ?
Vô Trần sư thái trầm giọng:
– Ngươi đã làm nên tội ác tày trời, tự nhiên là bọn ta tới để tìm ngươi....
Giang Hàn Thanh cười nhẹ:
– Bây giờ tại hạ không đứng trước mặt nhị vị đây sao?
Vô Trần sư thái quắc mắt – Ngươi là con trai của Giang Thượng Phong, ta muốn tìm ngươi nếu không đến tại nhà thì phải đến nơi đâu?
Giang Hàn Thanh nói:
– Những điều cần nói, tại hạ sẽ phụng cáo với nhị vị tại đây, nếu nhị vị cứ đến quấy rầy gia huynh thì chắc tại hạ không tránh được điều vô lễ.
Hắn chấm dứt câu nói bằng một cái nhìn sáng quắc, một cái nhìn với tia mắt lạnh người....
Giác Thắng đại sư chấp tay:
– A di đà phật, chẳng hay ý trong câu nói của thí chủ có nghĩa là sao?
Giang Hàn Thanh mỉm cười:
– Đại sư thật không hiểu được ý tại hạ sao?
Hắn ngưng lạ một giây rồi nói tiếp:
– Tại hạ muốn nói là nếu nhị vị liệu chắc thắng được tại hạ thì hãy tìm tại hạ mà thanh toán.
Không dằn được nữa, Vô Trần sư thái liền tuốt phăng thanh kiếm:
– Dâm tặc, ta cần lãnh giáo tuyệt học của ngươi đây.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Cũng được, nếu không để nhị vị thấy tận mắt thì e rằng nhị vị bảo tại hạ hư ngôn.
Hắn rút thanh trường kiếm trên vai xuống và hất mặt:
– Nhị vị chắc cùng ra tay một lượt đấy chứ?

Vô Trần sư thái trừng mắt:
– Ngươi hãy thắng ta rồi mới nói chuyện sau....
Là sư thúc của vị chưởng môn phái Nga My, tuy chỉ phóng kiếm ra một cách bình thường nhưng sự biến hóa của nó tự nhiên lại vô cùng lợi hại, chỉ một kiếm đầu đã thấy Vô Trần sư thái hạ tuyệt chiêu.
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Chuyện thắng là chuyện tất nhiên rồi....
Qua chiêu thứ nhất, ánh thép từ thanh thép của Vô Trần sư thái lập tức động biến, gần như một vùng chỉ thấy kiếm quang không làm sao phân biệt được bộ số Giang Hàn Thanh bị bức lui theo đà tấn công của bà ta.
Vô Trần sư thái bám theo như bóng với hình:
– Chẳng qua là ngươi chỉ giỏi bằng cái miệng không...
Vừa nói thanh trường kiếm vụt tóe hào quang xẹt thẳng xuống đầu Giang Hàn Thanh như điện chớp...
Giang Hàn Thanh thoái lui một bước cười khẩy:
– Bây giờ thì hãy xem đây....
Hai thanh kiếm va chạm vào nhau dội nên một tiếng rợn người. Vô Trần sư thái nghe hai tay như muốn rụng xuống, bà ta cố dồn chân lực xuống hai chân và thối lui về bên trái chứ không dám đứng chính diện.
Vị lão ni bỗng rùng mình...
Chiêu thức vừa rồi rõ ràng bà ta chỉ dùng có bảy thành công lực chứ chưa hết sức đâu, thế mà không hiểu tại sao cứ như người thi triển hết công lực rồi bị đối phương phản kích làm cho gân cốt rã rời.
Bức luôn mấy đường kiếm nữa cho Vô Trần sư thái thối lui liên tiếp, Giang Hàn Thanh mới đứng lại mỉm cười:
– Thì ra sư thái cũng chỉ giỏi bằng cái miệng không!!
Hắn lặp lại câu nói của bà ta vừa nói với mình và Vô Trần sư thái cũng không ngờ chỉ mới thoáng qua mà ý nghĩa lại đảo ngược như thế ấy.
Tuy cảm thấy công lực gần như tiêu tan, nhưng câu nói của Giang Hàn Thanh làm cho Vô Trần sư thái đâm liều:
– Ta sẽ cùng chết với ngươi....
Thanh kiếm lại nhoáng lên và tự nhiên cũng là chiêu tuyệt kỹ, Giang Hàn Thanh mỉm cười hất mạnh cánh tay, tiếng thép chạm vào nhau một lần nữa và lần này thì thanh kiếm của Vô Trần sư thái bị bắn tung lên rồi tuột ra ngoài xa....
Mặc dù đã vận dụng công lực xuống đôi chân nhưng Vô Trần sư thái vẫn không làm sao gượng nổi, cứ loạng choạng thối lui ra sau.
Giang Hàn Thanh nhích lên một bước, thanh trường kiếm lại nhoáng lên nhưng khi hạ xuống thì hắn lại trở ngược sống kiếm giáng đúng vào Kiên Tỉnh huyệt của đối phương.

Vô Trần sư thái té ngồi luôn xuống đất, tay chân tê xuội không còn cử động...
Giác Thắng đại sư lật đật phóng lên:
– Giang thí chủ không được hành hung...
Giang Hàn Thanh quát lên:
– Bây giờ đến lượt đại sư đấy.
Giác Thắng đại sư khẽ gật đầu:
– Tự nhiên là bần tăng cũng sẽ xin lãnh giáo.
Trước mắt ông ta chưa quá được hai mươi chiêu tính chung của cả hai người thế mà Vô Trần sư thái đã rơi kiếm thảm bại tự nhiên Giác Thắng đại sư đã phải cực kỳ thận trọng, ông ta hít mạnh chân khí ngưng tụ công lực lên song chưởng.
Nhưng một chuyện đã quá ra ngoài tưởng tượng của nhà sư, khi vận dụng chân nguyên thì ông ta chợt cảm thấy thân thể rã rời, không làm sao vận khí lên đan điền được nữa....
Bây giờ thì Giác Thắng đại sư chợt hiểu rõ nguyên nhân thảm bại của Vô Trần sư thái....
Vấn đề xảy ra không phải do kiếm pháp hơn kém mà chính là do công lực bị tiêu tan.
Nhà sư già của phái Thiếu Lâm đã từng có nhiều kinh nghiệm trên giang hồ, ông ta biết ngay vì đâu mà sự việc lại xảy ra như thế, ông ta quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh:
– Giang thí chủ, thí chủ đã tung ám kế làm tiêu tan công lực của đối phương, tự nhiên không ai có thể chấp nhận phương cách hạ lưu như thế, nhưng ta muốn biết Giang thí chủ đã áp dụng cách gì?
Giang Hàn Thanh cười:
– Đừng nói chuyện đùa như thế, Giang mỗ có bao giờ làm chuyện ấy bao giờ...
Như không còn giữ được thái độ bình tĩnh cố hữu được nữa, Giác Thắng đại sư gằn giọng:
– Giang Hàn Thanh, ngươi đã làm nên chuyện dâm ác tày trời, bây giờ ngươi còn giở thủ đoạn ương hèn, quả đúng là ngươi không còn bản tính của con người nữa....
Giang Hàn Thanh nạt lớn:
– Câm miệng lại, ngươi còn nói thêm nữa lời vô lễ ta sẽ kết liễu mạng ngươi ngay tức khắc.
Hắn vừa nói vừa tung thanh kiếm tới và cũng như lúc nãy hắn trở ngược sống kiếm đập lên Kiên Tỉnh huyệt của Giác Thắng đại sư nhưng già sư già của phái Thiếu Lâm không hề chống đỡ, ông ta biết rõ chống đỡ là thừa....
Ngay trong lúc Giác Thắng đại sư vừa té xuống thì từ trên Thanh Lương Sơn

một bóng người phi thân xuống như bay và cất giọng thảng thốt:
– Nhị đệ.....
Quay lại thấy anh mình, Giang Hàn Thanh trầm giọng:
– Tha cho các ngươi sống sót đấy....
Hắn quay mình phóng nhanh về hướng bắc mất dạng sau đám rừng rậm rạp.
Chân vừa chấm đất, Giang Bộ Thanh chợt thấy Vô Trần sư thái và Giác Thắng đại sư té ngồi xuống đất, hắn hoảng hốt kêu lên:
– Nhị vị làm sao thế...
Giác Thắng đại sư cúi đầu niệm phật:
– Giang đại công tử, lệnh đệ đã dùng ám toán làm cho bần tăng và sư thái đây bị trúng độc.
Giang Bộ Thanh kinh hãi:
– Lại có chuyện như thế sao? Xá đệ.....
Ngay trong lúc ấy, chợt một bóng người lao tới và chận ngang câu nói của Giang Bộ Thanh:
– Đại công tử nhất định đã thấy rồi, người khi nãy đâu phải là Nhị công tử...
Phát hiện người mới tới chính là Tân Nhiệm Tổng quản của Giang Phủ Quản Thiên Phát, Giang Bộ Thanh như cảm thấy ngoài ý nghĩ của mình, hắn cố nở một nụ cười gượng gạo:
– Đỗ tổng quản làm sao cũng đến nơi đây?
Quản Thiên Phát cũng cười:
– Vì sợ đại công tử một mình vào vòng nguy hiểm nên thuộc hạ xuất lãnh gia nhân theo tiếp viện, chỉ tiếc là đến hơi chậm nên để cho kẻ địch đào thoát.
Quả nhiên sau câu nói của Quản Thiên Phát là bốn tên kình trang đại hán từ trong rừng xông ra cúi đầu ra mắt Giang Bộ Thanh.
Khẽ gật đầu, Giang Bộ Thanh nói thật chậm:
– Nhị vị tiền bối đã bị kẻ địch ám toán, chúng ta hãy đưa nhị vị về rồi hãy nói chuyện sau....
Sau khi phát hiện ra Giang Bộ Thanh, Giang Hàn Thanh tung mình phi thân qua hướng bắc của Quỷ Liễm Thành.
Cùng trong lúc đó, sau lưng hắn một bóng người âm thầm bám sát theo.
Giang Hàn Thanh phi thân thật nhanh, người theo sau hình như hết sức cẩn thận đề phòng nên vừa theo mà lại vừa dè dặt nhìn quanh bốn phía.
Tuy hắn theo sau nhưng vẫn như bóng với hình cứ Giang Hàn Thanh đến đâu là hắn âm thầm theo đến đó...
Bóng hoàng hôn đã sậm màu, bên ngoài đã phủ ánh lờ mờ còn trong rừng thì như tối hẳn, hai bóng người kẻ trước người sau như hai chiếc bóng chim phiêu bạt gió phiêu du.
Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã vượt ra ngoài ba mươi dặm phía trước

cánh rừng thưa heo hắt ánh đèn.
Đó là một trang viên vùng sơn cước. Hình như bên trong có rất nhiều dãy nhà liên tiếp chen nhau.
Giang Hàn Thanh đột ngột gia tăng cước lực phi thân nhanh như gió Bóng bên sau hình như thấy rõ ý định của đối phương nên Giang Hàn Thanh càng phi thân mau thì hắn cũng tăng tốc bám theo sát gót. Họ như hai mũi tên xé gió lao về phía trang viện.
Vừa tới cửa tòa trang viện cả hai người gần như cùng một lúc đáp ngay xuống trung tâm. Giang Hàn Thanh có hơi tới trước hơn một chút, hắn chạm vào một ngôi lầu quây mặt về phía nam, ngôi lầu ấy, qua khung cửa nhỏ bên trong hãy còn ánh đèn.
Bóng người theo sau nối đuôi trờ tới và lập tức ẩn mình ngay vào bóng tối.
Giang Hàn Thanh nhảy xuống trước lan can lầu đưa tay gõ nhẹ vào lưng cửa.
Bên trong có tiếng người con gái:
– À, đã đến rồi....
Tiếng chốt cửa khua động, một tên tỳ nữ thò đầu ra lên tiếng:
– Cô nương đã về!!
Nếu có ai đứng gần đâu đây chắc chắn đã há mồm ngơ ngác...
Giang Hàn Thanh mà cô thị tỳ lại gọi bằng cô nương!
Nếu không sửa thì người ta ngỡ phía sau Giang Hàn Thanh còn có người nào khác nữa.
Nhưng không hoàn toàn không có ai cả, rõ ràng cô ả gọi Giang Hàn Thanh.
Và điều lạ hơn nữa là cô thị tỳ chỉ mở cửa sổ chứ không mở cửa ngoài và Giang Hàn Thanh nhún mình nhảy vào trong ấy.
Cô tiểu tỳ áo xanh khúm núm:
– Tiểu tỳ xin phép pha trà.
Giang Hàn Thanh thở hắt một hơi dài:
– Không cần, mệt quá, ngươi hãy cởi giày ra cho ta trước đã.
Tên tỳ nữ áo xanh vâng dạ và ngồi xổm xuống tháo giầy, sau khi áo choàng và giầy vớ được cởi ra, Giang Hàn Thanh trở thành người một thiếu nữ.
Nàng từ từ đưa tay lên tháo gỡ chiếc mặt nạ giả nhưng dính vào da y như một lớp da thật mỏng và Giang Hàn Thanh bây giờ là một cô gái đôi chín xuân xanh.
Tuy không gọi là nhan sắc tuyệt vời nhưng trên đời này có lẽ nàng cũng phải liệt vào hàng đẹp nhất.
Với đôi mắt long lanh đen nháy, với chiếc mũi dọc dừa, với làn da hồng mịn, nàng rất được mệnh danh là một trong số giai nhân.
Thêm vào đó khi nàng cởi bỏ bộ áo khoác bên ngoài hiển hiện một vóc người cân đối với những nét phô bày của người con gái trong tuổi dậy thì

toàn vẹn với bộ dạ hành bám sát vào da càng làm cho nổi bật lên hơn những gì mà đàn ông trông thấy thèm muốn.
Bây giờ thì dáng dấp hiên ngang của Giang Hàn Thanh không còn nữa, nàng ngồi nghiêng nghiêng mình trong tư thế mệt nhọc làn tóc mây buông xõa hững hờ...
Thình lình, từ phía bên ngoài cửa sổ có một tiếng động thật khẽ và tiếp theo là trong phòng đã có thêm một người:
Một trung niên văn sĩ.
Người thiếu nữ vẫn trong tư thế nửa nằm ngồi nghiêng lệch trên giường, mặt nàng quay vào vách phía trong, dường như tiếng động không làm cho nàng phải giật mình.
Nhưng cô tỳ nữ áo xanh thì đã gắt lên, giọng cô ta vừa giận dữ vừa hốt hoảng:
– Ngươi là ai?
Cùng với tiếng quát khẽ, tay nàng đã rút ngọn đoản kiếm dấu trong người vung lên những vòng tròn hoa thép chĩa thẳng vào người vừa mới đột nhập.
Keng!!
Cô gái áo xanh cả người lẫn kiếm bị văng bắn vào tận vách.
Người trung niên văn sĩ không truy kích, hắn quay trở lại người thiếu nữ cất giọng lạnh lùng:
– Cô là ai?
Nhìn vào khung kính phía trong, cô gái thấy hắn là một gà trung niên da mặt hơi xanh, vận bộ quần áo xanh của văn nhân cũ rách, nàng không quay lại mà chỉ vặn lại bằng một giọng lạnh lùng không kém:
– Thế còn các hạ? Các hạ là ai?
Cô thị tỳ bị hất tung vào vách, thanh đoản kiếm trên tay cơ hồ muốn rơi xuống, cô ta rúng động mặt cắt không còn một chút máu....
Nhưng có lẽ ỷ vào sự có mặt của gia chủ, nhất là gia chủ đang giữ vẻ thản nhiên, nên cô ta lại thét lên:
– Giỏi, ngươi dám đột nhập khuê phòng của cô nương ta thì ngươi phải chết!....
Tiếng "Chết" kéo dài cùng với động tác thật nhanh, cô ả xốc mũi kiếm nhảy tới chĩa mạnh vào lưng người trung niên văn sĩ.
Người thiếu nữ với lấy chiếc khăn tay buộc lại mái tóc lòa xòa và chầm chậm ngồi dậy, nàng nhìn về phía tên tỳ nữ gắt lớn:
– Tiểu Hương, tránh ra ngay....
Nhưng câu nói đã chậm hơn vì mũi đoản kiếm của tên tỳ nữ Tiểu Hương đã bay tới sau lưng gã trung niên văn sĩ...
Người trung niên văn sĩ không quay đầu lại, hắn quạt tay ra sau lưng, hai ngón tay kẹp lấy thanh đoản kiếm của Tiểu Hương...

Thanh kiếm bị hai ngón tay kẹp lại y như bị hai gọng kềm bằng sắt, Tiểu Hương ráng hết sức giật ra nhưng vẫn dính cứng như bám vào cột sắt.
Biết không rút được, Tiểu Hương vung tay trái xỉa hai ngón tay vào ngay Linh Đài huyệt nơi lưng của người trung niên văn sĩ...
Lần này thì cô ả nhanh tay quá, cho dù sau lưng có gắn thêm đôi mắt, trong lúc bất phòng cũng không làm sao đỡ kịp nên cú điểm trúng ngay.
Ngón tay chỉa đúng vào huyệt đạo nhưng Tiểu Hương vẫn nghe như tay mình vừa xỉa vào tường sắt, hai ngón tay búp măng non choẹt gần như gẫy đoạn, cơn đau làm cho cô ả hoa mắt hốt hoảng thối lui....
Người trung niên văn sĩ không quay lại, hai ngón tay kẹp thanh kiếm khẽ bung ra, thanh đoản kiếm bắn thẳng lên dính sững trên trần nhà chuôi rung bần bật...
Người thiếu nữ áo xanh nhìn theo cười nhạt:
– Hảo công phu....! Các hạ định thị uy đấy à?
Trung niên văn sĩ lạnh lùng:
– Không dám, cô nương chưa trả lời câu hỏi đầu tiên của tại hạ đấy nghe?
Người thiếu nữ áo xanh nói:
– Và các hạ cũng chưa hồi đáp câu hỏi của tôi chứ?
Người trung niên văn sĩ nhếch môi ; – Tại hạ cần biết cô nương giả làm Giang nhị công tử với mục đích gì?
Cô gái áo xanh nhướng mắt:
– Các hạ là gì của Giang nhị công tử?
Người trung niên văn sĩ nói:
– Không là gì cả.
Người thiếu nữ áo xanh hỏi tiếp:
– Không là gì thì tại sao vì hắn mà ra mặt!!
Đuôi mày của người trung niên văn sĩ khẽ động nhưng hình như hắn cố dằn:
– Tại hạ cần điều tra vụ án dâm sát ở Tử Trúc Am.
Người thiếu nữ áo xanh khẽ nhún vai:
– Nếu muốn điều tra vụ án ấy thì có lẽ các hạ đã tìm lầm đối tượng.
Người trung niên văn sĩ vặn hỏi:
– Lầm như thế nào?
Người thiếu nữ áo xanh hơi ửng mặt:
– Các hạ không thấy tôi cũng là con gái sao?
Đúng, cô gái trả lời câu nói khá hay.
Chẳng lẽ người con gái lại có thể làm nên một vụ dâm sát với một cô gái?
Người trung niên văn sĩ cười nhạt:
– Nhưng có một việc không lầm là cô nương vẫn là một trong những người giả trang Giang nhị công tử.
Người thiếu nữ áo xanh cũng bật cười:

– Khỏi cần phải nói tôi cũng biết các hạ là ai rồi.
Người trung niên văn sĩ thản nhiên:
– Biết được thì tốt lắm.
Người thiếu nữ áo xanh hỏi:
– Các hạ là Giang nhị công tử, có đúng thế không?
Tia mắt của người trung niên văn sĩ như hai luồng điện chiếu thẳng vào mặt, hắn nói gằn từng tiếng một:
– Đúng, ta là Giang Hàn Thanh đây và bây giờ thì cô nương đã biết cách sử sự cho mình rồi chứ?
Người thiếu nữ áo xanh thản nhiên:
– Cái đó thì tôi chưa bao giờ nghĩ đến.
Giang Hàn Thanh trầm giọng:
– Vậy xin phiền cô nương hãy đeo bộ mặt giả khi nãy lên để cùng tại hạ trở lại Tử Trúc Am.
Người thiếu nữ áo xanh bĩu môi:
– Tại làm sao tôi lại phải đi kia chứ?
Giang Hàn Thanh lặp lại:
– Cô đeo mặt nạ khi nãy lên và đi cùng với tại hạ.
Người thiếu nữ áo xanh hỏi lại:
– Còn bằng như ta không đi?
Giang Hàn Thanh nói:
– Ta chỉ sợ cô nương không thể làm chủ lấy mình.
Người thiếu nữ áo xanh nhướng mặt:
– Các hạ muốn cùng ta động thủ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ không có ý định như thế, nhưng nếu tự cô nương bức bách thì là chuyện ngoài ý muốn.
Người thiếu nữ áo xanh nhướng mắt cười:
– Đã lâu rồi nghe nói Giang nhị công tử võ công cao cường cho nên tôi rất ao ước cùng người lãnh giáo.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Được lắm, nếu thua thì cô nương nhất định phải đi cùng tại hạ.
Người thiếu nữ áo xanh với tay rút thanh trường kiếm treo trên vách và hất mặt ra hiệu cho Giang Hàn Thanh.
Giang Hàn Thanh nhìn chung quang:
– Nơi đây chật hẹp quá e làm kinh động, xin mời ra phía bên ngoài.
Người thiếu nữ áo xanh nhếch môi:
– Người giỏi về kiếm thuật, chỉ cần chừng khoảng tròn hai bước là đủ để biểu lộ tài năng, huống chi trong gian phòng này hơn một trượng chiều rộng, chẳng lẽ không đủ cho Giang nhị công tử thi triển hay sao?

Giang Hàn Thanh nhấc tay lên, tiếng thép của thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ:
– Xin cô nương hãy ra tay.
Người thiếu nữ đáp:
– Xin mạn phép...
Câu nói vừa dứt thì thanh kiếm đã nhoáng lên...
Giang Hàn Thanh không tránh mà cũng không đỡ, hắn chờ cho thanh kiếm của cô gái tới sát bên mình mới đưa thanh kiếm lên gõ nhẹ.
Hai thanh kiếm chạm nhau nhưng vì Giang Hàn Thanh không dùng sức nên chỉ phát ra tiếng kên nho nhỏ và cô gái mỉm cười lật nghiêng bàn tay quay mũi kiếm chệch qua một bên đâm liền vào yết hầu của hắn.
Giang Hàn Thanh sửng sốt...
Kiếm pháp của cô gái biến đổi dị thường, quả lả thứ kiếm pháp đã nhiều tinh luyện...
Hắn không còn chậm như trước nữa, khi thanh kiếm của cô gái nhoáng lên lần thứ hai thì thanh kiếm của hắn cũng bằng một thế thực nhập thần tốc cài ngay thế đánh.
Nhưng cô gái không để cho đường kiếm hết đà vừa phóng tới nửa chừng cô gái biến sang ngay thế khác.
Mũi kiếm đang theo chiều phóng thẳng tới yết hầu của Giang Hàn Thanh bỗng bắt từ trên chúi xuống phóng xiên xiên xuống bụng.
Thế gài của Giang Hàn Thanh tự nhiên bị gài vào khoảng trống và hắn giật mình...
Từ nãy đến giờ hắn đã xem nhẹ cô gái và như thế là lâm vào thế khinh địch, cái mà khi giao đấu đối với các cao thủ rất là tối kỵ.
Hắn lật đật quay ngang kiếm và nhích ra sau một bước.
Người thiếu nữ thấy mình mới chỉ hai chiêu đã nắm thế thượng phong, cô ta vội nhún chân tung mình lên đánh luôn một hơi bảy tám kiếm.
Giang Hàn Thanh nhìn sững vào đối phương, chân hắn lui ra sau bước nữa....
Người thiếu nữ hoàn toàn đắc thế, nàng đánh luôn ra một đường thứ tám, tự nhiên không phải kiếm trước kiếm sau mà tám đường kiếm gần như cùng một lúc vì đà kiếm quá nhanh và biến thế của nàng thật chặt chẽ. Tuy chỉ có một thanh kiếm nhưng có thể làm mọi nơi trọng yếu trên người Giang Hàn Thanh đều có thể cùng mang thương nếu như hắn không phá được thế công. Nhưng phá được cũng là chuyện khó, khi giao đấu không một ai dám để cho đối phương hơn mình ba kiếm vì ba đường kiếm cộng với biến thế của nó sẽ làm cho khó lòng hóa giải....
Bây giờ thì Giang Hàn Thanh quả đã lâm vào thế hạ phong. Tám mũi kiếm tạo thành tám cái bông chớp chớp như sao chụp vào mình.
Hãy coi chừng!!

Tiếng của Giang Hàn Thanh vừa quát lên thì nhiều tiếng leng keng nổi lên liên tiếp, tám cái hoa thép của người thiếu nữ áo xanh tung ra bỗng như xuống cùng một lượt, những ánh sao ngời tắt ngấm.
Và hiện tượng sau cùng là thanh kiếm của người thiếu nữ áo xanh bị thanh kiếm của Giang Hàn Thanh chặn cứng lên trên.
Bây giờ muốn thu lại cũng đã quá trễ rồi, cô ta chỉ thấy thanh kiếm của mình càng lúc càng nặng xuống gần như muốn vọt khỏi tay, cô ta hoảng hốt nhón mạnh hai chân nhảy bắn ra sau.
Không truy kích, Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng thản nhiên:
– Cô nương đã thua rồi, vậy hãy cùng đi với tại hạ.
Người thiếu nữ áo xanh cãi lý:
– Chỉ có một mình ngươi nói, chứ ta có nói thế bao giờ? Ta còn cần thử xem ngươi có đủ bản lãnh hạ không cái đã...
Nói chưa hết câu cả hai tay cùng nhấc lên một lúc, mười mấy đường nho nhỏ như chỉ vàng bắn thẳng tới ngay đầu Giang Hàn Thanh.
Ban đầu tưởng nàng tung ám khí, nhưng càng lúc đến gần Giang Hàn Thanh càng thấy không phải thế. Nó là những sợi chỉ hồng nhưng khi tung ra thì lại thẳng như những mũi tên và khi tới gần thì lại dịu quật ra y như một màng lưới của ngư ông tỏa ra phủ lấy toàn thân của hắn...
Đúng là thứ dùng để bắt người vì nó vừa xem như cứng mạnh lại vừa dịu ngay do bàn tay điều khiển, những sợi dây đó cứ xoắn lấy Giang Hàn Thanh như vòng khu ốc.
Giang Hàn Thanh giật mình vừa hất kiếm lên vừa nhún mình nhảy tránh, tự nhiên hắn không tránh khỏi phần luống cuống...
Người thiếu nữ cất giọng cười thắng thế:
– Tế Tiên Xác của ta, cho Giang nhị công tử có là thần tiên đi nữa cũng đừng hòng tránh khỏi.
Vừa nói tay nàng vừa giật mạnh, phân nửa số giây hồng vụt trầm xuống cuốn ngang thân dưới của Giang Hàn Thanh.
Những sợi dây hồng do những ngón tay của nàng thao túng, dọc ngang đều tự ý người điều khiển, vừa co vừa giãn quả thật là thứ lợi hại phi thường.
Giang Hàn Thanh huy động thanh trường kiếm nhưng những sợi giây tuy nhỏ nhưng hình như nó là thứ gì bền lắm nó không sợ đao kiếm cho dù binh khí bén như thế nào.
Thấy kiếm của mình không thể đạt như ý mà lại phạm vào phần phản ứng của nàng thì lại thêm phần nguy hiểm, vì khi thanh kiếm chạm trúng, đầu dây quật lại cuốn vào mình, muốn tránh cũng phải là vất vả huống chi không phải một mà là nhiều sợi cùng một lúc như thế vầy.
Giá như là một người có trình độ võ công tầm thường, nhất định Giang Hàn Thanh đã bị khốn ngay từ lúc ban đầu nhưng nhờ vào lẹ mắt nhanh tay, hắn

đã kéo dài hơn mười đợt tấn công của địch và trong khoảng thời gian ấy hắn phát giác được cái ảo diệu của những sợi dây ấy.
Hắn nhận ra chuyện dùng kiếm đối phó là chuyện khó vì không thể chặt đứt được dây thêm vào đó thủ pháp của cô gái rất điêu luyện và bây giờ hắn thấy cái làm cho khốn khó chính là những lưỡi sắt cong cong ở mỗi đầu sợi dây của cô gái.
Ý nghĩ thoáng qua là Giang Hàn Thanh không dám chậm trễ, bây giờ hắn không nhắm vào những sợi dây nữa mà lại nhắm vào chính những lưỡi câu ở đầu dây.
Thanh kiếm của Giang Hàn Thanh vốn không phải là thanh kiếm có thể chém đá chặt sắt nhưng nhờ vào nội lực phi thường của hắn chuyện chặt đứt những lưỡi câu ở đầu dây cũng không phải là chuyện khó.
Cái khó ở đây là làm sao hắn nhắm cho chính xác vì nếu chặt vào những sợi dây thì công cũng như không.
Quả nhiên đúng theo ý định của Giang Hàn Thanh chỉ trong vòng mấy kiếm những lưỡi câu ở đầu dây hết thảy đều rơi xuống, cho đến khi cô gái áo xanh phát hiện thì sự việc đã quá muộn rồi.
Người thiếu nữ áo xanh giận run cả chân tay, nàng nói qua hai hàm răng khít rịt:
– Ngươi phá hủy "Thằng Xác" của ta thì ta sẽ cho ngươi chết...
Nàng vụt buông những sợi dây ấy xuống đất, hai tay chập lại đẩy ra một lượt...
Thấy cô gái đột nhiên dùng chưởng, Giang Hàn Thanh hơi sửng sốt, hắn vừa định thay tay kiếm để đấu chưởng với nàng, không ngờ ngay lúc ấy hắn phát giác ra ngay chuyện la.....
Người thiếu nữ áo xanh đẩy hai tay ra nhưng không nghe thấy chưởng phong, từ trong tay áo của nàng bay ra một vừng ánh sáng...
Phát hiện ra cô gái dùng kim độc thì đã quá gần rồi....
Những mũi kim có tẩm độc bắn ra những tia sáng xanh rờn, ai là người biết qua về ám khí, chỉ liếc nhìn là biết rõ ngay và những mũi kim từ tay cô gái tung ra còn một điều lợi hại khác là khi ra khỏi tầm tay những mũi kim tự động rẽ ra, cả một vùng sáng như chiếc nơm bắn thẳng vào người của địch.
Thêm vào đó điều bất lợi thứ hai cho Giang Hàn Thanh là cự ly giữa hắn và cô gái quá gần, khi phát giác độc châm thì ám khí đã kế cận bên mình, cận đến mức thoáng nghe hơi gió.
Trong khi cái chết còn trong đường tơ kẽ tóc Giang Hàn Thanh vận dụng toàn lực tung cách tay phải với cả ống tay áo làm thành một loại kình phong để đánh bạt những mũi kim độc, đồng thời hắn mượn sức phản hồi bật ngửa ra sau theo thế "Thiết Bản Kiều".
Thân hình của Giang Hàn Thanh vừa ngã ngửa thì hắn nghe tiếng gió của

những cây kim độc lướt qua, nó xé gió lướt ngang bụng của hắn trong đường tơ kẽ tóc.
Thật là khủng khiếp, chỉ cần một mũi thôi cũng đủ kết liễu sinh mạng con người.
Thoát khỏi kim độc, Giang Hàn Thanh vừa vươn mình đứng dậy thì cô gái không biết bao giờ từ trên tay đã có sẵn thanh đoản kiếm, cô ta nghiến răng nhào tới cả kiếm lẫn người ập thẳng vào Giang Hàn Thanh khi hắn còn chưa kịp đứng thẳng lên.
Thật là một cú tấn công cực kỳ hiểm độc...
"Thiết Bản Kiều" là một môn công phu mà đôi chân là trụ cột, nó phải được sử dụng thật nhanh và chính xác và khi quặt ngửa ra vừa đủ cho ám khí bay qua là phải lập tức bật lên, y như đưa tay gạt một cành cây dịu....
Nhưng khi thân hình Giang Hàn Thanh vừa bật dậy thì đoản kiếm của người thiếu nữ áo xanh đã lao tới như xé gió, mũi kiếm gần như sát bụng rồi....
Phương pháp duy nhất có thể tránh thế đánh hiểm ác này là quật mình trở lại, rồi lăn tròn, cách đó gọi là "Lại Lư Đả Cổn", nhưng làm được chuyện đó khi thân mình đã bật ngược trở lên cũng thật quả khó khăn, nếu không phải con người có một nội lực có thể làm cho đôi chân vừa dẻo đủ sức thi triển công phu thần tốc ấy.
Không hiểu làm không được hay không muốn làm như thế, Giang Hàn Thanh lại cứ cho đà bật, thuận đà thật lẹ thân hình cứ thế mà đứng thẳng lên.
Và như thế là mục tiêu di động giúp cho mũi kiếm tới nhanh hơn và chính cô gái cũng đâm hoảng hốt...
Khi vung kiếm đâm người ai cũng muốn cho chính xác, thế mà khi con người tự động chồm tới như muốn cho gần mũi kiếm của mình hơn thì quả là một việc quá hãi hùng.
Nhưng bây giờ hai thân hình của hai người đã thành ra thế nhập lẹ vào nhau, giả sử cô gái vì lẽ gì đó mà muốn thu kiếm lại cũng không còn kịp nữa....
Trong một cái tích tắc, khi người thiếu nữ áo xanh đang dao động thì sự việc diễn biến lạ lùng, lạ lùng đến mức làm cho nàng kinh ngạc khi bỗng dưng một tiếng động nổi lên...
Một tiếng kẻng vang lên chát chúa, cánh tay cầm kiếm của cô gái tê rần, thanh đoản kiếm trên tay cô ta bắn dội vào vách phòng bởi cái búng ngón tay giữa của Giang Hàn Thanh.

Hồi 15
Sức Mạnh Phiêu Hương Cân

Gương mặt đằng đằng sát khí của lão áo xanh quả nhiên dịu lại, giọng nói của ông ta cũng hòa hoãn hơn nhiều:
– Lão phu có một chuyện muốn thỉnh giáo, mong nhị công tử nên đáp lại thật tình.
Giang Hàn Thanh nói:
– Xin tôn ông cứ hỏi.
Lão áo xanh nói:
– Lịnh tôn Giang đại tiên sinh đã cùng với lão phu có duyên gặp mặt đôi lần, ba tháng trước đây chợt có tin chẳng lành rằng Giang đại tiên sinh đã cõi hạc quy tiên, chẳng hay chuyện đó có thật hay là giả?
Giang Hàn Thanh hơi sửng sốt...
Như vậy chính người này cũng không tin là cha mình đã chết thật rồi.
Nhưng tại sao lại có chuyện không tin là thật?
Bên trong hơi rúng động nhưng Giang Hàn Thanh vẫn giữ vẻ trang nghiêm:
– Thân phụ tôi trước vốn là người tráng kiện, nhưng đột nhiên lâm bệnh quả đúng là một chuyện hơi lạ. Tuy nhiên, chính anh em của chúng tôi đứng ra làm việc khâm liệm tử thi thì làm sao giả được?
Lão già áo xanh vẫn nhìn Giang Hàn Thanh không chớp, hình như lão muốn thấy cái thật hay giả ngay trong gương mặt của người đối diện...
Lão à à hai tiếng thật dài như cố ý:
– Như vậy thì quả thật Giang đại tiên sinh đã quá cố rồi.
Giang Hàn Thanh càng thêm rung động.
Tại sao lão già này lại có thái độ mập mờ như thế?
Nếu lão có vẻ hồ nghi về cái chết của cha mình, thì phải chăng lão ta có dính dáng vào chuyện trộm thây?
Nghĩ đến đó Giang Hàn Thanh vụt sa sầm nét mặt:
– Cứ theo khẩu khí của tôn ông, thì phải chăng tôn ông rất hoài nghi về cái chết của cha tôi?
Lão áo xanh vẫn nói với giọng thản nhiên:
– Nghĩ như thế không phải chỉ mỗi mình lão phu đâu!!
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Thật là một chuyện hết sức hoang đường.
Lão già áo xanh chầm chậm vuốt râu:
– Làm sao lại là chuyện hoang đường? Sau khi lịnh tôn quy tiên trong quan tài trống rỗng, chuyện như vậy không lẽ cũng là chuyện hoang đường?
Giang Hàn Thanh vụt đứng phắt lên:
– Mai Hoa Lệnh Chủ cậy quan tài để trộm thây, có phải do ông chủ xướng?
Lão già áo xanh mỉm cười:
– Sau khi lệnh sư quy tiên, trong cỗ quan tài trống rỗng, đó là chuyện lan tỏa

khắp giang hồ, lão phu có hai lỗ tai chẳng lẽ không cho nghe được sao?
Giang Hàn Thanh nói:
– Thế còn vụ của tôn ông đến Tử Trúc Am dẫn dụ Giang mỗ vào bẫy rập để vu oan giá họa như vậy là có dụng ý như thế nào?
Lão già áo xanh điềm đạm trả lời:
– Đó là chuyện bản môn hành quyết phản đồ, căn bản không quan hệ gì đến công tử cả.
Giang Hàn Thanh cau mặt...
Tại sao lão lại chối? Lão quả không có thi hành độc kế hay là chuyện thật có nhiều bí ẩn?
Lão già áo xanh nói tiếp:
– Lão phu bí mật tìm cách dời nhị công tử đến đây quả thật có nhiều thương lượng.
Giang Hàn Thanh mím miệng:
Đúng rồi, cuối cùng lão cũng phải xì ra, những gì lão muốn nói với mình, nhất định nó không thể thoát ra khỏi cái âm mưu từ đầu đến cuối....
Tuy đã có phần nóng nảy, nhưng bên ngoài Giang Hàn Thanh cố như đang nghe chuyện tầm thường:
– Tôn ông có điều chi chỉ giáo xin cứ nói tự nhiên.
Lão già áo xanh vẫn mỉm cười hòa hoãn:
– Chủ tể của lão phu nghe công tử là người võ công trác tuyệt, cho nên muốn thỉnh công tử tham gia bổn môn.
À... Bây giờ một vấn đề nữa xảy ra.
Giang Hàn Thanh cảm thấy vấn đề ngày thêm phức tạp.
Như vậy lão già áo xanh này chưa phải là người đứng đầu, trên ông ta vẫn có người cao hơn nữa, nhưng ai là chủ tể của ông ta?
Hắn ngửng mặt lên hỏi lại:
– Tôn ông bảo là chủ tể, như thế người ấy là người như thế nào?
Lão già áo xanh nói:
– Tự nhiên là người tối thượng của bổn môn.
Giang Hàn Thanh không bỏ qua cơ hội hỏi luôn:
– Nhưng ít ra môn phái cũng phải có danh xưng chứ?
Lão già áo xanh nói:
– Tự nhiên, nhưng bổn môn vẫn chưa đến lúc công khai.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Tôn ông đã muốn tại hạ gia nhập bổn môn, nhưng luôn cả danh xưng của quý môn cũng cứ chối từ không nói, như vậy mình bỏ công nói chuyện mà không đi tới đâu cả hay sao?
Lão già áo xanh mỉm cười:
– Sau khi Giang nhị công tử gia nhập bổn môn là tự nhiên sẽ biết.

Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Tại hạ cần biết trước, vì khi biết rồi còn phải xem đi xét lại nữa chứ.
Lão già áo xanh nói:
– Lão phu có thể đảm bảo với công tử, bản môn chỉ với mục đích hòa giải võ lâm, thống hợp những tôn chỉ dị đồng, nhất định không phải là phường hắc đạo, điều đó xin công tử cứ yên lòng.
Không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh, lão già tươi cười nói tiếp:
– Bản môn bố trí về tổ chức, căn cứ vào tài năng và năng lực để phân, nếu Giang nhị công tử gia nhập bổn môn, nhất định chức vụ không dưới lão phu đâu.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Tôn ông đang đảm nhiệm chức vụ gì trong quý môn?
Như không muốn trả lời thẳng, lão già áo xanh đáp một cách khác đi:
– Dưới một người, trên vạn người.
Giang Hàn Thanh gật gật đầu. Lão già này khẩu khí cũng lớn lắm, như vậy trong tổ chức, lão đảm nhiệm chức vụ không phải là nhỏ.
Thấy Giang Hàn Thanh không nói gì, lão già áo xanh ngưng một giây rồi nói tiếp:
– Lão phu không ngại gì mà không nói thật cho công tử biết, mấy tháng trước đây, vâng lệnh bề trên, lão phu đã có đến thăm viếng lệnh tôn, định mời lệnh tôn đảm nhiệm chức vụ hộ pháp cho bản môn...
Giang Hàn Thanh chận hỏi:
– Tiên phụ có đáp ứng không?
Lão già áo xanh nói:
– Lệnh tôn cũng không cự tuyệt.
Câu trả lời thật khéo, lão không nói nhận, cũng không bảo rằng không mà chỉ nói là "Không cự tuyệt".
Một câu nói có rất nhiều lối giải thích khác nhau.
Giang Hàn Thanh khẽ nhếch môi, hắn nghĩ thân phụ hắn không bao giờ lại đi đảm nhận chức vụ hộ pháp như thế.
Lão áo xanh nói luôn:
– Rất tiếc là sau đó thì lại được tin lệnh tôn tạ thế, chức vụ hộ pháp đành phải để trống cho tới bây giờ, nếu ngày nay công tử chấp nhận thì rất hợp tình hợp lý trong nghĩa vụ cha truyền con nối.
Giang Hàn Thanh chợt nghe rúng động...
Câu chuyện của lão già vừa kể nghe có nhiều điểm đáng chú ý.
Thảo nào khi nãy lão ta cố hỏi đi hỏi lại xem cha mình có chết thật hay chưa, như vậy họ nghi ngờ vì muốn từ chối lời mời gia nhập của họ nên cha mình giả chết...
Kể ra câu chuyện cũng khá là có lý, nếu không mục kích tận mắt, cũng như

thân không tự khâm liệm thi hài thì Giang Hàn Thanh cũng có thể ngờ như thế...
Một ý nghĩ thoáng qua, Giang Hàn Thanh đáp bằng một giọng lạnh lùng:
– Rất tiếc là tại hạ không có hứng thú để làm chuyện đó.
Lão già áo xanh trầm mặt, ông ta khẽ liếc nhìn đứa con gái nuôi và nói thấp giọng:
– Lão phu thấy nhị công tử nên suy nghĩ lại cho thật kỹ.
Ông ta cố tình nhấn mạnh hai tiếng suy nghĩ, giọng ông ta có vẻ rất giận...
Giang Hàn Thanh thản nhiên:
– Tại hạ chưa biết một tý gì về quý môn thì thiết tưởng cũng không cần phải suy nghĩ gì cả.
Lão già ác xanh vụt cười thật lớn:
– Giang nhị công tử, công tử phải biết rằng ngoài việc đầu nhập bổn môn, ngay bây giờ công tử không có con đường nào khác nữa đâu nhé.
Đào Ngọc Lan hình như bắt đầu sợ sệt, cô ta khẽ nghiêng đầu lừ mắt ra hiệu cho Giang Hàn Thanh và đứng dậy nói với người nghĩa phụ:
– Nghĩa phụ, Giang nhị công tử chưa am tường cấm luật của bổn môn, vậy nghĩa phụ cho phép hài nhi được khuyên giải từ từ...
Lão áo xanh mím miệng gật đầu thật nhẹ:
– Cũng được, con hãy bảo công tử bình tĩnh mà suy xét, rồi sáng mai cho cha hay.
Đào Ngọc Lan khom mình:
– Vâng ạ.
Lão già áo xanh vẫy tay:
– Hãy đưa ra ngoài.
Đào Ngọc Lan lại nói với Giang Hàn Thanh bằng một giọng thật nhỏ:
– Xin Giang nhị công tử hãy theo tôi.
Không cần lên tiếng, cũng không cần một cử chỉ chào hỏi, Giang Hàn Thanh đứng phắt lên theo Đào Ngọc Lan bước thẳng ra ngoài....
Dòm chung quanh không thấy bóng dáng ai, Đào Ngọc Lan gắt nhỏ với Giang Hàn Thanh:
– Sao đối với nghĩa phụ tôi mà công tử lại nói năng bằng một thái độ như thế?
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Tôi có lỗi ở chỗ nào?
Đào Ngọc Lan nói:
– Tôi không nói công tử có lỗi, tôi chỉ muốn nói công tử không nên ương ngạnh như thế.
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Sao lại có thể nói là ương ngạnh?

Đào Ngọc Lan tặc lưỡi:
– Tôi rất lo lắng cho công tử... công tử không biết cấm luật của bổn môn, nó bao gồm một ý nghĩa khẳng định:
Không phải bạn thì xem là địch mà đã là địch thì chỉ có con đường chết, bây giờ nếu không đầu nhập bổn môn thì chỉ...
Cô ta vùng mặt làm thinh...
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Chỉ còn là xử tử phải không?
Đào Ngọc Lan nói:
– Công tử biết chuyện bây giờ đã đến một khúc ngoặt khó khăn, phải công nhận nghĩa phụ tôi hôm nay có nhiều ưu đãi đối với công tử, chính tôi ngồi mà tháo mồ hôi....
Giang Hàn Thanh nhếch môi:
– Đa tạ.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ thoáng chốc đã tới hậu viện, ngay lúc đó phía trước chợt nghe có nhiều tiếng quát tháo và có tiếng binh khí chạm nhau....
Đào Ngọc Lan biến sắc:
– Xin Giang nhị công tử lên lầu trước, tiểu muội cần ra trước xem thử công việc ra sao.
Giang Hàn Thanh khẽ gật đầu.
Hắn bước lên lầu mà tâm trí nhiều thắc mắc.
Chuyện gì đang xảy ra phía trước? Phải chăng họ đã gặp cường địch? Mà nếu thế thì đó là lực lượng từ đâu?
Phải chăng đó là anh mình tới cứu, hay là Vô Trần sư thái và Pháp Thắng đại sư theo dấu tới đây?
Giang Hàn Thanh thật muốn ra đó thử xem, nhưng bây giờ công lực hãy còn trong vòng tê liệt, có ra cũng chẳng làm gì.
Phía trước, tiếng binh khí mỗi lúc mỗi thêm phần kịch kiệt, hình như đối phương đang ra sức đánh vùi....
Tâm tình của Giang Hàn Thanh rối loạn, vì còn sống nhưng hoàn toàn bất lực, hắn cố làm như không nghe thấy chầm chậm bước lên lầu.
Trong lúc không muốn nghe thấy những chuyện xảy ra phía trước, Giang Hàn Thanh chợt cảm nghe một loạt chỉ phong từ phía sau xé tới thì toàn thân đã tê điếng và quỵ xuống hôn mê....
Không biết mê man như thế bao lâu, Giang Hàn Thanh chợt cảm nghe như có người vỗ vào huyệt đạo và hắn mở bừng mắt dậy nhìn thấy mình đang nằm trên chiếc giường nệm thật êm.
Trên đầu giường có một lão đạo sĩ áo xanh đứng cầm phất trần, miệng cười vui vẻ:

– Giang nhị công tử đã tỉnh rồi.
Giang Hàn Thanh cố chống tay ngồi dậy và bây giờ hắn mới biết không thể cử động vì bị người bế huyệt, hắn tức tối gầm lên:
– Các người muốn gì?
Người đạo sĩ áo xanh vẫn mỉm cười:
– Xin Giang nhị công tử thông cảm cho, bần đạo chỉ phụng mệnh hành sự và nhất là trong trường hợp vạn bất đắc dĩ mà thôi.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Ngươi phụng lệnh của lão già áo xanh đó phải không? Nên nhớ họ Giang này cho dù phải bị phân thây cũng không khi nào bằng lòng gia nhập tổ chức của các người đâu.
Người đạo sĩ áo xanh hơi sửng sốt nhưng rồi như ngầm hiểu ông ta lại mỉm cười:
– Giang nhị công tử đã hiểu lầm rồi!!
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Hiểu lầm? Làm sao lại hiểu lầm?
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Cái vị mà Giang nhị công tử gọi là "Lão già áo xanh" đó, chắc chắn là bọn cướp ở ngôi lâu đài tại Long Đàm? Chính chúng tôi đã đột kích Long Đàm và chính nhị công tử được cứu thoát tại nơi ấy.
Giang Hàn Thanh hơi ngờ vực:
– Các người không phải cùng chung với họ à?
Người đạo sĩ áo xanh lắc đầu:
– Nếu là người của Lưu Hương Cốc chúng tôi thì bần đạo đâu phải nhọc công như thế ấy!
"Lưu Hương Cốc"?
Giang Hàn Thanh mím miệng gật gật đầu....
Lại thêm một vấn đề khác nữa rồi đây.
Hắn nghiêng mặt hỏi:
– Lai lịch của bọn ở Long Đàm, của bọn trong tòa nhà ấy như thế nào?
Người đạo sĩ áo xanh nói:
– Lai lịch của bọn ấy bần đạo không biết rõ, chỉ biết rằng nhân vật đầu não của họ rất thần bí, hiện tại hình như họ đã thu nạp khá nhiều khá nhiều cao thủ giang hồ...
Giang Hàn Thanh gặn hỏi:
– Thế còn Lưu Hương Cốc của các người?
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Lưu Hương Cốc vốn là người theo con đường đạo nghĩa giang hồ sao lại có thể so sánh với bọn người kia cho được?
Giang Hàn Thanh cười nhạt:

– Thế thì bắt cóc tại hạ làm gì?
Người đạo sĩ áo xanh tặc lưỡi:
– Giang nhị công tử lại hiểu lầm nữa rồi.... nếu Giang nhị công tử không tin thì hiện tại có Đơn đường chủ ở bên ngoài đại sảnh, bần đạo có thể để công tử ra nói chuyện.
Giang Hàn Thanh cố hết sức đứng lên...
À, bây giờ thì hắn mới biết, chỉ có huyệt đạo ở hai tay bị phong tỏa chứ chuyện đi đứng thì không có gì trở ngại.
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Xin mời Giang nhị công tử theo bần đạo.
Ra khỏi phòng, Giang Hàn Thanh chú tâm quan sát bốn phía, hắn thấy dọc theo hành lang cây kiểng xum xuê u nhã, hình như đây là một đạo quán.
Người đạo sĩ áo xanh đi dọc theo con đường lát đá trắng, hắn đi thật chậm và khi đến ngoài đại sảnh, hắn dừng lại nói với Giang Hàn Thanh:
– Xin mời Giang nhị công tử vào trong.
Giang Hàn Thanh theo chân bước vào, thấy trên chiếc ghế bành có một lão già cao lớn uy nghi, thêm vào đó với một con mắt chột làm cho vẻ mặt của lão ta tăng nét khủng bố lạ thường.
Giang Hàn Thanh biết ngay là nhân vật mà lão đạo sĩ đã gọi là Đơn đường chủ.
Bên trái của lão già chột mắt, còn có một gã trung niên có da mặt như sáp vàng.
Bên phải hãy còn một chiếc ghế bỏ trống.
Lão già một mắt cất giọng trầm trầm:
– Giang nhị công tử đã đến đó à?
Người đạo sĩ áo xanh cúi mình đáp vâng và quay qua nói với Giang Hàn Thanh:
– Xin giới thiệu với Giang nhị công tử đây là Đơn đường chủ.
Hắn chỉ người mặt vàng ngồi bên trái nói luôn:
– Còn đây là Quan Phó đường chủ.
Gã trung niên mặt vàng cũng khẽ gật đầu chào. Giang Hàn Thanh vì hai tay huyệt đạo bị bế nên chỉ gật đầu và ngồi xuống chiếc ghế đối diện với lão già một mắt.
Lão già một mắt ngó người đạo sĩ mỉm cười:
– Xin mời đạo huynh.
Người đạo sĩ áo xanh ngồi xuống ghế bên phải còn bỏ trống.
Lão già một mắt hỏi người đạo sĩ áo xanh:
– Đạo huynh đã nói rõ ý mời của lão phu cho Giang nhị công tử biết rồi đấy chứ?
Người đạo sĩ áo xanh nghiêng mình:

– Thuộc hạ chưa tường trình cho Giang nhị công tử ạ.
Giang Hàn Thanh nghe cung cách của họ là đã ngỡ ngay rằng họ cũng theo chính sách của Long Đàm, chắc chắn họ lại giở cái trò chiêu du.....
Lão già một mắt khẽ gật đầu:
– Tốt lắm...
Và hắn quay lại nói thật chậm rãi:
– Lão phu vâng mạng Cốc chủ đặc biệt nghênh tiếp Giang nhị công tử đến đây.
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ và quý Cốc chủ vốn chưa từng quen biết, chẳng hay có chuyện chi cần chỉ giáo?
Lão già một mắt nói:
– Lão phu cũng chỉ biết rằng Cốc chủ muốn thỉnh Nhị công tử đến diện kiến, còn mục đích của cuộc diện kiến ấy thì lão phu chưa được biết.
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Gần đây trong giang hồ có xuất hiện một nhân vật mệnh danh là Mai Hoa Lệnh Chủ, chẳng hay người ấy có phải cũng thuộc là người của quý Đường chăng?
Lão già một mắt đáp nhanh:
– Không.
Giang Hàn Thanh hỏi tiếp:
–Đường chủ có biết lai lịch của nhóm ấy hay không?
Lão già một mắt trầm ngâm:
– Lão phu không biết.
Giang Hàn Thanh gặn lại:
– Chẳng lẽ Đường chủ không nghe nói đến nhân vật ấy hay sao?
Lão già một mắt nói:
– Gần đây lão phu có nghe nói quả thật có một nhân vật thần bí như thế, hình như là ẩn tàng tại thành Kim Lăng, mãi tới tối hôm qua nhận được tin công tử lọt vào tay bọn chúng nên lão phu mới tìm cách giải thoát.
Giang Hàn Thanh hỏi tới:
– Đường chủ đã cứu tại hạ từ tay bọn chúng, thế mà lại không biết lai lịch của bọn chúng hay sao?
Lão già một mắt bị truy vấn hình như đã bắt đầu khó chịu:
– Lão phu đã nói không biết lai lịch của bọn chúng, vậy công tử không nên hỏi nhiều hơn.
Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như bọn này đã biết lai lịch của bọn kia, chỉ có điều họ không muốn nói và hắn cảm thấy hình như bọn này với cha con họ Đào Ngọc Lan và Mai Hoa Lệnh Chủ chắc chắn không cùng một phe đảng với nhau.

Lúc trước, khi Mai Hoa Lệnh Chủ tính trộm thi hài.... hắn chỉ gặp chiếc quan tài trống, bây giờ lão áo xanh cha nuôi của Đào Ngọc Lan lại căn vấn về chuyện chết thật hay giả, như vậy nhất định chúng không phải là một bọn với nhau.
Và bây giờ lại thêm bọn Lưu Hương Cốc, tất cả những phe phái này đều có hành tung thần bí, nhất định phải có một trong bọn họ thấu đáo chuyện này....
Giang Hàn Thanh cố trấn áp sự kích động trong lòng, hắn làm bộ bình tĩnh nói:
– Tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh vấn Đường chủ?
Là một nhân vật lão luyện giang hồ, tự nhiên lão già một mắt thấy rất rõ diễn biến tâm trạng của Giang Hàn Thanh, ông ta khẽ gật đầu và dịu giọng:
– Vâng, công tử cứ hỏi, chuyện nào lão phu biết được thì nguyện sẽ hồi đáp tận tình.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Chuyện thi hài của tiên phụ bị trộm, chẳng hay Đường chủ có biết manh mối của nó hay không?
Lão già một mắt hơi lựng khựng, nhưng rồi lại gật đầu:
– Lão phu có nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng thi hài của Giang đại tiên sinh bị trộm nhưng căn bản của vấn đề như thế nào thì thật tình lão phu không biết.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Chứ không phải quý Đường đã làm chuyện ấy hay sao?
Gã trung niên mặt vàng, được giới thiệu là vị phó Đường chủ họ Quan từ nãy giờ ngồi yêu vụt nói:
– Mong rằng Giang nhị công tử nói năng nên cẩn thận hơn một chút.
Giang Hàn Thanh quắc mắt:
– Tại hạ đã nói sai à?
Đưa tay ra hiệu cho gã mặt vàng, lão già một mắt ngó thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh:
– Giang nhị công tử cho rằng việc trộm thây của Giang đại tiên sinh là hành động của Lưu Hương Cốc đấy à?
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Đúng, hiện tại chỉ có hai lực lượng bí ẩn khả nghi là các người và cánh của Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng Mai Hoa Lệnh Chủ đang đêm bổ quan tài trộm thây thì đã gặp cỗ quan tài trống rỗng, như vậy chuyện đó nhất định họ chưa làm được. Vậy thì trừ cái gọi là Lưu Hương Cốc của các người ra thì không thể có một lực lượng thứ ba.
Lão già một mắt ngửa mặt cười lớn:
– Thật là võ đoán, Lưu Hương Cốc lấy chính nghĩa giang hồ làm tôn chỉ,

làm sao lại có hành động hạ lưu như thế chứ? Vả lại giữa chúng tôi và Giang đại tiên sinh vốn không thù oán thì chuyện trộm thây lại càng vô lý hơn nữa.
Giang Hàn Thanh cảm thấy lời lẽ của lão ta hình như là thật, nhưng hắn càng băn khoăn hơn nữa, vì nếu họ không phải phe trộm thây, Mai Hoa Lệnh Chủ cũng không làm được thì chuyện đó ai làm?
Lão già một mắt chầm chậm nói tiếp:
– Hiện tại giang hồ đã manh nha biến loạn, bản Cốc chủ triệu thỉnh Tứ Đại Thế Gia của các người đến đây gặp mặt để luận bàn về đại cuộc, nếu các hạ có những gì muốn nói, khi gặp Cốc chủ rồi nói cũng không muộn.
Giang Hàn Thanh rúng động, thì ra bọn này còn "Mời" cả Đông Hứa, Tây Tần, Bắc Lý chứ không phải riêng mình...
Hắn ngửng mặt hỏi:
– Qúy Cốc chủ hiện tại ở đâu?
Lão một mắt trả lời:
– Cốc chủ đã từng ra chỉ dụ, nếu không đúng thời cơ thì tuyệt đối không được cùng với đối phương xung đột, tối qua vì công tử rơi vào tay chúng nên bất đắc dĩ phải ra tay, chính vì thế mà sớm muộn thì cũng có nhiều biến động. Do đó lão phu đã dự trù khoảng hôm nay chúng ta phải cấp tốc rời khỏi nơi đây, bây giờ còn phải hơn một tiếng đồng hồ nữa nhưng lão phu còn bận nhiều việc phải làm, chuyện giữa chúng ta đến đây là hết, xin công tử yên tâm đừng băn khoăn gì cả.
Giang Hàn Thanh giật mình...
Như vậy thì vẫn chưa ra khỏi Kim Lăng, nhưng tại sao cái đạo quán đồ sộ này hắn lại không từng biết?
Lão già một mắt quay lại nói với người đạo sĩ áo xanh:
– Phiền đạo huynh thỉnh Giang nhị công tử ra ngoài tạm nghỉ, sau đó mời đạo huynh trở vào lão phu còn có nhiều chuyện gấp cần bàn.
Người đạo sĩ áo xanh đứng dậy vòng tay:
– Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Và quay qua Giang Hàn Thanh, hắn khẽ cúi đầu:
– Xin mời Giang nhị công tử.
Theo chân người đạo sĩ áo xanh, Giang Hàn Thanh không nói một lời.
Trong lòng hắn nãy giờ thật rối như tơ.
Bây giờ hai tay huyệt đạo được, có muốn gì cũng chỉ phải ngồi yên. Cứ như Đào Ngọc Lan nói thì chỉ trong ba ngày là chất Phiêu Hương Cân sẽ tự giải, nhưng không biết bọn Lưu Hương Cốc này còn có thêm trò gì nữa không? Dù gì cũng cứ phải ẩn nhẫn chờ đợi....
Hắn không thể nóng, vì nóng đã không giải quyết được gì mà còn bất lợi nhiều hơn.

Hồi 16
Thêm Một Vấn Đề Cưỡng Bách

Gương mặt đằng đằng sát khí của lão áo xanh quả nhiên dịu lại, giọng nói của ông ta cũng hòa hoãn hơn nhiều:
– Lão phu có một chuyện muốn thỉnh giáo, mong nhị công tử nên đáp lại thật tình.
Giang Hàn Thanh nói:
– Xin tôn ông cứ hỏi.
Lão áo xanh nói:
– Lịnh tôn Giang đại tiên sinh đã cùng với lão phu có duyên gặp mặt đôi lần, ba tháng trước đây chợt có tin chẳng lành rằng Giang đại tiên sinh đã cõi hạc quy tiên, chẳng hay chuyện đó có thật hay là giả?
Giang Hàn Thanh hơi sửng sốt...
Như vậy chính người này cũng không tin là cha mình đã chết thật rồi.
Nhưng tại sao lại có chuyện không tin là thật?
Bên trong hơi rúng động nhưng Giang Hàn Thanh vẫn giữ vẻ trang nghiêm:
– Thân phụ tôi trước vốn là người tráng kiện, nhưng đột nhiên lâm bệnh quả đúng là một chuyện hơi lạ. Tuy nhiên, chính anh em của chúng tôi đứng ra làm việc khâm liệm tử thi thì làm sao giả được?
Lão già áo xanh vẫn nhìn Giang Hàn Thanh không chớp, hình như lão muốn thấy cái thật hay giả ngay trong gương mặt của người đối diện...
Lão à à hai tiếng thật dài như cố ý:
– Như vậy thì quả thật Giang đại tiên sinh đã quá cố rồi.
Giang Hàn Thanh càng thêm rung động.
Tại sao lão già này lại có thái độ mập mờ như thế?
Nếu lão có vẻ hồ nghi về cái chết của cha mình, thì phải chăng lão ta có dính dáng vào chuyện trộm thây?
Nghĩ đến đó Giang Hàn Thanh vụt sa sầm nét mặt:
– Cứ theo khẩu khí của tôn ông, thì phải chăng tôn ông rất hoài nghi về cái chết của cha tôi?
Lão áo xanh vẫn nói với giọng thản nhiên:
– Nghĩ như thế không phải chỉ mỗi mình lão phu đâu!!
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Thật là một chuyện hết sức hoang đường.
Lão già áo xanh chầm chậm vuốt râu:
– Làm sao lại là chuyện hoang đường? Sau khi lịnh tôn quy tiên trong quan

tài trống rỗng, chuyện như vậy không lẽ cũng là chuyện hoang đường?
Giang Hàn Thanh vụt đứng phắt lên:
– Mai Hoa Lệnh Chủ cậy quan tài để trộm thây, có phải do ông chủ xướng?
Lão già áo xanh mỉm cười:
– Sau khi lệnh sư quy tiên, trong cỗ quan tài trống rỗng, đó là chuyện lan tỏa khắp giang hồ, lão phu có hai lỗ tai chẳng lẽ không cho nghe được sao?
Giang Hàn Thanh nói:
– Thế còn vụ của tôn ông đến Tử Trúc Am dẫn dụ Giang mỗ vào bẫy rập để vu oan giá họa như vậy là có dụng ý như thế nào?
Lão già áo xanh điềm đạm trả lời:
– Đó là chuyện bản môn hành quyết phản đồ, căn bản không quan hệ gì đến công tử cả.
Giang Hàn Thanh cau mặt...
Tại sao lão lại chối? Lão quả không có thi hành độc kế hay là chuyện thật có nhiều bí ẩn?
Lão già áo xanh nói tiếp:
– Lão phu bí mật tìm cách dời nhị công tử đến đây quả thật có nhiều thương lượng.
Giang Hàn Thanh mím miệng:
Đúng rồi, cuối cùng lão cũng phải xì ra, những gì lão muốn nói với mình, nhất định nó không thể thoát ra khỏi cái âm mưu từ đầu đến cuối....
Tuy đã có phần nóng nảy, nhưng bên ngoài Giang Hàn Thanh cố như đang nghe chuyện tầm thường:
– Tôn ông có điều chi chỉ giáo xin cứ nói tự nhiên.
Lão già áo xanh vẫn mỉm cười hòa hoãn:
– Chủ tể của lão phu nghe công tử là người võ công trác tuyệt, cho nên muốn thỉnh công tử tham gia bổn môn.
À... Bây giờ một vấn đề nữa xảy ra.
Giang Hàn Thanh cảm thấy vấn đề ngày thêm phức tạp.
Như vậy lão già áo xanh này chưa phải là người đứng đầu, trên ông ta vẫn có người cao hơn nữa, nhưng ai là chủ tể của ông ta?
Hắn ngửng mặt lên hỏi lại:
– Tôn ông bảo là chủ tể, như thế người ấy là người như thế nào?
Lão già áo xanh nói:
– Tự nhiên là người tối thượng của bổn môn.
Giang Hàn Thanh không bỏ qua cơ hội hỏi luôn:
– Nhưng ít ra môn phái cũng phải có danh xưng chứ?
Lão già áo xanh nói:
– Tự nhiên, nhưng bổn môn vẫn chưa đến lúc công khai.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:

– Tôn ông đã muốn tại hạ gia nhập bổn môn, nhưng luôn cả danh xưng của quý môn cũng cứ chối từ không nói, như vậy mình bỏ công nói chuyện mà không đi tới đâu cả hay sao?
Lão già áo xanh mỉm cười:
– Sau khi Giang nhị công tử gia nhập bổn môn là tự nhiên sẽ biết.
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Tại hạ cần biết trước, vì khi biết rồi còn phải xem đi xét lại nữa chứ.
Lão già áo xanh nói:
– Lão phu có thể đảm bảo với công tử, bản môn chỉ với mục đích hòa giải võ lâm, thống hợp những tôn chỉ dị đồng, nhất định không phải là phường hắc đạo, điều đó xin công tử cứ yên lòng.
Không đợi phản ứng của Giang Hàn Thanh, lão già tươi cười nói tiếp:
– Bản môn bố trí về tổ chức, căn cứ vào tài năng và năng lực để phân, nếu Giang nhị công tử gia nhập bổn môn, nhất định chức vụ không dưới lão phu đâu.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Tôn ông đang đảm nhiệm chức vụ gì trong quý môn?
Như không muốn trả lời thẳng, lão già áo xanh đáp một cách khác đi:
– Dưới một người, trên vạn người.
Giang Hàn Thanh gật gật đầu. Lão già này khẩu khí cũng lớn lắm, như vậy trong tổ chức, lão đảm nhiệm chức vụ không phải là nhỏ.
Thấy Giang Hàn Thanh không nói gì, lão già áo xanh ngưng một giây rồi nói tiếp:
– Lão phu không ngại gì mà không nói thật cho công tử biết, mấy tháng trước đây, vâng lệnh bề trên, lão phu đã có đến thăm viếng lệnh tôn, định mời lệnh tôn đảm nhiệm chức vụ hộ pháp cho bản môn...
Giang Hàn Thanh chận hỏi:
– Tiên phụ có đáp ứng không?
Lão già áo xanh nói:
– Lệnh tôn cũng không cự tuyệt.
Câu trả lời thật khéo, lão không nói nhận, cũng không bảo rằng không mà chỉ nói là "Không cự tuyệt".
Một câu nói có rất nhiều lối giải thích khác nhau.
Giang Hàn Thanh khẽ nhếch môi, hắn nghĩ thân phụ hắn không bao giờ lại đi đảm nhận chức vụ hộ pháp như thế.
Lão áo xanh nói luôn:
– Rất tiếc là sau đó thì lại được tin lệnh tôn tạ thế, chức vụ hộ pháp đành phải để trống cho tới bây giờ, nếu ngày nay công tử chấp nhận thì rất hợp tình hợp lý trong nghĩa vụ cha truyền con nối.
Giang Hàn Thanh chợt nghe rúng động...

Câu chuyện của lão già vừa kể nghe có nhiều điểm đáng chú ý.
Thảo nào khi nãy lão ta cố hỏi đi hỏi lại xem cha mình có chết thật hay chưa, như vậy họ nghi ngờ vì muốn từ chối lời mời gia nhập của họ nên cha mình giả chết...
Kể ra câu chuyện cũng khá là có lý, nếu không mục kích tận mắt, cũng như thân không tự khâm liệm thi hài thì Giang Hàn Thanh cũng có thể ngờ như thế...
Một ý nghĩ thoáng qua, Giang Hàn Thanh đáp bằng một giọng lạnh lùng:
– Rất tiếc là tại hạ không có hứng thú để làm chuyện đó.
Lão già áo xanh trầm mặt, ông ta khẽ liếc nhìn đứa con gái nuôi và nói thấp giọng:
– Lão phu thấy nhị công tử nên suy nghĩ lại cho thật kỹ.
Ông ta cố tình nhấn mạnh hai tiếng suy nghĩ, giọng ông ta có vẻ rất giận...
Giang Hàn Thanh thản nhiên:
– Tại hạ chưa biết một tý gì về quý môn thì thiết tưởng cũng không cần phải suy nghĩ gì cả.
Lão già ác xanh vụt cười thật lớn:
– Giang nhị công tử, công tử phải biết rằng ngoài việc đầu nhập bổn môn, ngay bây giờ công tử không có con đường nào khác nữa đâu nhé.
Đào Ngọc Lan hình như bắt đầu sợ sệt, cô ta khẽ nghiêng đầu lừ mắt ra hiệu cho Giang Hàn Thanh và đứng dậy nói với người nghĩa phụ:
– Nghĩa phụ, Giang nhị công tử chưa am tường cấm luật của bổn môn, vậy nghĩa phụ cho phép hài nhi được khuyên giải từ từ...
Lão áo xanh mím miệng gật đầu thật nhẹ:
– Cũng được, con hãy bảo công tử bình tĩnh mà suy xét, rồi sáng mai cho cha hay.
Đào Ngọc Lan khom mình:
– Vâng ạ.
Lão già áo xanh vẫy tay:
– Hãy đưa ra ngoài.
Đào Ngọc Lan lại nói với Giang Hàn Thanh bằng một giọng thật nhỏ:
– Xin Giang nhị công tử hãy theo tôi.
Không cần lên tiếng, cũng không cần một cử chỉ chào hỏi, Giang Hàn Thanh đứng phắt lên theo Đào Ngọc Lan bước thẳng ra ngoài....
Dòm chung quanh không thấy bóng dáng ai, Đào Ngọc Lan gắt nhỏ với Giang Hàn Thanh:
– Sao đối với nghĩa phụ tôi mà công tử lại nói năng bằng một thái độ như thế?
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Tôi có lỗi ở chỗ nào?

Đào Ngọc Lan nói:
– Tôi không nói công tử có lỗi, tôi chỉ muốn nói công tử không nên ương ngạnh như thế.
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Sao lại có thể nói là ương ngạnh?
Đào Ngọc Lan tặc lưỡi:
– Tôi rất lo lắng cho công tử... công tử không biết cấm luật của bổn môn, nó bao gồm một ý nghĩa khẳng định:
Không phải bạn thì xem là địch mà đã là địch thì chỉ có con đường chết, bây giờ nếu không đầu nhập bổn môn thì chỉ...
Cô ta vùng mặt làm thinh...
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Chỉ còn là xử tử phải không?
Đào Ngọc Lan nói:
– Công tử biết chuyện bây giờ đã đến một khúc ngoặt khó khăn, phải công nhận nghĩa phụ tôi hôm nay có nhiều ưu đãi đối với công tử, chính tôi ngồi mà tháo mồ hôi....
Giang Hàn Thanh nhếch môi:
– Đa tạ.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chỉ thoáng chốc đã tới hậu viện, ngay lúc đó phía trước chợt nghe có nhiều tiếng quát tháo và có tiếng binh khí chạm nhau....
Đào Ngọc Lan biến sắc:
– Xin Giang nhị công tử lên lầu trước, tiểu muội cần ra trước xem thử công việc ra sao.
Giang Hàn Thanh khẽ gật đầu.
Hắn bước lên lầu mà tâm trí nhiều thắc mắc.
Chuyện gì đang xảy ra phía trước? Phải chăng họ đã gặp cường địch? Mà nếu thế thì đó là lực lượng từ đâu?
Phải chăng đó là anh mình tới cứu, hay là Vô Trần sư thái và Pháp Thắng đại sư theo dấu tới đây?
Giang Hàn Thanh thật muốn ra đó thử xem, nhưng bây giờ công lực hãy còn trong vòng tê liệt, có ra cũng chẳng làm gì.
Phía trước, tiếng binh khí mỗi lúc mỗi thêm phần kịch kiệt, hình như đối phương đang ra sức đánh vùi....
Tâm tình của Giang Hàn Thanh rối loạn, vì còn sống nhưng hoàn toàn bất lực, hắn cố làm như không nghe thấy chầm chậm bước lên lầu.
Trong lúc không muốn nghe thấy những chuyện xảy ra phía trước, Giang Hàn Thanh chợt cảm nghe một loạt chỉ phong từ phía sau xé tới thì toàn thân đã tê điếng và quỵ xuống hôn mê....

Không biết mê man như thế bao lâu, Giang Hàn Thanh chợt cảm nghe như có người vỗ vào huyệt đạo và hắn mở bừng mắt dậy nhìn thấy mình đang nằm trên chiếc giường nệm thật êm.
Trên đầu giường có một lão đạo sĩ áo xanh đứng cầm phất trần, miệng cười vui vẻ:
– Giang nhị công tử đã tỉnh rồi.
Giang Hàn Thanh cố chống tay ngồi dậy và bây giờ hắn mới biết không thể cử động vì bị người bế huyệt, hắn tức tối gầm lên:
– Các người muốn gì?
Người đạo sĩ áo xanh vẫn mỉm cười:
– Xin Giang nhị công tử thông cảm cho, bần đạo chỉ phụng mệnh hành sự và nhất là trong trường hợp vạn bất đắc dĩ mà thôi.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Ngươi phụng lệnh của lão già áo xanh đó phải không? Nên nhớ họ Giang này cho dù phải bị phân thây cũng không khi nào bằng lòng gia nhập tổ chức của các người đâu.
Người đạo sĩ áo xanh hơi sửng sốt nhưng rồi như ngầm hiểu ông ta lại mỉm cười:
– Giang nhị công tử đã hiểu lầm rồi!!
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Hiểu lầm? Làm sao lại hiểu lầm?
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Cái vị mà Giang nhị công tử gọi là "Lão già áo xanh" đó, chắc chắn là bọn cướp ở ngôi lâu đài tại Long Đàm? Chính chúng tôi đã đột kích Long Đàm và chính nhị công tử được cứu thoát tại nơi ấy.
Giang Hàn Thanh hơi ngờ vực:
– Các người không phải cùng chung với họ à?
Người đạo sĩ áo xanh lắc đầu:
– Nếu là người của Lưu Hương Cốc chúng tôi thì bần đạo đâu phải nhọc công như thế ấy!
"Lưu Hương Cốc"?
Giang Hàn Thanh mím miệng gật gật đầu....
Lại thêm một vấn đề khác nữa rồi đây.
Hắn nghiêng mặt hỏi:
– Lai lịch của bọn ở Long Đàm, của bọn trong tòa nhà ấy như thế nào?
Người đạo sĩ áo xanh nói:
– Lai lịch của bọn ấy bần đạo không biết rõ, chỉ biết rằng nhân vật đầu não của họ rất thần bí, hiện tại hình như họ đã thu nạp khá nhiều khá nhiều cao thủ giang hồ...
Giang Hàn Thanh gặn hỏi:

– Thế còn Lưu Hương Cốc của các người?
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Lưu Hương Cốc vốn là người theo con đường đạo nghĩa giang hồ sao lại có thể so sánh với bọn người kia cho được?
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Thế thì bắt cóc tại hạ làm gì?
Người đạo sĩ áo xanh tặc lưỡi:
– Giang nhị công tử lại hiểu lầm nữa rồi.... nếu Giang nhị công tử không tin thì hiện tại có Đơn đường chủ ở bên ngoài đại sảnh, bần đạo có thể để công tử ra nói chuyện.
Giang Hàn Thanh cố hết sức đứng lên...
À, bây giờ thì hắn mới biết, chỉ có huyệt đạo ở hai tay bị phong tỏa chứ chuyện đi đứng thì không có gì trở ngại.
Người đạo sĩ áo xanh cười:
– Xin mời Giang nhị công tử theo bần đạo.
Ra khỏi phòng, Giang Hàn Thanh chú tâm quan sát bốn phía, hắn thấy dọc theo hành lang cây kiểng xum xuê u nhã, hình như đây là một đạo quán.
Người đạo sĩ áo xanh đi dọc theo con đường lát đá trắng, hắn đi thật chậm và khi đến ngoài đại sảnh, hắn dừng lại nói với Giang Hàn Thanh:
– Xin mời Giang nhị công tử vào trong.
Giang Hàn Thanh theo chân bước vào, thấy trên chiếc ghế bành có một lão già cao lớn uy nghi, thêm vào đó với một con mắt chột làm cho vẻ mặt của lão ta tăng nét khủng bố lạ thường.
Giang Hàn Thanh biết ngay là nhân vật mà lão đạo sĩ đã gọi là Đơn đường chủ.
Bên trái của lão già chột mắt, còn có một gã trung niên có da mặt như sáp vàng.
Bên phải hãy còn một chiếc ghế bỏ trống.
Lão già một mắt cất giọng trầm trầm:
– Giang nhị công tử đã đến đó à?
Người đạo sĩ áo xanh cúi mình đáp vâng và quay qua nói với Giang Hàn Thanh:
– Xin giới thiệu với Giang nhị công tử đây là Đơn đường chủ.
Hắn chỉ người mặt vàng ngồi bên trái nói luôn:
– Còn đây là Quan Phó đường chủ.
Gã trung niên mặt vàng cũng khẽ gật đầu chào. Giang Hàn Thanh vì hai tay huyệt đạo bị bế nên chỉ gật đầu và ngồi xuống chiếc ghế đối diện với lão già một mắt.
Lão già một mắt ngó người đạo sĩ mỉm cười:
– Xin mời đạo huynh.

Người đạo sĩ áo xanh ngồi xuống ghế bên phải còn bỏ trống.
Lão già một mắt hỏi người đạo sĩ áo xanh:
– Đạo huynh đã nói rõ ý mời của lão phu cho Giang nhị công tử biết rồi đấy chứ?
Người đạo sĩ áo xanh nghiêng mình:
– Thuộc hạ chưa tường trình cho Giang nhị công tử ạ.
Giang Hàn Thanh nghe cung cách của họ là đã ngỡ ngay rằng họ cũng theo chính sách của Long Đàm, chắc chắn họ lại giở cái trò chiêu du.....
Lão già một mắt khẽ gật đầu:
– Tốt lắm...
Và hắn quay lại nói thật chậm rãi:
– Lão phu vâng mạng Cốc chủ đặc biệt nghênh tiếp Giang nhị công tử đến đây.
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ và quý Cốc chủ vốn chưa từng quen biết, chẳng hay có chuyện chi cần chỉ giáo?
Lão già một mắt nói:
– Lão phu cũng chỉ biết rằng Cốc chủ muốn thỉnh Nhị công tử đến diện kiến, còn mục đích của cuộc diện kiến ấy thì lão phu chưa được biết.
Giang Hàn Thanh cau mặt:
– Gần đây trong giang hồ có xuất hiện một nhân vật mệnh danh là Mai Hoa Lệnh Chủ, chẳng hay người ấy có phải cũng thuộc là người của quý Đường chăng?
Lão già một mắt đáp nhanh:
– Không.
Giang Hàn Thanh hỏi tiếp:
–Đường chủ có biết lai lịch của nhóm ấy hay không?
Lão già một mắt trầm ngâm:
– Lão phu không biết.
Giang Hàn Thanh gặn lại:
– Chẳng lẽ Đường chủ không nghe nói đến nhân vật ấy hay sao?
Lão già một mắt nói:
– Gần đây lão phu có nghe nói quả thật có một nhân vật thần bí như thế, hình như là ẩn tàng tại thành Kim Lăng, mãi tới tối hôm qua nhận được tin công tử lọt vào tay bọn chúng nên lão phu mới tìm cách giải thoát.
Giang Hàn Thanh hỏi tới:
– Đường chủ đã cứu tại hạ từ tay bọn chúng, thế mà lại không biết lai lịch của bọn chúng hay sao?
Lão già một mắt bị truy vấn hình như đã bắt đầu khó chịu:
– Lão phu đã nói không biết lai lịch của bọn chúng, vậy công tử không nên

hỏi nhiều hơn.
Giang Hàn Thanh cảm thấy hình như bọn này đã biết lai lịch của bọn kia, chỉ có điều họ không muốn nói và hắn cảm thấy hình như bọn này với cha con họ Đào Ngọc Lan và Mai Hoa Lệnh Chủ chắc chắn không cùng một phe đảng với nhau.
Lúc trước, khi Mai Hoa Lệnh Chủ tính trộm thi hài.... hắn chỉ gặp chiếc quan tài trống, bây giờ lão áo xanh cha nuôi của Đào Ngọc Lan lại căn vấn về chuyện chết thật hay giả, như vậy nhất định chúng không phải là một bọn với nhau.
Và bây giờ lại thêm bọn Lưu Hương Cốc, tất cả những phe phái này đều có hành tung thần bí, nhất định phải có một trong bọn họ thấu đáo chuyện này....
Giang Hàn Thanh cố trấn áp sự kích động trong lòng, hắn làm bộ bình tĩnh nói:
– Tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh vấn Đường chủ?
Là một nhân vật lão luyện giang hồ, tự nhiên lão già một mắt thấy rất rõ diễn biến tâm trạng của Giang Hàn Thanh, ông ta khẽ gật đầu và dịu giọng:
– Vâng, công tử cứ hỏi, chuyện nào lão phu biết được thì nguyện sẽ hồi đáp tận tình.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Chuyện thi hài của tiên phụ bị trộm, chẳng hay Đường chủ có biết manh mối của nó hay không?
Lão già một mắt hơi lựng khựng, nhưng rồi lại gật đầu:
– Lão phu có nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng thi hài của Giang đại tiên sinh bị trộm nhưng căn bản của vấn đề như thế nào thì thật tình lão phu không biết.
Giang Hàn Thanh cười nhạt:
– Chứ không phải quý Đường đã làm chuyện ấy hay sao?
Gã trung niên mặt vàng, được giới thiệu là vị phó Đường chủ họ Quan từ nãy giờ ngồi yêu vụt nói:
– Mong rằng Giang nhị công tử nói năng nên cẩn thận hơn một chút.
Giang Hàn Thanh quắc mắt:
– Tại hạ đã nói sai à?
Đưa tay ra hiệu cho gã mặt vàng, lão già một mắt ngó thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh:
– Giang nhị công tử cho rằng việc trộm thây của Giang đại tiên sinh là hành động của Lưu Hương Cốc đấy à?
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Đúng, hiện tại chỉ có hai lực lượng bí ẩn khả nghi là các người và cánh của Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng Mai Hoa Lệnh Chủ đang đêm bổ quan tài trộm

thây thì đã gặp cỗ quan tài trống rỗng, như vậy chuyện đó nhất định họ chưa làm được. Vậy thì trừ cái gọi là Lưu Hương Cốc của các người ra thì không thể có một lực lượng thứ ba.
Lão già một mắt ngửa mặt cười lớn:
– Thật là võ đoán, Lưu Hương Cốc lấy chính nghĩa giang hồ làm tôn chỉ, làm sao lại có hành động hạ lưu như thế chứ? Vả lại giữa chúng tôi và Giang đại tiên sinh vốn không thù oán thì chuyện trộm thây lại càng vô lý hơn nữa.
Giang Hàn Thanh cảm thấy lời lẽ của lão ta hình như là thật, nhưng hắn càng băn khoăn hơn nữa, vì nếu họ không phải phe trộm thây, Mai Hoa Lệnh Chủ cũng không làm được thì chuyện đó ai làm?
Lão già một mắt chầm chậm nói tiếp:
– Hiện tại giang hồ đã manh nha biến loạn, bản Cốc chủ triệu thỉnh Tứ Đại Thế Gia của các người đến đây gặp mặt để luận bàn về đại cuộc, nếu các hạ có những gì muốn nói, khi gặp Cốc chủ rồi nói cũng không muộn.
Giang Hàn Thanh rúng động, thì ra bọn này còn "Mời" cả Đông Hứa, Tây Tần, Bắc Lý chứ không phải riêng mình...
Hắn ngửng mặt hỏi:
– Qúy Cốc chủ hiện tại ở đâu?
Lão một mắt trả lời:
– Cốc chủ đã từng ra chỉ dụ, nếu không đúng thời cơ thì tuyệt đối không được cùng với đối phương xung đột, tối qua vì công tử rơi vào tay chúng nên bất đắc dĩ phải ra tay, chính vì thế mà sớm muộn thì cũng có nhiều biến động. Do đó lão phu đã dự trù khoảng hôm nay chúng ta phải cấp tốc rời khỏi nơi đây, bây giờ còn phải hơn một tiếng đồng hồ nữa nhưng lão phu còn bận nhiều việc phải làm, chuyện giữa chúng ta đến đây là hết, xin công tử yên tâm đừng băn khoăn gì cả.
Giang Hàn Thanh giật mình...
Như vậy thì vẫn chưa ra khỏi Kim Lăng, nhưng tại sao cái đạo quán đồ sộ này hắn lại không từng biết?
Lão già một mắt quay lại nói với người đạo sĩ áo xanh:
– Phiền đạo huynh thỉnh Giang nhị công tử ra ngoài tạm nghỉ, sau đó mời đạo huynh trở vào lão phu còn có nhiều chuyện gấp cần bàn.
Người đạo sĩ áo xanh đứng dậy vòng tay:
– Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Và quay qua Giang Hàn Thanh, hắn khẽ cúi đầu:
– Xin mời Giang nhị công tử.
Theo chân người đạo sĩ áo xanh, Giang Hàn Thanh không nói một lời.
Trong lòng hắn nãy giờ thật rối như tơ.
Bây giờ hai tay huyệt đạo được, có muốn gì cũng chỉ phải ngồi yên. Cứ như Đào Ngọc Lan nói thì chỉ trong ba ngày là chất Phiêu Hương Cân sẽ tự giải,

nhưng không biết bọn Lưu Hương Cốc này còn có thêm trò gì nữa không? Dù gì cũng cứ phải ẩn nhẫn chờ đợi....
Hắn không thể nóng, vì nóng đã không giải quyết được gì mà còn bất lợi nhiều hơn.

Hồi 17
Vực Thẩm Hang Sâu

Một mình Giang Hàn Thanh ở trong tịnh thất, cho đến chiều tối, người đạo sĩ áo xanh mới hối hả trở vào trong vòng tay mỉm cười:
– Đơn đường chủ cho lệnh khởi hành nên bần đạo có chút chuyện muốn thương lượng với Giang nhị công tử.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Các hạ muốn thương lượng điều chi?
Người đạo sĩ áo xanh lấy ra một vuông khăn đen trao cho Giang Hàn Thanh và nói:
– Nói ra thật quả có điều bất kính, mong công tử thông cảm... lúc ra đi xin công tử hãy che mặt bằng mảnh khăn này.
Giang Hàn Thanh cười:
– Có phải sợ tại hạ quan sát và biết những địa điểm của quý Quan cốc?
Người đạo sĩ áo xanh cười gượng:
– Ngay bây giờ vấn đề địch hay bạn vẫn chưa phân định rõ ràng, xin Giang nhị công tử thông cảm cho chuyện bất đắc dĩ này.
Giang Hàn Thanh nói:
– Các hạ cứ buộc tự nhiên.
Người đạo sĩ áo xanh khẽ nghiêng mình:
– Bần đạo xin thất lễ.
Buộc chiếc khăn đen lên mắt Giang Hàn Thanh xong, người đạo sĩ áo xanh nói:
– Bần đạo đưa đường cho công tử nhé.
Giang Hàn Thanh không nói tiếng nào cứ để mặc hắn dẫn đi tùy ý.
Chỉ một lúc sau, hai người ra khỏi cửa, bên ngoài có sẵn một cỗ xe, người đạo sĩ áo xanh sau khi Giang Hàn Thanh lên xe rồi bỏ rèm xe xuống và nói bằng giọng cung kính:
– Nhị vị Đường chủ và Phó Đường chủ xin thứ lỗi thuộc hạ không tiện đưa xa.

Đơn đường chủ nói:
– Xin Đạo huynh trở lại.
Tiếp theo là bánh xe khua động, cỗ xe lắc lư chạy về phía trước.
Dựa cửa vào thành xe, Giang Hàn Thanh nói chậm rãi:
– Đơn đường chủ, bây giờ thì có thể mở khăn che mắt ra được rồi chứ?
Đơn đường chủ cười:
– Xin Giang nhị công tử ẩn nhẫn thêm một chút nữa rồi lão phu sẽ mở ngay.
Giang Hàn Thanh mỉm miệng:
– Có lẽ phải ra khỏi thành Kim Lăng rồi mới được à?
Đơn đường chủ làm thinh.
Giang Hàn Thanh cũng làm thinh nhắm mắt lại, dựa vào thành xe dưỡng thần.
Có lẽ cũng phải hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Đơn đường chủ mới nói:
– Phó đường chủ, bây giờ có thể mở khăn cho Giang nhị công tử được rồi đó.
Vuông mặt được mở ra thì bên ngoài trời đã tối đến ngửa bàn tay không thấy.
Giang Hàn Thanh mở mắt là nhận ra ngay Đơn đường chủ và Quan phó đường chủ đang ngồi đối diện với mình.
Ba tia mắt chiếu thẳng vào một Giang Hàn Thanh như điện lạnh, nhất là con mắt một của Đơn đường chủ như một ánh sao đêm...
Bằng vào tia mắt độc nhất ấy, Giang Hàn Thanh biết hắn là một con người có nội lực hùng hồn.
Giang Hàn Thanh bất giác cười thầm...
Có lẽ họ không biết mình bị chất Phiêu Hương Cân của Đào Ngọc Lan cho nên họ phòng bị vô cùng cẩn mật như thế ấy....
Hắn không màng đến hai người ngồi đối diện nữa, cứ nhắm mắt dưỡng thần.
Qua một lúc khá lâu, cỗ xe dừng lại và Đơn đường chủ lên tiếng:
– Giang nhị công tử, chúng ta xuống xe thôi.
Giang Hàn Thanh mở mắt:
– Đã đến rồi à?
Đơn đường chủ đã nhảy xuống xe, Quan phó đường chủ cũng nhảy xuống theo.
Giang Hàn Thanh bò ra bìa xe thấy nơi này là một vùng rừng rậm, một cỗ xe khác đang đậu ven rừng với một tên đại hán đứng nghiêm bồng kiếm.
Đơn đường chủ đưa tay:
– Xin Giang nhị công tử lên xe này.
Như vậy là chưa đến chỗ mà chỉ là chuyện thay xe, Giang Hàn Thanh im lặng lên xe, nhị vị Đường chủ và Phó đường chủ cũng phóng lên theo.
Cỗ xe lập tức đăng trình.

Cỗ xe chạy thật nhanh, hình như quanh qua lộn lại khá nhiều lần, chứng tỏ rằng đoạn đường này không bằng phẳng.
Giang Hàn Thanh biết ngay chuyện đổi xe này, họ sợ có người theo dõi nên bố trí làm mất dấu.
Hành tung không minh bạch này đủ để nói lên bọn Lưu Hương Cốc này cũng không phải là hạng người minh chính.
Suốt đêm, cả bọn cùng ngủ gà ngủ gật trên xe, tự nhiên có Giang Hàn Thanh là thoải mái, còn lại hai tên Đường chủ và Phó đường chủ nơm nớp đề phòng.
Trời sáng dần, cỗ xe cũng không chậm lại, trên đường quan đạo đã nghe tiếng người qua lại.
Khi trời sáng hẳn, cỗ xe mới bắt đầu chậm lại dần dần.
Càng lúc, tiếng người bên ngoài càng phức tạp ồn ào, Giang Hàn Thanh nhắm mắt cũng biết là đã đến một thị trấn khá lớn.
Cỗ xe dừng lại.
Có người bước lại gần xe, giọng nói cung kính:
– Đơn Quản Lý bây giờ mới về tới, tiểu nhân đã đợi lâu rồi.
Đơn đường chủ vén màn nhảy xuống:
– Có chuẩn bị phòng rồi chưa?
Người ấy đáp:
– Có ạ, tiểu nhân đã chuẩn bị xong xuôi.
Giang Hàn Thanh dường như đã bật cười.
Xem chừng bọn này hành sự như y như đại đạo, ban ngày lại nghỉ.
Đơn đường chủ quay vào trong xe nói:
– Quan phó đường chủ hãy mời Giang nhị công tử xuống xe đi.
Giang Hàn Thanh vừa mới xuống xe thì Đơn đường chủ đã cặp lấy tay hắn và cười:
– Công tử yên tâm, chúng ta hãy tạm nghỉ nơi đây vậy.
Tên đại hán đeo kiếm lập tức đi trước vào tửu điếm.
Hình như còn một con hẻm vắng để đi vòng vào khách điếm. Giang Hàn Thanh cùng với Đơn đường chủ cùng đi với một tên đại hán ăn vận theo lối tiêu đầu đi vào trong.
Trong khách điếm được trang trí thật là rộng rãi nhưng tĩnh mịch hình như nơi đây là một phòng khách hạng sang bên trong không giống như những khách điếm khác là chia từng phòng hẹp mà lại giống như trang viện khá đủ tiện nghi.
Vừa bước vào phòng là hai tên tiểu nhị đã mang nước và khăn mặt, chúng nói trong khi đang bưng đồ:
– Xin chư vị rửa mặt cho khỏe.
Vừa lấy khăn, Đơn đường chủ vừa khoát tay:

– Thôi được rồi, hãy lui ra.
Hai tên tiểu nhị lui ra, Đơn đường chủ căn dặn:
– Giang nhị công tử đi đường mệt nhọc, Quan lão đệ hãy đưa công tử sang phòng bên tạm nghỉ ngơi.
Quan phó đường chủ mỉm cười nói với Giang Hàn Thanh:
– Giang nhị công tử, tại hạ xin dẫn đường.
Giang Hàn Thanh biết họ Đơn ngầm bảo gã họ Quan giám thị mình nên cũng gật đầu:
– Thật sự thì tại hạ cũng mệt lắm rồi.
Hắn bước theo gã Phó đường chủ họ Quan sang phòng bên trái.
Đó là một căn phòng đôi, dành để cho hai người, gian phòng khá sạch sẽ, ngoài giường nằm bên ngoài kế bên cửa sổ còn có một bàn nhỏ và hai chiếc ghế.
Hai người vừa ngồi xuống thì tên tiểu nhị đã bưng khay trà hương vào cầu tài:
– Xin mời nhị vị khách quan dùng trà.
Vừa nói hắn vừa rót ra hai chén và đặt một chén trước mặt họ Quan:
– Đây là thức mà bản điếm dành riêng cho thượng khách, nước là từ giang mạch Hàng Châu, khách quan chỉ nhắm một chút là là nhận ngay ra đó là Vũ Tiền Trà...
Vừa nói, hắn vừa rót ra một chén nữa đẩy tới trước mặt Giang Hàn Thanh, đôi mắt hắn liếc một cái thật nhe.....
Giang Hàn Thanh rúng động...
Đôi mắt của tên tiểu nhị có một nét vô cùng đặc biệt, tròng trắng ít hơn tròng đen nhiều, đen và trắng thật phân minh...
Một đôi mắt chỉ cần nhìn thấy một lần là không làm sao quên được.
Giang Hàn Thanh nhận ra đôi mắt thật quen.
Nhưng nhất thời không biết là đã gặp đôi mắt ấy ở chỗ nào....?
Hắn còn đang bàng hoàng thì nghe một giọng nói như muỗi kêu nhưng rất rõ ràng:
– Hãy mau uống chén trà.
Tuy tiếng được thu lại trong một phương pháp đặc biệt nhưng Giang Hàn Thanh vẫn nhận ra dễ dàng giọng nói của Đào Ngọc Lan, hắn thấy còn rúng động hơn nữa.
Tay bưng chén trà mà mắt cứ ngó tên tiểu nhi.....
Đúng là Đào Ngọc Lan chứ còn ai vào đây nữa??
Tên tiểu nhị háy háy mắt:
– Khách quan có cần chi xin cứ bảo cho?
Giang Hàn Thanh chưa biết như thế nào thì gã Quan phó đường chủ đã khoát tay:

– Không, không cần thêm gì nữa cả.
Tên tiểu nhị vâng dạ luôn miệng và lui ra ngoài một cách khá nhanh, luôn tay khẽ gài then cửa.
Giang Hàn Thanh nhìn theo mà trong lòng hết sức băn khoăn...
Nàng cải trang làm tên tiểu nhị trong khách điếm này để làm gì?
Trong chén trà của chàng, nàng đã bỏ chất giải Phiêu Hương Cân?
Nếu không phải thì sao nàng lại dùng phương pháp truyền âm nhập mật thúc chàng uống chén trà ấy?
Và hắn lại thấy rằng qua những hành động vừa rồi của cả hai tên hình như họ đang đối phó với nhau, tự nhiên chưa thấy manh nha ý ố, nhưng chuyện giải chất thuốc cho mình có thể khôi phục công lực là điều rất cần thiết ngay lúc bây giờ, rồi sau đó mới tính sau.
Hắn cầm chén trà lên uống từng hớp một.
Là một kẻ lão luyện giang hồ, gã Phó đường chủ họ Quan cũng nâng chén trà nhưng hắn không uống vội, hắn nhìn trân trân vào đáy chén như tìm kiếm một vật gì...
Hắc chậm chậm đưa lên mũi ngửi và khẽ gật đầu:
– Khá, trà này đúng là Bao Long Tỉnh đây.
Nói xong hắn kề môi và nhấp một ngụm nhỏ...
Giang Hàn Thanh nhận ngay ra kẻ đối diện là một con người đích xác là có nhiều cơ trí vì không lạ gì Đơn đường chủ lại phái hắn theo giám thị mình...
Hắn uống một hơi cạn chén trà và che miệng ngáp:
– Quan phó đường chủ không mệt à? Tại hạ mỏi quá chắn cần nghỉ sớm.
Gã Phó đường chủ họ Quan vội nói:
– Vâng, vâng, xin Giang nhị công tử cứ tự nhiên, chiều hôm nay chúng ta còn phải đi thêm một đoạn đường nữa đấy....
Giang Hàn Thanh không muốn nói gì nhiều, hắn để nguyên quần áo nằm ngay trên giường và trong bụng đoán chắc rằng Đào Ngọc Lan đã giả dạng đến đây thì nhất định trong chén trà đó chính là thuốc giải.
Vì thế khi nằm xuống, Giang Hàn Thanh cố ý quay lưng về phía gã Phó đường chủ họ Quan âm thầm vận khí...
Từ lúc ở Bạch Vân Quan được uống Tuyết Chí Đang, công lực của Giang Hàn Thanh tinh tiến rất nhanh, cho nên khi đã điều hành được chân khí thì những trọng huyệt bị người đạo sĩ áo xanh điểm ngày hôm qua đều tự giải như không.
Thấy Giang Hàn Thanh để cả quần áo lên nằm, gã Phó đường chủ họ Quan cho rằng suốt ngày đêm không ngủ nên hắn bị mệt mỏi, thêm vào đó lại bị điểm vào nhiều trọng huyệt, khí huyết không thông càng làm cho hắn thêm uể oải, vì thế gã Phó đường chủ cũng không cần chú ý, cứ ngồi tĩnh tọa hành công.

Đến khoảng giữa trưa, tên ăn vận theo lối tiêu đầu đi vào mời hai người dùng cơm. Giang Hàn Thanh và gã Phó đường chủ theo chân ra ngoài thì đã thấy giữa đại sảnh bày một tiệc khá là thịnh soạn.
Đơn đường chủ mời mọi người vào tiệc và chính tay rót đầy chén rượu nâng lên nói với Giang Hàn Thanh:
– Lão phu xin kính Giang nhị công tử một chén này.
Giang Hàn Thanh đã hoàn toàn khôi phục công lực, trong lòng không còn một chút lo lắng gì nên nâng chén mỉm cười:
– Không dám, tại hạ xin kính đường chủ trước.
Hai người cùng nâng chén uống cạn một hơi.
Nhân cơ hội thuận tiện, Giang Hàn Thanh hỏi gióng:
– Rất hân hạnh được cùng Đường Chủ đối ẩm, tại hạ vô cùng vinh dự, chỉ có điều tại hạ vẫn còn chưa biết quý tánh tôn danh của Đường chủ.
Đơn đường chủ nói:
– Lão phu là Đơn Hiểu Thiên.
Và đưa tay giới thiệu luôn tên Phó đường chủ và tên ăn vận theo lối tiêu đầu:
– Phó đường chủ Quan Quân Võ, còn vị này là Hương Chủ Phốc Đại Nguyên.
Không biết hắn nói tên thật hay tên giả, nhưng Giang Hàn Thanh cũng vòng tay:
– Hân hạnh, họ Giang này đã được nghe qua.
Vừa nói hắn vừa châm rượu kính mời hai họ Quan, Phốc mỗi người một chén.
Đơn Hiểu Thiên nói:
– Theo lão phu này thì Giang nhị công tử là người tửu lượng rất khá nhưng buổi chiều nay chúng ta còn phải lên đường, vì vậy chỉ nên uống vừa phải, chờ cho đến nơi rồi chúng ta hãy cùng đối ẩm với nhau.
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ có chuyện thỉnh giáo cùng Đường chủ?
Đơn Hiểu Thiên hỏi:
– Chẳng hay Giang nhị công tử muốn hỏi chuyện chi?
Giang Hàn Thanh nói thật chậm:
– Chúng ta đã đi suốt đêm rồi, chẳng hay hiện tại Cốc chủ ở đâu?
Đơn Hiểu Thiên nói:
– Lão phu vâng mạng đi thỉnh Giang nhị công tử, còn Cốc chủ thì vẫn ở trong bản cốc.
Thấy hắn muốn trả lời quanh nên Giang Hàn Thanh mỉm cười hỏi tiếp:
– Nếu Đơn đường chủ có thể thì xin cho tại hạ biết Lưu Hương Cốc ở đâu?
Đơn Hiểu Thiên ngẫm nghĩ một hồi đáp:
– Giang nhị công tử, lão phu lẽ đâu dám chối từ, từ đây tới Lưu Hương Cốc

còn khoảng năm sáu ngày đường.
Giang Hàn Thanh làm thinh...
Ban đầu hắn tưởng Lưu Hương Cốc là một địa danh bí ẩn, nó là một nơi chỉ quanh quẩn, không ngờ họ lại nói đến năm sáu bảy ngày đường.
Năm sáu ngày đường có nghĩa là phải ngàn dặm.
Giang Hàn Thanh đang suy nghĩ, chợt bên ngoài có một gã đại hán áo xanh hớt hải bước vào.
Dáng đi của hắn nói lên có chuyện gì xảy ra quan trọng, và Phốc Đại Nguyên đã lật đật đứng lên hỏi nhỏ:
– Có chuyện gì thế?
Tên đại hán áo xanh cúi mặt thấp giọng:
– Trịnh lão lục sai tiểu nhân vào đây báo cáo, vừa rồi có một vị hòa thượng đi qua đi lại trước xe, dáng điệu có vẻ khả nghi....
Phốc Đại Nguyên cau mặt:
– Hòa thượng đi hóa duyên là chuyện quá thường, có gì mà phải hớt hải như thế?
Đi ra ngoài đi.
Tên đại hán áo xanh vâng vâng, nhưng hắn không đi mà lại nói:
– Bẩm Hương chủ, hòa thượng đó chẳng những đi qua đi lại mà còn dòm lén vào xe mình, dáng điệu của ông ta như là gian tế của đối phương...
Phốc Đại Nguyên cười nhẹ và khoát tay:
– Biết rồi, hãy ra ngoài.
Gã đại hán áo xanh lại cúi mình rồi đi ra ngoài cửa.
Khi Phốc Đại Nguyên nói chuyện với tên đại hán thuộc hạ, họ nói rất nhỏ nhưng Giang Hàn Thanh cũng lắng tai nghe không sót một tiếng nào, vị Đơn đường chủ tự nhiên cũng nghe thấy nhưng có lẽ vì ngại sự có mặt của Giang Hàn Thanh nên không hỏi lại.
Họ ăn cơm có vẻ hối hả, khi xong, Đơn Hiểu Thiên gọi tiểu nhị tính tiền phòng, luôn cả tiền ăn, hắn thưởng cho tiểu nhị một đỉnh bạc rồi cùng với Giang Hàn Thanh và Quan Quân Võ đi nhanh ra cửa.
Phốc Đại Nguyên đã chực sẵn ngoài cửa với một cỗ xe.
Giang Hàn Thanh quét đôi mắt tia thật nhanh khắp bốn bên, quả nhiên ở nơi ngã tư đường trước mặt, có một tăng nhân mặc áo màu tro xám đang đi qua đi lại.
Khi nhận ra Giang Hàn Thanh, nhà sư áo xám lật đật đi nhanh qua.
Đơn Hiểu Thiên liếc qua, môi hắn nở nụ cười bí hiểm...
Sau khi bốn người lên xe, Phốc Đại Nguyên nhảy lên ngồi kế bên tên đánh xe dặn nho nhỏ và cỗ xe lao nhanh về phía trước.
Cỗ xe đi càng lúc càng nhanh, Giang Hàn Thanh băn khoăn nghĩ ngợi xem chỗ nghỉ khi nãy thuộc vùng nào thì bây giờ với tốc độ xe phi nhanh như thế

chứng tỏ đã ra ngoài thị trấn.
Điều làm cho Giang Hàn Thanh thắc mắc nhiều hơn nhất là chuyện Đào Ngọc Lan giả dạng tên tiểu nhị, chuyện đó không phải chỉ có chuyện trao thuốc giải cho hắn mà thôi và nhất là lão hòa thượng đi lảng vảng trước cỗ xe khi nãy, lão này nhất định cũng là đồng bọn của nàng.
Vậy họ đang định làm gì?
Phải chăng đã bố trí mai phục giữa đường để giải thoát cho hắn?
Hành động của Đào Ngọc Lan cũng rất rõ ràng, sở dĩ nàng trao thuốc giải là muốn Giang Hàn Thanh hợp sức để đánh bại bọn Lưu Hương Cốc, đó cũng là chuyện mà hắn có nhiều suy nghĩ...
Cả hai phe, hắn đều chưa rõ ngọn ngành, chưa rõ lai lịch, hắn bị rơi vào tay họ thật là một chuyện mù mờ...
Bây giờ chỉ còn chờ họ đụng độ nhau, qua lời lẽ của họ thì họa hoằn mới có thể phân biệt được bên nào thiện ác.
Đã có chủ định, Giang Hàn Thanh nhắm mắt dựa vào thành cỗ xe cố dưỡng thần và bên ngoài làm như chờ sự việc đến đâu hay đó...
Hắn nghĩ chắc cũng chừng ngoài mười dặm là sẽ gặp phục binh của Đào Ngọc Lan, thế nhưng đi đã mười mấy dặm vẫn không có gì động tĩnh...
Chuyện đó càng làm cho Giang Hàn Thanh băn khoăn hết sức, nhưng hắn nghĩ chắc chắn thế nào cánh của Đào Ngọc Lan và lão già áo xanh cũng không thể làm ngơ....
Khi xe đi thêm được một khoảng nữa chợt nghe phía trước Phốc Đại Nguyên khẽ gọi:
– Quan phó đường chủ, phía núi đá trước mặt có hai nhà sư áo xám, họ đang ngồi như chờ đợi....
Quan Quân Võ ầm ừ:
– Ai không đụng ta thì ta không đụng họ.
Phốc Đại Nguyên lại thấp giọng:
– Họ đứng cả rồi kìa.
Hắn vừa nói dứt thì đã có tiếng quát liền theo:
– Dừng xe lại.
Chân ngựa chồm lên, cỗ xe chao qua và đứng lại.
Tiếng quát lại vang lên... nhưng đó là tiếng quát của Phốc Đại Nguyên:
– Hai lão hòa thượng kia, bộ đui cả rồi sao mà lại cản giữa đường như thế?
Giọng nói của nhà sư trầm trầm:
– Sao vừa mở miệng ra mà thí chủ lại chửi rủa người như thế? Bần đạo vâng mạng chờ đợi nơi đây đã lâu rồi.
Phốc Đại Nguyên quát lớn:
– Phụng mạng của ai?
Vị tăng nhân nói:

– Bần tăng là môn hạ Thiếu Lâm.
Phốc Đại Nguyên cười nhạt:
– Thiếu Lâm hòa thượng cũng chưa chắc đã có thể mang danh hiệu để dọa được ai đâu!
Ngồi trong xe, Đơn Hiểu Thiên trầm giọng:
– Quan Phó đường chủ hãy xuống xem.
Quan Quân Võ nhảy xuống, thấy hai vị tăng nhân này đều đứng về một phía trái, hắn biết ngay họ hãy còn nữa chứ không phải hai người.
Phốc Đại Nguyên vòng tay trước mặt họ Quan:
– Phó đường chủ chắc đã có nghe? Hai nhà sư này cản lối....
Quan Quân Võ lạnh lùng:
– Nhị vị hòa thượng có chuyện chi?
Nhà sư đứng bên trái chấp tay:
– Bần tăng vâng lệnh Trụ Trì nghênh đón đại giá của chư vị tại đây.
Quan Quân Võ hỏi:
– Trụ Trì của nhị vị Ở đâu?
Nhà sư nói:
– Thí chủ hãy đợi một chút, có lẽ Trụ Trì của chúng tôi sẽ đến bây giờ.
Ngay lúc đó từ trong ven rừng có một vị lão ni và hai lão tăng chầm chậm bước tới.
Theo sau còn có một trung niên đại hán và hai nhà sư áo xám.
Quan Quân Võ cau mày....
Hắn thắc mắc không hiểu những người này làm sao nghe được tin tức mà chặn đón tại đây?
Bởi vì họ là Vô Trần sư thái, Pháp Thắng đại sư và người trung niên đó là Nghiêm Tú Hiệp...
Chỉ có điều hơi lạ là thêm vào đó còn có vị lão tăng là Thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm:
Giác Minh thiền sư, một cao thủ nhất nhì của Thiếu Lâm Tự.
Vô Trần sư thái đưa đôi mắt như điện lạnh vào cỗ xe và cuối cùng nhìn thẳng vào mặt Quan Quân Võ:
– Các người ở Kim Lăng đến đây phải không?
Quan Quân Võ cũng đáp bằng một giọng lạnh lùng:
– Đúng.
Vô Trần sư thái hỏi:
– Ai ở trên xe?
Quan Quân Võ hỏi lại:
– Sư thái là Am Chủ Tử Trúc Am đấy chứ?
Hơi ngạc nhiên về chuyện phát giác chính danh của đối phương nhưng Vô Trần sư thái vẫn thản nhiên:

– Ta hỏi ai ở trên xe?
Quan Quân Võ đáp:
– Đơn đường chủ của tệ Cốc.
Vô Trần sư thái gằn giọng:
– Gọi hắn xuống cho ta.
Quan Quân Võ mỉm cười:
– Bằng vào một câu nói đó của sư thái, Đơn đường chủ của ta không xuống chắc không được đấy chứ?
Vô Trần sư thái trầm giọng:
– Ngươi muốn gì?
Quan Quân Võ hỏi:
– Trước khi làm cái chuyện cản đường này chắc sư thái đã có thăm dò rồi chứ?
Vô Trần sư thái nói gằn từng tiếng:
– Đã biết rõ từng chi tiết một.
Quan Quân Võ ngạo nghễ:
– Tốt lắm... nhưng theo tại hạ một khi sư thái đã biết lai lịch của tệ Cốc thì thiết tưởng không nên cản đường như thế.
Vô Trần sư thái hỏi:
– Trong giang hồ biết bao nhiêu là bàng môn tà đạo, bần ni không hơi đâu mà đi tìm biết chuyện đó, bần ni chỉ nói trên xe....
Quan Quân Võ ngửa mặt cười sằng sặc:
– Am Chủ nên biết rằng tệ Cốc không muốn cùng võ lâm đồng đạo kết oán gây thù, nhưng không vì thế mà nghĩ rằng tệ Cốc là thứ hay dở.
Vô Trần sư thái khẽ động tay áo rộng nhưng Giác Minh thiền sư chợt như nhớ ra một chuyện gì, vội quay qua dùng "Truyền Âm Nhập Mật" nói với Giác Thắng đại sư mấy câu....
Giác Thắng đại sư tái mặt và vội vàng lướt tới chấp tay:
– Bần tăng muốn thỉnh giáo....
Chẳng hay thí chủ là bậc cao nhân thuộc môn phái nào thế?
Quan Quân Võ chưa kịp đáp thì bên sau hắn có giọng trầm trầm thế trả lời:
– "Lưu Hương Cốc".
Giác Thắng đại sư vừa nhận ra người trả lời ấy là một lão già một mắt từ trên xe bước xuống, thì ra là Đơn Hiểu Thiên đã nói tiếp:
– Lão phu tưởng đâu bọn cướp đường cướp xá không ngờ lại là chư vị cao nhân của Thiếu Lâm và Nga My, thật vô cùng hạnh ngộ.
Giác Minh thiền sư giật mình khi nghe Đơn Hiểu Thiên nói đến ba tiếng "Lưu Hương Cốc"...
Đúng là dự đoán của ông ta không sai một chút nào....
Riêng Giác Thắng đại sư thì còn đang bận suy nghĩ về thân pháp của đối

phương, ông ta cảm thấy người chột mắt này có một thân pháp vừa nhanh vừa nhẹ vì đứng gần như thế mà hắn xuống xe bao giờ không ai hay biết...
Và nhà sư già vội vòng tay:
– A di đà phật, thí chủ quả thật cao minh, chẳng hay lão thí chủ cao danh quý tánh là gì?
Giác Minh thiền sư chặn nói:
– Vị thí chủ đây là Đơn Hiểu Thiên đại hiệp, người mà uy danh chấn động toàn giải Thiểm Xuyên, sư đệ không nên thất lễ với người.
Giác Thắng đại sư chấn động...
Nhưng điều làm cho ông ta lấy làm lạ là "Độc Nhãn Diêm La" Đơn Hiểu Thiên, một người đã từng làm rung chuyển cả Thiểm Tây và Tứ Xuyên mà sao lại đi làm một Đường Chủ cho Lưu Hương Cốc?
Ông ta lật đật vòng tay:
– Bần tăng xin thất lễ, vì chỉ mộ danh chứ chưa từng được diện kiến với Đơn đại hiệp bao giờ.
Từ nãy giờ vẫn ngồi trên yên ngựa một cách an nhàn, Giang Hàn Thanh cũng bắt đầu rúng động...
Bây giờ thì hắn mới biết tên Đơn Hiểu Thiên là tên thật và là tên của một nhân vật đã thành danh.
Riêng Đơn Hiểu Thiên chỉ cười nhẹ và đáp lời:
– Thiếu Lâm và Nga My là lãnh tụ toàn thể võ lâm, riêng tam vị đại sư cũng là người đức cao vọng trọng, vì thế nên lão phu muốn thỉnh giáo chẳng hay cả ba vị cùng một lúc làm cái chuyện cản đường này là với mục đích ra sao, xin chư vị vui lòng cho lão phu biết rõ?
Vô Trần sư thái nói:
– Được lắm, Đơn đại hiệp đã hỏi thì chúng tôi cũng nói thẳng chứ không việc gì phải dấu, nhưng trước nhất xin Đơn đại hiệp cho biết chẳng hay trên xe này có mặt Giang Hàn Thanh, người con thứ hai của Giang Thượng Phong đấy không?
Đơn Hiểu Thiên nhẹ gật đầu:
– Đúng, Giang nhị công tử đang có mặt trên cỗ xe này.
Vô Trần sư thái cũng gật gù:
– Hay lắm, có lẽ Đơn đại hiệp cũng đã có nghe vừa rồi đã xảy ra một vụ án dâm sát tại Tử Trúc Am đấy chứ?
Đơn Hiểu Thiên nói:
– Mấy ngày gần đây, tại hạ cũng có nghe qua.
Vô Trần sư thái hỏi luôn:
– Theo Đơn đại hiệp thì đồ tôn của bần ni bị kẻ ác dâm sát như thế thì đối với hung thủ có nên giết hay không?
Đơn Hiểu Thiên điềm đạm:

– Sư thái đã vì đồ đệ mà báo cừu, tự nhiên là chuyện nên làm lắm chứ sao không.
Vô Trần sư thái gật đầu:
– Như vậy thì thật tốt biết bao! Vậy xin Đơn đại hiệp hãy vui lòng giao Giang Hàn Thanh lại cho bần ni xử lý.
Đơn Hiểu Thiên bật cười ha hả:
– Câu chuyện về huyết án tại Tử Trúc Am, thật tình tại hạ không biết rõ nội tình, vì thế cho nên không bao giờ dám có sự phê phán hồ đồ vì thế cho nên nếu sư thái muốn tìm Giang nhị công tử thì tại hạ cũng không dám cản, chỉ có điều tại hạ đang mang trong mình một trọng trách của tệ Cốc chủ giao cho là phải thỉnh cho kỳ được Giang nhị công tử...
Vô Trần sư thái trầm giọng:
– Bần ni không cần phải biết những chuyện không đâu như thế. Bây giờ chỉ biết đã có hắn trên xe thì Đơn đại hiệp phải giao lại cho bần ni....
Con mắt một của Đơn Hiểu Thiên vụt chiếu ngời:
– Lời của Sư thái sợ e rằng đã quá sai rồi, tại hạ phụng mệnh đi đón khách, nếu sư thái muốn tìm Giang nhị công tử thì chắc không thể tìm ở chỗ này.
Vô Trần sư thái giận dữ thét lên:
– Sự kiên nhẫn của bần ni có hạn, nếu Đơn đại hiệp không muốn biến cuộc nói chuyện hòa hoãn này thành bãi chiến trường thì xin hãy giao ngay Giang Hàn Thanh cho bần ni.
Gương mặt của Đơn Hiểu Thiên cũng từ từ tái lại:
– Đây là chủ ý của một mình sư thái hay là chủ đích chung của sư thái với phái Thiếu Lâm.
Vô Trần sư thái rít lên :
– Giả sử đây chỉ là ý kiến của bần ni thì Đơn đại hiệp tính sao?
Giác Thắng đại sư lật đật chấp tay:
– A di đà phật, còn có việc mà chắc Đơn đại hiệp hãy còn chưa biết là vấn đề ngộ nạn của Nghiêm Tú Cô vốn là lệnh muội của tiểu đồ nên bần tăng cũng mà khó đứng ra ngoài vòng.
Giác Minh thiền sư cũng vội nói theo:
– Vâng, Nghiêm Tú Hiệp đây chính là đồ đệ của bần tăng.
Mọi chuyện bây giờ thì đã rõ ràng là đã cùng chung một ý và tự nhiên chuyện động thủ ắt phải xảy ra....
Giác Minh thiền sư lại là Thủ Tọa của La Hán Đường, lời nói của ông ta giản dị hơn ai hết.
Trong khi chưa ai có ý kiến gì khác nữa thì chợt nghe từ trong xe nổi lên một giọng cười ngạo nghễ và Giang Hàn Thanh chầm chậm bước xuống vòng tay:
– Họ Giang này xin ra mặt, chẳng hay bây giờ ba vị cao tăng xử lý như thế

nào?
Đơn Hiểu Thiên giật nảy mình...
Rõ ràng trước khi xuống xe ông ta đã điểm vào người của Giang Hàn Thanh hai yếu huyệt, thế mà tại sao hắn lại có thể tự giải một cách dễ dàng như thế?
Vô Trần sư thái vừa thấy mặt Giang Hàn Thanh thì đã nhích lên quát lớn:
– Dâm tặc, còn chưa bó tay chịu trói hay sao?
Giang Hàn Thanh mỉm cười, tia mắt hắn quét khắp xung quanh và cuối cùng chạm thẳng vào mặt của Vô Trần sư thái:
– Sư Thái muốn tìm họ Giang này hay là tìm hung thủ về huyết án ở Tử Trúc Am?
Vô Trần sư thái giận dữ:
– Ngươi là dâm tặc, ngươi là hung thủ, tự nhiên bọn ta đến tìm ngươi.
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng ung dung:
– Chư vị hết thảy đều là các bậc đức cao vọng trọng, nếu muốn tìm họ Giang này thì tại hạ đang đứng ở trước mặt chư vị đây, còn nếu muốn tìm hung thủ huyết án Tử Trúc Am mà lại đi hỏi tại hạ thì quả thật chư vị đã lầm.
Vô Trần sư thái rít lớn:
– Câm miệng lại, đại đệ tử của ta là Liễu Nhân đã chứng kiến tận mắt chuyện làm dâm ác của ngươi, thế mà ngươi còn muốn chối nữa à?
Giang Hàn Thanh cười:
– Đừng nói chi là lệnh cao đồ mà tại hạ muốn biết chính lão sư đây và vị Giác Thắng đại sư đây, khi hội kiến với con người tại Quỷ Liễm Thành, nhị vị có từng quan sát kỹ hay chưa? Nhị vị có nhận ra con người giả mạo?
Nhắc tới Quỷ Liễm Thành, Vô Trần sư thái càng thêm giận dữ:
– Ta đã sống trọn một đời chứ đâu phải con nít mà ngươi hòng tráo trở?
Giang Hàn Thanh vẫn thản nhiên:
– Đó chính là một điều đáng tiếc, chính vì niên kỷ cao trường như sư thái mà lại để cho kẻ vô danh lừa gạt.
Là một nhân vật coi như thay mặt Phương Trượng Thiếu Lâm lâm xử giang hồ, bằng vào con mắt của Giác Minh thiền sư, Giang Hàn Thanh không thể là một con người tà đạo, cho nên khi nghe hắn nói, ông vội vã chấp tay:
– Bằng vào lý lẽ của Giang thí chủ, bần tăng nghĩ rằng nhất định thí chủ đã biết kẻ giả mạo ấy là ai rồi chứ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ tuy chưa biết rõ lai lịch đối phương, nhưng cũng đã biết qua đại khái.
Giác Minh thiền sư chắp tay:
– A di đà phật, chẳng hay thí chủ có thể nói cho nghe?
Giang Hàn Thanh nói:
– Chắc các vị đã có nghe chuyện Mai Hoa Lệnh Chủ tấn công Hoài Dương

tiêu cục và Thanh Kỳ Lệnh Chủ uy hiếp Hà Bắc Lý Gia tại Bạch Vân Quan rồi chứ?
Vô Trần sư thái hừ hừ trong cổ:
– Chuyện đó ăn thua gì đến chuyện của ngươi chứ?
Không màng đến bà ta, Giang Hàn Thanh nói tiếp:
– Bên trên của hai tên Mai Hoa Lệnh Chủ và Thanh Kỳ Lệnh Chủ hãy còn những người chủ sử, hành động của họ rất là bí mật và dưới tay của họ đang chiêu tập khá nhiều cao thủ võ lâm...
Giác Minh, Giác Thắng đại sư và Vô Trần sư thái lắng nghe chứ không phản ứng và Giang Hàn Thanh cứ nói luôn:
– Lúc lão đại sư và lão sư thái hội kiến tại Quỷ Liễm Thành thì tại hạ đang ẩn mình tại đó và khi tên giả mạo bỏ chạy thì tại hạ rượt theo đến Long Đàm, nhưng lại bị đối phương dùng mê hương bắt được cho đến khi Đơn đường chủ đây cho người đến cứu....
Giác Minh thiền sư chận hỏi:
– Nhưng Giang thí chủ đã có nói nói rằng biết được ít nhiều lai lịch của ho.....
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Vâng, chủ nhân của tòa lâu đài nơi Long Đàm ấy là một lão già áo xanh người này dụ tại hạ về đầu với chức Hộ Pháp...
Giác Minh thiền sư rúng động:
– Họ có nói môn phái của họ cho Giang thí chủ biết chứ?
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Họ không chịu nói và về chuyện lịnh đồ của lão sư thái đây bị giết thì tại hạ biết không phải là... dâm sát.
Vô Trần sư thái quắc mắt:
– Không phải dâm sát thì là gì chứ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Nghiêm cô nương chết vì nguyên nhân bội phản sư môn đối với ho.....
Giang Hàn Thanh nói chưa dứt thì Nghiêm Tú Hiệp đã quát lên:
– Khốn khiếp, hãy câm miệng lại. Em gái ta đầu nhập vào môn phái của bọn đó từ bao giờ? Ngươi mong đặt chuyện để chạy tội đấy à?
Liễu Nhân đạo cô đứng kế bên Vô Trần sư thái khi nghe những câu đối đáp vừa qua chợt hé nở một nụ cười kín đáo, nhưng không ai để ý nên không nhận thấy mà dù có nhận thấy thì cũng rất khó phân biệt được đó là phản ứng như thế nào....
Vô Trần sư thái thì đanh mặt lại nói với Giác Minh thiền sư:
– Tên khốn khiếp đó là một tên xảo tự, xin đại sư đừng nghe hắn.
Giang Hàn Thanh gặn hỏi:
– Tại hạ nói sai ở chỗ nào?

Vô Trần sư thái cười nhạt:
– Long Đàm ở gần đây, nơi đó chỉ có một tòa lâu đài, nó vốn là sản nghiệp của Trấn Viễn Tiêu Cục, làm sao lại biến thành sào huyệt của bọn gian manh? Nội một chuyện đó đã làm cho không ai tin nổi.
Pháp Thắng đại sư khẽ gật đầu:
– Lão sư thái nói đúng. Long Đàm là một thôn lạc nhỏ nhoi, cư dân ở đó đã ít mà lại toàn là bọn nông phu, tòa lâu đài đó là của Long Hổ Tiên Vạn Trấn Sơn dành để khi tuổi già lui về ẩn dật, ngay bây giờ thì hãy còn bỏ trống.
Vô Trần sư thái nói liền theo:
– Chuyện thứ hai là Nghiêm Tú Cô vốn là một cô gái nhu mỳ, từ khi đầu nhập môn hạ bần ni thì tối ngày không ra khỏi cửa, làm sao lại có chuyện dính líu với bọn cướp mà nói chuyện phản đồ? Chính tay này bày điều để đánh lạc hướng đấy.
Vừa nói, bà ta vừa xăm mình tới....
Ngay lúc ấy, từ trong ven rừng chợt có tiếng lanh lảnh:
– Hắn nói đúng chứ không phải đặt điều.
Mọi người quay lại thấy một thư sinh áo xanh chầm chậm bước ra.
Con người ấy có một dáng dấp khá to lớn, mi thanh mục tú, hắn đi ra bằng những bước thong dong chắn nịch...
Tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình...
Lại thêm một Giang Hàn Thanh xuất hiện!
Cả hai người, cả hai Giang Hàn Thanh từ dáng vóc, tướng đi, giọng nói cho đến thần sắc đều y hệt như nhau, không một ai phân biệt được người nào thật, người nào giả...
Chẳng những chuyện xảy ra đã làm cho bọn Giác Minh, Giác Thắng và Vô Trần sư thái tái mặt mà luôn cả bọn Lưu Hương Cốc cũng giật mình.
Chỉ có Giang Hàn Thanh thì vẫn thản nhiên, hắn nhận rõ người giả mạo hắn chính là Đào Ngọc Lan, cô gái đã giả mạo hắn đối diện với bọn Vô Trần sư thái ở Quỷ Liễm Thành.
Vô Trần sư thái quắc mắt nhìn chầm chậm vào Giang Hàn Thanh giả hỏi:
– Ngươi là ai?
Giang Hàn Thanh giả mỉm cười:
– Giang Hàn Thanh, người con trai thứ của Giang Thượng Phong chứ còn gì nữa?
Hắn cười để lộ hai hàm răng như ngọc, và hai môi mọng đỏ phản chiếu ánh nắng làm cho vẻ mặt của hắn như vầng trăng sáng chói.
Vô Trần sư thái trừng trừng đôi mắt:
– Nghiêm Tú Cô do ngươi giết phải không?
Giang Hàn Thanh vặn lại:
– Tại sao lại biết là tôi giết?

Không dằn được nữa, Vô Trần sư thái gầm lên:
– Ta sẽ đâm nát thây ngươi....
Bàn tay gân gốc của bà ta cất lên thật le.....
Trong cơn giận dữ, chưởng lực tung ra gần như Vô Trần sư thái đã đem hết sức, chưởng ảnh chập chờn, chưởng phong quần quận tống thẳng vào mặt của Giang Hàn Thanh giả...
Hắn nhướng mặt cười khảy:
– Lão ni cô, sao bà lại nóng nảy như thế...
Ống tay của hắn nhẹ phất lên khi câu nói hãy còn bỏ lửng...
Tất cả những người có mặt đều biết rõ Vô Trần sư thái vốn là sư thái của Chưởng Môn phái Nga My, hiện tại trên giang hồ bà ta thuộc hàng cao thủ nhất nhì, cho dù các phái Chưởng môn nhân cũng phải có nhiều nhân nhượng...
Cho nên bây giờ thấy bà ta nổi nóng, họ biết sự việc sẽ mang đến một hậu quả không lành cho Giang Hàn Thanh và nhất là khi thấy hắn chỉ phất nhẹ cánh tay áo bằng một dáng cách coi địch như không thì họ càng quả quyết là hắn sẽ không toàn mạng...
Nhưng chuyện lại ra ngoài ý nghĩa, cái phất ống tay của Giang Hàn Thanh giả thật nhẹ nhàng nhưng tiềm lực lại vô cùng khủng khiếp. Chỉ nghe tiếng một tiếng dội lùng bùng là Vô Trần sư thái đã thối lui ba bốn bước...
Bị Giang Hàn Thanh giả hóa giải chưởng lực, cho đến lúc bị dội thối lui....
Vô Trần sư thái giật mình đứng lại trố mắt sững sờ...
Có lẽ trong đời, đây là lần thứ nhất bà ta bị một người trẻ tuổi đánh dội như thế đấy.
Chính Giang Hàn Thanh đứng ngoài cũng cực kỳ kinh ngạc, hắn không ngờ Đào Ngọc Lan lại có một trình độ võ công cao đến mức như thế...
Từ trước hắn chỉ nghĩ nàng chuyên dùng loại thuốc làm tiêu tan công lực đối phương để thừa cơ thủ thắng, bây giờ mới nhận ra rằng ngoài việc ám toán, võ công và nội lực của nàng cũng khá kinh người.
Giác Thắng đại sư quay lại nói nhỏ với Giác Minh:
– Sư huynh có nhận được lai lịch về thủ pháp của hắn hay không?
Giác Minh thiền sư nghiêm giọng:
– Nếu không lầm thì đây là "Tiếp dẫn thần Công" của Phật môn...
Giác Thắng đại sư cau mặt:
– Lại là thần công Phật môn, hắn...
Ông ta nói chưa dứt thì Giác Minh thiền sư đã bước vội về phía trước...
Bị phản đòn do chính chưởng lực của mình làm cho xính vính, Vô Trần sư thái rút phắt thanh kiếm chỉ thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh giả, giọng bà ta giận đến phát run:
– Ta sẽ bầm thây....

Giác Minh thiền sư bước tới vòng tay:
– Xin lão thái sư hãy cho bần tăng nói vài lời hỏi vị thí chủ này....
Vô Trần sư thái hừ hừ hai ba tiếng:
– Đại sư hãy hỏi bị, nhưng nhất định bần ni phải giết hắn.
Từ lúc Giang Hàn Thanh bước xuống xe, Đơn Hiểu Thiên đã biết sẽ có nhiều diễn biến bất ngờ, ông ta xúc lực chờ đội, nhưng đến khi thấy Giang Hàn Thanh giả xuất hiện và nhất là khi hắn thi triển thần công thì con mắt một của họ Đơn càng lộ nhiều kinh di.....
Vị Đơn đường chủ hiểu ngay hậu quả thật vô cùng gay cấn vì nếu đây là tiền quân của đối phương mà võ công cao như thế thì hậu tập chắc chắn sẽ còn những nhân vật siêu phàm...
Cách hay nhất nảy ra trong lòng Đơn Hiểu Nhiên là cứ để cho bọn họ cấu xé với nhau, sau đó sẽ chọn con đường quyết định, vì thế nên ông ta dùng phương pháp Truyền âm nhập mật nói với Giang Hàn Thanh thật:
– Xin Giang nhị công tử hãy lui lại để cho họ thanh toán với nhau.
Giang Hàn Thanh mỉm cười nhưng vẫn đứng yên một chỗ.
Trong khi Đơn Hiểu Thiên nói với Giang Hàn Thanh thì Giác Minh thiền sư chấp tay nói với Giang Hàn Thanh giả:
– Thí chủ tài mạo quả thật bất phàm nhưng chẳng hay khi làm chuyện giả mạo Giang nhị công tử để giết đệ tử của Tử Trúc Am là thí chủ muốn dụng ý ra sao?
Giang Hàn Thanh giả mỉm cười:
– Tại hạ tìm Giang huynh có một cần, chư vị có gì cần xin để cho ngày khác vậy.
Giác Minh thiền sư nghiêm giọng:
– Nhân mạng là chuyện bằng trời, thí chủ muốn đi chắc không phải là chuyện dễ đâu....
Giang Hàn Thanh giả cau đôi mày thật sâu:
– Trong chư vị nếu ai nhận thấy có thể thắng được tại hạ thì mới nên nói câu đó.
Tự nhiên câu nói của hắn trước mặt vị Thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm và Vô Trần sư thái quả là một câu nói ngông cuồng, nhưng trên thực tế vừa rồi, khi chưởng lực của Vô Trần sư thái bị hóa giải một cách quá dễ dàng lại chứng tỏ rằng câu nói đó là câu nói thật.
Vô Trần sư thái giận xanh mặt:
– Hừ... để rồi xem, lão ni chưa từng thấy một người nào cuồng ngạo như thế ấy....
Giác Minh thiền sư vẻ mặt cũng có nhiều biến đổi, nhưng ông ta cố giữ giọng thản nhiên:
– Bần tăng cũng cảm thấy võ công của thí chủ không phải là tầm thường, rất

mong thí chủ hãy cho biết gia sư?
Giang Hàn Thanh giả chận nói:
– Tại hạ đang có rất nhiều chuyện phải làm nên không có thì giờ nhàn rỗi, và nhất là không thể đứng đây dài dòng nói chuyện về môn thừa.
Tuy là một cao tăng từng trải giang hồ nhưng trước một sự cự tuyệt không chút chi khách sáo như thế cũng đã làm cho Giác Minh thiền sư xạm mặt:
– Thí chủ nhỏ tuổi mà lời lẽ lớn lối quá, chắn thí chủ khinh thị bần tăng lắm nhỉ?
Giang Hàn Thanh giả nói:
– Nếu đại sư thấy cần dạy dỗ, xin cứ tận dụng võ công.
Giác Minh thiền sư nhịp nhịp cây thiền trượng và cất giọng cười ha hả:
– Thí chủ đã nói trắng ra như thế, chắc bần tăng bị buộc phải vâng lời.
Vô Trần sư thái lật đật nhích lên đưa tay ngăn lại:
– Xin đại sư nán lại, tên tiểu tử này xin hãy giao phó cho bần ni....
Ngay trong lúc ấy chợt nghe một giọng cười rổn rảng từ ven rừng vọng lại, giọng cười đã lớn mà lại còn cao vút kéo dài, mới phát ra nghe hình như xa lắm nhưng chỉ nháy mắt đã tới sát bên chứng tỏ người này có một khinh công thật tuyệt diệu....
Mọi người chưa nghe dứt tiếng cười thì một bóng người đã phóng tới nơi, y như một đóa lưu tinh từ trên mây xanh xoẹt xuống.
Một con người có vóc thân to lớn đềnh đàng, mặt đỏ, đó là một lão già lưng đeo trường kiếm uy nghi như một thiên thần.
Vừa thấy mặt lão già mặt đỏ, Nghiêm Tú Hiệp lật đật bước tới vòng tay:
– Điệt nhi xin kính mừng thúc phụ.
Những ai không biết mặt, nhưng thấy con người vừa nghe lời xưng hô của họ Nghiêm cũng đều biết ngay lão già mặt đỏ là con người đã từng làm rung động cả Giang Tây, hiện đang giữ chức vụ Tổng quản Thái Bình Bảo: "Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam...
Ông ta khi chấn vừa chạm đất là đã vòng tay:
– Lão sư thái, lão thiền sư, huynh đệ nghe tin vội vã đến đây, nhưng hình như hơi chậm...
Vô Trần sư thái và Giác Minh thiền sư lật đật chấp tay đáp lễ.
Vô Trần sư thái nhích lên nghiêm giọng:
– Nghiêm đại hiệp đến đây thật là hay, hung thủ giết Nghiêm Tú Cô đang bị chúng tôi chận lại....
Hồng Liễm Phán Quan đảo đôi mắt như điện chớp và hơi sững sờ:
– À... Đơn huynh cũng có mặt ở đây....
"Phán Quan" mà gặp "Diêm La" thật là chuyện quá tự nhiên, họ là những người thân cận!!
Thái Bình Bảo Chủ Tần Liễu Nhân là người đã được thiên hạ giang hồ mệnh

danh là báo phủ Tây Tần, năm xưa trong một chuyến nhàn du tham sơn thấy cảnh Lư Sơn quá đẹp nên dựng nghiệp ngay chân núi lấy tên là Thái Bình Bảo và "Hồng Liễm Phán Quan" nhậm chức Tổng quản cũng đã ngót hai mươi năm qua.
Tuy nhiên những ai từng qua lại Giang Tây, phàm là cao thủ giang hồ hết thảy đều biết mặt.
"Độc Nhãn Diêm La" Đơn Hiểu Thiên cũng vội vã vòng tay:
– Đã lâu Nghiêm lão ca vẫn mạnh.
Tia mắt của "Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam dời về phía Giang Hàn Thanh giả:
– Các hạ là Giang Hàn Thanh?
Giang Hàn Thanh giã hất mặt:
– Đúng, chính là tại hạ.
Thấy hai con người y hệt như nhau, Nghiêm Hữu Tam có hơi ngờ vực, ông ta chỉ Giang Hàn Thanh và hỏi:
– Thế còn người này là ai?
Giang Hàn Thanh giả cười nhẹ:
– Hắn cũng là... Giang Hàn Thanh.
Nghiêm Hữu Tam trừng mắt:
– Ngươi dám đùa giỡn với lão phu à...?
Cùng một lượt với câu nói, tay phải của ông ta vẫy lên, chưởng phong phủ tới ào ào....
Giang Hàn Thanh giả vẫn điềm nhiên đứng yên tại chỗ và tay hắn giơ lên chậm chạp, chưởng lực của Nghiêm Hữu Tam bị hóa giải ngay lập tức.
Nghiêm Hữu Tam rống lên:
– Ngươi phải chết...
Tiếng "Chết" kéo dài với thanh trường kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, y như một cái mống dài, mũi kiếm xỉa thẳng vào ngực đối phương.
Tính tình cũng giống như ngoài mặt, Nghiêm Hữu Tam là một con người như lửa đốt. Khi nghe đến ba chữ Giang Hàn Thanh là máu nóng đã trào lên, cho nên câu nói chọc tức của Giang Hàn Thanh giả như châm dầu vào lửa, ngọn kiếm trong tay của ông ta phóng ra vừa nhanh vừa mạnh, vừa chính xác, Vô Trần sư thái thấy thế đành phải thối lui.
Giang Hàn Thanh giả mỉm cười, hắn nghiêng mình về bên trái, cánh tay phải đưa lên theo thế "Bang Đảo Trường Hà" tung ra một tiềm lực bằng chưởng phong chặn lấy đà kiếm của Nghiêm Hữu Tam, đồng thời tay trái đánh luôn ba chưởng...
Tự nhiên ba chưởng đánh ra có trước có sau, nhưng vì nhanh quá nên đến mục tiêu công kích như cùng một lúc, thế đánh thật khó mà chống đỡ.
Cho dù đã từng gặp nhiều cao thủ qua nhiều trận lớn, nhưng trước thủ pháp

lạ lùng của Giang Hàn Thanh giả cũng làm cho Nghiêm Hữu Tam đâm ra hốt hoảng lật đật thu kiếm thối lui....
Tung hoành giang hồ đã ngót hai mươi năm nay, lần thứ nhất họ Nghiêm mới gặp một đối thủ trẻ tuổi mà nguy hiểm như thế ấy. Ông ta vừa sợ vừa tức giận vung mạnh thanh trường kiếm tạo thành một khối hào quang chụp phủ vào người Giang Hàn Thanh giả.
Những người có mặt đều cảm thấy rợn người, họ bây giờ mới thấy Hồng Liễm Phán Quan danh bất hư truyền.
Nhưng họ không còn thì giờ để suy nghĩ lâu hơn, vì chỉ thấy thân hình của Giang Hàn Thanh giả nhoáng lên, không ai nhận thấy hắn dùng thân pháp như thế nào mà đã thoát ngay ra khỏi làn kiếm quang khống chế...
Với thân pháp kỳ diệu của hắn không những thoát khỏi vòng kiếm quang của Nghiêm Hữu Tam mà lại còn đến sát mình của ông ta và bằng một cái đẩy tay thật nhanh, đầu ngón tay trỏ đã điểm ngay vào "Khúc Trì Huyệt" nơi tay cầm kiếm của họ Nghiêm.
Không còn cách nào thu thế để đỡ ngọn đòn ác kiểm ấy vì thế đánh đã hết đà và vì Giang Hàn Thanh giả tấn công chớp nhoáng, Nghiêm Hữu Tam cũng không dám chờ nhận cho rõ, vội vàng đạp mạnh hai chân nhảy ngược ra sau hơn bảy bước.
Giang Hàn Thanh giả không đuổi theo mặc dù coi như thắng thế, hắn quay qua phía Giang Hàn Thanh khẽ mỉm cười:
– Chúng ta đi thôi....
Và cũng không chờ Giang Hàn Thanh hồi đáp, hắn chụp lấy cổ tay họ Giang nhún chân phóng thẳng.
Chỉ một cái nhún mình, cả hai đã lao vút ra ngoài ba trượng.
Nghiêm Hữu Tam thét lên một tiếng bắn thẳng lên như một chiếc pháo thăng thiên và vẫn còn lưng chừng ở khoảng không, thanh kiếm của ông ta đã nhắm ngay đầu Giang Hàn Thanh giả xả xuống.
Vô Trần sư thái vẫy tay:
– Đuổi theo!!!
Giác Minh thiền sư ra hiệu cho Giác Thắng đại sư và Nghiêm Tú Hiệp, cả bọn cùng phóng theo một lượt.
Thanh kiếm của Nghiêm Hữu Tam vừa bứt tới, Giang Hàn Thanh giả vụt đứng hẳn lại, ống tay áo rộng phất mạnh lên đầu với đà kiếm vừa bay tới.
Đang đà xuống thật mạnh, Nghiêm Hữu Tam chợt nghe một luồng kình lực ào ào bứt tới và tiếp liền theo là thanh kiếm bị dạt ngang...
Thanh kiếm bị dạt cũng với một đà thật mạnh như lúc tấn công và cái rủi là Vô Trần sư thái vừa trờ tới....
Thân mình còn đang lơ lửng trên không gian, Nghiêm Hữu Tam không làm sao thu về kịp, lão chỉ kịp la lên:

– Sư Thái hãy coi chừng...
Người lao tới quá nhanh, thanh kiếm bị dạt vì kình lực lại quá mạnh, cả hai không làm sao tránh kịp, hai thanh kiếm chạm thẳng vào nhau lửa văng tung tóe, cả Vô Trần sư thái và Nghiêm Hữu Tam cùng dội bật ngửa ra sau.
Lúc đó thì Giác Minh thiền sư đã tràn tới trước mặt Giang Hàn Thanh giả, ông ta đưa tay chặn lại:
– Thí chủ hãy dừng lại.
Giang Hàn Thanh giả trầm giọng:
– Hãy tránh ra.
Hai chân hắn nhún mạnh, thân hình lao vút lên không, bàn tay phải hắn vung lên chỉ phong xé gió bay tới....
Tay trái của Giác Minh thiền sư khoát ngang chận ngọn chỉ phong của đối phương, tay phải vung cây thiền trượng chống mạnh đầu xuống đất theo thế "Hải Để Đăng Giao" tung mình nhảy tránh ra ngoài.
Thật sự đó là cái nhảy tránh theo người ngoài nhìn vào, nhưng đối với vị cao tăng Thiếu Lâm thì lại là một thế tấn công vô cùng lợi hại. Vì khi thân hình ông ta nhảy lên thì cây thiền trượng vụt quật ngang, một thế đánh lấy thủ làm công mà có lẽ chỉ khi nào gặp tay kình địch nhà sư già Thiếu Lâm mới mang ra áp dụng. Nó là chiêu số mà suốt đời ngang dọc giang hồ chưa một ai tránh nó chứ đừng nói đến chuyện có thể công nhiên đối kháng.
Sở dĩ Giác Minh phải dùng đến sai mà người ta thường gọi là sát thủ như thể là ông ta cảm thấy chỉ có cách đó mới mong ngăn chặn được Giang Hàn Thanh chứ không phải dùng nó để tiêu diệt đối phương, và qua một lúc quan sát kỹ càng nhà sư già Thiếu Lâm biết không khi nào hắn có thể chết vì chiêu đó của mình. Nhưng đồng thời ông ta cũng tự tin rằng bằng vào một chiêu như thế sẽ giữ được đối phương ở lại....
Giang Hàn Thanh giả không tránh mà cũng không đón đỡ, hắn chỉ nắm tay Giang Hàn Thanh và nói một cách thản nhiên:
– Chúng ta đi thôi....
Cùng một lúc với câu nói ngắn ngủi ấy, hắn nhún mình kéo theo cả Giang Hàn Thanh nhảy vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên, chân trái hắn đưa ra chịu ngay đầu trượng vừa đánh tới của Giác Minh Thiền Sư....
Hắn chỉ đưa chân ra chịu nhẹ chứ không tống mạnh, nhưng sức quét ngang của nhà sư Thiếu Lâm có một sức mạnh gồm sáu bảy trăm cân. Với sức mạnh đó đã bị Giang Hàn Thanh giả chịu chân vào để mượn đà, cho nên khi tầm trượng vừa qua thì cả hắn và Giang Hàn Thanh đã như hai con chim én thuận theo chiều gió vút mất vào rừng rậm...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 18
Không Phải Cô Gái Họ Đào

Cách thoát thân của Giang Hàn Thanh làm cho nhị vị cao tăng Thiếu Lâm khựng lại trố mắt sững sờ...
Giác Minh Thiền Sư chỉ nghe đầu trượng của mình gợn nhẹ y như đụng vào một hạt cát bay giữa không trung thì hai bóng xanh của đối phương đã bắn mất không còn thấy bóng dáng...
Thật là một chuyện không ai ngờ được, chính Giác Minh Thiền Sư cũng không ngờ ngọn trượng quét qua bằng một chiêu tuyệt học của mình lại chính là cách giúp cho đối phương đào thoát một cách dễ dàng...
Cuộc chiến kết thúc quá dị thường làm cho người cao đồ Thiếu Lâm há hốc mồm đứng như trời trồng một chỗ.
Riêng phần Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần sư thái sau khi chạm kiếm vào nhau cũng gần như hành động đồng thời, họ Nghiêm bị dội thối lui mấy bước khiến cho ông ta đỏ mặt nhưng sau khi nhận thấy đối phương đã đào thoát, ông ta vội quát lên:
– Đuổi theo!
Giác Minh Thiền Sư đưa tay uể oải:
– Thôi. Nghiêm đại hiệp không cần phải đuổi theo vô ích.
Vô Trần sư thái hằn học:
– Chứ để cho chúng thoát quá dễ dàng như thế à?
Giác Minh Thiền Sư chắp tay niệm phật:
– Nhị vị chưa rõ, võ công của vị Giang nhị công tử giả ấy không chừng hợp cả ba chúng ta lại cũng chưa chắc đã làm gì hắn được...
Ông ta thở ra và nói tiếp:
– Huống chi bây giờ có muốn theo cũng đã muộn rồi.
Quay lại thấy bọn "Độc Nhãn Diêm La" đã đi mất từ bao giờ, Giác Minh Thiền Sư hỏi người sư đệ:
– Lưu Hương Cốc đi cả rồi sao?
Giác Thắng đại sư chắp tay:
– Đơn lão thí chủ mới đi đây, tiểu đệ thấy cục diện không có gì đáng phải nói nhiều nên cứ để mặc tình ông ta xử trí.
Giác Minh Thiền Sư gật đầu:
– Như thế cũng hay.
Ngay lúc ấy chợt thấy một đại hán áo xanh từ xa bươn bả phóng tới và khi thấy Nghiêm Hữu Tam hắn lật đật cung kính vòng tay:
– Kính bẩm Nghiêm tổng quản, Kim Lăng có thư hỏa tốc xin tổng quản

duyệt khán.
Nghiêm Hữu Tam đọc nhanh lá thư và day qua nghiêm mặt nói với các vị tăng ni:
– Tại hạ vì có chuyện khẩn cấp, xin phép cáo từ.
Nói xong, ông ta ra hiệu cho tên thuộc hạ áo xanh băng mình đi thẳng.
Vô Trần sư thái vẫn đứng hầm hừ:
– Nếu cứ như tình thế này thì cái chết của đồ nhi tôi kể như phải bỏ qua sao chứ?
Giác Minh chắp tay:
– Xin lão sư thái bớt nóng, cứ theo bần tăng thì chuyện này nhất định phải có kế sách lâu dài, vì ngay bây giờ nguy cơ đối với giang hồ đang âm ỷ chứ không riêng một chuyện về thảm án của lệnh đồ đâu....
Giác Thắng đại sư cau mặt:
– Có phải sư huynh muốn nói đến đám Lưu Hương Cốc?
Giác Minh Thiền Sư lắc đầu:
– Trong một tháng trước đây, Lưu Hương Cốc có cho người đến diện kiến phương trượng, nội dung câu chuyện ngu huynh không được rõ. Chỉ khi ngu huynh xuống núi thì được phương trượng căn dặn rằng bất cứ trường hợp nào, tất cả môn hạ Thiếu Lâm cũng không nên chống đối với hành động của Lưu Hương Cốc...
Vô Trần sư thái mím môi cười nhạt...
Làm như không nghe thấy thái độ khó chịu ấy, Giác Minh Thiền Sư cứ thong thả nói tiếp:
– Đến nay, chuyện về người giả Giang Hàn Thanh đã chứng tỏ bên trong còn nhiều vấn đề phức tạp, bần tăng không dám tự mình quyết đoán mà cần phải về thỉnh thị cùng phương trượng.
Vô Trần sư thái thấy lực lượng viện trợ đã mặc nhiên đứng hẳn ngoài vòng, bà ta trầm giọng:
– Liễu Nhân, chúng ta đi!
Rồi không có một cử chỉ giã từ, người cao đồ Nga My dắt tên đệ tử bỏ đi một nước...
Giác Minh Thiền Sư nhìn theo khẽ lắc đầu....
Bị Giang Hàn Thanh giả kéo đi một đoạn khá xa, thấy đã đến lúc phải hỏi rõ ngọn ngành nên Giang Hàn Thanh dừng lại và thấp giọng:
– Cô nương có thể buông tay tôi ra để mình trao đổi vài câu chuyện...
Giang Hàn Thanh giả như bị một chuyện giật mình, cho nên vừa buông tay Giang Hàn Thanh và vừa nhìn xói vào mặt hắn:
– Nhị công tử...
Bắt gặp tia mắt đối phương, Giang Hàn Thanh cảm nghe toàn thân rung động hắn vội nhìn sang nơi khác hỏi:

– Đào cô nương định đưa tại hạ đến đâu?
Giang Hàn Thanh giả khẽ mím môi người lại rồi mỉm cười:
– Cái vị "Đào cô nương" mà nhị công tử cứ nhắc hoài ấy có phải là người bạn quần thoa tri kỷ của nhị công tử không nhỉ?
Bây giờ chuyện giật mình mới thật sự chuyển qua vẻ mặt của Giang Hàn Thanh, hắn trố mắt nhìn người đối diện:
– Chẳng lẽ... các hạ không phải là... là Đào cô nương?
Giang Hàn Thanh giả bật cười:
– Giang huynh hình như chỉ nhớ có mỗi một mình vị Đào cô nương đó thôi?...
huynh đệ không phải là... ý trung nhân Giang huynh đâu.
Giang Hàn Thanh đỏ mặt cúi đầu....
Bây giờ hắn mới thấy chuyện có hơi là lạ. Đào Ngọc Lan võ công tuy cũng có khá, nhưng hắn nhớ kỹ so với hắn, nàng hãy còn kém một bậc xa, thế nhưng đối với người này....
Khi nãy, Giang Hàn Thanh cứ để cho "Nàng" nắm tay dẫn đi là vì tính hiếu kỳ, muốn để xem nàng dẫn đi đâu cho nên hắn không vùng vẫy. Bây giờ nhớ lại, hắn đâm ra hoang mang, ví không hiểu vì hắn không vùng vẫy hay là nếu có chắc gì đã được thoái khỏi tay?
Hắn ngập ngừng hỏi lại:
– Chẳng hay.... các hạ là ai? Chuyện giả dạng tại hạ như thế là có ý gì?
Giang Hàn Thanh giả mỉm cười:
– Vừa rồi vì nhân có chuyện qua nơi ấy, huynh đệ thấy Giang huynh bị họ bao vây nên muốn cải trang để gỡ rối thế thôi....
Giang Hàn Thanh bán tín bán nghi, hắn buông một câu hỏi gióng:
– Như vậy là... Nhân huynh có biết tại hạ?
Giang Hàn Thanh giả cười:
– Giang nhị công tử là người mà hiệp nghĩa vang dội cả Kim Lăng thiên hạ ai mà chẳng biết? Huống chi tại hạ và công tử đã có dịp gặp qua....
Giang Hàn Thanh cố moi móc xem thời gian qua mình đã có gặp một người nào như thế, nhưng càng nghĩ hắn càng bối rối nên đành phải vòng tay ngượng ngập:
– Thật tình tại hạ đoản trí quá, xin huynh đài chỉ giáo cho....
Giang Hàn Thanh giả mỉm cười, hắn đưa tay gỡ mảnh gia mặt mỏng như giấy bạch...
Một bộ mặt như ngọc sáng hiện ra trước mặt và nụ cười rạng rỡ càng làm cho vẻ mặt người đối diện như ánh trăng rằm...
Qua một giây ngắn ngủi ngẩn ngơ, Giang Hàn Thanh lật đật bước tới nắm tay mừng rỡ:
– Đổng huynh, trời ơi, thế mà tiểu đệ không làm sao nhìn ra được!

Đúng là người thiếu niên áo trắng mà Giang Hàn Thanh gặp lúc vượt thuyền với lão lưng gù ở Hàn Châu, cũng chính là người đã tìm thuốc tận Đông Hải về cứu nạn ở Bạch Vân Quan lúc trước:
Người thiếu niên áo trắng Đổng Nhược Băng!
Bị nắm chặt hai tay, Đổng Nhược Băng ửng hồng sắc mặt:
– Giang huynh vẫn còn nhớ huynh đệ à? Tưởng đâu nhân huynh đã...
Hắn vụt nín ngang, hình như hắn cảm thấy lỡ lời....
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng cảm kích:
– Đại ân của nhân huynh, đệ làm sao dám quên được chứ!
Đổng Nhược Băng mỉm cười:
– Hai tiếng đại ân của nhân huynh nặng quá!
Giang Hàn Thanh nói:
– Hình như mình có duyên nhiều lắm, chính lúc ở Qua Châu, tuy chỉ lướt phớt ngang thuyền. Nhưng huynh đệ cảm thấy như đã bao nhiêu năm giao hữu.
Đổng Nhược Băng nghiêm mặt:
– Nhân huynh nói với cả một thực ý của tấm lòng đấy chứ?
Giang Hàn Thanh nghiêm mặt:
– Tiểu đệ không khi nào nói với ai bằng môi miếng bên ngoài.
Ánh mắt của Đổng Nhược Băng chớp chớp với nhiều cảm động:
– Chính tiểu đệ cũng cùng một ý nghĩ như nhân huynh, nhưng vì... tiểu đệ chưa tiện nói ra....
Giang Hàn Thanh cười:
– Như thế thật đúng là tuy mới quen, nhưng thâm tình như cố hữu....
Hắn ngửng mặt lên bắt gặp đôi mắt của Đổng Nhược Băng, cũng đôi mắt ấy nhưng cách đây mấy phút thật là đôi mắt uy nghiêm nhìn đến lạnh người, đến bây giờ thì khác hẳn. Giang Hàn Thanh cảm thấy tia mắt ấy đang vẫy đầy tình cảm, thứ cảm tình êm dịu dành cho bạn tâm tình...
Đáng lý có nhiều điều cần nói nhưng khi chạm vào đôi mắt của người bạn sơ giao, Giang Hàn Thanh vùng khựng lại quên cả những gì đang muốn nói từ nãy giờ...
Như cũng vừa nhận ra điều khác lạ từ khuôn mặt của người đối diện. Đổng Nhược Băng giật mình dời ánh mắt sang phía khác và mỉm cười:
– Hình như Giang huynh còn có những gì chưa nói hết lời?
Giang Hàn Thanh cũng như vừa thoát mộng, hắn nói thật nhanh như để khỏa lấp cái ngượng nghịu của mình:
– Quả thật tiểu đệ có chuyện muốn cùng nhân huynh thương lượng.
Đổng Nhược Băng nói:
– Có chi xin huynh cứ tự nhiên.
Giang Hàn Thanh lại ngập ngừng:

– Bằng ấy đại ân của Đổng huynh, thật tình tiểu đệ.....
Đổng Nhược Băng mỉm cười ngắt lời:
– Xin Giang huynh đừng nhắc đến chuyện ân nghĩa nữa, giúp nhau vốn quý ở tấm lòng, nếu chỉ nghĩ về ân nghĩa thì e rằng tầm thường quá đi chăng?
Giang Hàn Thanh gượng cười:
– Tiểu đệ cũng biết Đổng huynh là người trọng nghĩa, đáng lý đệ không nên nói những lời như thế. Song đó chỉ là thái độ đúng của tâm con người chịu ân phải thấy điều quan trọng... Đệ không phải có ý trèo cao, nhưng vị tình đã biết nhau nên rất muốn cùng với Đổng huynh kết nghĩa kim bằng. Chẳng hay tôn ý của Đổng huynh thấy được chăng?
Đổng Nhược Băng cắn môi trầm ngâm một chút rồi mỉm cười:
– Kiếp người hợp đây rồi tan đó, gặp được nhau vốn đã có duyên, huynh đài đã có mỹ ý như thế thì quả là chuyện mà đệ cầu mong lắm đấy.
Giang Hàn Thanh mừng ra mặt:
– Tiểu đệ từ ngày gặp được Đổng huynh thì đêm ngày mong ước, nếu được Đổng huynh chấp nhận giao tình thì quả là tam sinh hữu hạnh.
Đổng Nhược Băng mỉm cười, cầm tay Giang Hàn Thanh ra nơi sân trống, hai người bốc đất làm hương lạy tạ trời đất và cùng lạy nhau để kết nghĩa đệ huynh.
Giang Hàn Thanh đúng mười tám tuổi, Đổng Nhược Băng cũng mười tám tuổi, nhưng lớn hơn ba tháng, nên họ Đổng làm anh.
Đổng Nhược Băng mỉm cười:
– Lớn hơn ba tháng mà cũng là... đại ca nhỉ?
Giang Hàn Thanh nghiêm mặt vòng tay vái một vái thật dài:
– Tiểu đệ xin ra mắt đại ca.
Đổng Nhược Băng mỉm cười và vụt hỏi:
– Tiểu đệ..... hình như vị "Hồng phấn tri kỷ" Đào cô nương của hiền đệ đẹp lắm phải không?
Giang Hàn Thanh đỏ mặt:
– Đại ca chế nhạo tiểu đệ đấy à?
Đổng Nhược Băng nói:
– Ngu huynh đang nói chuyện đứng đắn với hiền đệ đấy chứ.
Giang Hàn Thanh nói:
– Vừa rồi tiểu đệ tưởng đại ca là Đào cô nương là vì nàng đã giả dạng tiểu đệ một lần rồi.... Tại Tử Trúc Am, nàng giả tiểu đệ để sát hại Nghiêm Tú Cô, tại Quỷ Liễm Thành nàng lại giả dạng tiểu đệ làm nhục Vô Trần sư thái và Giác Minh Thiền Sư, nhưng tiểu đệ kịp thời phát giác đuổi theo nàng đến Long Đàm, trong khi giao đấu bị nàng dùng Phiêu Hương Cân làm cho tê liệt nội công. Như vậy, nàng với tiểu đệ là địch chứ không phải là bạn...
Đổng Nhược Băng chớp mắt mỉm cười:

– Ngu huynh đang hỏi hiền đệ là có phải Đào cô nương đẹp lắm phải không?
Giang Hàn Thanh nói:
– Luận về tài sắc thì phải nhìn nhận là nàng rất đẹp, một vẻ đẹp vừa ngây thơ vừa hơi man rợ sắc sảo đa tình...
Đổng Nhược Băng sặc cười:
– Hình như nàng đối với hiền đệ có dành một mối tình khá là thắm thiết phải không?
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Họ là một môn phái thần bí lắm và cứ theo hành động của họ hình như toàn là chuyện gây rối giang hồ. Cô gái họ Đào ấy lúc đó vâng mạng khuyến dụ tiểu đệ về đầu nhập, nàng đã từng nói rằng trên đời này tất cả mọi người đối với họ nếu không phải là bạn thì là địch. Nếu không sống thì phải chết... tiểu đệ không đáp ứng yêu cầu thì tự nhiên là địch đối với nàng rồi.
Đổng Nhược Băng nói:
– Chỉ cần Đào cô nương đối với hiền đệ có nhiều cảm tình là được rồi. Cần gì phải biết họ là môn hạ của ai?... Chỉ tiếc một điều là sư phụ truyền lịnh cho ngu huynh phải về núi gấp, chứ nếu không thì ngu huynh sẽ cùng đi với hiền đệ gặp nàng một bận xem sao....
Giang Hàn Thanh trố mắt:
– Đại ca định đi ngay bây giờ à?
Đổng Nhược Băng gật đầu:
– Lệnh sư bảo ngu huynh về thì phải về ngay.
Giang Hàn Thanh buồn bã:
– Đại ca về núi lần này không biết đến bao giờ chúng ta mới gặp nhau.
Đổng Nhược Băng mỉm cười:
– Mau là một tháng, lâu nhất cũng chỉ chừng ba tháng, nhất định ngu huynh sẽ đi tìm hiền đệ.
Ngừng một giây, Đổng Nhược Băng nói thật thấp:
– Là môn hạ của Trúc Lão, võ nghệ của hiền đệ trong giang hồ ít có người đối thủ, chỉ có điều giang hồ hiện nay đã manh nha rối loạn, những ma đầu khét tiếng từ lâu ẩn phục cũng đã bắt đầu hư trương thanh thế. Những môn phái mà hiền để bảo là hơi thần bí đó rất có thể những do những tên ma đầu lợi hại giật dây....
Giang Hàn Thanh giật mình...
Những tiếng môn hạ của Trúc Lão mà Đổng Nhược Băng vừa nói làm cho hắn hoang mang...
Chính đến lúc giã biệt sau cùng này, Giang Hàn Thanh mới được gia sư tiết lộ danh hiệu, thế tại sao Đổng Nhược Băng lại biết một cách quá rõ ràng như thế?
Đổng Nhược Băng nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh và nở một nụ cười

ý nhị:
– Cứ theo ngu huynh đoán thì có thể họ chưa biết lai lịch về võ công của hiền đệ, chỉ vì thấy võ công của hiền đệ quá cao nên muốn kéo về phe phái họ, nhưng khuyến dụ tất nhiên là khó nên họ đã chọn Tử Trúc Am. Khi áp lực ép hiền đệ vào ngõ cụt là vì chuyện đó không phải chỉ là chuyện riêng nhà họ Nghiêm mà nó còn lây đến Nga My và Thiếu Lâm. Hai đại môn phái đó một khi đã nhắm vào hiền đệ để thanh toán thì nhất định hiền đệ sẽ không còm chỗ dung thân trong chốn giang hồ, mà một khi hiền đệ không còn đất đứng thì đó nhất định là phải gia nhập vào với họ.
Giang Hàn Thanh rúng động:
– Đại ca nói đúng lắm, chính chuyện quá rõ ràng như thế mà tiểu đệ cứ vẫn mơ hồ không hiểu nổi nguyên nhân...
Đổng Nhược Băng mỉm cười, hắn lấy trong mình ra một vật trao cho Giang Hàn Thanh và nói:
– Bởi vì lẽ đó nên ngu huynh thấy tốt hơn hết là hiền đệ từ đây không nên để lộ mặt thật của mình, ngu huynh đã có sẵn chiếc mặt nạ hóa trang này khéo lắm, hiền đệ nên dùng nó để ẩn mặt một thời gian.
Giang Hàn Thanh tiếp lấy thì thấy đó là chiếc mặt nạ mỏng tanh cuốn lại chỉ còn một lọn gọn trong bàn tay, hắn vô cùng cảm kích:
– Nhân huynh định đi ngay bây giờ sao?
Đổng Nhược Băng gật đầu:
– Ngu huynh phải đi rồi, hiền đệ hãy bảo trọng...
Hắn do dự một giây rồi quay mình đi thẳng...
Giang Hàn Thanh nghe như vừa đánh mật một vật gì quý giá, hắn vội bước theo:
– Xin đại ca hãy cho tiểu đệ đưa một đoạn đường...
Đổng Nhược Băng quay lại gượng cười:
– Đưa cho xa mấy rồi cũng phải chia tay.... vả lại lâu lắm cũng chỉ chừng ba tháng là mình sẽ gặp nhau mà.
Chỉ trong nháy mắt, những tàng cây, những rặng núi đã dấu mất bóng hình...
Giang Hàn Thanh ngơ ngẩn nhìn theo, hắn bàng hoàng nghe sự cô quạnh xâm chiếm cả tâm hồn...
Cất kỹ chiếc mặt nạ vào lưng, Giang Hàn Thanh dậm chân lao vút trở lại theo con đường cũ.
Đến nơi, Giang Hàn Thanh mới thấy ước đoán của mình hoàn toàn không đúng, nơi đây không còn một người nào.
Hắn tưởng phe Vô Trần sư thái nhất định sẽ hỗn chiến với lực lượng của Lưu Hương Cốc, không ngờ họ đã biến đi tất cả, chung quanh không có dấu vết nào chứng tỏ họ đã giao chiến với nhau.
Nghĩ đến Lưu Hương Cốc, Giang Hàn Thanh cảm thấy họ là những kẻ hiểu

nhiều về chuyện trộm thây của cha mình, nhất định phải bám lấy họ thì mới truy ra manh mối....
Hắn cúi mặt xuống dò xét thật kỹ theo vết bánh xe, nơi đây là chỗ cỏ hoa ngập lối, một vết tích chỉ lướt qua thật nhẹ cũng in lại rõ ràng và cứ theo vết xe lăn. Hắn lần theo ra đường cái....
Mãi đến chiều tối ngày hôm đó mới thấy dạng một tường thành, dấu xe đi ngay vào thành ấy. Giang Hàn Thanh theo vào đến trung tâm mới nhận ra đây là Câu Dung huyện, bây giờ hắn mới cảm thấy sự tình bất ổn.
Như vậy là hắn đã trở về gần đến Kim Lăng!
Chính đêm rồi bọn Lưu Hương Cốc từ Kim Lăng xuất phát, và lúc tạm nghỉ rất có thể là tại nơi này, vì khi đó Giang Hàn Thanh bị bịt mắt, chỉ biết nơi nghỉ là một thị trấn chứ không rõ địa danh, nhưng bây giờ trở lại, căn cứ vào vết xe thì quả đúng là Câu Dung huyện...
Như vậy, không phải theo đúng vết xe đi, mà hắn đã lầm bởi vết xe của con đường cũ.
Như vậy thì họ đi đâu?
Cỗ xe lớn kềnh càng, đâu phải muốn rinh đi đâu cũng được?
Câu chuyện trở thành rắc rối, đúng là hắn bị lạc mất dấu của bọn Lưu Hương Cốc, nhưng lại đến gần tòa lâu đài ở Long Đàm. Tại sao lại không nhân đó mà theo dõi bọn Đào Ngọc Lan?
Ý chí đã quyết, Giang Hàn Thanh lấy chiếc mặt nạ tròng vào, mảnh da mỏng dính dán dính vào da mặt. Chính Giang Hàn Thanh đưa tay sờ cũng không nhận ra được cái khớp của nó, đúng là chiếc mặt nạ rất tinh vi....
Phương pháp dị dung của Quản Thiên Phát thật tài tình, nhưng so với chiếc mặt nạ này còn kém xa một bậc về phương diện giản dị và tài tình của hắn.
Không cần biết bộ mặt của mình bây giờ biến thành một kẻ như thế nào, nhưng chuyện đó không cần thiết, Giang Hàn Thanh chọn một khách điếm mướn phòng ăn uống xong xuôi. Lợi dụng đêm tối, hắn trèo tường thẳng về hướng Long Đàm.
Tự nhiên, vào một nơi đầy rẫy những gì rình rập mai phục, Giang Hàn Thanh đi bằng những bước chân thận trọng và chỉ qua mấy khu rừng là thấy ngay tòa lâu đài quen thuộc trước mặt.
Nhưng bốn bề vắng lặng, thứ vắng lặng dị thường, thứ vắng lặng ngầm chứa những gì nguy hiểm...
Giang Hàn Thanh thận trọng từng bước một, nhưng tuyệt nhiên không thấy manh nha một cái gì chứng tỏ rằng nơi đây có chuẩn bị đã đề phòng.. Nhảy qua khỏi vòng tường bên ngoài, Giang Hàn Thanh càng thêm ngơ ngác...
Không một ánh đèn, không một bóng người cũng không một tiếng động nào chứng tỏ nơi này đang có người đang ở?
Không khí vắng lạnh của nhà hoang...

Vô Trần sư thái đã nói rằng đây là sản nghiệp bỏ trống dự phòng về sau của Vạn Trấn Sơn. Tự nhiên là tòa lâu đài bỏ trống, nhưng chính Giang Hàn Thanh đã đến và ở lại đây suốt một ngày đêm.. Từ đại sảnh đến hậu đường, từ gian phòng của lão già áo xanh nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan. Cho đến ngôi lầu nhỏ, nơi khuê phòng của người thiếu nữ nực mùi son phấn mới hôm qua đây mà bây giờ nhện giăng tứ phía, bụi đóng đầy lên một mùi ẩm mốc của ngôi nhà hoang hắt vào mũi nghe ngột ngạt...
Không lẽ có ma?
Nhưng Đào Ngọc Lan nhất định không phải là ma!
Giang Hàn Thanh bất giác mỉm cười.
Thật khéo, thật là gian xảo, thứ gian xảo cực kỳ tinh luyện...
Đúng là chỉ tạm mượn ngôi nhà hoang này để tiếp hắn và khi hắn rút lui họ đã khéo léo ngụy trang những màng nhện, những lớp bụi coi như đã bao nhiêu năm rồi, nơi đây không một ai lui tới....
Họ cố làm cho lạc hướng điều tra....
Giang Hàn Thanh giật mình cảm thấy thật là nguy hiểm, giả như Vô Trần sư thái và hai vị cao tăng Thiếu Lâm bằng lòng nghe theo hắn để quay lại tòa lâu đài này, nhất định hắn phải cứng họng, không làm sao biện bạch.
Tình ngay nhưng lý gian một cách quá rõ ràng.
Âm mưu của bọn Đào Ngọc Lan thật là sâu độc.
Quay trở lại ngoài phía hành lang, Giang Hàn Thanh chợt nghe tiếng đập cách của loài chim thật khẽ và tiếp liền theo là một con bồ câu bay vào cửa sổ là đà ngang đại sảnh...
Bằng vào kinh nghiệm sẵn có, Giang Hàn Thanh nhún chân vọt theo và bắt con bồ câu một cách dễ dàng...
Vườn hoang vắng không nhà cửa của một ai, ngoài tòa lâu đài cũ kỹ, nhất định không có giống bồ câu này. Sự có mặt bất chợt của nó, chứng tỏ phải là con vật đem tin.
Đúng như ước đoán, bên dưới chân bồ câu quả nhiên có một ống nhỏ, Giang Hàn Thanh lấy từ trong ống ra một mảnh giấy chỉ ghi có một dòng:
"Trước canh năm, xuất lãnh thuộc hạ trở về Đại Mao Phong đợi lệnh".
Phía dưới dòng chữ có dấu một triện son.
"Trở về Đai Mao Phong đợi lệnh", đúng là bên trên lão già áo xanh, nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan hãy còn có kẻ cầm đầu.
Như vậy, lệnh này ban ra khi chưa hay bọn cha con Đào Ngọc Lan đã rời khỏi nơi đây.
Không gặp được bọn Lưu Hương Cốc nhưng vớ được bọn này thì kể như cũng được nhiều khám phá. Giang Hàn Thanh nhún mình lao qua cửa sổ nhảy vút lên đầu tường...
Ngay khi ấy từ phía đông, năm bóng đen ào ào phóng tới.

Giang Hàn Thanh vội ẩn mình tàn cây rậm để cho năm bóng ấy xẹt qua. Bằng vào đôi mắt có thể xoi thủng màn đêm, Giang Hàn Thanh nhận ngay năm bóng này là Vô Trần sư thái, hai nhà sư Thiếu Lâm với Nghiêm Tú Hiệp và Liễu Nhân sư nữ.
Biết tình trạng này mà gặp họ là có nhiều rắc rối. Giang Hàn Thanh chờ cho họ vào trong rồi nhún mình lao thẳng vào rừng...
Từ phía sau hắn còn nghe tiếng của Giác Minh Thiền Sư khi phát giác ra tiếng động khi hắn tung mình.
Đúng là một vị cao tăng nhiều kinh nghiệm và nội lực kinh người, tiếng động nhẹ tù ngoài xa mà vẫn không qua được thính giác của ông ta.
Biết họ sẽ không theo, vì còn đang bận tìm dấu về những kẻ mà mình đã nói, Giang Hàn Thanh băng mình đi riết vì lúc bấy giờ đã quá canh hai mà đường đến Đại Mao Phong vẫn còn chưa biết...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 19
Vị Cung Chủ Mang Mặt Nạ

Còn đang băn khoăn tìm lối giữa khu rừng rậm rạp. Chợt thấy từ phía nam một đoàn người nối đuôi nhau lao tới bằng dáng cách cực kỳ gấp rút, Giang Hàn Thanh lật đật ẩn lên một tàng cây rậm...
Khi đoàn người trờ tới, Giang Hàn Thanh bỗng giật mình.
Người dẫn đầu đoàn người là một kẻ mặc áo xanh, che mặt bằng khăn xanh, lưng đeo trường kiếm và đặc biệt là thân hình nhỏ thó, đúng là Thanh Kỳ Lệnh Chủ!
Bằng vào thân pháp của hắn, Giang Hàn Thanh nhận thấy con người này có một trình độ khinh công vào bậc thượng thừa, vì hắn chưa dùng hết sức nhưng đám thuộc hạ phía sau theo gần muốn bở hơi tai.
Giang Hàn Thanh mừng thầm, nhất định gã Thanh Kỳ Lệnh Chủ này cũng được lệnh trên triệu tập đến Đại Mao Phong. Cứ theo dõi bọn này, nhất định sẽ phăng ra manh mối.
Một thâm kế thoáng qua, Giang Hàn Thanh vội ẩn mình vào lối rậm xa xa và chờ hai mươi mấy người của bọn chúng qua rồi. Hắn theo ngã bên vượt lên phía trước và phóng lên một tàng cây thật rậm...
Khi đoàn người vừa qua khỏi một lần nữa, Giang Hàn Thanh hạ mình xuống một cách nhẹ nhàng nhưng chính xác. Hắn chộp ngay kẻ đi sau chót và chẹn

họng không cho phát ra một tiếng kêu.
Bằng thủ pháp thật nhanh, Giang Hàn Thanh kéo hắn tấp vào bụi rậm bế ngay Á Huyệt và lột nhanh bộ quần áo của hắn tròng vào mình, lấy chiếc khăn choàng lên mặt rồi lao vút theo nối tiếp với bọn người đi trước...
Hình như không một ai để ý chuyện nối ráp bất ngờ như thế, nên Giang Hàn Thanh an nhiên trở thành tên thuộc hạ sau cùng.
Cả bọn vì cố bám riết theo gã Thanh Kỳ Lệnh Chủ với một cự ly nhất định, nên chính tên kế chót cũng không ngờ có một biến cố ở sát bên mình.
Khi đến một gốc cây thật lớn cỡ ba người ôm không giáp, thì gã Thanh Kỳ Lệnh Chủ chậm dần và dừng hẳn lại, bọn thuộc hạ cũng dừng theo và đứng sắp hàng theo cánh cung rồi khoanh tay cúi mặt.
Giang Hàn Thanh thấy gã Thanh Kỳ Lệnh Chủ chắp tay sau đít đi qua đi lại trông dáng cách đợi chờ thì hơi có hoang mang, không biết gã có ý định gì nhưng chỉ thoáng qua là Giang Hàn Thanh biết ngay rằng hắn vẫn không biết rõ lối đến Đại Mao Phong hắn còn phải chờ người dẫn đi.
Đôi mắt của Thanh Kỳ Lệnh Chủ như hai vì sao sáng chiếu một lượt qua hai mươi mấy tên thuộc hạ như để điểm số và khẽ gật đầu.
– Chúng ta có thể tạm nghỉ nơi đây.
Giang Hàn Thanh giật mình...
Giọng nói của gã Thanh Kỳ Lệnh Chủ nghe rất... là quen.
Hắn đứng cau mày cố moi trong óc xem đã nghe giọng nói này ở nơi nào nhưng nhất thời không làm sao nhớ ra cho được...
Cứ như thế đâu được khoảng tàn điếu thuốc, chợt thấy từ hướng tây phụt lên một ánh đèn leo lét xanh dờn như ánh đèn ma. Thanh Kỳ Lệnh Chủ sáng mắt lên và vẫy tay ra hiệu cho đám thuộc hạ đi theo.
Cả bọn nối bước theo người thủ lãnh hướng về ngọn đèn xanh đi tới.
Chỉ trước một thoáng qua, bọn Thanh kỳ đến một ngọn núi chọc trời còn ánh đèn xanh chớp lên rồi tắt ngấm.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ lập tức đứng lại, đám thuộc hạ cũng lập tức ngừng theo.
Giang Hàn Thanh ngửng đầu thấy đó là một đỉnh núi cao, dọc theo sườn núi bóng tối âm âm, dày đặc những cổ thụ chọc trời.
Phía trước mặt là một khoảng bằng phẳng, gió núi rú từng cơn, hơi lạnh cắt da và chợt nghe giọng lanh lảnh cất lên:
– Khảo nghiệm lệnh kỳ!
Im lặng một giây, tiếng người ấy lại hỏi tiếp:
– Bao nhiêu người đến?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ đáp:
– Bản kỳ thuộc hạ gồm tất cả hai mươi bốn người.
Người ấy nói:
– Đi vào.

Tất cả theo Thanh Kỳ Lệnh Chủ tiến vào.
Giang Hàn Thanh đi cuối cùng cố chú ý quan sát...
Đi vào một đoạn nữa lại rẽ sang lối trái, chính giữa là một con đường nhỏ có nhiều cấp đá dốc ngược lên, hai bên cây tòng dựng thẳng tắp nhánh giao vào nhau làm cho bóng tối càng thêm vẻ âm u và ngay cửa vào có bốn tên đại hán choàng mặt bằng khăn đen, tay bồng kiếm uy nghi, hình như họ chú ý về con số...
Mãi cho đến khi họ hất mặt ra hiệu, cả đoàn mới tiến vào trong.
Giang Hàn Thanh cảm thấy họ bố trí thật là chu đáo, nhất định đây phải là nơi một người thủ lãnh cao nhất của họ có mặt...
Đoàn người của Thanh Kỳ Lệnh Chủ đi vào thong thả, nhưng chỉ được một đoạn là đến cửa đạo quan.
Nơi đây cũng như ở bên ngoài, cũng có bốn tên đại hán mặt choàng khăn đen bồng kiếm đứng nghiêm trang, và cách kiểm soát của họ hình như còn chặt chẽ hơn bên ngoài một bậc...
Qua khỏi cửa, bên trong là một sân lộ thiên hẹp mà dài, trong này đã đứng sẵn nhiều tốp người, nhưng cả đám đều im hơi lặng tiếng không khí trang nghiêm cùng cực.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ chậm rãi bước vào, thuộc hạ theo sau tới bậc thềm là dừng lại.
Đám thuộc hạ đứng một hàng thẳng tắp bên nhau.
Giang Hàn Thanh quét mắt âm thầm quan sát thấy bên phía phải của sân lộ thiên đã đứng sẵn hai hàng người, hàng thứ nhất mặc đồ màu tía che mặt cũng bằng khăn màu tía, chắc chắn họ thuộc về môn hạ của Tử Kỳ Lệnh Chủ.
Đó chỉ là ước đoán, nhưng theo Giang Hàn Thanh thì hình như tổ chức của họ theo phép Ngũ Hành, mà nếu như thế thì phải có đủ màu sắc. Đúng là Mai Hoa Lệnh Chủ vốn mặc toàn đen, như vậy họ là Hắc, Bạch những màu kế tiếp...
Bởi vì hàng thứ hai đang đứng kế đó là đoàn người mặc áo xám nhưng người thủ lãnh lại che mặt bằng khăn trắng và mặc bạch bào. Chẳng lẽ đó là Bạch Kỳ Lệnh Chủ...
Thấy cách trang phục và thái độ nghiêm chỉnh của họ đủ biết tổ chức này rất có quy củ. Giang Hàn Thanh băn khoăn không biết kẻ cầm đầu trên hết là một nhân vật như thế nào?
Nhất định họ không thể tôn thờ một nhân vật tầm thường, người họ tôn là lãnh tụ phải là giang hồ cao thủ nếu không nhất thì cũng tương đương quán tuyệt võ lâm...
Nhìn lên chánh điện, nơi đây hai cây hồng chúc bật sáng choang, chiếc ghế bành bên trái đã ngồi sẵn một người, một lão già mặt đỏ vóc dáng dềnh dàng

mình vận chiếc áo choàng xanh, chòm râu bạc hoa râm phất phơ trước ngực tăng vẻ uy nghi lẫm liệt.
Tự nhiên người đó Giang Hàn Thanh từng quen biết, ông ta là nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan.
Chiếc ghế giữa và bên trái vẫn còn bỏ trống.
Như vậy nhân vật chủ tể và một người tương đương lão già áo xanh chưa đến.
Từ ngoài cửa chợt có bước chân thật nhẹ thật nhanh đi vào, vì phải đứng nghiêm nhìn thẳng lên chánh điện nên Giang Hàn Thanh không biết kẻ ấy là ai, nhưng rồi hắn cũng lướt qua. Hắn là một tên đại hán vận áo đen đeo kiếm, dẫn một đoàn võ sĩ áo đen bao mặt đi thẳng vào đứng đối diện một bên.
Giang Hàn Thanh thoáng giật mình.
Với dáng người này thật y hệt đại ca, thảo nào hắn giả dạng ở suốt một thời gian dài trong Giang Phủ mà không ai nhận biết...
Hắn là con người từ trước đến giờ bọn Quản Thiên Phát quen gọi là Mai Hoa Lệnh Chủ, nhưng bây giờ thì Giang Hàn Thanh biết là không phải như thế. Hắn là Hắc Kỳ Lệnh Chủ, đúng theo thứ tự màu sắc trong tổ chức này....
Tất cả, bọn đến trước cũng như đến sau thảy đều đứng im phang phắc, không khí vừa trang nghiêm vừa thần bí lạ lùng.
Luôn cả lão già áo xanh ngồi trên chính điện, tuy đôi mắt nhất thời đảo nhanh khắp chỗ, nhưng cũng không nói một lời.
Chỉ có điều hơi lạ là Giang Hàn Thanh nhận thấy trong ánh mắt của ông ta ẩn tàng nỗi lo âu sợ sệt, hình như cuộc hội này không phải thường lệ mà nó được triệu tập bất thần.
Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, chợt nghe phía ngoài có tiếng hô thật lớn nói:
– Tam cung chủ giá lâm!
Tam cung chủ?
Lạ nhỉ? Giang Hàn Thanh cảm thấy cuộc hội này có vẻ lạ lùng...
Chỉ có một chiếc ghế chính giữa, ma người đến lại là "Tam cung chủ" vậy thì Nhất và Nhị "Cung chủ" là ai?
Ngay lúc ấy, bốn cô thiếu nữ mặc áo màu lục, tay đưa cao ngọn đèn lồng chia làm hai cặp, hai bên chầm chậm đi vào....
Lão già áo xanh ngồi trên chính điện lật đật đứng lên.
Lão bước xuống bệ ngồi đứng thẳng mình vòng tay cung kính.
Bốn cô thiếu nữ đi thẳng vào trong, họ chia làm hai đứng sau chiếc ghế bành chính giữa.
Tiếp theo là một người vóc dáng nhỏ thó vận áo màu lục, mặt đeo chiếc mặt nạ bằng đồng óng ánh, ngang lưng giắt thanh trường kiếm có đuôi tua bằng

tơ màu lục.
Người này dáng đi rất khoan thai, nhưng cước lực thật nhanh chứng tỏ khinh công cao lắm.
Phía sau người mang mặt nạ đồng, còn có một lão già tướng đi loắt choắt vừa ốm vừa lùn, mũi nhỏ như mỏ chim ưng quặp xuống và hai mắt ty hí gần như mở không ra....
Đúng là tướng mạo của con người gian hiểm và lợi hại.
Lão già áo xanh khom mình thật thấp:
– Thuộc hạ xin tham kiến Tam cung chủ!
Người đeo mặt nạ đồng khẽ vẫy tay:
– Cách lão cứ tự nhiên.
À, Giang Hàn Thanh nhận ra giọng nói của người con gái, như vậy vị Tam cung chủ này....
Nhưng rồi hắn đâm ra thắc mắc, bằng vào những thuộc hạ lợi hại như như hai lão già, như bọn Hắc Kỳ, Thanh Kỳ Lệnh Chủ mà lại thần phục một người con gái người như thế, hẳn cô ta phải là một nhân vật phi thường.
Và bây giờ Giang Hàn Thanh mới biết lão già áo xanh, lão già nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan đã nói không ngoa, quả thật địa vị của lão ta không thấp.
Sau khi ra mắt chủ tể, lão già áo xanh lại vòng tay về hướng lão già mặt chuột:
– Kính chào Quách hộ pháp!
Lão già mặt chuột cũng vòng tay:
– Không dám, xin kính chào Cách đàn chủ.
Giang Hàn Thanh biết ngay hai lão già này địa vị ngang nhau, chỉ có điểm lão già gọi là Quách hộ pháp thì ở gần vị chủ tể, còn lão già gọi là Cách đàn chủ thì y như một vị "Đại thần" trấn giữ biên cương...
Sau khi Tam cung chủ an vị, hai lão già cùng ngồi xuống hai bên, Cách đàn chủ khẽ nghiêng mình:
– Tối hôm qua thuộc hạ mới hay là Tam cung chủ giá lâm, dám xin Tam cung chủ cho thuộc hạ được biết sự chỉ giáo của Tam cung chủ?
Như vậy thì chuyện đã quá rõ ràng, Tam cung chủ lão người thứ ba, bên trên hãy còn hai người nữa....
Tam cung chủ nói:
– Nghĩ vì suốt cả năm nay Cách đàn chủ quá ư mệt nhọc, nên Đại cung chủ đặc biệt phái ta đến đây thăm hỏi thế thôi.
Cách đàn chủ có hơi sợ sệt:
– Đại cung chủ chiếu cố như thế chứ thật tình thuộc hạ không dám nghĩ mình đã được nên công.
Từ trong tay áo Tam cung chủ lấy ra một phong thơ màu vàng trao cho Cách đàn chủ và nói tiếp:

– Có lệnh dụ của Đại cung chủ xin Cách đàn chủ hãy xem.
Hai tay tiếp lấy phong thơ một cách cung kính, Cách đàn chủ mở ra thật nhẹ và trải tờ lệnh dụ ra trước mắt.
Lão đảo cặp mắt thật nhanh, sắc mặt lão hơi biến đổi và vội nghiêng minh:
– Thuộc hạ xin tuân mạng!
Tam cung chủ nói:
– Đại cung chủ từ trước rất trọng sự có mặt của Cách đàn chủ ở bên mình, nhưng vì sự việc quan hệ nên tạm thời đặc cách cho Cách đàn chủ kiêm luôn Tổng phân đàn vùng Giang Nam. Hôm nay triệu hồi về tổng đàn vốn là chuyện tự nhiên mà Đại cung chủ có ý định từ lâu.
Tự nhiên, trong lời lẽ của Tam cung chủ nói là chuyện tự nhiên chứ thật tình khách bàng quan cảm thấy không tự nhiên chút nào cả. Nhất là vị Cách đàn chủ cảm thấy rõ hơn ai hết.
Chuyện bổ nhiệm là do nhu cầu thiết yếu, chỉ khi nào nhiệm vụ hoàn thành thì mới có triệu hồi. Đằng này thì lại khác, đây là vấn đề thay thế, tự nhiên vị Cách đàn chủ chưa hoàn thành được nhiệm vụ đặc nhiệm này.
Cách đàn chủ hỏi:
– Chẳng hay Tam cung chủ còn chi chỉ giáo thêm cho thuộc hạ?
Tam cung chủ lắc đầu:
– Không!
Cách đàn chủ đứng lên nói:
– Tam cung chủ đã không có chi thêm, thuộc hạ xin cáo thối.
Tam cung chủ cũng đứng lên:
– Bản tòa xin đưa tiễn Cách đàn chủ.
Cách đàn chủ lại cúi mình:
– Không dám, xin Tam cung chủ cho thuộc hạ được tự nhiên.
Khẽ vòng tay về phía Quách hộ pháp để làm lễ cáo từ, Cách đàn chủ cung kính bước lần xuống bệ.
Quách hộ pháp đứng lên hất hàm xuống dưới:
– Tất cả Giang Nam Tổng phân đàn hãy cung tiễn Cách đàn chủ.
Bốn đội võ đứng ngang phía trước vụt dạt ra quay mặt về phía cửa cúi đầu.
Tử, Bạch. Thanh, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cùng bước theo tiễn đưa ra cửa rồi mới dừng lại quay vào.
Cách đàn chủ đi thật thẳng mình, bước từng bước trang nghiêm. Ông ta không liếc về phía nào cứ như thế đi thẳng ra ngoài.
Không khí vô cùng nghiêm cách.
Sau khi Cách đàn chủ khuất sau khung cửa, tất cả lại quay theo thứ tự đứng y như cũ.
Tam cung chủ quay ra sau nói nhỏ mấy câu, một tên tỳ nữ bước ra hô lớn:
– Tam cung chủ cho mời Tử Kỳ Lệnh Chủ.

Tử Kỳ Lệnh Chủ ứng tiếng bước lên cúi đầu vòng tay:
– Đệ tử xin tham kiến Tam sư thúc.
Tam cung chủ lạnh lùng:
– Hãy nói về tình hình "Đông Hứa".
Tử Kỳ Lệnh Chủ cung kính:
– Hứa Kính Bá đóng cửa Vạn Vật Sơn Trang không tiếp khách, bình nhật không một ai trong sơn trang giao thiệp với người ngoài. Chỉ trừ mỗi tháng một lần, cho ít tên thuộc hạ ra ngoài trao đổi mua bán những thứ cần dùng thì không còn thấy ho.....
Tam cung chủ chận ngang nói:
– Tứ đại thế gia của võ lâm hiện tại, chỉ có Vạn Vật Sơn Trang là không thể biết được nội tình...
Tam cung chủ bỏ lửng câu nói bằng những tiếng hừ hừ nho nhỏ trong cổ, thái độ thật hết sức khó chịu.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hết sức sợ sệt:
– Kính bẩm Tam sư thúc cứ theo tin thì Hứa Kính Bá là con người giỏi về khoa kiến trúc, toàn sơn trang của hắn nơi nào cũng đầy rẫy cơ quan nguy hiểm nên Cách đàn chủ ra lệnh cho đệ tử nếu chưa nắm chắc từng chi tiết một thì phải ẩn nhẫn đợi chờ...
Tam cung chủ gằn giọng:
– Chính vì quá thận trọng đến trễ nải của Cách đàn chủ nên sư phụ ngươi mới triệu hồi thay thế người chỉ huy phân đàn ở Giang Nam, ngươi là đệ tử thành danh của Ngũ Phượng Môn, đáng lý phải hiểu rõ hơn ai hết rằng nếu không khống chế được tứ đại thế gia của võ lâm hiện tại thì không có cơ hội để lãnh đạo toàn thể Trung Nguyên đấy chứ?
Giang Hàn Thanh rúng động...
Giã tâm của cái gọi là Ngũ Phượng Môn này quả nhiên không nhỏ. Họ đã mưu đồ gạt cho được tứ đại thế gia để khống chế võ lâm...
Tử Kỳ Lệnh Chủ cúi mặt không dám nói thêm một tiếng...
Tam cung chủ gặn lại:
– Ngươi cần bao nhiêu thời gian nữa mới hoàn thành nhiệm vụ?
Tử Kỳ Lệnh Chủ ngập ngừng:
– Đệ tử đã bố trí người vào những nơi mà chúng thường hay mua bán vật dụng, nhưng về thời gian thì...
Tam cung chủ cười nhạt:
– Vậy thì phải đợi đến bao giờ? Sư phụ của ngươi bảo ta cho tất cả biết rằng bất cứ những ai nếu không thể là bạn được thì là địch thủ. Nếu không thể thu dụng được là phải trừ ngay, chỉ một lõm của Vạn Vật Sơn Trang như thế mà còn phải kéo dài đến bao nhiêu lâu nữa? Ta hạn kỳ cho ngươi một tháng, nếu không làm cho Hứa Kính Bá gia nhập bản môn thì phải san bằng Vạn Vật

Sơn Trang cho ta lập tức, nghe chưa?
Tử Kỳ Lệnh Chủ cúi rạp mình:
– Đệ tử xin tuân mạng.
Tam cung chủ vẫy tay, Tử Kỳ Lệnh Chủ lui xuống vị trí cũ.
Tên nữ tỳ lại bước ra:
– Bạch Kỳ Lệnh Chủ.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ bước nhanh lên vòng tay cung kính.
Tam cung chủ vẫn bằng một giọng lạnh lùng:
– Tây Tần đã ra sao?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ vòng tay:
– "Thái Bình bảo chủ" Tần Nhân Khanh đã bỏ cơ nghiệp ra đi từ ba tháng trước.
Cho đến bây giờ vẫn chưa biết hạ lạc nơi nào. Thái Bình bảo bây giờ do tổng quản "Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam đảm trách...
Tam cung chủ lại cắt ngang:
– Ta hỏi tình hình hành động đã đến đâu?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ lui một bước theo cái rạp mình:
– Vì nhận rằng Nghiêm Hữu Tam chẳng những có võ công cao tuyệt mà còn cùng với Thiếu Lâm có chỗ giao tình nên Cách đàn chủ chủ trương...
Tam cung chủ cười gằn:
– Cách đàn chủ trương tạm hoãn tiến hành phải không?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hơi sợ sệt:
– Thưa không... Vì nhị công tử của Nam Giang phủ võ công quán thế nên Cách đàn chủ chủ trương "Tá tha nhân chi thủ" để cho họ cùng tàn sát lẫn nhau....
Giang Hàn Thanh ớn lạnh... Thật là một chủ trương cực kỳ tàn nhẫn và vô cùng lợi hại....
Tam cung chủ gặn lại:
– Nghĩa là cho đến bây giờ tình hình về phía Tây Tần ngươi vẫn chưa làm gì cả?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ đáp:
– Lần mà Hồng Liễm Phán Quan đến Kim Lăng có con gái của Tần Nhân Khanh cùng đi theo, và đệ tử đã bắt giữ nàng...
Tam cung chủ gật đầu:
– Như thế là được rồi, hãy dùng con gái của Tần Nhân Khanh làm miếng mồi để trừ cho được Nghiêm Hữu Tam...
Nói đến đây, Tam cung chủ quay qua phía Quách hộ pháp hất hàm nói tiếp:
– Chuyện trừ Nghiêm Hữu Tam, có lẽ Quách hộ pháp phải thân chinh thì mới mong thành tựu, nếu không đủ người thì hiện có mặt đầy đủ nơi đây, Quách hộ pháp muốn điều động cách nào cũng tiện.

Quách hộ pháp nghiêng mình:
– Thuộc hạ xin tuân mạng.
Tam cung chủ vẫy tay, Bạch Kỳ Lệnh Chủ lui trở xuống.
Tên nữ tỳ lại bước ra:
– Thanh Kỳ Lệnh Chủ.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ bước lên và Tam cung chủ hỏi ngay:
– Đã đưa đi hết rồi phải không?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ vòng tay:
– Vâng ạ.
Đã nghe Quản Thiên Phát nói về chuyện âm mưu của Thanh Kỳ Lệnh Chủ đưa "Tiên Nhân Chưởng" Lý Quang Trí ra khỏi Bạch Vân Quan mà Lý Duy Năng cứ tưởng là người giả, nên khi nghe câu đối đáp của họ Giang Hàn Thanh biết ngay là họ đang nói về chuyện ấy và tự nhiên chuyện đưa đi ở đây có nghĩa là đưa Lý Quang Trí trở về Hà Bắc...
Giang Hàn Thanh cũng hiểu ngay về Hà Bắc chuyến này là Lý Quang Trí giả.
Hắn là người của bọn Thanh Kỳ Lệnh Chủ tráo để khống chế Lý gia.
Một chuyện khác mà đến bây giờ Giang Hàn Thanh mới kịp nhận ra và thiếu chút nữa hắn bật kêu thành tiếng:
Đào Ngọc Lan!
Thanh Kỳ Lệnh Chủ tức là cô gái họ Đào.
Tam cung chủ gật đầu:
– Tốt lắm, ngươi hãy lui lại.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ lui xuống và Giang Hàn Thanh mím môi chờ đợi. Hắn biết đến phiên Hắc Kỳ Lệnh Chủ đến phiên câu chuyện Nam Giang của hắn được mang ra.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bước nhanh lên chính điện...
Giang Hàn Thanh nín hơi theo dõi từng giây....
Giọng của Tam cung chủ đổi khác khá nhiều:
– Tại tổng đàn, ta đã nghe được chuyện Nam Giang, trong bốn cánh, chỉ có ngươi là thành tích khá hoàn mãn, sư phụ ngươi nhờ ta chuyển lời khen tặng đến ngươi vậy nhé.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cúi mình:
– Đa tạ hồng ân của sư phụ và sư thúc.
Thiếu chút nữa Giang Hàn Thanh đã để lộ sự rúng động của mình...
"Chỉ có Hắc Kỳ Lệnh Chủ là có thành tích tốt nhất" câu nói đó phải chăng có nghĩa là Nam Giang đã hoàn toàn lọt vào tay họ?
Đúng rồi, Hắc Kỳ Lệnh Chủ giả mạo Giang Bộ Thanh khống chế Nam Giang suốt ba tháng dài, đúng là cơ nghiệp đã vào tay ho.....
Nhưng chính Giang Hàn Thanh đã cứu anh thoát ra từ ngôi cổ mộ đã đuổi

bọn Hồ Tuấn Tài và Sở Như Phong ra khỏi Giang phủ, như thế chúng đã khôi phục rồi sao?
Tam cung chủ lại hỏi:
– Giang Thượng Phong đã chết thật hay chết giả và chuyện đó ngươi có điều tra cặn kẽ hay không?
Giang Hàn Thanh lại thêm hoang mang...
Tại làm sao đối với cái chết của cha mình họ lại quá nghi ngờ như thế chứ? Nếu có những gì mờ ám thì tại sao hắn lại không thấy dấu hiệu manh nha?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cúi mình:
– Cứ theo kết quả điều tra của đệ tử thì Giang Thượng Phong quả đã chết rồi, chính Giang Hàn Thanh đang tìm kiếm khắp nơi để xem ai là kẻ trộm thây.
Tam cung chủ cười nhạt:
– Cứ theo bản cung nhận được tin thì cách một tháng trước đây có người còn nhìn thấy lệnh bài của Giang Thượng Phong trong giải Giang Nam. Nếu Giang Thượng Phong quả đã chết rồi thì ai là kẻ phát xuất lệnh bài?
Giang Hàn Thanh cắn chặt hai hàm răng, chuyện phát giác của đối phương quả là một chuyện lạ lùng...
Ai có lệnh bài, thứ tín hiệu duy nhất của cha hắn mà chính anh em hắn cũng không bao giờ có được, nhưng bây giờ cha hắn đã chết rồi thì tại sao tín vật lại còn xuất hiện?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ kinh nghi ra mặt:
– Nếu chuyện xảy ra như thế thì tại sao.... tại sao đệ tử lại chẳng nghe?...
Tam cung chủ nói:
– Chính vì thế mà ngươi cần phải liên lạc chặt chẽ với các nơi để phối kiểm cho chắc chắn.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cúi mình:
– Xin tuân lệnh sư thúc.
Tam cung chủ nói:
– Còn một việc nữa là trong lúc đến đây ta nghe có một tên giả mạo Giang Hàn Thanh. Tên ấy võ công cao lắm, hắn đã đánh bại Hồng Liễm Phán Quan, Thiếu Lâm Giác Minh, Thanh Lương Giang Thắng và luôn cả Vô Trần lão ni của Tử Trúc Am.
Ngươi có biết lai lịch của tên ấy hay không?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Cách đàn chủ chỉ thị cho đệ tử hãy giao chuyện thuyết phục cho tam sư muội phụ trách, cho nên hiện tại đệ tử không được biết.
Tam cung chủ quay qua Thanh Kỳ Lệnh Chủ:
– Ngươi có mặt trong lúc đó hay không?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói:

– Vì kẻ giả mạo Giang Hàn Thanh võ công cao quá, nên đệ tử không tiện lộ diện chỉ ở xa theo dõi và chỉ biết người ấy họ Mai, ngoài ra chưa biết được gì hơn.
Tam cung chủ nói:
– Phải điều tra cho ra lai lịch của con người ấy và cấp tốc cho ta biết.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cúi mình:
– Đệ tử xin tuân lệnh.
Tam cung chủ nói nhanh:
– Còn một chuyện nữa, nghe mói Giang Hàn Thanh võ công cũng thuộc vào bậc thượng thừa. Nếu như dụ hắn đầu nhập bản môn được thì là chuyện hay, nhưng nếu cảm thấy không thì được thì nhất quyết không nên để cho hắn là kẻ đối dầu, biết chưa?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ lại cúi mình:
– Đệ tử nguyện nỗ lực.
Tam cung chủ vụt trầm giọng:
– Thanh Loan, hãy tiếp nhận cung trung lệnh dụ!
Một tên nữ tỳ ứng tiếng bước ra giữa sân phất mạnh cây cờ màu lục trong tay mấy lượt.
Từ không trung một con chim bồ câu đập cánh chúi xuống, tên nữ tỳ đưa tay xòe ngửa, con bồ câu đáp lên bàn tay một cách thuần thục và từ dưới chân con vật ả nữ tỳ lấy ra một cái ống nhỏ, cô ta hất nhẹ một cái, con bồ câu bay vút trở lên.
Lấy từ trong ống ra một mảnh giấy, ả nữ tỳ hai tay cung kính dâng lên.
Tiếp lấy và xem qua thật nhanh, Tam cung chủ xếp mảnh giấy và quay mình lại hỏi:
– Quách hộ pháp hiểu nhiều biết rộng, chẳng hay đã có từng nghe đến danh hiệu Lưu Hương Cốc không nhỉ?
Quách hộ pháp cau mặt:
– Không biết Lưu Hương Cốc mà Tam cung chủ nói đó là một địa danh hay là tên chi? Bởi vì trong giang hồ hình như chưa từng nghe tên ấy....
Tam Cung Chủ lắc đầu:
– Trong chỉ dụ, đại sư huynh không nói rõ, chỉ bảo chúng ta phải điều tra cấp tốc về hành động của bọn Lưu Hương Cốc.
Quách hộ pháp trầm ngâm:
– Lưu Hương Cốc? Không biết nó có phải là danh xưng của một bang phái hay không?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nhích lên vòng tay:
– Khải bẩm Tam sư thúc, đệ tử đã có gặp người của Lưu Hương Cốc.
Tam Cung Chủ quay nhanh lại:
– Ngươi có biết bọn Lưu Hương Cốc là hạng người nào không?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Hình như bọn Lưu Hương Cốc đã triệu tập đông cao thủ giang hồ, trước đây mấy ngày, trong thành Kim Lăng có phát hiện ra một nhóm người có vẻ thần bí nhưng họ chỉ xuất hiện thoáng qua, rồi mất biệt. Ngày hôm kia, bọn họ đột kích cướp mất Giang Hàn Thanh, đệ tử có bắt được mấy người, nhưng họ lại lén uống độc dược quyên sinh, họ không bằng lòng tiết lộ một câu nào cả, cho đến sáng sớm hôm sau, đệ tử phát hiện một cổ xe chở Giang Hàn Thanh dừng nghỉ tại Câu Dung, những kẻ hộ tống chiếc xe đó hình như địa vị khá cao. Nghe đâu là một vị đường chủ của Lưu Hương Cốc.
Tam Cung Chủ hỏi:
– Có nghe hắn tên gì không?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Tên là Đơn Hiểu Thiên.
Quách hộ pháp giật mình:
– "Độc Nhãn Diêm La" Đơn Hiểu Thiên? Lệnh chủ có thấy hắn là người một mắt hay không?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ gật đầu:
– Vâng, đúng lắm hắn chột một con mắt phía trái.
Quách hộ pháp đập tay nhẹ lên bàn:
– Thôi đúng rồi ... Chuyện thật là lạ nhỉ?
Tam Cung Chủ hỏi:
– Quách hộ pháp biết người ấy à?
Quách hộ pháp nói:
– Năm xưa thuộc hạ đã từng có lần gặp mặt người ấy, là kẻ nổi danh cả một vùng Xuyên Thiểm, có thể nói là một tiểu hùng cát cứ suốt vùng Tây Bắc, nhưng không hiểu sao lại đi làm một đường chủ cho Lưu Hương Cốc ?
Rồi không chờ Tam cung chủ nói thêm. Quách hộ pháp nói luôn:
– Cứ như thế thì cũng đủ thấy bọn Lưu Hương Cốc không thể xem thường.
Giang Hàn Thanh thầm nghĩ:
Cứ coi khẩu khí của tên Quách hộ pháp này thì quả vị Đơn đường chủ là người có danh...
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói tiếp:
– Đệ tử đã có nghe Thiếu Lâm Giác Minh và trụ trì Thanh Lương Tự là Giác Thắng nói rằng người ấy là Đơn đại hiệp, người được nể vì tại địa giới Thiểm Xuyên, chính vì thái độ nể nang mà Giác Minh không cho người sư đệ của mình đắc tội với ông ta.
Tam Cung Chủ hừ hừ trong cổ, hình như rất khó chịu về tin đó:
– Ta không tin là Lưu Hương Cốc lợi hại đến mức không ai dám đụng đến như thế, họ đã dám đụng tới ta thì Ngũ Phượng Môn của ta không thể dung họ được.

Tia mắt rờn rợn của Tam Cung Chủ về phía bốn người Lệnh Chủ và nói như ra lịnh:
– Các vị hãy tra cho rõ về thành phần cũng như hoạt động của bọn Lưu Hương Cốc, riêng ta sẽ tìm cách gặp tên đầu não của chúng...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 20
Kế Hoạch Tấn Công

Bốn tên Lệnh Chủ cúi gập mình:
– Chúng đệ tử xin tuân lệnh.
Tam Cung Chủ nói:
– Các ngươi hãy ở lại đây nghe theo hiệu lệnh của Quách hộ pháp, sau khi trừ được Nghiêm Hữu Tam rồi thì Bạch Kỳ Lệnh Chủ do người thay thế.
Chúng nhân cung kính vòng tay cúi mặt.
Tam Cung Chủ không nói rõ, nhưng bằng vào cách sắp xếp của họ. Giang Hàn Thanh biết ngay rằng chúng sẽ cho người giả mạo Nghiêm Hữu Tam khống chế thế lực Tây Tần.
Tam Cung Chủ nói tiếp:
– Còn có Vô Trần lão ni và Thanh Lương Tự Giác Thắng. Cũng nhân cơ hội này mà thanh toán họ luôn, riêng Giác Minh hòa thượng thì cứ để lão ta.... tạm sống. Tự nhiên câu chuyện oán thù này lão sẽ nhắm vào bọn Lưu Hương Cốc và tự nhiên sau đó đám Nga My và Thiếu Lâm sẽ phái người tìm đón trả món nợ máu đó.
Ban đầu nghe Tam Cung Chủ bảo để cho Giác Minh hòa thượng tạm sống, Giang Hàn Thanh chưa biết dụng ý như thế nào, nhưng câu nói cuối cùng này, hắn hiểu ngay rằng đó lại là một âm mưu ném đá dấu tay nhằm giá họa cho Lưu Hương Cốc.
Chính vì những âm mưu đó mà làm cho Giang Hàn Thanh bắt đầu cảm thấy ghê gớm bọn lãnh đạo Ngũ Phượng Môn, quả chúng ra một kế hoạch hành động không những tàn ác mà còn vô cùng lợi hại. Một khi họ hành động là dấy lên cả toàn thể võ lâm...
Tam Cung Chủ cười gằn và hỏi lại:
– Các người hiểu ý ta muốn nói đấy chứ?
Có lẽ không lạ gì âm mưu cố hữu của phe mình, nhưng Quách hộ pháp vẫn hỏi cho rõ rệt:

– Có phải Tam Cung Chủ muốn cho họ làm trước một cuộc tương tàn...
Tam Cung Chủ cười hăng hắc:
– Loại bớt địch thủ mà không tốn một chút công, đó là một trong các mục tiêu thượng sách.
Quách hộ pháp cúi đầu:
– Xin Tam Cung Chủ yên lòng, thuộc hạ sẽ nguyện hết sức mình cho công việc mau thành tựu.
Tam Cung Chủ gật đầu:
– Đại Cung Chủ luôn luôn bảo rằng Quách hộ pháp là con người túc trí đa mưu, có Quách hộ pháp thay mặt xử lý công việc thì bản môn vững vàng.
Ai cũng biết đó là một câu nói vuốt ve nhưng ai cũng muốn được vuốt ve như thế, chính vị Quách hộ pháp cũng từng đem cách ấy để vuốt ve những kẻ dưới tay và rất tự hào mình là con người có nhiều thủ đoạn điều khiển, nhưng chính khi mình được cấp trên vuốt ve lại không tả cũng vẫn cảm nghe lỗ mũi phồng lên...
Tam Cung Chủ sau khi "Hỏi" xong người thuộc hạ cao cấp của mình thì chầm chậm đứng lên bước ra phía trước.
Bốn tên thị tỳ lập tức trương bốn ngọn đèn hoa gấm nghiêm trang hộ tống...
Quách hộ pháp suất lãnh bốn "Lệnh Chủ" đưa ra tận cửa, khúm núm cúi đầu bái biệt.
Giang Hàn Thanh cảm thấy sự tình diễn biến cực kỳ nghiêm trọng, hắn cảm nhận con người Tam Cung Chủ quả nhiên lợi hại, cô ả đích thân tự thay thế lão già họ Cách để đảm nhận phần tổng đàn chủ miệt Giang Nam, tự nhiên thủ đoạn sẽ hơn gấp lão già họ Cách cả mười lần...
Hắn rắp tâm theo dõi, nhưng bây giờ thì đang kẹt người của Thanh Kỳ Lệnh Chủ, nên đành phải ẩn nhẫn đợi chờ...
Trong cuộc hội hôm nay của Ngũ Phượng Môn, Giang Hàn Thanh nhận thấy gồm có hai mục tiêu quan trọng:
Thứ nhất, dùng phương thức "Mượn tay địch để hại địch" làm cho Nga My và Thiếu Lâm khởi sự tranh chấp đi đến tận sát với Lưu Hương Cốc.
Thứ hai, khống chế tứ đại thế gia của võ lâm là Nam Giang, Bắc Lý, Đông Hứa và Tây Tần, gom bốn thế lực này về tay Ngũ Phượng Môn.
Trong hành động, họ lại chia ra làm hai phần, phần tập thể dồn khả năng cả hai việc:
Thứ nhất, tìm mọi cách tiêu trừ "Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam, nhiên hậu cho người giả mạo xâm nhập Thái Bình Bảo.
Thứ hai, đối phó Tử Trúc Am Vô Trần Sư Thái và Thanh Lương Tự Giác Thắng đại sư.
Về bộ phận phụ trách, họ chia ra từng cánh một:
Thứ nhất, Tử Kỳ Lệnh chủ đối phó Vạn Vật Sơn Trang.

Thứ hai, Bạch Kỳ Lệnh Chủ đối phó Thái Bình Bảo.
Thứ ba, Thanh Kỳ Lệnh Chủ đối phó Bắc Lý Gia.
Và thứ tư, Hắc Kỳ Lệnh Chủ đối phó Kim Lăng Giang Phủ.
Riêng về Thanh Kỳ Lệnh Chủ còn có hai nhiệm vụ có thể nó phụ trách: một là điều tra lai lịch của Đổng Nhược Băng và hai là thuyết phục hắn đầu nhập Ngũ Phượng Môn.
Giang Hàn Thanh còn đang phân tích chợt nghe Quách hộ pháp quay lại hỏi Thanh Kỳ Lệnh Chủ :
– Lục Hương Chủ có biết Nghiêm Hữu Tam hiện trú ngụ Ở đâu không nhỉ?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Lúc tại hạ dời khỏi Kim Lăng thì lão ta đang trú tại Thịnh Ký khách điếm.
Quách hộ pháp nói:
– Vậy xin Hương Chủ hạ thư hẹn lão ta tới Đại Phong Thọ mặt tây sườn núi Đại Mao Phong để mình sắp đặt kế hoạch đối phó ngay.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cúi mình tuân lệnh, quay lại nói chung:
– Cho tất cả các môn hạ ra ngơi nghỉ.
Bốn vị Lệnh Chủ ứng tiếng và mỗi người cùng lấy ra một lá cờ nhỏ phất lên...
Tất cả thuộc hạ của Tứ Lệnh Kỳ cúi đầu im lặng lui ra.
Giang Hàn Thanh theo họ ra ngoài, khi ra khỏi cửa, hắn làm bộ đau bụng đi vào bụi rậm...
Chuyện tiểu tiện, đại tiện sau một cuộc hội kéo dài là một chuyện tự nhiên nên không một ai để ý, Giang Hàn Thanh lần ra tới ven rừng lấy khăn bao mặt mặt thi triển khinh công một mạch thẳng về hướng Kim Lăng.
Vừa về đến Giang Phủ, Giang Hàn Thanh đến chỗ vắng người lột mặt nạ xuống và đi thẳng vào đại sảnh.
Thấy Giang Hàn Thanh mặc áo xanh đi vào, Giang Thành lấy làm lạ bước tới thi lễ:
– Nhị công tử mới về.
Giang Hàn Thanh thấp giọng:
– Ngươi đến vời Đỗ tổng quản nói ta có chuyện gấp cần bàn.
Dặn xong Giang Hàn Thanh đi thẳng qua đông viện.
Thay đồ quần áo xong thì nghe tiếng Tiểu Quyên:
– Nhị công tử, có Đỗ tổng quản xin ra mắt.
Giang Hàn Thanh nói:
– Hãy mời tổng quản ngồi, ta sẽ ra ngay.
Vừa thấy Giang Hàn Thanh, Quản Thiên Phát đứng lên:
– Chắc nhị công tử đã tìm ra manh mối?...
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Chuyện này dài lắm, tìm đại ca tôi rồi mình nói chuyện luôn.

Quản Thiên Phát nói:
– Đại công tử đã đi khỏi rồi.
Giang Hàn Thanh sửng sốt:
– Đại ca tôi đi đâu?
Quản Thiên Phát nói:
– Hồi tối hôm qua bên Trấn Giang có người sang nói Vạn tổng tiêu đầu của Trấn Viễn tiêu cục cho mời công tử sang thương lượng chuyện trọng yếu nên đại công tử vội đi ngay.
Giang Hàn Thanh rúng động:
– Vạn Trấn Sơn là người của bọn địch giả mạo kia mà?
Quản Thiên Phát nói:
– Tại hạ đã nói với đại công tử về chuyện ấy. Đúng ra nếu có cơ hội thì mình cũng nên lột mặt nạ của chúng.
Nói đến đó, Quản Thiên Phát khẽ liếc về phía Tiểu Quyên. Giang Hàn Thanh hội ý vẫy tay:
– Tiểu Quyên hãy ra ngoài.
Tiểu Quyên tuân lệnh lui ra.
Quản Thiên Phát hạ thấp giọng:
– Mấy ngày trước đây, tại hạ có viết thư cầu viện, sư phụ đã cho sư huynh tôi là Tào Vĩnh Thái sang nhân tiện đại công tử đi Trấn Giang nên tại hạ thông báo cho nhị sư huynh lén theo đại công tử để đề phòng tiếp ứng...
Là một kẻ thông minh, Giang Hàn Thanh nhận ngay ra hậu ý của Quản Thiên Phát nên vội hỏi:
– Có phải Quản huynh cảm thấy đại ca tôi có chỗ khả nghi?
Quản Thiên Phát trầm ngâm:
– Cũng không phải thế... nhưng tôi thấy nếu để một mình đại công tử sang Trấn Giang thì sợ có điều bất tiện nên muốn nhị sư huynh tôi theo để ngầm yểm trợ thôi....
Rồi như để cho vấn đề loãng đi, Quản Thiên Phát hỏi qua chuyện khác:
– Trong ba ngày qua, nhị công tử mới về chẳng hay đã gặp chuyện gì khác lạ?
Giang Hàn Thanh thuật lại những chuyện mình gặp phải và Quản Thiên Phát có vẻ trầm ngâm:
– Cứ theo những hành động liên tiếp của Ngũ Phượng Môn, chúng ta có thể nói những âm mưu của họ không thể được xem thường, chỉ có điều khó là tứ đại thế gia trong võ lâm từ trước đến nay đối xử liên lạc với nhau quá hời hợt, chứ giá như hợp sức hợp lòng lại được thì tuy thế địch có mạnh cũng không phải là đáng sợ.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Đó chính là mối lo ngại nhất của tiểu đệ, vì thế muốn gấp về đây để cùng

Quản huynh và đại ca thương lượng.
Quản Thiên Phát làm thinh không nói.
Giang Hàn Thanh cũng lặng người. Hai người cứ im lặng một lúc thật lâu rồi Quản Thiên Phát vụt cười:
– Nếu nhị công tử muốn làm như thế Tô Tần thì ngay bây giờ vẫn có cơ hội tốt.
Giang Hàn Thanh nhướng mắt:
– Vừa rồi Quản huynh đã nói chuyện liên lạc giữa tứ đại thế gia quá hời hợt, bây giờ lại bảo rằng có cơ hội "Hợp tung" thì nghĩa làm sao?
Quản Thiên Phát nói:
– Mấy ngày trước đây tôi có nghe nói Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam đến Kim Lăng và trú ngụ tại Thịnh Ký khách điếm. Người này tuy chỉ là tổng quản của Thái Bình Bảo, nhưng thật sự danh vọng trong võ lâm cao lắm, có thể nói còn cao hơn Thái Bình bảo chủ Tần Nhân Khanh gấp mấy lần, chính vì lẽ đó mà bọn Ngũ Phượng Môn muốn triệt hạ gấp ông ta.
Giang Hàn Thanh khẽ cau mày....
Hắn thấy Quản Thiên Phát nói hình như quá đáng, lẽ nào Nghiêm Hữu Tam mà danh khí lại còn cao hơn Thái Bình Bảo chủ?...
Quản Thiên Phát nói tiếp:
– Chúng ta muốn đối kháng với Ngũ Phượng Môn, hay hơn hết là phải được Nghiêm Hữu Tam ra mặt để liên hợp với Bắc Lý và Đông Hứa, nếu cả bốn nhà hợp lại được thì không ngại lắm khi cần đương đầu với kẻ địch.
Giang Hàn Thanh gục gật:
– Đành là lý đúng như thế, nhưng...
Quản Thiên Phát vụt kề sát tai Giang Hàn Thanh nói nhỏ thật lâu và họ Giang gật đầu liên tiếp tỏ vẻ tán thành:
– Kế sách của Quản huynh hay lắm...
Vào khoảng giữa trưa ngày hôm sau, trước cửa Thịnh Ký khách điếm xuất hiện một gã thư sinh tay phe phẩy cây quạt giấy....
Hắn thong dong bước vào khách điếm và hỏi ngay mấy tên tiểu nhị đứng ngoài:
– Khách điếm còn có phòng tốt không nhỉ?
Bọn tiểu nhị đón khách:
– Có, có... phòng rất sạch sẽ. Xin mời công tử vào trong.
Vừa nói, hắn vừa xum xoe đi trước dẫn đường.
Người thiếu niên thư sinh chậm rãi theo sau và hỏi:
– Tiểu nhị, ở đây gồm có bao nhiêu gian nhỉ?
Tên tiểu nhị đáp:
– Thưa tệ điếm gồm cả thảy ba gian, mỗi gian đều có nhiều phòng.
Người thiếu niên thư sinh nói:

– Như vậy thì tốt tính ta ưa thanh tịnh để dễ đọc sách, vậy thì thu xếp phòng phía gian sau chót cho ta.
Tên tiểu nhị ngập ngừng:
– Kính thưa công tử, phía sau đã có một vị khách quan bao rồi.
Người thiếu niên thư sinh cau mày:
– Cả gia quyến của họ đều ở nữa à?
Tên tiểu nhị đáp:
– Thưa không, chỉ có một lão quan nhân và một người thiếu nữ.
Người thiếu niên thư sinh gặn lại:
– Có hai người sao lại bao cả một gian nhiều phòng như thế?
Tên tiểu nhị nói:
– Chỉ có hai người nhưng thuộc hạ của ông ta nhiều lắm, bọn họ không muốn cho những người khác ở chung gian.
Và hắn cười mơn nói:
– Xin công tử vui lòng lên gian giữa ở trên lầu, ở đó cũng thanh tịnh lắm.
Ngay khi ấy, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân thật nhẹ, thật nhẹ, gã thiếu niên thư sinh thấy thấy hai tên đại hán áo xanh xăng xái đi vô, hình như không để ý đến tên thiếu niên thư sinh nên không thấy nhìn tới hắn.
Khi hai người ấy qua khỏi, gã tiểu nhị nói nhanh:
– Đấy, họ là thuộc hạ của vị quan nhân ấy đấy. Họ về là tiểu nhân phải bận việc rồi....
Gã thiếu niên công tử theo chân tên tiểu nhị lên lầu của gian giữa lựa mãi mới có một phòng vừa ý.
Phòng này có cửa sổ quay xuống sân lộ thiên của gian sau, đứng nơi đó thấy những người ngụ trong phòng của gian ấy ra vào.
Như cố làm tăng giá trị của gian phòng, tên tiểu nhị nói:
– Phòng này của một vị khách văn nhân vừa mới trả hồi sáng nay, giá mà công tử đến sớm hơn cũng sẽ không có được.
Hắn lăng xăng đi mang trà lại cho người thiếu niên thư sinh rồi lật đật khép cửa bước ra.
Gã thiếu niên thư sinh dòm nơi cửa sổ ngó xuống hành lang gian phòng phía sau.
Thấy nơi đó thật là lý tưởng cho những ai muốn yên tịnh.
Một cái sân lộ thiên ngăn cách gian này với những gian trước khác, thật là phân biệt nơi sân và giải hành lang có rất nhiều chậu kiểng, có cả những hòn giả sơn và những hồ nước nuôi cá lội tung tăng...
Hai tên đại hán áo xanh khi nãy hối hả đi vào, họ trao đổi với nhau những câu thì thầm mà sắc diện khá là quan trọng...
Họ đi qua đi lại chầm chậm trong hành lang như đang đợi người nào....
Gã thiếu niên thư sinh bỏ vào ngồi nơi bàn trong phòng hắn, hưởng chén trà

nhắp từng hớp một, dáng điệu của hắn cũng hình như đang đợi....
Trời đã xế chiều, khoảng đường trước khách điếm chợt vang vó ngựa.
Bốn con tuấn mã vừa đến ngang khách điếm là dừng ngay.
Một lão già mặt đỏ với vóc người cao lớn và một gã đại hán trạc khoảng ba mươi nhảy xuống ngựa với hai tên thuộc hạ đi vào.
Dường như đó là một "khách sộp" cho nên khi thấy lão già mặt đỏ đi vào là từ quản lý đến những tên tiểu nhị đều cúi gập mình cung kính.
Hình như đang bận rộn lắm, nhưng lão già mặt đỏ cũng vẫy tay tươi cười với họ rồi hối hả đi thẳng ra gian sau.
Hai tên tiểu nhị khúm núm theo sau, coi có vẻ rất kính trọng lão già mặt đỏ...
Vừa tới sân lộ thiên, chợt có người từ thang lầu nhảy xuống từng bước một, hắn có vẻ lính quýnh thụt lùi vừa la luôn miệng:
– Quỷ... có quỷ...
Hắn vì sợ quá nên quên mất chuyện để ý, hắn thụt lùi mãi cho đến khi vấp vào ngạch cửa té nhào vào mình lão già mặt đỏ.
Lão già mặt đỏ đưa tay đỡ lấy hắn và mỉm cười thông cảm:
– Có chuyện chi mà hoảng hốt thế ông bạn?
Người ấy như hoảng hồn, hắn đứng ngay lại mắt ngó láo liên...
Tên tiểu nhị nhìn kỹ thấy người ấy chính là gã thiếu niên thư sinh mới tới mướn phòng...
Và bây giờ tên tiểu nhị mới gượng cười:
– Công tử, có chuyện chi thế?
Tên thiếu niên thư sinh hoàn toàn bình tĩnh, hắn nhìn lão già mặt đỏ áy náy vòng tay:
– Xin lỗi, nhất thời sơ hốt, xin lão lượng thứ cho.
Lão già mặt đỏ đáp lễ:
– Không dám, chẳng hay chuyện gì đã xảy ra?
Gã thiếu niên thư sinh ngượng ngập:
– Không, không có gì, có thể tiểu sinh hoa mắt... nhưng quả thật tiểu sinh ngó thấy....
Lão già mặt đỏ chớp mắt ngời ngời:
– Công tử thấy ai?
Vẻ sợ sệt lại thoáng qua mặt của gã thiếu niên thư sinh, hắn hơi ngập ngừng:
– Có lẽ lão trượng không tin, nhưng thật sự vãn sinh thấy không phải là... người.
Người trung niên mặc áo lam đứng gần lão già mặt đỏ cau mày hỏi:
– Không phải người chứ thấy cái giống gì?
Gã thiếu niên thư sinh càng ngập ngừng hơn nữa:
– Một bóng trắng... chắc là... là quỷ vô thường!
Tên tiểu nhị hình như rất "Kỵ" cái tiếng mà tên thiếu niên thư sinh vừa nói

nhưng hắn không dám xẳng xớm mà chỉ cười mơn:
– Công tử nói đùa đấy chứ? Ban ngày ban mặt mà làm gì có quỷ? Vả lại, ở nơi này từ trước đến nay không ai thấy điều chi lạ cả!
Lão già mặt đỏ khoát tay về phía tên tiểu nhị và ôn tồn hỏi gã thư sinh:
– Công tử thấy người ấy ở đâu?
Mắt gã thư sinh áo trắng lại láo liên:
– Vãn sinh thấy.... thấy....
Hắn không nói hết câu mà mắt cứ nhìn ngược lên mái ngói....
Lão già mặt đỏ hỏi dồn:
– Thấy ở nơi nào?
Hắn chỉ tay lên nóc nhà, ngay gian nhà mà lão già trú ngụ:
– Một bóng trắng lom khom trên đó nhưng rồi chỉ trong nháy mắt lại biến đi đâu mất.
Lão già mặt đỏ đổi sắc, lão quay qua gã đại hán áo lam ngầm ra hiệu, gã đại hán áo lam xuất lãnh mấy tên thuộc hạ đi thẳng vào nhà.
Lão già mặt đỏ quay lại mỉm cười với gã thiếu niên thư sinh:
– Cũng có thể công tử bị hoa mắt, mà cũng có thể là bọn tiểu đạo giang hồ nhân cơ hội lão phu không có ở nhà đến đây làm chuyện dòm ngó. Nếu công tử không còn sợ thì hãy cùng lão phu vào nhà xem thử xem sao?
Gã thiếu niên thư sinh nở nụ cười tươi nói:
– Vãn sinh chỉ vì nhất thời hoảng hốt, chứ bây giờ đã có đông người thì không sợ nữa....
Quay qua phía tên tiểu nhị lão già mặt đỏ nói:
– Không có chuyện gì đáng làm, hai người hãy lui ra và nhớ đừng làm kinh động đến người khác nhé.
Hai tên tiểu nhị vâng dạ lui ra.
Lão già mặt đỏ thân thiện dắt tay gã thư sinh đi vào trong và sau khi an tọa, lão hỏi:
– Chẳng hay công tử quý tính đại danh?
Gã thiếu niên thư sinh đáp:
– Vãn sinh tên là Hàn Thiếu Sơn.
Lão già mặt đỏ tự giới thiệu:
– Lão phu tên là Nghiêm Hữu Tam.
Hàn Thiếu Sơn khẽ nghiêng mình:
– Vãn sinh cửu ngưỡng.
Những tiếng "Mộ danh đã từ lâu" vốn là một câu khách sáo thông thường, thêm vào đó vẻ mặt của Hàn Thiếu Sơn lại không tỏ vẻ gì đặc biệt, càng làm cho Nghiêm Hữu Tam nghi ngờ có lẽ gã này quả thật là một con mọt sách chứ chưa từng nghe biết chuyện võ lâm.
Vì cho dù không phải người trong võ lâm, nhưng cả dọc giải từ phương tây

dẫn đến Kim Lăng, có mấy ai mà không nghe đến danh của "Hồng Liễm Phán Quan"?
Hai người song song đi vào hậu viên. Hàn Thiếu Sơn thấy dọc giải hành lang và nhất là phía sau toàn là hoa cảnh, hơi hương đập vào mũi ngạt ngào đúng là một nơi lý tưởng cho khách văn nhân.
Hắn mỉm cười nói khẽ:
– Giữa vùng thị tứ tấp nập như thế mà lại được một cảnh đẹp cực kỳ u nhã thật là hiếm có, thảo nào lão trượng lại chẳng bao cả gian.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Lão phu bình sinh rất ưa thanh tịch, nhất là chuyến này đi còn có...
Ông nói chưa dứt thì gã đại hán áo lam đã xăm xăm bước vào, nhưng khi thấy có mặt Hàn Thiếu Sơn, hắn lại đứng lặng thinh không nói....
Nghiêm Hữu Tam quay qua nói:
– Tú Hiệp đã xem xét xong chưa?
Người trung niên áo lam liếc nhanh về phía Hàn Thiếu Sơn... đáp khẽ:
– Điệt nhi đã tra soát nhưng không thấy dấu vết khả nghi.
Thấy tia mắt không bằng lòng của người cháu về sự có mặt của Hàn Thiếu Sơn, Nghiêm Hữu Tam vội mỉm cười:
– Tú Hiệp, đây là lão đệ Hàn Thiếu Sơn.
Và quay qua Tú Hiệp, Nghiêm Hữu Tam nói luôn:
– Còn đây là cháu của lão phu, tên gọi Nghiêm Tú Hiệp.
Hàn Thiếu Sơn đứng dậy vòng tay:
– Xin kính chào Nghiêm thiếu hiệp.
Nghiêm Tú Hiệp vòng tay lãnh đạm:
– Không dám, kính chào Hàn tiên sinh.
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười hỏi Nghiêm Tú Hiệp:
– Họ đã về đủ cả rồi chứ?
Nghiêm Tú Hiệp đáp:
– Vâng, đã về đủ cả.
Nghiêm Hữu Tam hỏi luôn:
– Không biết rõ sào huyệt của chúng à?
Nghiêm Tú Hiệp ngập ngừng:
– Chưa.... rõ.
Nghiêm Hữu Tam cau mày:
– Hừ xem chừng chúng ta phải chịu thế à?
Thấy câu chuyện đến lúc phải cáo từ, Hàn Thiếu Sơn đứng dậy:
– Lão trượng có việc, vãn sinh xin phép cáo từ.
Nghiêm Hữu Tam khoát tay mỉm cười:
– Không, không có chi quan trọng, gặp nhau nơi đây kể cũng là duyên ngộ, lão phu thành thật xem công tử như là bạn đấy mà.

Vừa nói, ông ta vừa ngầm đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Tú Hiệp.
Nghiêm Tú Hiệp lật đật vòng tay lui trở vào trong.
Hàn Thiếu Sơn ngồi xuống:
– Lão trượng đã có lòng đãi ngộ, vãn sinh vô cùng cảm kích.
Ngay lúc đó, bên trong có một tên thuộc hạ dâng trà.
Nghiêm Hữu Tam trao một chén tận tay Hàn Thiếu Sơn và cười hỏi:
– Chẳng hay quý phủ của công tử ở nơi nào?
Hàn Thiếu Sơn đáp:
– Thưa, tại Trấn Giang.
Nghiêm Hữu Tam hỏi tiếp:
– Chẳng hay công tử đến Kim Lăng này có chuyện chi?
Hàn Thiếu Sơn đáp:
– Vãn sinh đến đây viếng bạn, chẳng hay lão trượng...
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu đến Kim Lăng là vì có chút tư sư.....
Thấy đối phương không nói hết lời, Hàn Thiếu Sơn hỏi gióng:
– Vãn sinh có chút chuyện thỉnh giáo, nhưng không biết nên chăng?
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Xin Hàn công tử cứ nói thẳng.
Hàn Thiếu Sơn nói:
– Đúng ra là không nên đường đột nhưng vì thịnh tình của lão trượng, nên vãn sinh đoán chừng lão trượng đang có một tâm sư....
Nghiêm Hữu Tam chớp mắt:
– Hàn công tử quả cao minh...
Ông ta khẽ hắt một hơi và nói tiếp:
– Thật không dấu chi, lão phu là người từng ngang dọc giang hồ, không dè đến Kim Lăng lần này lại phải bị một vố khá nặng...
Hàn Thiếu Sơn gục gặc đầu:
– À... thì ra lão trượng là bậc lão hiệp giang hồ... vãn sinh vô cùng thất kính nhưng chẳng hay lão trượng đang gặp phải chuyện chi ở tại Kim Lăng?
Nghiêm Hữu Tam cười gằn trong bụng, ông ta cảm thấy những nghi ngờ về gã thư sinh này quả không sai và bây giờ hắn bắt đầu để lô.....
Tuy vậy, ngoài mặt ông vẫn tươi cười:
– Hàn công tử tuy không phải người trong giới võ lâm, nhưng chắc cũng đã có nghe qua về tứ đại thế gia là Đông Hứa, Tây Tần, Nam Giang, Bắc Lý chứ?
Hàn Thiếu Sơn gật đầu:
– Vâng, vâng, vãn sinh có nghe một quyền sư vốn là xá đệ của vãn sinh kể qua về tứ đại thế gia của võ lâm hiện tại.
Nghiêm Hữu Tam nói:

– Lão phu chính là tổng quản của Thái Bình Bảo, lần này đến Kim Lăng là vì chuyện có bọn hái hoa đại đạo hoành hành và cùng đi lại có người con gái của lão bảo chủ Tần cô nương, nhưng khi đến đây mấy ngày, lão phu phải có chuyện đi khỏi thì ở tại đây Tần cô nương mất tích.
Hàn Thiếu Sơn kinh ngạc:
– Giữa thành Kim Lăng này mà cũng có chuyện mất tích nữa ư?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cứ theo điều tra của lão phu trong mấy ngày qua thì đã có thể Tần cô nương bị cướp bắt cóc.
Hàn Thiếu Sơn nhướng mắt:
– Đúng rồi.... rất có thể bọn cướp nào đó bắt người để buộc khổ chủ chuộc tiền, đúng là bọn vô vương vô pháp, tàn ác vô cùng.
Hắn liếc Nghiêm Hữu Tam như muốn nói gì nữa nhưng rồi lại làm thinh.
Là con người từng trải, tự nhiên Nghiêm Hữu Tam thấy ngay chuyện đó, ông ta hỏi lại:
– Hàn công tử ở tại Trần Giang, cùng với Kim Lăng vốn là phụ cận, lão phu có chuyện muốn cầu hỏi.
Hàn Thiếu Sơn nói:
– Không dám, chẳng hay lão trượng muốn biết chuyện chi?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cứ theo lão phu nghe thì gần đây có một bọn cướp thường xuất hiện tại Kim Lăng và có lẽ với tình thế ở Kim Lăng này công tử cũng không lạ lùng gì cho lắm nên lão phu muốn hỏi thăm công tử đã có nghe qua chuyện này hay chăng?
Hai mắt của Nghiêm Hữu Tam xoáy thẳng vào mặt Hàn Thiếu Sơn, như một luồng điện lạnh khi hỏi câu hỏi đó, nhưng gã thư sinh này bằng một thái độ như không:
– Vì không từng cùng giới giang hồ qua lại, cho nên chưa từng nghe chuyện đó, chỉ có điều....
Hắn ngập ngừng không nói cạn.
Nghiêm Hữu Tam tấn tới:
– Hình như Hàn công tử chưa nói hết lời?
Hàn Thiếu Sơn hơi do dự:
– Lão trượng đã hỏi thì vãn sinh phải thật tình, chỉ có điều đây là chuyện nghe dọc đường dọc xá, nên không chắc là có dính líu với chuyện Tần cô nương mất tích hay không?
Rồi, Nghiêm Hữu Tam thấy câu chuyện đã vào đề, đúng là hắn đến đây gặp mình là một chuyện có sắp đặt chứ không phải tình cờ mà chuyện ma quỷ lúc nãy chỉ là khơi mào cho có cớ...
Ông ta hỏi tới:

– Chẳng hay Hàn công tử đã nghe thấy chuyện chi?
Hàn Thiếu Sơn đáp:
– Tối hôm qua khi tạm nghỉ tại Câu Dung, vãn sinh trộm nghe phòng sát bên có ba người bàn bạc, thật tình vãn sinh không có ý nghe lén chuyện của người, nhưng vì nội dung có nhiều điều lạ lắm nên vãn sinh đành phải bỏ cái ý của con người tốt để trộm nghe, họ có đề cập chuyện Tần cô nương, nhưng vãn sinh cũng chỉ nghe được câu chuyện có dính dáng đến một cô gái họ Tần, chứ không làm sao nghe cả được đầu đuôi.
Nghiêm Hữu Tam cố gắng hỏi lại:
– Nhưng chẳng hay họ nói như thế nào?
Hàn Thiếu Sơn thoáng hơi suy nghĩ như để nhớ lại cho chắc rồi mới nói:
– Vãn sinh nghe hình như họ nói bắt Tần cô nương là cốt để đối phó với.... Hồng Liễm Phán Quan nào đó, hình như họ nói phải giết cho được người ấy để thu toàn sự nghiệp của ông ta.
Nghe nói đến đây, Nghiêm Hữu Tam vụt ngửa mặt bật cười ha hả.
Hàn Thiếu Sơn ngạc nhiên:
– Thưa lão trượng, chẳng hay có phải vãn bối đã nói sai?
Nghiêm Hữu Tam ngưng cười và nói thật chậm:
– Chẳng hay Hàn Thiếu Sơn có biết Hồng Liễm Phán Quan ấy là ai không nhỉ?
Hàn Thiếu Sơn lắc đầu:
– Thật tình vãn sinh ngoài những bạn đồng sinh ra thì không có được một bằng hữu giang hồ nào cả vì thế những nhân vật dù có tiếng, vãn sinh cũng chưa được nghe qua.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Hồng Liễm Phán Quan vốn là ngoại hiệu mà bằng hữu giang hồ tặng cho chính lão phu.
Hàn Thiếu Sơn lật đật vòng tay:
– Vãn sinh đã hồ đồ thất ngôn, xin lão trượng lượng thứ cho.
Nghiêm Hữu Tam chiếu đôi mắt ngời ngời:
– Lão phu cũng cần xem thử bọn cướp này to gan lớn mật đến mức nào.
Ông ta nói chưa dứt lời thì bên ngoài có tên tiểu nhị mang vào một phong thư:
– Có thư của lão quan nhân, và người trao thư bảo phải dâng tận tay cho quan nhân đây.
Nghiêm Tú Hiệp bước ra:
– Hãy trao đây.
Gã tiểu nhị cung kính dâng lên.
Bên ngoài phong bì chỉ vỏn vẹn:
"Nghiêm Hữu Tam tổng quản chiết khán" chứ không có ghi tên người gởi.

Nghiêm Tú Hiệp trao lên cho Nghiêm Hữu Tam, ông ta hỏi tên tiểu nhị:
– Người trao thư này như thế nào?
Tên tiểu nhị đáp:
– Đó là một vị mặc áo màu tro xám, hắn trao cho quản lý của chúng tôi và chỉ nói:
"Phải trao tận tay cho Nghiêm tổng quản rồi hắn vội vàng lên ngựa bỏ đi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Người ấy khoảng bao nhiêu tuổi?
Tên tiểu nhị đáp:
– Độ chừng chỉ khoảng ba mươi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi luôn:
– Người ấy nói giọng tỉnh nào?
Tên tiểu nhị đáp:
– Vì hắn nói quá nhỏ với quản lý và chỉ nói một câu ngắn gọn nên tiểu nhân không rõ.
Nghiêm Hữu Tam khoát tay ra hiệu, Nghiêm Tú Hiệp lấy một đĩnh bạc trao cho tên tiểu nhị và nói:
– Tốt lắm, ngươi hãy lui ra.
Tên tiểu nhị lãnh bạc, khúm núm vái chào.
Thấy Nghiêm Hữu Tam cầm phong thư mà không xé ra xem, Hàn Thiếu Sơn vội đứng lên:
– Lão trượng đang bận chuyện, vãn sinh xin phép cáo từ.
Thấy chuyện cáo thối của đối phương là hữu lý, Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Vâng, xin công tử về phòng nghỉ ngơi, chúng ta cùng ngụ chung một khách điếm, lão phu rất mong được hầu chuyện cùng nhau thường hơn nữa.
Hàn Thiếu Sơn vái chào và thong thả đi ra....

Hồi 21
Cuộc Hội Ngộ Đại Mao Phong

Đưa Hàn Thiếu Sơn ra tới cửa Nghiêm Hữu Tam đứng nhìn theo dáng đi thư thái cửa hắn mà mím miệng hừ hừ trong cổ...
Nghiêm Tú Hiệp hỏi:
– Nhị thúc, chẳng hay nhị thúc thấy hắn như thế nào?
Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm:

– Rất khả nghi, nhưng cũng chưa nắm chắc căn cơ của hắn...
Và ông lại dặn luôn:
– Cháu hãy cho người âm thầm theo dõi hắn.
Vừa nói, vừa xé phong thư, thấy bên trong chỉ có hai dòng chữ "Vì có chuyện cần thương lượng xin mời Nghiêm tổng quản canh hai đêm nay đến tại Đại Phong Tự phía tây sườn Đại Mao Phong hội kiến, tự nhiên sẽ có mặt Tần cô nương, mong Nghiêm tổng quản y hẹn".
"Giang Nam, Phân Đàn Chủ Ngũ Phượng Môn" Nghiêm Hữu Tam mím môi rung động...
Ông hừ hừ trong cổ:
– Đúng là bọn cướp to gan, nó dám khinh thường và khiêu chiến như thế này đủ thấy chúng đã có âm mưu trọng đại....
Nghiêm Tú Hiệp cau mặt:
– Nhị thúc, đây có phải là...
Trao lá thư cho Nghiêm Tú Hiệp, Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cháu hãy xem...
Nghiêm Tú Hiệp đọc thư và tỏ vẻ lạ lùng:
– Ngũ Phượng Môn? Trong giang hồ có cái tên môn phái này bao giờ nhỉ?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cũng có thể một đám vô danh tiểu tốt nào đó gom nhau lại thành lập một môn phái mới, nhưng chạm phải Thái Bình Bảo này thì chúng sẽ không còn đất sống.
Nghiêm Tú Hiệp hỏi:
– Nhị thúc định tự thân đến phó ước với chúng à?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chúng đã dám mời thì mình phải dám đi chứ? Vả lại mình đang đi tìm, mà chúng lại tự dẫn thân thì cũng là một chuyện rất hay. Cháu hãy cho Trương Bảo chuẩn bị ngựa sẵn sàng cho chú.
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Cháu xin đi cùng với nhị thúc.
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Hãy tạm ở lại đây, tất cả cứ để một mình ta đi là đủ.
Nghiêm Tú Hiệp vâng lịnh lui ra.
Nghiêm Hữu Tam đeo kiếm vào mình bước ra cửa thì Trương Bảo đã dẫn con hồng mã tới.
Nghiêm Tú Hiệp vòng tay đứng một bên:
– Nhị thúc còn có chuyện chi dặn bảo?
Nghiêm Hữu Tam thấp giọng:
– Hãy cố gắng hết sức kín đáo theo dõi gã thư sinh họ Hàn...
Nói chưa dứt câu là ông đã phóng lên lưng ngựa ra roi.

Vốn là một con danh mã, Nghiêm Hữu Tam vừa thúc hai chân là con ngựa đã bỏ vó phi nước đại, bên sau chỉ còn một đám bụi mù.
Chiều tối ngày hôm ấy là đến thị trấn Câu Dung, Nghiêm Hữu Tam chọn một gian tửu điếm ngồi một mình độc ẩm.
Uống độ vài tuần rượu thì thì trống lầu vừa điểm sang canh một, còn phải ngót hai tiếng đồng hồ nữa mới đến canh hai mà lộ trình thì chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ, nên Nghiêm Hữu Tam không vội, cứ ngồi nhâm nhi thưởng cảnh.
Vào đêm ở tửu quán không giống như ban ngày, những kẻ có việc thì đã vội ăn uống qua loa rồi hối hả lên đường, có một số bàn với những kẻ còn nghỉ lại đêm thì xúm năm tụm ba ngồi uống rượu và tán gẫu.
Không khí tuy không vắng lắm nhưng cũng khá im lìm, Nghiêm Hữu Tam uống được chừng nửa hồ rượu thì có một tên tiểu nhị đi ngay lại bàn cười nói:
– Kính bẩm lão quan nhân có người vừa bảo trao thơ....
Thơ?
Mới đây đã có thơ, bây giờ lại trao thơ nữa nghĩa là sao?
Huống chi, chỉ khoảng một nữa đường và mới vừa ngồi chưa xong bầu rượu thì chúng lại giở trò. Nghiêm Hữu Tam đoán chắc rằng là bọn mệnh danh Ngũ Phượng Môn chứ không ai vào đây nữa....
"Nghiêm Lão Anh Hùng Chiết Khán"...
Lạ không?
Nếu không phải bọn chúng thì ai là người theo dõi? Nhưng dù là chúng thì tại sao khẩu khí lại khác nhau?
Lần trước thơ đề "Nghiêm Hữu Tam Tổng Quản" còn lần này lại khác. Sao là Nghiêm Lão Anh Hùng?
Không lẽ chúng đến hai phe?
Nghiêm Hữu Tam hỏi tên tiểu nhị:
– Ai bảo ngươi trao thơ này đến?
Tên tiểu nhị cười mơn:
– Một vị đại gia vừa mới uống rượu trên lầu, lúc sửa soạn ra đi bảo tiểu nhân trao thơ này cho lão quan nhân bảo rằng ông ta là bạn.
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười gật đầu:
– Có lẽ là một ông bạn quen nhưng vừa rồi khách đông nên lão phu không chú ý...
Tên tiểu nhị nói:
– Vâng vâng vị đại gia ấy cũng bảo như thế và có nói thêm rằng vì chuyện gấp nên phải đi ngay, do đó mới sai tiểu nhân trao thơ này lại....
Móc một đỉnh bạc thưởng cho tên tiểu nhị và chờ cho hắn khuất ra khỏi cửa rồi mới xé thơ:

“Nếu lão anh hùng muốn biết chân tướng của bọn cướp này thì xin hãy đến phía bắc thành sẽ thấy đâu sự thật, nhưng để cho mọi người trong quán không chú ý, xin lão anh hùng hãy đi bằng ngõ sau trổ ra ngõ hẻm”.
Lá thơ viết bằng những nét chữ vội vàng như rồng bay phượng múa, tuy nhiên không giống lá thơ mời trước và càng không giống hơn nữa khi bên dưới không có kí tên.
Hình như họ không phải là một bọn với nhau, nhưng tại sao lại theo dõi mình một cách bí mật như thế này?
Tuy có băn khoăn nhưng Nghiêm Hữu Tam cũng vội đứng lên, vì nghĩ rằng ít nhất cũng sẽ khám phá ra điều bổ ích, ông ta không nghĩ đến chuyện phục binh, vì chuyện đó đối với ông ta không phải là vấn đề quan trọng...
Quả nhiên trong quán không một ai chú ý vì họ cho rằng Nghiêm Hữu Tam đi tiểu tiện phía sau và càng không chú ý tới nữa là ông ta chỉ ra sau một chút rồi quay trở ra ngồi độc ẩm với bầu rượu còn hơn phân nửa....
Nếu có một nhân vật giang hồ lão luyện và đặc biệt theo dõi thì mới có thể thấy rằng người trở ra này chỉ là người giả mạo, nhưng chỉ khi theo dõi từng li từng tí mới có thể nhận ra và nhất là phải là nhân vật từng giỏi về khoa dị dung, chứ không thì cũng không làm sao phân biệt...
“Hồng Liễm Phán Quan” Nghiêm Hữu Tam ra đến sau quán, quả nhiên có một ngõ hẻm trỏ về phía bắc thành và xa xa, có một bóng người đứng đợi....
Bóng người vừa thấy Nghiêm Hữu Tam thì đã vội vòng tay ra hiệu và dùng phương pháp “Truyền âm nhập mật” nói ngay:
– Kính chào Nghiêm lão anh hùng.
Vì tối và xa nên không thấy rõ mặt và nghe đối phương dùng phương thức bí mật nói chuyện với mình, Nghiêm Hữu Tam cũng dùng phương pháp ấy hỏi lại:
– Các hạ là ai?
Người ấy không trả lời mà chỉ nói:
– Xin lão anh hùng hãy theo tại hạ.
Vừa nói, hắn vừa quay mình lao đi như gió.
Con người ấy có một thân pháp thật nhanh, Nghiêm Hữu Tam vừa nhón chân thì hắn đã cách xa mấy trượng...
Nghiêm Hữu Tam vừa theo vừa gắt:
– Các hạ hãy dừng chân lại.
Nhưng người ấy làm như không nghe thấy cứ lao nhanh về hướng trước...
Phía trước không xa, đã tới tường thành, bờ thành cao mấy trượng, bóng người ấy không thấy dừng chân, hắn cứ theo đà phi nhanh, nhẹ nhàng nhảy đứng trên đầu tường, một thân pháp “Vạn mã đằng không” thật chưa từng thấy, vì cho dù với con người ???
giang hồ và nội công không phải tầm thường như Nghiêm Hữu Tam tuy

phóng lên đầu tường ấy không phải khó nhưng ít nhất là đà chân cũng phải chậm lại để lấy trớn phóng lên...
Nghiêm Hữu Tam vừa đặt chân lên đầu tường thì chiếc bóng ấy đã vượt cách xa hơn trăm trượng và đứng như chờ đợi.
Thầm thán phục khinh công của đối phương nhưng cũng không có thì giờ suy nghĩ hơn, ông ta vội lao mình nhanh tới.
Nhưng cũng chỉ vừa sát với bóng ấy thì hắn đã lao đi, tự nhiên khoảng cách giữa hai người tuy không phải xa nhưng cũng không gần, cho dù Nghiêm Hữu Tam có muốn chặn ngăn hay dùng phương thức cách sơn đả hổ cũng không sao dùng được.
Thật là lạ.
Nghiêm Hữu Tam không biết đối phương muốn dụ mình đến nơi đâu?
Nhưng bây giờ thì ông ta không muốn nghĩ gì nhiều hơn nữa, vì bằng lối khinh thân tinh diệu của hắn, đã làm cho tính hiếu kỳ của lão giang hồ nổi dậy, ông ta nghĩ nếu hắn muốn ám toán mình thì bằng với lối khinh công tuyệt kỷ ấy, hắn không cần phải dụ đi xa....
Giữa màn đêm đen nghịt, một bóng trước bóng sau vun vút qua những rặng cây, chỉ trong nháy mắt hai người đã vượt gần ba mươi dặm.
Vừa thấy dạng Đại Mao Phong là Nghiêm Hữu Tam thiếu chút nữa phải bật cười....
Thật là chuyện trò cười.
Chúng đã hẹn mình đến Đại Mao Phong thì lại còn bày thêm cái trò dẫn đường như thế này làm chi cho mệt?
Và rõ ràng như thế là không thể có vấn đề phục binh gì cả.
Chúng biết là Nghiêm Hữu Tam nhất định sẽ tới, nhất là khi thấy ngồi uống rượu tại quán rượu trong thị trấn Câu Dung, bây giờ lại cho người làm kẻ dẫn đường thì rõ ràng chúng không hề làm theo cách để cho người được hẹn tới bằng cách không phòng bi.....
Nhưng rồi lão già họ Nghiêm lại chợt hoang mang...
Nếu phục binh thì không thể làm cách ấy, nhưng đã làm cách ấy, thì ai lại làm chuyện trao thơ mời, rồi lại cho người bí mật dẫn đường như thế chi cho phiền phức?
Y nghĩ họ là hai bọn khác nhau lại trở về với Nghiêm Hữu Tam, chỉ có hai phe mới có thể có hành động lạ lùng như thế...
Nhưng thật sự thì cũng không ổn.
Vì nếu thật hai phe thì phe sau này nhất định là đã biết phe trước đã mời ông ta đến Đại Mao Phong, mà đã biết thế thì có gì cứ để đến chứ sao lại lén đi dẫn đường như thế?
Càng nghĩ càng cảm thấy cứ như trong lòng lẩn quẩn và ngay lúc đó, hai người đã đến một nơi có cây cổ thụ ba người ôm không giáp, bóng người ấy

nhảy vút lên một tàng cây thật rậm và nói vọng xuống:
– Xin thỉnh giáo lão anh hùng hãy ẩn lên một tàng cây rậm kế bên.
Tự nhiên hắn lại dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật". Nghiêm Hữu Tam ngẩng mặt hỏi lại:
– Các hạ là ai? Và tại sao lại dụ lão phu đến nơi đây?
Người ấy nói:
– Kế cận quanh đây sợ e rằng đang có phục binh, nếu có gì cần nói xin thỉnh lão anh hùng hãy ẩn mình trước đã.
Thấy hắn nói có vẻ trịnh trọng và cũng muốn biết kế tiếp là hắn dở trò gì. Nghiêm Hữu Tam nhún mình nhảy lên tàng cây hắn chỉ.
Sau khi ngồi yên, ông ta dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật" hỏi:
– Các hạ bây giờ có thể nói rõ câu chuyện hôm nay.
Hai người cách nhau bởi ba tàng cây khoảng chừng hơn một trượng và người ấy trả lời:
– Tại hạ đã nói rõ mục đích trong thơ, đáng lý lão anh hùng cũng đã thấy rõ rồi.
Nghiêm Hữu Tam gặn lại:
– Lão phu chưa rõ dụng ý của các hạ.
Người ấy cười nhẹ:
– Cố nhân thường nói tri kỷ tri bỉ là vấn đề tối quan trọng trong khi giao đấu, bây giờ kẻ địch mời lão anh hùng đến Đại Mao Phong, vậy lão anh hùng có biết âm mưu của họ hay chưa?
Nghiêm Hữu Tam đáp:
– Kẻ địch dù có thiên mưu vạn kế, lão phu cũng không thể lùi trước họ.
Tự nhiên đó cũng là một cách thú nhận rằng mình chưa biết gì về âm mưu của địch...
Người ấy nói:
– Lão anh hùng là một bậc cao thủ giang hồ, nội công rất ít có ai là đối thủ, điều đó tại hạ vô cùng ngưỡng mộ và khâm phục, nhưng còn địch là kẻ gian hoạt mà trong phe của chúng nếu kể về võ công cũng rất nhiều tay không phải tầm thường, cho dù họ không phải là đối thủ của lão anh hùng, nhưng Tần cô nương hiện tại trong tay của chúng thì lão anh hùng làm sao có thể tự nhiên hành động được? Vả lại vấn đề này quan hệ quá lớn lao, chỉ một chút sơ thất của lão anh hùng là toàn cõi Giang Nam sẽ đi vào ván cờ thấp nhất...
Nghiêm Hữu Tam ngạc nhiên:
– Theo ý kiến của bằng hữu thì câu chuyện hiện tại sẽ dẫn đến như thế nào?
Người ấy nói:
– Tại hạ muốn mời lão anh hùng đến đây trước nhất là muốn cho lão anh hùng thấy rõ thực hư của chúng.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:

– Thực hư của chúng như thế nào?
Người ấy nói:
– Đại khái có lẽ thấy bây giờ, chỉ có điều tại hạ có một chuyện khó khăn muốn nhờ lão anh hùng thông cảm trước, chẳng hay lão anh hùng có ưng chịu chăng?
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Bằng hữu muốn lão phu làm chuyện chi?
Người ấy nói:
– Tất cả chuyện xảy ra đêm nay, tại hạ đã bố trí an bày, mong lão anh hùng cứ bàng quang xem xét chứ đừng nhúng tay vào....
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Nhưng lão phu đang vì Tần cô nương của tệ bảo đến đây.
Người ấy cười:
– Chuyện ấy tại hạ đã biết, xin lão anh hùng cứ yên lòng, đến lúc cần thiết của vấn đề, tại hạ sẽ bảo đảm Tần cô nương sẽ trở về quý bảo yên lành.
Nghiêm Hữu Tam gặn lại:
– Nhưng các hạ là ai?
Người ấy nói:
– Xin lão anh hùng không cần phải hỏi về chuyện ấy, vì khi đến lúc là tự nhiên lão anh hùng sẽ rõ.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Luôn đến tính danh mà bằng hữu cũng không cho biết thì những chuyện khác lão phu làm sao tin được?
Người ấy nói:
– Lão anh hùng đang ở vào một chỗ sắp sửa xảy ra vấn đề, tất cả sẽ không làm sao qua được mắt của lão anh hùng, chuyện tin tại hạ không cũng không thành vấn đề trọng yếu.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Nhưng các hạ có nắm chắc được vấn đề hay không chứ?
Người ấy đáp:
– Nếu lão anh hùng bằng lòng không can thiệp thì chuyện thành công tại hạ nắm chắc trong tay.
Nghiêm Hữu Tam gặn lại:
– Còn nếu lão phu can thiệp?
Người ấy nói bằng một giọng quả quyết:
– Nếu lão anh hùng không ẩn nhẫn thì cục diện hôm nay kể như thất bại hoàn toàn.
Nghiêm Hữu Tam cảm thấy hắn hành động thật quá bí mật, nhưng bây giờ mình đã có mặt nơi đây thì tại sao lại sợ mà không dám nhận chịu vấn đề đặt ra của hắn? Vả lại mình đang ở trên tàng cây có thể thì lại càng nên cứ để

xem hắn giở trò gì rồi hẵng tính sau.
Ông ta gật đầu:
– Được rồi, lão phu xin y theo lời các hạ.
Người ấy lại nói:
– Như thế, tại hạ xin có lời cảm tạ sự giúp đỡ đó của lão anh hùng và còn một việc nữa rất mong lão anh hùng đã nhận lời thì hãy xin nhận luôn cho bằng cách là cố hết sức nhẫn nại, cho dù việc chi xảy ra cũng cứ xin để cho trôi qua theo sự an bài, để tránh cho sự việc khỏi phát sinh nhiều phiền phức.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu đã nói là như đinh đóng, xin bằng hữu hãy yên lòng.
Người ấy nói:
– Vâng, tại hạ muôn vàn cảm tạ.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Lão phu cũng có một chuyện muốn thỉnh giáo bằng hữu.
Người ấy cười:
– Lão anh hùng cứ hỏi, tại hạ nguyện sẽ phụng đáp những gì có thể.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cuộc hẹn đêm nay đáng lý là chỉ có một vụ của lão phu, thế tại sao bằng hữu lại đưa mình ra gánh vác? Chuyện đó thật tình lão phu lấy làm khó hiểu?
Người ấy hỏi lại:
– Chuyện đêm nay, thật tình lão anh hùng chỉ cần thấy nó là chuyện riêng về một mình lão anh hùng hay sao?
Nghiêm Hữu Tam đáp:
– Nhiều lắm là can hệ đến Thái Bình Bảo và Ngũ Phượng Môn.
Người ấy nói:
– Như vậy là lão anh hùng đã hiểu lầm rồi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Lão phu lầm về vấn đề nào?
Người ấy nói:
– Chuyện đêm nay, bên ngoài tuy có vẻ chỉ là giữa Ngũ Phượng Môn , Thái Bình Bảo, hay nói rõ hơn là chỉ chuyện Tần cô nương nhưng thật sự thì không phải thế, chuyện đêm nay có thể liên hệ đến hai vấn đề lớn nhỏ khác nhau....
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Chẳng hay bằng hữu có thể nói rõ hơn không?
Người ấy cười:
– Vâng, có lẽ tại hạ cần nói đại lượt để lão anh hùng không thắc mắc, nhưng vấn đề tự nhiên ngay bây giờ tại hạ chỉ có thể nói phần nào, thứ nhất và cũng là nhỏ nhất là âm mưu của kẻ địch nhằm làm cho Thái Bình Bảo chỉ còn

danh mà không có thực...
Nghiêm Hữu Tam à một tiếng nho nhỏ nhưng không lên tiếng.
Người ấy nói tiếp:
– Về vấn đề kế tiếp là chuyện quan hệ đến tứ đại thế gia của võ lâm hiện tại, cả bốn nhà có thể bắt nguồn từ đây mà nghiêng đổ, trọn cõi Giang Nam sẽ hoàn toàn do Tổng phân đà của Ngũ Phượng Môn Giang Nam khống chế, nó còn có thể liên lụy đến cả Thiếu Lâm, Nga My và toàn thể võ lâm...
Nghiêm Hữu Tam bán tín bán nghi hỏi lại:
– Bằng hữu căn cứ vào đâu mà nói thế?
Người ấy nói:
– Những lời của tại hạ xin bảo đảm với lão anh hùng là không phải những lời dối trá, nhưng còn chuyện cặn kẽ hơn thì xin lão anh hùng hãy cho khất lại qua đêm nay....
Nhưng kìa chúng đã đến rồi kìa....
Câu nói sau cùng của hắn làm cho Nghiêm Hữu Tam sửng sốt, vì hai người cùng ở một chỗ gần nhau, thế tại sao hắn phát hiện ra kẻ địch đã tới mà ông ta lại không hay biết?
Ông ta bèn chú mục và tập trung thính giác, cuối cùng mới thấy xa xa có một số bóng người lao tới như bay....
Đã từng thấy khinh công của hắn lúc nãy, nhưng cho đến bây giờ Nghiêm Hữu Tam mới nhận thật ra con người ấy quả có một nội lực phi thường, bằng vào thính giác của ông ta thế mà phát giác kẻ địch còn trễ hơn hắn quá nhiều....
Bọn người mới tới gồm có sáu tên, cầm đầu là một lão già mặc áo choàng màu lục, chân lão chưa chấm đất thì thân hình đã đứng lại rồi, bằng vào cách phi thân đó đủ chứng tỏ lão ta cũng là bậc võ công tới mức thượng thừa....
Năm người theo sau đều che mặt bằng một vuông lụa, bốn người trước chia làm bốn sắc áo khác nhau:
Tử, Thanh, Hắc, Bạch...
Người sau cùng mặc áo choàng xanh, vóc người cao lớn, tuy cũng che mặt nhưng vẫn còn thấy chòm râu phất phơ trước ngực, vóc dáng và cách ăn vận giống hệt Nghiêm Hữu Tam.
Cả sáu người đến dưới gốc cây lớn thì dừng lại và cùng trong lúc ấy từ trong bụi rậm cách chỗ hai người của Nghiêm Hữu Tam ẩn mặt không xa mấy, có hai bóng người phóng ra cung kính vòng tay:
– Kính chào hộ pháp và Tứ Vị Lệnh Chủ.
Nghiêm Hữu Tam giật mình...
Rõ ràng là chúng có phục binh thảo nào người dẫn đến khi nãy rất cẩn thận và chỉ dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật"...
Và ông ta càng chú mục quan sát, lão già dẫn đầu là hộ pháp của Ngũ

Phượng Môn, bốn người kế là bốn vị Lệnh Chủ, còn lão già có vóc người to lớn giống mình là nhân vật như thế nào? ...
Thấy lão già được gọi là hộ pháp khoát tay hỏi:
– Các ngươi giữ nơi này có phát hiện ra điều gì lạ hay không?
Hai người từ bụi rậm nhảy ra khi nãy đáp:
– Bẩm hộ pháp, không thấy chi cả.
Lão già áo màu lục gật đầu:
– Được rồi, các ngươi hãy lui lại.
Hai tên ấy lại nhảy trở vào ven rừng, ẩn khuất trong bụi rậm y như lúc nãy....
Lão già áo lục ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm:
– Bây giờ hãy còn canh một, Nghiêm Hữu Tam là con người rất tự cao, hắn không đến sớm hơn giờ hẹn đâu.
Nghiêm Hữu Tam ẩn trên tàng cây khẽ gật đầu:
Lão này kể ra thì đã nghiên cứu và thông hiểu tính tình của đối phương khá rõ...
Ngay lúc đó, chợt nghe vó ngựa.
Từ xa, một con tuấn mã chở trên mình một tên đại hán phi tới như bay.
Vừa đến trước lão già áo lục, hắn nhảy xuống mọp mình:
– Thuộc hạ xin tham kiến hộ pháp.
Vị hộ pháp hỏi:
– Nghiêm Hữu Tam đã lên đường hay chưa?
Tên thuộc hạ nói:
– Vừa rồi thuộc hạ tiếp được tin chim câu đem tới thì hiện tại lão ta còn đang ngồi độc ẩm tại quán rượu Câu Dung.
Vị hộ pháp gật đầu:
– Tốt, cho theo dõi thật sát, khi nào hắn rời khỏi quán rượu thì phải báo thật nhanh.
Tên thuộc hạ cuối đầu tuân lệnh rồi phi ngựa quay trở lại.
Nghiêm Hữu Tam muốn điên đầu.
Mình đã đi rồi, thế tại sao bây giờ chúng lại nói rằng hãy còn ngồi trong quán rượu?
Nhưng là một con người lịch lãm giang hồ, Nghiêm Hữu Tam chợt hiểu ra ngay, chính bọn người dẫn mình đi khi nãy đã đánh tráo, họ cho người giả mạo để thực thi mưu kế...
Và ông ta dùng truyền âm nhập mật hỏi:
– Có phải bằng hữu cho người giả mạo lão phu đấy không?
Người ấy trả lời:
– Nếu không như thế thì làm sao có thể qua mắt chúng được?
Chợt nghe vị Hộ pháp quát lớn:
– Nghiêm Hữu Tam.

Từ trên tàng cây Nghiêm Hữu Tam giật nảy mình...
Tại sao từ nẩy giờ khá lâu không có gì xảy ra mà lão này vụt phát hiện ra mình?
Cũng may, ngay khi ấy, lão già mặc áo màu lam ứng tiếng:
– Thuộc hạ có mặt.
Nghiêm Hữu Tam thở phào nhẹ nhõm.
Thì ra là một chuyện trùng tên.
Vị hộ pháp nghiêm giọng:
– Nhiệm vụ trong chuyến đi này, Bạch Kỳ Lệnh Chủ đã nói rõ cho ngươi biết rồi chứ?
Người áo lam đáp:
– Vâng, Lệnh Chủ đã truyền cho thuộc hạ biết rõ rồi.
Vị hộ pháp khoát tay:
– Tốt lắm, ngươi có thể ẩn mình vào bụi rậm ngay bây giờ, chờ khi nào trừ xong Nghiêm Hữu Tam thì lập tức trở lại Kim Lăng.
Người mặc áo lam cúi đầu vòng tay rồi phi thân vào vùng bụi um tùm.
Nghiêm Hữu Tam nghe họ đối đáp là hơi giận đã thấu lên, rõ ràng là người bí mật nói đúng, bọn chúng mưu định trừ mình rồi cho người giả mạo.... Hừ, cho bọn mi có bao nhiêu kế hoạch cứ mang ra thi thố thử xem có trừ được ta không cho biết...
Qua một lúc lâu lại nghe vó ngựa vang lên, một tên kị mã phi nhanh đến nhảy xuống vòng tay:
– Kính bẩm hộ pháp, Nghiêm Hữu Tam đã rời quán rượu Câu Dung, hắn đang nhắm về hướng Đại Mao Sơn.
Vị hộ pháp gật đầu:
– Hãy trở ra ngoài phòng bị.
Tên thuộc hạ nhảy lên lưng ngựa ra roi.
Vị hộ pháp lại nói:
– Đã đến giờ rồi, Bạch Kỳ Lệnh Chủ hãy ở lại nơi đây, còn tất cả lui vào trong ẩn mặt.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ vòng tay:
– Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Vị hộ pháp xuất lãnh ba vị Lệnh Chủ phi thân vào bụi rậm, họ chỉ nhóng mình là mất hút vào bóng tối.
Từ trên cao nhìn xuống, Nghiêm Hữu Tam nhìn thấy rất rõ ràng, mỗi người của họ khi ẩn mình đã chiếm mỗi người mỗi chỗ với địa hình thật tốt.
Rõ ràng âm mưu chỉ chừa lại tên Bạch Kỳ Lệnh Chủ để làm kẻ dụ địch, tự nhiên khi đối phó, chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào, chỉ cần mang lại thắng lợi chứ không cần biết ty tiện hay không ty tiện.
Nhưng có một điều hơi lạ là khi bọn của tên hộ pháp vừa phóng lên thì đồng

thời Nghiêm Hữu Tam cũng nhận ra một tiếng động – Không, nói tiếng động thì không hoàn toàn đúng, nó chỉ là một tiếng khua thật nhẹ của tà áo đánh lên trong gió, từ phía của người bí mật ẩn mình nhưng chỗ khéo léo của hắn là chờ đúng lúc họ phi thân là hắn hành động, vì thế, ngoài Nghiêm Hữu Tam ngồi gần nghe thấy, còn bọn bên dưới vì đang nhún mình lao vào trong cho nên không thể nào hay biết, cho dù tên Bạch Kỳ Lệnh Chủ còn đứng lại, hắn có nghe cũng tưởng đó là tiếng khua của đồng bọn.
Nghiêm Hữu Tam rúng động...
Hắn bỏ đi à?
Một ý nghĩ thoáng qua, Nghiêm Hữu Tam vội dùng "Truyền âm nhập mật" hỏi:
– Bằng hữu vẫn còn đó chứ?
Không có tiếng trả lời.
Đúng là hắn đã đi rồi. Nghiêm Hữu Tam cảm thấy hoang mang...
Hắn đã nhiều lần căn dặn không cho mình hành động, thế sao bây giờ hắn lại bỏ đi.
Tự nhiên không phải hắn đi luôn, hắn có âm mưu của hắn, nhưng ít nhất hắn cũng phải bảo qua một tiếng cho mình yên tâm chứ?
Nhưng Nghiêm Hữu Tam không còn thì giờ để suy nghĩ thêm gì nữa, vì vó ngựa đã dần tới rồi....
Từ kẻ bên ngoài cho đến những người ẩn mặt thảy đều căng thẳng.
Người ước hẹn đã đến rồi.
Từ phía ngoài, một ngựa chở một người thong dong đi vào như khách nhàn du.
Con tuấn mã màu hồng, đúng là thứ ngựa quý ngoại Mông.
Người ngồi trên ngựa là một già râu phất phơ trước ngực, mặt như táo chín, đúng là Nghiêm Hữu Tam, người đã lừng danh "Hồng Liễm Phán Quan".
Dù tình thế đã bắt đầu căng thẳng vì sự việc mở màn, nhưng ngồi trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam bất giác cười thầm:
Như vậy nơi đây bây giờ đã có ba Nghiêm Hữu Tam, một người mới tới và hai người ẩn mặt...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 22
Cuộc Bố Trí Ở Đại Mao Sơn

Bạch Kỳ Lệnh Chủ bước tới vòng tay:

– Nghiêm đại hiệp quả là con người thủ tín, tại hạ đã chờ đại hiệp ở đây.
Nghiêm Hữu Tam giả vẫn ngồi trên lưng ngựa:
– Các hạ có phải là phân đàn chủ của Ngũ Phượng Môn tại Giang Nam đó không?
Lão ta nhảy xuống ngựa trước khi chấm dứt câu hỏi ấy.
Nghiêm Hữu Tam ẩn mình trên tàng cây khẽ mỉm cười:
Người này không biết là ai, nhưng có lẽ hắn đã nghiên cứu về con người của mình nhiều lắm, không những dáng cách mà luôn cả giọng nói cũng không khác là bao.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ đáp:
– Tại hạ là Bạch Kỳ Lệnh Chủ, tổng phân đàn ở Giang Nam.
Nghiêm Hữu Tam giả trầm giọng:
– Phân đàn chủ ở đâu?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ đáp:
– Tại hạ được trách nhiệm hầu chuyện cùng Nghiêm đại hiệp.
Nghiêm Hữu Tam giả trầm giọng:
– Qúy phân đàn chủ lớn lối đến thế kia à? Chắc đã xem họ Nghiêm này không có vào đâu nhỉ?
Ẩn mình trên cây, Nghiêm Hữu Tam mỉm cười thầm:
Nếu đổi lại mình thì nhất định cũng phải dùng lời như thế...
Nhưng rồi ông ta bỗng giật mình, tuy đã sửa giọng song khẩu âm của Nghiêm Hữu Tam giả này rất giống giọng của người bí mật...
Nghiêm Hữu Tam từ trên chú mục quan sát...
Đúng rồi, không lầm lẫn gì được nữa, người khác có thể lầm chứ ông ta thì nhất định không.
Với vóc dáng đó và chính mới gặp rành rành đây, rõ ràng người đó là người bí mật.
Như vậy là sau khi bọn do tên hộ pháp dẫn đầu ẩn mình thì hắn đã thừa cơ nhảy xuống để giả trang.
Như thế cả người giả mình ngồi uống rượu trong thị trấn Câu Dung làm nhiệm vụ gì?
Đang lúc Nghiêm Hữu Tam còn băn khoăn thì nghe tên Bạch Kỳ Lệnh Chủ cười nhạt:
– Nghiêm đại hiệp đã hiểu lầm rồi!
Nghiêm Hữu Tam giả hỏi:
– Hiểu lầm ở chỗ nào?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Trung Nguyên võ lâm hiện nay toàn do Ngũ Phượng Môn quản xuyến, mỗi một lệnh kỳ đều có nhiệm vụ chuyên trách của mình, địa khu của quý bảo thuộc về khu vực của Bạch kỳ phụ trách thì tự nhiên câu chuyện phải do

bản tòa đảm đương, như vậy chuyện đàm phán với Nghiêm đại hiệp do bản tòa là đúng chứ.
Nghiêm Hữu Tam giả bật cười ha hả:
– Thật là khẩu khí của bọn cuồng đồ, lão phu chưa từng nghe trên giang hồ có bọn cướp nào là Ngũ Phượng Môn cả...
Bạch Kỳ Lệnh Chủ cười lớn ngắt lời:
– Như thế là tại vì Nghiêm đại hiệp không được nghe rộng thấy nhiều đấy chứ.
Nghiêm Hữu Tam vụt hỏi:
– Tần cô nương của bản bảo hiện ở trong tay các ngươi phải không?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ gật đầu:
– Vì có chuyện cần thương lượng với Nghiêm đại hiệp, nên chúng tôi tạm thỉnh Tần cô nương về đây và nàng hiện đang hoàn toàn yên ổn.
Như cố trấn áp cơn bực tức. Nghiêm Hữu Tam giả hỏi:
– Ngươi muốn nói chuyện gì?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Ngũ Phượng Môn một khi xuất hiện giang hồ thì tất cả phe phái hay cá nhân nào trong võ lâm, nếu không phải bạn thì là kẻ địch. Vì thế tại hạ phụng lệnh kính thỉnh quý bảo hãy gia nhập bản môn.
Trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam gục gặc đầu...
Người bí mật nói đúng, bọn Ngũ Phượng Môn này quả có dã tâm muốn thôn tính võ lâm.
Bên dưới, Nghiêm Hữu Tam giả cười sằng sặc:
– Đúng là bọn yêu ma tiểu quỷ mà dám đụng đến thánh thần, ngươi tưởng chỉ có thế là Thái Bình Bảo sẽ đầu hàng à?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói thật chậm:
– Nhưng Nghiêm đại hiệp cũng đừng quên rằng Tần cô nương hiện đang ở trong tay của Ngũ Phượng Môn!
Nghiêm Hữu Tam giả thét lớn:
– Ngươi dám uy hiếp lão phu à? Hừ, đêm nay trước hết là lão phu giết ngươi rồi sau đó sẽ thanh toán luôn cái tên mệnh danh là tổng phân đàn chủ đây.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ cười khẩy:
– Nếu Nghiêm đại hiệp cho rằng người của Ngũ Phượng Môn đều là hạng vô danh tiểu tốt thì xin Nghiêm đại hiệp cứ thử xem.
Nghiêm Hữu Tam giả trầm giọng:
– Lũ chuột nhắt, ngươi đứng có mang cái tên Ngũ Phượng Môn ra mà dọa nạt thiên hạ, ngươi đừng tưởng Ngũ Phượng Môn của chúng bay có thể dễ dàng ngang dọc giang hồ, đêm nay ta sẽ cho ngươi một bài học để hiểu như thế nào là lợi hại...
Hình như càng nói càng giận dữ, Nghiêm Hữu Tam giả chỉ thẳng vào mặt

của Bạch Kỳ Lệnh Chủ thét lớn:
– Hãy tuốt binh khí ra mau!
Bạch Kỳ Lệnh Chủ rút soạt thanh trường kiếm ngạo nghễ:
– Cung kính bất như tòng mạng, xin Nghiêm đại hiệp cũng nên rút ra binh khí.
Nghiêm Hữu Tam giả cười lớn:
– Đối phó với loài chuột nhắt như thế mà phải dùng đến binh khí à? Không, ta chưa bao giờ có hành động như thế cả.
Ẩn mình trên cây, Nghiêm Hữu Tam cũng phải gục gặc khen thầm. Đúng là khẩu khí của con người danh vọng...
Bạch Kỳ Lệnh Chủ đưa thanh trường kiếm lên ngang ngực lạnh lùng:
– Xin Nghiêm đại hiệp hãy ra chiêu.
Nghiêm Hữu Tam giả bật cười:
– Đã không dùng binh khí mà lại ra tay trước? Đâu có chuyện như thế, ngươi hãy xuất chiêu đi.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ không khách sáo, hắn nhích lên một bước, thanh kiếm trên tay vút mạnh vào trong gió nghe vùn vụt và trong ánh thép xanh rờn, hắn đâm thẳng một kiếm thật mạnh vào vai bên phải của đối phương.
Nghiêm Hữu Tam giả cười khẩy:
– Hay!
Tiếng nói cùng một lúc với bàn tay phải nhấc lên và bàn tay xòe ra đẩy thẳng vào mũi kiếm đang đà đâm tới...
Nghiêm Hữu Tam ngồi trên cây phát rùng mình...
Cho dù một cao thủ nào, bất cứ nội lực đến đâu cũng không thể có lối đánh như thế ấy, vì chưởng phong dù có mạnh thì người ta cũng đánh bạt binh khí của đối phương bằng cách khác, không ai lại dùng bàn tay bằng xương bằng thịt đẩy thẳng vào mũi kiếm như thế bao giờ...
Nhưng Nghiêm Hữu Tam không còn thì giờ suy nghĩ nhiều hơn, vì khi bàn tay của Nghiêm Hữu Tam giả vừa sát đến mũi kiếm thì bỗng lật ngang và y như sét chớp bàn tay vỗ mạnh vào sống kiếm của Bạch Kỳ Lệnh Chủ...
Bị thế đánh bất ngờ và quá mạnh, Bạch Kỳ Lệnh Chủ phải xoay cả thân mình và cứ theo đà thất thế, hắn quay hai vòng mới chỏi chân đứng được...
Chỉ mới một chiêu đầu đã lâm ngay vào thế hạ phong, trong khi đối phương trong tay không một tấc sắt, Bạch Kỳ Lệnh Chủ vừa thẹn vừa tức. Hắn thét lên một tiếng lăn xả vào với những đường kiếm cực kỳ hiểm hóc...
Quan sát thật kỹ, Nghiêm Hữu Tam ngồi trên cây lấy làm lạ, vì những chiêu số của gã Bạch Kỳ Lệnh Chủ không giống chiêu số kiếm thuật Trung Nguyên, đường kiếm của hắn vừa mạnh vừa biến ảo dị thường. Chính Nghiêm Hữu Tam giả cũng phải bị bức lui mấy bước.
Nhưng lạ làm sao, nhìn thật kỹ mới thấy đó là thế không phải bị bức lui, vì

Nghiêm Hữu Tam giả vừa lui vừa nhìn vào mũi kiếm nở nụ cười bí mật, rồi thình lình ông ta thét lớn một tiếng, chỉ một tiếng thôi là Bạch Kỳ Lệnh Chủ lại bị quay luôn ba vòng nữa. Lần này thanh kiếm cũng bị vỗ trúng nhay trên sống, thanh kiếm bị tạt chúi xuống và Bạch Kỳ Lệnh Chủ bị cả trớn ấy buộc thân mình phải quay theo.
Không để cho đối phương có thì giờ sửa soạn lại thế tấn công, Nghiêm Hữu Tam giả lao theo vỗ luôn hai cái. Bạch Kỳ Lệnh Chủ bây giờ thì y như con gà nòi bị tối mắt, hắn vừa quay vừa lui dần tới mé rừng.
Ngồi trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam gần như đứng mắt, ông ta không làm sao nhận ra được thế đánh của Nghiêm Hữu Tam giả dưới này. Vì lão ta không dùng chiêu số lạ lùng nào cả, chỉ bằng những chiêu số thông thường, nhưng khi đánh ra thì lại biến hóa quá nhanh.
Chính vì cái quá nhanh đó mà Bạch Kỳ Lệnh Chủ luôn bị ba lần vẫn không làm sao tránh kịp, tự nhiên hắn rất biết đối phương sẽ áp dụng như thế, nhưng mà mãi đến khi bị đánh hắn mới thấy... mình bị đánh.
Chính vì lối đánh thần tốc ấy mà mặc dù trong tay có thanh trường kiếm, hắn cũng không làm sao xoay trở kịp, cả ba lần đều bị cả ba nhất là những cái đánh gần như rập khuôn khi trúng đích, chỉ có khác là khi phát chiêu không cùng một chiều hướng và vì thế mà Bạch Kỳ Lệnh Chủ dù có biết trước cũng đành phải hứng chịu chứ không làm cách nào khác được.
Bây giờ thì Bạch Kỳ Lệnh Chủ đã thụt sát bìa rừng, hắn bị bức lui thật tình, nhưng cũng là lối thụt lui vừa tầm để dẫn đối phương vào bẫy rập.
Nhưng Nghiêm Hữu Tam giả lại dừng hẳn lại, đối với Bạch Kỳ Lệnh Chủ thì đó là lối "Kẻ trượng phu không bức địch đến đường cùng" nhưng từ trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam lại mỉm cười. Vì ông ta nhận ra Nghiêm Hữu Tam giả chính là người bí mật, mà đã là người bí mật thì chuyện phục binh của địch vốn đã biết trước quá rõ ràng.
Không một ai khi đã biết rõ mà lại còn đặt chân vào vòng bẫy.
Thấy Nghiêm Hữu Tam giả không đuổi theo, Bạch Kỳ Lệnh Chủ hầm hầm thét lớn:
– Lão thất phu, ta sẽ sống chết với ngươi...
Vừa nói, hắn vừa vút thanh trường kiếm vào không khí tạo lên những tiếng rít xé gió kinh hồn vì như một mũi tên xé gió, hắn lao ngược trở ra đâm thốc mũi kiếm bằng những chiêu số khác nhau nhưng cùng nhằm vào một điểm.
Đó là lối đánh cố làm cho hoa mắt đối phương, khi xuất chiêu tay gần như rung lên tạo thành những tia chớp nhoáng, nhưng tất cả chỉ phát ra nửa vời rồi tập trung vào một điểm và từ một điểm ấy có thể biến đổi mục tiêu.
Nghiêm Hữu Tam giả không vội xuất chưởng, ông ta chỉ đứng nhìn chăm chú và bật cười ha hả:
– Chuột nhắt, ngươi vẫn chưa thấy ta đã mấy phen chừa lối thoát cho ngươi

đấy à?
Câu nói vừa chấm dứt thì bàn tay phải đã vươn ra, Bạch Kỳ Lệnh Chủ bây giờ đã tập trung nhãn lực chú ý thế đánh của đối phương nhưng hắn lại bất ngờ, vì thanh kiếm không bị vỗ như mấy lần trước nữa...
Bàn tay của Nghiêm Hữu Tam giả vừa vươn lên, thay vì xòe ra để đánh vào sống kiếm thì lại câu tròn như những chiếc móc và chỉ nghe một tiếng động thật khẽ, sống kiếm của Bạch Kỳ Lệnh Chủ bị hai ngón tay bấu cứng như hai thanh kềm sắt.
Tay phải vừa bấu lấy sống kiếm, tay trái của Nghiêm Hữu Tam cũng vừa đẩy mạnh ra. Bạch Kỳ Lệnh Chủ bị thế buộc phải ngã ngửa thân mình, hắn lộn ngược thân mình, bắn lộn ngược một vòng tung luôn vô rừng rậm.
Nghiêm Hữu Tam giả nhún chân lao vút theo sau...
Từ trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam rúng động.
Khi nãy Nghiêm Hữu Tam giả đứng lại không theo thì quả đã đúng phương thức biết "Biết mình biết địch", nhưng bây giờ lại lao theo thì nghĩa lý làm sao?
Cho dù võ công có cao đến bực nào, địch tối ta sáng cũng vẫn là điều tối kỵ. Huống chi bọn Ngũ Phượng Môn, qua trận đấu vừa rồi với gã Bạch Kỳ Lệnh Chủ chứng tỏ chúng không phải là hạng tầm thường, nhất là bên trong chỗ mai phục không phải một mà là đến bốn tên. Một khi chúng tung ám khí thì dù đệ nhất cao thủ võ lâm cũng không tài nào tránh nổi...
Ngay trong khi đó, khi Nghiêm Hữu Tam giả vừa lao đến bìa rừng thì bốn vừng ánh sáng từ bốn gốc cây to cùng một lúc bắn lên...
Tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn, tiếng thân người té dội trên mặt đất và bốn phía lặng trang!
Từ trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam tái mặt...
Đúng là Nghiêm Hữu Tam giả đã bị ám khí rơi xuống đất rồi!
Nhưng Nghiêm Hữu Tam chưa kịp tung mình thì từ bên tàng cây kế bên có giọng truyền âm nhập mật của người bí mật:
– Nghiêm lão anh hùng hãy ẩn nhẫn thêm mấy phút nữa, chuyện vẫn chưa kết thúc.
Nghiêm Hữu Tam cảm nghe như một khối đá ngàn cân vừa trút khỏi xuống vai nhưng rồi ông ta đâm ra thắc mắc...
Đành rằng trời tối, nhưng chính ông ta đã theo dõi từng ly từng tý không thấy người bí mật trở lại, nhưng sao hắn lại có mặt ở đây?
Cho dù khinh công của hắn quá nhanh, có thể nhân tung mình lên tránh ám khí để lao trở lại tàng cây thì người té xuống là ai?
Nghiêm Hữu Tam không kịp hỏi, vì từ trong rừng tên hộ pháp đã lao ra theo sau lão là bốn tên lệnh chủ Tử, Thanh, Bạch. Hắc...
Lão hộ pháp nói với Bạch Kỳ Lệnh Chủ:

– Lục lệnh chủ hãy cho Nghiêm Hữu Tam về gặp để đợi chỉ thị tiếp theo.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ vòng tay:
– Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Quay qua bọn kia, lão hộ pháp nói tiếp:
– Chuyện ở đây đã xong rồi, các ngươi có thể lui và Bạch Kỳ Lệnh Chủ nhớ cho chôn xác Nghiêm Hữu Tam cho kỹ nhé.
Vừa nói dứt câu, lão nhún mình thật nhẹ vụt mất vào bóng tối.
Bọn, Tử, Thanh, Hắc lệnh chủ vội vàng lao vút theo sau.
Từ trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam nhìn lối phi thân của họ mà giật nẩy mình, đúng là bọn Ngũ Phượng Môn đã tập trung quá nhiều cao thủ, chưa kể tên hộ pháp, nội bốn tên lệnh chủ cũng đã chiếm nhất nhì trong chốn võ lâm, như vậy kẻ cầm đầu của họ nhất định vô cùng lợi hại...
Chợt nghe Bạch Kỳ Lệnh Chủ quát lớn:
– Hàn Thế Vinh.
Bên trong có người ứng tiếng bước ra, đúng là lão già mặc áo màu lam có râu trước ngực.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Nghiêm Hữu Tam đã trừ rồi, ngươi có thể cởi khăn bao mặt.
Hàn Thế Vinh đưa ty lột khăn bao mặt xuống:
Hiển nhiên, bây giờ hắn là "Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam.
Từ trên tàng cây, Nghiêm Hữu Tam suýt bật cười thành tiếng, tên này giả dạng mình thật khó mà phát giác, chỉ trừ con người thật của Nghiêm Hữu Tam có thể nhìn ra chỗ sai biệt mà thôi.
Hàn Thế Vinh vòng tay:
– Chẳng hay lệnh chủ còn điều chi dặn bảo?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói:
– Ngươi hãy đưa con gái của Tần Nhân Khanh về Kim Lăng rồi ở đó chờ lệnh mới.
Hàn Thế Vinh vòng tay:
– Thuộc hạ xin tuân mạng.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ lấy ra một lá cờ trắng nhỏ đưa lên cao phất qua phất lại...
Từ đằng xa, bên hốc núi ngoặt ngang, bốn tên đại hán khiêng chiếc kiệu chạy tới như bay..
Chiếc kiệu vừa đặt xuống và Tần Tố Trân vừa khoát rèm bước xuống thì Bạch Kỳ Lệnh Chủ vòng tay nói với Hàn Thế Vinh:
– Nghiêm đại hiệp, tại hạ nói là giữ lời, trước mặt Tần cô nương đây, xin đại hiệp cứ hỏi, nếu chúng tôi có làm điều chi thất lễ thì tại hạ xin chịu tội.
Hàn Thế Vinh cười lớn:
– Lệnh chủ quả nhiên thủ tín, lão phu xin thay mặt tệ bảo có lời cảm tạ.
Nghiêm Hữu Tam ngồi trên cây cũng phải khen thầm:

Quả chúng đã đóng tuồng rất khéo.
Vừa thấy Nghiêm Hữu Tam giả, Tần Tố Trân xúc động rơi nước mắt:
– Nhị bá bá...
Bạch Kỳ Lệnh Chủ tươi cười:
– Vì thế bất đắc dĩ nên phải đường đột thỉnh Tần cô nương đến đây, xin cô nương thứ cho. Bây giờ trước mặt Nghiêm đại hiệp, tại hạ xin giao lại và tạm kiếu từ.
Và quay qua phía Hàn Thế Vinh, hắn lại vòng tay:
– Chúng ta không ai xâm phạm đến ai, đó là lời giao kết mong Nghiêm đại hiệp hãy thủ tín.
Không đợi Hàn Thế Vinh trả lời, Bạch Kỳ Lệnh Chủ xuất lãnh bốn tên thuộc hạ phi thân đi thẳng.
Hàn Thế Vinh quay lại cười:
– Hiền điệt nữ, chúng ta về thôi.
Tần Tố Trân chớp mắt:
– Nghiêm bá bá, những người đó là ai thế?
Nghiêm Hữu Tam giả tức là Hàn Thế Vinh trả lời:
– Chúng ta hãy về rồi sẽ nói sau, chuyện này dài dòng lắm.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ đã để sẵn lại một con ngựa cho Tần Tố Trân nên Hàn Thế Vinh nhảy lên con Hồng mã của Nghiêm Hữu Tam và hai người song song đi thẳng.
Thấy Hàn Thế Vinh đưa Tần Tố Trân đi rồi, Nghiêm Hữu Tam vừa muốn lên tiếng thì người bí mật đã vội nói bằng giọng truyền âm nhập mật:
– Lão anh hùng, bây giờ chúng ta cũng chưa lên tiếng và chưa ra mặt được.
Nghiêm Hữu Tam sửng sốt:
– Bọn Ngũ Phượng Môn hãy còn mai phục nơi đây à?
Người bí mật cười:
– Đúng, chúng còn để lại hai tên.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Bằng hữu còn phải đợi đến bao giờ?
Người bí mật nói:
– Đã đợi từ đầu hôm đến giờ, chúng ta có thể đợi thêm chút nữa, bọn chúng không ở lại lâu đâu.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Nhưng bằng hữu cũng thấy chúng đã dẫn Tần cô nương đi đấy chứ?
người bí mật cười:
– Bằng vào thân pháp của lão anh hùng, tại hạ dám đảm bảo sẽ theo kịp trong nháy mắt.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu còn một chuyện chưa hiểu, mong bằng hữu giải đáp cho.

Người bí mật nói:
– Xin lão anh hùng cứ hỏi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Kẻ chết ấy là ai?
Người bí mật cười và hỏi lại:
– Theo lão anh hùng thì người đó là ai?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Kế hoạch của bằng hữu quá cao thâm thành ra lão phu nhất thời không nhận ra được.
Người bí mật nói:
– Lão anh hùng quá khen, sự tình sẽ bày tỏ rõ trong chốc lát, thực tình không có gì khó...
Hắn vừa nói đến đó chợt nghe hai tiếng động và từ hốc núi, hai bóng người phóng vọt ra..
Nghiêm Hữu Tam giật mình...
Nếu không có sự bố trí theo dõi chu đáo của người bí mật thì nhất định vẫn còn mắc bẫy của bọn này...
Thấy hai tên đã chạy xuống núi, người bí mật nói với Nghiêm Hữu Tam:
– Lão anh hùng, chúng ta cũng đi thôi.
Không chờ người bí mật, Nghiêm Hữu Tam đạp nhẹ vào cành cây tung mình sà theo triền núi.
Tự nhiên là ông ta đang sốt ruột về chuyện Hàn Thế Vinh đang dẫn Tần Tố Trân, mặc dù biết chúng chưa dở trò gì, nhưng ông ta quyết đuổi theo cho kịp.
Hai người thi triển khinh công như bay trên đầu cây sườn núi, chỉ một thoáng sau đã ra đến đại lộ dẫn đến Kim Lăng.
Nhưng khi vừa thấy dạng tường thành thì người bí mật dừng chân lại:
– Lão anh hùng, chúng ta đã theo kịp họ rồi.
Vừa nói, hắn vừa chỉ ngay vào ngôi trường đình bên ven lộ.
Quả nhiên, Nghiêm Hữu Tam thấy hai bóng người trong ngôi trường đình và hai con ngựa thì cột ở ngoài dãy lan can.
Nghiêm Hữu Tam lấy làm lạ hết sức, tại sao chỉ còn không tới dặm đường mà họ không vào thẳng Kim Lăng mà còn ở nơi đây? Hay là chúng còn chờ đồng bọn.
Hai người đi gần tới thì nghe Tần Tố Trân hỏi:
– Nghiêm bá bá, sao không vào luôn trong thành mà còn ở nơi đây?
Hàn Thế Vinh mỉm cười:
– Hãy chờ một người nữa.
Tần Tố Trân ngạc nhiên:
– Đợi một người? Đợi ai nữa Nghiêm bá bá?

Hàn Thế Vinh chỉ Nghiêm Hữu Tam và người bí mật đang đi tới:
– Đợi vị lão anh hùng đó.
Người bí mật ở ngoài rước nói:
– Quản huynh đã hành động vô cùng ăn khớp, bây giờ đã khuya quá rồi chúng ta hãy cáo từ.
Hàn Thế Vinh đưa tay lên mặt gỡ chiếc mặt nạ và chòm râu giả và vòng tay nói với Tần Tố Trân:
– Nghiêm đại hiệp đã tới, tại hạ xin cáo thối.
Người bí mật bên ngoài cũng vòng tay nói với Nghiêm Hữu Tam:
– Tại hạ đã bảo đảm với lão anh hùng rằng sẽ đưa Tần cô nương an nhiên trở lại, bây giờ nhiệm vụ đã xong, tại hạ xin cáo biệt.
Nói vừa dứt tiếng, hắn đã cùng với Hàn Thế Vinh phi thân đi thẳng.
Là một người cơ trí, Nghiêm Hữu Tam không cần giải thích cũng đã hiểu ra tất cả, người giả mạo Hàn Thế Vinh là đồng bọn của người bí mật, hắn đã giả mạo mình để ngồi trong quán rượu Câu Dung và khi đến nơi hẹn ước hắn lại đổi cho người bí mật ra mặt đối đầu với Bạch Kỳ Lệnh Chủ còn hắn thì lẻn vào hạ ngay tên Hàn Thế Vinh để cuối cùng dẫn Tần Tố Trân đi.
Tự nhiên, họ hành động đúng như người bí mật vừa nói, thật là ăn khớp, khi người bí mật theo Bạch Kỳ Lệnh Chủ vào rừng , vừa kịp lúc họ tung ám khí thì hắn nương đà phóng lên chỗ cũ trên tàng cây, còn người kia thì tung Hàn Thế Vinh lên để hứng bao nhiêu ám khí. Một hành động đồng thời tuy vẫn có thể nhìn ra, nhưng vì trong lúc bất ngờ bọn Ngũ Phượng Môn bị một vố khá đau mà không hay biết.
Ý nghĩ suy đoán câu chuyện vừa thoáng qua, Nghiêm Hữu Tam vội kêu với:
– Xin nhị vị tạm dừng chân...
Nhưng họ đã quyết ý đi nên không quay lại, chỉ nghe thấy tiếng của người bí mật:
– Thì giờ đã muộn quá rồi, xin lão anh hùng hãy về nghỉ, gần đây tại hạ sẽ xin phép đến vấn an.
Tần Tố Trân nhìn Nghiêm Hữu Tam vẻ mặt nàng ngơ ngác:
– Nghiêm bá bá... hai người ấy là ai?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Chính bá bá cũng không biết họ là ai!
Tần Tố Trân chu miệng:
– Nghiêm bá bá nói điệt nữ là con nít đấy à? Một người giả ra Nghiêm bá bá, còn một người thì cùng đi với Nghiêm bá bá thế mà bá bá lại nói không biết họ là ai!
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Hiền điệt nữ không tin cũng phải, chính bá bá nếu không chứng kiến tận mắt mà chỉ nghe người nói lại thì nhất định cũng không tin. Nhưng sự thật là

như thế, bá bá có dối hiền điệt nữ bao giờ đâu?
Thấy Tần Tố Trân hãy còn có vẻ nghi ngờ, Nghiêm Hữu Tam nói tiếp:
– Tự nhiên chuyện này phải có đầu có đuôi, chứ nói ngang như thế thì hiền điệt nữ không làm sao hiểu được. Đi, chúng ta hãy về khách điếm rồi bá bá sẽ nói rõ cho hiền điệt nữ nghe chuyện ly kỳ này.
Hai người lên ngựa đi thẳng vào thành.
Vừa vào đến cửa, bọn tiểu nhị thức gác reo lên:
– Ạ.. khách quan đã về có cả vị cô nương cùng về nữa!
Nghiêm Hữu Tam gật đầu trao cương ngựa cho bọn chúng rồi đi thẳng ra sau.
Bọn Nghiêm Tú Hiệp hãy còn thức để ngóng tin, vừa nghe đã vội bước ra mừng rỡ:
– Nhị thúc đã đưa Tần cô nương về, Chẳng hay bọn Ngũ Phượng Môn là bọn người nào thế?
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu đi thẳng vào hậu đường và hỏi nhanh:
– Tú Hiệp, cháu có thấy tên Hàn Thiếu Sơn còn ở đây không?
Câu hỏi bất ngờ làm cho Nghiêm Tú Hiệp giật mình:
– Điệt nhi đã có cho Mạnh Võ đi thăm chừng hai lần, hắn bảo họ Hàn đi ngủ sớm lắm.
Nghiêm Hữu Tam vặn lại:
– Nhưng cháu có thân tự đến xem hay không?
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Vì phải cắt đặt người canh phòng chờ tin nhị thúc, nên điệt nhi không đến đó.
Nghiêm Hữu Tam mím miệng trầm ngâm không nói.
Tần Tố Trân hỏi:
– Nghiêm bá bá, Hàn Thiếu Sơn mà bá bá hỏi đó là ai?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu nghi hắn là người bao mặt bí mật cùng đi với lão phu vừa rồi đấy.
Tần Tố Trân hỏi:
– Bá bá ngờ hắn là đồng bọn với địch nhân à?
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Không, không phải thế.
Nghiêm Tú Hiệp rót một chén trà trao lại cho Nghiêm Hữu Tam và hỏi:
– Nhị thúc đã gặp chuyện ra sao?
Nghiêm Hữu Tam nhấp một ngụm trà và từ từ thuật lại đầu đuôi mọi sư.....
Tần Tố Trân ngồi nghe há hốc mồm:
– Nghiêm bá bá nói người bí mật bao mặt đó võ công cao lắm à?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Bảo rằng cao không thì không đúng mà phải nói rằng với võ học đó hiện

nay trong võ lâm rất khó có người qua nổi.
Tần Tố Trân hỏi:
– So với bá bá như thế nào?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Nếu đem lão phu mà sánh thì sợ rằng bá bá của cô đây còn kém hắn quá xa.
Tần Tố Trân bĩu môi:
– Điệt nữ không tin, gia phụ thường nói võ công của bá bá vào hàng nhất nhì trong võ lâm kia mà!
Nghiêm Hữu Tam nghiêm giọng:
Võ công của hắn cao lắm, bá bá không thể so được đâu, sự thực là như thế.
Tần Tố Trân lắc đầu:
– Khó tin quá... nhất định gặp dịp điệt nữ phải thử xem mới được.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Cái tính ngang bướng của hiền điệt nữ thật đến lớn mà không chịu bỏ.
Nghiêm Tú Hiệp hỏi:
– Nhị thúc hoài nghi hắn là Hàn Thiếu Sơn?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Thứ nhất, tối hôm qua Hàn Thiếu Sơn đến đây một cách đột ngột gần như là có dụng ý hẳn hòi, chính ta đã thấy hắn là một con người thâm tàng bất lộ, thứ hai là hắn và con người bí mật có vóc giáng rất giống nhau.
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Hay là để cháu đến xem chừng hắn.
Nghiêm Hữu Tam khoát tay:
– Theo dõi là từ đầu hôm, chứ bây giờ thì nhất định hắn đã ngủ thật rồi, vì hắn đi trước ta mà lại đi bằng lối phi thân thì giờ đây hắn đã vào phòng ngủ mất còn gì nữa mà theo dõi.

Hồi 23
Phăng Lần Manh Mối

Sáng hôm sau, khi Hàn Thiếu Sơn rửa mặt vừa xong thì nghe bên ngoài có tiếng động và tiếng người gõ cửa.
Hàn Thiếu Sơn hỏi:
– Ai đấy?
Bên ngoài có tiếng đáp:

– Hàn công tử đã dậy rồi à?
Vừa hỏi hắn vừa mở cửa.
Nghiêm Tú Hiệp vòng tay:
– Kính chào Hàn công tử.
Hàn Thiếu Sơn vòng tay đáp lễ:
– À, Nghiêm huynh, xin mời, xin mời Nghiêm huynh vào trong đàm đạo.
Nghiêm Tú Hiệp bước vào nhưng không ngồi, hắn nói nhanh:
– Thúc phụ tôi rất mến công tử, nhưng hôm qua vì bận việc không được hầu tiếp thỏa tình. Hôm nay người có một tiệc mọn muốn thỉnh công tử đến cho vui và vì sợ công tử có công việc nên cho tại hạ đến đây thỉnh sớm.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:
– Không dám, lão bá có lòng chiếu cố huynh đệ cung kính bất như tòng mạng vậy.
Hai người khoác tay xuống lầu thẳng ra hậu viện, Nghiêm Tú Hiệp đưa Hàn Thiếu Sơn vào luôn đại sảnh.
Ngay lúc đó Nghiêm Hữu Tam dẫn Tần Tố Trân từ trong cũng vừa bước ra, ông ta bước nhanh tới cười ha hả:
– Hàn công tử ngủ ngon đấy chứ?
Hàn Thiếu Sơn vòng tay:
– Kính chào lão trượng.
Và quay về phía Tần Tố Trân hắn khẽ cúi đầu.
Nghiêm Hữu Tam giới thiệu:
– Hiền điệt nữ, đây là công tử Hàn Thiếu Sơn, người mà bá bá coi như bạn vong niên đấy.
Rồi quay qua Hàn Thiếu Sơn ông ta nói luôn:
– Đây là Tần Tố Trân, ái nữ của tệ bảo chủ.
Hàn Thiếu Sơn lại vòng tay một lần nữa:
– Như vậy đây là Tần cô nương, tại hạ xin thất lễ.
Tần Tố Trân cũng vòng tay:
– Không dám, kính chào Hàn công tử.
Nghiêm Hữu Tam dang tay thỉnh khách:
– Xin mời Hàn công tử an tọa.
Sau khi phân ngôi chủ khách, Hàn Thiếu Sơn khẽ liếc Tần Tố Trân và khẽ hỏi Nghiêm Hữu Tam:
– Tần cô nương đây là...
Nghiêm Hữu Tam rước lời:
– Bảo chủ của lão phu chỉ có người con gái độc nhất đây thôi và đêm rồi vừa mới thoát hiểm về đây.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Lão trượng là bậc võ lâm anh hùng, bọn cường đạo to gan lớn mật dám

đụng tới oai hùm quả là bọn không thức thời cơ, vãn sinh thừa biết một khi lão trượng theo dõi là dễ dàng đưa Tần cô nương an nhiên trở về lập tức.
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Sự thực thì lão phu cũng không đủ tài làm chuyện ấy, chính nhờ có một vị cao nhân hỗ trợ nên hiền điệt nữ của lão phu mới được sớm trở về binh yên như thế. Và chính nhờ vị cao nhân ấy nên đêm rồi mới đuổi được địch nhân.
Hàn Thiếu Sơn trố mắt:
– Đêm rồi? Như vậy đêm hôm ở đây đã có phát sinh biến cố thế mà vãn sinh cứ ngủ vùi nào có hay biết chi đâu!
Nghiêm Hữu Tam cười thầm:
Hừ, để thử xem ông bạn trẻ này đóng kịch được đến bao giờ...
Ngoài mặt ông ta vẫn giữ vẻ tự nhiên:
– Sự việc thật ra thì không phải phát sinh tại tửu điếm nay, chính hôm qua Hàn lão đệ cũng đã thấy hôm qua họ đưa thư đến mời lão phu đến Đại Mao Sơn đấy chứ?
Hàn Thiếu Sơn gật gù:
– Tiếc quá, tiếc vì vãn sinh không am tường chuyện giang hồ nên không được biết gì cả.
Nghiêm Hữu Tam bèn thuật lại tất cả những chuyện đã xảy ra và chú ý dò xét diễn biến trên gương mặt họ Hàn.
Thế nhưng ông ta đã hoài công vô ích, vì ngoài chuyện tỏ sự kinh ngạc khi nghe thấy vấn đề ly kỳ về việc diễn biến, Hàn Thiếu Sơn không lộ một nét chi khác lạ.
Nghiêm Hữu Tam băn khoăn thầm nghĩ:
Hay là mình đã đoán sai chăng?
Hàn Thiếu Sơn nhìn Nghiêm Hữu Tam lộ vẻ trầm ngâm:
– Hai vị hiệp sĩ mà lão trượng vừa kể, tuy có nhiều thần bí nhưng ít ra lão trượng cũng nhìn ra lộ số của họ chứ?
Thiếu chút nữa Nghiêm Hữu Tam đã kêu lên mừng rỡ, hai tiếng "Lộ số" gần như là danh từ chuyên nghiệp của những kẻ am tường võ học. Nó thường dùng để chỉ về môn phái của đối phương. Hàn Thiếu Sơn đã mệnh danh là một thư sinh, làm sao hắn lại có thể nói được hai tiếng ấy bằng một cách trôi chảy như thế chứ?
Nhưng kịp thời làm ra vẻ thản nhiên, Nghiêm Hữu Tam khẽ lắc đầu:
– Lão phu có chú ý nhưng không làm sao nhận ra lộ số của hai vị hiệp sỹ ấy, chỉ có điều có nghe vị hiệp sĩ bao mặt gọi vị kia là Quản huynh. Trong giang hồ họ Quản cũng không nhiều lắm, chỉ cần phăng từ đó là có thể ra manh mối.
Cho đến bây giờ, Hàn Thiếu Sơn mới hơi đổi sắc, nhưng cũng chỉ thoáng qua hắn trở lại bình thường.

Nghiêm Hữu Tam nói tiếp:
– Cứ theo xá điệt của lão phu nói lại thì vào khoảng canh tư đêm rồi nó phát hiện một dạ hành nhân thoáng qua trên nóc phòng lão đệ rồi mất hút. Lúc bấy giờ thì lão phu hãy còn chưa về nên xá điệt sợ có điều bất trắc nên đã có đến nơi quan sát...
Hàn Thiếu Sơn chớp nhanh đôi mắt:
– Lúc đó vãn sinh đang ngủ mệ.. chẳng hay Nghiêm huynh có phát hiện được gì không nhỉ?
Nghiêm Hữu Tam rước nói:
– Người ấy thân pháp cao lắm, cho nên khi xá điệt của lão phu đến nơi thì không còn nhận ra gì nữa cả.
Hàn Thiếu Sơn xoa xoa tay:
– Ạ.. lại có chuyện xảy ra như thế?... Hay là lại bọn địch mà lão trượng vừa mới nói đó chăng?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Lúc lão phu về đến đây đã quá canh tư, người ấy đến trước sau mấy phút, theo lão phu thì có thể người ấy cũng ngụ trong khách điếm này.
Hàn Thiếu Sơn gật gật đầu:
– Khách điếm vốn là chỗ đón khách bốn phương, mọi người mọi giới đều có thể đến đây tá túc. Chuyện người ấy, nếu thuộc khách giang hồ đến trú ngụ nơi đây âu cũng là chuyện thường.
Nghiêm Hữu Tam cười khà khà và nhìn vào mặt Hàn Thiếu Sơn:
– Lão phu là người đã lưu lạc giang hồ từ thuở bé, nếu không lầm thì lão đệ nhất định phải là người có nhiều ẩn dấu nhiều cái... hay ho.
Hàn Thiếu Sơn cũng bật cười ha hả:
– Không biết cái nhìn của lão trượng mấy lần về trước sao chứ bận này thì nhất định đã nhìn lầm. Thật sự thì chuyện đọc sách và múa kiếm cũng là vấn đề thường có của một kẻ nho sinh. Nhưng với vãn sinh thì sức trói gà không chặt thì làm gì có được hay ho ẩn dấu như lão trượng đã nói?
Tần Tố Trân nhìn chăm chú Hàn Thiếu Sơn khá lâu và bây giờ thì nàng mới nở nụ cười thật đẹp?
Hàn công tử đã nói "Đọc sách và múa kiếm" vốn là chuyện thường tình, như thế chắc Hàn công tử cũng khá về kiếm pháp?
Hàn Thiếu Sơn lắc đầu:
– Đó là tôi chỉ thí dụ như thế, chứ cô nương xem người như tôi mà làm gì có chuyện xách nổi một thanh gươm?
Tần Tố Trân nói:
– Nhưng tôi thì không tin rằng bá phụ của tôi lại có thể nhìn lầm.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Sự thực là như thế. Cổ nhân thường nói:

“Trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất”. Tôi nghĩ rằng nếu lão trượng đây có nhìn lầm một lần trong đời thì cũng là chuyện có thể như thường.
Tần Tố Trân quay lại nhìn Nghiêm Hữu Tam:
– Bá bá, như vậy là bá bá có thể nhìn lầm chứ?
Nàng nói chuyện với Nghiêm Hữu Tam, nhưng tay nàng vụt nhấc lên và từ trong ống tay áo rộng một tia sáng bắn ra lóe mắt...
Tia sáng bay thẳng vào mặt Hàn Thiếu Sơn.
Thật đúng là chuyện ngẫu nhiên, ngay lúc đó thì Hàn Thiếu Sơn đang vừa cúi xuống nhắp một hớp trà. Vệt sáng từ trong ống tay áo của Tần Tố Trân bay xẹt qua mang tai của hắn và Nghiêm Hữu Tam vụt gắt lên:
– Hiền điệt nữ...
Tiếng gắt của Nghiêm Hữu Tam làm cho Hàn Thiếu Sơn giật mình ngửng lên kinh ngạc:
– Lão anh hùng, có chuyện chi thế?
Tự nhiên, hắn kinh ngạc vì tiếng gắt bất bình thường của Nghiêm Hữu Tam, chứ bằng vào dáng cách của hắn thì hình như hắn không hay biết gì về chuyện Tần Tố Trân vừa tung ra vệt sáng bay phớt mang tai của hắn.
Nhưng có một chuyện mà Nghiêm Hữu Tam phải mỉm cười, mặc dù ông ta đang ngại về hành động ngang bướng của Tần Tố Trân, cái mỉm cười của ông ta là ba tiếng xưng hô của gã thư sinh đối diện.
Từ lúc đầu gặp gỡ, hắn chỉ gọi ông ta là “Lão trượng” nhưng không biết vô tình hay cố ý mà bây giờ hắn bỗng đổi thành ba tiếng “Lão anh hùng”.
Ba tiếng mà người bí mật xưng hô với Nghiêm Hữu Tam từ đầu đến cuối.
Tần Tố Trân vẫn cười:
– Bá bá đừng có lo, điệt nữ chỉ thử một chút thôi mà!
Hàn Thiếu Sơn vẫn ngơ ngơ ngác ngác:
– Lão trượng, chuyện chi thế?
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Không có chị.. cô cháu gái của lão phu muốn thử xem lão đệ có biết võ công hay không nhưng lão phu bảo nó đừng làm thế...
Hàn Thiếu Sơn lộ vẻ hoảng hốt:
– Chuyện đó thì... thì thật không nên, Tần cô nương là người võ học uyên thâm, trong khi tôi... không biết một tí gì cả, thử như thế nếu... lỡ là nguy hiểm vô cùng!
Nghiêm Hữu Tam cũng không nói rõ, ông ta chỉ gật đầu:
– Chính vì thế mà lão phu đã không cho hiền điệt nữ của lão phu thử đấy.
Tần Tố Trân chớp mắt và quay qua hỏi Nghiêm Tú Hiệp:
– Nghiêm đại ca này, có phải hồi hôm bá bá đã nói cái người bí mật ấy và Hàn công tử đây vóc dáng rất giống nhau lắm phải không?
Nàng vừa nói vừa nhấp nháy với Nghiêm Tú Hiệp.

Không biết ý nàng muốn nói gì, nên Nghiêm Tú Hiệp cứ đứng đực ra không biết nên trả lời sao cho phải.
Nhưng Hàn Thiếu Sơn thì đã cười cười rước nói:
– Đâu có chuyện như thế, tại ha.....
Không để cho Hàn Thiếu Sơn nói hết câu, Tần Tố Trân gặn lời:
– Nghiêm đại ca, mà có phải bá bá đã có nói thế không?
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Thúc phụ có rằng người bí mật vóc người tầm thước, rất giống với khổ người Hàn công tử.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:
– Chuyện vóc dáng giống nhau cũng là chuyện thường có, vả lại nếu thật như thế thì cũng chẳng hề gì, vì vốn không phải là tại hạ.
Tần Tố Trân quay qua Nghiêm Hữu Tam:
– Bá bá, người bí mật ngoài chuyện có vóc người... hơi giống như thế, bá bá còn thấy thêm điểm nào khác nữa không?
Nghiêm Hữu Tam vuốt râu cười:
– Lão phu chỉ nhất thời cảm nhận như thế, nhưng nếu Hàn công tử bảo không phải thì chắc là... không phải.
Tần Tố Trân cũng cười nhưng mà nàng cứ leo nheo:
– Điệt nữ còn có hai điểm bổ sung và cũng để chứng minh rằng người bí mật đó chính là... Hàn công tử.
Nghiêm Hữu Tam quay lại hỏi:
– Hiền điệt nữ bảo sao?
Tần Tố Trân lại nheo nheo mắt:
– Nhưng tôi nói rồi Hàn công tử không được chối đấy nhé?
Hàn Thiếu Sơn gật đầu:
– Cô nương cứ nói.
Tần Tố Trân nói:
– Hồi hôm này có phải bá bá va người bí mật ẩn thân trên một tàng cổ thụ đấy chứ? Đã là "Cổ thụ" thì nhất định lớn lắm phải không?
Nghiêm Hữu Tam gật đầu:
– Đúng như thế.
Tần Tố Trân mỉm cười:
– Đã là cây lớn nhất định vỏ cây có rất nhiều rêu và người bí mật cho dù võ công có cao cách mấy, nhưng đã ngồi trên đó quá lâu thì không làm sao tránh khỏi rêu dính ở... đế giầy...
Vừa nói, nàng vừa cố liếc xuống chân của Hàn Thiếu Sơn, như quyết dẫn những con mắt khác nhìn theo.
Quả nhiên, khi mọi người, kể cả Hàn Thiếu Sơn nhìn xuống thì đế giày của hắn còn một bệt rêu xanh ngắt!

Hàn Thiếu Sơn "Ạ" một tiếng khá dài và hắn bật cười:
– Tần cô nương đúng là một nhà quan sát tài tình, chỉ tiếc gì dấu rêu này là hôm qua tại hạ đi trên đường vô ý đạp lên hòn đá đầy rêu không ngờ nó lại là... là tai họa!
Nghiêm Hữu Tam chợt thấy vấn đề, nhưng ông ta chỉ mỉm cười không nói...
Tố Trân nhếch vành môi y như hai cánh đào tươi:
– Khoan chối đã, hãy còn một điểm nữa mà tôi chưa nói hết...
Và cô ta quay qua hỏi Nghiêm Hữu Tam:
– Bá bá, hồi hôm, khi người bí mật đuổi theo gã Bạch Kỳ Lệnh Chủ vào tới bìa rừng thì ám khí cả bốn bên bắn ra tua tủa có phải không? Và theo bá bá thì dù thoát thân một cách tài tình nhưng liệu người bí mật có thể một vết thủng nơi vạt áo không nào?
Tự nhiên, từ nãy giờ Nghiêm Hữu Tam cũng đã thấy nơi vạt áo của Hàn Thiếu Sơn có vài chỗ thủng tuy rất nhỏ nhưng đối với cặp mắt của nhân vật giang hồ, không ai không nhận ra đó là vết thủng của ám khí xẹt ngang. Ông ta đã thấy khá sớm, nhưng ông ta không nói mà bây giờ sau câu hỏi của Tố Trân, ông ta cũng làm thinh...
Hàn Thiếu Sơn vẫn thản nhiên:
Tần cô nương quả có tài nhận xét, nhưng mau quá như thế nên Tần cô nương đã sơ ý một điều...
Tố Trân chớp mắt:
– Xin công tử cho biết tôi đã sơ ý điều chi?
Hàn Thiếu Sơn cười nói:
– Vừa rồi tại hạ nghe Nghiêm lão trượng có nói rằng khi người bí mật giả dạng lão trượng đến hội ước thì có lẽ người ấy phải mặc áo choàng màu lam mới đúng chứ?
Tố Trân nói ngay:
– Hàn công tử nói đúng lắm và điều đó cũng chứng tỏ rằng Hàn công tử cũng có những nhận xét... khá nhanh. Nhưng thật ra thì chắc Hàn công tử cũng thấy rằng vấn đề cải trang trong lúc cấp bách như thế không giống trường hợp cải trang như ở nhà. Người ta đâu có thì giờ mà thay đổi áo cho nhanh như thế? Người ta chỉ cần choàng thêm một cái áo, tròng vào một chiếc mặt nạ đã chuẩn bị sẵn là đã quá đủ rồi.
Hàn Thiếu Sơn cười gượng gạo:
– Thật Tần cô nương nói như thế thì... thì tôi không biết phải nói sao!
Tố Trân cười thật ngọt:
– Hàn công tử không biết nói sao là tại vì tôi nói quá... đúng rồi!
Hàn Thiếu Sơn nói:
– Nếu quả tôi là... người bí mật thì trước mặt Nghiêm lão trượng bây giờ cũng không có gì phải dấu.

Tố Trân bĩu môi:
– Như vậy là Hàn công tử đã thừa nhận đấy nhé!
Hàn Thiếu Sơn xoa xoa cằm và gượng mỉm cười:
– Rất tiếc vãn sinh không phải là người bí mật cho nên công của người khác tôi làm sao dám nhận?
Ngay lúc đó hình như Nghiêm Hữu Tam vụt sửng sốt về một chuyện gì, ông ta cứ nhìn chăm chăm vào Hàn Thiếu Sơn nhưng không nói.
Riêng Tần Tố Trân thấy Hàn Thiếu Sơn đã để sơ suất lời lẽ, nàng vừa định tấn công thêm thì Nghiêm Hữu Tam đã khoát tay:
– Hiền điệt nữ, Hàn lão đệ nói đúng lắm, nếu Hàn lão đệ quả là người bí mật thì cần gì phải dấu diếm với với chúng ta làm chi? Chỉ nội điểm đó cũng đủ thấy Hàn lão đệ đã nói thật lắm rồi.
Tự nhiên, ai cũng thấy lời lẽ của Nghiêm Hữu Tam đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng chuyện thay đổi ấy cốt để làm gì thì không một ai đoán được.
Tần Tố Trân có vẻ ngạc nhiên:
– Nghiêm bá bá tin rằng Hàn công tử nói thật đấy à?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Con người của Hàn lão đệ đủ để bảo đảm rằng không khi nào nói dối.
Vì không đợi Tần Tố Trân nói thêm gì nữa, Nghiêm Hữu Tam quay lại bảo Nghiêm Tú Hiệp:
– Cháu hãy đến dặn dò bọn tiểu nhị bảo chúng dọn một tiệc rượu để ta và Hàn lão đệ uống vài chén cho vui.
Hàn Thiếu Sơn vội vòng tay:
– Xin lão trượng cho phép vãn sinh được làm chủ buổi tiệc này.
Nghiêm Hữu Tam khoát tay:
– Hàn lão đệ không nên khách sáo như thế, chúng ta vốn là chỗ thân tình, và bây giờ cho thết tiệc trên lầu thì không được vui lắm vì khách đông quá. Vậy cứ để cho chúng dọn thẳng sang đây để chúng ta vầy chén cho ấm cúng hơn.
Và ông ta vẫy tay cho Nghiêm Tú Hiệp:
– Cháu hãy làm theo ý ta, bảo bọn tiểu nhị dọn tiệc ngay nơi đây đi.
Nghiêm Tú Hiệp vâng dạ lui ra.
Nghiêm Hữu Tam và Hàn Thiếu Sơn lại nói chuyện thêm một lúc nữa thì bọn tiểu nhị đã trải khăn dọn rượu.
Nghiêm Hữu Tam nâng chén mỉm cười:
– Hàn lão đệ nâng chén lên đi, lão phu xin kính Hàn lão đệ một chén trước tiên.
Hàn Thiếu Sơn lật đật đứng lên:
– Không dám, lão trượng vốn là bậc võ lâm tiền bối ảnh hưởng, vãn sinh đáng lý phải dâng một chén trước.
Hai người cùng cạn chén đầu.

Tần Tố Trân đứng lên tiếp lấy bình rượu từ trong tay Nghiêm Tú Hiệp châm trước vào chén của Hàn Thiếu Sơn.
Hàn Thiếu Sơn lại vòng tay:
– Tần cô nương... như thế tại hạ làm sao dám nhận.
Tần Tố Trân nở nụ cười thật đẹp:
– Tôi xin kính Hàn công tử một chén, chẳng lẽ Hàn công tử lại từ chối hay sao?
Nói dứt lời, nàng đã nâng chén len ngang mặt.
Hàn Thiếu Sơn lật đật đứng lên:
– Tần cô nương là bậc kỳ hoa trong chốn võ lâm, đáng lý tại hạ phải được xin kính trước.
Cả hai lại cùng cạn chén thứ hai.
Ánh mắt của Tần Tố Trân ngời ngời, nàng rót vào chén cho Nghiêm Hữu Tam và nói:
– Bây giờ cháu xin kính Nghiêm bá bá.
Nghiêm Hữu Tam vuốt râu cười:
– Tần nữ hiền điệt hình như đã bắt đầu khách sáo rồi đấy.
Tần Tố Trân chớp chớp mắt:
– Không dám khách sáo với Nghiêm bá bá đâu, đây chỉ là lòng thành kính chân thật của tiểu nữ đấy thôi.
Kế đó nàng lại rót rượu ra và ngỏ lời kính Nghiêm Tú Hiệp, buổi tiệc bắt đầu huyên náo, một phần cũng có nhờ hơi rượu, một phần là đã bắt đầu trao đổi nhau những lời thân mật.
Đang giữa lúc rượu đang hứng chí, Hàn Thiếu Sơn vụt đặt chén xuống tặc lưỡi:
– Thật đáng chết, may không chút nữa vãn sinh quên khuấy mất rồi!
Nghiêm Hữu Tam nhướng mắt:
– Chẳng hay Hàn lão đệ nghĩ đến chuyện chi thế?
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:
– Vãn sinh mạo muội muốn lão trượng cho biết một chuyện, chẳng hay có phải thường thường quý bảo truyền tin bằng chim bồ câu không?
Nghiêm Hữu Tam hơi sửng sốt, nhưng rồi lại gật đầu:
– Đúng, thật không dám dấu Hàn lão đệ, đó là phương tiện giản tiện và chắc chắn nhất mà tệ bảo thường dùng.
Hàn Thiếu Sơn vỗ tay cười:
– Như vậy thì quả là đúng lắm rồi.
Nghiêm Hữu Tam ngạc nhiên:
– Chẳng hay Hàn lão đệ đề cập chuyện đó là có ý chi?
Hàn Thiếu Sơn nói bằng một giọng chậm rãi:
– Vãn sinh vốn quen thức sớm, cứ mỗi buổi sáng chưa hừng trời là phải tản

bộ một lúc rồi mới về phòng điểm tâm, sớm mới nay vãn sinh đang tản bộ trước cửa khách điếm chợt thấy một con bồ câu bay xớt ngang đầu đúng là thứ bồ câu mang thư, và cứ coi hướng từ hậu viện bay lên thì chắc đó là vật của quý bảo...
Nghiêm Hữu Tam nhướng mắt:
– Nhưng sáng sớm hôm nay, tệ bảo đâu có truyền tin?
Hàn Thiếu Sơn thản nhiên nói tiếp:
– Khi thấy con vật hình như không bay cao được ma lại là xà xuống đất, làm rơi ống thư, vãn sinh nghĩ chắc là của quý bảo nên nhặt lấy mang theo...
Hắn móc trong tay áo ra một ống nhỏ trao cho Nghiêm Hữu Tam...
Nghiêm Hữu Tam hơi đổi sắc:
– Nhưng lão đệ đã có xem qua quả thật là thư ấy của tệ bảo chăng?
Hàn Thiếu Sơn nói:
– Vì nghĩ rằng đó là mật thư của quý bảo nên vãn sinh đâu dám mở xem.
Nghiêm Hữu Tam đón lấy ống thư từ nơi tay của Hàn Thiếu Sơn liếc qua và khẽ lắc đầu:
– Đây không phải là tín vật của tệ bảo.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Bồ câu từ hậu viện bay lên tuy không phải là vật của quý bảo, nhưng chắc chắn phải có quan hệ đến quý bảo, vậy lão trượng cũng nên xem qua.
Nghiêm Hữu Tam chớp mắt gật đầu:
– Lão đệ nói có lý...
Ông ta bóp bể chiếc ống lấy ra một mảnh giấy nhỏ và chỉ liếc qua là biến sắc...
Trong mảnh giấy tường thuật tất cả sự việc xảy ra hồi hôm, rõ ràng là tờ báo cáo gởi tổng đàn Giang Nam của Ngũ Phượng Môn, nhưng bên dưới lại không ký tên ai cả mà chỉ để một ám hiệu có nét chữ dịu mềm, xem qua ai cũng có thể nhận ra thủ bút của người con gái.
Nghiêm Hữu Tam cầm mảnh giấy trầm ngâm...
Hàn Thiếu Sơn hỏi:
– Lão trượng, chẳng hay trong thứ đó nói những gì?
Nghiêm Hữu Tam trao mảnh giấy cho hắn:
– Lão đệ cứ xem.
Hàn Thiếu Sơn xem kỹ từ đầu đến cuối và mỉm cười:
– Đúng là lão trượng cho thư về quý bảo, cũng may mà không vào tay kẻ khác, bây giờ lão trượng cứ cho thêm một thư khác là xong.
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Lão đệ không phải là người trong giang hồ nên không rõ chuyện, lá thư này chính là báo cáo của bộ phận Ngũ Phượng Môn chứ đâu phải là của tệ bảo Hàn Thiếu Sơn trố mắt:

– Nhưng lão trượng làm sao lại tiết lộ chuyện đêm qua với địch? À, à... vãn sinh biết rồi, có lẽ lão trượng muốn chọc tức chúng chứ gì?
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Thư này không phải do lão phu viết, đây chính là gian tế của chúng báo cáo về tổng đàn.
Suy nghĩ hồi lâu, Hàn Thiếu Sơn khẽ gật đầu:
– Đúng rồi, đúng rồi... Bọn giặc cho một tên cũng họ Hàn chuẩn bị giả trang lão trượng, nhưng kết quả âm mưu không thành tựu nên bọn gian tế của chúng phải báo cáo cho cấp trên... Thật là rủi cho chúng lá thư này lại lọt vào tay vãn sinh...
Nhưng rồi hắn lại nhướng mắt kinh nghi nói tiếp:
– Cứ như thế này thì trong tửu điếm có bọn của chúng ở trong lẫn lộn.
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Nhị thúc, như vậy chuyện hồi hôm này của chúng ta đã bị bọn giặc rình nghe cả rồi...
Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm không nói.
Hàn Thiếu Sơn mở mảnh giấy ra xem lại rồi lắc đầu:
– Cứ theo bút tích mà nói thì hình như thư này dọ.. một cô gái viết, như vậy gian tế là một cô gái hay sao?
Từ lâu ngồi làm thinh, bây giờ Tần Tố Trân mới nói:
– Tự nhiên, Hàn công tử nói đúng đấy.
Hàn Thiếu Sơn quay lại trố mắt:
– Tần cô nương biết tên gian tế ấy à?
Tần Tố Trân mỉm cười:
– Tự nhiên.
Hàn Thiếu Sơn càng kinh ngạc:
– Như vậy Tần cô nương đã phát hiện được chuyện này trước rồi?
Nghiêm Hữu Tam cau mặt hỏi:
– Hiền điệt nữ có biết gian tế là chăng?
Tần Tố Trân cười hăng hắc:
– Cháu đây chứ còn ai nữa!
Nghiêm Hữu Tam tái mặt:
– Hiền điệt nữ...
Tần Tố Trân thản nhiên:
– Nghiêm đại hiệp, đại hiệp tưởng tôi là Tần Tố Trân thật đấy à?
Đôi mắt của Nghiêm Hữu Tam chớp sáng ngời, ông ta chậm rãi gật đầu:
– Đúng, lão phu cũng đã có ý nghĩ cô nương là người của Ngũ Phượng Môn giả trang.
Tần Tố Trân cười hăng hắc:
– Chỉ tiếc nghĩ ra thì đã quá muộn rồi.

Hàn Thiếu Sơn hoảng hốt:
– Cô nương lại là gian tế...
Nhưng rồi hắn lại lắc đầu như nói cho mình nghe:
– Không, không... giai nhân đâu phải là người làm giặc?
Nghiêm Hữu Tam đứng phắt lên trầm giọng:
– Chậm nghĩa làm sao?
Nghiêm Tú Hiệp cũng đứng lên theo, tay hắn đặt lên đốc kiếm...
Tần Tố Trân giả cười nhạt, nàng nhìn khắp ba người:
– Các vị uống mấy chén rượu vừa rồi vốn là thứ đặc chế của bản môn, nó là thứ độc dược cực mạnh, chỉ cần một chút trong móng tay cũng đủ cho bao nhiêu người gục ngã. Nếu Nghiêm đại hiệp không tin thì khắc rồi sẽ biết.
Nghiêm Hữu Tam cười ha hả:
– Thử xem độc dược của cô nương lợi hại đến bậc nào...
Nhưng riêng Hàn Thiếu Sơn thì tái mặt, giọng hắn lộ đầy vẻ khủng khiếp:
– Tại hạ và cô nương vốn không thù oán... tại sao... tại sao cô nương lại cũng đầu độc luôn tại hạ?
Tần Tố Trân giả lừ mắt lạnh lùng:
– Tự ngươi tìm đến để chết thì còn oán trách gì ai chứ?
Nghiêm Hữu Tam cười lớn:
– Tiện tỳ, ta như thế này mà lại có thể bị ngươi hạ độc một cách dễ dàng như thế hay sao?
Vừa nói, ông ta vừa phun một vòi rượu vào ngay mặt Tần Tố Trân giả, làm cho cô ta giật bắn mình nhưng phản ứng của cô gái khá nhanh, chỉ vừa né qua là song chưởng đã đồng thời đẩy tới...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 24
Hiểm Kế Trùng Trùng

Như đã sẵn chuẩn bị trước, Nghiêm Hữu Tam khoát mạnh cánh tay giải phá chưởng phong đồng thời trầm giọng:
– Tú Hiệp, hãy giữ chặt cửa đừng cho con tiện tỳ chạy thoát.
Nghiêm Tú Hiệp lao nhanh ra án ngự ngay giữa cửa:
– Tiện tỳ, chén rượu độc của ngươi ra vẫn chưa uống đâu ta bảo cho mà biết, nơi đây không phải là chỗ ngươi có thể hung hăng. Biết điều hãy bó tay chịu trói cho nên việc.

Hàn Thiếu Sơn háy háy mắt:
– Cô nương hai chén rượu vừa rồi cả hai vị này đều không có uống vậy chỉ có một mình tại...
Vừa nói, hắn vừa nâng lấy chén không, há miệng nhổ ra đầy chén rượu hắn nhỏ ra vừa đầy một chén không thiếu một chút nào.
Đúng là họ đã biết trước cả rồi, cả ba ngươi đều áp dụng phương thức áp khí, họ giữ rượu nơi cổ chứ không cho xâm nhập và tạng phủ.
Bây giờ thì Nghiêm Hữu Tam mới tin rằng sự thật, chờ lúc Tố Trân giả mời rượu lão nghe Hàn Thiếu Sơn dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật" báo cho biết sự việc giả mạo, lão chỉ cẩn thận phòng ngừa chứ không tin cho lắm.
Hàn Thiếu Sơn nói chưa dứt thì cô gái đã thét lớn:
– Ngươi... ngươi quả là người bí mật.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Khá lắm, nhãn lực của cô nương quả là không kém, chỉ có điều là cô nương biết thì đã muộn quá rồi.
Nghiêm Hữu Tam cười lớn:
– Lão đệ, vừa rồi nếu lão đệ không dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật" đề tỉnh thì lão phu chắc chắn đã mắc bẫy chúng rồi.
Hàn Thiết Sơn vòng tay:
– Bị vị cô nương này bức quá nên vãn sinh đành phải cầu cứu với lão anh hùng.
Hai người đang nói mấy câu thì cô gái đã thừa cơ phóng mình ra cửa và quát lơn:
– Hãy tránh ra.
Vừa thét nàng vừa vận tận bình sinh vung chưởng tấp ngay vào mặt Nghiêm Tú Hiệp...
Chưởng lực bung ra thật dữ và thật lẹ, Nghiêm Tú Hiệp chỉ thấy bóng nhoáng lên trước mặt là kình phong đã tiến tới bên vai.
Hắn thật không ngờ cô gái lại có một thân pháp uy mãnh như thế ấy, đến khi phát giác thì không làm sao kịp nữa, hắn đành phải nghiêng mình để tránh mũi dùi.
Chỉ cần có thế, dường như cố gái đã ước đoán trước rồi, nên khi Nghiêm Tú Hiệp vừa nghiêng vai là cô ta đã lao nhanh ra cửa bằng một khinh công tuyệt kỹ.
Nhưng cô ta tuy lẹ làng song vẫn còn người lẹ hơn một bước, khi thân hình của cô gái vừa tràn qua thì bỗng thấy một bóng người choán ngang trước mặt.
Người ấy không tấn công mà chỉ đứng chắn ngang cười khà khà, cũng may là cô gái dừng lại kịp không thì chắc đã phải chạm vào nhau vì khoảng cách

của hai người chỉ trong vòng một bước.
Thân pháp tuyệt diệu của Hàn Thiếu Sơn làm cho cô gái giật mình nhưng chỉ thoáng qua cô ta vươn đứng bàn tay, năm ngón như năm cái búp măng non trở thành như năm cái móc sắt chụp thẳng vào mặt đối phương.
Thật sự cánh tay của nàng đưa lên thật nhẹ, nhưng khi gần tới thì hơi gió lại xé lên đúng là một thủ pháp cự kỳ hiểm ác.
Hàn Thiếu Sơn thản nhiên cười:
– Sao lại dùng "Cửu Chuyển Pháp Mạch Thủ" với nhau làm gì, độc thế?...
Vừa nói, hắn vừa khoát bàn tay trái hình như muốn chụp bắt tay nàng...
Dù gì cũng là con gái, Tần Tố Trân giả đâu có thể để cho một thanh niên chạm vào tay mình được? Nàng vội lật nghiêng bàn tay biến luôn bảy thức để cuối cùng dùng chỉ phong chỉa thẳng vào mặt Hàn Thiếu Sơn.
Nhưng bất luận cô gái biến thế ra sao, bàn tay của Hàn Thiếu Sơn y như bóng với hình, bàn tay của hắn cứ hút vào bàn tay của cô gái, làm cho nàng cứ mỗi bận phóng chiêu đều cảm thấy như có bàn tay của hắn chực chờ đón tiếp...
Thật sự thì cũng không phải đón đỡ mà Hàn Thiếu Sơn đã rà sát tay mình vào tay của đối phương, hắn muốn nắm lấy lúc nào cũng được, chỉ có điều dù sao nàng cũng là một thiếu nữ nên hắn không muốn làm chuyện sỗ sàng, hắn cứ rà sát theo khi nàng biến thế...
Dù vậy, cô gái cũng cảm thấy da mặt mình nóng ra cho dù nàng đã phải dị dung để làm Tần Tố Trân, nhưng lớp thuốc mỏng vẫn làm cho người ta thấy rõ nàng đã đỏ mặt, đỏ đến mép tai vì thẹn...
Hàn Thiếu Sơn hình như không muốn bức rát lắm cho nên khi thấy cô gái rụt tay về, hắn cũng dừng lại mỉm cười:
– Nếu cô nương không chịu trở vào thì tình thế bắt buộc tại hạ phải... nắm lấy tay dẫn vào đấy nhé.
Cô gái đỏ mặt nhiều hơn nữa, cô ta nói giọng vùng vằng:
– Được rồi, ta vào xem các ngươi làm gì cho biết.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười, đúng là một câu nói gượng.
Cô gái thụt ra sau, nhưng năm ngón tay của nàng lại vụt bung ra.
Hàn Thiếu Sơn đưa tay lên trước mặt, trong tay hắn đã nắm gọn ba mũi phi tiêu, hắn ngắm nghía cười cười:
– Sao cô nương đùa chi dai thế?
Cô gái nhìn Hàn Thiếu sơn hằm hằm rồi nàng vùng cười nhạt:
– Họ Hàn, ngươi nên nhớ rằng cô gái họ Tần viên ngọc quí của Thái Bình Bảo Chủ hãy còn ở trong tay của bọn ta đấy nhé.
Hàn Thiếu Sơn điềm đạm mỉm cười:
– Chính vì Tần tiểu thơ còn ở trong tay quí vị, nên tại hạ mới ân cần mời cô nương ở lại đây.

Cô gái giận run nhưng vẫn phải quay phắt trở vào...
Nghiêm Hữu Tam trầm giọng hỏi:
– Các ngươi đã đem Tần điệt nữ của ta giam ở nơi nào?
Cô gái ngửng mặt lạnh lùng:
– Tự nhiên là ở tại Tổng phân đàn của chúng ta chứ còn ở đâu nữa.
Nghiêm Hữu Tam vặn lại:
– Tổng phân đàn ở tại đâu?
Cô gái nói:
– Tổng phân đàn không có địa điểm cố định, cứ mỗi khi đàn chủ đến đâu thì nơi đấy là Tổng phân đàn Nghiêm Hữu Tam vẫn không buông:
– Thế đàn chủ của các ngươi bây giờ ở đâu?
Cô gái lắc đầu:
– Không ai có thể biết được.
Nghiêm Hữu Tam gặn lại:
– Ngươi không chịu nói phải không?
Cô gái vẫn lạnh lùng:
– Trừ bản thân của tổng đàn chủ ra, không ai có thể biết chứ đừng nói đến một mình ta.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Thế đàn chủ của ngươi tên họ là gì?
Cô gái rùn vai:
– Ngươi muốn ta phải cung khai à?
Nghiêm Hữu Tam trâm mặt:
– Nơi đây giờ phút này, ngươi muốn nói hay không muốn e cũng không phải do ngươi nữa đâu.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Cho dù cô nương không nói thì tại hạ cũng biết rồi.
Nghiêm Hữu Tam quay lại:
– Lão đệ biết đàn chủ của họ à?
Hàn Thiếu Sơn gật đầu:
– Người ấy là Tam cung chủ của họ.
Cô gái ấy giật mình, nàng quay phắt lại trừng mắt nhìn hắn:
– Ngươi... ngươi là ai?
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Tại hạ tên là Hàn Thiếu Sơn, cô nương đã biết rồi còn hỏi làm gì nữa?
Cô gái nghiến răng:
– Các ngươi định làm gì ta chứ?
Hàn Thiếu Sơn nhìn Nghiêm Hữu Tam cười cười:
– Tại hạ xin thay mặt Nghiêm lão anh hùng để trả lời cô nương câu hỏi đó, trong khi Tần cô nương chưa trở về thì tạm thời phải lưu cô nương ở lại đây.

Cô gái cười nhạt:
– Nếu các ngươi muốn dùng ta để đem đổi lấy Tần Tố Trân thì sẽ không có hy vọng gì đâu.
Hàn Thiếu Sơn cũng cười:
– Nhưng ít nhất cô cũng là người thân cận của Tam cung chủ, như vậy những cơ mật trong Ngũ Phượng Môn cô cũng biết không ít lắm đâu.
Tố Trân giả cười nhạt:
– Ngươi muốn bức cho ta khai à?
Hàn Thiếu Sơn điềm đạm mỉm cười:
– Nói "Bức" thì chắc không đến nỗi phải thế đâu, vì âm mưu của Ngũ Phượng Môn của các ngươi tại hạ đã biết khá nhiều rồi, có lẽ còn biết hơn cái mà cô nương đang biết nữa thế thì bức làm chi cho mang tiếng? Còn việc cần để trao đổi Tần cô nương thì bất cứ lúc nào, chỉ cần chúng tôi giống tiếng là Giang Nam phân đàn của các ngươi cũng chắc là mau mắn lắm, tuy nhiên ngay bây giờ thì hãy chưa cần.
Tố Trân giả hỏi:
– Ngay bây giờ thì ngươi muốn gì chứ?
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Tần cô nương trong lúc chưa trở về thì tạm thời cô nương hãy trú đỡ nơi đây. Vì trên danh nghĩa cô nương vẫn là người con gái của Thái Bình Bảo chủ.
Nghiêm Hữu Tam chỉ đứng vuốt râu mỉm cười chứ không chen vào một lời nào cả, hình như ông ta rất tin tưởng vào sự bố trí của gã thiếu niên họ Hàn.
Tố Trân gặn lại:
– Ngươi không sợ ta đào thoát đấy à?
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Cám ơn, hết sức cám ơn sự nhắc nhở của cô nương, nhưng thật sự thì tại hạ đã có cách sẵn rồi.
Hắn nói chưa dứt thì cánh tay của hắn đã vung lên, bằng vào một thế "Cách Không Điểm Huyệt" hắn làm cho cô gái trở tay không kịp.
Tố Trân giả nghiến răng:
– Họ Hàn, sẽ có một ngày nào đó khi ngươi lọt vào tay ta, ta sẽ phế võ công của ngươi bằng cách đó.
Hàn Thiếu Sơn cười:
- Bao giờ tại hạ lọt vào tay cô nương rồi hẵn tính, bây giờ tại hạ chỉ cần nói trước cho cô nương biết cách phế huyệt của tại hạ là một độc môn công phu, cứ để yên như thế thì không sao, nhưng nếu cố vận khí giải phá thì cuộc đời kể như hủy bỏ, xin cô nương hãy nhớ cho điều ấy kẻo lại trách tại hạ không cho hay trước.
Tố Trân giả ảo não cúi mặt lặng thinh.

Hàn Thiếu Sơn quay qua hỏi Nghiêm Hữu Tam:
– Chẳng hay ở đây có sẵn tỳ nữ không lão anh hùng?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Có một đứa mang theo để phục vụ cho Tần tiểu thơ, tên là Quế Hoa.
Hàn Thiếu Sơn gật đầu:
– Hay lắm, xin lão anh hùng cho cô ta gần gũi bầu bạn với cô nương đây cho vui.
Tố Trân giả hừ một tiếng lạnh lùng:
– Cứ nói thẳng ra là để canh phòng ta có phải hơn không?
Hàn Thiếu Sơn không trả lời và Nghiêm Hữu Tam quay qua nói Tú Hiệp:
– Ngươi hãy cho gọi Quế Hoa.
Nghiêm Tú Hiệp đi ra một chập thì tỳ nữ Quế Hoa đi vào.
Nàng là cô gái trạc mười bảy mười tám, nàng thi lễ trước mặt Nghiêm Hữu Tam:
– Chẳng hay quản gia đòi tiểu nữ có chuyện chi?
Nghiêm Hữu Tam chỉ Tố Trân giả và nói:
– Ngươi hãy bầu bạn với cô nương đây...
Ông ta ra hiệu cho Quế Hoa bước ra ngoài dặn nhỏ mấy câu Quế Hoa gật gật đầu:
– Vâng, tiểu nữ xin ghi nhớ.
Hàn Thiếu Sơn hất tay:
– Cô nương có thể trở về phòng nghỉ.
Tố Trân giả im lặng theo chân Quế Hoa cô ta không nhìn ai và cũng không nói một lời.
___ [___ Chờ cho họ đi khuất, Nghiêm Hữu Tam cười nói với Hàn Thiếu Sơn:
– Lão đệ thật tinh tường, có lẽ lão đệ sắp sẵn kế hoạch cả rồi đó chứ?
Hàn Thiếu Sơn khiêm nhường:
– Lão anh hùng quá khen, thật ra thì vãn bối chỉ biết được ít nhiều âm mưu của Ngũ Phượng Môn trong một việc tình cờ đấy thôi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Thủ lãnh của Ngũ Phượng Mông là nhân vật như thế nào nhỉ?
Hàn Thiếu Sơn đáp:
– Chúng gọi người ấy là Đại cung chủ tức là đại sư huynh của Giang Nam Tổng phân đàn Tam cung chủ.
Nghiêm Hữu Tam hỏi tiếp:
– Lão đệ có biết lai lịch của họ không?
Hàn Thiếu Sơn nói:
– Như vãn bối đã nói, nhân một dịp tình cờ mà biết được ít nhiều âm mưu của họ, chứ còn lại lịch của họ ra sao thì thật tình không thấu đáo.

Nhìn chăm vào Hàn Thiếu Sơn một lúc khá lâu, Nghiêm Hữu Tam gặn hỏi:
– Lão đệ tên thật là Hàn Thiếu Sơn à?
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Vì ít đi lại giang hồ, nên tiện danh ít người biết đến chứ thật sự thì vãn bối chưa từng thay tên đổi họ gì cả.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão đệ tuy chưa dấn bước giang hồ, nhưng trí tuệ và kinh nghiệm quả là phong phú lắm, cho đến hàng mấy mươi năm trôi nổi như lão phu nhưng thật không thể sánh kịp đâu.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Lão trượng quá khen làm cho vãn bối đâm ra hổ thẹn...
Hắn ngừng lại một giây rồi lãng sang chuyện khác:
– Hồi tối rồi, vãn bối có bắt con chim bồ câu mang thư hãy con trong phòng, có lẽ lão anh hùng nên cho người đến mang về biết đâu lại chẳng có chỗ dùng...
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Lão phu đã nghĩ rằng nhất định con bồ câu ấy bị lão đệ bắt chứ không phải chuyện rớt thợ..
Và ông ta quay qua bảo Nghiêm Tú Hiệp:
– Cháu hãy đến phòng của Hàn công tử mang con chim về.
Hàn Thiếu Sơn cười:
– Tại hạ cột nó bên trong cửa sổ phiền Nghiêm huynh đến mang về cho lão anh hùng.
Hàn Thiếu Sơn cùng Nghiêm Hữu Tam bàn thêm khá nhiều điều thiết yếu thì Nghiêm Tú Hiệp mang con chim bồ câu về tới.
Nghiêm Hữu Tam lấy giấy mực, Hàn Thiếu Sơn nháy tuồng chữ cô gái giả Tố Trân viết thành một cái báo cáo khác đút vào ống tre cột cứng vào chân và trao con bồ câu cho Nghiêm Tú Hiệp.
Mang ra phía sau vườn, Nghiêm Tú Hiệp thả con bồ câu bay bổng lên không.
Hàn Thiếu Sơn đứng dậy vòng tay:
– Lão anh hùng còn nhiều việc, vãn bối xin cáo từ.
Nghiêm Hữu Tam gật đầu:
– Được rồi lão phu sẽ làm theo kế mình đã chọn.
Hàn Thiếu Sơn đi rồi, Nghiêm Hữu Tam gọi Nghiêm Tú Hiệp bảo nhỏ mấy câu, Nghiêm Tú Hiệp biến sắc:
– Nhị thúc tin này có chắc lắm không?
Nghiêm Tú Hiệp nói chưa dứt câu thì Nghiêm Hữu Tam đã khoát tay:
– Khỏi phải nghi ngờ gì cả, cứ cho người chuẩn bị ngay đi.
Nghiêm Tú Hiệp vâng lịnh lui ra.

Nghiêm Hữu Tam qua ra ngoài gọi:
– Mạnh Võ!
Mạnh Võ bước nhanh vào Nghiêm Hữu Tam dặn:
– Hãy chuẩn bị mã xa, thanh toán luôn tiền phòng rồi sửa soạn lên đường.
Mạnh Võ tuân lịnh lui ra.
Nghiêm Hữu Tam chấp tay sau lưng đi thẳng vào phòng của Tố Trân giả, nàng đang ngồi dựa cửa sổ thấy Nghiêm Hữu Tam vào nhưng không ngửng đầu lên.
Quế Hoa bước tới thi lễ:
– Chẳng hay tổng quản có điều gì dạy bảo?
Nghiêm Hữu Tam khoát tay:
– Ngươi hãy dẫn cô nương ra ngoài, chúng ta lên đường ngay bây giờ.
Tố Trân giả quay mặt lại lạnh lùng:
– Các ngươi định mang ta đi đâu đó?
Nghiêm Hữu Tam cũng lạnh lùng không kém:
– Đưa đi nơi khác.
Vừa nói ông ta vừa ra hiệu cho Quế Hoạ..
Cô tỳ nữ nói ngay:
– Xin cô nương hãy để tôi dẫn ra ngoài...
Tố Trân vùng vằng:
– Ta đi được, không cần vịn ai cả.
Nghiêm Hữu Tam trầm giọng:
– Cô nương hãy biết điều, lão phu vốn người ít nói.
Thấy chủ nhân không khách sao, cô tỳ nữ Quế Hoa sấn lại nắm lấy bắp tay của Tố Trân giả dẫn đi..
Tố Trân giả biết không thế có cách gì hơn nên đành cúi mặt đi theo và không nói thêm một tiếng...
Nhìn qua thái độ, hình như cô gái này cũng rất có hạng trong Ngũ Phượng Môn.
Nghiêm Hữu Tam theo sau, ra khỏi cửa điếm thì ngựa xe đã chực sẵn bên ngoài.
Tên mã phu lanh lẹ vén rèm xe, Quế Hoa dẫn Tố Trân giả bước lên.
Tên tiểu nhị dẫn con Hồng Táo Mã ra cho Nghiêm Hữu Tam, hắn đứng giữ cương chờ cho ông ta lên lưng ngựa rồi mới lùi lại, dáng cách của hắn thật vô cùng cung kính.
Sáu tên vệ sĩ của Thái Bình Bảo cùng phóng lên lưng ngựa kèm sát cỗ xe.
Ngay trong lúc họ dời khỏi khách điếm thì từ phía xa xa có một bóng người đại hán áo lam cũng lao mình theo hướng đó.
Đoàn người ngựa qua đến khoảng giờ thân là đến chân núi Thanh Lương.
Nghiêm Hữu Tam cho ngựa đi chậm lại thẳng đến Tử Trúc Am.

Ông xuống ngựa và quay lại dặn Mạnh Võ:
– Hãy ở đây chờ lịnh, nhớ cẩn thận nghe.
Nhưng hình như thấy có gì bất tiện nên ông ta đổi y.
Mạnh Võ đến gõ cửa, từ trong bước ra một người con gái mặc đạo bào nhưng không xuống tóc, đúng là đạo cô Liễu Nhân.
Mạnh Võ lật đật vòng tay:
– Xin phiền đạo cô thưa lại dùm rằng có Nghiêm tổng quản của Thái Bình Bảo xin ra mắt.
Nghiêm Hữu Tam bước tới mỉm cười:
– Xin nhờ đạo cô vào thông báo dùm một tiếng.
Vốn đã biết mặt "Hồng Liễm Phán Quan" Liễu Nhân đạo cô vội vàng vòng tay thủ lễ:
– Nghiêm đại hiệp giá lâm, xin thỉnh vào trong dùng trà.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Vâng, xin đạo cô vào thông báo dùm rồi tại hạ sẽ vào theo.
Mạnh Võ vén rèm xe, Quế Hoa dẫn Tố Trân giả bước xuống.
Nghiêm Hữu Tam khoát tay căn dặn:
– Tất cả hãy ở ngoài chờ lịnh.
Sáu tên vệ sĩ vâng mạng lui ra.
Nghiêm Hữu Tam vào am, Quế Hoa vịn Tố Trân giả theo sau.
Liễu Nhân vào tới bên trong vội quay lại vòng tay:
– Xin Nghiêm đại hiệp tạm ngồi đây để tôi vào thông báo cho sư phụ.
Nghiêm Hữu Tam cúi đầu đáp lễ:
– Vâng, xin phiền đạo cô.
Liễu Nhân vào không bao lâu thì Vô Trần Sư Thái bước ra, hình như vẫn còn bực tức vụ Giang Hàn Thanh khi gặp Nghiêm Hữu Tam mấy ngày trước, nên giọng bà ta vẫn còn gay gắt:
– A Di Đà Phật! Không hay sớm để tiếp nghinh thật có lỗ với Nghiêm đại hiệp vô cùng.
Biết tính như lửa đốt của vị lão ni này Nghiêm Hữu Tam lật đật tươi cười:
– Lão phu đặc biệt đến đây để viếng an lão sư thái.
Vô Trần Sư Thái đưa mắt về phía Tố Trân giả và miệng bà nói luôn:
– Không dám, chẳng hay vị cô nương này là ai thế?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Nàng là tiểu nữ của Thái Bình Bảo Chủ.
Tố Trân giả cười nhạt:
– Nói ngay đi chứ chuyện gì phải dấu? Cứ nói là người của Ngũ Phượng Môn không được à?
Vô Trần Sư Thái sững sốt:
– Nghiêm đại hiệp, nàng này là ai?

Nghiêm Hữu Tam cười:
– Nàng vốn thật là người của Ngũ Phượng Môn.
Vô Trần Sư Thái mỉm môi:
– Vừa rồi Nghiêm đại hiệp bảo là tiểu nữ của Thái Bình Bảo chủ kia mà?
Nghiêm Hữu Tam vòng tay:
– Chuyện này kể ra dài lắm, Tần cô nương của Tệ Bảo ba ngày trước đây bị phân đàn Giang Nam của Ngũ Phượng Môn bắt đi và họ để cho người này giả mạo, nhưng bị lão phu khám phá...
Vô Trần Sư Thái trầm giọng:
– Nghiêm đại hiệp dẫn người này đến đây có phải để tìm Tần cô nương của quí Bảo không? Như thế thì Nghiêm đại hiệp đã lầm, Tử Trúc Am đâu có phải Ngũ Phượng Môn nào đó đâu mà dẫn đến đây!
Nghe giọng cay cú của bà ta, Nghiêm Hữu Tam cười ha hả:
– Lão sư thái đã hiểu lầm ý của lão phu rồi.
Vô Trần Sư Thái gặn lại:
– Thế thì Nghiêm đại hiệp đến đây với ý gì?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu có một chuyện trọng đại muốn bàn với lão sư thái.
Vô Trần Sư Thái hỏi:
– Chuyện trọng đại là chuyện gì?
Nghiêm Hữu Tam chỉ Tố Trân giả và nói:
– Đêm nay có chuyện trọng đại, lão phu muốn đem gởi người con gái này đến Tử Trúc Am.
Vô Trần Sư Thái khoát tay:
– Không được, Tử Trúc Am từ xưa đến nay không hề chứa chấp kẻ bên ngoài, nếu Nghiêm đại hiệp chỉ vì chuyện ấy thì xin đi nơi khác.
Đúng là một câu nói đuổi khách thẳng băng.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Ngoài ra, lão phu đến đây còn có một vấn đề khác nữa.
Vô Trần Sư Thái lạnh lùng:
– Nghiêm đại hiệp còn có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra một lượt cho đỡ tốn thì giờ.
Thật là một câu nói "Cạn tào ráo máng" câu nói như muốn đuổi thẳng ra ngoài.
Nghiêm Hữu Tam vẫn thản nhiên:
– Chuyện này không thể nói bằng năm ba câu mà hết được...
Ông ta cố kéo dài câu nói chứ không vào thẳng vấn đề.
Vô Trần Sư Thái gượng gạo:
– Được rồi xin mời Nghiêm đại hiệp vào hậu điện dùng trà.
Vừa nói xong là bà ta ngoe nguẩy bỏ đi vào trước.

Nghiêm Hữu Tam mỉm cười bước theo nói với:
– Đa tạ sư thái.
Và quay lại dặn Quế Hoa:
– Ngươi hãy chờ ở nơi đây.
Quế Hoa hội ý cúi đầu dạ nhỏ.
Vào đến khách thính của hậu viện Vô Trần Sư Thái nói:
– Xin mời Nghiêm đại hiệp dùng trà.
Nghiêm Hưu Tam nhìn quanh và nói nhỏ:
– Chẳng hay Sư thái có thẻ nhờ đạo cô canh chừng dùm cửa?
Vô Trần Sư Thái cười nhạt:
– Tử Trúc Am ngoài hai sư đồ của bần ni ra chỉ có một mụ già nấu bếp chứ có ai mà phải làm cái chuyện canh chừng?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Vì chuyện này quan hệ quá nên lão phu muốn cẩn thận là hơn.
Vô Trần Sư thái nhếch môi:
– Nghiêm đại hiệp! Người lừng danh một cõi thế nhưng sao hôm nay lại quá cận thận đến thế?
"Qúa cẩn thận đến thế" câu nói của Vô Trần Sư Thái trong trường hợp này có nghĩa là nói "Tại sao lại quá nhát gan"...
Tự nhiên Nghiêm Hữu Tam đâu lại không hiểu ẩn ý ấy, nhưng ông ta vẫn điềm đạm mỉm cười:
– Lão phu đến đây quả thật có tin tức nghiêm trọng cần báo lại cho sư thái rõ, chuyện này không những có quan hệ đến sư thái và Giác Thắng đại sư, mà nó còn liên can đến toàn thể phái Nga Mi và Thiếu Lâm nhiều lắm, luôn cả giới giang hồ...
Tuy trong lòng quyết bức, nhưng nhìn vào vẻ mặt trang trọng của Nghiêm Hữu Tam Vô Trần Sư Thái đành phải bảo Liễu Nhân:
– Được rồi, ngươi hãy ra canh phòng ngoài cửa, bất luận người nào cũng không được phép cho vào.
Vẻ mặt của Liễu Nhân đạo cô vụt có nhiều tia dị tượng, vừa vâng dạ Liễu Nhân ném tia mắt kín đáo về phía Nghiêm Hữu Tam vội bước ra ngoài cửa.
Vô Trần Sư Thái nói:
– Bây giờ thì xin Nghiêm đại hiệp hãy yên tâm.
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chuyện này xin sư thái chịu khó nghe, vì phải kể có đầu có đuôi mới dễ dàng xác nhận vấn đề... Nhất là phải bắt đầu từ các tổ chức gọi là Ngũ Phượng Môn.
Vô Trần Sư Thái cau mặt:
– Ngũ Phượng Môn, lạ nhỉ? Cái danh xưng này bần ni chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nghiêm Hữu Tam gật đầu:
– Vâng, chẳng những chỉ một mình sư thái chưa từng nghe mà chính lão phu cũng chỉ mới biết họ hồi tối hôm qua này thôi. Bọn Ngũ Phượng Môn tuy mới xuất hiện trên giang hồ, nhưng thực lực của chúng to lắm, riêng phân đàn tại Giang Nam của chúng thế lực cũng đã gọi là một thế lực hùng mạnh, với bốn "Lệnh Kỳ" ở dưới tay mà chỉ nhìn vào bộ hạ của chúng không thôi, cũng đủ làm cho ai nấy phải giật mình...
Vô Trần Sư Thái chận hỏi:
– Chuyện này chính mắt Nghiêm đại hiệp trông thấy hay là có người nói lại?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chính hồi tối hôm qua lão phu thấy tận mắt về chuyện này.
Tiếp theo đó, ông ta đem chuyện Tần Tố Trân bị bắt chuyện phân đàn Ngũ Phượng Môn hạ chiến thư, chuyện người bí mật trợ giúp. Ông ta nói hết lại cho Vô Trần Sư Thái biết và cuối cùng nhăn mặt nói:
– Lão phu cảm thấy chuyện này đến mức cực kỳ nghiêm trọng mà mình không thể xem thường.
Vô Trần Sư Thái cau mặt:
– Cứ theo Nghiêm đại hiệp thì bốn tên "Lệnh chủ" và gã "Hộ pháp" của Ngũ Phượng Môn tài nghệ quả cao cường, nhưng là người đã thấy nhiều biết rộng, Nghiêm đại hiệp có nhận ra lộ số của chúng hay không?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Bốn tên "Lệnh chủ" xem chừng tuổi còn nhỏ chứ không phải là người đồng thời xuất thân như chúng ta nhưng họ thảy đều che mặt, riêng tên "Hộ pháp" thì không che, nhưng theo lão phu thì chưa chắc bộ mặt ấy là mặt thật của hắn, luôn cả cái họ "Quách" của hắn cũng hẳn là họ thật, nhưng bằng vào thân thủ của hắn, quả không phải là hạng tầm thường trong chốn giang hồ. Song vì nhất thời lão phu không làm sao biết được hắn là ai.
Vô Trần Sư Thái hỏi:
– Thế còn tên Hàn Thiếu Sơn người mà Nghiêm đại hiệp bảo là võ công xuất chúng đó, Nghiêm đại hiệp cũng không đoán ra lai lịch hay sao?
Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm:
– Vị thiếu hiệp bọ Hàn đó tuổi đã nhỏ mà thủ pháp và cơ trí thật cao thâm, nhưng nói ra cũng thật là đáng thẹn suốt mấy mươi năm dấn bước giang hồ, cũng có thể nói rằng không môn phái nào lão phu không biết thế nhưng bây giờ lại không thể đoán ra hắn là môn đệ của ai...
Vô Trần Sư Thái hừ hừ hai ba tiếng:
– Như thế so với cái tên giả Giang Hàn Thanh hôm nọ thì Nghiêm đại hiệp thấy sao?
Nghiêm Hữu Tam gật gù nhưng ông ta lại nói:
– Cái đó thì rất khó mà so sánh...

Vô Trần Sư Thái hỏi luôn:
– Từ nãy giờ Nghiêm đại hiệp vẫn chưa nói rõ nguyên do giá lâm đến tệ am?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Sau khi giải quyết xong vụ lão phu mà chúng nghĩ rằng đã thanh toán xong, tức khắc chúng sẽ nhắm thẳng vào Thanh Lương Tự và Tử Trúc Am mà hai người chúng định thanh toán là Giác Thắng đại sư và lão sư thái.
Vô Trần Sư thái xam mặt:
– Thì cứ để cho chúng thử xem!
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Cứ theo kế hoạch của chúng thì trong âm mưu này chúng sẽ chừa lại Giác Minh...
Vô Trần Sư Thái nhướng mắt:
– Tại sao thế, chúng không dám đụng mạnh tới Thiếu Lâm?
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Không phải như thế, vì mấy ngày trước đây chúng ta khi chặn Giang Hàn Thanh thì có chạm mặt với người của Lưu Hương Cốc, nhưng đó chúng muốn chừa Giác Minh Thiền Sư lại để làm nhân chứng. Chúng muốn chuyển trách nhiệm gây sự cho Lưu Hương Cốc. Chúng muốn chúng ta làm cho ngao cò và tự nhiên sẽ ngồi vào thế ngư ông.
Vô Trần Sư Thái cười nhạt:
– Kế đó quả nhiên là thâm độc, hừ... hừ... chuyện này chắc Nghiêm đại hiệp cũng nghe theo tin tưcù của gã họ Hàn?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chính trong đêm vừa rồi, lão phu nghe thấy vụ lệnh của họ là chuyện thật như thế chứ không phải là tin đồn. Và vị thiếu hiệp họ Hàn thì lại chính mắt nghe thấy tên Tam cung chủ của chúng trực tiếp ra lệnh.
Vô Trần Sư Thái hỏi tiếp:
– Nhưng hắn có biết bọn chúng sẽ hành động vào lúc nào không?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Đêm nay do tên "Hộ pháp" họ Quách thống lãnh bốn tên "Lệnh chủ" của chúng mở cuộc tấn công mà mục tiêu thứ nhất là Thanh Lương Tự.
Vô Trần Sư Thái mím môi:
– Được lắm, để xem chúng dở trò gì, chúng ta sẽ giáp mặt với chúng tại Thanh Lương Tự.
Nghiêm Hữu Tam nói bằng một giọng trân trọng:
– Chính vì biết đêm nay chúng khởi chiến bằng những cao thủ thượng thặng của chúng, nhất là chúng đến với một lực lượng khá đông, trong khi lão phu ở tại Kim Lăng này mà lại may mắn nhận được tin nên không thể điềm nhiên. Đó là lý do chính mà lão phu tới đây, thêm vào đó người thiếu nữ giả giạng Tố Trân đã bị phế huyệt, nhưng không tiện để nơi khách điếm khi lão

phu phải ra đi nên buộc lòng phải dẫn theo.
Suy nghĩ hồi lâu Vô Trần Sư Thái khẽ gật đầu:
– Được rồi, Nghiêm đại hiệp cứ để cô ấy lại đây bố trí như thế là phải lắm.
Nghiêm Hữu Tam cả mừng:
– Xin đa tạ sư thái.
Vô Trần Sư Thái nói:
– Nhưng còn có một điểm nữa, chẳng hay Nghiêm đại hiệp có nghĩ tới hay chưa?
Nghiêm Hữu Tam vòng tay:
– Xin Sư Thái cứ bảo.
Vô Trần Sư Thái nói:
– Bọn địch tập kích đêm nay, nếu chúng quả thật dồn cả đến Thanh Lương Tự thì chúng ta sẽ đến đó hội diện, nhưng nếu chúng phân ra làm hai ngã một công kích Thanh Lương Tự, một tấn công nơi đây thì chúng ta phải làm sao?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Hành động của chúng đã được hoạch định an bài, chúng thi hành theo lối tốc chiến tốc thắng, chúng tấn công Thanh Lương Tự trước rồi kéo thẳng qua đây chứ không khi nào chúng phân ra để tấn công, vì như thế chúng không làm sao thực hiện độc kế.
Vô Trần Sư Thái gật gật đầu:
– Nghiêm đại hiệp đã nắm chắc vấn đề và đã khẳng định như vậy thì chúng ta cứ việc đối phó theo kế hoạch của chúng.
Bà ta bỗng hỏi:
– Nghiêm đại hiệp định bao giờ đến Thanh Lương Tự?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Ngay bây giờ thì quân địch chưa biết lão phu như thế nào rồi, có thể chúng còn đang tin rằng đã hại được. Vì thế cho nên lão phu không tiện tới sớm, chúng định đâu khoảng canh hai mới tới, lão phu có đi sớm lắm cũng phải gần hết canh một.
Vô Trần sư thái nói:
– Vậy xin Nghiêm đại hiệp tạm dùng bữa cơm chay rồi đi cũng hãy còn sớm chán...

Hồi 25
Thêm Một Kẻ Nội Gián

Bước dần ra cửa, Vô Trần Sư Thái căn dặn Liễu Nhân :
- Ngươi xuống trù phòng bảo sửa soạn cơm chay cho nhanh !
Liễu Nhân đứng bên ngoài cửa tự nhiên nghe rất rõ câu chuyện giữa Nghiêm Hữu Tam và sư phụ của mình, khi nghe dặn là lật đật đi ngay.
Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái lại nói chuyện thêm một lúc thì trời vừa tối.
Liễu Nhân lên đèn và nhà bếp dọn cơm chay.
Nghiêm Hữu Tam cắt dặn cho Mạnh Võ và sáu tên vệ sĩ đâu đó xong xuôi mới vào dùng cơm với Vô Trần Sư Thái.
Sau bữa cơm, Vô Trần Sư Thái căn dặn Liễu Nhân cùng với Quế Hoa canh giữ Tần Tố Trân giả, còn bà ta đeo thanh trường kiếm cùng đi với Nghiêm Hữu Tam.
Tử Trúc Am gồm có hai phần. Khi Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái đi rồi, phía trước hoàn toàn im lặng, không khí thật nặng nề vì những tin tức và sự hộ phòng gần như sắp sửa nghinh chiến.
Phía tiền viện, đèn đuốc đều tắt hết.
Chung quanh không thấy một bóng người.
Mạnh Võ chỉ huy sáu tên vệ sĩ mai phục thật vô cùng chu đáo, họ là những người đã từng lâm trận cho nên mặc dù biết sẽ lâm đại trận.
Mạnh Võ cho chia ra cứ hai người một vị trí mai phục tất cả những con đường tiến thoái của Tử Trúc am.
Phía sau gồm có ba dãy, chỉ còn gian bên trái là còn ánh đèn le lói.
Từng làn gió nhẹ phất qua ánh sáng yếu ớt từ trong gian phòng đó càng làm tăng vẻ im lặng đáng sợ.
Trong phòng, ba bóng người ngồi lặng lẽ. Ba người con gái, một là Liễu Nhân, cô gái xuất gia, một là tỳ nữ Quế Hoa và một cô gái của Ngũ Phượng Môn.
Họ không nói chuyện mà cũng không nhìn nhau, hình như mỗi người đều có phần căng thẳng tinh thần trong xử cảnh của mình.
Bất cứ trong hoàn cảnh khó chịu nào, thời gian hình như cố trêu chọc kéo dài và thời gian càng chậm chừng nào, không khí lại khó thở hơn chừng ấy.
Thật lâu, Liễu Nhân vụt đứng lên di lại gần cửa sổ nhìn ra bầu trời đen đặc và bỗng cất tiếng ngâm nho nhỏ :
- Ngũ thể văn hương cung lý tập ...
Cố nhiên, cảnh tịch mịch nặêng nề làm cho nàng tức cảnh sinh tình nhớ lại những câu thi cổ. Những câu thi cổ phần nhiều là gợi lên tình cảnh thê lương ...
Nhưng nàng chỉ ngâm một câu thật nhỏ rồi nín lặng.
Sao lại chỉ một câu ?

Nhưng không, Quế Hoa không cần thắc mắc vì ngay lúc ấy thì Tố Trân giả đã khe khẽ ngâm theo :
- ... Bá phương phong vũ vòng trung thu ...
Hai người chỉ ngâm hai câu rồi im lặng.
Không phải những câu thi cổ thường nghe nữa, vấn đề đã phát sinh rồi ...
Quế Hoa quay nhanh lại :
- Các ngươi nói gì thế ?
Đã biết có hỏi bằng thừa nhưng Quế Hoa vẫn hỏi. Trong lòng nàng đã rúng động rồi.
Tuy đã từng chứng kiến và tham gia ít nhiều những trận gay go của Thái Bình Bảo, nhưng dù gì cô ta cũng chỉ là một tỳ nữ, võ công tuy có nhưng không phải là cao thủ, nàng đã biết chuyện đã bắt đầu nguy hiểm, nàng không sợ lắm nhưng vẫn ngại ngại trong lòng.
Liễu Nhân cũng quay phắt lại, nàng nhìn chằm chằm vào mặt Quế Hoa cười hỏi :
- Cô nghe không biết a ?
Quế Hoa lắc đầu :
- Không, tôi không biết.
Liễu Nhân lại cười :
- Nó là Ngũ Phượng Cung Từ, cô làm sao biết được.
Quế Hoa bậy giờ mới thật giật mình :
- Ngũ Phượng Cung ? Sư cô ...
Liễu Nhân cười nhẹ :
- Bây giờ cô mới biết thì quả là dở quá.
Quế Hoa đứng phắt lên :
- Sư cô ... không phải là người của Tử Trúc Am ?
Liễu Nhân ngó chầm chậm cô bé sặc cười :
- Sao lại còn có một câu ngớ ngẩn quá thể ? Tự nhiên ta là đồ đệ của Tử Trú c Am đấy chứ, chỉ có điều lão ni đó lại còn ngu hơn cô nữa.
Quế Hoa lui ra sau hai bước, nàng rút phắt thanh đoản kiếm nhưng tay nàng đã hơi rung và giọng nàng cũng đã mất vẻ bình thường :
- Ngươi bội phản sư môn ?
Liễu Nhân trề môi :
- Tất cả thiên hạ giờ đây đều là người của Ngũ Phượng Môn, không có vấn đề bội phản gì cả. Mà nếu có thì chính những người chống lại Ngủ Phượng Môn mới chính là người bội phản. Ngươi đừng có mang cái lão vãi già ra mà khoe khoang với ta ... chính ta mới là người biết mụ ấy hơn người ! Quế Hoa, ta khuyên một điều, nếu khôn hồn thì hãy đỡ vị cô nương này ra khỏi phòng đi theo sự chỉ dẫn của ta, may ra còn có thể đoái công chuộc tội, may ra ta thương tình.

Quế Hoa đưa thanh đoản kiếm lên ngang ngực cười nhạt :
- Ta chỉ cần kêu lên một tiếng là có người vào đây trị cái tội bội phản của ngươi ngay. Nên nhớ rằng chung quanh đây bây giờ toàn là người của Thái Bình Bảo đấy nhé.
Liễu Nhân sặc cười :
- Những cái tên chỉ biết uống rượu ăn thịt ấy thì làm gì được ai mà ngươi lại đem ra hù thiên hạ ? Nhưng tự nhiên ngươi không thể la được tiếng nào đâu ...
Nàng nói chưa dứt là ngón tay vụt chỉ thẳng ra, một làn phấn trắng từ trong ống tay áo của cô ta xẹt thẳng vào mặt Quế Hoa ...
Vốn đã chuẩn bị nghinh chiến nhưng Quế Hoa không ngờ đối phương mới ra chiêu lại tung ám khí nên khi kịp nhận ra thì hơi thơm từ làn phấn trắng đã bay vào mũi, nàng chưa kịp nín thở thì tay chân đã bủn rủn, từ từ quỵ xuống ...
Không thèm để ý đến Quế Hoa, Liễu Nhân bước lẹ đến trước Tố Trân giả, quỳ sụp xuống :
- Thuộc hạ là Trầm Hương xin tham kiến Thị Giả.
Tố Trân giả vẫn ngồi im :
- Giang Nam Tổng Đàn của Ngũ Phượng lấy cờ màu gì ?
Liễu Nhân cung kính :
- Đông phương giáp ất mộc, màu xanh Tố Trân giả gật gật đầu :
- Ngươi là thuộc hạ dưới quyền điều khiển của Thanh Kỳ ?
Liễu Nhân đáp :
- Vâng ạ.
Tố Trân giả vẫy tay :
- Cho phép đứng lên.
Liễu Nhân đứng dậy và Tố Trân giả nói tiếp :
- Ta bị Hàn Thiếu Sơn phong bế trọng huyệt, bây giờ vận khí không thể điều hành, ngươi hãy mau mau cõng ta lìa khỏi nơi đây đến Quỷ Liêm Thành, nơi đó sẽ có người giải khai huyệt đạo cho ta.
Liễu Nhân đáp khẽ và cúi xuống nhưng khi liếc mắt nhìn Quế Hoa, nàng hơi do dự hỏi :
- Chẳng hay Thị Giả định xử trí tên tỳ nữ của Thái Bình Bảo như thế nào ?
Tố Trân giả cười :
- Có phải ngươi sợ nó tiết lộ thân phận của ngươi không ? Hừ, đêm nay, sau khi giải quyết cuộc chiến thì Thanh Lương Tự, Tử Trúc Am mèo chó cũng không còn, cứ để cho nó nằm yên đi rồi chốc lát sẽ có người đến đây thu dọn. Bây giờ phải lìa gấp nơi đây vì chuyện đêm nay đã lộ ra rồi.
Liễu Nhân vòng tay :
- Thuộc hạ xin tuân mạng.

Nàng cúi xuống vừa định cõng Tố Trân giả thì ngoài cửa chợt có tiếng cười gằn :
- Muốn đi cũng không phải dễ dàng như vậy đâu.
Liễu Nhân biến sắc nhưng rồi cô ta vụt đổi giọng vui mừng :
- A ... sư phụ về tới rồi à ?
Làn gió ập vào, nơi cửa có hai người đứng cản :
Vô Trần Sư Thái và Nghiêm Hữu Tam.
Vẻ mặt của Vô Trần Sư Thái lạnh như băng giá :
- Nghiệt chướng, ngươi là thứ phản đồ diệt tổ, ngươi còn dám mở miệng gọi ta bằng sư phụ nữa à ?
Liễu Nhân nhìn sư phụ cười thật dịu :
- Sư phụ không phải đã đi Thanh Lương Tự rồi à ? Sao sư phụ lại về mau như thế ?
Lão nhân gia giận ai vậy ?
Câu hỏi tuy bình thường nhưng chứa đầy vẻ trêu tức đúng là một tên đồ đệ to gan.
Nhưng không phải như thế không thôi, nàng lại yểu điệu cúi đầu vòng tay cung kính ...
Nghiêm Hữu Tam rúng động, ông ta không ngờ một cô gái lại có đủ bản lãnh như thế ấy ...
Thấy nàng cứ bước lại gần, Nghiêm Hữu Tam lo lắng vội dùng truyền âm nhập mật nói với Vô Trần Sư Thái :
- Coi chừng ... Sư thái hãy đề phòng mê hương của chúng !
Vô Trần Sư Thái trầm giọng :
- Ta sẽ giết ngươi !
Câu nói cùng một lúc với cánh tay đưa lên, quả thật bà ta đã nổi sát khí ...
Nhưng thế đánh của Vô Trần Sư Thái lại rơi vào khoảng trống vì Liễu Nhân đã trườn mình qua bằng một thân pháp tài tình ...
Vừa tránh đòn, Liễu Nhân vừa nhảy đến sát bên mình Tố Trân giả khẽ hỏi :
- Thị Giả thấy có cần tung ám hiệu cầu cứu không ?
Tố Trân nói thật nhỏ :
- Không cần, chúng chưa dám hại ta đâu, ngươi hãy thoát đi.
Liễu Nhân đáp :
- Thuộc hạ xin tuân mạng..... Trong lúc đó, vì bị trật một chưởng, Vô Trần Sư Thái giận dữ gầm lên chồm mình tới, tung ra một lần hai chưởng nữa ...
Liễu Nhân tung mình tránh khỏi, cô ta cười nói :
- Lão ni cô, bà tưởng tôi sợ bà thật đấy à ?
Từ « sư phụ » chuyển thành « lão ni cô », Liễu Nhân đã gảy đúng chỗ yếu của Vô Trần Sư Thái. Bà ta nổi nóng phóng tới liên tiếp...
Chính nhờ vào cái nóng của bà ta mà Liễu Nhân lợi dụng để dễ dàng lách

mình vào những khe hở của chưởng phong, cô ta không đánh trả mà chỉ chăm chú lách tránh và thừa lúc vọt thẳng ra cửa, phóng mình lên mái ngói ...
Nghiêm Hữu Tam đứng ngoài nhưng cũng không còn kịp, ông sửng sốt kêu lên :
- Thân pháp « Ngư Long Bá Biến » Nghiêm Hữu Tam hơi sững sờ, không hiểu cô gái này tại sao lại có được thân pháp tài tình như thé.
Vô Trần Sư Thái nhảy ra thét lớn :
- Ngươi chạy đằng trời ...
Nhưng bóng của Liễu Nhân đã mất hút trên mái ngói xa xa ...
Nhưng ngay khi đó, chợt nghe một giọng lạnh lùng từ hướng của Liễu Nhân vừa chạy :
- Xin sư cô hãy trở lại đi ...
Tiếp theo là một tiếng động như người đá vào bị cát, một bóng đen từ trên nóc nhà lộn xuống mấy vòng ...
Vô Trần Sư Thái vừa lướt ra, ngẩng lên quát lớn :
- Kẻ nào trên đó ?
Câu hỏi của bà chưa dứt thì thấy bóng đen lăn xuống đúng là Liễu Nhân và Nghiêm Hữu Tam lướt tới nói nhỏ :
- Giọng nói đó chính là của Hàn Thiếu Sơn, như vậy thì hắn đã đi rồi.
Vô Trần Sư Thái nhướng mắt :
- À, thì ra là hắn ...
Nhưng không còn thì giờ suy nghĩ gì thêm khi tia mắt bà ta chạm phải Liễu Nhân, bà hầm hầm lướt tới :
- Nghiệt chướng, ngươi phải đền tội ...
Cánh tay của Vô Trần Sư Thái vừa đưa lên Nghiêm Hữu Tam lật đật bước tới đưa tay ngăn lại :
- Xin lão sư thái hãy để cho cô ta sống ...
Vô Trần Sư Thái dừng tay nhưng vẫn hầm hừ :
- Cái thứ bội môn diệt tổ này còn để lại làm gì nữa ? ...
Nghiêm Hữu Tam hắng giọng :
- Cứ theo lão phu thì người này không chắc đã đúng là lệnh đồ, cần phải gặng hỏi cho ra lẽ.
Vô Trần Sư Thái như khám phá ra chuyện bất ngờ, bà ta nhìn Liễu Nhân. Đúng là cô ta đã bị Hàn Thiếu Sơn bế huyệt nên chỉ ngồi trợn mắt không nói một lời ...
Nhớ lại thân pháp của Liễu Nhân vừa rồi, Vô Trần Sư Thái gật đầu :
- Được rồi, chúng ta hãy vào trong tra hỏi nó.
Xách bổng Liễu Nhân, Vô Trần Sư Thái cùng với Nghiêm Hữu Tam quay trở vào trong. Bà ta ném xuống đất một cái thật mạnh và gằn giọng :

- A đầu, ngươi là ai ?
Bị ném một cái thật đau nhưng Liễu Nhân vẫn cố bò ngồi lại, nghiến răng không nói ...
Vô Trần Sư Thái trầm giọng :
- Ngươi không nói ta cũng đã biết rồi, ngươi là thuộc hạ của tên Thanh Kỳ lệnh chủ phải không ?
Liễu Nhân đưa tay vuốt tóc lạnh lùng :
- Bà đã nghe cả thì còn hỏi nữa làm gì vô ích.
Vô Trần Sư Thái gằn giọng :
- Nhưng ta muốn ngươi phải tự nói ra trước mặt ta.
Liễu Nhân lỳ lợm :
- Nhưng tôi không nói.
Vô Trần Sư Thái xáng cho cô ta một cái tát tay :
- Ngươi không nói là ngươi phải chết.
Đang cơn giận dữ mà sức của bà ta lại không phải tầm thường, cái tát tay đã làm cho Liễu Nhân té bò càng và hai dòng máu ứa ra khóe miệng.
Nhưng quả là một cô gái gan lỳ, cô ta vẫn cố bò dậy, đưa tay quệt máu nơi miệng và nói bằng một giọng khinh khỉnh :
- Lão ni cô, bà có giết tôi cũng đừng mong tôi cung khai một tiếng nào.
Vô Trần Sư Thái giận dữ :
- Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi à ?
Xoảng !
Cùng một lúc với câu nói, thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ ...
Liễu Nhân liếc xéo, mỉm cười :
- Tự nhiên là dám chứ sao lại không. Ta đã lọt vào tay của ngươi rồi thì chuyện giết chỉ là một vấn đề tùy tiện nhưng lão ni cô coi chừng mạng già đấy. Bà cũng không sống đến trời hừng sáng đâu.
Vô Trần Sư Thái giận đến phát run, bà ta thét lớn :
- Xú a đầu, ta thử xem gan ruột của ngươi ...
Thanh kiếm rung lên và Liễu Nhân cũng liền nghiêng đầu về bên phải mũi kiếm lướt soạt vào da mặt cô ta ...
Một mảng da xẻ xuống nhưng không chảy máu.
Vô Trần Sư Thái nắm đầu Liễu Nhân lật ngược, bà ta đã nắm miếng da kéo tuột xuống, rơi luôn chiếc mặt nạ giả...
Vô Trần Sư Thái chớp chớp đôi mắt :
- À... thì ra ngươi đúng không phải là Liễu Nhân...
Một cô gái trạc chừng không quá hai mươi tuổi, bây giờ vẻ mặt thật cũng bị lộ ra cô mới hoảng hồn. Cô la rú lên bằng một giọng run run:
- Lão ni cô, bà giết tôi đi.. tôi cũng không thể nào sống được ...
Nghiêm Hữu Tam bước lại dịu giọng :

- Chỉ cần cô thú thật thì ta bảo đảm mạng sống cho cô.
Cô gái bật khóc :
- Tôi không thể nói, có chết cũng không thể nói.
Vô Trần Sư Thái rít giọng :
- Ta hỏi, có phải Liễu Nhân bị ngươi sát hại không ?
Cô gái lắc đầu :
- Tôi không biết.
Vô Trần Sư Thái trầm giọng :
- Ngươi không biết nhưng ta bắt ngươi phải biết.
Cô gái run run:
- Tôi..... tôi không biết...
Vô Trần Sư Thái nói:
- Được, ta tạm cắt trước một vành tai của ngươi lại rồi hẵng hay.
Trường kiếm nhoáng lên nhưng Tố Trân giả vụt kêu:
- Hãy dừng lại đã.
Vô Trần Sư Thái hỏi:
- Ngươi định nói thay cho nó phải không?
Tố Trân giả cười nhạt:
- Trầm Hương, họ muốn hỏi gì ngươi cứ nói cho họ cùng biết đi.
Câu nói có ngầm ý là cho dù có nói cho biết thì đêm nay họ cũng sẽ phải chết nên không còn gì đáng ngại. Tự nhiên câu nói với ám nghĩa đó không làm sao qua được lỗ tai của Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái, nhưng cả hai đều không muốn tranh biện làm gì.
Trầm Hương ngẩng nhìn Tố Trân giả và nói:
- Dù thế, nhưng thật là tôi không biết gì cả, vì tôi chỉ làm theo lệnh phát từ bên Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
- Như vậy thì Nghiêm Tú Cô là do cô giết chết?
Trầm Hương lắc đầu :
- Không.
Vô Trần Sư Thái gắt lớn :
- Ai giết?
Trầm Hương nói :
- Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Vô Trần Sư Thái tóe lửa trên đôi mắt :
- Tại sao hắn lại giết Nghiêm Tú Cô ?
Trầm Hương nói :
- Để cho Tử Trúc Am đối phó với Giang Hàn Thanh.
Ngay lúc đó bên ngoài cửa sổ có tiếng cười dài :
- Lão sư thái đã nghe rõ rồi đấùy chứ ?

Vô Trần Sư Thái quay phắt lại :
- Ai ?
Tiếng bên ngoài đáp :
- Tại hạ là Giang Hàùn Thanh.
Tiếng nói kéo dài ra xa và mất hút ...
Giọng nói đó làm cho Nghiêm Hữu Tam sáng mắt nhưng ông ta không lên tiếng.
Vô Trần Sư Thái mím môi :
- Hảo tiểu tử, Tử Trúc Am này ai muốn tới lui cũng đều dễ dàng như thế sao ?
Biết bà ta vẫn còn cay cú với Giang Hàùn Thanh nên Nghiêm Hữu Tam lặng thinh không nói gì thêm.
Tra thanh kiếm vào vỏ, Vô Trần Sư Thái nói bằng một giọng hầm hầm :
- Được rồi, ta cũng không làm khó dễ gì ngươi, vậy ngươi hãy giải mê cho Quế Hoa đi rồi cùng với ta đến Thanh Lương Tự.
Trầm Hương không giám tự quyết, cô khẽ liếc Tố Trân giả để thỉnh thị.
Tố Trân giả hất mặt :
- Cứ giải mê cho cô ấy đi.
Trầm Hương lấy một gói thuốc nho nhỏ đưa lại gần mũi Quế Hoa. Chỉ một thoáng sau, Quế Hoa cựa mình tỉnh dậy, nhìn Nghiêm Hữu Tam, cô ta mừng quá lật đật đứng lên vòng tay :
- Tiểu tỳ xin bái kiến tổng quản, thật tiểu tỳ bất tài...
Nghiêm Hữu Tam khoát tay :
- Không hề gì, lão phu đã biết cả rồi, bây giờ ngươi hãy trông chừng hai vị cô nương này cùng với ta đến Thanh Lương Tự.
Quế Hoa cúi đầu :
- Tiểu tỳ xin tuân mạng.
Vô Trần Sư Thái nói :
- Thì giờ cũng đã sắp đến rồi, chúng ta đi thôi.
Năm người vừa ra tới cửa trước thì Mạnh Võ đã bước ra. Vô Trần Sư Thái dừng lại nói với Nghiêm Hữu Tam :
- Ở đây bây giờ cũng không cần phải canh phòng, xin Nghiêm đại hiệp hãy cho tất cả cùng đến Thanh Lương Tự.
Thấy chuyện áp tải hai cô gái Ngũ Phượng Môn cũng là cần nên Nghiêm Hữu Tam ra lịnh cho Mạnh Võ :
- Ngươi hãy cho tất cả hộ tống đến Thanh Lương Tự cùng ta.
* * * Tử Trúc Am đến Thanh Lương Tự chỉ không đầy nửa dặm, đoàn người đi mấy phút là đã tới nơi.
Lúc bấy giờ canh một vừa qua, ánh trăng tuy tối nhưng những vầng sao rải rác cũng làm cho cảnh vật rõ ràng. Từ dưới nhìn lên, ánh đèn hậu viện

Thanh Lương Tự le lói hắt ra sau vườn.
Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái vừa bước tới trước cửa chùa thì từ bụi cây hai bên nhiều bóng người đã tỏa ra.
Đứng đầu là Giác Thắng và Giác Minh, theo sau là Nghiêm Tú Hiệp và bốn nhà sư cầm thiền trượng.
Giác Thắng Thiền Sư bước tới trước chắp tay :
- Nghiêm đại hiệp và Sư Thái sao đến bây giờ mới tới ? Chúng bần tăng chờ đã khá lâu.
Vô Trần Sư Thái nói ngay :
- Xin nhị vị không nên khách sáo, chúng ta hãy vào phương trượng để bàn chuyện đối phó với địch nhân.
Thấy sáu tên vệ sĩ của Thái Bình Bảo cùng áp giải hai cô gái. Giác Thắng biết đã có chuyện xảy ra phía Tử Trúc Am liền lật đật nói theo:
- Vâng, xin thỉnh nhị vị vô phương trượng dùng trà.
Đoàn người trước sau kéo thẳng vô Thanh Lương Tự, bốn bên im lặng, những nhà sư mặc áo chẽn tay cầm thiền trượng canh phòng cẩn mật.
Chỉ có bốn nhà sư theo sau Giác Minh là còn mặc tăng bào, còn lại đều vận dạ hành gọn ghẽ. Nghiêm Hữu Tam biết ngay Thanh Lương Tự đã sắp sửa chu đáo và bốn nhà sư mặc tăng bào theo sau Giác Minh có thể là những cao tăng từ La Hán Đường bên Thiếu Lâm Tự bổ sung.
Đúng là hệ phái đích truyền của Thiếu Lâm, Thanh Lương Tự được bố trí thật là chặt chẽ. Tấy cả những nhà sư nơi đây, người nào cũng tinh thần quắc thước, khí thế xung nghiêm.
Nghiêm Hữu Tam dừng lại dặn dò mấy câu. Nghiêm Tú Hiệp lật đật hướng dẫn Mạnh Võ và bọn vệ sĩ áp tải hai người con gái của Ngũ Phượng Môn ra hậu viện.
Giác Minh, Giác Thắng đưa tất cả vào dạ điện, bốn nhà sư cầm thiền trượng dừng lại nơi cửa canh phòng.
Nghiêm Hữu Tam liếc thấy sự sắp xếp bên trong thật là gọn ghẽ, ông biết ngay cái nơi dùng để tiếp thượng khách lúc bình thường bây giờ đã được biến thành tổng hành dinh để phối hợp chỉ huy.
Sau tuần trà đầu, Giác Thắng chắp tay nói với Nghiêm Hữu Tam :
- Nghiêm đại hiệp cho lệnh điệt đến thông tri, đêm nay tệ tự đã bố trí, chẳng hay Nghiêm đại hiệp có thể cho biết rõ chuyện hơn chăng ?
Không trả lời mà Nghiêm Hữu Tam lại hỏi lại :
- Đại sư cho toàn thể quí tăng lữ trong quí tự sẵn sàng ứng chiến rồi chứ ?
- Vâng, khi lệnh điệt bên đấy cho biết thì bần tăng đã chuẩn bị ngay.
Nghiêm Hữu Tam gật đầu :
- Như thế thì hay lắm.
Giác Minh Thiền Sư hỏi :

- Đã cho lệnh điệt bên đấy thông báo, chắc Nghiêm đại hiệp đã biết rõ kẻ địch rồi chứ ?
Uống một hớp trà, Nghiêm Hữu Tam chậm rãi :
- Chuyện này nói ra dài lắm, chuyện lão phu tao ngộ đêm qua, chắc Tú Hiệp đã có tường trình với chư vị rồi chứ ?
Giác Minh gật đầu :
- Vâng, chuyện đêm qua thì lệnh điệt đã có nói cho nghe.
Nghiêm Hữu Tam nói :
- Tổng phân đà của Ngũ Phượng Môn tại Giang Nam hành động nhằm hai mục tiêu :
thứ nhất là nắm chặt để khống chế và tiêu diệt tứ đại thế gia của võ lâm ; thứ hai là cố làm cho Thiếu Lâm, Nga Mi xung đột với Lưu Hương Cốc. Chuyện hồi tối hôm qua đối với lão phu chỉ là một trong những chi tiết nhỏ, nhưng đêm nay nhắm vào Thanh Lương Tự và Tử Trúc Am mới là mục tiêu đầu hệ trọng.
Giác Thắng cau mặt :
- Xin Nghiêm đại hiệp cho bần tăng được biết rõ hơn.
Nghiêm Hữu Tam nói :
- Mấy ngày trước đây, chúng ta chặn đón Giang Hàn Thanh, lúc đó, Giang Hàùn Thanh đã lọt vào tay Lưu Hương Cốc, cho nên tuy chưa thật sự giao đấu với nhau, nhưng chuyện tiếp cận với «Độc Nhãn Diêm La» cũng được kể như màn khởi đầu gay cấn.
Chính vì thế mà bọn Ngũ Phượng Môn mới gấp rút tấn công.
- Chẳng lẽ chúng ta bao nhiêu người đây mà lại đi sợ cái đám vô danh ấy hay sao ?
Nghiêm Hữu Tam cười :
- Bằng vào bốn người chúng ta, cho dù bất cứ trận nào trong giang hồ có dữ dằn cách mấy, chúng ta cũng không xem vào đâu cả, nhưng với Ngũ Phượng Môn...
Thấy ông ta bỏ lửng, Vô Trần Sư Thái cau mặt hỏi :
- Ngũ Phượng Môn thì sao ?
Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm :
- Lão phu cảm thấy Ngũ Phượng Môn có những điều hơi lạ...
Giác Minh Thiền Sư gật đầu :
- Nghiêm đại hiệp chắc thấy chúng có điểm hồ nghi ?
Nghiêm Hữu Tam nói :
- Lão phu hồ nghi nhưng nhất thời cũng chưa biết có đúng không...
Nghiêm Hữu Tam lại bỏ lửng câu nói trong dáng cách e dè...
Vơ Trần Sư Thái hừ hừ trong miệng :
- Nghiêm đại hiệp năm xưa đã lừng danh vùng Xuyên Tây, đã từng không

xem chuyện gì đáng gọi là trọng đại, thế sao bây giờ lại đâm ra ấm ớ như thế ?
Nghiêm Hữu Tam nói :
- Vừa rồi Sư Thái chắc có thấy thân pháp của Tầm Hương chứ ? Nếu luận về võ công thì cô ta sao bằng sư thái thế cớ sao lại thoát một cách quá dễ dàng ?
Vô Trần Sư Thái giật mình :
- À... bây giờ ta mới nhớ... chẳng hay Nghiêm đại hiệp nghĩ thế nào ? Vì lúc đó giận quá, bần ni không để ý...
Giác Minh và Giác Thắng đại sư nghe lời lẽ của Nghiêm Hữu Tam, hai người biết vấn đề trọng đại nên đưa mắt nhìn nhau chứ không nói thêm một tiếng nào...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 26
Lực Lượng Ám Trợ Bí Mật

Nghiêm Hữu Tam liếc nhìn mọi người và khẽ thở dài:
– Nếu huynh đệ không nhìn lầm thì thân pháp của cô gái tên Trầm Hương sử dụng đó là... "Ngư Long Bá Biến".
Bốn tiếng sau cùng của Nghiêm Hữu Tam vừa thốt ra chẳng những Giác Minh, Giác Thắng biến sắc mà cả Vô Trần Sư Thái vốn là người ngạo mạn xem trời đất như không ấy, cũng phải giật mình bà ta chớp kinh nghi:
– Nghiêm đại hiệp không nhìn lầm đó chứ?
Nghiêm Hữu Tam cười gượng:
– Trong thiên hạ trừ "Ngư Long Bá Biến" lão phu không còn nhận ra thân pháp nào linh diệu như thế ấy, rõ ràng cô ta thoát ra ngay sát bên mình mà lão phu không làm sao thấy kịp chứ đừng nói đến chuyện ngăn cản.
Giác Minh chắp tay niệm phật:
– Thế chẳng lẽ nhóm Ngũ Phượng Môn này lại có quan hệ với vị lão bồ tát ấy hay sao? Chà, chuyện mỗi lúc càng một khó khăn thêm nữa...
Vô Trần Sư Thái tỏ vẻ căm hờn:
– Cho dù Ngũ Phượng Môn có quan hệ đến Ngư Mụ đi nữa, nhưng bọn chúng hành hung tàn ác đối với giang hồ như thế thì chúng ta cũng không có gì phải kiêng kỵ.
Giác Thắng đại sư nói:
– Nói thì như thế, nhưng bần tăng rất lo vì mấy mươi tăng nhân ở đây võ công không được đều nhau, lấy sức có hạng mà chống lại với một khối đông

người lợi hại như thế, cuộc chiến đêm nay rất ngại là sẽ không ít thương vong...
Vô Trần sư Thái cười nhạt:
– Người ta thường nói cứ hễ nước tràn thì đắp bờ, binh đến thì tướng ngăn, cho dù chúng ta đêm nay chết sạch thì chúng cũng không thể an nhiên vô sự.
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Cuộc chiến đêm nay theo lão phu thì chưa chắc chúng ta cô độc.
Giác Minh Thiền sư nhướng mắt:
– Nghiêm đại hiệp bảo chúng ta sẽ có lực lượng trợ giúp à? Nghiêm đại hiệp có ước...
Nghiêm Hữu Tam nói ngay khi ông ta chưa dứt câu:
– Lão phu không phải nói như thế...
Vô Trần sư thái hỏi dồn:
– Nghiêm đại hiệp đã chẳng có ước hội với cao nhân nào thì làm sao lạo bảo rằng chúng ta không cô độc? Hay là Nghiêm đại hiệp muốn nói đó Hàn Thiếu Sơn?
Nghiêm Hữu Tam gật đầu:
– Đúng, tin tức về hành động của kẻ địch do Hàn lão đệ cung cấp cho mình, vừa rồi chế trụ Trầm Hương tại Tử Trúc Am thì cũng là hắn xuất hiện trong vùng Thanh Lương Sơn này thì đối với chuyện đêm nay nhất định hắn sẽ không bao giờ tự thủ bàng quan.
Vô Trần Sư Thái cười nhẹ:
– Nếu bọn địch cử đại binh tập kích, chúng ta bao nhiêu người đây đã không thể đương đầu, thì thêm một con người của hắn lại có thể xoay đổi tình thế được ư?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Tự nhiên, nếu thế địch quá mạnh thì một con người làm sao thay đổi toàn cuộc được?
Vô Trần Sư Thái nói luôn bằng một giọng khó chịu:
– Đã thế sao Nghiêm đại hiệp lại nói như thế? Ngoài Hàn Thiếu Sơn ra còn có ai nữa không?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão sư thái hãy nghĩ thử xem, trong thành Kim Lăng này còn có lực lượng nào mạnh mà có thể trợ giúp ta?
Vô Trần Sư Thái nhướng mắt:
– Trong thành Kim Lăng ngoài lực lượng của Nam Giang ra, đâu có lực lượng nào đáng kể!
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Lão phu muốn nói đến lực lượng Nam Giang đấy.
Giác Thắng đại sư hỏi:

– Nam Giang Phủ? Họ có thể giúp chúng ta sao?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Lão phu nghi ngờ vị Hàn lão đệ rất có thể là Giang nhị công tử.
Vô Trần sư Thái cười gằn:
– Gã tiểu tử ấy mà tài sức gì mới được chứ?
Tự nhiên ai cũng biết đối với Giang Hàn Thanh, Vô Trần Sư Thái hãy còn ấn tượng quá xấu.
Nghiêm Hữu Tam vừa mở miệng định nói thì chợt thấy Nghiêm Tú Hiệp hớt hải bước rạ..
Nghiêm Hữu Tam rúng động, ông ta cau mày:
– Tú Hiệp có chuyện gì thế?
Nghiêm Tú Hiệp cúi mình:
– Tiểu điệt phụng mạng canh chừng hai cô gái, nhưng mới đây phía sau ấy phát sinh...
Nghiêm Hữu Tam đứng phắt lên:
– Đã phát sinh ra chuyện gì thế?
Giác Thắng đại sư và Vô Trần sư thái cũng vội đứng lên theo.
Nghiêm Tú Hiệp nói nhanh:
– Nhị thúc, tiểu điệt phát giác hai tên địch, nhưng cũng đã bắt được chúng rồi.
Nghiêm Hữu Tam hỏi dồn:
– Hiện chúng ở đâu?
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Hiện giam chúng nơi hậu viện, nhưng tiểu điệt có chuyện cần bẩm cáo.
Nghiêm Hữu Tam ngồi xuống:
– Chuyện gì thế?
Nghiêm Tú Hiệp nói:
– Khi mang hai cô gái vào giam nơi hậu viện và để cho Quế Hoa phụ trách, canh chừng thì tiểu điệt lo giữ ngay nơi cửa, Mạnh Võ và sáu tên vệ sĩ bố trí bên ngoài giải hành lang, cách đó là những vị cao tăng của Thanh Lương Tự.
Nghiêm Hữu Tam nôn nóng:
– Rồi sao?
Nghiêm Tú Hiệp kể tiếp:
– Vừa rồi chợt nghe có ba tiếng động như người ném bao cát xuống bân tường, hai tên vệ sĩ là Đồng Hạo và Trương Tử đón ngay hai tên giặc từ trên rơi xuống, tiểu điệt xem kỹ thấy hai tên này bị phong bế huyệt đạo không còn cựa quậy gì được cả.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Ngươi có tra vấn chúng nó chưa?
Nghiêm Tú Hiệp đáp:

– Chưa, hai người ấy bị điểm vào á huyệt, nhưng mấy người chúng tôi cố giải cũng không làm sao giải được.
Nghiêm Tú Hiệp vừa nói đến đó chợt nghe phía trước có một tiếng động, một người từ trên gác chuông rơi xuống bò càng, nhưng hắn bò được mấy cái rồi lại nằm im.
Tất cả những người có mặt thấy đều biến sắc.
Vô Trần Sư Thái đặt tay lên đốc kiếm trầm giọng:
– Gian tế đã vào rồi đó.
Giác Thắng đại sư vén tà áo rộng nhún chân nhảy lên mái ngói, người cao tăng của Thiếu Lâm viện trợ chia làm hai tốp, hai người đi theo Giác Thắng, hai người bước nhanh và chặn tên đang nằm ở dưới đất.
Giác Minh ra lệnh:
– Hãy đưa hắn vào trong.
Vừa vào tới chánh điện thì Giác Thắng và hai nhà sư Thiếu Lâm cùng trở xuống.
Giác Minh đưa mắt ngầm hỏi, Giác Thắng thiền sư lắc đầu:
– Thật là nhanh tên này vừa rơi xuống thì đệ và nhị vị La Hán cũng vừa lên mái ngói, nhưng tuyệt nhiên khôn thấy tăm dạng người nào cả.
Nghiêm Hữu Tam quay lại bảo Nghiêm Tú Hiệp:
– Ngươi hãy ra sau dặn Mạnh Võ và bọn vệ sĩ hãy canh phòng cẩn mật, gian tế đã lẻn vào khắp chỗ rồi đấy.
Nghiêm Tú Hiệp lật đật ra sau.
Bây giờ Nghiêm Hữu Tam mới nhìn kỹ tên bị bắt, hắn là một người khá cao lớn mình vận áo đen, che mặt khăn đen.
Ông ta thầm nhủ:
"Như vậy hắn thuộc về cánh của Hắc Kỳ Lệnh Chủ." Nhà sư Thiếu Lâm nói với Giác Minh:
– Hắn đã bị điểm vào hôn huyệt.
Giác Thắng thiền sư cau mặt:
– Không biết ai đã bắt hắn mà thân pháp lại quá nhanh như thế nhỉ?
Vô Trần Sư Thái nói:
– Rất có thể là Hàn Thiếu Sơn.
Giác Minh khẽ gật đầu:
– Chúng ta nên hỏi tên này từ khẩu cung của hắn rất có thể ta phăng lần manh mối.
Và ông quay qua hai nhà sư Thiếu Lâm ra hiệu:
– Hãy lột khăn bao mặt và giải huyệt cho hắn.
Hai nhà sư Thiếu Lâm vâng lệnh giải huyệt và lột khăn bao mặt của tên áo đen...
Tên áo đen chuyển mình luôn hai ba cái và từ từ mở mắt...

Hắn hơi giật mình nhưng rồi lại lấy ngay sự bình tĩnh trừng mắt:
– Là những người xuất gia lại làm chuyện đánh lén như thế hay sao?
Như vậy rõ ràng đến khi bị đánh ngã hắn vẫn chưa biết bị vào tay ai đủ thấy người đánh hắn thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn.
Nghiêm Hữu Tam vuốt râu cười:
– Bằng hữu nửa đêm lén đột nhập vào chùa, chuyện đó ở đây chưa trách cứ thì bằng hữu lại trách người ta đánh lén sao?
Tên áo đen quay lại ngó Nghiêm Hữu Tam bằng tia mắt nhấp nháy và vụt vòng tay lễ độ:
– Tôn giá chắc là Đại Tổng Quản của Thái Bình Bảo đấy chứ?
Thấy dáng cách của hắn, Nghiêm Hữu Tam biết ngay là hắn vẫn tưởng mình là do đồng đảng của hắn giả mạo nên Nghiêm Hữu Tam bèn nháy mắt mỉm cười:
– Đúng lão phu chính là Nghiêm Hữu Tam đây.
Tên áo đen lại vòng tay:
– Tại hạ tên Thang Nhân Nghĩa vốn vâng lệnh cấp trên mang tin đến cho các vị hòa thượng Thanh Lương Tự.
Nghiêm Hữu Tam chỉ Giác Thắng đại sư và nói:
– Vị đại sư này là phương trượng Thanh Lương Tự vậy các hạ có thơ xin cứ trao lại cho người.
Tên áo đen tự xưng là Thang Nhân Nghĩa lắc đầu:
– Không, tại hạ chỉ mang tin miệng chứ không phải mang thơ.
Giác Thắng đại sư ứng tiếng:
– Xin thí chủ cứ nói ngay!
Thang Nhân Nghĩa lạnh lùng:
– Lệnh chủ của tôi định vào khoảng canh ba đêm nay sẽ đến đây bái kiến chư vị.
Giác Thắng đại sư nói:
– Chúng bần tăng đã sẵn chờ đợi lâu rồi.
Thang Nhân Nghĩa nói:
– Đã thế thì tại hạ xin cáo từ.
Vừa nói hắn vừa đứng dậy...
Vô Trần Sư Thái cười nhạt:
– Chỗ này ai muốn tới rình mò là cứ tới, rồi bao giời muốn đi là cứ tự tiện ra đi như thế hay sao chứ?
Hai nhà sư Thiếu Lâm không chờ lệnh, hai người đã kè sẵn hai bên buộc Thang Nhân Nghĩa ngồi xuống...
Thang Nhân Nghĩa cảm nghe hai bên hông tê điếng, nhưng hắn vẫn trừng mắt cự nự:
– Hai nước đang chém giết với nhau người ta vẫn chưa chém sứ giả, các vị

lấy danh nghĩa nào mà lại bức bách tôi thế chứ?
Giác Thắng đại sư điềm tỉnh nói:
– Hai vị đồng bạn của thí chủ đến đây chắc có lẽ không phải với mục đích đưa tin đấy chứ? Hai vị ấy tệ tự cũng đã tạm giữ lại rồi.
Thang Nhân Nghĩa quắt mắt:
– Bây giờ các người tính sao đây?
Giác Thắng đại sư hỏi lại:
– Bần tăng muốn biết mục đích như thế nào và đến đây với âm mưu hành động ra sao?
Thang Nhân Nghĩa cười nhạt:
– Lão hòa thượng định bức cung đấy chứ?
Giác Thắng đại sư cười hòa hoãn:
– Không dám, bần tăng đã nói rồi, ở đây chỉ muốn biết cho minh bạch chứ không làm khó dễ gì thí chủ cả.
Thang Nhân Nghĩa lanh lảnh quát:
– Đã thế thì các vị hãy để cho tại hạ trở về phục lịnh.
Giác Thắng đại sư đáp:
– Điều đó thì...
Không còn dằn được nữa, Vô Trần Sư Thái quát lớn:
– Bọn cuồng đồ, đừng có dở giọng quy củ giang hồ ra đây nói chuyện lôi thôi, giữa đêm khuya bọn ngươi đến đột nhập vào chùa, lại còn giả trá nói chuyện đưa tin để mong hưởng quy cách của một sứ giả à? Không, ở đây đều là người lớn cả không phải đám con nít lên ba mà ngươi định giở trò? Bây giời tình thế đã bắt buộc rồi cho dù có muốn tốt cũng không còn kịp nữa, nếu ngươi muốn được an nhiên ra về phục lịnh thì hãy nói hết những âm mưu của các ngươi, bằng không hừ... hừ... ta bảo cho mà biết, ở đây người ta chỉ có thể từ bi với chúng sinh thiên hạ mà thôi.
Thang Nhân Nghĩa vẫn cứng giọng:
– Lão ni cô, bà có giết thì hãy giết đi tôi không nói một tiếng nào cả đâu đừng ép cũng vô ích.
Vô Trần Sư Thái xạm mặt đứng lên cười nhẹ:
– Được lắm, muốn tốt thì khó chứ muốn biết bản lãnh thì rất dễ...
Thái độ và giọng nói của Vô Trần Sư Thái làm cho Thang Nhân Nghĩa không còn đứng được nữa, hắn bắt đầu hơi run và liếc về phía Nghiêm Hữu Tam cầu cứu.
Nghiêm Hữu Tam thừa cơ đứng dậy mỉm cười:
– Lão sư thái, lão phu có đôi lời muốn nói.
Vô Trần Sư Thái cau mặt:
– Nghiêm Đại hiệp có ý kiến gì?
Nghiêm Hữu Tam nói:

– Hắn đã tự xưng là phụng mạng đến đây bất luận lời của hắn là thật hay là giả, thật tình chúng ta cũng không nên làm khó dễ làm gì, vì thế lão phu thấy rằng có thể hắn sẽ nói thật nếu chúng ta tha hắn, chẳng hay ba vị thế nào?
Vô Trần Sư Thái hỏi:
– Nghiêm đại hiệp có cách làm cho hắn nói à?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lão phu xin lãnh trách nhiệm khuyên hắn có vẻ hắn dễ nói ra sự thật hơn.
Giác Minh, Giác Thắng gật gật đầu và Nghiêm Hữu Tam bước tới nói với hai nhà Thiếu Lâm:
– Xin nhị vị hãy buông hắn ra, lão phu tạm thời bảo lãnh hành động của hắn.
Hai nhà sư Thiếu Lâm vâng lời buông tay, Nghiêm Hữu Tam bước lại nói với Thang Nhân Nghĩa:
– Tại hạ có đôi lời nói với bằng hữu, mời bằng hữu bước ra ngoài.
Thang Nhân Nghĩa bước theo Nghiêm Hữu Tam ra ngoài trước.
Nghiêm Hữu Tam đi trước và gần tới hàng ba ông ta hơi chậm lại ngâm nhỏ:
– Ngũ Thể văn chương cung lý tập...
Thật thì ông không biết đó có phải là khẩu hiệu chung hay không? Nhưng Nghiêm Hữu Tam cũng đánh liều ngay y cách của Trầm Hương vừa dùng với cô gái giả Tố Trân.
Rất may Nghiêm Hữu Tam ngâm xong, Thang Nhân Nghĩa vội ngâm trả lại:
– Bát phương phong vũ võng trung thu.
Nghiêm Hữu Tam chậm lại hơn một chút nữa cho hắn đến sát mình và nói nhỏ:
– Đệ là Hàn Thế Vinh.
Thang Nhân Nghĩa cũng nói nhỏ:
– Lúc ra đi, huynh đệ đã được lệnh chủ căn dặn là cần phải cố liên lạc cho kỳ được với Hàn huynh.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Lệnh chủ chỉ thị điều gì không?
Thang Nhân Nghĩa đảo nhanh đôi mắt chung quanh và móc một gói nhỏ trao ra:
– Lệnh chủ bảo Hàn huynh đầu canh ba đêm nay phải bỏ cho được gói thuốc này vào lư hương nơi chánh điện của Thanh Lương Tự.
Vì Nghiêm Hữu Tam đứng quay mặt ra che khuất nên Thang Nhân Nghĩa không sợ bên trong nhìn thấy.
Nghiêm Hữu Tam, tiếp lấy và khẽ gật đầu:
– Vâng, huynh đệ xin ghi nhớ.
Và ông ta ướm thử:
– Đêm nay gồm có bao nhiêu người đến tham chiến nơi đây?
Thang nhân Nghĩa nói:

– Hàn huynh chỉ cần đem gói "Độc Long Hương" này bỏ cho kỳ được vào lư hương nơi chính điện Thanh Lượng Tự, còn ngoài ra thì không nên biết những điều chi khác nữa.
Nghiêm Hữu Tam thầm nhủ:
– "Đúng là một âm mưu giảo hoạt..." Ông ta nhìn xung quanh như đề phòng có người theo dõi và thấp giọng hơn chút nữa:
– Đâu có thể được, vì đêm nay huynh đệ cần phối hợp hành động cho nên cần phải biết tương đối chính xác thì mới có thể thi hành nhiệm vụ nếu không thì rất dễ sơ thất, vì họ chuẩn bị đầy đủ lắm, nội việc anh em của bọn mình bị bắt vừa rồi thì Thang huynh đủ thấy họ lợi hại thế nào rồi thêm vào đó nếu Thang huynh không nói ra một vài điều cho họ tin thì huynh đệ làm sao có thể nói cho họ tha Thang huynh?
Thang Nhân Nghĩa hỏi lại:
– Hàn huynh định nói thật tình hình cho họ biết cả hay sao?
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:
– Đâu có quá ngây thơ như thế? Nhưng Thang huynh hãy yên tâm trong binh thơ thường có hói "Thực là hư, hư tức là thực" làm sao mình lại có thể làm cho họ biết được đâu là thực đâu là hư?
Thang Nhân Nghĩa gật đầu:
– Như thế thì hay lắm... nhưng... Hàn huynh nhớ thận trọng vì bọn này xem hình như không phải hạng vừa đâu đấy.
Nghiêm Hữu Tam gật đầu:
– Gần gũi họ mấy lúc nay huynh đệ đã biết hết chỗ hay chỗ dở của họ rồi, Thang huynh khỏi phải lo về chuyện này.
Thang Nhân Nghĩa thấp giọng, hắn nói thật nhỏ nhỏ đến mức phải chú ý lắm mới nghe rõ:
– Hành động đêm nay đáng ý là do Quách hộ pháp chỉ huy y như kế hoạch đã định từ trước, nhưng vì Giác Minh vừa đến Thiếu Lâm rồi bỗng nhiên trở lại, nên cần phải thận trọng, do đó Tam cung chủ tức tổng đàn trực tiếp chỉ huy và chính vì thế mà phải dời lại đến canh ba chứ không theo thời gian định trước.
Nghiêm Hữu Tam hỏi:
– Chẳng lẽ Tứ Kỳ Lệnh Chủ của chúng ta không đủ sức hay sao?
Thang Nhân Nghĩa đáp:
– Không, công việc đêm nay chỉ có Hắc Kỳ và Bạch Kỳ còn Thanh Kỳ và Tử Kỳ không có tham gia.
Nghiêm Hữu Tam cau mặt:
– Tại sao lại có chuyện thay đổi quan trọng đến thế?
Thang Nhân Nghĩa đáp:
– Huynh đệ chỉ nghe nói hồi tối đêm qua hai vị Thanh Kỳ và Tử Kỳ được

biệt phái đi Hà Bắc và Vạn Vật Sơn Trang.
Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu:
– À... thì ra vì có công tác riêng nên chương trình thay đổi...
Thang Nhân Nghĩa nói:
– Bây giờ thì đã gần hết canh hai rồi vậy Hàn huynh tìm cách nào để huynh đệ trở về phục lịnh và cần nhất là Hàn huynh cũng nên tìm cách làm cho hai anh em mình có thể được thả ra luôn.
Nghiêm Hữu Tam nghĩ thầm nếu để hai tên ấy cùng về thì nhất định chuyện Liễu Nhân và Tố Trân giả nhất định sẽ đổ bể, vì chúng được giam chung phía sau nên ông ta bèn nói:
– Bây giờ chuyện đã có nhiều rối rắm vì mấy anh em mình đã bại lộ hành tung cả rồi, vậy Thang huynh nên về bẩm áo còn hai anh em kia tại hạ sẽ có cách chu toàn hơn.
Và vì sợ hắn có ý kiến thêm nên Nghiêm Hữu Tam vội nói luôn:
– Vả lại chương trình có nhiều thay đổi, nội ứng do đó cũng nên được gia tăng hai anh em ấy ở lại với tôi cũng là điều cần thiết.
Thang Nhân Nghĩa gật đầu:
– Nếu được như thế thì còn gì hay hơn nữa, chỉ có điều Hàn huynh nhớ bảo trọng những điều cơ mật.
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Tự nhiên, ở trong hang cọp mà không khéo là chết cả đám làm sao...
Ông ta ra hiệu cho Thang Nhân Nghĩa và một mặt nói lớn lên:
– Xin mời Thang bằng hữu trở vào.
Hai người vừa vào tới đại điện thì Vô Trần Sư Thái đã hỏi ngay:
– Sao? Nghiêm đại hiệp chuyện đã tới đâu rồi?
Nghiêm Hữu Tam khẽ nói:
– Vị bằng hữu đây đã bằng lòng nói cả những điều theo yêu cầu của chúng ta, tôi đề nghị hãy để cho hắn đi về.
Và để cho họ Thang tin tưởng hơn, Nghiêm Hữu Tam nói luôn:
– Lão phu đã hỏi và Thang bằng hữu đã cho biết đêm nay đến Thanh Lương Tự là do vị Quách hộ pháp chỉ huy đại khái có thể đến mấy mươi người.
Giác Thắng đại sư cố ý hỏi thêm:
– Nhưng sao vừa rồi hắn nói vâng mệnh của lệnh chủ nào đó để đến đây mà?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chuyện ấy lão phu cũng đã có hỏi qua Thang bằng hữu cho biết tuy mỗi cánh vẫn có quyền điều khiển của lệnh chủ họ nhưng Quách hộ pháp là vị chỉ huy tối cao của cuộc chiến đêm nay.
Giác Thắng đại sư hỏi tiếp:
– Nhưng căn bản họ là phe phái nào mới được chứ?
Nghiêm Hữu Tam biết ông ta hỏi cho có chuyện, nên trả lời ngay:

– Thang bằng hữu bảo họ là Ngũ Phượng Môn chính lão phu đã từng nghe người ta nói về môn phái này, hình như họ là một môn phái mới sáng lập nhưng thế lực nghe đầu mạnh lắm. Nhưng theo lão phu thì họ quả là hạng cuồng ngông chưa có thế lực nào trong võ lâm mà lại dám có ý nghĩ tấn công Thanh Lương Tự một cách công nhiên như thế ấy.
Giác Thắng đại sư nói:
– Theo ý của Nghiêm đại hiệp thì bây giờ chúng ta nên định đoạt ra sao?
Nghiêm Hữu Tam cười:
– Theo lão phu thì hắn đã vâng mạng đến đây và cũng đã nói khá nhiều sự việc để chứng tỏ chúng ta là những người không bao giờ hẹp lượng tôi đề nghị nên cho hắn ra về.
Giác Thắng đại sư chắp tay:
– A Di Đà Phật, lời của Nghiêm Đại hiệp nói rất là đúng...
Và ông ta quay qua phía Thang Nhân Nghĩa nói luôn:
– Xin thí chủ cứ tự tiện đi về.
Thang Nhân Nghĩa đứng lên, hắn không làm một thái độ nào gọi là khiêm tốn, hắn cứ ngang nhiên bước thẳng...
Giác Thắng đại sư vùng quát lớn:
– Hãy đứng lại!
Thang Nhân Nghĩa quay lại:
– Đại sư còn có gì muốn nói?
Giác Thắng đại sư trầm giọng:
– Từ trước đến nay Thanh Lương Tự này chưa bao giời có người ra vào một cách tự nhiên như thế xin phiền thí chủ hãy ra phía ngã kế bên.
Thang Nhân Nghĩa rùn vai và quay mình ra phía cửa hông.
Nhìn theo hắn ra khuất ngoài cánh cửa Giác Thắng đại sư quay vào hỏi Nghiêm Hữu Tam:
– Hắn nói những gì thế?
Nghiêm Hữu Tam cười ha hả:
– Bọn chúng đáng lý vẫn do tên Quách hộ pháp của chúng chỉ huy, nhưng vì việc đi rồi trở lại của Giác Minh đại sư làm cho chúng ngần ngại phải đổi chương trình lại để cho nên phân đàn chủ Giang Nam tứ là tên Tam cung chủ của chúng trực tiếp điều khiển và cũng chính vì chuyện ấy nên chúng phải dời thời gian lại là canh ba đêm nay.
Giác Minh chắp tay:
– A Di Đà Phật! Như vậy là chúng đã vô tình đề cao bần tăng rồi đấy.
Vô Trần Sư Thái hừ hừ trong cổ:
– Như thế cũng hay bần ni cũng rất muốn gặp tên phân đàn chủ của chúng để xem bản lãnh của tên cầm đầu của chúng tài lực đến mức nào.
Nghiêm Hữu Tam nói:

– Ngoài ra tên Thang Nhân Nghĩa lại còn cho biết Tử Kỳ lệnh chủ và Thanh Kỳ Lệnh Chủ của chúng đêm nay không có mặt, vì hai tên này bận đi Hà Bắc và Vạn Vật Sơn Trang, như vậy chỉ có Bạch Kỳ và Hắc Kỳ, tự nhiên thực lực của chúng không đông lắm đâu.
Giác Minh thiền Sư nói:
– Cứ như thế thì tương quan lực lượng họ cũng vẫn hơn mình, vì đối phương có tên Tam cung chủ, tên Quách hộ pháp thêm vào đó là Bạch, Hắc Lệnh Chủ của chúng, chúng ta ở đây cũng có bốn người chỉ có điều là chúng đã ước lượng như thế tự nhiên họ bố trí chu đáo hơn nữa và vì họ bí mật còn mình thì công khai, nên nhất định mình sẽ yếu thế hơn họ một phần.
Giác Thắng đại sư gật gù tỏ vẻ tán đồn về nhận xét của sư huynh nhưng riêng Nghiêm Hữu Tam thì lại có phần lo ngại, bởi vì không khi nào họ dại dột đến đây với một lực lượng tương đồng cũng không phải chỉ hơn một chút như Giác Minh Thiền Sư đã nói, mà nhất định họ phải có một thế lực bao trùm và nếu như thế lực lượng của Thanh Lương Tự nếu không được tiếp viện kịp thời thì sẽ bị nguy hiểm không sao lường được.
Tuy nhận xét như thế nhưng ông ta không muốn nói gì, vì điều đáng ngại nhất là bản tánh cao ngạo và nóng như lửa đốt của Vô Trần Sư Thái, nếu nói ra điều đó vô tình như chế dầu thêm vào bếp lửa.
Giác Minh nhìn ngoài trời rồi nói :
– Thời gian tuy chưa đến nhưng cũng không còn bao lâu nữa chúng ta nên nghỉ mệt.
Ông ta vừa nói vừa chậm rãi đứng lên quạt tắt mấy ngọn đèn và thong dong ngồi xuống bằng tịnh tọa.
Nghiêm Hữu Tam thầm khen nhà sư Thiếu Lâm quả nhiên có nhiều trầm tĩnh, mặc dù kẻ địch sắp đến bên mình nhưng ông ta vẫn giữ được thái độ an nhiên.
Riêng Giác Thắng tuy không cãi lời của vị sư huynh nhưng trên cương vị trụ trì, ông ta phải đi một vòng xét lại việc bố phòng rồi mới trở vào tỉnh tọa nơi chính điện.
Cả bốn người không ai nói một lời nào, họ cố giữ yên lặng để dưỡng thần.
Ngoài tiếng gió đẩy đưa cành lá và tiếng côn trùng hòa tấu chung quanh Thanh Lương Tự hoàn toàn không có một tiếng động nào...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 27
Cuộc Chiến Trước Cổng Chùa

Cây lá về đêm hòa đồng với màu trời nhuộm cả khu rừng đen kịt.
Gió từng cơn phất mạnh làm cho hơi lạnh luồn theo khe hở của cánh cửa thốc vào đại điện, nhưng bốn người vẫn tịnh tọa không một ai máy động.
Màn ngoài vụt khẽ lay.
Một nhà sư mặc áo màu tro từ ngoài cửa bước vào dang đi thật lẹ nhưng vẫn không tỏ vẻ hoảng hốt.
Đang trong tư thế tĩnh tọa, Giác Thắng bỗng cất giọng hơi trầm nhưng bình tĩnh hỏi:
– Đã phát hiện địch tới phải không?
Nhà sư áo xám cúi mình:
– Khải bẩm Phương trượng phòng canh bên ngoài báo cáo đã thấy một đoàn người mặc áo xám, do một người mặc toàn đồ đen hướng dẫn đi về phía cổng chùa.
Giác Thắng đại sư hỏi:
– Ước độ bao nhiêu?
Nhà sư áo xám đáp:
– Vì còn xa và trời tối quá nên nhân số họ không đếm được.
Giác Thắng đai sư gật đầu:
– Truyền lệnh cho trạm canh ngoài thối bộ vào sát cổng.
Nhà sư áo xám cúi đầu:
– Đệ tử tuân lệnh.
Vô Trần sư thái hừ hừ:
– Họ đã đến rồi phải không?
Giác Thắng đáp:
– Hình như còn cách dưới chân núi.
Qua một lúc, một nhà sư nữa lại vào bẩm:
– Bẩm Phương trượng hai đoàn người của địch đã đến trước chùa.
Giác Thắng đại sư hỏi:
– Hành động của họ ra sao?
Nhà sư áo xám đáp:
– Họ vẫn án binh tại khoảng trống trước chùa, cả hai đoàn ước khoảng chừng năm mươi người, họ phân làm hai hàng hình như còn chờ đợi.
Giác Thắng đại sư nói:
– Họ chưa động tịnh thì hãy ra lệnh cho toàn thể cứ trong bóng tối mà giám thị chứ đừng có manh động chờ xem thái độ của chúng ra sao.
Nhà sư áo xam vâng lịnh lui ra.
Vô Trần Sư Thái nói:
– Như thế thì cái gọi là Tam cung chủ của chúng hãy còn chưa đến?
Nghiêm Hữu Tam cười:

– Bây giờ chưa đến canh ba.
Giác Minh thiền sư tự nhiên là đều nghe rõ nhưng ông ta vẫn ngồi yên.
Toàn thể Thanh Lương Tự đèn đuốc tối om bốn phía lặng im phăng phắc.
Trước cổng chùa, dưới hai hàng tòng rợp lá hai hàng người cũng đứng im.
Mỗi bên gồm có hai mươi lăm người, đứng đầu đoàn áo xám là một người cao lớn mặc toàn đồ đen, đúng là Hắc Kỳ Lịnh Chủ.
Bên đoàn phía trái người dẫn đầu mặc áo trắng, cả hai đoàn đang chờ đợi.
Tình thế tuy im lặng nhưng là thứ im lặng đang âm ỉ.
Họ vào phía trong Thanh Lương Tự giống như nhau.
Họ không nói một tiếng nào trong Thanh Lương Tự không một tiếng động và không một ánh sáng.
Trong và ngoài trong tư thế ghìm nhau.
Cả hai bên cùng đợi một người chỉ huy phân đà Giang Nam Tam cung chủ.
Canh ba cũng đã sắp đến nơi rồi người đang được chờ cũng đã gần tới chỗ.
Không khí vụt như ngưng hẳn lại, khi từ xa thấp thoáng bốn chấm linh tinh.
Giữa đêm trời tối mịt của rừng xanh, bốn chấm lân tinh tuy thật xa, thật nhỏ nhưng nó nổi bật hơn bất cứ những gì.
Từ xa bốn chấm xanh rờn tuy thấy di động lờ đờ nhưng thoắt cái hiển hiện ngày trước mắt.
Bốn chấm lân tinh đó là bốn chiếc đèn lồng.
Tám tên đại hán vận áo màu lục giằng hàng đôi đi trước bên sau là một lão già mặc áo rộng thùng thình, chỉ thoáng thấy bộ mặt loắt choắt với chiếc mũi quặp như mỏ chim ưng là người ta nhận ra ngay đó là lão Quách hộ pháp của Ngũ Phượng Môn, người chỉ huy cuộc vây công Nghiêm Hữu Tam dưới chân Đại Mao Phong đêm trước.
Sau chót là bốn ả tỳ nữ tay đưa ngọn đèn lồng bốn ngọn đèn lồng mà từ xa lúc nảy nhìn y như bốn chấm lân tinh.
Bốn ả nữ tỳ đi theo hình tứ trụ chính giữa là một chiếc kiệu trần.
Chiếc kiệu nóc thật cao nhưng lại nhỏ và chung quanh phủ rèm kín mít.
Bằng vào dáng cách đó không một ai không biết là Tam cung chủ người Phân Đàn Chủ Phân Đàn Giang Nam của Ngũ Phượng Môn. Người chỉ huy cuộc chiến đêm nay đã tới.
Tám tên đại hán đi trước khi vừa tới khoảng bằng trước cổng chùa là dừng hẳn lại, họ dạt ra hai bên quay mặt lại đứng nghiêm.
Quách hộ pháp tiến lên, lão đứng nép về phía trái.
Chiếc kiệu cũng dừng hẳn lại, bố ả thị tỳ đưa cao bốn ngọn đen lồng.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Hắc Kỳ Lệnh Chủ tiến lên nghiêng mình trước mặt Quách hộ pháp, họ chỉ cung kính cúi chào nhưng vẫn không nói một tiếng nào.
Chiếu tia mắt xanh rờn qua lực lượng của mình và khẽ dặn Hắc Kỳ Lệnh

Chủ mấy câu, Quách hộ pháp lui ra sau một bước.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ quay mặt tiến về phía cổng chùa gọi lớn:
– Giác Minh, và Giác Thắng hòa thượng hãy ra nghinh tiếp Tổng Đàn chủ Phân Đàn Giang Nam của Ngũ Phượng Môn.
Thật là một cách nói cực kỳ hóng hách.
Giác Minh thiền sư từ từ mở mắt đứng lên:
– Chúng ta ra được rồi đó.
Giác Thắng đại sư quay lại:
– Xin mời sư thái và Nghiêm đại hiệp.
Bốn người cùng đứng dậy.
Dẫn đầu là Giác Thắng đại sư với tư cách Trụ Trì kế đến là Giác Minh và cuối cùng là Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái.
Còn cách trận thế khoảng hơn một trượng, Giá Thắng đại sư đứng lại vòng tay:
– A Di Đà Phật! Ai là phân đàn chủ của Ngũ Phượng Môn?
Quách hộ pháp nhún vai hỏi:
– Đại hòa thượng có phải là trụ trù của Thanh Lương Tự hay không?
Giác Thắng đại sư thủ lễ:
– Vâng, bần tăng là Giác Thắng chẳng hay thí chủ là ai?
Quách hộ pháp không trả lời mà lại gắt:
– Lão hòa thượng thật to gan, trước mặt Tổng Đàn chủ mà không bái kiến à?
Giác Thắng đại sự chấp tay:
– Tệ tự từ trước đến nay chưa từng có lỗi với giang hồ, chẳng hay đang đêm quí vị cử đại thế lực đến đây với ý định như thế nào?
Quách hộ pháp thét lớn:
– Hãy tiếp giá rồi hỏi chuyện sau.
Vô Trần Sư Thái nổi nóng nhích lên:
– Cái đám vô danh tiểu tốt Ngũ Phượng Môn của chúng bây mà lại dám đến đây lớn lối thế à?
Quách hộ pháp cau mặt:
– Lão ni cô chết đến nơi rồi mà còn cuồng ngạo thế sao?
Soảng!
Thanh trường kiếm tuốt ra ngay ra khỏi Vô Trần Sư Thái hầm hầm xốc tới:
– Lão thất phu ngươi dám mở lời lớn lối như thế tất là đã không còn muốn sống, được lắm bần ni sẽ siêu độ cho ngươi.
Và bà ta trầm giọng:
– Nhưng ta lấy lượng từ bi dung cho lần thứ nhất hãy gọi Đàn chủ của ngươi ra cho ta hỏi chuyện.
Quách hộ pháp chưa kịp trả lời thì từ trong chiếc kiệu một giọng nói lanh lảnh vang lên:

– Hãy đánh mụ ấy cho ta.
Quách hộ pháp xoay mình hất tay về phía Hắc Kỳ Lệnh Chủ:
– Hãy tuân theo mệnh lệnh của Tam cung chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ vừa nhích tới thì thanh trường kiếm từ trong tay củ Vô Trần Sư Thái đã phóng tới một đường như xét chớp.
Đúng là một con người nóng nảy quá mức khi bà ta đã nổi giận thì nhất định không cần khách sáo, nói đánh là đánh, ngay trong lúc đối phương chưa tuốt binh khí cũng không cần biết.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thối lui ba bước để tránh tầm công kích đầu tiên...
Vô Trần Sư Thái nhích lên quát lớn:
– Ngươi là cái tên được gọi Hắc Kỳ Lệnh Chủ đấy phải không?
Hắc Kỳ lệnh chủ ưỡn ngực:
– Đúng, lão ni cô đã nghe đại danh của ta thì hãy đầu hàng đi cho sớm?
Vô Trần Sư Thái nhích lên thêm bước nữa:
– Có phải ngươi đã giết Nghiêm Tú Cô?
Hắc Kỳ lệnh Chủ thoáng hơi ngạc nhiên nhưng rồi hắn lại cười sằng sặc:
– Đúng! Nhưng bà nghe ai nói thế?
Vô Trần Sư Thái mím môi, bà ta không trả lời tay phải vung mạnh thanh trường kiếm.
Một vừng mống bạc lóe lên chụp xuống thẳng ngay đầu của Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Lui ra sau một bước nữa Hắc Kỳ Lệnh Chủ tuốt kiếm ra xốc tới.
Keng!
Hai thanh kiếm chạm vào nhau cả hai cùng dội ngược.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đưa thanh kiếm lên ngang ngực hất hàm.
– Lão ni cô, bà có bao nhiêu tài nghệ hãy mang hết ra đi, kẻo lát nữa đây sẽ không còn cơ hội.
Bây giờ thì Vô Trần Sư Thái đã hơi gờm, đường kiếm đầu tay bà đã tận dụng gần bảy thành công lực, tuy chỉ mới thử thôi nhưng bà ta đã biết đối phương không phải hạng có thể khinh thường.
Hắc Kỳ lệnh Chủ như đoán biết đối phương đã thấy điều lợi hại hắn bật cười ngạo nghễ:
– Sao? Bây giờ bà đã tự lượng sức mình có thắng nổi hay không?
Soảng!
Vô Trần Sư Thái mím môi bà ta trả lời bằng một nhát kiếm thứ hai.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hất tay lên theo đà thanh kiếm của đối phương vừa tới, hai người bắt đầu quắn xoắn vào nhau...
Tuy thái độ có phần khinh mạng nhưng mỗi đường kiếm của Hắc Kỳ lệnh Chủ hết sức thận trọng, hắn vốn biết Vô Trần Sư Thái là một người đã xông pha nhiều trận dữ, thanh kiếm trên tay bà ngót hai mươi năm nay đã làm cho

bà ta nổi danh là một tay kiếm trứ danh.
Hắn không dám khinh thường mặc dầu hắn biết hắn có nhiều thắng hơn là bại.
"Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam mắt nhìn vào trận nhưng ông ta ngấm ngầm dùng phương pháp "Truyền âm nhập mật" với Giác Minh:
– Đại sư xin hãy chú ý gã họ Quách, lão phu cần đối phó với Bạch Kỳ Lệnh Chủ.
Thoáng ghe giọng "Truyền âm nhập mật" Giác Minh Thiên sư biết Nghiêm Hữu Tam có kế hoạch riêng ông ta vội dùng "Truyền âm nhập mật" trả lời:
– Nghiêm đại hiệp hãy thận trọng...
Ông nói chưa dứt thì Nghiêm Hữu Tam đã nhích lên trước mặt Bạch Kỳ Lệnh Chủ:
– Bạch Kỳ lệnh chủ, nhân sinh tao ngộ rất hiếm hoi, tối hôm qua hân hạnh được diện kiến nhưng thật sự thì chưa có cơ hộ lãnh giáo tận tình, hôm nay gặp lại chắc cũng lại là duyên nợ, mong Bạch Kỳ lệnh chủ không từ chối.
Câu nói tuy có phần nào lễ độ, nhưng vẫn là câu "Khiêu chiến" chuyện ấy làm cho Bạch Kỳ Lệnh Chủ ngạc nhiên.
Hắn biết người đứng trước mặt hắn là Hàn Thế Vinh là thuộc hạ dưới cờ hắn nhưng bây giờ lại kêu đích danh ra giao đấu thì có nghĩa làm sao?
Hắn chợt nghĩ ra, rất có thể có những điều cơ mật mà Hàn Thế Vinh muốn báo cáo nhưng vì bị phải mang cái lốt của Nghiêm Hữu Tam nên phải cùng cách khiêu chiến để nói chuyện với nhau.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ gật đầu:
– Nghiêm đại hiệp muốn cùng tại hạ giao đấu đây chứ?
Nghiêm Hữu Tam nhướng mắt:
– Đúng, nơi đây bây giờ câu chuyện cần nói với nhau tự nhiên phải là những đường kiếm đi qua, chắc Lệnh Chủ cũng đã thấy trước điều đó hơn lão phu rồi chứ?
Đúng rồi không còn nghi ngờ gì nữa hắn là Hàn Thế Vinh muốn muốn mượn cách giao đấu để nói những điều cần thiết.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ lại gật đầu:
– Hay lắm, nhưng không biết Nghiêm đại hiệp muốn giao đấu bằng cách nào đâ y?
Nghiêm Hữu Tam cười và nhìn về khoảng trống phía đông nam:
– Nơi đó hãy còn chưa có ai chiếm hữu xin thỉnh Bạch Kỳ Lệnh Chủ cùng lão phu đến đó hầu chuyện với nhau.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hất hàm:
– Xin mời.
Nghiêm Hữu Tam không chờ hắn dứt tiếng ông ta bước nhanh về hướng ấy.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nối theo sau.

Vừa đến khoảng đất bằng Nghiêm Hữu Tam quay lại:
– Xin mời Lệnh Chủ hãy tuốt kiếm ra.
Đôi mắt của Bạch Kỳ Lệnh Chủ ngời ngời qua làn khăn bao mặt:
– Có gì muốn nói hãy nói nhanh đi.
Nghiêm Hữu Tam thản nhiên:
– Hãy tuốt binh khí ra rồi hẵng nói.
Tuy có hơi trì ngại nhưng Bạch Kỳ Lệnh Chủ vẫn tuốt thanh kiêm ra khỏi vỏ...
Nghiêm Hữu Tam vung tay:
– Xin mời.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ cũng nhích tay nhưng vẫn cứ hỏi:
– Sao chưa nói?
Nghiêm Hữu Tam vẫn thản nhiên:
– Vừa đánh vừa nói.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ gật đầu:
– Cũng được... Hãy phát chiêu.
Nghiêm Hữu Tam cười lớn:
– Lão phu là người như thế nào mà Lệnh Chủ bảo ra chiêu trước chứ?
Cũng đúng, đã đóng kịch thì phải đóng cho thật giống.
"Hồng Liễm Phán Quan" Nghiêm Hữu Tam vốn là co người danh vọng giang hồ, ông ta đâu có thể ra chiêu trước?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ gật gật đầu như hiểu ra điều đó và hất tay lên:
– Nghiêm đại hiệp đã bảo trì danh dự như thế thì tại hạ vô phép vậy...
Thanh kiếm của hắn vung ra, nhưng hắn cho nội lực đi lên rất nhẹ.
Keng!
Hai thanh kiếm chạm nhau tóe lửa, Bạch Kỳ Lệnh Chủ thối lui.
Hắn không dùng nội lực mà gặp phải thanh kiếm của Nghiêm Hữu Tam khá mạnh và nhất là trường hợp bất phòng làm cho hắn gượng được rất khó khăn...
Hắn quắt mắt qua làn lụa mỏng:
– Hà... ngươi...
Nghiêm Hữu Tam cười lớn nói nhỏ:
– Đánh cho ra hồn chứ không thì chúng nhận ra chuyện "đánh cuội" hay sao?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ thắm ý bật cười:
– Sợ cái gì nữa chứ? Đêm nay không còn một ai nơi Thanh Lương Tự này sống sót được đầu...
Nghiêm Hữu Tam vừa đánh kiếm thứ hai vừa hỏi:
– Lệnh Chủ đã cho người giả Tần Tố Trân mà sao lại không cho lão phu biết trước?

Bạch Kỳ Lệnh Chủ giật mình:
– Làm sao... ngươi biết chuyện ấy?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Chính cô ta đã sơ hở để bị lòi đuôi.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hỏi dồn:
– Nhưng chuyện đã xảy ra như thế nào?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Khám phá đầu tiên là Liễn Nhân sư cô Trầm Hương ấy không hiểu sao lại để cho lão nhi cô nhận diện, kế đến là Tần Tố Trân giả sợ Lệnh Chủ không biết Thanh Lương Tự biết sự chuẩn bị chu đáo của Thanh Lương Tự nên cô ta lén thả bồ câu và chính cũng do lão ni cô Vô Trần bắt được.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nói nhanh:
– Thế bây giờ cô ấy ở đâu?
Nghiêm Hữu Tam đáp:
– Đã chết rồi.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ giật mình:
– Ai giết?
Nghiêm Hữu Tam thản nhiên:
–Ta!
Bạch Kỳ Lệnh Chủ rúng động:
– Tại sao... tại sao ngươi làm như thế? Ngươi không biết nàng là Thị giả Thân Tín của Tam cung chủ hay sao? Nàng là người được phải lo toàn bộ âm mưu nơi Thái Bình Bảo chính ngươi còn phải tuân theo lệnh của nàng thế mà... mà ngươi lại dám giết...
Nghiêm Hưu Tam vẫn cứ thản nhiên:
– Không giết cô ta thì toàn bộ âm mưu của chúng ta sẽ đều bị vỡ lở, chỉ còn một chút xíu nữa là bại lộ cả như vậy trong trường hợp này không thể phân biệt chức phận hay nhiệm vụ cao cấp, mà ai cũng có quyền làm như thế.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi gật gật đầu:
– Ngươi nói cũng có lý vậy để ta báo lại cho Quách hộ pháp để ngươi liệu định.
Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:
– Không được bây giờ làm như thế là chúng nghi ngờ.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hỏi:
– Chứ phải làm sao cho ổn?
Nghiêm Hữu Tam nói:
– Lệnh Chủ phải làm bộ thất cơ để cho hộ pháp tiếp ứng thì mới có thể nói chuyện này cho hộ pháp biết được.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ gật gật đầu:
– Như thế cũng được...

Hắn vừa nói vừa đánh nhẹ một kiếm để tạo cách tháo thân nhưng không dè Nghiêm Hữu Tam vùng cười thật lớn và phóng lìa một hơi ba kiếm...
Tuy nhiên ba kiếm phóng ra Nghiêm Hữu Tam đã dùng toàn thân công lực, tuy vì thể diện ông ta không thể dùng cách đánh lén, nhưng tấn công nữa giả nửa thật đó cũng khiến cho Bạch Kỳ Lệnh Chủ hết hồn, hắn vừa đỡ vừa thối lui và quắt mắt:
– Ngươi... không ngươi không phải là...
Nghiêm Hữu Tam cười ha hả:
– Sao? Lão phu đứng không đổi tên, ngồi không đổi hộ thế Lệnh Chủ lại thấy không phải là Nghiêm Hữu Tam à?
Vừa nói Nghiêm Hữu Tam vừa vung thanh trường kiếm luôn ba chiêu nữa Bạch Kỳ Lệnh Chủ thối lui thêm mấy bước nữa mới đứng lại được, hắn cất giọng cười gằn:
– Hay, như thế là hay?...
Bây giờ thì hắn mới bắt đầu thi triển toàn lực hắn không tránh mà cũng không đỡ, hắn chờ cho mũi kiếm của Nghiêm Hữu Tam tới sát bên mình là đâm thẳng một đường.
Nếu thanh kiếm của Nghiêm Hữu Tam cứ như thế đi thẳng thì đường kiếm đó sẽ chọc thủng vai của Bạch Kỳ Lệnh Chủ, trái lại thanh kiếm của Bạch Kỳ Lệnh Chủ nhất định cũng trúng ngày vào yếu huyệt của ông tạ..
Nghiêm Hữu Tam không ngờ đối phương lại đánh lối "Lưỡng bại câu thương" như thế ấy ông ta giật mình thu nhanh thanh kiếm lại và tự nhiên như thế là phải rơi vào thế hạ phong.
Cao thủ giao đấu với nhau đó là một điều đại kỵ, vì một khi lâm vào tình thế đó một là cũng cứ đánh liều, bằng không thì phải thu kiếm lại mà một khi thu kiếm là đồng thời phải tránh tầm công kích của đối phương, thế hạ phong không cần nói cũng đã giàn ngay trước mắt.
___ [___ Trong khi Nghiêm Hữu Tam và Bạch Kỳ Lệnh Chủ đang diễn ra ác đầu thì hàng trận của Vô Trần sư thái và Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng không kém gay go.
Là tuổi đang lên lại có được những đường chiêu kỳ bí tự nhiên Vô Trần sư thái cũng không phải tầm thường, bà ta chẳng những luyện kiếm đã ngót năm mươi năm mà lại là người cao đệ của Nga Mi, chính Chưởng Môn Nhân phái Nga Mi đương thời cũng phải nhiều kính nể, vì thế đôi bên cùng nhau thi triển oai lực trận đấu vì thế đã diễn ra khiến cho ai đứng ngoài cũng phải giật mình.
Chiếc kiệu vẫn không động đậy.
Không một tiếng hiệu lịnh nào mà cũng không thấy rèm thưa máy động.
Y như là một chiếc kiệu không người.
Tam cung chủ vị phân đàn chủ Giang Nam của Ngũ Phượng Môn là người

chỉ huy tối cao trong trận quyết đấu đêm nay vẫn dửng dưng trước cuộc giao đấu kinh hồn.
Nếu không phải là chuyện là thì đúng Tam cung chủ là một con người trấn tỉnh phi thường, một đức tính hiếm có của một vị chỉ huy.
Bốn tên tỳ nữ tay vẫn cầm bốn chiếc lồng đèn đưa cao, ngó hệt như những người đi xem trò ảo thuật.
Chẳng những họ không tỏ ra xúc động bàng hoàng trước những đường chiêu tuyệt kỹ gần như lấy mạng người như chơi, mà họ còn không thèm ngó tới hay liếc mắt xem chừng.
Tám tên đại hán đứng trước kiệu hình như chỉ có mỗi một nhiệm vụ là bảo vệ chiếc kiệu, khi trận đấu bắt đầu xảy ra thì họ lập tức thụt lại giàn thành hình bát quái, chiếc kiệu lọt vào giữa và họ cũng chỉ giao thế trận chứ không vó một cử chỉ nào căng thẳng.
Ngay trong lúc ấy, chợt thấy một trong bốn ả tỳ nữ đưa tay lên cao trong tay có một chiếc khánh nhỏ và tiếng khánh nổi lên.
Tiếng khánh tuy không lớn lắm nhưng rất trong rất cao và trong khung cảnh im phăng phắc của đấu trường, tiếng khánh nổi lên mồn một.
Tiếng khánh vừa nổi lên thì trận thế vụt xoay chiều.
Những đường kiếm của Bạch Kỳ và Hắc Kỳ Lệnh Chủ cùng một lúc đổi thay.
Tự nhiên cái thay đổi của họ thật đáng gờm.
Những đường kiếm đã dị thường, bây giờ lại càng biến ảo những người trong cuộc vì đã quyết đấu ngót ba trăm chiêu nên vẫn có thể còn theo dõi được một phần, chứ kẻ đừng ngoài thật không làm sao nhìn rõ chiêu thế tấn công của họ.
Những đường kiếm tới lui gần như không còn quy củ, nhưng một khi mũi kiếm tới sát đối phương thì chính xác vô cùng, đó là cách làm cho đối phương không thể nào biết đâu mà đỡ gạt.
Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần Sư Thái vốn đã bị lạm vào thế hạ phong, bây giờ trước cách hay lối đánh của địch nhân làm cho họ càng thêm lính quýnh.
Đứng trước chiếc kiệu nãy giờ và vốn là người duy nhất của Ngũ Phượng Môn quan lâm nhiều vào trận đấu, vị Quách hộ pháp vụt nhìn thẳng về phía của Giác Thắng và Giác Minh đang đứng, ông ta cất giọng vô cùng ngạo nghễ:
– Sao nhị vị đại hòa thượng? Tình thế đã giàn ra rõ rệt như thế mà nhị vị vẫn còn nuôi mộng cùng với Ngũ Phượng Môn kháng cự hay sao?
Giác Minh đại sư quay lại nói với Giác Thắng đại sư:
–Đối phương đã bắt đầu phát động thế công, sư đệ đừng bao giờ mạnh động cứ giữ thế trận cho chặc chẽ, đừng bao giờ để cho cửa chùa bị trống, cho dù tình thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không để cho La Hán Trận bị mất thanh

danh.
Giác Thắng đại sư cúi đầu:
– Tiểu đệ xin tuân mạng.
Chỉ trong vòng đối đáp của ba người thế trận lại biên đổi hóa thật nhanh.
Càng lúc sự sa sút của Vô Trần Sư thái và Nghiêm Hữu Tam càng thêm rõ rệt.
Giác Minh đại sư lướt tới trầm giọng:
– Bần tăng có điều muốn nói.
Quách hộ pháp cười gằn:
– Bây giờ thì có muốn đầu hàng sợ e cũng đã quá muộn rồi.
Giác Minh đại sư hình như không muốn tranh luận với Quách hộ pháp ông ta cứ từ từ nhích tới.
Quách hộ pháp thét lớn:
– Lão hòa thượng muốn gì?
Ngay khi đó tiếng khánh lại lên, Quách hộ pháp lật đật vẫy tay..
Hai hàng người áo xám và áo đen của Hắc, Bạch Kỳ đội hình vụt biến.
Họ phân ra làm năm người một toán, rẽ thành hình cánh quạt tiến thẳng vào cửa chùa.
Giác Minh trầm giọng:
– A Di Đà Phật! Giác Thắng sư đệ hãy bày La Hán Trận.
Giác Minh đại sư đứng nhìn thẳng về phía địch và dọng nhẹ cây thiền trượng.
Mười tám nhà sư áo xám đứng sau lập tức triển khai.
Tám người đầu mặt án theo Tứ Tượng, mười người còn lại trước sau cũng thủ chấp giới đao lướt hình bát quát quái di động cùng không ngừng.
La Hán Trận là thế trận nổi danh về phái thiền môn nó không hay về thế tấn công, nhưng một khi cần phòng ngự thì từ trước đến nay chưa có một lực lượng nào tiến qua nửa bước.
Nhưng hàng trận của Ngũ Phượng Môn lại cực kỳ dũng mạnh, lại không đánh theo thế chọc thẳng, mà từng tổ năm người cứ thay đổi tấn công.
Hình cánh quạt của họ không bao giờ biến, hai bên cứ năm người mỗi phía tiến lên rồi lại dạt ra kế tiếp là năm người khác, họ chỉ có năm mươi người nhưng vì lối đánh xoay vần làm cho trận thế biến đổi theo xà hình, không phải nói là theo lối cánh quạt xòe ra xếp lại trông thật là ngoạn mục.
Ba mươi mấy tăng nhân của Thanh Lương Tự không dàn ra một lúc, họ lại chia làm hai tốp trước sau bảy thành Tiểu La Hán Trận thay phiên di động.
Quách hộ pháp đứng án ngay trước kiệu quát lớn:
– Lão hòa thượng hãy đứng lại.
Giác Minh đại sư cứ tiến lên.
Đưa tay ra sau lưng rút ngọn chùy hình như trai dưa, lão đưa lên ngang ngực

và trầm giọng:
– Lão hòa thượng muốn gì hãy nói mau.
Giác Minh đại sư thản nhiên:
– Bần tăng muốn nói chuyện với Phân Đàn Chủ mà lão thí chủ lại dám ngăn cản à?
Tiếng trong kiêu vụt nổi lên:
– Trước giờ chúng ta làm chuyện siêu độ cho những nhà sư cũng nên cho hắn nói đôi lời.
Đưa trái "Kim Qua Chùy" lên cao chút nữa, Quách hộ pháp cao giọng:
– Tất cả tiến lên!
Đúng ra thì lão định nói như thế, nhưng khi vừa hô tới tiếng "cả" thì trước mặt lão vụt có điều biến chuyển...
Đúng ra thì sự biến chuyển đó không có hình, không có tiếng nhưng bằng vào công lực của Quách hộ pháp ông ta nhận ra ngay.
Đôi vai hơi rùn xuống, tay phải đưa trái chùy lên ngang mặt, tay trái xòe ra chụp le.....
Nhưng khi chụp trúng rồi càng làm cho ông ta càng biến sắc...
Không phải là ám khí nó là một viên sỏi nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay út và với viên sỏi nhỡ như thế mà nó lại làm cho ông ta phải thối lui, vì nếu không dùng thế "Hồi Tỵ Kích Phong" ấy chắc chắn bàn tay bị lủng.
Đã từng bắt ám khí kể cả những thứ ám khí, bén nhọn, Quách hộ pháp chưa bao giời lại bị dội tới mức đứng không vững như thế ấy.
Chưa kịp chú mục nhìn cho kỹ thì một bóng người từ trong cổng chùa lao vút ra như mũi tên xé gió đâm sầm vào người của Quách hộ pháp.
Là con người có một nhãn lực nhìn vào màn đêm như nhìn vật trong bàn tay giữa ban ngày, thế nhưng sức bắn tới của bóng ấy làm cho Quách hộ pháp chợt thấy tối sầm...
Ông ta chỉ kịp trụ bộ xuống tấn để giữ vững thế đứng thì...
Bựt!
Bóng người xét tới chạm đúng vào mình, Quách hộ pháp dội lui ra sau hai bước và chợt cảm thấy trên tay nhẹ bỗng!
Trái Chùy không biết tự bao giời đã bị đối phương đoạt mất!
Ngay lúc ấy vụt nghe những tiếng cười hắc hắc cách đó chừng hai trượng:
– Thứ nước trong cái chùy này để lâu nó sẽ... thúi ùm lên như một thứ nước tiểu chứa trong bồn phân, hãy cho nó vỡ ra chọ.. hợp vệ sinh...
Một tiếng chát chúa vang lên trái chùy bị đập vào phiến đá tan tành.
Từ trong ruột trái chùy, một chất nước vàng khè liền chảy ra cháy xém cả một vùng cỏ xanh mượt.
Bây giờ thì mọi người đều biết, trong ruột chày chùy của Quách hộ pháp có chứa một chất nước độc lạ lùng, chất nước ấy bất cứ dính vào đâu đều lập

tức bốc hơi cháy xém, nhất là dính vào người thì chỉ mấy phút đồng hồ sau thân thể sẽ rã hẳn, nó không còn xương trắng như những chất thông thường, nó làm tan cả xương lẫn thịt.
Tự nhiên trong khi giao đấu mà thấy đến lúc cần thiết đến lúc cùng tài không thể thắng đối phương thì Quách hộ pháp sẽ bấm một cái nút nơi cán của trái chùy, thứ nước độc hại ấy sẽ bắn thẳng vào người của kẻ địch.
Thật là một thứ ám khí cực kỳ khủng khiếp.
Ám khí bị phá vỡ tự nhiên là một chuyện tức tối vô cùng nhưng đối với Quách hộ pháp bây giờ sự tức tối còn phủ đầy xấu hổ, một người có nhiều danh vọng với cương vị "Hộ pháp" của một tổ chức đang lên như thế mà lại dùng thứ ám khí thấp hèn, da mặt của Quách hộ pháp từ đỏ bỗng xuống màu tái mét.
Ông ta gầm lên một tiếng phóng mình lao thẳng về phía người vừa mới hủy hoại trái chùy.
Nhưng hình như không muốn tranh hùng với lão, bóng người vừa thấy Quách hộ pháp lao tới thì đã nhún chân.
Y như một mũi tên thoát khỏi dây cung, bóng người đó bắn thẳng vào trận đấu của Vô Trần sư thái và Hắc Kỳ Lệnh Chủ:
– Dang ra!!!
Chỉ nghe tiếng thét thật lớn là người ta thấy Vô Trần sư thái và Hắc Kỳ Lệnh Chủ dạt ra thật lẹ.
Vô Trần sư thái thối lui liểng xiểng, còn Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì tái mặt vì thanh kiếm trên tay đã bị hắn đoạt mất từ bao giờ?
Quách hộ pháp vẫn hầm hừ bay tới.
Bóng người đó lại lao vút xuống hướng Đông Nam, lao vút vào giữa trận đấu của Nghiêm Hữu Tam và Bạch Kỳ Lệnh Chủ.
Sự việc diễn biến chỉ trong nháy mắt, vừa thấy Quách hộ pháp bị hủy trái chùy thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ đã bị đoạt mất thanh kiếm trên tay chính vì động tác quá nhanh nên Nghiêm Hữu Tam và Bạch Kỳ Lệnh Chủ chưa kịp phản ứng thì bóng người ấy đã lao vút tới.
Cũng chỉ nghe hắn la lên như hoảng hốt "Tránh ra" thì thanh kiếm trên tay Bạch Kỳ Lệnh Chủ cũng đã mất luôn.
Nghiêm Hữu Tam hình như không bị chạm nên ông ta tự động thối lui, còn Bạch Kỳ Lệnh Chủ cũng thối lui nhưng thân hình lảo đảo...
Bóng người ấy lao vút vào cổng chùa.
Quách hộ pháp theo sau bị thế trận La Hán cản ngang dội lại.
Bây giờ không chỉ bên hàng ngũ của Ngũ Phượng Môn hoảng hốt mà luôn cả Giác Thắng và Giác Minh đại sư cũng giật mình.
La Hán trận đang bố trí chống địch thật vô cùng chặt chẽ, chín đám Hắc Bạch kỳ thuộc hạ tuy tấn công theo lối "Xa luân" một cách dữ dằn nhưng

vẫn không làm sao chọc thủng, chính tên Quách hộ pháp đuổi theo bóng người khi nãy cũng phải dội lui thế thì bóng người ấy vào cổng chùa bằng một ngã nào?
Hắn từ trong đó bay ra đã là một chuyện lạ rồi, bây giờ hắn lại từ ngoài bay vào giữa thế trận đôi bên đang giữ gìn từng tấc đất thì quả là thân pháp gần như một bóng ma!

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 28
Trao Đổi Tù Binh

Giác Minh thiền sư chống cây thiền trượng nhích dần tới trước kiệu thì hai tên tỳ nữ đứng phía trước đưa tay nhẹ vén bức rèm.
Một con người vóc dáng nhỏ thó ngồi yên như khách nhàn du, mặt đeo một cái mặt nạ bằng đồng óng ánh.
Nếu đừng có hai con mắt ngời ngời linh động thì người ta có cảm giác đó là một chiếc tượng đồng, vì toàn thân con người này không một chút gì lay động.
Giác Minh thiền sư thầm nghĩ :
Chắc chắn Tam cung chủ của chúng đây rồi.
Người mang mặt nạ đồng cất giọng lạnh băng băng :
- Hoà thượng là Thủ tòa La Hán Đường của Thiếu Lâm Tự đây phải không ?
Giác Minh thiền sư chấp tay :
- A di đà phật, bần tăng chính là Giác Minh, chẳng hay người có phải là " Tam cung chủ", Phân đàn Chủ Giang Nam của Ngũ Phượng Môn ?
Tam cung chủ đáp :
- Đúng... Không ngờ lại có người viện trợ, đoạt chùy của Quách Hộ Pháp và sự việc dường như muốn giải tỏa một cuộc chiến diễn ra...
Tam cung chủ ngưng nói, tia mắt hướng về phía đang lộn xộn, mặt đằng đằng sát khí nhưng vẫn cứ ngồi yên.
Đúng là con người có tinh thần trấn tĩnh thật cao.
Giác Minh thiền sư nhìn vào sự việc xảy ra thầm nghĩ :
Nghiêm đại hiệp nói đúng, đêm nay quả có cao nhân viện trợ cho Thanh Lương Tự.
Tam cung chủ hừ hừ trong miệng, thái độ đã lạnh lùng mà lời nói cũng như băng giá :

- Như vậy thì các ngươi đã có sẵn viện binh, thảo nào mà lại không cuồng ngạo như thế... Lão hòa thượng, người ấy là trưởng lão nào của Thiếu Lâm thế ?
Giác Minh thiền sư lắc đầu :
- Nếu bần tăng nói không biết thì thí chủ nhất định không tin nhưng sự thật là như thế đấy, bần tăng cũng không biết đó là ai.
Tam cung chủ cười gằn :
- Kẻ xuất gia hình như có nghe rằng không hề nói dối, sao hòa thượng lại chối đi một chuyện quá hiển nhiên như thế ? Người trong chùa đi ra mà ông bảo là không biết, như thế lão hòa thượng thủ tự xét đã có phạm giới vọng ngữ hay không ?
Giác Minh thiền sư chấp tay :
- A di đà phật, thí chủ không nói quá lời, bần tăng thiệt tình không biết.
Tam cung chủ khoát tay :
- Hãy gọi chúng dừng tay lại.
Tên tỳ nữ đứng đầu đưa cao chiếc khánh.
Tiếng khánh vừa nổ lên, cả hai đám thuộc hạ Bạch, Hắc Kỳ lập tức lui ra.
Họ tiến lên thật quy cũ và khi được lịnh, họ thối lui cũng đúng với thế trận và cự ly quả đúng là đám người được huấn luyện cực kỳ thuần thục.
Tam cung chủ chiếu đôi mắt sáng ngời vào mặt Giác Minh thiền sư :
- Lão hòa thượng, hãy gọi hắn ra đây, ta cần xem hắn là kẻ mật lớn bao nhiêu mà lại dám giở trò ngông cuồng như thế.
Giác Minh thiền sư chưa kịp mở miệng thì chợt nghe từ một tàng cây gần đó cách chừng ba trượng, một tràng cười hắc hắc nổi lên :
- Tại hạ còn ở đây chứ có đi đâu mà gọi ?
Tiếng nói chưa dứt lại thì bóng người đã tới nơi.
Giác Minh thiền sư giật mình.
Bằng vào nội lực của ông mà không thể phát giác ra một người tàng ẩn chỉ không đầy ba trượng thì quả là chuyện là chuyện trong đời của ông chưa từng có trong đời.
Và cho đến khi nhìn thấy con người đứng trước kiệu song song với mình, Giác Minh thiền sư mới hoàn toàn mừng rỡ.
Tuy chưa nhìn thấy nhưng thoáng qua sự mô tả của Nghiêm Hữu Tâm, ông ta ngờ rằng người này nhất định là Hàn Thiếu Sơn.
Hắn là người mảnh khảnh, bàn tay trắng muốt như con gái và trên mặt hắn che bằng một giải lụa xanh, giải lụa thật mỏng nên người ta thấy rất rõ ánh mắt ngời ngời...
Tam cung chủ trầm giọng :
- Các hạ là ai ?
Khoát tay áo rộng xanh để làm một cử chỉ vòng tay, người che mặt trả lời :

- Tam cung chủ tuy không biết tại hạ nhưng tại hạ thì lại có hân hạnh biết Tam cung chủ qua rồi, thật tại hạ rất lấy làm vinh hạnh vì tối hôm qua đúng là duyên tao ngộ trên đời.
Tuy hơi giật mình vì câu nói úp úp mở mở của hắn, nhưng Tam cung chủ lấy ngay lại được dáng cách tự nhiên trầm giọng :
- Cuồng đồ, hãy giở khăn che mặt xuống.
Người che mặt cười nhẹ :
- Trong câu nói ngắn ngủi của Tam cung chủ có hai điều quá đáng :
thứ nhất, tại hạ đối diện giữ lễ trong khi Tam cung chủ muốn mắng tưới lên đầu; thứ hai, hầu hết thuộc hạ và luôn đến Tam cung chủ hết thảy đều che mặt, thế thì tại sao Tam cung chủ lại có vẻ không bằng lòng thấy người cùng một "cung cách" như mình ?
Bị một vố tuy nhẹ nhưng cương vị của một người đứng đầu, Tam cung chủ cảm thấy thấm đòn, có lẽ vì thế mà giọng nói có phần dịu lại :
- Vừa rồi biểu diễn thuật khinh công đó có phải là các hạ đấy không ạ ?
Người che mặt hỏi lại :
- Tam cung chủ cảm thấy không giống hay sao ?
Tam cung chủ cười gằn :
- Trên giang hồ chưa có một ai dám nghênh ngang trước mặt ta như thế, ngươi đúng là một con người quá to gan.
Người che mặt cười :
- Tam cung chủ có ý muốn giáo huấn cho tại hạ đấy à ?
Tam cung chủ nói :
- Ngươi đã dám thay mặt bọn Thanh Lương Tự mà gánh vác tất cả chuyện này.
Vậy để gọi là chiều lòng ta sẽ giết ngươi trước nhất.
Bằng giọng nói rất bình thường và cũng bằng cử chỉ thật chậm rãi, Tam cung chủ từ từ đưa bàn tay lên, vươn ngón tay trỏ chỉ thẳng vào mặt đối phương.
Nghiêm Hữu Tam khẽ giật mình :
Chỉ lực của người gọi là Tam cung chủ quả nhiên lợi hại...
Người che mặt vẫn đứng thẳng người, hắn không may động một ngón tay nào cả, hắn vẫn đứng nguyên trong tư thế cũ nhưng thân áo của hắn hơi chao.
Giác Minh thiền sư càng giật mình hơn :
Bằng vóc dáng và giọng nói, chứng tỏ người che mặt còn nhỏ tuổi lắm, nhưng bằng vào môn Huyền Công Oai Khí của hắn dùng để phá giải chỉ lực của Tam cung chủ thì quả là một thứ công lực thượng thừa.
Tam cung chủ cười gằn :
- À thì ra ngươi bằng vào thứ trò hộ thân nhỏ mọn ấy mà sinh tâm cuồng

ngạo, như thế chắn ngươi cũng dám giao đấu kiếm pháp với ta chứ ?
Người che mặt cười :
- Tam cung chủ đã tưởng nghĩ đến tại hạ như thế thì tại hạ đâu dám chẳng vâng, nhưng tại hạ còn có một chuyện cần thương lượng trước.
Tia mắt của Tam cung chủ đằng đằng sát khí :
- Thương lượng chuyện gì ?
Người che mặt chầm chậm giở chiếc khăn che mặt xuống và vòng tay :
- Tại hạ là Hàn Thiếu Sơn, đêm nay tại hạ muốn thay đổi điều giải...
Lột chiếc khăn xong, hắn bày khuôn mặt thật khôi ngô tuấn tú, trông dáng sắc hắn có lẽ chưa quá hai mươi tuổi. Và với vón thân mảnh khảnh, xem hắn chỉ giống một văn nhược thư sinh chứ không giống người giỏi võ.
Tam cung chủ có vẻ ngạc nhiên, giọng nói khinh khỉnh :
- Ngươi không dám so kiếm với ta hả ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Không phải như thế, tại hạ đã nói không dám phụ lòng thì tự nhiên không có nghĩa từ chối...
Hơi ngưng lại một giây, hắn nghiêm giọng nói tiếp :
- Nhưng tại hạ muốn nói về vấn đề điều giải trước đã, tức là tại hạ muốn thay đôi bên để trao đổi tù binh.
Tam cung chủ chớp mắt :
- Tù binh nào mà trao đổi ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Thủ hạ của Cung chủ có một người Thị Giả, vốn là người vâng mệnh giả mạo Tần Tố Trân nhưng gã đã bị Nghiêm đại hiệp khám phá, vì thế tại hạ muốn thay đôi bên để bàn chuyện trao đổi ấy.
Tia mắt của Tam cung chủ quắc mắt lên giận dữ :
- Quách Hộ Pháp, Hàn Thế Vinh đâu ?
Quách Hộ Pháp bước tới vòng tay :
- Cứ theo Bạch Kỳ Lệnh Chủ báo cáo với thuộc hạ thì...
Nghiêm Hữu Tam nhích lên cười cười :
- Chuyện này có lẽ lão phu nói ra thì rõ ràng hơn cả, thuộc hạ của quý vị là Hàn Thế Vinh đã chết dưới làn ám khí của Quách Hộ Pháp và các vị Lệnh Chủ, còn lão phu thì lại được hân hạnh thay thế Hàn Thế Vinh làm... "Hồng Điểm Phán Quan".
Tam cung chủ quắc mắt :
- Quách hộ pháp, có phải thế không ?
Quách Hộ Pháp tái mặt ấp úng :
- Thuộc hạ nhất thời thố ngộ... chắc là chuyện đã xảy ra như thế...
Tam cung chủ gằn giọng :
- Các ngươi làm việc hay quá nhỉ ?

Quách Hộ Pháp cúi đầu im lặng...
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Sao ? Tam cung chủ cảm thấy chưa xứng đáng à ?
Tam cung chủ cười khẩy :
- Thái Bình Bảo uy chấn cả vùng Tây Bắc, Tần Nhân Khánh chỉ có đứa con gái duy nhất đó nên ông ta xem như một viên ngọc quý, còn ta thì thị giả thuộc hạ thì có xứng đáng gì đâu với một người nặng cân như thế chứ ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Như vậy thôi thì thêm một Trầm Hương nữa đi, Tam cung chủ thấy đó được chưa ? Vị Trầm Hương cô nương này là thuộc hạ của Thanh Kỳ Lệnh Chủ do Hắc Kỳ Lệnh Chủ điều động để giả làm Liễu Nhân, đệ tử của Vô Trần sư thái, người này cũng đã bị phát giác ra rồi, thêm vào đó ba thuộc hạ của Hắc Kỳ Lệnh Chủ phái đến Thanh Lương Tự do thám đã bị giữ lại hai người, vậy bây giờ đổi một lượt để thu về một Tần Tố Trâm thì chắc Tam cung chủ hài lòng rồi chứ ?
Tam cung chủ sửng sốt trừng mắt về phía Quách Hộ Pháp :
- Các ngươi lại để cho nhiều người lọt vào tay họ đến thế à ?
Quách Hộ Pháp rung giọng :
- Chính thuộc hạ vừa rồi nghe Hắc Kỳ Lệnh Chủ báo cáo mới biết...
Tam cung chủ cười gằn...
Hàn Thiếu Sơn nói tiếp :
- Tam cung chủ chưa trả lời cho tại hạ, chắc Tam cung chủ đã đồng ý rồi ?
Tam cung chủ lạnh lùng :
- Không !
Hàn Thiếu Sơn nhướng mắt :
- Tại hạ đứng trung gian với lập trường "trung gian" đó, thật tình tại hạ thấy Tam cung chủ xử sự như thế quả thật là bất trí.
Tam cung chủ hỏi :
- Bất trí ở chỗ nào ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Đêm qua Tam cung chủ tự thân thống xuất cao thủ của Ngũ Phượng Môn để làm cái công việc tiêu diệt Thanh Lương Tự và Tử Trúc Am, tiếp tới khống chế Tứ Đại Thế Gia, nếu làm xong giai đoạn chiến lược đó thì tất cả Nam Bắc sẽ toàn do Phân Đàn Chủ Giang Nam chỉ huy, chế ngự, hay nói cách khác thì đó là giai đoạn đầu trong viện thống trị Trung Nguyên võ lâm của Ngũ Phượng Môn...
Vì mang mặt nạ nên không thấy sắc diện biến đổi của Tam cung chủ, chỉ thấy tia mắt ngời ngời nhìn thẳng vào mặt của Hàn Thiếu Sơn :
- Hãy nói tiếp đi.
Hàn Thiếu Sơn thấy tia mắt như uy hiếp ấy, nhưng hắn vẫn thản nhiên :

- Tình thế đêm nay hãy còn chưa phân biệt chắc chắn rằng ai sẽ thắng ai, Thanh Lương Tự cũng chưa chắc toàn quân tận diệt và Thiếu Lâm, Nga My cũng đâu có thể tọa thủ bàng quan ? Đồng thời cục diện hôm nay cũng vô hình chung sẽ tạo thành thế liên hợp Nam Giang, Bắc Lý, Đông Hứa và Tây Tần, chừng đó Ngũ Phượng Môn sẽ vĩnh viễn không bao giờ thực hàng ý nguyện...
Tam cung chủ vụt phất tay :
- Tất cả đều do ngươi tác quái...
Hàn Thiếu Sơn cũng hất tay lên và nói :
- Tại hạ vẫn còn chưa nói hết lời.
Hai người chỉ bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng và nhanh chóng nhưng Giác Minh, Giác Thắng đại sư và Vô Trần sư thái cảm thấy tiềm lực của họ ép dần không khí, làm cho những người đứng ngoài phải nghẹt hơi...
Họ đều là những cao thủ trứ danh nên rất dễ nhận thấy họ nói chuyện với nhau nhưng cả hai đều tận dụng tập trung nội lực với nhau từng chút...
Thân áo của Hàn Thiếu Sơn khẽ lay động như đứng trước làn gió nhẹ, còn Tam cung chủ thì vụt đứng phắt lên nhưng rồi lại ngồi xuống y nguyên.
Aùnh mắt của Tam cung chủ ngời ngời :
- Ngươi còn muốn nói thêm gì nữa ?
Hàn Thiếu Sơn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, hắn ung dung nói tiếp :
- Đã đứng trên cương vị trung gian, tại hạ phải có lời nói trung gian, giang hồ căn bản vốn là của thiên hạ giang hồ, ai cũng không thể phục ai đó là một lẽ công bằng.
Suốt mấy ngàn năm nay, không biết đã xảy ra bao nhiêu trận sóng làm chấn động, nhưng rồi cuối cùng kẻ dữ cũng phải rước vào mình cái họa diệt vong, không một ai có thể thực hiện cái mộng làm bá chủ, không có một cá nhân nào có thể thống trị được võ lâm... Tuy nhiên, trong suốt khoảng thời gian dài có biết bao người có dã tâm tạo nên nhiều sát kiếp, nhưng cuối cùng chỉ gánh lấy hậu quả do tiền nhân của chính mình...Vì thế tại hạ muốn Tam cung chủ hãy chuyển lời cho lệnh sư huynh, Ngũ Phượng Môn nên...
Giác Minh thiền sư chấp tay niệm phật :
- Lành thay, lành thay...
Tam cung chủ thét lớn :
- Câm miệng lại, Ngũ Phượng Môn sắp thu toàn thiên hạ, ai thuận thì còn ai nghịch thì chết, ngươi muốn làm cái việc châu chấu đá xe đấy à ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Có thật tại hạ có là châu chấu đi nữa thì Tam cung chủ cũng chưa có thể là xe đâu.
Tam cung chủ trầm giọng :

- Nói hết rồi đấy phải không ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Tam cung chủ đã không thích nghe những lời khuyên, vậy bây giờ tại hạ xin bàn về hiện tình lợi hại theo ý định của Tam cung chủ, vì là người trung gian nên tại hạ cố gắng làm cho hết nhiệm vụ trung gian đó.
Tam cung chủ nói :
- Ngươi đúng là một con người lắm chuyện, hãy nói nốt đi.
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Trước giờ Tam cung chủ đến Giang Nam thì bằng vào dáng vị và uy lực, Tam cung chủ là một người dưới mà trên muôn vạn...
Tam cung chủ vặn lại :
- Ngươi muốn kéo dài thời gian đó chứ ?
Hàn Thiếu Sơn lắc đầu :
- Muốn nói phải nói từ con người của Tam cung chủ thì mới sát thực với vấn đề.
Chỉ có thế Tam cung chủ mới hiểu thấu được ý chính đáng của tại hạ.
Tamcung chủ hỏi :
- Ý của ngươi là thế nào ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Tam cung chủ là Tổng Đàn chủ một Tổng Phân đàn lớn nhất của Ngũ Phượng Môn, tự nhiên Tam cung chủ là một trong số ít người tham dự những cuộc thảo luận và kế hoạch hành động có tính cách quyết định rất bí mật, vì thế cho nên phàm những kẻ thân cận của Tam cung chủ ít nhiều gì cũng phải biết những điều quan trọng ấy. Thử hỏi ngay bây giờ trong giang hồ những kẻ biết về điều cơ mật của Ngũ Phượng Môn không nhiều lắm, bởi vì các vị từ trước đến nay chưa ai tiết lộ những cơ mật ấy, những kẻ bên ngoài chưa một ai hay biết gì về hành động bí mật của Ngũ Phượng Môn...
Hàn Thiếu Sơn cười cười nói tiếp :
- Nhưng bây giờ thì tình thế khác rồi, công chuyện hôm nay của Ngũ Phượng Môn đã bị bại lộ, tất cả các phe phái trên giang hồ vì sự bảo vệ cho mình tự nhiên phải cố tìm hiểu lai lịch của Ngũ Phượng Môn bằng vào sự cần thiết tự bảo vệ vấn đề sống còn đó, họ sẽ phải trả bằng bất cứ giá nào để làm một cuộc điều tra, tất nhiên họ phải biết ít nhất nhân vật của Ngũ Phượng Môn gồm có những ai...
Đưa mắt nhìn vào đôi mắt long lanh của Tam cung chủ như để do lường phản ứng, Hàn Thiếu Sơn chậm rãi nói tiếp :
- Những chuyện cơ mật ấy nếu là người nào khác thì tự nhiên không một ai nói được nhưng nếu hỏi những người thân cận của Tam cung chủ như vị Thị giả nào đó chẳng hạn thì chắc chắn sẽ có những lời vô cùng quý giá.
Giọng của Tam cung chủ trở nên giận dữ :

- Ngươi định uy hiếp ta đấy à ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Không dám, tại hạ nói đây toàn là những lời lẽ có thể gọi là "trung gian" bởi vì vị Nghiêm đại hiệp đây vốn có một ngoại hiệu là "Hồng Điểm Phán Quan", tại sao có ngoại hiệu ấy chắc Tam cung chủ biết rõ hơn nhiều ?
Hắn ngưng lại và quay qua phía Nghiêm Hữu Tam khẽ vòng tay :
- Xin Nghiêm đại hiệp thứ cho lời nói thẳng thắn của tại hạ.
Nghiêm Hữu Tam cười lớn :
- Hàn lão đệ cứ nói, năm xưa bằng hữu giang hồ sở dĩ gọi lão phu là "Hồng Điểm Phán Quan" vì thật tình lão phu có tính hơi khó chịu, ít thân cận với người khác. Đó cũng là một khuyết điểm, nhưng tính trời sinh ra như thế, lão phu cũng đành chịu vậy thôi.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười nói với Tam cung chủ :
- Nghiêm lão anh hùng tuy khám phá Tần Tố Trân giả, tuy biết đó là thủ hạ "Thị Giả" của Tam cung chủ giả mạo, nhưng vì " ném chuột sợ bể đồ" nên chưa có đặt vấn đề hỏi thăm ít nhiều gì cả, ông ta chỉ mong vấn đề đổi chác nên chưa muốn làm những chuyện mất lòng. Nếu bây giờ, ông biết Tam cung chủ cự tuyệt chuyện trao đổi tù binh thì ..hà..hà..chắc chắn ông ta sẽ không còn vị nể gì nữa. Lúc bấy giờ, vị Thị giả của Tam cung chủ làm sao bảo đảm rằng sẽ "thủ khẩu như bình". Và chính trường hợp đó xảy ra thì sợ e rằng giá trị vị Thị Giả của Tam cung chủ sẽ còn quan trọng hơn bao lần cô nương của Thái Bình Bảo. Là một người trung gian tại hạ xin có lời nói trước còn xử lý ra sao thì xin do Tam cung chủ quyết định.
Tam cung chủ chiếu tia mắt như điện lạnh và gằn giọng :
- Rất tiếc ngươi không sinh đúng thời Xuân Thu chiến quốc để mà làm du thuyết, ta thật tình có lời khen ngợi ngươi là người giỏi nói lắm đấy. Được, ta bằng lòng.
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Đa tạ lời khen thật tình của Tam cung chủ, chỉ có điều là chưa biết trao đổi ra sao ?
Tam cung chủ nói :
- Ta lập tức cho đem Tần Tố Trân đến đây và người của ta thì các ngươi phải giao liền tại chỗ.
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Nhưng ta mong là người thật chứ không phải như Tần Tố Trân vừa rồi ?
Tam cung chủ giận dữ :
- Ngươi xem ta là người thế nào mà lại buông lời như thế chứ ?
Hàn Thiếu Sơn gật đầu :
- Vâng, vâng...Tam cung chủ thêm với tư cách của Phân Đàn Chủ, người đã nói thì như đinh đóng, chúng ta đều phải tôn trọng một lời không thay đổi.

Vô Trần sư thái bước tới trầm giọng :
- Đồ nhi của ta là Liễu Nhân cũng phải được trao trả ngay trong lúc này.
Tam cung chủ quay qua Quách Hộ Pháp :
- Lập tức mang Tần Tố Trâm và Liễu Nhân đến đây, không được sơ xảy điều chi nghe chưa ?
Quách Hộ Pháp cúi đầu :
- Thuộc hạ tuân mạng.
Lão cúi đầu một lần nữa và quay mình lao đi như gió.
Tam cung chủ ngó Hàn Thiếu Sơn gằn từng tiếng :
- Đêm mai ước hẹn tại ghềnh Yến Tử, ngươi có dám tới đó với ta không ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Tam cung chủ đã có lòng tưởng đến, tại hạ đâu dám từ chối ?
Tam cung chủ cười nhạt :
- Nơi ghềnh Yến Tử đêm mai, nhất định sẽ có một người gục xuống.
Hàn Thiếu Sơn nghiêm giọng :
- Chuyện sống chết tại hạ đã gác ra ngoài từ lâu lắm rồi.
Tam cung chủ hừ hừ :
- Tốt lắm, như thế là tốt lắm.
Tam cung chủ quay qua phía bọn Nghiêm Hữu Tam và Giác Minh :
- Những bằng hữu của ngươi đây chắc có lẽ cũng cùng đi chứ ?
Hàn Thiếu Sơn trả lời :
- Nếu Tam cung chủ muốn độc đấu thì tại hạ sẽ đến bằng một người một ngựa.
Tam cung chủ cười gằn và ra hiệu cho tên tỳ nữ :
- Đi !
Tên nữ tỳ bên trái buông nhanh bức rèm trước kiệu, tên bên phải đưa chiếc khánh lên đánh luôn ba tiếng...
Không đợi hiệu lệnh thêm nữa, bốn tên đại hán khiêng kiệu lập tức kề vai. Theo đúng quy củ từ khi đến, tám tên đại hán đi đầu, kế đến là bốn tên tỳ nữ giơ cao bốn chiếc lồng đèn, chiếc kiệu đi ngược trở lại con đường cũ thật nhanh...
Bạch Kỳ Lệnh Chủ và Hắc Kỳ Lệnh Chủ xuất lãnh thuộc hạ theo sau, hai đoàn người đen xám y như hai con rắn uốn khúc, chỉ thoáng mắt đã mất hút vào đêm tối.
Giác Minh thiền sư thở phào một cái như người vừa cất xong gánh nặng, ông quay qua phía Hàn Thiếu Sơn chấp tay :
- A di đà phật, Hàn thí chủ giải dùm nạn cho Thanh Lương Tự, công đức thật vô biên, bần tăng xin thay mặt tất cả có lời cảm ơn, xin mời Hàn thí chủ quá bước vào chùa dùng với chúng tăng một chum trà cho ấm.
Hàn Thiếu Sơn vòng tay cung kính :

- Không dám, đại sư đã quá khen, vừa rồi vị Tam cung chủ của họ đã hứa và sai thuộc hạ đưa Tần cô nương và Liễu Nhân sư cô đến, chắc là cũng sắp đến rồi, riêng tại hạ vì còn chút việc nên xin phép cáo từ.
Nghiêm Hữu Tam lật đật hỏi :
- Hàn lão đệ còn có chuyện chi mà gấp thế ?
Giác Thắng đại sư cũng bước tới chắp tay :
- Hàn thí chủ đã đến đây thì gấp cho lắm cũng không phải nhất thời, xin thỉnh vào tệ tự uống một chung trà rồi đi cũng không muộn chi đâu.
Hàn Thiếu Sơn quay lại thấy đám người của Ngũ Phượng Môn đã khuất bóng bèn quay lại vòng tay :
- Thật tình tại hạ có chuyện quá gấp không thể trì hoãn được.
Rồi không để cho ai nói thêm lời nào nữa, hắn lật đật vòng tay rồi quay mình băng nhanh xuống núi.
Vô Trần sư thái hừ hừ :
- Tên ấy tuổi còn nhỏ mà xem chừng ngạo mạn quá lớn đấy.
Nghiêm Hữu Tam mỉm cười :
- Không phải đâu, Hàn lão đệ lật đật như thế chắc chắn là phải gấp theo dõi địch nhân, Sư Thái không nên trách ___ [___ Canh tư đã qua mau, nhưng canh năm cũng chưa hoàn toàn điểm trống.
Bên sau Giang phủ những tán cây cổ thụ và những hòn giả sơn ẩn mình trong bóng tối chập chờn.
Thình lình không biết từ đâu một bóng người xẹt đến, nhưng chỉ nhẹ chấm chân vào một hòn giả sơn rồi mất hút.
Trong giữa lúc bóng đen vừa ẩn mất thì một tiếng động nhẹ, tiếp theo một bóng người nữa cũng từ xa vút tới xà ngay xuống trước hòn non bộ.
Trong bóng tối mông lung, hai mắt của bóng đen như hai ánh sao đêm loé lên rời rợn...
Nhiều hòn giả sơn khá lớn, trong ruột có thể thiết lập một ngôi nhà nghỉ mát nho nhỏ, hoặc có những chiếc cửa giống như đền miếu, bóng đen đảo mắt và bước thẳng vào hòn giả sơn trước mặt.
Nhờ hắn dừng chân một thoáng trước toà giả sơn một lúc rồi mới đi nên thấy rõ hắn là một con người tầm thước, thân mặc áo đen, che lụa đen, hai con mắt qua làn lụa mỏng ngời ngời :
Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Bây giờ sắp bước qua canh năm rồi, Hắc Kỳ Lệnh Chủ vào Giang phủ có mục đích gì ?
Bây giờ đã gần tới canh năm, không còn là thời gian phải hành động nữa.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi qua hòn giả sơn vì bên trong phòng giả sơn này có mấy con đường quanh co khúc chiết, hắn đi vào cũng phải mất mấy giây và lại ra bằng ngã khác, hắn đi ra và đi thẳng vào hành lang hậu viên thật nhanh.

Hắn vừa khuất vào trong hậu điện thì bóng đen đến trước xuất hiện, bóng đó là Giang Phủ Nhị công tử Giang Hàn Thanh.
Hình như thấy rõ Hắc Kỳ Lệnh Chủ nên Giang Hàn Thanh mím môi cười nhẹ và thoăn thoắt bước theo, hắn theo hút Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi vào giải hành lang ở phía đông.
Xeo xéo về hướng đông tiền viện là thư phòng của Đại công tử Giang Bộ Thanh.
Bây giờ thì trong phòng không một ánh đèn, tự nhiên bây giờ đã là canh năm, Đại công tử đang ngủ say nên tắt đèn tối om là phải.
Giang Hàn Thanh bước vào tới cạnh cửa sổ, hắn đưa tay gõ mạnh luôn hai tiếng.
Bên trong vẫn lạnh tanh.
Cũng phải, bây giờ là canh năm rồi, tuy là người mang trong mình tuyệt đỉnh chân truyền nên trong giờ gần sáng ngủ ngon nên Giang Bộ Thanh không thể phát giác sớm hơn khi gõ cửa.
Giang Hàn Thanh mỉm cười gõ luôn hai tiếng nữa.
Bây giờ bên trong mới nghe tiếng ngái ngủ của Giang Bộ Thanh :
- Ai đấy ?
Giang Hàn Thanh lên tiếng :
- Đại ca, em đây.
Giang Bộ Thanh à một tiếng kéo dài như thoảng thốt :
- Hiền đệ đấy à ? Sao về trong lúc quá muộn như thế này ? Có chuyện gì đã xảy ra chăng ?
Aùnh lửa nhoáng lên, ngọn đèn bắt cháy, Giang Bộ Thanh sửa lại giải nơi vạt áo ngủ vừa bước ra mở cửa, giọng hắn hơi lo lắng :
- Mấy hôm nay em đi đâu mà vắng lâu quá thế ? Thật ngu huynh lo lắng không biết phải làm sao... ?
Giang Hàn Thanh bước vào nói nhỏ :
- Có vài chuyện quan trọng lắm, tiểu đệ muốn cùng đại ca vào trong nói chuyện tiện hơn.
Vào trong có nghĩa là vào phòng ngủ của Giang Bộ Thanh, vì lúc bấy giờ hai anh em đang đứng nói chuyện bên ngoài phòng khách tạm.
Và tự nhiên hắn muốn vào ngay trong phòng ngủ vì cho rằng khi cách một tấm ván đi nữa, nhưng vì chuyện quá cơ mật nên không thể nói ngay nơi ấy.
Giang Bộ Thanh cũng tỏ vẻ lo lắng gật đầu :
- Được rồi, anh em mình hãy vào trong.
Vừa nói hắn vừa quay lưng vào trước, Giang Hàn Thanh với tay khép trái cửa ngoài.
Kéo chiếc ghế chỉ cho Giang Hàn Thanh ngồi, Giang Bộ Thanh hỏi :
- Hiền đệ, có chuyện gì đã xảy ra ?

Hắn vừa hỏi vừa ngồi đối diện với Giang Hàn Thanh.
Giang Hàn Thanh ngồi xuống mỉm cười, hắn móc trong mình ra một bộ da mỏng, chằng ra thành một chiếc mặt giả chìa cho Giang Bộ Thanh xem và nói :
- Đại ca, mấy hôm rày tiểu đệ phải giả ra người này và lấy tên là Hàn Thiếu Sơn...
Hàn Thiếu Sơn !
Thân hình của Giang Bộ Thanh hơi run, nhưng rồi hắn nói bằng một giọng hới trách móc :
- Tiểu đệ, em đã hóa trang và lấy một cái tên khác, đáng lý nên cho ngu huynh biết trước, để ngu huynh bớt phần lo lắng, báo hại ngu huynh bỏ công theo dõi tìm kiếm mấy hôm rày mà vẫn không làmsao tìm ra tung tích.
Hai người vừa nói chuyện đến đó thì xa xa gà đã gáy tan canh.
Giang Bộ Thanh lại giật mình :
- Tiểu đệ, trời sắp sáng rồi, đêm nay em ở đâu ? Sao đến bây giờ mới về đây thế ?
Giang Hàn Thanh đáp một cách thản nhiên :
- Ở tại Thanh Lương Tự.
“ Thanh Lương Tự” Giang Bộ Thanh rúng động :
- Hiền đệ tới Thanh Lương Tự để làm gì ?
Giang Hàn Thanh mỉm cười :
- Chẳng lẽ đại ca thật chẳng biết một điểm nào cả à ?
Giang Bộ Thanh ngạc nhiên :
- Ngu huynh mới từ Trấn Giang về từ hồi xế hôm qua, chắc hiền đệ tới Thanh Lương Tự tìm Giác Thắng để nói về chuyện gian sát ở Tử Trúc Am ?
Giang Hàn Thanh lắc đầu :
- Không phải về chuyện ấy.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 29
Đại Công Tử Giang Bộ Thanh

Nghe Giang Bộ Thanh hỏi, Giang Hàn Thanh nhìn sững hắn và cười lên ánh mắt :
- Chứ hôm nay không phải đại ca đã đến Thanh Lương Tự sao ?
Giang Bộ Thanh kinh ngạc :
- Hiền đệ, sao em lại hỏi lạ như thế chứ ? Em bảo hôm nay anh cũng đến

Thanh Lương Tự à? Chuyện thật là kỳ quái nhỉ? Hôm qua từ Trấn Giang trở về bị cảm gió, nên ngu huynh không ăn cơm được chỉ có uống được một ít nước thuốc rồi trùm mền nằm mà cho đến bây giờ hiền đệ xem, xác thuốc vẫn còn để dở...
Giang Bộ Thanh vụt nhìn chằm vào mặt Giang Hàn Thanh và à một tiếng thật dài :
- Thôi ngu huynh biết rồi, hay là bọn địch lại tái diễn những màn cũ ? Phải chăng chúng lại giả dạng ngu huynh giết người nào ở Thanh Lương Tự nữa chăng? Hừ, thật là quân độc ác, nhưng hiền đệ thấy tận mắt không ?
Giang Hàn Thanh nhìn vào mặt Giang Bộ Thanh không chớp mắt, chờ cho hắn nói dứt rồi mới trả lời chậm rãi :
- Chuyện này quả thật kỳ lạ quá nhỉ? Vừa rồi tiểu đệ có theo dõi một người, chỉ trước sau vài bước thôi, khi tiểu đệ vào đến hoa viên thì hắn đột nhập vào đây nhưng chỉ thoáng qua là không thấy hình dạng hắn đâu cả?
Giang Bộ Thanh tái mặt :
- Hiền đệ thấy kẻ địch đột nhập vào đây à? Hừ, đúng là tên gian trá, nhất định là hắn đã ra hiền đệ nên mới định dùng kế kim thiền thoát xác để đào thoát đấy...
- Đại ca hãy yên lòng, tên địch ấy không thể thoát được đâu.
Giang Bộ Thanh nhìn ra cửa sổ lắc đầu cười :
- Trời đã sáng rồi, có lý nào hắn lại dại dột ở lì nơi đây sao?
Giang Hàn Thanh cười nhẹ :
- Hắn có giảo hoạt đến mức nào cũng không thể thoát khỏi tay của Quản huynh đâu.
Giang Bộ Thanh hỏi :
- Hiền đệ đã thông báo cho Quản huynh biết việc này rồi à?
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Quản huynh đã đến đây rồi.
Giang Bộ Thanh như giật mình :
- Hắn đâu?
Giang Hàn Thanh mỉm cười nói :
- Quản huynh, có thể ra được rồi đấy.
Từ dưới giường nằm của Giang Bộ Thanh vùng có tiếng động và có một người thoáng ra thật nhanh :
Tổng quản Giang Nam phủ Quản Thiên Phát.
Giang Bộ Thanh rúng động đứng phắt lên và bằng một động tác thật nhanh hắn ngưng tụ công lực nhắm ngay giữa ngực Giang Hàn Thanh tung ra một chưởng...
Từ trong chiến ghế bành, Giang Hàn Thanh vụt bắn bổng lên cao và chỉ thấy cánh tay hắn phất lên là Giang Bộ Thanh đã buông xuôi tay bất lực...

Giang Hàn Thanh cười :
- Sao đại ca lại đi đánh em mình như thế ?
Không phản ứng kịp, Giang Bộ Thanh hoàn toàn bị khống chế huyệt đạo, hắn ủ rũ ngồi bệt xuống ghế cúi đầu im lặng.
Giang Hàn Thanh quay qua nói với Quản Thiên Phát :
- Quản huynh, có cả mấy thứ ấy đấy chứ?
Quản Thiên Phát cười :
- Tự nhiên.
Hắn đưa tay lên đỉnh màn lấy xuống một chiếc hộp cây, mở ra trong đó có một bộ quần áo màu đen, một chiếc khăn che mặt cũng đen và một lá cờ tam giác nhỏ.
Đúng là y phục và hiệu kỳ của Hắc Kỳ Lệnh Chủ Ngũ Phượng Môn.
Giang Hàn Thanh nhìn Giang Bộ Thanh bằng một tia mắt lạnh lùng :
- Có gì để đó nữa không?
Giang Bộ Thanh mím miệng cắn răng, một lúc sau hắn ngẩng mặt lên nói bằng một giọng tha thiết :
- Hiền đệ, thật tình ngu huynh có những điều khó xử trong lòng, bất đắc dĩ...
Giang Hàn Thanh thất sắc :
- Ngươi...
Quản Thiên Phát cười nhẹ :
- Chuyện đã đến mức này, Lệnh Chủ còn cố đóng kịch nữa sao ?
Giang Hàn Thanh nghiêm mặt nhìn Quản Thiên Phát :
- Quản huynh, huynh đệ tuy đã bước sai đường, nhưng chẳng lẽ Giang Bộ Thanh nầy là giả hay sao ?
Giang Hàn Thanh nhìn sững Giang Bộ Thanh, bất cứ mặt nào, từ giọng nói tướng đi cho đến những những cử chỉ thông thường cũng giống hệt anh mình không sai một may, nhất thời hắn bỗng đâm ra ngờ ngợ, ngập ngừng hỏi Quản Thiên Phát :
- Quản huynh, hắn là...
Quản Thiên Phát mỉm cười :
- Nhị công tử, công tử lại còn tin rằng đây là Giang đại công tử hay sao ?
Một mặt hắn nhìn thẳng vào mặt của Giang Bộ Thanh nói bằng giọng gay gắt :
- Thuật dị dung của Lệnh Chủ quả thật cao minh, luôn cả thanh âm cũng luyện không mai một chút nào, chỉ có điều hơi khắc nghiệt hơn Giang đại công tử khá nhiều, cái đó có lẽ nếu có cơ hội sau này Lệnh Chủ nên sửa đổi cho đúng mức, nhưng vốn là cùng một nghề chuyên môn dị dung với nhau, Lệnh Chủ qua mặt được ai thì được chứ với Quản Thiên Phát này thì khó đấy.
Vừa nói hắn vừa lấy trong mình lọ thuốc đổ vào chậu nước, dùng khăn thấm

vào nước lại chà sát trên mặt Giang Bộ Thanh...
Đôi mắt của Giang Bộ Thanh bắn ra những tia căm hận nhưng huyệt đạo đã bị khống chế nên hắn đành phải xuôi tay...
Một mặt dùng khăn lau, một mặt Quản Thiên Phát vừa cười vừa nói :
- Hôm ở trong ngôi cổ mộ, thiếu chút nữa tôi cũng bị Lệnh Chủ qua mặt mất rồi, nhưng chính hành động khéo léo khi vào đến mộ của Lệnh Chủ làm cho tôi ngờ vực, giả như không có sự vắng mặt của Lệnh Chủ một lúc thì khi gặp Giang đại công tử, tôi không làm sao khám phá. Đó là chuyện sơ sót của Lệnh Chủ khi chủ quan rằng hành động của mình đã quá mức cao minh.
Giang Hàn Thanh trố mắt:
- Quản huynh làm sao biết được ngay trong lúc đó ?
Quản Thiên Phát nói :
- Giang nhị công tử không nhớ sau khi dẫn chúng ta vào hang mộ, hắn bỏ lánh mặt một lúc rồi mới hiện ra đưa mình đến phòng của cái người gọi là Giang đại công tử đó hay sao ?
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Thế sao lúc đó Quản huynh không cho tôi biết sớm ?
Quản Thiên Phát cười :
- Sở dĩ có biết là do trực giác của ngề nghiệp chứ thực ra thì không có bằng chứng gì cả thì tôi làm sao dám nói với công tử những điều nhận xét ấy ?
Hắn quay qua cười nói với Giang Bộ Thanh :
- Cái sơ sót chính yếu của bằng hữu là vì muốn thật giống đúng vai trò mình đóng nên giọng nói đã luyện đến mức trở thành là giọng nói của chính mình vì thế nên khi trở lại con người thật của Hắn Kỳ Lệnh Chủ thì hắn lại không thay đổi được giọng nói tự nhiên, hắn lại dùng luôn thanh âm của Giang đại công tử...
Vừa nói hắn vừa chà mạnh miếng khăn, nhưng da mặt của Giang Bộ Thanh vẫn không hề thay đổi, hắn cười khẩy :
- Khá lắm, dị dung đến mức này thì quả thật cao minh, dị dung mà còn đề phòng có người bỏ thuốc vào nước rửa mặt nên đã dùng chất thuốc ngăn chặn thì phải nói rằng không phải người nào cũng làm được...
Giang Hàn Thanh cau mày :
- Quản huynh, chất thuốc dị dung không tẩy được à ?
Quản Thiên Phát cười :
- Không có thứ dị dung nào mà không có thuốc tẩy, chỉ có điều vì hắn đã phòng bị nên hơi khó một chút thôi, phải cho thuốc ngấm vào một chút thì mới tẩy sạch được.
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Nhưng Quản huynh biết hắn là giả đã lâu rồi chứ ?
Quản Thiên Phát nói :

- Ban đầu khi trong ngôi cổ mộ thì huynh đệ đã nghi, nhưng thật sự thì chỉ nghi chứ không có bằng chứng nào xác thực cả, mãi cho đến mấy ngày trước đây, khi hắn bảo là đi Trấn Giang có chuyện, nhân có vị sư huynh của tôi mới đến ứng tiếp, tôi bèn nhờ người âm thầm theo dõi thì quả thực hắn không đi Trấn Giang mà lại thẳng đến Mao Sơn, lúc bấy giờ huynh đệ mới chắc chắn và mới tạo cơ hội cho hắn lộ mặt ngày nay đấy.
Giang Bộ Thanh ngậm miệng không thèm nói lời nào nữa cả...
Giang Hàn Thanh tặc lưỡi thở dài...
Quản Thiên Phát giật xé một vạt áo của Giang Bộ Thanh vo tròn lại rồi lật ngửa mặt hắn lên chà thật mạnh.
Bây giờ thì chuyện thật đã xảy ra, da mặt của Giang Bộ Thanh quả nhiên biến đổi, tất cả những gì dùng để đắp lên dị dung đều bị tróc ra.
Giang Hàn Thanh quắc mắt :
- Bây giờ thì sao ? Sự việc đã rành rành, ngươi còn có gì để nói ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lạnh lùng :
- Giả đúng đấy, nhưng rồi sao ? Ngươi có chắc rằng mình đã thắng hay không chứ ?
Giang Hàn Thanh giận dữ :
- Ngươi mang đại ca của ta đi đâu ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đáp :
- Tự nhiên là giam tại Tổng Đàn.
Giang Hàn Thanh cặn lại :
- Tổng Đàn của bọn ngươi ở đâu ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhướng mắt :
- Ngươi cho rằng ta sẽ nói đấy à ?
Quản Thiên Phát cười :
- Chuyện đó cũng không có gì gấp gáp lắm đâu, chúng ta đã bắt được ngươi tự nhiên coi như có vật để trao đổi đại công tử của chúng ta với Ngũ Phượng Môn rồi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lạnh lùng :
- Sợ không dễ được như thế đâu.
Quản Thiên Phát nhướng mắt :
- Lệnh chủ tin rằng chúng tôi không làm được à ?
Hắn cầm cây cờ tam giác lên, lật ngược cán cờ cười nói :
- Chúng tôi được vật này thì coi như đã giải quyết được nhiều chuyện hay ho...
Thì ra cán cờ là một ấn triện, đúng là ấn triện của Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ tái mặt làm thinh.
Thật hắn không ngờ bọn Quản Thiên Phát lại khám phá ra điều đó...
Quản Thiên Phát cười nói tiếp :

- Chúng tôi không những có thể dùng ấn triện của Lệnh Chủ để liên lạc với Tổng Phân Đàn mà tùy thời còn có thể giả làm Hắc Kỳ Lệnh Chủ đột nhập vào Tổng Đàn, sự cống hiến này của các hạ quả vô cùng trọng đại.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thét lên một tiếng bật ngửa ra sau ghế.
Giang Hàn Thanh đưa mắt nhìn kinh ngạc...
Từ trong khoé miệng của hắn ứa ra hai giòng máu tím bầm.
Quản Thiên Phát lắc đầu :
- Một thứ thuốc cực độc.
Giang Hàn Thanh thở ra :
- Rất tiếc là chúng ta lại không phát giác ra kịp điều đó...
Quản Thiên Phát nói :
- Hắn chết cũng không sao, lưu hắn còn sống thì chúng ta cũng rất nhiều phiền phức về vấn đề canh giữ.
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Bây giờ chúng ta phải tính sao ?
Quản Thiên Phát nói :
- Bây giờ thì chuyện cũng đơn giản lắm rồi, từ nay về sau Nhị công tử có thể có ba cách hoá thân, bình thời thì là Giang Nam Đại công tử Giang Bộ Thanh, một khi Ngũ Phượng Môn có chuyện thì lại là Hắc Kỳ Lệnh Chủ và nếu quả có vấn đề quan trọng nào khác thì cứ việc trong bộ mặt Hàn Thiếu Sơn, ba con người ấy tùy thời mà thay đổi.
Giang Hàn Thanh cau mặt :
- Nhưng còn chuyện đại ca tôi bị chúng giam ở Tổng Phân Đàn thì Quản huynh thấy phải giải quyết ra sao ?
Quản Thiên Phát nói :
- Đại công tử đã bị chúng đưa đến Tổng Phân Đàn thì nhất định chúng chưa dám làm hại đến tính mạng đâu, bây giờ Nhị công tử có cái lợi về thân phận của Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì rất có thể có nhiều cơ hội để giải thoát cho đại công tử.
Ngẩng mặt nhìn trời, Quản Thiên Phát nói tiếp :
- Trời đã sáng rồi, xin nhị công tử hãy dị dung đi.
Vừa nói hắn vừa lấy dụng cụ ra dị dung cho Giang Hàn Thanh.
Tự nhiên dị dung ra Giang Bộ Thanh là một chuyện rất dễ dàng, vì em thay làm anh thì vấn đề không còn là rắc rối.
Quản Thiên Phát làm việc rất kỹ lưỡng, hắn biết rằng những nhân vật của Ngũ Phượng Môn rất tinh về thuật dị dung, cho nên khi làm xong hắn còn phải nhắm đi nhắm lại nhiều lần, cuối cùng hắn cười nói :
- Tốt lắm, tốt lắm, bây giờ thì Nhị công tử có thể đi ngủ vì suốt đêm nay chưa hề chợt mắt.
Hắn thu tất cả những thứ cần dùng của Hắc Kỳ Lệnh Chủ cho vào chiếc

rương nhỏ bỏ trên nóc màn rồi xốc lấy chiếc thây của Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi thẳng ra ngoài.
Giang Hàn Thanh còn lại một mình, nhớ tới chuyện ước hẹn với Tam cung chủ của Ngũ Phượng Môn, nghĩ tới võ công của người này, hắn cảm thấy cuộc hội ngộ hôm nay nhất định phải là một trường ác đấu, hắn lo lắng ngồi lên giường nhắm mắt dưỡng thần.
Mãi tới trưa, Giang Hàn Thanh mới mở cửa bước ra ngoài, bọn thị nữ đứng hầu lật đật cúi đầu lên tiếng :
- Đại công tử đã thức giậy, vừa rồi Đỗ tổng quản có đến nhưng vì đại công tử hãy còn nghỉ nên người đã quay ra.
Thiếu chút nữa Giang Hàn Thanh quên mất vai trò hiện tại của mình, hắn hơi ngạc nhiên khi nghe tên tỳ nữ gọi ba tiếng "Đại công tử".
Khi nhớ ra hắn lật đật hỏi :
- Đỗ tổng quản có dặn gì không ?
Tên tỳ nữ lắc đầu :
- Không ạ, ông ta chỉ ghé vào cửa phòng thấy đại công tử còn nghỉ là đi ngay.
Cô nữ tỳ Tiểu Linh thấy chủ nhân ra hiệu lật đật lui ra mang nước rửa mặt vào.
Vừa rửa mặt xong là nghe có tiếng bước chân nhè nhẹ bên ngoài và cô nữ tỳ Tiểu Linh lên tiếng :
- Đỗ tổng quản, đại công tử đã dậy rồi.
Quản Thiên Phát bước vào vòng tay :
- Đại công tử khỏe không ạ ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Hôm rồi vì bận chuyện quá nhiều nên hôm nay dậy trễ, trong mình bây giờ có lẽ cũng đã bình thường, uống xong chén thuốc là thấy trong mình khoẻ hẳn. Không hiểu Tổng quản có chuyện chi cần chăng ?
Quản Thiên Phát quay lại nói với Tiểu Linh :
- Cô trở xuống căn dặn trù phòng khi cơm xong thì dọn thẳng lên thư phòng, tôi và đại công tử sẽ đến nói chuyện luôn, nếu không có gọi thì không cho ai vào nhé.
Tiểu Linh ứng tiếng lui ra.
Quản Thiên Phát thấp giọng :
- Người nữ tỳ này lai lịch bất minh, rất có nhiều điểm khả nghi.
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Quản huynh có phát hiện được gì không ?
Quản Thiên Phát nói :
- Cứ theo huynh đệ biết thì cô nữ tỳ này đến đây sau khi nhị công tử lìa khỏi nhà này, trong danh sách gia nhân chỉ ghi là người ở Kim Lăng chứ không

có địa chỉ hẳn hòi, nhưng theo chỗ huynh đệ thấy thì những chuyện này đều do Hồ Tuấn Tài quán xuyến, như thế rất có thể cô ta là người của Ngũ Phượng Môn.
Giang Hàn Thanh nói :
- Thật không ngờ trong nhà mình lại là chỗ ẩn náo của địch nhân...
Quản Thiên Phát cười :
- Sợ rằng không chỉ một người ấy thôi đâu.
Giang Hàn Thanh giật mình :
- Quản huynh thấy còn ai nữa ?
Quản Thiên Phát nói :
- Có lẽ còn hai người nữa, nhưng người này ở đây bây giờ chỉ có lợi chứ không có hại gì cả, vì thế cho nên chúng ta không nên làm kinh động.
Hắn lấy trong tay áo ra một cuộn giấy nhỏ và nói :
- Vừa tiếp được chỉ thị của Tổng Phân Đàn bảo đại công tử lập tức tới Hà Bắc để tiếp viện Thanh Kỳ Lệnh Chủ...
Giang Hàn Thanh giật mình :
- Chỉ thị của Giang Nam tổng Phân đàn ?
Quản Thiên Phát cười :
- Chứ còn Tổng Phân đàn nào nữa ?
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Làm sao Quản huynh lại bắt được tin của chúng ?
Quản Thiên Phát cười :
- Kẻ hữu tình rình người vô ý, thật ra thì không phải chúng sơ hở đến mức gọi là "vô ý" nhưng vì chúng không ngờ mình đã khám phá ra nên chủ quan làm cho từ bấy lâu nay bị lộ mà không hề hay biết.
Giang Hàn Thanh mở giấy ra xem và khẽ cau mày :
- Cứ theo chỉ lệnh này thì tôi phải đi ngay, nhưng canh ba đêm nay thì tôi lại có hẹn với " Tam cung chủ" làm sao tôi có thể đi được ?
Quản Thiên Phát nói :
- Khi bắt được chỉ lệnh này thì tôi có ngay một ý nghĩ nên đến đây cùng nhị công tử thảo luận.
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Vậy theo ý kiến của Quản huynh thì sao ?
Quản Thiên Phát ghé tai nói nhỏ với Giang Hàn Thanh một lúc khá lâu, Giang Hàn Thanh gật đầu lia lịa :
- Tâm kế của Quản huynh thật là tuyệt diệu, chỉ có điều tôi đã đi mà Quản huynh cũng không có ở đây thì nơi nầy...
Quản Thiên Phát nói nhanh :
- Chuyện ấy xin nhị công tử yên lòng, tôi và nhị sư huynh của tôi đã bàn tính kỹ rồi, trong thời gian nầy nơi Kim Lăng thành của chúng ta nhất định

không phát sinh đại sự đâu.
Ngay lúc ấy thì có tiếng của Tiểu Linh ở phía bên ngoài :
- Xin thỉnh đại công tử và Đỗ tổng quản dùng bữa.
Giang Hàn Thanh nói lớn :
- Đỗ huynh, chúng ta hãy dùng cơm rồi hãy nói chuyện...
Hai người cùng bước qua thư phòng, nơi đây đã bày xong bàn ăn, vừa bước ngồi xuống là Tiểu Linh đã mang bầu rượu ra châm đầy hai chén.
Quản Thiên Phát khoát tay :
- Không cần rượu, Trấn Viễn tiêu cục có chuyệ rắc rối, sau bữa ăn là Đại công tử phải lên đường ngay, ta cũng có chuyện cần gấp nên hãy dọn rượu đi.
Tiểu Linh vâng dạ cất bầu rượu rồi mang cơm cho hai người.
Giang Hàn Thanh cố ý cau mày :
- Không biết nhị hiền đệ sao lâu quá không thấy trở về, không biết đã lọt vào tay của bọn Lưu Hương Cốc hay là gặp phải chuyện chi rắc rối, Đỗ tổng quản có lẽ nên phái mấy người theo dõi thử xem.
Hai người nói chuyện như không để ý tới Tiểu Linh nhưng kỳ thực không một cử chỉ nào của cô ta bị bỏ sót, chính khi nghe Giang Hàn Thanh nói mấy câu ấy thì cô ta thay đổi ngay nét mặt...
Sự thay đổi của cô ta đều lọt vào mắt của Giang Hàn Thanh và Quản Thiên Phát.
Quản Thiên Phát nói :
- Ngay bây giờ thì chỉ âm thầm theo dõi, bởi vì nếu dùng đến đông người thì sẽ dẫn sự chú ý của đối phương, vả lại cũng phải đợi đại công tử đi Trấn Giang về rồi mới định đoạt được mọi chuyện.
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Như thế cũng được.
Sau bữa cơm, Giang Hàn Thanh lấy tư cách của đại công tử bổ nhiệm Tào Vĩnh Thái, người nhị sư huynh của Quản Thiên Phát là Phó tổng quản Giang Phủ, nhưng để tránh đối phương điều tra lý lịch nên cải lại là Tiền Vĩnh Thái.
Tiếp theo lại sai Giang Thành chuẩn bị yên cương, một mình lên ngựa ra đi.
Trong Giang Phủ ai cũng biết đại công tử đi Trấn Giang cho nên không một ai chú ý.
Giang Hàn Thanh đi rồi, Quản Thiên Phát giao tất cả sự vụ trong Giang Phủ lại cho Tiền Vĩnh Thái rồi cũng hối hả ra đi.
Chuyện ra đi của Quản Thiên Phát tương đối bí mật hơn, chỉ có một số ít người trong Giang Phủ biết vì Giang nhị công tử đã lọt vào tay địch nhân nên vị Quách Tổng Quản phải thân hành điều tra âm thầm theo dõi.
Nhưng cái tin ấy chỉ trong khoảnh khắc, tất cả những người trong Giang Phủ

đều biết hết, đó là do Quản Thiên Phát cố ý làm cho vấn đề bị lộ ra.
Trong lốt Hàn Thiếu Sơn, Giang Hàn Thanh âm thầm trở lại Thịnh Ký khách sạn.
Quản Thiên Phát tìm nơi vắng vẻ cải trang nhắm thẳng hướng Thanh Lương Tự mà đi thật nhanh.
- - [- - Yến Tử Cơ là một ghềnh đá cheo leo hiểm trở dựa trên bờ Trường Giang, một nơi hiểm trở có tiếng trong vùng.
Khu vực của ghềnh đá khá rộng lớn, nhưng những chót đá nhô lên trông thật là quái dị, chỗ cao chỗ thấp nhưng nơi nào cũng giống như những cánh chim én vương lên.
Trung tâm ghềnh đá có một ngôi nhà mái, nói là nhà mái chứ thật sự không có du khách nào dám đến đó dạo chơi, vì địa thế quá u tịch và quá là hiểm trở.
Gần phía ngoài sông, những ghềnh đá giơ ra đón những cơn sóng bạc đầu, người ta có cảm giác rằng bất cứ ai khi ra đến nơi đó đều là những người đi tự tử.
Thiên nhiên hùng vĩ, có thể gọi Yến Tử Cơ là thắng cảnh, nhưng thắng cảnh là để truyền tụng chứ không có du khách bao giờ.
Tiếng sóng ầm ầm không ngớt, đứng dọc từ xa người ta thấy nơi đây như những cây thác trắng xoá quanh năm.
Xa xa những cánh buồm thấp thoáng linh đình, hình như chưa có một con thuyền nào dám cả gan bén mảng vào ghềnh đá Yến Tử Cơ, vì nơi đây giòng nước xoáy hút vào những mỏm đá hình cánh én nhô ra trông tuy đẹp mắt nhưng cũng là nơi hứa hẹn nhiều chết chóc.
Bây giờ đúng vào lúc mùa trăng thanh tịnh, ánh trăng vằng vặc toa? ánh bàng bạc khắp nơi, nhìn ra giòng sông sóng bạc đầu nhấp nhô y như mái tóc xập xoã của tử thần phấp phới trên những chiếc răng nanh nhọn hoắt...
Trên ghềnh đá ngôi nhà mái sừng sững im lìm.
Bên trong nơi dãy lan can, có một người đang đứng tựa, chống tay lên cằm nhìn ra cửa bể, tư thái thong dong đúng như một con người mang mảnh hồn thơ trước cảnh hùng vĩ của sông nước trường giang.
Gió biển về đêm rú lên từng chập.
Trên chiếc ghế đá trong ngôi nhà thuỷ tạ, một thanh trường kiếm vỏ ngoài da cá điểm xuyết minh châu.
Dưới ánh trăng mờ nhạt rọi vào gương mặt của con người ấy, bộ mặt ngời ngời sáng chói, chỉ bằng vào bộ mặt ấy thôi, bất cứ ai cũng có thể nhận ra ngay đó là Tam cung chủ "Ngũ Phượng Môn".
Bộ mặt nạ bằng đồng tự nhiên là bộ mặt chỉ lộ vẻ khủng bố chứ không thể biểu lộ tình người, nhưng đôi mắt long lanh chiếu thẳng xuống dòng sông lại vô cùng tương phản...

Đôi mắt vời vời ấy hình như nói lên không biết bao nhiêu nhu tình như giòng nước trong xanh, ẩn ức như ánh trăng bàng bạc...
Bộ mặt và đôi mắt trong một con người có hai thái cực khác nhau một trời một vực, không ai có thể đoán ra hành động và tâm tư.
Ngoài sân ngôi nhà thuỷ tạ, hai người tỳ nữ đeo kiếm đứng xuôi tay nghiêm chỉnh, hình như họ không dám kinh động chủ quan.
Ngay trong lúc ấy, từ xa xa một bóng người lướt nhanh theo ngược dòng sông nhưng chỉ trong thoáng đã đến tận trước ngôi nhà thuỷ tạ.
Con người ấy là một thanh niên mi thanh mục tú, hắn mặc bộ áo màu xanh, dưới ánh trăng đêm càng làm nổi bật vẻ thanh tao gần như thoát tục.
Hắn là người ước hẹn, hắn là gã thanh niên mang tên Hàn Thiếu Sơn.
Hắn là con người mà đã gây ra nhiều tức tối cho vị Tam cung chủ Ngũ Phượng Môn.
Tam cung chủ quay phắt lại lạnh lùng :
- Các hạ đã đến khá là đúng hẹn.
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Để Tam cung chủ đợi lâu, tại hạ thật vô cùng thất lễ.
Tam cung chủ nói :
- Cũng không trễ lắm đâu, hãy còn chưa tới canh ba.
Giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng rất trong và rất nhẹ, mường tượng như đang nói chuyện với một thuộc hạ thân tín chứ không giống như đối diện với địch nhân.
Hàn Thiếu Sơn vụt cười :
- Có phải vì sợ tại hạ đào tẩu, cho nên Tam cung chủ cho hai vị cô nương cải trang canh phòng đấy chứ ?
Tuy bị chiếc mặt nạ đồng che khuất nên không trông thấy rõ sự thay đổi trên sắc diện, nhưng quả thật Tam cung chủ đã giật mình vì nghe báo cáo Hàn Thiếu Sơn có mặt tại khách sạn Thanh Ký nên đã ra lệnh cho hai tỳ nữ giả dạng trú khách theo dõi sát bên phòng của hắn, thế mà làm sao hắn lại một cách rõ ràng ?
Nhưng ngoài miệng, vị Tam cung chủ vẫn lạnh băng băng :
- Đúng, đó là sự đề phòng tất nhiên, vì nếu quá canh ba mà các hạ không giữ đúng lời hứa về phía ước hộ thì họ có toàn quyền xử tử.
Hàn Thiếu Sơn cười nhẹ :
- Tam cung chủ quả thật lợi hại.
Một vấn đề thoáng lướt qua trong cảm giác làm cho Tam cung chủ giật mình.
Hàn Thiếu Sơn đã đến đây rồi, thế sao hai tên tỳ nữ được phái giám thị lại không thấy trở về phục lịnh ?
Tam cung chủ quắc mắt :

- Các hạ đã làm gì họ rồi ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Tại hạ thấy hai cô nương ấy giám thị quá cực nhọc, nên tại hạ đã mời quá bộ đến chỗ nghỉ ngơi.
Tam cung chủ càng giật mình hơn nữa, hai cô gái phái đi vốn không phải là hạng tầm thường, nhưng bằng vào lời lẽ của Hàn Thiếu Sơn thì nhất định họ đã bị hắn khống chế hoàn toàn...
Người Tổng Phân Đàn chủ Ngũ Phượng Môn hừ hừ trong miệng lạnh lùng...
Hàn Thiếu Sơn nói tiếp :
- Chẳng hay Tam cung chủ ước hội tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo ?
Tam cung chủ gặn hỏi :
- Các hạ không có mang kiếm theo mình à ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Là một kẻ chuyên xem sách, nhưng cũng chẳng đến đâu, nhất là võ học thì lại quá vô biên, nên không bao giờ mang kiếm.
Tam cung chủ trầm giọng :
- Hừ, các hạ quả là người cuồng ngạo...
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Vâng, cũng có thể là như thế, nhưng nếu có hơi ngông thì cũng là cái ngông của con người đọc sách bất thành thế thôi.
Tam cung chủ lạnh lùng :
- Các hạ có nhớ đến lúc ước hẹn đến Yến Tử Cơ ta đã nói với các hạ những gì không ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Hình như Tam cung chủ có nói là cuộc ước hẹn nơi Yến Tử Cơ hôm nay, sẽ có người bỏ thây trên ghềnh đá thì phải.
Tam cung chủ cười gằn :
- Các hạ nhớ như thế là hay lắm.
Soạt !!
Tam cung chủ nhặt lấy thanh kiếm trên bàn trên bàn đá và thanh kiếm lập tức được tuốt ra khỏi vỏ.
Aùnh thép lóe lên rờn rợn, hơi lạnh của thanh kiếm tuy chưa thấm máu nhưng hình như đã nghe thấy nhiều chết chóc...
Hàn Thiếu Sơn buột miệng :
- Thật là một thanh kiếm tốt.
Tam cung chủ chậm chậm bước ra ngoài và ngó về phía hai tên tỳ nữ :
- Nể Vân.
Một trong hai tỳ nữ lên tiếng:
- Tỳ nữ có mặt.
Tam Cung Chủ vẫy tay:

- Hãy đưa thanh kiếm cho hắn mượn.
"Hắn" ở đây có nghĩa là Hàn Thiều Sơn.
Và tên tỳ nữ cởi ngay thanh kiếm, hai tay trao tới sát bên họ Hàn, giọng cô ả ủ thật dịu:
- Xin Hàn công tử tiếp cho.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:
- Cảm ơn.
Hắn búng búng trên lưỡi kiếm và lại mỉm cười:
Thanh kiếm của cô nương đây quả là thứ tốt.
Khẽ ngẩng mặt, cô ta bắt gặp đôi mắt như sao băng của Hàn Thiếu Sơn, Nổ Vân chợt nghe tim mình đập lên thình thịch, cô nữ tỳ không dám nhìn lên lần thứ hai.
Tam Cung Chủ lanh lảnh:
- Nổ Vân, Cầm Nguyệt, trong khi ta và Hàn công tử giao kiếm, hai ngươi hãy lui ra ngoài, nếu không có lịnh, cấm không được vọng động nghe chưa ?
Nổ Vân, Cầm Nguyệt vâng dạ lui ra.
Hàn Thiếu Sơn cười thầm, hai tên tỳ nữ có cái tên khá lạ. Nổ Vân, Cầm Nguyệt, hai cái tên thật là ngạo mạn, thế mà họ lại bảo mình là kẻ cuồng ngông.
Tam Cung Chủ chiếu tia mắt như hai luồng điện lạnh vào mặt Hàn Thiếu Sơn và cất giọng như băng giá:
- Hàn công tử đã sẵn sàng chưa ?
Biết thanh kiếm trên tay vị Tam Cung Chủ nhất định sẽ buông ra những chiêu số không phải tầm thường, nhưng Hàn Thiếu Sơn vẫn giữ tư thế điềm nhiên cố hữu:
- Vâng, xin Tam Cung Chủ cứ ra chiêu.
- Tốt.
Tiếng "tốt" phát ra chưa trọn thì ánh thép đã nhoáng lên:
- Chiêu thế phát ra thật nhanh như cắt, nhanh đến mứt không làm sao nhìn được phương hướng tấn công.
Đã ước trước là một khi Tam Cung Chủ phát chiêu thì nhất định chiêu pháp sẽ vô cùng lợi hại, cho nên tuy vẫn giữ bình tỉnh, nhưng khi thấy tay của đối phương vừa a máy động thì thanh kiếm nơi tay của Hàn Thiếu Sơn cũng vội tung lên...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 30
Cuộc Chiến Yên Tử Cơ

Hai thanh kiếm đi sát vào nhau một cách nhẹ nhàng và hai bóng người cùng lướt sát qua nhau.
Chiêu thế không đối đẫy, nhưng cả hai đều thầm ức đoán được một cách khá rõ ràng về sức lợi hại của nhau và hai thanh kiếm lại nhoáng lên tạo thành một màn sương dầy đặc bao cả hình bóng hai người, không ai đứng ngoài có thể phân biệt được đâu là thế công, đâu là thế thủ.
Chỉ trong thoáng mắt, hai người đã xử dụng ngót năm mươi chiêu.
Trận đấu mỗi lúc mỗi nhanh, chỉ có thể biết về sức nhanh, chứ không ai có thể biết hết tầm lợi hại. Nhưng bằng vào hơi gió với khí lạnh của hai thanh kiếm toát ra, cũng đủ cho thấy rằng đây quả là một trận đấu kinh hồn.
Vị Tam Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn nói quả không ngoa, trận đấu đêm nay nhất định sẽ có người nằm im trên gành đá.
Ngay trong lúc trận đấu đang trong hồi kịch liệt, Hàn Thiếu Sơn chợt nghe vai phải của mình tê điếng và nặng như vừa trúng phải một khối đá to, cơn đau thấu tận vào tim gan, cánh tay cầm kiếm mất hẳn phần linh động.
Cao thủ giao đấu với nhau, chỉ cần một cái tích tắc buông lơi là kể như sinh mạng hoàn toàn giao cho đối thủ. Cho nên khi Hàn Thiếu Sơn vừa nghe có chuyện bất thường và khi tay kiếm hơi chậm lại là thanh kiếm của Tam Cung Chủ đã xẹt thẳng vào yết hầu.
Làm sao có thể chạm kiếm khi mà vai phải đã gần như xuội xuống?
Soảng !...
Tiếng thép khua lên, thanh kiếm của Hàn Thiếu Sơn rơi xuống và mũi kiếm của Tam Cung Chủ đã tới sát yết hầu.
Không còn cách nào tránh né kịp nữa vì mũi kiếm đã gần như đã sát vào da, Hàn Thiếu Sơn mím môi nhắm mắt.
Quả đúng là con người can đảm, đã biết không thể tránh được, Hàn Thiếu Sơn vẫn không có một cử chỉ sợ sệt. Hắn đứng thật thẳng, giữ thân mình thật ngay. Hắn muống khi giao đấu hiên ngang, thì khi chết cũng phải đương đường chính chính.
Không ai có thể ngăn chận khi mũi kiếm đi thật nhanh và quát sát như thế. Cho dù người phóng kiếm muốn ngừng có lẽ cung không thể nào ngừng được, vì cao thủ giao đấu người ta đã tận dụng nhát kiếm cuối cùng.
Nhưng trường hợp này thật là hản hữu. Thanh kiếm đang đi với độ thật nhanh nhưng khi thấy cuộc diện xãy ra như ngoài ý muốn, Tam Cung Chủ vội dồn nội lực lên cánh tay dằng mạnh xuống, không phải dằng cho mũi kiếm bị lệch, mà dằng mạnh như thế để cho mũi kiếm dừng ngay.
Mũi kiếm dán sát vào da cổ của họ Hàn.
Trên khuôn mặt nạ bằng đồng, hai tia mắt như hai vị sao xẹt của Tam Cung Chủ chiếu thẳng vào mặt Hàn Thiếu Sơn, thanh kiếm vẫn giữ thế thẳng

băng, và giọng nói sắc lạnh :
- Rỏ ràng các hạ đã né được mũi kiếm của ta, và còn trong thế tấn công thuận lợi, thế sao lại buông kiếm để tìm cái chết vô lý như vậy chứ?
Hàn Thiếu Sơn mở bừng mắt ra giận dữ :
- Giết đi, ta không bao giờ biết đến việc cau mày. Nhưng ta cần nói cho ngươi biết rằng cuộc giao đấu chưa đến hồi có thể phân biệt ai lấn hơn ai, mà ngươi lại dùng cách hạ lưu ám toán như thế thì thật là đốn mạt !
Tam Cung Chủ giật mình thu nhanh thanh kiếm và thối lui một bước :
- Ngươi nói gì?
Hàn Thiếu Sơn cười nhạt :
- Cho dù ta nói có không được rỏ thì hành động của ngươi cũng phải biết trước khi ta nói chứ !
Tam Cung Chủ ném tia mắt về phía Nổ Vân và Cầm Nguyệt đang đứng ngoài xa và gằn giọng :
- Hai tên tỳ nữ của ta đứng đấy ngoài ba trượng, nhất là khi chưa được ta ra lịnh, thì ai là kẻ ám toán ngươi chứ?
Tuy vết thương nơi vai đã làm tê thấu vào xương, nhưng Hàn Thiếu Sơn vẫn giữ được tư thế bình thường, hắn bật cười ha hả :
- Không được ngươi ra lịnh thì họ không dám làm càn, chuyện đó ta công nhận là rất đúng. Nhưng nếu trường hợp đó đã được ngươi ra lịnh trước thì sao?
Tam Cung Chủ quắt mắt :
- Tại sao ngươi lại có lối võû đoán như thế chứ?
Hàn Thiếu Sơn vặn lại :
- Như vậy chuyện ta bị người ám toán nơi vai đây là một chuyện giả đò sao?
Tam Cung Chủ đảo mắt nhìn bốn phía và thét lên :
- Ai làm chuyện ám toán nầy?
Một giọng cười như chuông gióng nổi lên, một bóng áo vàng từ trên tàng cây bay xuống, theo sau là một bóng người nữa.
Hàn Thiếu Sơn quay lại thấy dẫn đầu là một lão hòa thượng cao hớn dình dàng mình vận áo vàng, còn người theo sau chính là Quách Hộ Pháp.
Chân vừa chấm đất, nhà sư áo vàng đã bước ngay đến trước mặt Tam Cung Chủ :
- Bần tăng xin tham kiến Tam Cung Chủ !
Tam Cung Chủ sửng sốt và cũng vội vòng tay :
- Đại sư đến bao giờ thế?
Nhà sư áo vàng cười :
- Bần tăng vâng lịnh Đại Cung Chủ đến hiệp trợ với Tam Cung Chủ !
Tam Cung Chủ nói :
- Vừa rồi chính đại sư ám toán?

Nhà sư áo vàng cất giọng cười đắc ý :
- Tên tiểu tử dám mạo phạm đến Tam Cung Chủ, nên bần tăng thưởng cho hắn một ngón Âm Cực Chỉ cho hắn biết mà sửa mình !
Tam Cung Chủ giật mình :
- Âm Cực Chỉ? Ta có nghe Đại sư huynh bảo rằng ai mà đã trúng Âm Cực Chỉ thì không còn phương cứu chữa, có phải là như thế hay không?
Nhà sư áo vàng càng đắc ý hơn nữa, lão cười bằng một giọng tự tọa :
- Đúng đúng, những người bị Âm Cực Chỉ của bần tăng đánh trúng, sáu giờ đồng hồ sau huyết mạch sẽ bị đông đặc lại.
Tam Cung Chủ chớp mắt :
- Không có thuốc giải?
Nhà sư áo vàng cười :
- Chỉ có Âm Cực Nhất Dương Đan của bần tăng là trị được mà thôi !
Tam Cung Chủ nói :
- Thế thì đại sư hãy trao Âm Cực Nhất Dương Đan cho hắn !
Nhà sư áo vàng hơi sửng sốt :
- Bần tăng có nghe Quách Hộ Pháp nói rằng tên tiểu tử nầy đã mấy phen đối địch và làm tổn hại nhiều về kế hoạch của ta, thế tại sao Tam Cung Chủ lại muốn cho hắn thuốc giải?
Tam Cung Chủ nói :
- Ta và hắn hẹn ước đơn độc giao đấu, không cho phép người thứ ba nào ám trợ.
Bây giờ, đại sư ám toán như thế là đã phá vỡ lời ước hẹn, tự nhiên phải trao thuốc giải cho hắn.
Nhà sư áo vàng vụt cười ha hả :
- Hắn với ta là kẻ đối đầu không thể đổi. Với hắn mà nói về đạo lý, hắn tự đến đây tìm chết, như thế cũng đã là quá tốt với hắn rồi, Tam Cung Chủ còn dễ dãi làm chi?
Quách Hộ Pháp cười cười tiếp theo :
- Tam Cung Chủ, đại sư nói phải lắm. Tên tiểu tử họ Hàn nếu không sớm trừ đi thì chúng ta sẽ còn nhiều hậu hoạn.
Tam Cung Chủ mặt lạnh lùng :
- Huyền Cảnh đại sư vốn là một vị Hộ Pháp của Ngũ Phượng Môn, nhưng khi đã được điều động đến Giang Nam thì chắc phải tuân theo lệnh của Tổng phân đàn chủ chứ?
Huyền Cảnh đại sư tái mặt vòng tay :
- Vâng, bần tăng được lệnh đến đây là hoàn toàn nghe theo lệnh của Tam Cung Chủ !
Tam Cung Chủ hất mặt :
- Vậy thì hãy trao thuốc giải cho ta !

Huyền Cảnh đại sư vâng dạ, và khẻ ném mắt về phía Hàn Thiếu Sơn, chầm chậm lấy ra một cái bình, trút một viên thuốc, hai tay trao cho Tam Cung Chủ.
Tam Cung Chủ tiếp lấy, và nhà sư cung kính nói :
- Thuốc nầy mỗi người chỉ uống một hoàn !
Tam Cung Chủ vẫy tay :
- Nơi đây bây giờ không có phận sự của nhị vị, hãy đi về Tổng phân đàn.
Huyền Cảnh đại sư và Quách Hộ Pháp vòng tay vái dài và quay mình tung thẳng vào bóng tối.
Chờ cho hai người khuất bóng, Tam Cung Chủ đặc hoàn thuốc trong lòng bàn tay, bước tới đưa cho Hàn Thiếu sơn :
- Đây là thuốc giải Âm Cực Chỉ, xin Hàn công tử hãy uống vào.
Hàn Thiếu Sơn chiếu đôi mắt ngờ ngời và bật cười ha hả :
- Thịnh tình của Tam Cung Chủ, Hàn mỗ nầy xin đa tạ. Nhưng thứ chỉ pháp tầm thường nầy làm sao lại có thể hại được sinh mạng của tại hạ? Cuộc hội đêm nay kể như tại hạ không thể hầu trọn vẹn, vậy xin phép cáo từ !
Hắn cuối xuống nhặt thanh kiếm, hai tay trao về phía cô tỳ nữ Nổ Vân :
- Xin cô nương thu kiếm lại !
Nổ Vân khép nép bước lên nhận thanh kiếm, dáng điệu của nàng ta hết sức e dè.
Hàn Thiếu Sơn vừa quay bước thì Tam Cung Chủ cũng vừa nhích tới, giọng nói trở nên hớt hãi :
- Hàn công tử,xin dừng bước.
Hàn Thiếu Sơn quay lại hỏi :
- Tam Cung Chủ còn có điều chi chỉ giáo?
Ánh mắt của Tam Cung Chủ lộ đầy vẻ lo âu :
- Công tử đã trúng phải Âm Cực Chỉ của Huyền Cảnh đại sư, và trong thiên hạ chỉ có một thứ thuốc giải độc nhất của người luyệân nên nó mà thôi.
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Chuyện đó xin Tam Cung Chủ hãy yên lòng, tại hạ quyết không khi nào chịu sự tàn phế đâu !
Tam Cung Chủ nhích thêm một bước nữa :
- Tôi chỉ vì cuộc hội đã hẹn ước của đêm nay, vì lời hứa không để cho đệ tam nhân xuất thủ. Nay Huyền Cảnh đại sư lại vô ý phá lệ, tự nhiên phải trao thuốc giải cho công tử, xin công tử đừng từ chối, bởi vì đây không có vấn đề ân nghĩa. Công tử bị thương, tôi cứu thương không ai mang ân của ai cả. Chúng ta không ai mang nợ của ai cả, cuộc hẹn còn trong vòng so kiếm chưa phân rỏ ai hơn ai thua. Chờ đến khi công tử lành bệnh rồi, chúng ta tiếp tục !
Lời lẽ của Tam Cung Chủ thật là khéo léo, chính trong câu nói đó đã nói lên một cách rỏ ràng là khi nhận thuốc giải nầy, Hàn Thiếu sơn cũng không cần

phải cảm kích một ai.
Nhưng Hàn Thiếu Sơn chỉ mỉm cười điềm đạm :
- Vâng, Tam Cung Chủ nói đúng, tôi chưa tự nhận là đã thua trong trận đấu hôm nay, chỉ cần Tam Cung Chủ còn hứng thú, thì lúc nào đó tại hạ lại xin hội diện vậy.
Hắn vòng tay mỉm cười tung thẳng mình lên, băng thẳng vào bóng tối xa xa.
Tam Cung Chủ đứng sững như trời trồng, ánh mắt long lanh nhìn theo hướng của Hàn Thiếu Sơn, và thình lình ném mạnh hoàn thuốc xuống đất, rồi phóng mình vào bóng đêm như gió.
Hai cô tỳ nữ đứng sững sờ.
* * * Lý Gia Trang.
Một Võ Lâm Phế Phiệt, một trong Tứ Hào của giang hồ, một gia trang tọa lạc tại Đông Ngưu Cốc, phía Tây giao thành Thuận Đức.
Hà Bắc Lý Gia.
Thế lực của Hà Bắc Lý Gia cực kỳ thịnh đạt, chẳng những thực sự thống lĩnh trọn ba tỉnh rộng lớn mà uy danh còn vang dội cả đại giang Nam Bắc.
Lý Gia Trang đồ sộ nguy nga số một vùng Hà Bắc. Phía sau là giải núi hùng vĩ chạy dài, phía trước là cả một vùng bình nguyên rộng lớn. Chỉ bằng vào trang trại đó cũng thấy sự giàu có và mạnh mẽ của họ Lý ở vùng nầy.
Lúc ấy trời khoản xế chiều, ngôi tiền viện của Lý Gia rèm buông sáo phủ, tứ phía lặng im phăng phắc.
Hai cô tiểu hoàn áo xanh khoanh tay đứng phía bên ngoài cửa, cũng như không khí của gia trang, cả hai cô gần như không nghe hơi thở.
Thật là một khung cảnh lạnh lùng.
Bên trong đại sảnh trang trí thật là hoa lệ. Xích vào bên trong nội thất, dựa bên tường phòng có một cái xạp gụ, trên xạp lót nệm gấm với hai chồng gối cao, trên gối đó một lão già mặc áo màu lam đang ngồi dựa nghiêng nghiêng.
Gương mặt lão già gầy mét, dươi cằm chòm râu đã bạc phơ, đôi mắt lim dim mõi mệt.
Đó là Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí, người đã cùng Đông Hứa, Tây Tần, Nam Giang giữ thế chân vạt võ lâm.
Con người đã lừng danh là một Niểu Hùng, thế nhưng bây giờ thì hơi thở gần như không đủ.
Bên cạnh chiếc sạp, một thiếu phụ ngồi khép nép, trông chừng nàng khoảng chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, gương mặt nàng như một đóa phù dung chớm nở, hai hàng mi cong vút như hai cành liễu đương xuân. Nàng vận bộ y phục màu lục, càng làm tăng vẻ dịu dàng của một người đàn bà mà xuân sắc đang hồi trọn vẹn.
Chỉ có điều là gương mặt của nàng có phần kém vui, thỉnh thoảng nàng

chồm mình tới bóp bóp tay chân cho lão già họ Lý.
Nàng là Trầm Di Nương, người thị thiếp của Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí.
Ba tháng trước dây, Lý Quang Trí dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan ở Bắc Hiệp Sơn.
Chuyện xãy ra khi Quách Thế Phần đưa Giang Hàn Thanh đến cầu trị tại Bạch Vân Quan. Nơi đây họ gặp Thanh Kỳ Lệnh Chủ và sự việc xãy ra về chuyện tráo người.
Tự nhiên, với sự ràng buộc của địch nhân, con trai của Lý Quang Trí là công tử Lý Duy Năng đã phải thuận lòng. Hắn hứa với Thanh Kỳ Lệnh Chủ là khi nào cha mình được thả về thì chừng đó họ Lý sẽ thoái xuất giang hồ, bế môn lo việc điền viên.
Riêng về chuyện mà Thanh Kỳ Lệnh Chủ buộc Lý Duy Năng đảm nhận chức vụ Phó Lệnh Chủ thì họ Lý hẹn để khi nào cha hắn trở về đường an toàn, rồi hắn sẽ phúc đáp.
Tự nhiên đó chỉ là kế hoản binh. Lý Duy Năng nghĩ rằng một khi cha mình đã về rồi, thì sự việc sẽ được giải quyết theo chìu hướng khác !
Ba ngày sau đó, quả nhiên người của Ngũ Phượng Môn cho đưa Lý Quang Trí trở về Hà Bắc.
Kèm theo họ còn trao chó chín hoàn thuốc và một phong thư.
Đại ý trong thư nói rằng cứ cách mười ngày thì uống một hoàn thuốc. Thuốc đó có thể làm cho chất độc trong người của Lý Quang Trí tạm thời chậm phát tác, để bảo trì sự thanh tỉnh cho ông ta, nhưng cũng chỉ ba tháng thôi.
Ba tháng đó là hạn kỳ, chỉ khi nào Lý Duy Năng thật tình giữ đúng lời hứa, xuất nhiệm Phó Thanh Kỳ Lệnh Chủ thuộc Tổng phân đàn của Ngũ Phượng Môn ở Giang Nam thì Lý Quang Trí mới hoàn toàn được cứu.
Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí sau khi uống thuốc của Thanh Kỳ Lệnh Chủ trao cho, tuy không bị chất độc hoành hành, nhưng chất độc trong người vẫn tiềm áng không trừ hẳn được, thể chất vẫn yếu đuối như người bịnh hậu, đi đứng đều phải có người vịn đỡ, chỉ có điều tinh thần quả nhiên thanh tỉnh, không suốt ngày hôn mê như trước nữa, việc nói năng bàn bạc trở lại bình thường.
Hạy kỳ ba tháng thắm thoát đã tới rồi, đến nay thì chỉ còn đúng mười ngày.
Lý Duy Năng không dám nói thật với cha mình những điều kiện mà đối phương đã buộc, nhưng khi thấy hạn kỳ sắp hết trong lòng như lửa đốt ngồi đứng không yên.
Trong vòng ba tháng nay, nhiều chuyện bất tường xãy ra liên tiếp. Chẳng những Thiên Phong Đạo Trưởng ở Hiệp Sơn mất tích luôn, mà luôn cả đồ đệ chân truyền của ông ta là Thần Biến Tử đã ẩn cư mười mấy năm nay tại Tích Thúy Phong cũng bị mất tích luôn.

Lý Duy Năng mấy bận đến Tích Thúy Phong nhưng cũng đều không gặp.
Vào giờ Mùi ngày hôm ấy, Lý Duy Năng mang cả một tâm sự nặng nề như treo đá, chầm chậm bước lên lầu.
Hai tiên tiểu hoàn vừa thấy đã vội chấp tay :
- Tiểu kỳ khấu bái đại công tử !
Lý Duy Năng hỏi :
- Cha ta đã tỉnh chưa?
- Lão gia đã tỉnh rồi, xin mời Đại công tử vào trong !
Vừa nói, hai cô vừa mở rộng cửa giữa.
Lý Duy Năng đi thẳng vào phòng.
Hắn thấy cha mình đang dựa hơi trên sạp gụ, linh thần cũng như sắc diện cằn cỗi quá nhiều. Lý Duy Năng chợt thấy lòng chua xót, hắn bước tới thấp giọng :
- Con xin tham kiến Gia Gia !
Lý Quang Trí nhướng đôi mắt và khẻ gật đầu :
- Hài tử, con đã đến đấy à?
Trầm Di Nương cũng vội đứng lên khép nép mĩm cười :
- Xin thỉnh công tử ngồi tạm nơi đây !
Lý Duy Năng mang nặng lòng ưu lự, hắn cứ nhìn châm châm vào mặt cha thật lâu không nói một lời.
Vì cha, hắn mấy lần muốn theo điều kiện của địch nhân, bao nhiêu lần muốn đem chuyện ấy thưa lại với cha, nhưng hắn lại rất biết tính tình của cha mình, tính tình của một con người quật cường chứ không hề biết khuất phục. Hắn sợ một khi nói ra thì có thể vì đang sẵn mang trọng bệnh, cha hắn sẽ uất ức mà mệnh một.
Cho nên bao lần định nói, nhưng rồi cũng phải lặng thinh.
Lý Quang Trí tuy đã thấy con mình vào, nhưng vì mệt quá nên cứ dựa nghiêng thở cầm hơi, chứ không nói được tiếng nào.
Trầm Di Nương dùng bàn tay mềm mại của mình vuốt nhè nhẹ lên ngực chồng, mặt thì quay qua nói khẻ với Lý Duy Năng :
- Đại công tử, hãy ngồi tạm xuống đây đi, đứng hoài như thế mõi lắm.
Giọng nói của người thiếu phụ và cử chỉ của bà ta thật bộc lộ sự chiếu cố lo lắng cho đứa con chồng.
Lý Duy Năng khẻ thở ra :
- Đa tạ Di nương.
Và hắn lại cau mày thấp giọng :
- Gia gia tôi hình như lại không được khoẻ nữa rồi đó ư?
Trầm Di Nương mỉm miệng gật đầu :
- Hôm nay lại đến ngày uống thuốc, nhưng vì chưa đến giờ, nên bệnh lại có vẻ nặng nề.

Giọng người thiếu phụ chìm hẳn xuống, cộng với vẻ mặt đã rầu càng làm cho không khí thêm ray rức.
Lý Quang Trí mở mắt nói hơi đứt quảng :
- Duyên Ỷ, nàng... nàng, hình như nàng nói chỉ còn một hoàn thuốc chót phải không?
Maumau lấy đem đây.
Còn một hoàn thuốc chót!!!
Mấy tiếng lọt vào tai Lý Duy Năng y như một trái chùy ngàn cân rớt xuống, hắn cảm thấy choáng váng tối tăm.
Hắn đã từng căn dặn Trầm Duyên Ỷ, người mẹ kế của hắn rằng đừng bao giờ cho cha hắn nghe chuyện ấy, thế mà người Di Nương nầy lại quá nhiều lời thố lộ.
Trầm Duyên Ỷ nhăn mặt lộ vẻ khó chịu :
- Lão gia, tối nay mới đến giờ uống thuốc mà. Thôi, để tiện thiếp xoa lưng cho lã o gia đỡ mệt.
Lý Quang Trí khẻ lắc đầu :
- Không, mau mau đi lấy đem đây. Ta... ta không thể chịu thấu nữa rồi.
Không còn cách nào hơn, Trầm Duyên Ỷ đành phải chậm chậm đứng lên, bước lại tủ lấy chiếc hộp nhỏ, trút ra võn vẹn một hoàn thuốc màu đen, và rót một chén nước bưng lại trước mặt Lý Quang Trí dịu giọng :
- Lão gia đã không khoẻ thì thôi uống sớm đi vậy !
Lý Quan Trí há miệng nuốt hoàn thuốc vô khỏi cổ thì thần sắc con người thay đổi lập tức.
Ông ta nằm xuống từ từ nhắm mắt và hơi thở đã điều hòa.
Kéo mình chăn nhẹ đắp lên mình chồng, Trầm Duyên Ỷ đứng thẳng nơi đầu giường không dám gây tiếng động.
Lý Duy Năng nhè nhẹ bước lại chiếc ghế xa xa ngồi xuống.
Hắn biết chỉ trong phút chốc đây, cha hắn sẽ thanh tỉnh trở lại, và hắn bấn loạn không biết nên nói với cha mình như thế nào cho ổn.
Bởi vì đây là chuyện đại sự của Hà Bắc Lý Gia, một khi hắn muốn chấp thuậ n điều kiện của đối phương thì cũng phải có sự đồng ý của cha và sau đó là những người rường cột của gia trang.
Không khí trong phòng thật là lặng lẽ, có thể một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy dễ dàng.
Quả nhiên, chỉ mấy giây sau, Lý Quang Trí từ từ mở mắt thở một hơi dài khoẻ khoắn, ông ta nói bằng một giọng tuy cũng yếu nhưng đã rỏ ràng :
- Duyên Ỷ, nàng hãy đở ta ngồi dậy !
Trầm Duyên Ỷ dịu giọng :
- Lão gia, xin lão gia hãy nằm tịnh dưỡng.
Lý Quang Trí lắc đầu :

- Không, ta đã khoẻ hẳn rồi. Ta có chuyện cần nói với Duy Năng.
Lý Duy Năng đứng dậy đi lại :
- Cha hãy nằm nghĩ. Cha cứ nằm nói cười cũng được rồi !
Lý Quang Trí lắc đầu :
- Không, cha cần ngồi dậy !
Lý Duy Năng thở ra.
Trầm Duyên Ỷ đành phải đở ông ta ngồi dậy.
Lý Quang Trí nhìn Lý Duy Năng bằng đôi mắt bất thần và giọng ông ta yếu ớt :
- Hài tử, có khá nhiều việc mà con vẫn cứ dấu cha.
Lý Duy Năng hoảng hốt :
- Xin Gia Gia hãy yên tâm tịnh dưỡng, gia trang của chúng ta không có chuyện gì cả đâu !
Lý Quang Trí nở nụ cười khô héo :
- Hài tử, con không nên dấu cha nữa, chính Di Nương của con đã cho cha biết được là cha đã trúng phải chất kỳ độc của Ngũ Phượng Môn.
Lý Duy Năng tái mặt :
- Chuyện nầy...
Lý Quang Trí khoát tay :
- Con không nên có sự khó chịu trong lòng, cho dầu giang sơn của Hoàng Đế thì cũng có ngày bại vong, chứ đừng nói chi ta. Cha đã dày công khai sáng gia Hà Bắc nầy, có được cơ sở vững trải trong giang hồ đến ngày nay cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng không vì thế mà có thể nó là đời đời kiếp kiếp trường tồn vĩnh viễn, cho nên cha cảm thấy rằng đến lúc tuổi già như cha nếu thoái xuất giang hồ thì cũng là một điều phải lắm !
Lý Duy Năng kích động :
- Cha...
Lý Quang Trí khoát khoát tay :
- Người ta thường hay nói :
Tướng quân bất kiến hạnh đầu. Bao nhiêu năm nay cha đã rất thông suốt điều ấy, cha đã thông suốt rằng người trong giang hồ chúng ta cứ luôn luôn bám lấy hư danh...
Ngưng một hồi, ông ta nói tiếp :
- Bắt đầu từ ngày hôm nay, cái gánh của Bắc Lý chúng ta, con phải kê vai lo lắng.
Cha không khi nào hỏi tới chuyện gì, nhưng bây giờ thì có một điều mà cha muốn con phải ghi nhớ, cha vẫn biết sáng nghiệp nay thủ thành bất di, nhưng dầu sao cha cũng không muốn cơ nghiệp nầy bị hủy hoại vào tay con.
Vầng trán cao rộng của Lý Duy Năng lấm tấm mồ hôi.
Thủ hỏi hạn kỳ của Ngũ Phượng Môn đã tới sát bên rồi, thuốc của cha mình

chỉ còn một viên, mà viên đó cũng đã uống rồi, nếu mình cự tuyệt không chịu tiếp nhận điều kiện của đối phương thì chất độc kỳ lạ trong người của cha mình làm sao giải được?
Còn bằng như tiếp nhận điều kiện của Ngũ Phượng Môn thì hẳn ra chính mình tự trao cơ nghiệp của cha mình vào tay kẻ khác hay sao?
Tấn thối lưỡng nan, Lý Duy Năng nhìn cha khẻ hỏi :
- Cha, có phải cha muốn nói...
Lý Quang Trí vụt bừng bừng nỗi giận. Ông ta dằng mạnh tay xuống mặt phản, giọng của ông ta tuy yếu nhưng bộc lộ cả một sự căm hờn :
- Đông Hứa, Nam Giang, Tây Tần, và Bắc Lý trong giang hồ đã mệnh danh là Tứ Đại Thế Gia, nhưng trong chín đại môn phái, trừ Nam Giang ra, còn thì có ai nhìn ba nhà còn lại vào đâu. Thật tình mà nói, số người mệnh danh là chính phái, họ đều xem ba nhà còn lại gần giống như Hắc đạo giang hồ. Họ xem ba nhà còn lại chỉ là những kẻ nhất phương hùng chiếm, chính Nam Giang cũng chưa có lúc nào xem chúng ta là đồng đạo.
Lý Duy Năng im lặng không dám chen vào một lời nào.
Trầm Duyên Ỷ vội cười mơn trớn :
- Lão gia mới vừa khoẻ lại, sao lại nói đến chuyện hờn giận mà làm chi.
Lý Quang Trí đưa mắt nhìn nàng, hình như ông ta có giảm phần nào cơn tức tối.
Ông ta dựa mình vào gối và nói chẫm rãi :
- Ta muốn nói cho Duy Năng biết rằng chúng ta nguyên không phải là Bạch đạo giang hồ như cách nói của những người mệnh danh là Bạch đạo.
Lý Duy Năng thầm nghĩ có lẽ cha mình vì đau bịnh quá lâu, cao hỏa công tâm nên lời lẽ có nhiều biến đổi, chính những lời đó từ trước đến nay, ông ta không hề nói như thế bao giờ.
Trầm Duyên Ỷ nói :
- Chúng ta sống bằng sức của chúng ta, không cầu cạnh kẻ khác thì hơi đâu mà nghe tiếng bấc tiếng chì của họ làm chi !
Lý Quang Trí lừ mắt :
- Chuyện giang hồ nàng biết chi mà nói?
Trầm Duyên Ỷ dịu giọng :
- Chứ lão gia không phải đang cơn nóng giận đấy sao? Những chuyện đó cứ mặc nó, sau khi lành bệnh rồi hãy tính tới không được hay sao?
Lý Quang Trí lại thở dài :
- Lão phu muốn cho Duy Năng biết nếu cơ nghiệp của Lý Gia mà muốn bảo tồn thì không có cách nào hơn là hợp tác với Ngũ Phượng Môn.
Lý Duy Năng cũng thở phào, giọng nói của hắn không dấu được như đã vất xong gánh nặng :
- Hài tử chính cũng có ý như thế !

Trầm Duyên Ỷ chớp mắt :
- Đại công tử đã nhận chịu với họ rồi ư?
Lý Duy Năng nói :
- Chưa, nhi tử đang muốn thưa lại cùng với Gia Gai về chuyện ấy !
Vì chỉ nhờ vào hiệu năng của thuốc để duy trì sức lực, nên nói chuyện một lúc lâu Lý Quang Trí thấm mệt, ông ta chống tay dựa nghiêng bên gối thở dốc, nhưng có lẻ vì câu chuyện quá quan trọng nên vẫn cố gắng nói tiếp :
- Cha rất biết con vốn là một con người khí tiết. Câu chuyện vừa rồi chẳng qua là cho con thấy tình đời mà thôi. Cha đã già rồi, đã đến lúc phải yên dưỡng phước trời. Tất cả những gì của Lý gia trang, cha giao quyền cho con, con hãy cố gắng làm chủ sự nghiệp nầy.
Trầm Duyên Ỷ khuyên giải :
- Lão gia, bửa nay nói chuyện nhiều quá. Lão gia nên nghĩ cho khoẻ.
Quả thật Lý Quang Trí đã mệt nhiều, ông ta chầm chậm gật đầu để yên cho người thị thiếp đở nằm xuống.
Lý Duy Năng đứng lên :
- Cha hãy nghỉ cho khoẻ, hài tử lui ra !
Nói xong, hắn nhẹ bước ra ngoài.
Vừa đến tiền viện thì gặp ngay Tổng Quản Khang Văn Huy chờ thưa việc :
- Thưa Đại công tử, ngoài trước có hai người khách xa đang chờ diện kiến !
Lý Duy Năng hỏi :
- Khách từ đâu đến?
Khang Văn Huy nói :
- Họ từ Thái Bình Bảo, một người là cháu của Hồng Liểm Phán Quan tên là Thiết Thư Sinh Nghiêm Tú Hiệp, một người nữa tuổi khoản sáu mươi xưng là họ Cồ.
Biết Hồng Liểm Phán Quan với cha mình vốn là bạn thâm giao đã mấy mươi năm.
Bây giờ nghe nói là cháu của Nghiêm Hữu Tam đến viếng, bắn lật đật vẫy tay :
- Tổng Quản hãy ra đón họ, tôi sẽ ra sau tiếp kiến !

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 31
Lý Gia Trang Đột Biến

Ra đến đại sảnh Lý Duy Năng thấy một người tráng niên khoảng ba mươi

tuổi khí mặt hiên ngang, mặc dù vận trong mình chiếc áo thư sinh nhưng vẫn không kém phần uy vũ.
Người thứ hai là một lão già áo xanh, họ cùng nói chuyện với Khang Văn Huy.
Họ Khang đứng lên giới thiệu :
- Đây là Tệ Trang Thiếu Gia Đại công tử, còn đây là Nghiêm thiếu hiệp, đi cùng với Cổ tiên sinh.
Lý Duy Năng vòng tay thủ lễ :
- Xin mời Nghiêm thiếu hiệp và Cổ tiên sinh an toạ.
Sau khi phân ngôi chủ khách xong Nghiêm Tú Hiệp nghiêng tai nói :
- Gia thúc cho tại hạ cùng Cổ tiên sinh tới đây vấn an tệ trang và có gửi theo một phong thư, xin Lý công tư xem qua.
Hắn lấy trong áo ra một phong thư hai tay trao cho gia chủ.
Lý Duy Năng mở thư xem ngay.
Đại ý trong thư nói :
Vì nghe Đại Trang Chủ bệnh lâu chưa hết nên đã đặc biệt thỉnh Cổ Thiên Khả tiên sinh đến vì Lý Trang Chủ mà chuẩn mạch may nhờ hồng phúc hy vọng Lý Trang Chủ qua được cơn bệnh ngặt.
Lý Duy Năng xem xong thư ,lật đật đứng lên vòng tay nói với Cổ Thiên Khả :
- Cổ tiên sinh vốn là một danh y miền Xuyên Thiểm, thế mà tại hạ lại không biết, mong tiên sinh thứ lỗi.
Cổ Thiên Khả vòng tay :
- Không dám, lão phu chỉ biết qua ít nhiều y thuật cũng vì chỗ quen biết mà nhận lời Nghiêm đại hiệp đến đây chỉ là chuyện cầu mong hồng phúc của Lý Đại Trang Chủ mà thôi.
Lý Duy Năng lại vòng tay nói với NghiêmTú Hiệp :
- Nghiêm lão bá thể sinh cố cựu, thật tiểu đệ ảm kích vô cùng, chỉ có điều gia phụ trong mấy tháng nay nhờ có thuốc thanh trừng bệnh nên đã thuyên giảm khá nhiều, nhị vị khổ cực đến đây khiến cho tiểu đệ cảm thấy bất an vô cùng.
Câu nói quá rõ ràng, gia chủ đã từ chối hẳn vấn đề xem bệnh.
Ngồi kế bên, Khang Văn Huy hơi biến sắc khi nghe câu nói của Lý Duy Năng.
Tuy nhiên hắn là một tổng quản, một người thuộc hạ nê không tiện có ý kiến ngay trong lúc đó.
Hắn ngồi làm thinh nhưng trong lòng hết sức bồn chồn.
Nghiêm Tú Hiệp khẽ cau mày nghĩ :" Quả nhiên không ngoài dự liệu của Quản huynh, Bắc Lý hẳn đã cam tâm khuất phục Ngũ Phương Môn rồi...
Nhưng ngoài mặt hắn vẫn cố làm như không nghe thấy điều gì khác lạ, hắn

cười nói với Lý Duy Năng :
- Thì ra Lý đại trang chủ đã gặp được thuốc hay, thật là chuyện đáng mừng.
Hắn ngưng một chút rồi đưa mắt nhìn quanh :
- Dám thưa đại công tử, tại hạ phụng mệnh gia thúc đến đây ngoài câu chuyện nãy giờ còn có vấn đề xin thưa trực tiếp nhưng nơi đây tại hạ cảm thấy hơi bất tiện.
Lý Duy Năng nói :
- Nhị vị từ xa đến vậy xin mời vào thư phòng dùng trà rồi chúng ta nói chuyện sau.
Cả hai cùng theo Lý Duy Năng vào thư phòng và sau khi gia đinh pha trà thì Khang Văn Huy cáo thối.
Thư phòng vốn là nơi mà bình nhật dùng làm chỗ tịnh dưỡng cho Lý Quang Trí, nơi đây cách hẳn bên ngoài, quả đúng là nơi để bàn những chuyện riêng tư.
Lý Duy Năng nâng chén :
- Xin mời nhị vị.
Nghiêm Tú Hiệp uống trà một cách chầm chậm và hắn không nói một câu nào.
Qua tuần trà thứ nhất Lý Duy Năng bắt đầu nôn nóng :
- Chẳng hay Nghiêm lão bá trao lời với Nghiêm thiếu hiệp như thế nào, tiểu đệ đang cung kính xin nghe.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Tháng trước đây gia thúc có gặp trưởng môn Hoài Dương Phái Quách Đại Hiệp...
Lý Duy Năng hơi đổi sắc, hắn hỏi luôn :
- Chẳng hay Quách đại hiệp và Nghiêm lão bá có chuyện chi ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Gia thúc bảo rằng Bắc Hiệp Sơn cầu y cho Giang Nhị công tử và có gặp Thanh Kỳ Lệnh Chủ đột nhập Bạch Vân Quan và chuyện Lý lão trang chủ bị người giả mạo.
Lý Duy Năng hoàn toàn biến sắc.
Chuyện biến thiên ở Lý gia trang với họ đã trở thành chuyện vô cùng bí mật,vì thanh danh vì sự nghiệp họ có không cho tiết lộ phong thanh trong thiên hạ giang hồ. Cho nên sau khi nghe Nghiêm Tú Hiệp đề cập là Lý Duy Năng cảm thấy rất là khó chịu.
Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp :
- Gia thúc nghe Quách đại hiệp nói về chuyện đó thì rất là kinh nghi nghĩ rằng tư cách Chưởng Môn Nhân đại phái và là chỗ thân tình, nhất định không khi nào Quách đại hiệp lại không nói đúng những chuyện mắt thấy tai nghe nên gia thúc rất nóng lòng muốn đến gặp vấn an lão trang chủ nhưng vì

Thái Bình Bảo nên tiếp biến nghiêm trọng thành thử ra tại hạ cùng Cổ tiên sanh đến đây, một là chuẩn mạch cho Lý lão trang chủ một mặt thỉnh vấn Lý công tử xem sự thể có đúng như thế không ?
Và Nghiêm Tú Hiệp chỉ Cổ tiên sanh nói luôn :
- Vị Cổ tiên sinh đây vốn là chỗ giao tình với gia thúc hơn ba mươi năm, người rất thông về y dược, chính kỳ độc trong Giang Nhị công tử cũng nhờ Cổ tiên sinh mà khỏi.
Cho nên gia thúc đã nói chuyện đột biến Lý gia trang cho Cổ tiên sinh nghe rồi xin đại công tử đừng ngại chi cả.
Lý Duy Năng cắn môi ngồi lặng thầm suy nghĩ mãi cho đến khi Nghiêm Tú Hiệp nói xong, hắn mới chầm chậm gập đầu :
- Vâng, chuyện quả đúng là đã xảy ra như thế ,gia phụ chính bị Ngũ Phượng Môn ám toán khi đến Bắc Diệp Sơn dưỡng bệnh thì bị tráo người, nhưng vì thanh danh của gia phụ cho nên chúng tôi nhất luật không cho phong thanh. Nếu không vì chuyện tình cảm lo cho sự an nguy của Ngiêm lão bá cho gia phụ thì cho dù Nghiêm thiếu hiệp có ý tốt thì tiểu đệ vẫn từ chối nhưng dù sao chúng cũng đã trở thành quá khứ...
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Ý đồ của Ngũ Phượng Môn là nhắm vào " Tứ Đại Thế Gia" của võ lâm mà công kích, Lý gia trang là mục tiêu thứ nhất của họ, thế nào Lý trang chủ lại được an thân trở lại ?
Lý Duy Năng nói :
- Ngũ Phượng Môn cướp tráo gia phụ, đồng thời ra điều kiện với tiểu đệ là sẽ thả nếu gia phụ bằng lòng thoái xuất giang hồ đừng nhúng tay vào chuyện thị phi, tiểu đệ vì sự an nguy của gia phụ nên đã chấp nhận điều kiện ấy.
Nghiêm Tú Hiệp biết ý Lý Duy Năng chỉ nói điều kiện thứ nhất mà không chịu đề cập điều kiện thứ hai, điều kiện buộc phải làm phó Thanh Kỳ Lệnh Chủ, như vậy có nghĩa là hắn đã bằng lòng chấp nhận tất cả với họ rồi.
Nghiêm Tú Hiệp vẫn gật đầu :
- Gia thúc cũng đã cho tại hạ biết qua là ngay bây giờ giang hồ manh nha đại loạn, gia thúc cũng có ý quy ẩn từ lâu, chỉ hiềm vì khi nhìn thấy bằng hữu lọt vào tay kẻ khác nên không thể khoanh tay làm ngơ.
Lý Duy Năng cứ cúi mặt lặng thinh.
Nghiêm Tú Hiệp cứ nói :
- Gia thúc và lão trang chủ thâm tình rất hậu, chính vì mối thâm tình đó mà gia thúc không được yên lòng...
Lý Duy Năng nói giọng lãnh đạm :
- Đa tạ Nghiêm lão bá đã có lòng nhưng gia phụ đã thoái xuất giang hồ tự nhiên cũng thoái xuất tất cả các thị phi.
Nghiêm Tú Hiệp nói :

- Nhưng lão trang chủ uy danh một cõi, tại hạ sợ rằng bọn Ngũ Phượng Môn không dễ dàng để yên thân đâu.
Lý Duy Năng cười nhạt :
- Nếu bọn Ngũ Phượng Môn đến khuấy phá nhà này thì chúng cũng phải biết rằng Lý gia đâu phải hạng người để chọc.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Khi tại hạ sửa soạn đến đây, gia thúc có căn dặn mấy điều, muốn tại hạ thay mặt người mà nói lại với đại công tử.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Vâng, Nghiêm lão bá có dặn điều chi xin Nghiêm thiếu hiệp cứ nói.
Nghiêm Tú Hiệp hơi do dự một giây, cuối cùng hắn tỏ vẻ dè dặt :
- Chuyện này quan hệ khá lớn, lớn tới mức tại hạ thấy khó khăn mở miệng...
Lý Duy Năng nói :
- Nghiêm huynh không nên nói thế, gia phụ và Nghiêm lão bá vốn là chỗ thâm giao như Nghiêm huynh đã biết, vậy thì Nghiêm lão bá có lời căn dặn thì Nghiêm huynh cứ nói chứ không có gì phải ngại ngùng.
Nghiêm Tú Hiệp vùng nghiêm mặt và hạ thấp giọng :
- Gia thúc muốn tiểu đệ hỏi đại công tử rằng khi bọn Ngũ Phượng Môn đưa lão trang chủ về, công tử có nghĩ rằng đó thật là Lý trang chủ hay không ?
Lý Duy Năng rúng động sững sờ...
Ba tháng trước đây, lúc bọn Ngũ Phượng Môn đưa Lý Quang Trí về thì Lý Duy Năng đã xem xét thật kỹ lưỡng, lúc đó Lý Duy Năng thấy cha mình đang bị hôn mê, trên mặt không có gì tỏ ra là mặt giả cả, từ đó đến nay không khi nào Lý Duy Năng nghĩ đến vấn đề như thế...
Bây giờ thì quả hắn đã giật mình, hắn nhìn sững Nghiêm Tú Hiệp và hỏi dồn :
- Nghiêm lão bá còn nói chi nữa không ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Gia thúc căn cứ vào mấy điều nghi vấn để mà đoán ra như vậy.
Lý Duy Năng càng hỏi tới :
- Chẳng hay Nghiêm lão bá căn cứ vào những điểm nào, có nói cho Nghiêm huynh nghe không ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Tự nhiên là gia thúc có nói, cũng căn dặn tại hạ chuyển lời mong đại công tử hãy chú ý.
Lý Duy Năng vụt khoát tay :
- Khoan, Nghiêm huynh hãy đợi một chút.
Nghiêm Tú Hiệp ngạc nhiên dừng lại thì Lý Duy Năng đã đứng lên gọi lớn :
- Thanh Hồng...
Tên tỳ nữ pha trà khi nãy khép nép bước vô :

- Chẳng hay đại công tử đòi tiểu nhân có việc gì ?
Lý Bá là một trong Tứ Hổ tướng của Lý gia trang, bốn người này bình thường luôn luôn theo sát bên người Lý Quang Trí gần như bốn tên đồ đệ, ba người nữa là Lý Nghiệp, Lý Thiên, Lý Thu.
Chính bốn tên "Nghiệp Bá Thiên Thu" này do Lý Quang Trí chọn đặt cho bốn tên tùy tùng thân tín, bấy nhiêu đó cũng đủ thấy cao vọng của ông ta. Cũng chính vì cái tên này mà nhiều người trong giang hồ đã gọi Lý gia trang là " Thiên Thu Trang Viện".
Lý Duy Năng gọi Lý Bá đứng xích lại gần căn dặn :
- Bắt đầu từ giờ phút nầy, phía thư phòng đều do Tứ Hồ Tướng của các ngươi đảm trách canh phòng cẩn mật, nếu chưa có lệnh của ta thì bất cứ ai cũng không được phép vào, biết không ?
Lý Bá cúi đầu :
- Vâng, thuộc hạ xin tuân lệnh.
Hắn cúi đầu vòng tay và hấp tấp lui ra.
Nghiêm Tú Hiệp thấy thái độ của Lý Duy Năng thì đoán biết rằng hắn từ lâu cũng đã có phần nào nghi ngờ có địch trà trộn trong nhà nhưng có lẽ hắn chưa nắm chắc...
Lý Bá lui ra rồi, Lý Duy Năng mới quay lại vòng tay nói với Nghiêm Tú Hiệp :
- Xin Nghiêm huynh cứ nói tự nhiên.
Nghiêm Tú Hiệp nhấp một hớp trà rồi nói bằng một giọng chậm rãi :
- Tình hình đến mức nghiêm trọng, xin công tử thứ dung cho tại hạ những điều nói thẳng.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Xin Nghiêm huynh cứ nói thật tình.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Gia thúc nhận thấy rằng Lý lão trang chủ là một vị tiền bối võ công lịch duyệt, bình thời lại rất ít đi ra ngoài, cho nên cơ hội để có người hạ độc là rất ít có nhưng thực tế bây giờ thì quả là lão trang chủ đã bị hạ độc, nhất là trong tình trạng không hay biết để cho người ta đầu độc, thứ thuốc độc chậm phát tác, đó là hai sư kiện lạ thường, không phải Ngũ Phượng Môn cho người vào mai phục trong nhà này thì nhất định là có người của quý trang đã đầu hàng giặc.
Lý Duy Năng đổi sắc, hắn không nói gì mà chỉ gật gật cái đầu.
Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp :
- Điểm thứ hai mà gia thúc khả nghi là trang chủ bình thời ít đi đâu, nhất là khi biết mình bị ngộ độc thì tất nhiên rất nhiều người canh phòng cẩn mật bên mình cho dù có tên giặc nào mà vào được nhà này cũng khônhg thể làm cái chuyện tráo đổi.Trang chủ đã đề phòg như thế, tráo đổi để mang ra khỏi

gia trang là một chuyện không thể làm được.
Lý Duy Năng cau mặt :
- Nhưng chuyện tráo người và chuyện khi tại hạ phát hiện phát hiện ở Bạch Vân Quan lại là chuyện thật hiển nhiên...
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Gia thúc nhận rằng nếu lão trang chủ đã không thể bị người đánh tráo mang đi dễ dàng như thế, cho nên nhận rằng người đến nằm dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan nhất định là lão Trang chủ thật.
Lý Duy Năng nhướng mắt :
- Nhưng chính tiểu đệ lật mặt nạ của tên giả mạo thấy rõ ràng không phải là gia phụ...
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Đó là một âm mưu vô cùng chu đáo, vì bọn Ngũ Phương Môn đã muốn nắm hết tứ đại thế gia võ lâm thì không thể nào không tìm bắt lão Trang chủ.
Lý Duy Năng càng thắc mắc :
- Như thế thì bằng cách nào mà chúng bắt được gia phụ mang đi ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Cứ theo gia thúc suy đoán thì chính tay Lý công tử đã thân tự đưa lão Trang chủ đi theo bọn Ngũ Phượng Môn.
Lý Duy Năng tái mặt...
Nghiêm Tú Hiệp tươi cười nói tiếp :
- Căn cứ theo sự việc đầu tiên thì Qúy Trang rất có thể đã bị kẻ địch kiềm phục lâu rồi, chúng đã thừa cơ dùng thuốc ngầm hạ độc lão Trang chủ từ trước rồi mới dám giả một chiếc mặt nạ theo đúng mặt thật của trang chủ, vì thế cho nên khi công tử gỡ chiếc mặt nạ ấy ra trông thấy không phải là lão Trang chủ vì chúng đã dị dung. Và chính vì thế mà công tử đã để cho bọn chúng mang đi.
Lý Duy Năng dậm chân nghiến răng :
- Như vậy thì tiểu đệ quả đã trúng độc kế của chúng rồi...
Ngưng một giây, Lý Duy Năng tặc lưỡi :
- Thôi rồi tiểu đệ nhớ ra rồi... Nhất định cái người mà chúng trao trả cho tiểu đệ không phải là gia phụ...
Vừa nói Lý Duy Năng vừa định quay người vào trong...
Nghiêm Tú Hiệp lật đật ngăn lại :
- Xin Lý công tử không nên nóng nảy, những lời của gia thúc mới chỉ phỏng đoán thế thôi, chứ thật tình sự việc như thế nào thì vẫn không dám chắc lắm vì chưa có bằng chứng nào xác thực.
Nhớ lại những lời lẽ nói với mình vừa rồi khi bàn tới việc đầu bang Ngũ Phượng Môn, quả thật không giống khẩu khí bình thời của cha mình, Lý Duy Năng càng nổi nóng :

- Không được, đối với bọn này thì phải vạch mắt chúng ra.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Xin công tử cố dằn, chỉ có thế mới điều tra đích xác...
Lý Duy Năng nói :
- Chẳng hay Nghiêm huynh có ý như thế nào ?
Chỉ vị Cổ tiên sinh, Nghiêm Tú Hiệp cười nói :
- Gia thúc vì chuyện ấy nên mới cho tiểu đệ thỉnh tiên sinh đây đến trợ giúp chúng ta.
Lý Duy Năng có vẻ nghi ngờ :
- Vị tiên sinh đây không phải thật là thầy thuốc đó chứ ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Chẳng những tinh thông về y dược mà tiên sinh đây còn thông biết về thuật dị dung Vuốt vuốt chùm râu bạc, Cổ tiên sinh mỉm cười :
- Nghiêm thiếu hiệp quá khen, thực sự thì lão phu cũng có biết qua loa có thể phân biệt được người giả hay người thật. Và đúng ra thuật dị dung cũng do từ y thuật, nhưng vì người trong giới giang hồ lạm dụng, nên bây giờ thì cách dùng của nó cũng biến hoá khá nhiều.
Không còn tâm tình đâu để nghe về y lý. Lý Duy Năng xoa xoa tay :
- Cổ lão tiên sinh đã thông về thuật dị dung, tự nhiên có thể thấy biết giả chân, vậy tiểu đệ xin thỉnh nhị vị vào chỗ gia phụ đang nằm.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Mọi việc đều phải từ từ, xin công tử không nên quá nóng nảy, bây giờ lão Trang chủ thật hay là giả thì vẫn chưa rõ lắm, vậy công tử hãy bình tĩnh để mình tìm kế vẹn toàn.
Lý Duy Năng nói :
- Bây giờ thì lòng tiểu đệ đã bấn loạn cả rồi, mong Nghiêm huynh hãy giúp cho.
Bình thời là một con người tự phụ nhưng đến khi gặp chuyện nằm ngoài mức tưởng tượng như thế này quả thật lòng của Lý Duy Năng đã rối lên.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Trong lúc tôi sắp sửa ra đi, gia thúc đã nghĩ ra được mấy cách cho nên đã cho dặn trình bày thật kỹ để mình thu xếp cho ổn thoả.
Luôn luôn cứ bảo là ý kiến của Nghiêm Hữu Tâm là chính vì đã biết tính tình ngạo mạn của Lý Duy Năng, Nghiêm Tú Hiệp không bao giờ dám nói là ý kiến của mình, mặc dầu khi đến đây không phải hoàn toàn đều có thể thực hành những lời ước trước Hồng Điểm Phán Quan ,mà còn phải tùy cơ ứng biến.
Nghe nói có sẵn phòng kế sách, Lý Duy Năng mừng rỡ :
- Nghiêm lão bá là người từng trải nhất định là phải có kế hay, xin Nghiêm huynh hãy nói rõ cho biết.

Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Mấy kế dự phòng của gia thúc đều nhắ vào việc làm cho rõ giả chân về lão Trang chủ, nhưng cần phải sau khi Cổ lão tiên sinh xem qua lão Trang chủ rồi mới quyết định được.
Hắn ngừng lại và vụt hỏi :
- Tại hạ có điều muốn hỏi công tử, chẳng hay quý trang có vị nào có dáng giống giống lão Trang chủ hay không ?
Lý Duy Năng không hiểu Nghiêm Tú Hiệp hỏi như thế là có ý chi nên hắn hơi sửng sốt :
- Gia phụ vốn con người có vóc dáng trung bình, không có một đặc điểm nào khác người cả chẳng hay Nghiêm huynh hoi thế là có ý gì ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Công tử cứ nghĩ thử xem trong quý trang có người nào giống lão trang chủ hay không ?
Lý Duy Năng nói ngay :
- Phó Tổng Quản của tệ trang là người có vóc dáng trung bình rất giống với vóc dáng của gia phụ.
Nghiêm Tú Hiệp lại hỏi :
- Chẳng hay con người của Dương phó tổng quản ra sao ?
Lý Duy Năng nói :
- Yến Sơn Song Kiệt suốt hai mươi năm nay luôn luôn kề cận bên mình gia phụ, gia phụ xem họ như cánh tay phải tay trái, họ gần như là hai hộ vệ không thiếu trong bất cứ trường hợp nào.Nửa năm trước đây Diệp tổng quản bị phục kích chết, tiếp theo là gia phụ gặp tai nạn mà tiểu đệ thì tuổi còn quá nhỏ công việc trong tệ trang không người quán xuyến vì thế mới đưa Khang, Dương nhị vị đảm nhiệm chức vụ chính phó tổng quản cho đến bây giờ.
Nghiêm Tú Hiệp gập đầu :
- Như thế là được rồi, tại hạ chỉ cần biết con người của Dương phó quản như thế nào là được rồi.
Lý Duy Năng nhướng mắt :
- Nghiêm huynh...
Nghiêm Tú Hiệp mỉm cười kề vai nói nhỏ với Lý Duy Năng một lát, Lý Duy Năng chớp mắt gật gù tỏ vẻ vui mừng :
- Nghiêm lão bá quả thật cao kiến, tiểu đệ xin hoàn toàn tuân theo kế hoạch.
Nói xong hắn đứng dậy đi ra cửa phòng gọi lớn :
- Thanh Hồng, hãy cho vời Chính, Phó chư vị tổng quản đến cho.
Thanh Hồng vâng dạ, và một lúc sau Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt bước vào.
Lý Duy Năng đứng lên giới thiệu Yến Sơn song hiệp và hai người của Nghiêm Tú Hiệp.

Kế đó Lý Duy Năng bèn thuật lại chuyện âm mưu của Ngũ Phượng môn cho hai người của họ Dương biết.
Yến Sơn song hiệp vừa kinh hoàng vừa căm tức.Khang Văn Huy nói :
- Huynh đệ đã từng nói chuyện này trước với đại công tử rồi, tại hạ biết bọn Ngũ Phương Môn tàn ác lắm không thể tin theo lời chúng được.
Lý Duy Năng ngượng ngập :
- Thật ra cũng chỉ vì nóng lòng vì gia phụ nên nhất thời tiểu đệ hồ đồ...
Khang Văn Huy nói :
- Chưa gặp chuyện khó khăn thì không ai có thể lường trước được chuyện gì xảy ra, hôm nay cũng may mà Nghiêm đại hiệp đã cho Nghiêm thiếu hiệp đến đây, chẳng hay đại công tử đã có dự định kế hoạch gì chưa ?
Dương Sĩ Kiệt nổi nóng :
- Còn bàn chi nữa cứ bắt tên ấy mà lột mặt nạ hắn ra rồi giết phứt cho rồi.
Khang Văn Huy vội nói :
- Dương nhị đệ không nên nói như thế, Nghiêm đại hiệp đã cho Nghiêm thiếu hiệp đến đây tất là đã có nhiều kế hoạch.
Lý Duy Năng cười :
- Khang tổng quản nói đúng, sở dĩ huynh đệ thỉnh nhị vị đến đây là cốt để thương lượng bề chuyện ấy.
Tiếp theo nghiêng tai nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe, Dương Sỉ Kiệt có vẻ tán thành :
- Diệu kế, quả đúng là diệu kế, chúng ta cứ y như thế mà tiến hành.
Là con người tương đối thâm trầm hơn, Khang Văn Huy ngẫm nghĩ rồi mới gật đầu:
- Tự nhiên đó là diệu kế nhưng có điều cần phải chú ý là hậu quả.Thật lão trang chủ hiện tại đúng là người của chúng giả dạng thì lão Trang chủ thật lại đang ở trong bàn tay của chúng,chuyện ấy thật là hệ trọng, chúng ta cần phải có biện pháp thích ứng mớ có thể tránh được những điều đáng tiếc xảy ra.
Lý Duy Năng cúi đầu suy nghĩ...
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Lão Trang chủ tuy đang ở trong tay kẻ địch nhưng mục đích của chúng là uy hiếp đại công tử, chỉ khi nào Bắc Lý hoàn toàn dưới bàn tay khống chế của chúng, còn không chúng nhất định chưa làm hại lão Trang chủ đâu.
Khang Văn Huy gật đầu :
- Có lý, chúng quả thật chưa dám hại.
Hắn đưa mắt nhìn Nghiêm Tú Hiệp và nói tiếp :
- Nhưng không biết đối với bọn Ngũ Phượng Môn đã có ý khống chế toàn bộ võ lâm, Nghiêm đại hiệp đã có ý gì chưa ?
Nghiêm Tú Hiệp nói :

- Bắt đầu khống chế theo âm mưu thì chuyện thứ nhất mà bọn Ngũ Phượng Môn định làm là ngoài việc nắm chặt võ lâm Tứ Đại thế gia, bọn chúng còn âm mưu khống chế trước tiên hai môn phái Nga My và Thiếu Lâm. Gia thúc đã phái người sang Đông Hứa chuẩn bị tập hợp Tứ Đại Thế Gia đồng thời cùng với Tử Trúc Am và Đại Hoà Thượng Giác Minh ra mặt liên lạc triệu tập hai môn phái Thiếu Lâm và Nga My cùng đối phó.
Hắn mỉm cười và nói tiếp :
- Tại hạ còn có thể tiết lộ một chuyện để quý vị yên lòng là cứ theo lời của gia thúc thì hình như gần đây có một tuyệt đỉnh cao thủ tìm cách đột nhập tổng đàn của Ngũ Phượng Môn, như vậy nhất định về tung tích của lão Trang chủ sẽ về tới với chúng ta trong một ngày gần đây...
Lý Duy Năng nói :
- Người ấy do Nghiêm lão bá phái đi à ?
Nghiêm Tú Hiệp lắc đầu :
- Chuyện này được xem là một chuyện cơ mật hạng nhất trong toàn bộ kế hoạch chống địch của ta, chính tại hạ cũng không biết rõ, cứ theo gia thúc nói thì vị ấy võ công rất cao, cao hơn cả gia thúc rất nhiều.
Khang Văn Huy chớp mắt ngạc nhiên :
- Trong giang hồ mà lại có người hơn cả Nghiêm đại hiệp thì thật tình tại hạ chưa từng nghe thấy có được mấy người, chẳng hay Nghiêm thiếu hiệp có biết vị ấy là ai không?
Nghiêm Tú Hiệp lắc đầu :
- Gia thúc không có nói mà dường như người cũng không biết...
Khang Văn Huy đứng dậy nói :
- Thời giờ cũng khá cấp bách, xin thỉnh chư vị tiến hành kế hoạch, tại hạ xin cáo từ để lo những chuyện riêng Lý Duy Năng đứng dậy mời Nghiêm Tú Hiệp cùng Cổ tiên sinh theo mình và Dương Sĩ Kiệt vào hậu đường.
Qua khỏi sân lộ thiên bên sau, Lý Duy Năng dừng lại nói :
- Xin Dương Phó Tổng quản thỉnh Nghiêm thiếu hiệp và Cổ tiên sanh đến đại sảnh ngồi nghỉ, tại hạ vào bẩm với gia gia trước đã.
Lý Duy Năng đến thang lầu gặp ngay hai tên a hoàn, chúng lật đật vào bẩm báo :
- Phu nhân, có đại công tử đến.
Tiếng của Trầm di nương từ trong vọng ra :
- Hãy thỉnh đại công tử vào.
Lý Duy Năng bước vào thấy Lý Quang Trí đang nằm nhắm mắt , hắn nghiến răng nhưng có dằn bước lại vòng tay nói với Trầm di nương :
- Xin bái kiến Di Nương.
Trầm Di Nương cười cười nói nhỏ :
- Đại công tử lật đật lên đây, phải chăng có chuyện gì quan trọng xảy ra ?

Lý Duy Năng hỏi lại :
- Gia gia đã ngủ lâu mau rồi ?
Hai tiếng "gia gia" Lý Duy Năng thốt ra thật miễn cưỡng nhưng vì bảo toàn bí mật chưa bị khám phá,hắn cố tâm dằn xuống nhưng dù có dằn cách mấy thì giọng hắn vẫn khác hơn ngày thường.
Trầm Di Nương có vẻ vô cùng ngạc nhiên , bà ta lật đật thấp giọng :
- Lão gia đang ngủ say, chẳng hay có chuyện gì thế đại công tử ?
Ngay lúc ấy Lý Quang Trí cựa mình :
- Năng nhi đấy à ?
Lý Duy Năng bước lại gần :
- Gia gia đã tỉnh dậy...
Lý Quang Trí hỏi :
- Có gì không con ?
Lý Duy Năng nói :
- Không có chi,vừa rồi từ Thái Bình Bảo, Nghiêm lão bá có cho cháu của người là Nghiêm Tú Hiệp đưa một vị y sinh, nghe đâu là một danh y vùng Xuyên Thiểm. Nghiêm lão bá muốn đưa đến đây để chuẩn mạch cho gia gia...
Lý Quang Trí cau mặt :
- Nghiêm Hữu Tâm cho người đến đây xem bệnh à ? Hừ hắn mà lo lắng cho ai,con hãy bảo với họ rằng cha đã mạnh rồi không cần khám bệnh.
Lý Duy Năng nói :
- Gia gia và Nghiêm lão bá vốn là chỗ thâm tình, người đã có lòng mà mình từ chối hẳn như thế sẽ làm mất mặt người chăng ? Vả lại thật sự thì trong mình gia gia cũng đang bị chât độc hoành hành, biết đâu khi xem mạch, vị y sinh đó lại có được phương cách chữa trị thì cũng là chuyện tốt.
Hình như cảm thấy lỡ lời, Lý Quang Trí lật đật nói chữa :
- Danh y miền Xuyên Thiểm mà sao cha lại chẳng biết gì cả ? Luôn cả Thiên Phong Đạo Trưởng mà còn bó tay huống chi đối với thầy thuốc tầm thường.Thôi được rồi, con hãy cho người dâng lộ phí và nói rằng cha đã khỏi, khỏi bị phiền toái.
Lý Duy Năng cố dằn cơn tức giận, hắn nói nhỏ nhẹ :
- Nghiêm lão bá đã có lòng cho người muôn dặm đường xa tới đây dù gì cũng là một thịnh tình, nếu chúng ta một mực từ chối thì dù có dâng bao nhiêu lộ phí cũng là chuyện hết sức mất lòng, theo con thấy thì chuyện họ vào đây xem mạch cho gia gia là chuyện có lợi chứ không có hại. Xin gia gia hãy để cho họ xem thử có sao. VÌ con đã mời họ ngồi chờ ở dưới kia rồi.
Trầm Di Nương nói xen vào :
- Lão gia thật kỳ khôi, người ta đã có lòng như thế thì tại sao lại đi từ chối ?
Lý Quang Trí khẽ liếc Trầm Di Nương rồi gật đầu :

- Cũng được, hài tử, vậy con hãy mời họ vào đây.
Lý Duy Năng mím miệng chạy nhanh ra ngoài,một lát sau hắn đưa Nghiêm Tú Hiệp và Cổ Thiên Khả bước vào.
Tiếp theo là Phó tổng quản Dương Sĩ Kiệt.
Trầm Di Nương cứ gật đầu chào chứ không chịu tránh đi vào trong.
Nghiêm Tú Hiệp bước tới giường khẽ nghiêng mình :
- Tiểu điệt kính bái Lý lão bá và xin trao lời gia thúc viếng thăm.
Lý Quang Trí hé mắt nhìn Nghiêm Tú Hiệp và nói bằng giọng yếu ới :
- Không dám, lệnh điệt của Nghiêm huynh đấy à ? Lão phu không thể ngồi dậy xin cam thất lễ.
Nghiêm Tú Hiệp nói :
- Năm năm về trước cháu có theo gia thúc đến đây và được tham kiến lão bá...
Lý Quang Trí à luôn hai tiếng :
- Đúng rồi nhưng Nghiêm lão đại xem ra cũng không khác gì trước cho mấy, chỉ có lão phu thì thay đổi thật nhiều.
Nghiêm Tú Hiệp cười thầm :
" Xin lỗi, ngài đã hố rồi đấy nghe, kẻ này đâu đã gặp ngài" Thế nhưng ngoài miệng hắn vẫn cung cung kính kính :
- Vâng, lão bá có phần kém quắt thước hơn trước đôi chút chứ cũng không thay đổi gì mấy...
Hắn hơi ngưng lại rồi vòng tay nói tiếp :
- Gia thúc nghe lão bá không khoẻ mấy lúc này nhưng vì chưa tìm được thầy hay nên mãi đến nay mới cho tiểu điệt đến. Đáng lý ra gia thúc thân tự đến đây nhưng vì gia thúc có nhiều điều quan trọng đành phải cho tiểu điệt đưa Cổ tiên sinh, vốn là một lương y nổi tiếng ở vùng Xuyên Thiểm khám bệnh cho lão bá. Gia thúc nhận định là biết đâu vì tấm lòng thành của gia thúc và với tài y dược của Cổ tiên sinh mà lão bá thoát được chứng nan y.
Cổ Thiên Khả bước tới vòng tay :
- Nghiêm Thiếu hiệp đã nói quá lời rồi, thật ra lão phu chẳng qua biết đôi chút về y dược, chỉ mong nhờ ơn trên phù hộ và hồng phúc của lão Trang chủ mà bốc được thuốc hay.
Lý Quang Trí bảo Trầm Di Nương đỡ ngồi dựa bên chồng, vừa thở vừa nói :
- Cổ tiên sinh không ngại đường xa đến đây, lão phu thật nhiều thất lễ...
Cổ Thiên Khả lật đật khoát tay :
- Xin lão Trang chủ nằm nghỉ tự nhiên để lão xem sơ qua mạch...
Lý Duy Năng nhắc một chiếc ghế đem lại đặt kế bên giường mời Cổ Thiên Khải.
Ngồi yên nơi ghế Cổ Thiên Khải dùng ba ngón tay ấn mạch, rồi nghe thật chậm và chăm chỉ, mãi đến khi xong cả hai bên, lão ngẩng mặt nói với Lý

Duy Năng:
- Lão Trang chủ là người nội công thâm hậu tự nhiên khác với người thường, cứ theo mạch đi mà suy đoán thì huyết khí bị ngưng trệ vì một thứ độc chất thâm nhập khá lâu nên lục mạch đều biến loạn.
Lý Duy Năng nói :
- Vâng, Cổ tiên sinh nói đúng, quả gia phụ bị nhiễm độc lâu rồi, nhưng chẳng hay Cổ tiên sinh có thể chữa được chăng ?
Cổ Thiên Khải trầm ngâm một lúc rồi mới nói :
- Trị được hay không thì phải qua sau khi phóng châm rồi mới quả quyết...
Lý Duy Năng chưa kịp nói thì Trầm Di Nương đã xen vào :
- Nhưng tiên sinh có chắc trị được không đã chứ ?
Cổ Thiên Khải cười dễ dãi :
- Đối với một chứng bệnh lạ như thế này, trước khi bắt tay vào chữa thử lần đầu, không có một vị thầy thuốc có lương tâm nào dám có lời tiên đoán, nhưng theo lão phu thì vẫn có thể dứt khoát được với phu nhân sau khi phóng kim châm.
Lý Duy Năng nói nhanh :
- Vâng, xin Cổ tiên sinh cứ phóng châm thử khí độc trước rồi hãy tính chuyện chữa trị về thuốc sau.
Cổ Thiên Khải mở tráp ra lấy hộp kim sắc vàng óng ánh và nhìn ra cửa khẽ nói :
- Phóng châm điều tối kỵ là gió, vậy xin đại công tử hãy đóng cửa lại.
Lý Duy Năng thân tự ra khép cửa.
Cổ Thiên Khải lại nhìn Trầm Di Nương nói :
- Điều kiện thứ hai là có đàn bà, điều này xin phu nhân vì cơn bệnh của lão Trang chủ mà lượng thứ cho lời đường đột.
Trầm Di Nương đổi sắc :
- Lão nhân gia chúng tôi bình thời vẫn phải có người người săn sóc nâng đỡ cho nên tiện thiếp không dám dời khỏi nơi đây.
Giọng nói tuy nhỏ nhưng cách điệu thật dịu dàng và khi thái luôn luôn làm cho người đối diện phải lung lay.
Cổ Thiên Khả mỉm cười :
- Giá như không phải là điều tối kỵ thì lão phu không dám phiền đến phu nhân, nhưng đây là chuyện quan hệ cho y trị nên lão phu xin phu nhân chịu phiền bước ra ngoài.
Lý Duy Năng nói liền theo :
- Cổ tiên sinh đã nói thế xin Di Nương hãy lui ra vả lại nơi đây còn có hài tử và Dương phó tổng quản thì nếu cần nâng đỡ gia gia cũng không có chi trở ngại.
Trầm Di Nương nhìn về phía Lý Quang Trí và khẽ gật đầu :

- Cũng được, nhưng chẳng hay thời gian phóng châm có lâu không nhỉ ?
Vừa thận trọng lau từng mũi kim vàng, Cổ Thiên Khả trả lời :
- Có lẽ khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ chứ cũng không lâu lắm.
Như có vẻ không được yên lòng nhưng cuối cùng Trầm Di Nương cũng vẫn phải lui ra.

Hồi 32
Đổi Mặt Tráo Người

Chờ cho Trầm Di Nương hé cửa bước ra, Dương Sĩ Kiệt vội bước ra với cửa chốt lại.
Lý Quang Trí vụt hỏi :
- Cổ tiên sinh phóng châm bằng cách nào ?
Cổ Thiên Khải mỉm cười :
- Lão Trang chủ yên lòng, lối phóng châm của lão phu không khi nào làm động mạnh đến bệnh nhân.
Lý Duy Năng bước đến kéo mền lên ngang bụng Lý Quang Trí và nói :
- Xin gia gia nằm nghỉ để cho Cổ tiên sinh phóng châm...
Miệng thì nói nhưng tay hắn hành động thật nhanh, hắn nói chưa hết câu thì trọng huyệt của Lý Quang Trí đã bị điểm hôn mê...
Cổ Thiên Khải bây giờ cũng không còn vẻ lờ đờ của một vị thầy thuốc già nữa, lão buông nắm kim xuống và mở tráp ra lấy một hoàn thuốc dùng nước thấm vào mặt Lý Quang Trí...
Lý Duy Năng thấp giọng :
- Phải đến bao lâu mới có hiệu quả ?
Cổ Thiên Khải đáp nhỏ hơn :
- Cũng phải tàn điếu thuốc.
Và ông ta bỗng vụt hỏi lớn :
- Lý lão trang chủ cảm thấy thế nào ?
Lý Duy Năng sửng sốt...
Cứ theo kế hoạch đã bàn thì hắn điểm huyệt vào huyệt mê của Lý Quang Trí rồi, tại sao vị Cổ tiên sinh này lại hỏi như thế ?
Nhưng ngay khi ấy thì Cổ Thiên Khả đã đưa tay bóp miệng mình và nói :
- Không, không nghe chi cả. Cổ tiên sinh đã phóng châm rồi đấy chứ ?
Đúng là giọng nói của Lý Quang Trí không sai một chút nào Và bây giờ thì Lý Duy Năng mới hiểu ra.

Chính Cổ Thiên Khải phải làm như thế để đánh lạc hướng bên ngoài, vì chắc chắn phải có người rình rập.
Nhưng điều hắn ngạc nhiên hơn hết là vị thầy thuốc này nhái giọng một cách quá nhanh, mới nói chuyện mấy câu mà ông ta nhái giọng được liền, nhái không sai chút nào cả.
Nếu hắn đứng bên ngoài thì nhất định cũng cho rằng đó là giọng nói của cha mình.
Và bây giờ thì quả thật hắn không còn thắc mắc gì về chuyện tráo người nữa.Mới có mấy giây, mới đối đáp mấy câu mà Cổ tiên sinh đã nhái đúng như thế huống chi nếu đối phương có thời gian luyện tập thì không ai có thể phát giác được.
Cổ Thiên Khả lấy lại giọng nói của chính mình và cười ha hả :
- Trước ngực lão Trang chủ gồm mười một yếu huyệt đều đã được phóng châm , thế nhưng lão Trang chủ vẫn không nghe biết gì. Lão phu nói lúc nãy có ngoa đâu,nhất định là cách phóng châm của lão phu không hề đau đớn gì cả.
Cổ Thiên Khải nói rất chậm nhưng bàn tay lại thật nhanh, vừa nạo vừa chà xá vào mặt Lý Quang Trí và khi hết câu nói thì chuyện mới phát sinh Da mặt của người bệnh vàng vàng men mét nhưng bây giờ bị chà xát đã lộ ra những đường trắng hồng như nước da của người khoẻ mạnh.
Cổ Thiên Khải liếc Nghiêm Tú Hiệp và khẽ mỉm cười :
- Sao ta không nói sai đấy nghe.
Nghiêm Tú Hiệp lộ vẻ mừng và thầm nghĩ :
“ Vị Quản chủ này quả thật là một con người bản lĩnh”.
Thì ra vị Cổ Thiên Khải này không phải là danh y nào cả mà chính là Quản Thiên Phát cải trang.
Nhìn thấy da mặt bị lau có vằn có vện của cái người mà bấy lâu mình cứ gọi là cha, Lý Duy Năng nổi nóng, hắn nghiến răng nói thầm “Bọn này không giết chúng thì chúng cứ xem như thiên ha ïkhông người” Cổ Thiên Khải lau thêm một lần thuốc nữa, vẻ mặt thật của con người Lý Quang Trí dần dần hiện rõ ra.
Vẻ mặt bệnh hoạn của Lý Trang chủ giờ đây biến mất, còn lại mặt của một gã trung niên hán da mặt hồng hào.
Nhưng bàn tay của Cổ Thiên Khải vẫn không dừng, chỉ trong nháy mắt hắn đã dị dung vào đó bằng một bộ mặt khác nữa, không phải bộ mặt của Lý Quang Trí mà là bộ mặt của Dương Sĩ Kiệt.
Không đợi Cổ Thiên Khả nói, Lý Duy Năng và Nghiêm Tú Hiệp lập tức cởi ngay quần áo của Lý Quang Trí giả.
Trong khi đó thì Cổ Thiên Khải đã quay lại dị dung cho Dương Sĩ Kiệt thành ra Lý Quang Trí với vẻ mặt bệnh hoạn đúng y như người nằm trên

giường lúc nãy.
Dương Sĩ Kiệt leo lên giường và lập tức con người giả mạo bây giờ thành Dương Sĩ Kiệt được lôi xuống đất.
Thay người tráo vật vốn là chuyện sở trường của bọn Ngũ Phượng Môn nhưng bây giờ chúng đã bị đứt tay bởi con dao hai lưỡi.
Lý Quang Trí giả bây giờ là Dương Sĩ Kiệt, còn người của Ngũ Phượng Môn thì trở thành Dương Sĩ Kiệt ngồi dựa ngửa bên tường.
Nghiêm Tú Hiệp sau khi kéo Dương Sĩ Kiệt giả cho nằm dưới đất rồi thình lình rút ba ngọn phi tiêu vung tay phóng vào tường, sát bên chỗ nằm của Lý Quang Trí và cả ba người cùng hô lên một lượt :
- Phản tặc ,thật dám to gan...
Vừa hô, Lý Duy Năng vừa ôm lấy Dương Sĩ Kiệt giả tung của sổ phóng ra, tiếp liền theo là trên nóc nhà có tiếng binh khí vang lên.
Nhiều tiếng ngã từ trên nóc nhà dường như cuộc chiến đã có người rơi xuống.
Nhiều tiếng người từ bốn phía vang lên :
- Phó Tổng quản đã bị thương...
Lý Duy Năng đã phóng trở vào chống kiếm bên giường của cha sắc mặt hầm hầm...
Trầm Di Nương gõ cửa kêu lớn :
- Đại công tử, chuyện gì đã phát sinh ?
Lý Duy Năng đáp :
- Không có sao đâu Di Nương, vừa rồi có người ngoài cửa hành thích gia gia nhưng không sao cả. Dương phó tổng quản đã theo truy kích...
Một tay cầm kiếm một tay mở nhanh chốt cửa.
Trầm Di Nương vịn vai a hoàng hớt hải bước vào :
- Lão gia có sao không ?
Lý Duy Năng nói :
- Rất may là vừa hoàn tất việc phóng châm và vừa ngủ yên thì chuyện xảy ra.
Cổ Thiên Khải vừa lau kim vừa nói :
- Phóng kim trục độc mà lão trang chủ ngủ ngon như thế là triệu chứng tốt, xin cứ để ngủ yên đừng kinh động.
Bước lại gần thấy hơi thở của Lý Quang Trí điều hòa đúng thư thái của người đang ngủ ngon giấc. Trầm Di Nương thở phào nhẹ nhõm.
Lý Duy Năng tra kiếm vào vỏ dùng vải quấn ba mũi phi tiêu mà "kẻ địch" vừa ám toán, hắn nhìn vào mũi phi đao óng ánh chất độc giả bộ căm hờn :
- Hừ, thật là tàn nhẫn, chúng phóng phi tiêu mà tẩm độc như thế này thì quả là quyết hại gia gia...
Ngay lúc đó thì một tên tỳ nữ hớt hải bước vào cúi đầu thưa với Lý Duy

Năng :
- Bẩm đại công tử, Phó tổng quản bị thương nặng lắm, hiện hôn mê bất tỉnh.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Ta mới vừa nghe rồi, ta sẽ ra ngay.
Tên tỳ nữ cúi đầu bước trở ra ngoài Lúc đó Cổ Thiên Khải đã thu xong vật dụng, Lý Duy Năng bước tới vòng tay :
- Xin phiền Cổ tiên sinh đến xem dùm thương thế của Dương phó tổng quản.
Cổ Thiên Khải vòng tay nói với Trầm Di Nương :
- Lý Trang chủ có thể sẽ ngủ đến một hai tiếng đồng hồ và khi thức dậy bụng sẽ đói cồn cào vậy phu nhân cứ cho ăn uống tự nhiên không sao cả.
Trầm Di Nương vòng tay đáp lễ :
- Đa tạ tiên sinh.
Lý Duy Năng nói :
- Trong lúc gian nhân hành thích thì gia gia đã ngủ say, xin Di Nương đừng nói lại, kẻ địch dám đến đây ban ngày hành thích là đã xem Lý gia trang nầy không còn ai nữa nhưng xin Di Nương cứ yên lòng sau khi đỏ đèn tôi sẽ cho tứ hổ tướng đến phía sau canh phòng nghiêm ngặt.
Và quay sang Cổ Thiên Khải hắn nói luôn :
- Xin phiền Cổ tiên sinh xem dùm Dương phó tổng quản.
- - [- - Vì giữa ban ngày mà "kẻ địch" lộng hành nên Khang Văn Huy đã phái hơn hai mươi bọn dũng sĩ nai nịt hẳn hòi canh phòng nội sảnh.
Lý Duy Năng đưa Cổ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp đến thư phòng thì nơi đây đã bố trí hẳn hòi, sự canh phòng đã được Khang Văn Huy bố trí cẩn mật.
Nghiêm Tú Hiệp khẽ gật đầu :
- Bắc Lý gia liệt vào Tứ Đại Thế Gia của võ lâm quả thật không phải ngoa...
Lý Duy Năng vừa bước vào thư phòng thì Tổng quản Khang Văn Huy đã bước ra nghinh tiếp đón ngay :
- Phó tổng quản bị thương khá nặng, từ nãy giờ hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ đã cho khiêng dời đến thư phòng để chờ lịnh đại công tử.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Hay lắm.
Khang Văn Huy vẫy tay, tên thư đồng Thanh Hồng lập tức gài chặt cửa.
Lý Duy Năng vòng tay vái Cổ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp :
- Tệ trang lâm nguy vì kẻ địch, nếu không có nhị vị chắc đã không còn, xin nhị vị nhận một lạy...
Nghiêm Tú Hiệp và Cổ Thiên Khải lật đật bước tới nắm tay Lý Duy Năng :
- Xin Đại công đừng làm như thế, đây tuy là nội tình của Bắc Lý nhưng sự thật thì vẫn là công chuyện chung của toàn thể võ lâm, công tử không nên thái quá.
Cổ Thiên Khải nói :

- Chuyện phải tiến hành cho thật gấp, xin đại công tử hãy bỏ quả những chuyện khách sáo.
Nghiêm Tú Hiệp gật đầu :
- Cổ tiên sinh nói phải đấy, xin đại công tử cho tiến hành ngay.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Khang Tổng quản đã chuẩn bị chu đáo rồi chứ ?
Khang Văn Huy nói :
- Thuộc hạ đã xắp xếp đâu đó xong xuôi...
Lý Duy Năng vòng tay nói với Cổ Thiên Khải :
- Xin phiền Cổ tiên sinh giúp cho.
Cổ Thiên Khải gật đầu :
- Vâng xin đại công tử bắt đầu.
Ba người đi thẳng vào trong.
Đấy không phải là thư phòng mà là một gian mật thất , bình thời Lý Quang Trí dùng để tĩnh toa. vận công đồng thời thì khi xảy ra chuyện gì thì nơi đây cũng là nơi mà ông ta bàn luận kế sách với những người thân tín.
Lúc bấy giờ bên trong đã lên đèn , chính giữa có một chiếc ghế bên cạnh có một ngọn đèn thật tỏ và một chiếc gương khá lớn.
"Dương Sĩ Kiệt" giả đang bị trói ghịt khuỷu tay trên chiếc ghế ấy.
Và hắn vẫn còn nhắm mắt hôn mê. Hai bên có hai tên đại hán cầm cương đao sáng chói canh phòng.
Vừa đến nơi thì Cổ Thiên Khải đã lấy đồ nghề ra lau sạch sẽ cho gương mặt tên bị trói. Hắn trở lại bộ mặt thật của một trung niên đại hán có làn da trắng trẻo.
Tất cả ngồi vào chung quang, Lý Duy Năng ra lệnh :
- Khang Tổng quản hãy giải huyệt cho hắn.
Khang Văn Huy đứng lên giải huyệt và lui lại đứng phía sau lưng hắn.
Tên đại hán được giải khai huyệt đạo, hắn mở choàng mắt ra và nhìn thẳng vào Lý Duy Năng gắt giọng :
- Năng nhi, tại sao con lại có thái độ với cha như thế ?
Tự nhiên là hắn không ngờ gương mặt của mình đã bị hiện nguyên hình.
Lý Duy Năng lạnh lùng không thèm nói lời nào.
Khang Văn Huy gằn giọng :
- Thất phu hãy câm miệng lại.
Tên đại hán quay lại nhìn Khang Văn Huy giận dữ :
- Khang Văn Huy, từ bấy lâu nay lão phu đãi ngươi không bạc thế sao bọn ngươi lại âm mưu tạo phản ?
Khang Văn Huy gằn giọng :
- Công chuyện của bằng hữu đã lộ ra rồi, hãy cứ thật khai ra là tốt hơn cả.
Tên đại hán rít giọng :

- Ta là Lý Quang Trí...
Lý Duy Năng đứng phắt lên, thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Mũi kiếm rung ring chỉ ngay giữa mặt tên đại hán :
- Khốn nạn, ngươi mà nói thêm một tiếng nữa là ta sẽ chém bay đầu.....
Khang Văn Huy lật đật ngăn lại :
- Xin đại công tử bớt giận, tên khốn khiếp này đã vào tay ta nhất định là hắn phải cung chiếu. Xin công tử cứ để cho thuộc hạ nói chuyện với hắn.
Lý Duy Năng tra kiếm vào vỏ từ từ ngồi xuống mặt hầm hầm :
- Nếu nó còn ăn nói hàm hồ thì hãy lăng trì nó cho ta.
Khang Văn Huy bước lại xoay tấm gương rọi thẳng vào mặt tên đại hán và nói:
- Xin bằng hữu hãy nhìn vào tôn dung để rồi nên có một thái độ phải chăng vì một khi đã hiện rõ nguyên hình rồi thì mình phải giữ đúng vai trò.
Tên đại hán khẽ nhìn vào tấm gương và hắn gần như run bắn người lên nhưng chỉ qua một lúc, hắn quay lại trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Cổ Thiên Khải :
- Tên họ Cổ, có phải là do thủ đoạn của nhà ngươi không ?
Cổ Thiên Khả cười hề hề :
- Vâng, lão phu vâng lệnh Nghiêm Đại Hiệp đặc biệt tới đây chỉ đơn thuần về một chuyện ấy thôi.
Tên đại hán nghiến răng :
- Tốt lắm, nhưng rồi các ngươi định làm gì ta chứ ?
Khang Văn Huy nói :
- Cái đó còn tùy thuộc vào thái độ của các hạ có thành khẩn hay không đã.
Tên đại hán quay qua nói với Lý Duy Năng :
- Lý Duy Năng, ngươi đừng quên rằng cha của ngươi hãy còn trong bàn tay của bọn ta đấy nhé.
Lý Duy Năng giận lắm nhưng cố dằn không nói một lời nào...
Khang Văn Huy mỉm cười :
- Chuyện đó không nhọc đến bằng hữu phải lo nghĩ tới, một khi đã hành động thì chúng tôi đã có kế hoạch sẵn sàng và bây giờ chuyện bằng hữu nên lo chính là chuyện của bằng hữu đây.
Tên đại hán cười gằn :
- Các người mong từ lỗ miệng của ta thốt ra những lời các người muốn biết, đó thật là một chuyện trong mộng...
Khang Văn Huy vẫn cười :
- Cho dù da thịt của bằng hữu có là sắt thép thì chúng tôi ở đây vẫn có thừa lửa để nung chảy ra như nước.
Tên đại hán nhướng mày :
- Các người muốn dùng đến cực hình đấy à ?

Khang Văn Huy cười nói :
- Thiên Thu Trang từ xưa đến nay vẫn được tiếng nhân nghĩa, đồng thời cũng nổi danh là lò nấu thép đối với địch nhân, bằng hữu muốn nói chuyện đàng hoàng thì chúng tôi không bao giờ thất lễ, nhưng nếu bằng hữu muốn thử thì ở đây chúng tôi rất sẵn sàng.
Tên đại hán mỉm cười như để hắn đắn đo và hắn vùng cắn răng thật mạnh.
Cổ Thiên Khải bật cười :
- Thiên cổ gian nan duy nhất tử , cái chết tuy nghe thì rất dễ nhưng thật sự muốn chết cũng đâu phải là chuyện mà mình muốn bao giờ cũng được ?
Vừa nói ông ta vừa xoè tay để cho tên đại hán nhìn thấy một viên thuốc nhỏ màu đen.
Tên đại hán mở mắt tròn xoe nhìn chầm chậm vào mặt của Cổ Thiên Khải.
Cổ Thiên Khải mỉm cười :
- Cứu sống một mạng người còn hơn dựng bảy cấp Phù Đồ , lão phu rất biết thủ đoạn của Ngũ Phượng Môn đối với thuộc hạ, bất cứ người gian tế nào của chúng đều có cũng có một hoàn thuốc nhét vào trong một chiếc răng. Nó là vật để bảo toàn cơ sơ một khi bị bắt, cho nên chỉ bằng một cái nhấc tay mà có thể mà có thể hơn dựng bảy cái tháp phật thì tại sao lão phu lại chẳng làm chứ ?
Tên đại hán hét lớn :
- Lão thất phu, thủ đoạn của ngươi quả thật là tàn nhẫn.....
Cổ Thiên Khải cố tạo một bộ mặt ngạc nhiên :
- Uûa sao bằng hữu lại dùng lộn đối tượng như thế ? Vì bảo toàn kế ác của mình Ngũ Phượng Môn đã không ngại ngùng ban cái chết thảm khốc cho những người thuộc hạ thân tín bằng những viên thuốc độc cực mạnh, còn lão phu làm việc không công là tìm cách thu những viên thuốc giết người ấy, thế sao bằng hữu lại không gọi họ là tàn nhẫn mà lại nhè lão phu.
Tên hán tử nghiến răng cúi mặt nín thinh...
Khang Văn Huy cười :
- Bây giờ thì những trò ảo thuật đều đã hết rồi, vậy chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau được chứ ?
Tên đại hán im lặng một lúc khá lâu rồi ngẩng mặt lên :
- Được rồi, các ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.
Khang Văn Huy mỉm cười :
- Các hạ là thủ hạ của Thanh Kỳ Lệnh Chủ vậy thì câu chuyện trước tiên nên nói về lực lượng của họ.
Tên đại hán nói :
- Mỗi một lệnh kỳ gồm có bốn người Hộ kỳ Hộ pháp và bốn võ sĩ , mỗi đội gồm hai mươi bốn tên , dưới sự điều khiển của một người Đội trưởng.
Khang Văn Huy hỏi :

- Các hạ đảm nhiệm chức vụ gì trong Thanh Kỳ Lệnh ?
Tên hán tử nói :
- Hộ Kỳ Hộ Pháp.
Khang Văn Huy cười :
- Như vậy chức vụ của bằng hữu cũng khá cao đấy chứ. Nhưng không biết danh hiệu là chi nhỉ ?
Tên đại hán đáp cộc lốc :
- Trương Gia Xương.
- Trương bằng hữu, trong tệ trang của chúng tôi còn có bao nhiêu người tàng ẩn của Ngũ Phượng Môn nữa ?
Trương Gia Xương lắc đầu :
- Tại hạ mới đến đây khoảng ba tháng trước và chỉ biết làm nhiệm vụ giả người nằm trên giường bệnh chứ không được quyền biết sang chuyện khác.
Khang Văn Huy nói :
- Các hạ đã giả mạo làm Trang chủ của chúng tôi thì tự nhiên phải là người phụ trách công việc trong tệ trang chứ còn ai nữa ?
Trương Gia Xương nói :
- Kỷ luật của bản môn, những ai đảm nhiệm một công việc gì thì chỉ biết nội công việc đó, nếu tò mò sang công việc của người khác coi như bị ghép vào tội phản và tội đó được coi là nặng nhất vì thế nên bất cứ ai cũng không dám tò mò.
Khang Văn Huy gật gật đầu :
- Như vậy người chủ sử, người chỉ huy công việc của Ngũ Phượng Môn tại gia trang này là ai ?
Trương Gia Xương nói :
- Cái đó... cái đó thì tôi không làm sao biết được...
Khang Văn Huy cau mặt :
- Các hạ không chịu nói điều đó à ?
Trương Gia Xương nói :
- Ta chỉ biết những gì thuộc phạm vi ta biết được, còn những gì nằm ngoài nhiệm vụ thì chẳng những ta mà không ai biết cả.
Khang Văn Huy hỏi :
- Thế thì ai liên lạc với bằng hữu ?
Trương Gia Xương ngập ngừng nhưng cuối cùng hắn nói bằng giọng cả quyết :
- Không có ai cả.
Khang Văn Huy cười xoà :
- Không ai liên lạc thì làm sao mà thi hành nhiệm vụ ? Như vậy là bằng hữu không muốn nói chứ không phải là không biết.
Trương Gia Xương nói :

- Những gì biết thì ta đã nói hết rồi, còn lại dù muốn nói cũng không biết sao mà nói.
Khang Văn Huy gật đầu :
- Được rồi, vậy thì bằng hữu hãy cho biết Tổng đàn của Ngũ Phượng Môn ở tại đâu ?
Trương Gia Xương nói :
- Ta đảm nhiệm một chức vụ rất thấp trong một Lệnh Kỳ, căn cứ của Tổng đàn là chuyện cơ mật trọng đại, trừ Lệnh Chủ ra người trong một Lệnh Kỳ không ai được biết.
Khang Văn Huy hỏi :
- Thế còn Tổng phân đàn Giang Nam đóng ở đâu ?
Trương Gia Xương nói :
- Phân đàn chủ Giang Nam đi đó đi đây không nhất định vì thế không có căn cứ chính thức của Tổng phân đàn, cứ phân đàn chủ đi đến đâu thì coi như Tổng phân đàn ở đó.
Khang Văn Huy nhướng mắy :
- Cứ như thế thì bằng hữu coi như không biết gì nữa cả ?
Trương Gia Xương gật đầu :
- Đúng như thế.
Lý Duy Năng cau mặt :
- Hắn đã không chịu nói thì khỏi cần phải hỏi nữa...
Bốn tiếng "khỏi cần phải hỏi" của Lý Duy Năng có nghĩa là cứ dùng đến cực hình, nhưng ngay khi ấy thì Cổ Thiên Khải đã đưa tay ra hiệu :
- Như thế kể ra cũng được rồi, xin đại công tử cứ để yên cho hắn, chúng ta cứ dùng cơm rồi sẽ hay sau.
Lý Duy Năng hiểu ý ra lệnh cho Khang Văn Huy cho người canh giữ rồi cùng mời Cổ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp đến phòng ăn.
Bữa cơm dọn ra tuy có đủ thức nhắm hẳn hòi nhưng cả chủ lẫn khách không một ai uống rượu, họ cắm cúi ăn và chỉ nói chuyện rì rào nho nhỏ và sau bữa ăn Nghiêm Tú Hiệp, Cổ Thiên Khả được mời vào phòng riêng nghỉ ngơi, riêng Lý Duy Năng thay đồ đi thẳng lên lầu.
Hai tên tỳ nữ Xuân Lan, Xuân Mai vừa thấy đã vội cúi đầu chào :
- Đại công tử đã đến chúng tôi xin vào bẩm báo.
Lý Duy Năng khoát tay :
- Khỏi cứ để mặc ta.
Khác hơn thường lệ hắn không chờ bẩm báo giữ lễ mà cứ thế đi sồng sộc đi thẳng vào phòng. Nhưng hai tên tỳ nữ vẫn cứ theo sau và giọng nói chúng nói lớn :
- Vâng, xin đại công tử cứ xô cửa, cửa không có gài chốt.
Tự nhiên, Lý Duy Năng thừa hiểu đó là một lối thông báo, hắn làm thinh xô

cửa bước vào.
Trong phòng rất yên tịnh, Lý Quang Trí đang nằm nhắm mắt dưỡng thần, còn Trầm Di Nương đang quay mặt vào trong bàn trang điểm kẻ lại vành mũi, hình như bà ta cũng vừa mới ăn cơm xong.
Nghe tiếng hai con tỳ nữ bên ngoài, Trầm Di Nương nhìn vao trong kiếng thấy Lý Duy Năng bèn vội đứng dậy mỉm cười :
- Đại công tử dùng cơm chưa ?
Lý Duy Năng đáp :
- Vâng, vừa mới ăn xong.
Lý Quang Trí cựa mình mở mắt.
Lý Duy Năng bước lại hỏi nhỏ :
- Gia gia nghe có khoẻ hơn không ?
Lý Quang Trí gật gật đầu :
- À ... à...
Trầm Di Nương cười nói :
- Lão gia đã khoẻ, vừa rồi đã có dùng lưng lưng một bát cơm.
Lý Quang Trí lừ mắt ra hiệu và vỗ nhẹ lên mép giường :
- Năng nhi, hãy ngồi tạm ở đây.
Tự nhiên Lý Duy Năng biết ngay ngồi như thế là để án mắt Trầm Di Nương, nên hắn ngồi xuống ngay và hỏi :
- Gia gia nghe trong người như thế nào sau khi Cổ tiên sinh phóng châm ?
Lý Quang Trí đáp :
- Cổ tiên sinh quả là bậc thần y, sau khi phóng châm bây giờ trong mình gia gia nghe khoẻ hẳn, đúng là thần y.
Lý Quang Trí lập đi lập lại hai tiếng " thần y" nhiều ý nghĩa.
Và ông ta vùng đưa tay bụm miệng ho mấy tiếng rồi quay lại bảo Trầm Di Nương :
- Duyên Ỷ, hãy rót cho ta chén nước.
Trầm Di Nương ứng tiếng và quay vào phòng kế bên lấy bình trà...
Dáng đi của Trầm Di Nương thật yểu điệu nhưng cũng rất nhanh nhẹn, nhưng dù nhanh nhẹn đến đâu, thì khi quay ra hai "cha con" Lý Duy Năng cũng đã trao đổi xong những câu cần thiết ,tự nhiên họ nói chuyện với nhau bằng phương pháp "truyền âm nhập mật".
Nhất định là Trầm Di Nương không hề hay biết và cũng không hề chú ý , bà ta bưng chén nước bước lại dịu giọng :
- Lão gia nhấp chút nước cho đỡ khô cổ.....
Lý Duy Năng đứng lên :
- Trầm Di Nương.
Mặt hắn đầm đầm và giọng nói khô khốc của hắn làm cho Trầm Di Nương hơi giật mình :

- Đại công tử có chuyện chi ?
Chớp tia mắt như điện lạnh, Lý Duy Năng nói thật chậm :
- Vừa rồi ở đây có bắt được một tên gian tế.
Trầm Di Nương cố trấn tĩnh mỉm cười :
- May quá, có phải tên thích khách ấy không ?
Giọng nói hết sức tự nhiên và thái độ Trầm Di Nương như không quan tâm mấy đến chuyện ấy.
Lý Quang Trí gật đầu :
- Năng nhi hãy nói tiếp thử nghe.
Lý Duy Năng nói :
- Bắt được một tên không phải là thích khách mà là gian tế trong gia trang chúng ta.
Trầm Di Nương vẫn mỉm cười :
- Trong gia trang chúng ta mà có gian tế à ? Bọn chúng là ai thế ? Có phải là Ngũ Phượng Môn không ?
Lý Duy Năng nói :
- Tên gian tế ấy không chịu nổi cực hình của Khang Tổng quản nên đã cung chiêu.
Trầm Di Nương lừ mắt về phía Lý Quang Trí và hỏi :
- Hắn đã cung chiêu những gì ?
Lý Duy Năng nói :
- Hắn đã thừa nhận là người của Thanh Kỳ Lệnh, hắn cho biết vốn là người có chức vụ kháù cao trong Thanh Kỳ Lệnh và hắn cho biết luôn cả người chỉ huy ổ gian tế trong nhà này.
Trầm Di Nương vẫn thản nhiên :
- Hắn chỉ ai thế ?
Lý Duy Năng nói :
- Hắn cung chiêu nhưng tôi không tin lắm, muốn hỏi lại Trầm Di Nương cho kỹ.
Trầm Di Nương bây giờ mới có phần đổi sắc, bà ta liếc nhanh về phía Lý Quang Trí và đưa tay khẽ vuốt làn tóc mai :
- Hỏi tôi à ?
Liếc Lý Quang Trí một lần nữa và Trần Di Nương tiếp:
- Đại Công Tử muốn hỏi chi ?
Tay của Trần Di Nương lại đưa lên vuốt vuốt làn tóc mai, hành động này liên tiếp hai lần, không nói cũng đủ biết đó là ám hiệu

Hồi 33
Sáu Năm Mai Phục

Lý Duy Năng nhìn thẳng vào mặt Trầm Di Nương, hắn đã cố kéo dài cái nhìn nghiêm khắc ấy và một lúc sau mới nói :
- Hắn bảo là ...
Hắn vừa mới nói tới đó thì nhanh như chớp, Lý Quang Trí vung tay điểm ngay vào huyệt đạo.....
Lý Duy Năng tái mặt từ từ khụy xuống.....
Lý Quang Trí hắt mền đứng dậy :
- Chúng ta phải làm sao ?
Trầm Di Nương nhìn Lý Duy Năng cười sằng sặc :
- Đại công tử không ngờ à ?
Bà xỉa ngón tay vào trán Lý Duy Năng và cười cười nói tiếp :
- Tại vì công tử là chú bé mới học đòi dợm bước giang hồ nên hãy còn ngu lắm.
Từ trước đến nay, đã sáu năm qua, về làm vợ của Lý Quang Trí, Trầm Duyên Ỷ đã giấu mình thật khéo không ai có thể nhìn vào dáng cách yểu điệu như thế mà có thể biết cô ta là người am hiểu võ công, chính Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí là con người từng trải giang hồ cũng không sao mà phát giác được.....
Không ai có thể ngờ được rằng Trầm Duyên Ỷ là người của Ngũ Phượng Môn đưa vào làm gian tế chịu đựng suốt cả mấy năm trời mới bắt đầu sử sự .. Lý Duy Năng bị khống chế huyệt đạo tuy không cử động được nhưng đôi mắt của hắn vẫn trừng trừng như muốn nuốt sống đối phương.
Trầm Duyên Ỷ quay sang bảo Lý Quang Trí giả :
- Ngươi hãy mang tên Lý Duy Năng và ta sẽ bảo hai đứa nó vào trợ giúp.
Lý Quang Trí giả nói :
- Trong gia trang chắc chắn là có bố trí đề phòng, làm sao có thể mang Lý Duy Năng đi được ?
Trầm Duyên Ỷ nói :
- Hắn là người mà Tổng phân đàn rất cần dùng, bất cứ giá nào cũng phải mang đi.
Lý Quang Trí giả vòng tay :
- Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Trầm Duyên Ỷ vỗ tay hai cái, hai tên tỳ nữ Xuân Lan, Xuân Mai từ ngoài cửa ứng tiếng chạy vào :
- Phu nhân có chi dạy bảo ?

Nhưng thoáng thấy tình hình,hai tên tỳ nữ vội đổi cách xưng hô :
- Thuộc hạ xin tham kiến Thị giả.
Trầm Duyên Ỷ dặn dò :
- Phải lập tức lìa khỏi nơi này, các ngươi phải theo ta.
Lý Duy Năng vụt cười ha hả :
- Đi đâu mà vội thế ?
Vừa nói vừa tung mình dậy vung tay điểm tới.....
Biến động thình lình làm cho Trầm Duyên Ỷ mất cả bình tĩnh cố hữu, nàng nhảy tránh ra sau và thét lớn :
- Hãy vây hắn lại cho ta.
Lý Duy Năng nhanh như chớp vụt quạt ra và cười nhạt :
- Yêu phụ, ngày cùng của ngươi đã đến rồi.....
Trầm Duyên Ỷ không nói một lời nào, nàng rút phăng thanh nhuyễn kiếm trong mình ra vung lên vùn vụt.
Hai người thi triển khinh thân giao chiến ác liệt, trận chiến chỉ trong nháy mắt đã thấy toàn những tuyệt chiêu.....
Hai tên tỳ nữ đã rút nhanh hai thanh kiếm, nhưng ngay khi đó thì Lý Quang Trí đã nhẩy tới sát bên Xuân Mai thấp giọng :
- Hãy giữ chặt cửa, trao thanh kiếm cho ta.
Xuân Mai trao kiếm và lui lại, nhưng nàng vừa mới quay mình thì thấy thân thể tê rần ngã chúi xuống đất...
Xuân Lan chưa kịp ứng phó thì bàn tay của Lý Quang Trí giả đã chĩa đúng vào đại huyệt, cô ả chỉ kịp kêu lên được một tiếng rồi cũng ngã luôn.
Trầm Duyên Ỷ hớt hải la lên :
- Trương Gia Xương.....
Lý Quang Trí giả cười ha hả :
- Không phải, Dương Sĩ Kiệt đấy chứ !
Trầm Duyên Ỷ mất thần vừa đánh vừa lui ra cửa.
Nhưng Dương Sĩ Kiệt trong lớp Lý Quang Trí giả lại nhanh hơn, hắn đã hoành ngang lưỡi kiếm chặn ngay giữa cửa cười ha hả :
- Ta khuyên nàng hãy mau bỏ thanh kiếm đầu hàng thì may ra còn giữ được sinh mạng lâu dài.....
Trầm Duyên Ỷ không nói thêm nửa tiếng, thanh kiếm trên tay nàng quả nhiên lợi hại, xứng đáng là một Thị giả của Ngũ Phượng Môn.
Nhưng trong tình thế gãy mất cả hai tay chân bộ hạ nên không thể nào tung hoành được, hơn nữa khi thấy Lý Duy Năng càng đánh càng bén rát, nàng vội nhảy lên và bàn tay trái tung ra một lượt bảy ngọn liễu điệp phi đao...
Aùnh sáng của ám khí rợp trời...
Lý Duy Năng cười nhạt :
- Những trò múa rối ấy thì thấm vào đâu...

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngũi, cánh quạt từ trong tay hắn khoa lên, bảy ngọn liễu điệp phi đao rơi xuống như lá rụng...
Và trong phút mất thần, thanh nhuyễn kiếm của nàng chưa kịp vung lên thì sống quạt của Lý Duy Năng đã tới...
Soảng...
Thanh kiếm quặt ngang và rơi xuống đất, cổ tay Trầm Duyên Ỷ tê rần...
Lý Duy Năng thu quạt lại cười :
- Trầm Duyên Ỷ , ngươi còn gì nói nữa không ?
Dương Sĩ Kiệt xốc ngang lưỡi kiếm chận sát ngoài cửa, giọng hắn hầm hầm :
- Trầm Duyên Ỷ, cho dù ngươi có tài ba cách mấy, cho dù nàng có thoát được xuống thanh lâu này thì dưới kia Ngũ Hổ Tướng và Khang Tổng quản cũng đang chờ sẵn.Tốt hơn hết là biết điều cúi nhận may ra thiên hạ còn rủ chút lòng thương.
Trầm Duyên Ỷ quắc mắt :
- Lý Duy Năng, ngươi nên nhớ rằng cha của ngươi còn nằm trong bàn tay sinh sát của Ngũ Phượng Môn đấy nhé.
Lý Duy Năng cười nhạt :
- Ngươi khỏi phải lo về chuyện đó, hãy lo về bản thân của mình là hơn.
Trầm Duyên Ỷ vụt cười khanh khách :
- Tự nhiên ta phải lo về ta chứ nhưng có điều cha con của ngươi ngu quá, nếu thông minh thì đâu có đến ngày hôm nay...
Đôi mắt của Trầm Duyên Ỷ chợt long lên một cách dễ sợ , đôi mắt dị thường ấy làm cho Dương Sĩ Kiệt thoảng thốt la lên :
- Đại công tử.....
Nhưng Trầm Duyên Ỷ vụt nhếch môi cười, từ trong khoé miệng nàng một dòng máu đen bầm ứa ra và da mặt nàng từ từ tái lại.....
Lý Duy Năng trố mắt nhích lên thì người đàn bà họ Trầm cũng đã từ từ ngã xuống...
Dương Sĩ Kiệt trừng mắt :
- Độc dược !
Lý Duy Năng gật đầu :
- Đúng đó là ân huệ cuối cùng của Ngũ Phượng Môn nhưng thôi hãy để cho bà ta yên ổn.
Hai tiếng bà ta và thái độ của Lý Duy Năng đã nói lên chút tình cảmsáu năm qua...
Cho dù nàng vào đây mục đích là để phá tan lực lượng Bắc Lý, phá tan sự nghiệp của cha chàng nhưng ít nhất trong sáu năm dài dẵng đó, ngươi đàn bà này vẫn trên danh nghĩa là vợ kế của Lý Quang Trí, ít nhất cũng đem lại cho cha chàng những phút yên vui trong tuổi xế chiều, chàng phải để cho bà ta

chết trong yên ổn...
Quay về phía hai tên nữ tỳ Lý Duy Năng hậm hực :
- Hai tên này sống cũng chỉ vô ích...
Cánh quạt trong tay hắn vung lên điểm nhanh vào tử huyệt...
Và quay lại Dương Sĩ Kiệt, Lý Duy Năng nói nhanh :
- Chúng ta đi thôi.
Hai người vừa xuống khỏi thang lầu thì đã có Khanh Văn Huy chực sẵn :
- Đại công tử, sự tình có đúng như dự đoán không ?
Lý Duy Năng gật đầu :
- Quả đúng chúng là người ẩn tàng của Ngũ Phượng Môn.
Và Lý Duy Năng hỏi luôn :
- Cổ tiên sinh đâu ?
Khang Văn Huy nói :
- Cổ tiên sinh và Nghiêm Tú Hiệp đã ở bên phòng.
Lý Duy Năng bước qua vòng tay nói :
- Đa tạ sự chỉ giáo của tiên sinh, sự tình quả đúng như tiên sinh tiên liệu.
Cổ Thiên Khải mỉm cười :
- Đại công tử quá khen. Thực tình thì chuyện này chính Khang Tổng quản cũng đã nghi ngờ trước.
Khang Văn Huy nói :
- Nghi ngờ thì có, quyết đoán thì không, vả lại tại hạ cũng không thể có được kế hoạch lột mặt nạ của chúng như thế.
Dương Sĩ Kiệt bước tới hỏi :
- Kính thưa tiên sinh, chẳng hay thuốc tẩy dị dung này có khó lắm không, nếu được thì tại hạ xin tự làm để khỏi mất công đến tiên sinh.
Cổ Thiên Khả cười :
- Không có gì khó lắm đâu.
Ông ta lấy một hoàn thuốc ra và nói tiếp :
- Phó Tổng quản dùng khăn thấm nước chà xát lên mặt là sạch ngay.
Và quay sang Lý Duy Năng ông ta hỏi luôn :
- Đại công tử, bây giờ đã gần hết canh một rồi, chúng ta nên theo kế hoạch tiến hành cho sớm.
Lý Duy Năng bảo Khanh Văn Huy :
- Khang Tổng quản cho người gọi Thu Nguyệt đến ngay đi.
Khang Văn Huy nói :
- Vâng, thuộc hạ đã cho người gọi cô ta rồi.
Một lát sau, một cô gái khoảng , tuổi bước vào, nàng cúi đầu thật thấp trước mặt Lý Duy Năng :
- Tỳ nữ tham kiến đại công tử.
Lý Duy Năng vẫy tay :

- Nguyệt tỷ tỷ hãy đứng dậy, đừng quá trọng lễ như vậy.
Thu Nguyệt đứng lên khẽ hỏi :
- Chẳng hay công tử có điều chi dạy bảo ?
Lý Duy Năng nghiêm giọng :
- Tuy là tỳ nữ của mẹ tôi nhưng tôi xem tỷ tỷ gần như là nhũ mẫu, vì thế sau khi mẹ tôi mất rồi, tôi mới giao việc quản đốc tất cả những tôi tớ trong nhà này cho tỷ tỷ, điều đó chắc tỷ tỷ biết chứ ?
Thu Nguyệt hình như không hiểu chuyện nghiêm trọng như vậy nên nàng có vẻ sợ sệt:
- Vâng tỳ nữ rất biết công tử và lão gia chiếu cố, nên tỳ nữ sẽ cố hết sức mình mong đáp ân sâu...
Lý Duy Năng biết Thu Nguyệt hiểu lầm nên hắn vội mỉm cười :
- Không không, tỷ tỷ đừng hiểu lầm, sở dĩ tôi nói như thế là chứng tỏ lòng tin tưởng của người trong gia trang này đối với tỷ tỷ, điều mà tôi muốn biết là từ sau ngày mẹ tôi mất, về phương diện võ công tỷ tỷ có ôn luyện thường như trước nữa không ?
Thu Nguyệt mỉm cười e thẹn :
- Vì ngoài giờ làm việc không có chuyện gì khác nữa vả lại cũng muốn cho cơ thể tráng kiện nên tỳ nữ vẫn tập luyện luôn.
Lý Duy Năng cười :
- Hình như lúc mẹ tôi còn sinh tiền, trình độ khinh công của tỷ tỷ cũng đã khá lắm rồi phải không?
Thu Nguyệt cúi mặt :
- Vâng nhờ phu nhân thương tình nên tận tâm dạy bảo...
Nàng ngập ngừng hỏi lại :
- Nhưng chẳng hay... ?
Lý Duy Năng ngắt lời :
- Gia đình tôi không may gặp nhiều tai biến, nên nhờ Khang Tổng quản mời tỷ tỷ đến đây muốn nhờ tỷ tỷ giúp cho vài chuyện.
Thu Nguyệt lại cúi đầu :
- Vâng, ân đức của gia chủ đối với tiểu tỳ không làmsao kể hết , nếu may ra có được ít nhiều đáp tạ thì quả là ý nguyện bình sinh.
Lý Duy Năng gật đầu :
- Như thế là tốt lắm rồi, vậy bây giờ tỷ tỷ hãy ở lại đây, công chuyện sẽ có Khang Tổng quản cùng chung lo liệu.
Thu Nguyệt vòng tay :
- Tiểu tỳ xin tuân mạng.
Lý Duy Năng vẫy tay, hắn cùng Dương Sĩ Kiệt hối hả đi ra...
- - [- - Khoảng gần đến canh hai, tất cả đèn đuốc trong Lý Gia Trang đều tắt cả, chỉ còn thư phòng là còn le lói ánh sáng vàng vọt bởi một ngọn đèn héo

hắt bên trong.
Khuất vào trong cửa, hai tên đại hán vận kình trang trong tay cầm đại đao đứng canh phòng.
Ngay lúc ấy từ dọc theo trái gần cửa sổ một bóng người vụt hiện lên.
Bằng vào vóc dáng thon nhỏ uyển chuyển, dù không thấy rõ mặt cũng có thể biết ngay đó là một người con gái.
Nàng nép mình đến cửa sổ, xeo xéo chỗ hai tên đại hán đứng gác nhón chân ghé mắt vào nhìn.
Nhìn vào dáng cách của người con gái ấy, rõ ràng cô ta rất quen thuộc đường đi nước bước, vì hành động tuy lén lút nhưng vẫn vững vàng chứ không có vẻ gì lúng túng, chứng tỏ nàng đã nắm chắn tình hình.
Bên trong gần sát vách tường, trên một chiếc ghế nhỏ có một người bị trói quặt vào thành ghế, hán là một tên đại hán có làn da trắng, hắn đúng là tên giả mạo Lý Quang Trí của Ngũ Phượng Môn :
Trương Gia Xương.
Sát hai bên hắn có hai tên đại hán đứng ghìm hai thanh đao tuốt vỏ, họ đứng trong tư thế sẵn sàng ứng phó.
Người con gái bên ngoài móc một gói nhỏ trút lên mảnh giấy những bột trắng hồng và đưa và kẹt sổ thổi mạnh.
Chỉ trong nháy mắt, không một cái hắt hơ, không một phản ứng nào, cả bốn tên đại hán, hai trong hai ngoài đều từ từ ngã xuống...
Đúng là thứ Mê Hồn Hương cực mạnh.
Như một con mèo rình chuột khi bốn tên đại hán vừa ngã xuống thì cô gái đã phóng vào, nàng lấy chiếc khăn có tẩm thuốc chà xát vào lỗ mũi của Trương Gia Xương, hắn hắt hơi mấy cái rồi mở choàng mắt.
Bây giờ dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ thấy rõ mặt người con gái vừa nhảy vào phòng :
Trầm Duyên Ỷ.
Trương Gia Xương vừa thấy là vội cúi đầu :
- Thị Giả...
Trầm Duyên Ỷ khoát tay và bằng một cử động thật nhanh, cô ta rút ra một ngọn truỷ thủ cắt phăng những vòng dây trói của hắn.
Trầm Duyên Ỷ thấp giọng vừa đủ cho Trương Gia Xương nghe :
- Thì giờ cấp bách lắm rồi, chúng ta mau rời khỏi chỗ này.
Và không đợi cho Trương Gia Xương hỏi thêm,nàng tung mình lao nhanh ra cửa sổ.
Trương Gia Xương lật đật lao theo.
Ra đến bên ngoài, Trầm Duyên Ỷ ngừng lại lăm lăm thanh nhuyễn kiếm :
- Trong phủ đã có canh phòng nghiêm ngặt lắm, ngươi hãy đi trước để ta đoạn hậu.

Trương Gia Xương ngạc nhiên :
- Thị Giả cùng đi?
Trầm Duyên Ỷ cau mày :
- Ngươi tưởng họ chưa biết à ?
Và nàng vẫy tay ra hiệu cho Trương Gia Xương đi trước...
Không dám hỏi gì thêm, Trương Gia Xương lật đật lao mình vào bóng tối.
Ngay lúc ấy từ trên phía đầu tường bên trái một bóng người lao xuống thật nhanh...
Chờ cho bóng người khuất vào hoa viên, Trầm Duyên Ỷ đứng lên gắt khẽ :
- Trương Hộ Pháp chưa đi còn đợi chừng nào ?
Trương Gia Xương không dám chần chừ, hắn nhún mình nhảy vọt qua đầu tường và Trầm Duyên Ỷ cũng hối hả theo sau...
Hai người sau trước không một phút dám lơi, họ băng đi như gió. Tự nhiên Trương Gia Xương vâng lệnh dẫn đầu còn Trầm Duyên Ỷ theo sau.
Gần tới ven rừng thình lình có tiếng quát lên :
- Ai ?
Cùng một lượt với tiếng thét, hai gã kình trang đại hán xốc hai thanh đao bước tới.
Thấy hai đại hán áo xanh chặn đường Trầm Duyên Ỷ lướt lên trước :
- Trương Hộ Pháp truyền lịnh.
Trương Gia Xương ứng tiếng xốc tới gần hai gã áo xanh :
- Tránh ra , có biến.
Hai tên đại hán áo xanh lật đật thối lui lại vòng tay :
- Tham kiến Trương Hộ Pháp.
Trương Gia Xương không trả lời với chúng mà quay lại vòng tay :
- Xin Thị Giả đi trước để thuộc hạ đoạn hậu.
Trầm Duyên Ỷ khoát tay :
- Rất có thể chúng hãy còn theo, Trương Hộ Pháp hãy để cho ta đoạn hậu mới có thể ứng phó kịp thời.
Trương Gia Xương cúi đầu tuân lệnh phi thân đi trước.
Trầm Duyên Ỷ vẫy tay, một mũi độc trâm bay ra ghim đúng vào giữa lưng của hắn.
Trương Gia Xương nhào tới trước nằm im.
Ngay lúc ấy, nhiều bóng người từ trên những tàng cây rậm rạp ào ào tuôn xuống, hai tên đại hán áo xanh không kịp kêu la một tiếng là đầu ngã chúi xuống luôn.
Người dẫn đầu tập kích tay cầm quạt đúng là Đại Công Tử Lý Duy Năng, hai bên là Chính Phó Tổng quản Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt.
Sau rốt là Nghiêm Tú Hiệp và vị thầy thuốc Cổ Thiên Khải.
Không chậm trễ một giây, Lý Duy Năng lao nhanh vào rừng rậm theo hướng

Trương Gia Xương vừa đi khi nãy.Bọn Yến Sơn Song Kiệt và Nghiêm Tú Hiệp theo sau.
Bên kia cánh rừng dưới chân núi vắng có ba gian nhà tranh im lìm lặng lẽ y như những mái nhà của những tiều phu sống cảnh an lành.
Vừa vào đến đó thì Yến Sơn song Kiệt, Nghiêm Tú Hiệp, Cổ Thiên Khải và Thu Nguyệt , cô nữ tỳ giả Trầm Duyên Ỷ gạt Trương Gia Xương dẫn đến sào huyệt vội tản khai, riêng Lý Duy Năng thì ngang nhiên đi thẳng vào mấy gian nhà.
Thình lình một tiếng quát lên :
- Ai ?
Lý Duy Năng ưỡn ngực :
- Đại công tử Lý Duy Năng.
Từ phía sau chiếc bàn đá lớn một tên đại hán sá xanh bước tới :
- Lý công tử đến đây có chuyện gì ?
Lý Duy Năng chĩ thẳng cây quạt vào mặt hắn :
- Ngươi mau gọi Thanh Kỳ Lệnh Chủ đến đây hầu chuyện với ta.
Tên hán tử áo xanh lễ phép :
- Xin Lý công tử hãy chờ một chút, tại hạ vào thông báo ngay.
Chợt nghe phía sau gian nhà một giọng lành lạnh nổi lên :
- Không cần.
Cánh cửa bên phía sau hé mở , Thanh Kỳ Lệnh Chủ chầm chậm bước ra.
Phía sau Thanh Kỳ Lệnh Chủ là hai tên thơ đồng, một tên hai tay ôm thanh kiếm, một tên ôm chiếc đàn tỳ.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ vòng tay :
- Lý công tử giá lâm mà không hay trước, tại hạ xin thất lễ.
Lý Duy Năng trầm giọng :
- Thanh Kỳ Lệnh Chủ, ngươi có lẽ không ngờ ta lại đến đây chứ ?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Đúng, đúng là một chuyện ngoài ý của tại hạ, nhưng chẳng hay công tử đến đây có chuyện chi ?
Lý Duy Năng nói :
- Tại hạ vốn là người không thích chuyện quanh co, vì thế nên muốn hỏi ngay rằng Ngũ Phượng Môn bắt giữ phụ thân ta là ý muốn như thế nào ?
Thanh Kỳ Lệnh Chủ chớp mắt rung động nhưng rồi lấy lại được vẻ tự nhiên ngay :
- Lý công tử quả nhiên là kẻ cao minh, thật không ngờ thủ hạ của chúg tôi lại sơ hở đến mức làm cho công tử phát giác được !
Lý Duy Năng cười gằn :
- Đúng, thủ hạ của Lệnh Chủ toàn bộ đã lọt vào tay của tại hạ, bởi vì nếu không thì tại hạ làm gì lại tìm đến đây làm chi ?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ gật gật đầu :
- Tại hạ có thể cho công tử biết lệnh tôn hiện giờ ở tại Tổng đàn của Ngũ Phượng Môn, chỉ cần công tử đáp ứng lời yêu cầu của tệ môn thì lệnh tôn sẽ được an nhiên trở về.
Lý Duy Năng nói như thét :
- Câm mồm lại, cái chuyện của các hạ nói đó tại hạ nghe đã nhiều rồi, đêm nay tại hạ chỉ có một lời, mong các hạ đáp ứng cho chính xác.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, xin Lý công tử cứ nói.
Lý Duy Năng gằn giọng :
- Bây giờ các hạ bằng lòng bó tay chịu trói, hay là...
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nói hớt :
- Hay là liều mạng đánh nhau phải không ?
Lý Duy Năng gật đầu :
- Đúng là thế.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Nhưng công tử đã có chuẩn bị chu đáo và có chắc là mình thắng đươc hay không?
Lý Duy Năng cười nhạt :
- Đêm nay ta có thể bắt sống ngươi và cũng có thể giết chết ngươi tại nơi này.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ hơi đổi sắc :
- Đêm nay công tử đã đưa ngươi đến đây nhiều hay ít ?
Lý Duy Năng đưa cây quạt trong tay làm một vòng :
- Muốn thoát khỏi vòng vây này chắc không phải là dễ gì đâu nhé.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên thấp thoáng trong bóng tối xa gần bóng người lố nhố...
Chỉ trong nháy mắt bốn đội đã bao vây mấy gian nhà, mỗi đội đều do "Ngũ Hổ Tướng" của Lý gia bái lãnh, mỗi đội gồm mười hai kình trang đại hán, sáu tên cầm cung nỏ, sáu tên cầm cương đao, họ giàn bốn đội bao quanh, hình như chỉ chờ hiệu lệnh là hành động.
Bên cạnh Lý Duy Năng lúc đó cũng hiện ra năm người. Hai bên là Yến Sơn song Kiệt, Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt, phía sau là Thiết Thư Sinh Nghiêm Tú Hiệp, Cổ Thiên Khả và Thu Nguyệt, cô gái giả Trầm Duyên Ỷ. Lực lượng tinh nhuệ nhất của Hà Bắc Lý Gia đã dốc hết ra trong thế trận gia truyền, một lực lượng đáng kinh dè...
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cười nhạt :
- Chỉ có thế thôi à ?
Lý Duy Năng từ từ nhích tới :
- Thật ra thì những người này đến đây chỉ để đối phó với thủ hạ của các hạ

mà thôi, bây giờ nếu các hạ ra lệnh cho thủ hạ cử động thì lập tức không một người nào sống sót rời khỏi đây.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ sặc cười :
- Rất tiếc là thủ hạ của tại hạ không có một ai ở đây cả ?
Lý Duy Năng lạnh lùng :
- Điều đó không quan hệ bởi vì tại hạ đã thừa lệnh dụ của gia phụ để lại, đã truyền cho các binh xung quang, trong vòng ba ngày, chỉ trong vòng ba ngày tới đây thôi, thủ hạ của Giang Nam Tổng phân đàn của Ngũ Phượng Môn sẽ bị loại trừ tất cả.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ loé mắt :
- Công tử không nên quên rằng lệnh tôn còn nằm trong quyền sinh sát của Ngũ Phượng Môn đấy nhé.
Lý Duy Năng cười lớn :
- Khoan để tại hạ bắt trói các hạ lại rồi chuyện đó hãy nói sau.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ quát lớn :
- Cuồng đồ hãy giữ mình.
Cùng một lượt với tiếng thét từ trong tay bay ra vun vút một chùm ánh sáng chụp thẳng vào người Lý Duy Năng.
Cánh tay cầm quạt của Lý Duy Năng hất mạnh lên, nhiều tiếng kim khí khua vang bao nhiêu đốm sáng từ trong tay của Thanh Kỳ Lệnh Chủ tung ra đều rơi xuống đất.
Và khi tay quạt của hắn đưa lên để gạt vùng ám khí thì thân mình cũng nhỏng lên theo, cho nên những ám khí vừa rời xuống đất thì cánh quạt cũng đã tới sát bên mình Thanh Kỳ Lệnh Chủ.
Nhích lại nửa bước chân, Thanh Kỳ Lệnh Chủ với tay ra sau nắm lấy thanh kiếm từ tay của tên thơ đồng và chỉ khẽ rung lên là toa? ra như muôn đạo hào quang.
Cử động của hai người rất nhanh, họ có trước có sau, nhưng vì cái trước sau chỉ trong tích tắc, một tiếng khua vang dội, hai thân hình cùng đã dang ra.
Bọn thủ hạ của Lý Gia Trang tuy đã từng lâm trận, nhưng cách đánh quá nhanh quá mạnh của họ làm cho mọi người đều kinh ngạc đứng nhìn trân trối.
Trong chớp mắt, Thanh Kỳ Lệnh Chủ và Lý Duy Năng đã thi triển ngoài ba mươi chiêu thức.
Càng đánh Lý Duy Năng càng nóng ruột, hắn cảm thấy Thanh Kỳ Lệnh Chủ quả không phải tay vừa, nếu cứ đánh cầm chừng như thế này thì giải quyết cuộc chiến rất khó khăn.
Riêng Thanh Kỳ Lệnh Chủ cũng hơi rúng động, vừa đánh vừa cảm thấy Lý Duy Năng quả không phải tầm thường có thể không dưới Giang Nhị Công Tử bao nhiêu.

Hình như Thanh Kỳ Lệnh Chủ đã có ấn tượng rất sâu với Giang Hàn Thanh. Không ai rõ ấn tượng đó thuộc về cảm tình hay gì khác nhưng bất cứ trường hợp nào nhất là khi cùng với người giao đấu là luôn luôn nghĩ đến Giang Hàn Thanh.
Cao thủ giao đấu với nhau người ta luôn theo dõi biến chuyển tư thế của đối phương nên cái chậm lại của Thanh Kỳ Lệnh Chủ không sao không lọt vào mắt Lý Duy Năng được.
Nhận thức rất mau cơ hội tốt và phản ứng của Lý Duy Năng cũng rất nhanh đối với thời cơ , Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa chậm lại là cánh quạt của hắn đã biến thành một làn lưới chụp xuống một cách thật nhanh.
Chừng nhận ra sơ hở của mình thì đã chậm mất rồi, Thanh Kỳ Lệnh Chủ chỉ còn cách đảo nhanh thanh kiếm hộ thân và tung mình ngược lại.
Lý Duy Năng cười khẩy, hắn nhích mình theo như bóng với hình, cánh quạt trong tay càng nhanh hơn nữa.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ bị lạc vào thế hạ phong, mà khi hai người giao đấu ngang nhau, lạc vào thế hạ phong thì khó mà có thể gượng lại, quy luật đó cả đôi bên đều biết và Lý Duy Năng đâu lại đi bỏ mất thời cơ.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ vứa nhích lui là tay quạt của hắn đã bay tới như vũ bảo.
Hình như đã đến lúc sắp bước vào nguy hiểm, Thanh Kỳ Lệnh Chủ vùng thét lên một tiếng, thanh kiếm từ trên tay đã dồn cả nội lực đâm thẳng ra một đường kiếm kinh hồn.
Cảng .. Hai người gần như nhập vào làm một và lập tức dang ra sau khi tiếng binh khí chạm vào nhau.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ nghe cánh tay tê điếng, thanh kiếm thiếu chút nữa rơi xuống đất.
Lý Duy Năng cũng lui lại nhưng thần sắc vẫn như không, nhưng hắn cất giọng cười thách đố :
- Thanh Kỳ Lệnh Chủ bây giờ đã đến lúc buông kiếm được chưa ?
Tuy ngoài miệng nói thế nhưng Lý Duy Năng cũng giật mình. Không phải giật mình vì thế đánh của Thanh Kỳ Lệnh Chủ nhưng hắn lại giật mình về tiếng thét vừa rồi.
Trong tiếng thét không còn giữ gìn giọng điệu trong lúc nguy hiểm đến mình ban nãy làm cho hắn nhận ra.....
Thanh Kỳ Lệnh Chủ là một người con gái !
Qua phút bàng hoàng, Lý Duy Năng vẫy tay :
- Khang Tổng quản hãy cho tất cả tiến lên bắt con yêu phụ này cho ta.
Nhưng ngay khi ấy từ trên tầng cây rậm ở chếch phía đông một bóng người vụt xoẹt xuống như sao sa...
Người mới đến mình mặc áo đen, mặt che khăn đen tay cầm trường kiếm và khi hắn cúi xuống thì thanh kiếm trên tay đã hất ngược cây quạt của Lý Duy

Năng.
Chỉ cần một cái ca chạm ấy thôi Lý Duy Năng cảm thấy ngay rằng mình không phải là tay đối thủ.
Hắn dừng lại hét lớn :
- Ai ?
Người mặc áo đen không trả lời nhưng riêng Thanh Kỳ Lệnh Chủ chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật :
- Tam sư thư hãy đi trước, tiểu đệ cản hậu cho...
Trong khi đó thì thanh kiếm và cách quạt lại chạm vào nhau và khi Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa tung mình lên là người vận áo đen cũng đã đánh luôn ba kiếm nữa, bức thoái Lý Duy Năng rồi phóng mình vọt luôn theo.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 34
Thoát Khỏi Vòng Vây

Thấy Thanh Kỳ Lệnh Chủ đã thoát ra ngoài mấy trượng, Lý Duy Năng giận lắm hắn phóng chận ngang đầu người áo đen và tung chiếc quạt ra như sấm sét...
Hình như không muốn tham chiến , người áo đen chỉ hoành kiếm đánh vạt thế quạt của Lý Duy Năng và nhảy tới sát chỗ đứng cửa hai tên thơ đồng khẽ gắt :
- Hãy theo ta...
Vừa nói hắn vừa đánh luôn hai kiếm nữa vừa đủ cho Lý Duy Năng chùn bước là vội vẫy tay cùng với hai tên thơ đồng phóng vọt ra vòng chiến.
Lý Duy Năng phóng mình vút theo như bóng với hình.
Vì Lý Duy Năng bám sát cho nên bao nhiêu cung thủ của Lý gia đành ghìm giây cung nhìn theo chứ không dám buông tên...
Hình như người áo đen không muốn giao đấu với Lý Duy Năng cho nên hắn cứ thi triển khinh công nhắm ngay vào rừng rậm và cho tới khi Lý Duy Năng theo hút đến thì hắn đã ẩn mất vào những tàng cây rậm xa xa.
Lý Duy Năng thét lớn :
- Ngươi có chạy đàng trời cũng không thoát khỏi tay ta.
Thân ảnh cùng một lúc bắn bổng lên chúi thẳng vào rừng.
Nhưng bóng dáng của người áo đen đã không còn thấy nữa, Lý Duy Năng chỉ nghe loáng thoáng có giọng truyền âm nhập mật rót nhẹ vào tai :

- Ta không muốn có cuộc giao đấu này đâu...
Ngay lúc đó Lý Duy Năng vẫn còn ngơ ngác thì từ phía trong ven rừng bên trái có tiếng người hối hả lao ra, Lý Duy Năng thét lớn :
- Ai ?
Khang Văn Huy lên tiếng :
- Thuộc hạ đây, đại công tử...
Tiếp theo là Dương Sĩ Kiệt.
Khang Văn Huy nói tiếp :
- Đại công tử, trong rừng rậm ban đêm khó lòng truy kích, chúng ta nên đành chờ dịp khác là hơn.
Dương Sĩ Kiệt nói liền theo :
- Cổ lão tiên sinh đã đoán đúng rồi.
Lý Duy Năng cau mặt hỏi :
- Cổ lão tiên sinh đã nói sao ?
Dương Sĩ Kiệt nói :
- Khi đại công tử đang bức thối Thanh Kỳ Lệnh Chủ thì ông ta khẽ nói :“ Tuy Thanh Kỳ Lệnh Chủ không phòng bị để rơi vào thế yếu nhưng đêm nay không chắc bắt được đâu”...
Khang Văn Huy nói tiếp :
- Hình như Cổ tiên sinh biết trước sự có mặt của Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Lý Duy Năng cau mặt :
- Hắc Kỳ Lệnh Chủ ? Tên áo đen che mặt giải thoát cho Thanh Kỳ Lệnh Chủ quả đúng là Hắc Kỳ Lệnh Chủ. Nhưng sao Cổ tiên sinh lại đoán biết ?
Khang Văn Huy đáp :
- Chính thuộc hạ cũng thấy làm lạ con người ấy...
Ngưng một chút, hắn nói tiếp tiếp :
- Chúng ta đang cùng Ngũ Phượng Môn chiến đấu gay go, xin công tử hãy quay về thỉnh cầu ý kiến của Cổ tiên sinh, người ấy tất có nhận xét cao minh lắm.
Lý Duy Năng khẽ gật đầu :
- Nghiêm huynh cũng đã có nói với tôi rằng chẳng những Cổ tiên sinh là người tinh thông y học mà lại là người có kiến thức vô cùng quảng bác, vì Nghiêm lão bá khi gặp chuyện khó khăn đều phải thỉnh ý ông ta và chính ông ta đã nói với Nghiêm lão bá rằng muốn đối phó hữu hiệu với Ngũ Phượng Môn điều trước tiên là phải liên hợp cho được Tứ Đại Thế Gia của võ lâm hiện tại...
Ba người vừa nói chuyện vừa lần ra khỏi rừng trong khi đó bên ngoài trang dinh của Lý gia đã thắp đuốc sáng ngời bày biện đội hình nghiêm chỉnh thủ hộ sát ven rừng.
Cổ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp thì thầm bàn tán.

Lý Duy Năng ra lệnh cho Khang Văn Huy điều động trang dinh quay trở về Lý gia trang...
- - [- - Hắc Kỳ Lệnh Chủ chặn được bọn Lý Duy Năng bèn theo hút bước Thanh Kỳ Lệnh Chủ.
Theo được một khoảng khá xa chợt thấy một tên ăn vận theo lối thư đồng đứng đợi, hắn vừa thấy Hắn Kỳ Lệnh Chủ thì đã vòng tay cung kính :
- Tham kiến Tứ Lệnh Chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chưa kịp hỏi thì tên thơ đồng nói tiếp :
- Tiểu tỳ là Tiểu Hương, vâng lệnh bản Lệnh Chủ ở đây đón Lệnh Chủ.
Sực nhớ Đào Ngọc Lan có tên tỳ nữ là Tiểu Hương nên Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi:
- Tam sư thư bây giờ ở đâu ?
Tiểu Hương đáp :
- Bản Lệnh Chủ đang đợi ở bên trong rừng này, tiểu tỳ xin hướng dẫn.
Vừa nói vừa quay mình bước đi.
Hai người đi được chừng mấy trượng thì thấy một thơ đồng thoáng ra chặn lại :
- Ai ?
Tiểu Hương cười nói :
- Tứ Lệnh Chủ đã đến.
Tên thơ đồng lật đật cúi mình :
- Tiểu tỳ là Tiểu Hoa xin tham kiến Tứ Lệnh Chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chưa kịp đáp thì tiếng của Đào Ngọc Lan từ trong rừng vọng ra :
- Tứ sư đệ đã đến rồi à ? Chúng ta đi thôi...
Là Giang Hàn Thanh giả dạng , tự nhiên tên Hắc Kỳ Lệnh Chủ này đâu có lạ gì Đào Ngọc Lan ? Hắn chỉ cần nghe giọng nói là biết đúng ngay, nhất là khi thấy nàng từ trong bước ra hơi thở hãy còn dồn dập chứng tỏ cuộc chiến vừa rồi với Lý Duy Năng đã làm cho nàng có phần quá sức...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ vội hỏi :
- Chúng ta đi bây giờ ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Trở lại Biên Thành.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Thuộc hạ toàn bộ tại Biên Thành, tại sao tam sư thư lại đến đây với hai tỳ nữ ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Lý Duy Năng tuy chưa lịch lãm giang hồ nhưng tên Tổng quản Khang Văn Huy là con người đáng nể nhất là vùng ba tỉnh chung quanh đều là thế lực của Lý gia, nếu không khéo sẽ bị chúng phát giác ra sào huyệt, vì thế phải

chọn nơi này tạm làm điểm đàm phán với Lý Duy Năng.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm thinh gật đầu...
Bốn người đi một mạch gần ba mươi dặm qua khỏi hai dải núi là đến một vùng sơn cốc. Hắc Kỳ Lệnh Chủ đảo mắt nhìn quanh thấy nơi này là chỗ ít người lai vãng chung quang toàn là cổ thụ chọc trời.
Nhưng vì tối trời quá nên khôn thể nhận định tình hình cốc khẩu. Hắc Kỳ Lệnh Chủ đoán chừng nơi đây chắc là chỗ mà Đào Ngọc Lan vừa gọi là "Biên Thành".
Vào trong sâu, hai bên chực sẵn hai hàng vệ sĩ áo xanh. Họ vừa thấy Thanh Kỳ Lệnh Chủ tức Đào Ngọc Lan thì tất cả đều vòng tay cúi đầu cung kính.
Càng đi vào sâu hai bên đường càng hẹp lại, chỉ vừa đủ một người một ngựa đi qua.Bên trong lòng cốc khẩu địa thế cũng không rộng lắm, thấp thoáng những toà núi nhỏ như giả sơn vừa giống thiên nhiên vừa giống nhân tạo.
Đào Ngọc Lan đưa Hắc Kỳ Lệnh Chủ đến một gian nhà dưới chân một toà núi nhỏ.
Tiểu Hương và Tiểu Hoa bước lên trước mở cửa rồi đứng dạt bên.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đảo mắt thật nhanh, hắn thấy bốn bên toà núi nhỏ này đều có bốn gian nhà, có lẽ đó là những gian nhà dành cho vệ sĩ của Thanh Kỳ Lệnh Chủ.
Nếu cứ cho rằng trong một gian nhà như thế có mười tên võ sĩ thì có bốn gian đã lên đến bốn mươi người nhưng chắc chắn rằng mỗi gian không chỉ có mười tên.
Ngay khi Hắc Kỳ Lệnh Chủ và Thanh Kỳ Lệnh Chủ bước vào khu vực thì trong nhà đã nổi đèn ngay và Đào Ngọc Lan đưa tay mỉm cười :
- Xin thỉnh tứ đệ vào trong.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hơi rung động, hắn vội nói :
- Vâng xin tam sư thư đi trước.
Hắn với cung cách thủ lễ như thế nhưng thật sự thì trong lòng hắn đã bắt đầu chuẩn bị, hắn cảm thấy như đang đi vào hổ huyệt, chỉ cần một chút sơ xảy thì khó mà toàn mạng...
Thanh Kỳ Lệnh Chủ cũng không khách sáo, nàng bước đi trước và cười nói :
- Tứ sư đệ cảm thấy địa thế ở đây như thế nào ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bước theo và xuýt xoa :
- Uùi chà chỗ này thì tốt quá rồi, nó là một cốc hẹp thiên nhiên nhưng thật đúng là chỗ mà binh pháp đã nói :
một người đứng giữ ,muôn người khó xâm nhập... Nhưng Tam sư thư làm sao tìm ra chỗ này hay thế ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Chính Y Hộ Pháp tìm ra đó chứ , Hà Bắc Lý gia thanh thế lẫy lừng , thực lực của họ cũng đáng nể lắm, chỉ cần có gì khác lạ hiện ra là họ sẽ có tai mắt

thấy ngay, vì thế nên mới chọn chỗ này vì nó là chỗ hoang vu không người lui tới không ai chú ý.
Vừa nói, Đào Ngọc Lan vừa bỏ khăn che mặt, nàng thở phào một hơi ngồi xuống ghế:
- Thật không ngờ Lý Duy Năng võ công cao như thế nếu không có Tứ sư đệ đến kịp thời đêm nay hậu quả sẽ không sao tưởng tượng.
Tuy ăn vận theo lối nam trang nhưng bằng vào khổ mặt và tư thế của nàng quả thật Đào Ngọc Lan có một vẻ đẹp... mê hồn.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ ngồi xuống chiếc ghế kế bên và nói giọng khiêm nhường :
- Tiểu đệ vâng lệnh của Tam sư thúc đến đây ứng cứu nhưng lại để cho Tam sư thư phải đối phó khá lâu, đúng ra đó là nỗi của tiểu đệ đấy chứ.
Ngay lúc đó Tiểu Hương bưng khay trà lên , Đào Ngọc Lan căn dặn :
- Tiểu Hương, hãy đốt ngọn hồng đăng.
Tiểu Hương vâng lệnh lui ra, một lát sau cô ta mang vào một ngọn hồng đăng.
Đào Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt Hắc Kỳ Lệnh Chủ và hỏi :
- Tam sư thúc giao cho Tứ sư đệ điều tra về Giang Hàn Thanh, chẳng hay chuyện ấy đã đi đến đâu rồi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đáp hơi chậm :
- Từ lúc xá đệ bị Độc Nhãn Diêm La Đơn Hiểu Thiên bắt đi nửa đường thì gặp một tên thư sinh áo trắng đem đi, đến nay không nghe tin tức chi cả.Tiểu đệ đã cho người điều tra khắp chỗ nhưng cũng vẫn chưa có kết quả.
Đào Ngọc Lan sặc cười :
- Tứ sư đệ nói bằng một giọng y hệt là anh của Giang Hàn Thanh thật vậy.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng cười :
- Nếu khẩu khí của tiểu đệ không giống Giang Bộ Thanh thì đã lộ liễu lâu rồi.
Bên ngoài chợt có một giọng nói rổn rảng như chuông gióng :
- Khải bẩm Lệnh Chủ, tại hạ Y Thừa Nghiệp xin bái kiến.
Đào Ngọc Lan với khăn che mặt lại rồi ra lệnh cho tiểu Hương :
- Cho vào.
Tiểu Hương bước ra ngoài cửa nói lớn :
- Lệnh Chủ cho vời.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thấy thêm một chuyện lạ.
Như vậy khi tiếp kiến thuộc hạ thì họ cũng vẫn phải che mặt lại.
Và như vậy những thuộc hạ trong một Lệnh Kỳ cũng không phải ai cũng thấy được mặt thật của vị chỉ huy, tự nhiên cũng không thể biết lai lịch xuất thân của người chỉ huy trực tiếp của mình.
Hắn nhận thấy tổ chức này cũng khá là chu đáo.

Sau tiếng triệu thỉnh của Tiểu Hương, từ ngoài cửa bước vào một người hơi lùn thấp và trên mặt cũng che khăn.
Nhưng khi bước vào trong thì người ấy lại lật khăn che mặt xuống ngay, ông ta là một lão già trạc năm mươi tuổi có hàm râu thưa ngắn, mình vận chiếc áo màu xanh, vừa lột khăn xuống đã vội vòng tay :
- Thuộc hạ tham kiến nhị vị Lệnh Chủ.
Đào Ngọc Lan khẽ gật đầu :
- Hà Bắc Lý gia có truyền Thiết Vũ Lệnh Tiễn, họ liên lạc đồng đạo võ lâm ba tỉnh Ký, Dự, Tấn để tra ra tung tích của ta, vậy Y hộ pháp hãy truyền lệnh cho tất cả người của chúng ta bắt đầu từ giờ phút này phải cẩn thận trong mọi hành động , những quần áo bình thường đều nên thay đổi, cố tránh màu xanh để địch khỏi bị địch chú ý, ngay nơi cốc khẩu này cũng phải tăng sự canh phòng giới bị...
Y Hộ Pháp cúi đầu :
- Thuộc hạ xin tuân mạng.
Sau đó hắn ngẩng mặt lên và nói tiếp :
- Thuộc hạ vừa nhận được sự vụ của Phân đàn nhưng vì Lệnh chủ không có mặt ở đây nên đặc biệt cho bồ câu mang tin đến, chẳng hay ...
Đào Ngọc Lan dậm chân :
- Hỏng rồi, nếu Hộ Pháp cho bồ câu mang tin đến là thì chắc chắn đã lọt vào tay họ Lý...
Và ngẩng mặt lên hỏi lại :
- Vụ Lệnh của Tổng phân đàn nói những gì Y Hộ Pháp đã có xem chưa ?
Y Hộ Pháp cúi đầu :
- Đó là một mật thư nên thuộc hạ không dám mở.
Đào Ngọc Lan cau mày nhưng nàng chưa kịp nói gì thì từ bên ngoài chợt nghe có tiếng động nhỏ của chim đập cánh , nàng vội vẫy tay :
- Tiểu Hương, hãy ra xem có phải bồ câu mang thư của ta trở về đó không ?
Tiểu Hương vâng dạ và nhanh chân chạy ra, mấy phút sau thấy nàng cầm một chiếc ống nhỏ bước vào.
Đào Ngọc Lan tiếp ống trúc, mở ra lấy mảnh giấy bên trong, nàng chỉ liếc qua rồi quay mặt nói với Y Hộ Pháp :
- Tam sư thúc phái ta lập tức đế Hàng Châu, như vậy đối với công việc của Lý gia tạm thời án binh bất động và tất cả những công việc nơi đây Y Hộ Pháp cứ toàn quyền xử lý.
Y Hộ pháp hỏi :
- Chẳng hay bao giờ lệnh chủ mới về.
Đào Ngọc Lan nói :
- Trong vụ lệnh đó không nói rõ nhưng chắc có lẽ cũng phải đến mười bữa hay nửa tháng.

Y hộ pháp hỏi luôn :
- Chẳng hay Lệnh Chủ còn có chi dạy bảo ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Tất cả những người của ta phái đến ngầm phục ở Lý gia trang đều đã bị chúng khám phá, có thể bắt nguồn từ đó, bọn Lý gia sẽ theo dõi truy cứu hành tung của chúng ta, như thế khi không có mặt ta ở đây , nghiêm cấm không cho một ai trong Bản Kỳ xuất ngoại. Tam cung chủ cũng đến Hàng Châu, nhất định sẽ có lệnh mới, vậy tất cả những gì cũng phải chờ ta về.
Y Hộ Pháp :
- Thuộc hạ tuân lệnh.
Nói xong, hắn cúi đầu một lần nữa và lui trở ra ngoài.
Nghe nói Tam cung chủ cũng đến Hàng Châu, Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình...
Phải chăng Tổng đàn của chúng đặt tại Hàng Châu ?
Sau khi Y Hộ pháp ra rồi, Đào Ngọc Lan trao mảnh giấy và nói :
- Sư phụ đã đến Giang Nam, hiện giờ có mặt tại Hàng Châu.Tam sư thúc đã đến đó chúng ta cũng phải đi ngay. Tứ sư đệ hãy xem.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ tiếp lấy, thấy trong lệnh " Dụ truyền Thanh Kỳ Lệnh Chủ truyền Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
Đại Cung Chủ đã đến Hàng Châu, tất cả hãy lên đường đến đó ngay không được chậm trễ.
Bên dưới có một dấu triện, ở trong có khắc bốn chữ "Phi Thúy Tiểu Trúc".
Có thể bốn chữ "Phi Thúy Tiểu Trúc" là khẩu hiệu chính của Tổng phân đàn tại Giang Nam.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghĩ thầm :" Cứ theo khẩu khí trong vụ lệnh thì Hàng Châu không phải là tổng đàn của chúng, nhất là chỉ bảo đi đến đó chứ không nói rõ chỗ nào thì chắc chắn địa điểm này không phải lạ, không phải chỉ mới đến lần đầu".
Nhưng cảm thấy không tiện hỏi về chuyện đó nên Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi qua việc khác :
- Tam sư thư định bao giờ thì khởi hành ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Sư phụ đã đến Hàng Châu, trong vụ lệnh lại bảo chúng ta đi ngay thì tự nhiên chúng ta phải đi ngay.
Tiểu Hương hỏi :
- Bẩm Lệnh Chủ, còn tiểu tỳ thì sao ? Có phải theo Lệnh Chủ đến Hàng Châu không ạ ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Ngươi và Tiểu Hoa hãy ở lại đây, không cần phải theo ta.
Tiểu Hương chớp chớp :

- Trên có Thiên Đường, dưới có Hàng Tô, người ta đã ví Tô Châu và Hàng Châu là Thiên Đường hạ giới, thế mà Lệnh Chủ không cho chúng tôi đi theo !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ khẽ cau mày...
Cứ theo cách nói của con tỳ nữ nầy thì hoá ra cả chủ và tớ của chúng đều chưa tới Hàng Châu cả sao ?
Đào Ngọc Lan nhìn cô tỳ nữ mỉm cười :
- Tổng Phân đàn của chúng ta tại Giang Nam này thì lo gì lại không có dịp đến Hàng Châu mà ngươi nôn nóng dữ ?
Và nàng quay qua nói với Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Tứ sư đệ hãy ngồi lại đây một chút, để tôi vào sửa soạn rồi ta lên đường.
Nói xong, nàng quay vào trong sửa soạn.
Lợi dụng cơ hội thăm dò, Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi Tiểu Hương :
- Tam sư thư đã đưa các cô đến Giang Nam mà chưa đến Hàng Châu lần nào à ?
Tiểu Hương lắc đầu :
- Đâu có. Chúng tôi mỗi lần đi đều hối hả lắm, luôn cả Tô Châu gần nhất mà cũng chưa được đi dạo bao giờ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Tam sư thư nói đúng lắm, chúng ta còn ở Giang Nam lâu dài thì lo gì không có ngày đi dạo những thắng cảnh.
- Đúng rồi, Lệnh Chủ đã ở Kim Lăng lâu lăm, chắc đã có dạo nhiều về cảnh Tây Hồ chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Có chứ sao không. Ở đó có nhiều thắng cảnh đẹp lắm, ta còn nhớ nơi tại Đại Minh Hồ có một câu đối " Tứ diện hà hoa tam diện liễu, nhất thành sơn sắc bán thành hồ", câu đối đó nếu đổi đi vài chữ thì rất giống với cảnh Tây Hồ, có thể đọc là "Tứ diện thanh sơn tam diện liễu, nhất thành thanh sắc bán thành hồ", đọc như thế là hình dung ngay trước mắt cảnh Tây Hồ.
Đào Ngọc Lan từ trong bước ra mỉm cười :
- Tứ sư đệ, đệ còn nhớ hay không ? Năm trước khi ta theo Đổng giáo thụ học thi văn thì sư đệ cười ta là kẻ lãng mạn, thế sao bây giờ sư đệ cũng sính thơ như thế chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hơi giật mình nhưng hắn lấy lại tự nhiên ngay :
- Tiểu Hương hỏi đệ về cảnh Tây Hồ, tiểu đệ đành mượn mấy câu cổ văn đem mô tả chứ tiểu đệ mà có biết chi là thơ văn đâu.
Đào Ngọc Lan bây giờ đã cải trang, nàng ăn vận theo một người đàn ông lối bốn mươi tuổi, mặt nàng cũng đeo mặt nạ giả,nhưng dáng cách của người con gái vẫn giữ nguyên , nàng nhếch môi :
- Nhưng có thể nhớ được thơ của Tô Đông Pha cho hợp cách mình muốn tả

thì cũng phải là người có chí đọc thơ lắm đó chứ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ :
Cứ theo khẩu khí của nàng thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ là một con người chỉ thích võ chứ không thích văn.
Nhưng hắn vẫn cười khoa? lấp :
- Nhưng Tam sư thư đừng khinh tiểu đệ thế chứ, trong gần một năm nay tiểu đệ đã phải đọc rất nhiều cổ văn đấy nghe.
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Nhưng nguyên nhân nào khiến cho tứ sư đệ thích thơ thế chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Tam sư thư quên rồi à ? Nó là chuyện không làm không được đây mà. Tam sư thư chắc cũng nghe qua Giang Bộ Thanh là người thích thơ văn đấy chứ ? Hình như cứ lúc rảnh rỗi là y như trên tay hắn có quyển Đường Thi Tam Bá Thủ, và như thế nên tiểu đệ phải cố công học tập thì mới đúng vai trò chứ ?
Đào Ngọc Lan cười :
- Nhưng nhớ rằng Tô Đông Pha vốn không phải là nhà thơ đời thịnh đường đâu nhé.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng cười :
- Đó là những bài thơ mà tiểu đệ đọc thấy trong Thiên Gia Thị chứ không phải trong Đường Thi Tam Bá Thủ.
Ngay khi đó chợt nghe tiếng gà xa xa báo hiệu trời sáng.
Đào Ngọc Lan ngẩng mặt nhìn trời rồi nói với Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Trời sắp sáng rồi rồi, chúng ta sửa soạn lên đường là vừa.
Nàng nhìn Hắc Kỳ Lệnh Chủ và ngần ngừ nói tiếp :
- Tứ sư đệ cũng nên hoá trang để cho bớt sự chú ý của người khác.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Được lệnh của Tam sư thúc là tiểu đệ hối hả đi ngay, cho nên đâu có mang theo vật dụng cũng như y phục hóa trang, xin Tam sư thư cho đệ mượn tạm.
Đào Ngọc Lan nói :
- Mặt giả thì tôi còn có sẵn một bộ đây, nhưng quần áo thì sư đệ làm sao mà mặc được.À Tiểu Hương, ngươi hãy đến chỗ Thích Hộ Pháp mượn một bộ quần áo, hình như vóc dáng của Tứ sư đệ và Thích Hộ Pháp có hơi vừa đấy.
Tiểu Hương vâng lệnh ra đi và Đào Ngọc Lan đưa cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ một chiếc mặt nạ, hắn đeo và hỏi lại :
- Tam sư thư cho biết coi hiện tại tiểu đệ là người như thế nào ?
Đào Ngọc Lan cười :
- Là một danh nhân khoảng ba mươi tuổi có làn da trắng mét.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, tiểu đệ nhớ rồi.
Tiểu Hương mang vào một cái áo choàng ngoài trao cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ :

- Xin Lệnh Chủ mặc thử xem có vừa người không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ mặc áo vào và gật gật đầu :
- Khá lắm, thật là khít khao vừa vặn không có rộng chật gì lắm.
Đào Ngọc Lan nói :
- Thôi chúng ta hãy đi cho gấp.
Và quay lại bảo Tiểu Hương :
- Bảo thắng ngựa cho ta.
- - [- - Vừng đông đã lên khỏi chân trời, vùng đồi núi hãy còn sương giăng mù mịt.
Ngoài hai tên vệ sĩ áo xanh, chung quanh mấy gian nhà im lặng thin thít.
Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì Tiểu Hương và Tiểu Hoa đã giắt hai con ngựa yên cương chu tất.
Sau khi căn dặn hai tên nữ tỳ, Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ lên yên rẽ về hướng Đông.
Ra khỏi sơn cốc, hai người cho ngựa phi nước đại, mãi đến trưa ngày hôm ấy cả hai đến một tửu điếm tại Võ An và nghỉ lại ở nơi này.
Võû An là giao giới giữa Hà Nam, Hà Bắc. Hai người ngồi một chút thì thấy có bốn kỵ sĩ thoát qua hướng về phía Bắc, người nào cũng vận kình trang đeo vũ khí và dáng cách rất vội vàng.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ khẽ liếc qua thầm nghĩ "Cứ theo cách này thì Thiết Vũ Lệnh Tiễn của Thiên Thu trang của Lý gia đã được gửi cùng khắp nẻo, như thế thì lực lượng của Lý Gia trang vẫn còn khá mạnh...
Hắn khẽ liếc nhìn xem thái độ của Đào Ngọc Lan.
Hình như nàng cũng đã thấy rồi nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nhận thấy con người của nàng quả thật khá là trấn tĩnh, đối với một con người như thế, hắn cảm thấy phải thận trọng từng ly...
Aên uống xong xuôi hai người lại lên đường, quả đúng như ước đoán của Hắc Kỳ Lệnh Chủ, dọc đường họ gặp khá nhiều cao thủ võ lâm cùng phi ngựa về hướng Bắc , chứng tỏ là Lý gia trang đã truyền lệnh khắp nơi.
Đào Ngọc Lan chỉ cười khẽ chứ không lên tiếng, hình như đối với người Tứ sư đệ này vốn với nàng không thích hợp lắm cho nên nàng cũng rất ít hay nói chuyện.
Tự nhiên Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhận ngay ra điều đó, hắn cảm thấy thật quá khó khăn bởi vì hắn còn nhiều vấn đề còn chưa biết, hắn mong trên con đường đi đến Hàng Châu sẽ chờ vào những dịp chuyện trò để phăng lần ra manh mối hầu đánh giá cho đúng mức, thế nhưng gặp phải thái độ lạnh như tiền của Đào Ngọc Lan làm cho hắn đâm ra lúng túng.
Nhất là trong trường hợp này, trong trường hợp nàng đã không thích nói chuyện mà hắn hỏi phăng thì nhất định sẽ bị ít nhiều chú ý.
Chỉ trong vòng hai ngày sau là hai người đã tới địa phận Hàng Châu.

Nói đến Hàng Châu là phải nói đến Tây Hồ.
Tục ngữ gần xa đều nói trên là thiên đàng, dưới có Hàng Tô, họ đã ví Tô Châu và Hàng Châu như thiên đàng hạ giới.
Nhưng thực sự thì khi đến Tây Hồ mới thấy dáng phù kỳ thực.
Khi hai người cho ngựa chầm chậm vào thành, Đào Ngọc Lan mới mở miệng :
- Tứ sư đệ, sư đệ đã thường tới Hàng Châu rồi chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, năm rồi tiểu đệ có đến Tây Hồ , cùng đi có Hồ Hộ Pháp, hắn vốn là người Hàng Châu nhân có dịp nên thẳng tới Tây Hồ.
Hắn nhớ lại năm xưa đại ca của hắn thường nói Hồ Tuấn Tài vốn là người Hàng Châu và cũng có nói đã đi một chuyến sang Tây Hồ nên nói luôn như thế.
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Như vậy đối với Hàng Châu tự nhiên Tứ đệ biết ít nhiều chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu ?
- Tiểu đệ chỉ cùng Hồ Hộ Pháp đến Tây Hồ dạo cảnh xem hoa chứ đâu biết được nhiều ? Chuyến này có Tam sư thư cùng đi thì chắc chắn sẽ được Tam sư thư chỉ bảo cho biết nhiều hơn.
Đào Ngọc Lan lắc đầu :
- Tôi chưa đến Hàng Châu lần nào cả.
Không biết nàng nói thật hay nói dối vì rất sợ nàng thử ý mình nên Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhóng hỏi :
- Chứ Tam sư thúc không có nói với Tam sư thư à ?
Đào Ngọc Lan nhướng mắt :
- Tam sư thúc có nói gì đâu. Tứ sư đệ không có xem trong chỉ dụ sao ?
Trong ấy chỉ nói khi được chỉ dụ thì lập tức đi ngay chứ đâu có chỉ định địa điểm.
Thấy dáng cách của nàng không phải là nói dối, hắn nghĩ thầm :
“Mình không dám hỏi gì với nàng nhiều, nhưng bây giờ thì đúng là nàng không biết !”.
Một ý nghĩ loé lên trong đầu, Hắc Kỳ Lệnh Chủ mỉm cười :
- Nếu Tam sư thúc không nói rõ thì tiểu đệ có cách này...
Đào Ngọc Lan hỏi nhanh :
- Tứ sư đệ có cách gì ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thấp giọng :
- Trong vụ lệnh chỉ bảo mình tới Hàng Châu, vậy mình cứ tìm một khách sạn nào đó nghỉ ngơi nhất định sẽ có lịnh sau.
Đào Ngọc Lan gật gật đầu :
- Cách đó thì hay đấy, lần trước đến đây Tứ sư đệ ngủ tạm ở chỗ nào ?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Phía trước kia là Chiêu Hiền Trang, tiểu đệ xin đưa Tam sư thư đến đó.

Hồi 35
Du Ngoạn Tây Hồ

Qua khỏi một khúc quanh trên đại lộ là đến một con đường tàng cây sầm khuất, tuy cũng có xe ngựa chạy qua nhưng không ồn ào lắm. Chiêu Hiền Trang quả là một khách sạn yên tĩnh.
Hai người vừa đến cửa thì một tên tiểu nhị chạy ra niềm nở :
- Kính chào nhị vị quan nhân, chẳng hay nhị vị đã dặn phòng số mấy ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ ngơ ngác :
- Sao lại phải dặn phòng trước ? Chúng tôi từ xa đến đây mà.
Tiểu nhị nhìn chầm chậm vào hai người và tươi cười :
- Không dám dấu chi nhị vị quan nhân, ở đây thì khá rộng nhưng hầu hết phòng đều đã được dặn trước cả, nên nếu hai vị không dặn trước thì...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Bây giờ không còn phòng nào trống phải không ?
Tên tiểu nhị cười mớn :
- Xin nhị vị đợi cho một chút, tiểu nhân vào hỏi lại quản lý rồi sẽ thưa lại sau.
Hắn vào một chút thì có quản lý cùng ra, lão nhìn hai người bằng một cặp mắt dò xét và hỏi :
- Chẳng hay các vị từ Kim Lăng tới ?
Hai tiếng "Kim Lăng" làm Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình, hắn gật gật đầu :
- Đúng, đúng, chúng tôi từ Kim Lăng tới.
Tên quản lý lại hỏi :
- Có phải quý vị đến hành hương tại Phượng Hoàng Sơn.
Ngũ Phượng Môn, Phượng Hoàng Sơn ?
Hai cái tên này thật rất gần nhau, Hắc Kỳ Lệnh Chủ liếc nhìn Đào Ngọc Lan hội ý.
Đào Ngọc Lan hỏi tên quản lý :
- Tại sao ông biết chúng tôi đến đây mà hoàn nguyện hành hương ?
Tên quản lý cười :
- Là vì mấy hôm trước đây có một quan nhân đến đây thuê phòng trước và bảo rằng có nhị vị Thiếu Chủ từ Kim Lăng sẽ đến Thánh Quả Tự trên

Phượng Hoàng Sơn để hành hương nên đã dành trước hai phòng...
Đào Ngọc Lan gật đầu :
- À thì ra lão quản gia nhà mình chu đáo thiệt, nhưng lão có nói tính danh của chúng tôi cho khách sạn biết rồi chứ ?
Lão quản lý cười thấp giọng :
- Vâng có ạ nhưng tiểu nhân ghi rồi quên mất, xin lỗi vì quá đông khách, xin nhị vị cho xem sổ lại...
Hắn lăng xăng chạy vào xem sổ rồi quay trở ra :
- Thưa, một vị họ Đào, một vị họ Lưu.
Họ Đào tự nhiên là của Đào Ngọc Lan, còn Hắc Kỳ Lệnh Chủ lệnh gì ? Cho đến bây giờ hắn vẫn chưa biết cái họ của hắn...
Hắn nhướng mắt nhìn ngơ ngác...
Cái ngơ ngác của hắn tuy là thật, nhưng đồng thời cũng là cái mẹo khá hay. Thứ nhất nếu không trúng họ của mình, thì cái ngơ ngác đó là cái ngơ ngác thật.. Thứ hai nếu quả thật họ mình đúng như vậy cái ngơ ngác của hắn có nghĩa là tại sao mà có sự xếp đặt trước mà không cho biết trong vụ lệnh ?
Như biết cái ngơ ngác của Hắc Kỳ Lệnh Chủ, Đào Ngọc Lan khoát khoát tay :
- Thôi chúng ta đi nghỉ rồi còn sửa soạn ngày mai còn đi hành hương nữa chứ.
Tên tiểu nhị khúm núm dẫn đường.
Vẫn chưa đoán chắn được cái họ Lưu của mình là thật hay giả nên khi nâng chén trà lên uống, Hắc Kỳ Lệnh Chủ buông một câu hỏi :
- Tam sư thư này, tại sao người thuê phòng trước cho chúng ta không nói tiểu đệ họ Giang mà lại nói họ Lưu ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Có gì mà kỳ ? Ngay bây giờ không phải trong lớp của Giang Bộ Thanh, nếu không nói họ Lưu thì làm sao mình biết chắc đó là đúng được ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ vụt gật đầu...
Như vậy chắc chắn rằng mình họ Lưu rồi, chỉ có điều chưa biết là Lưu gì thế thôi.
Hắn nói lơ đễnh :
- Đúng rồi, tam sư thư nói đúng rồi...
Và hắn tỏ vẻ băn khoăn :
- Có một việc mà thật tình tiểu đệ không biết ?
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Không hiểu điều gì ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Tiểu đệ khó hiểu về chuyện Thánh Quả Tự Ở Phương Hoàng Sơn Đào Ngọc Lan trầm ngâm :

- Cũng có lẽ Tam sư thúc ngầm chỉ thị cho chúng ta đến Phượng Hoàng Sơn...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm ra vẻ hồ nghi :
- Nhưng không hiểu sao từ lâu tiểu đệ chưa từng nghe qua cái tên Thánh Quả Tự này cả...
Đào Ngọc Lan nói :
- Ta cùng chưa từng nghe sư phụ nói lần nào cả...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Chúng ta có nên đi ngay trong đêm nay không nhỉ ?
Đào Ngọc lan nói :
- Tam sư thúc đã cho người thuê phòng trước cho mình rồi, tự nhiên là khi mình đến thì người đã biết. Cứ chờ chỉ thị chứ nếu chưa có mà đi thì bất tiện lắm.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu.
Tên tiểu nhị bước vào mang theo thếp đèn và hắn hỏi :
- Kính thưa nhị vị khách quan, bây giờ chắc có thể dùng cơm tối được rồi chứ ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Cứ dọn thẳng lên đây...
Tên tiểu nhị vâng lệnh lui ra và một phút sau hắn và hai tên khác mang cơm mang rượu vào đặt trên bàn.
- - [- - Sáng ngày hôm sau, Hắc Kỳ Lệnh Chủ bàn nói Đào Ngọc Lan nên đi lên Thánh Quả Tự, vì theo lời lẽ của tên quản lý thì như Tam sư thúc của họ ngầm chỉ thị cho hai người đến đó. Chính vì thế nên lão quản lý mới đề cập chuyện hành hương.
Phượng Hoàng Sơn cách thành chừng ba mươi dặm, Thánh Quả Tự nằm giữa lưng chừng núi.
Hình như hành hương nơi đây là thói quen của khách phương xa nên chuyện hỏi thăm đường cũng không khó mấy.
Phong cảnh ở đây thật đẹp, có thể nói bất kỳ ai, một khi đã đặt bước tới đây, trước cảnh đào liễu um tùm, trước cảnh núi cao suối mát trong lòng không khỏi liên tưởng đến cảnh tu hành...
Hai người của Đào Ngọc Lan vừa vào cổng chùa là đã nghe thấy hơi hương bát ngát, thỉnh thoảng hay có những khách thiện nam tín nữ ra vào, có lẽ họ cũng là người phương xa đến hành hương.
Đào Ngọc Lan vào đến khách đường thì gặp ngay nhà sư Tri Khách, ông ta chấp tay niệm phật :
- Chắn nhị vị đến đây để hành hương ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Chúng tôi từ xa mộ danh hữu tự nên đến đây chiêm ngưỡng.

Nhà sư Tri Khách chấp tay :
- A di đà phật , kính thỉnh nhị vị vào trong.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ và Đào Ngọc Lan theo chân nhà sư Tri Khách vào hữu điện.
Thấy nhà sư Tri Khách cứ theo sát bên mình, Hắc Kỳ Lệnh Chủ quay lại hỏi :
- Dám xin đại sư cho biết danh hiệu là gì ?
Nhà sư Tri Khách chắp tay :
- A di đà phật, tiểu tăng pháp danh là Ngộ Duyên.
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Chúng tôi muốn ra mắt phương trượng không biết có được hay không ?
Nhà sư Tri Khách chớp mắt nhìn hai người và chấp tay :
- Cửa phật vốn là cửa thập phương, chúng tăng vốn là kẻ nghinh đón tiếp, nếu nhị vị muốn gặp Phương Trượng thì tiểu tăng xin dẫn đường ngay.
Qua khỏi bửu điện đi và hậu viên nhà sư Tri Khách đứng lại nói :
- Bên trái đây là khách thính, xin nhị vị tạm ngồi nghỉ và cho biết phương danh để tiểu tăng vào bẩm lại.
Đào Ngọc Lan nói :
- Tại hạ họ Đào còn huynh đệ đây họ Lưu, người từ Kim lăng đến xin phiền đại sư vào bẩm báo cho Phương Trượng.
Nhà sư vòng tay chào và đi thẳng vào bên trong.
Nhìn theo bóng nhà sư , Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ :
“Hình như nhà sư này cũng là người võ công am hiểu thông thường chứ không xuất sắc, không biết ông ta có phải là người của Ngũ Phượng Môn không ?”.
Đào Ngọc Lan không nói gì cả, nàng cứ bưng chén trà nhấp nhấp, thái độ đối với vị Tứ sư đệ thật khá lạnh lùng.
Trong mấy ngày nay, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng biết Đào Ngọc Lan không thích mình nên hắn cũng không gợi chuyện.
Một lát sau nhà sư Tri Khách trở ra vòng tay nói :
- Phương Trượng có lời mời hai vị hai ngày nữa hãy đến đây.
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Hình như Phương Trượng không muốn tiếp chúng tôi !
Nhà sư điềm đạm trả lời :
- Xin thí chủ đừng hiểu lầm như thế.
Đào Ngọc Lan gặn hỏi :
- Chứ theo ý đại sư thì như thế nghĩa làm sao ?
Nhà sư Tri Khách nói :
- Theo ý Phương Trượng thì muốn thỉnh hai ngày sau trở lại, tự nhiên người đã xem nhị vị là những người khách đặc biệt của chùa này chứ không phải là

không muốn tiếp.
Đào Ngọc Lan thắc mắc, nàng nghĩ cũng có thể là Tam sư thúc hãy còn chưa đến , nàng vội gật đầu :
- Đã thế chúng tôi hai ngày nữa sẽ đến đây vậy.
Nàng và Hắc Kỳ Lệnh Chủ vòng tay cáo biệt.
Nhà sư Tri Khách tiễn hai người ra khỏi cửa vòng tay nói :
- Xin phiền nhị vị chiếu cố lời thỉnh của Phương Trượng chúng tôi.
Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ đáp lễ và đi thẳng ra ngoài cổng.
Đi được một khoảng xa xa Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Không hiểu tại sao lại có chuyện như thế Tam sư thư nhỉ ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Có lẽ Tam sư thúc hai ngày sau mới đến.
Hai người đi một mạch vào khách điếm thì hãy còn chưa tới ngọ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười nói với Đào Ngọc Lan :
- Phương Trượng Thánh Quả Tự đã nói thế thì chúng ta hãy còn tới hai ngày rảnh rỗi, chẳng hay Tam sư thư có muốn đi dạo một vòng không ?
Aùnh mắt của Đào Ngọc Lan sáng lên :
- Đúng rồi, hai ngày rỗi ở không vô ích, đã đến đây mà không đi dạo được thì uổng quá, nhưng nếu đi thì phải đi thì phải đi bằng cách nào ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Có thể chia làm hai ngả, một là theo về hướng Nam, từ Ngô Sơn, Tử Dương, Ngọc Hồng và dọc từ dải Nam Bình thẳng đến Cửu Sơn Thập Bát Gian. Theo ngã này thì gặp rất nhiều cổ tháp và những khe cốc đầy dẫy hoa lan. Còn nếu theo hướng Bắc từ Lăng Nhạc Vũ Mục đi sâu vào vùng Linh An, theo con đường này thì có nhiều ngôi thuỷ tạ và những dòng suối mát trong lành...
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Uûa như thế du sơn chứ không phải du hồ à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Đến đây người ta thường dùng tiếng Hồ Thượng Du Sơn, có nghĩa là dạo một lượt đi cả hai, ngồi trên thuyền dạo núi như vậy có lợi là vừa đi hết các vùng thuộc khu vực Tây Hồ mà còn biết hết cả những vùng có tiếng ở đây...Chính vì thế mà ta phải dùng thuyền nhỏ theo Tiểu Loan Châu, Tam Đàm Ấn Nguyệt, vòng theo đê đó thẳnng đến Cửu Khúc Kiều quẹo qua Vạn Tự Đình riết tới Hồ Lâu...
Đào Ngọc Lan cười khoát tay :
- Đủ rồi, đủ rồi, nói riết một hồi là tôi chẳng biết đi đâu là đâu cả. Để đi tới đâu nói tới đó người ta mới nhận ra và nhớ chứ ? Hừ vậy mà Tứ sư đệ nói mới chỉ đi qua một bận. Qua một bận thì làm gì thành thạo kể nghe vanh vách như thế ấy ?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Cũng chỉ nhờ đi cùng với Hồ Hộ Pháp chuyến trước nên tiểu đệ biết sơ sơ thế thôi, nhưng chẳng hay Tam sư thư muốn đi hướng nào ?
Đào Ngọc Lan trầm ngâm :
- Nhạc Võ Mục vốn là người được tiếng trung nghĩa ngàn thu, vậy chúng ta nên đến viếng thăm mộ người và theo đó mà đi vòng qua các dải núi phía Bắc như sư đệ đã nói khi nãy.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Đúng rồi, người trong võ lâm của chúng ta đều tôn kính những bậc trung thần nghĩa sĩ, Tam sư thư đề nghị đến thăm mộ phần Nhạc Võ Mục thì đúng là một ý nghĩa thâm cao.
Aùnh mắt của Đào Ngọc Lan vụt loé lên, nàng nhìn Hắc Kỳ Lệnh Chủ chầm chậm và nói :
- Như thế thì chúng ta đi.
Hai người ra khỏi khách điếm và thuê một chiếc tiểu thuyền lên Hồng Kiều đi dài theo dọc bờ sông.
Nơi đây chợ búa sầm uất, trà quán vây quanh, cảng thật là êm ả.
Khách từ phương xa đến đây du ngoạn thật đông, phần nhiều là những cặp vợ chồng son trẻ và những văn gia thi sĩ.
Trước lăng mộ Nhạc Võ Mục có rất nhiều thi vịnh, phần nhiều là những bài thơ, những áng văn thơ trở thành bất hủ vì ý tứ thâm trầm ca ngợi bậc trung lương.
Cái nhục cho bọn quan lại nịnh thần là ngay trước mộ phần, người ta tạc tượng hai vợ chồng Tần Cối tên gian thần triều Tống hãm hại toàn gia họ Nhạc.
Đào Ngọc Lan bồi hồi đi qua đi lại nơi đó thật lâu, miệng nàng lẩm nhẩm đọc mấy câu thi cổ :
“ Đại thụ vô chi hưởng bắc phong, Thiên niên di hận khắp anh hùng, Ban sư chiêu dĩ thành tâm điện, Xạ lỗ thư du thuyết lưỡng cung, Mối ức thượng phương thùy thỉnh kiểm, Không sai cao miếu tự tàng cung Thế hà lãnh thượng kim hồi thủ, Bất kiến chi lăng bạch lộ trung”.
Bài thơ nghe vô cùng cảm khái, người có tâm hồn thi sĩ đương nhiên có thể hình dung nguồn thơ cảm xúc đến bực nào.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhướng mày :
- Bài thơ vịnh Nhạc Vương của Cao Khải thật là hay nhưng tiểu đệ lại thích bài Vịnh Trương Hiền của họ Ngô nhiều hơn vì bài thơ đã nói ý tứ thâm trầm để làm cho người ta hồi ức.
Hắn ngâm se sẽ :
“Tướng quân phần mộ cừu thê lương, Nhất cổ tinh trung bạn tịch dương, Tịch tịch tòng hoàng liêu yên vụ, Ly ly hoà sắc tán ngọn dương, Tao phùng

thịnh thế bào trung liệt, Chỉnh đốn hoang khưu đãi biểu chương, Liệu đắc anh linh ưng bất dẫn, Thiên thu di thị trấn tiền đường".
Đào Ngọc Lan gật gật đầu :
- Quả là một bài thơ hay như thế đối với Minh Thi, Tứ sư đệ cũng thuộc nhiều đó chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Vì thích bài thơ đó nên tiểu đệ đọc hoài đâm ra thuộc lòng chứ đâu có biết nhiều.
Đào Ngọc Lan mỉm cười điềm đạm :
- Thôi chúng ta đi chứ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Vâng tiểu đệ xin dẫn đường.
Hai người lìa khỏi mộ phần Nhạc Võ Mục đi chầm rồi theo những thắng cảnh đương thời, cứ đến những nơi nào gặp những ánh thơ hay kê câu đối tuyệt, Đào Ngọc Lan lại dừng lại bình phẩm và Hắc Kỳ Lệnh Chủ đối đáp như lưu.
Trên con đường du ngoạn, Đào Ngọc Lan nói cười luôn miệng, so với vẻ mặt lạnh lùng và giọng nói như nhát gừng của mấy ngày trước đây thì y như hai con ngườikhác biệt.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cho rằng vì đối cảnh sinh tình thì con người tự nhiên thay đổi đúng với bản tính sẵn có hơn là khi thi hành một nhiệm vụ gì.
Khi bóng tà dương ngậm hẳn vào đỉnh núi phía trời thì hai người đã đến Bạch Vân Am.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chỉ tay về phía trước mỉm cười :
- Nơi đó gọi là Nguyệt Lão Tự, một cái miếu mà không biết bao nhiêu tài tử giai nhân đến đây để khấn nguyện hương lửa ba sinh, nghe nói là hình như linh nghiệm lắm.
Điều đáng nói hơn hết là chuyện xin xăm, nếu Tam sư thư thấy thích thì cũng nên vào để mà xin thử một lá xăm xem sao ?
Đào Ngọc Lan mỉm cười ửng hồng nét mặt nâng bước theo Hắc Kỳ Lệnh Chủ mà không nói một lời nào.
Vừa đến cửa là gặp ngay câu đối :
Nguyện thiên địa hữu tình nhân đỏ thành vi quyến thuộc.
Thị tiền sinh chú định sự, mạc thố quá nhân duyên.
Đào Ngọc Lan bước lại trước lạy hai lạy rồi cầm lấy ống xăm mà lắc, nàng xin được số.
Trên lá xăm của Đào Ngọc Lan thấy ghi :
Dật kỳ nhân, nhân kỳ địa ,toàn kỳ thiên, tích ư sở nạn, kim ư thị hô tại.
Lời xăm bí ẩn nhưng Đào Ngọc Lan vẫn thấy mang máng hình như ám chỉ nhân duyên của nàng là trời chẳng chiều người.

Liếc sang xăm của Hắc Kỳ Lệnh Chủ thấy ghi :
Phu phụ đãi công để di.
Lời xăm lại càng khó hiểu hơn nữa, vì chuyện vợ chồng và huynh đệ lẫn lộn vào nhau nhưng không hiểu tại sao, Đào Ngọc Lan bỗng thấy đỏ mặt, nàng lật xếp lá xăm cho vô túi và nhìn Hắc Kỳ Lệnh Chủ mỉm cười :
- Xăm linh lắm đấy.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Tiểu đệ không đoán ra trong đó nói những gì ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Linh hay không linh là do lòng mình có thành khẩn hay không, có lẽ sau này sẽ thấy rõ sự ứng nghiệm.
Nàng lấy ra một đỉnh bạc để lên bàn và thi lễ với lão tự.
Từ " Nguyệt Lão Từ" hai người trở về tới khách sạn thì đã lên đèn.
Tên tiểu nhị theo sát hai người để dâng trà.
Đào Ngọc Lan ngồi phệt xuống ghế đưa hai tay bóp hai đầu gối :
- Mỏi quá, đi cả đêm không sao mà luẩn quẫn mãi như thế về tới đây là thấy mỏi lưng.
Thấy Đào Ngọc Lan hôm nay đổi thái độ vui vẻ với mình, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cao hứng thúc bọn tiểu nhị bày cơm rượu.
Sau bữa cơm, Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Tam sư thư hôm nay đi dạo có nhiều mỏi mệt, vậy xin hãy đi ngủ sớm.
Và hắn đứng lên cáo thối về phòng riêng.
Đóng cửa phòng cẩn thận, Hắc Kỳ Lệnh Chủ tắt đèn cởi bỏ áo ngoài lên giường ngồi tĩnh toa. dưỡng thần.
Chờ cho trong khách điếm im lặng, phòng nào cũng tắt đèn, Hắc Kỳ Lệnh Chủ thay bộ áo xanh, đổi chiếc mặt nạ, đeo thanh trường kiếm đến gần cửa sổ nghe thật kỹ càng rồi phóng mình qua nhanh như chớp.
Ra đến bên ngoài Hắc Kỳ Lệnh Chủ lại ngồi xuống dòm quanh bốn phía khi thấy không có gì khả nghi, hắn đứng lên nhắm hướng Phượng Hoàng Sơn thi triển khinh công đi thật lẹ.
Không bao lâu hắn đã ra khỏi thành và chỉ một phút sau là đến sát bên chân núi.
Ban ngày đã đi qua một lần và đã đặc biệt chú ý nên đường lối đối với Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng không khó khăn gì mấy, nhưng điều làm cho hắn băn khoăn là từ trong Thánh Quả Tự đèn đuốc không một ngọn nào, bốn bên tối âm âm, không khí thật khả nghi.
Men theo những tàng cây rậm, Hắc Kỳ Lệnh Chủ lần lần đi tới trước cổng chùa, hắn không dám đương nhiên vào ngõ trước nên dọc theo hông một khoảng rồi ngồi xuống lắng nghe.
Nếu quả đây đúng là sào huyệt của Ngũ Phượng Môn thì nhất định về đêm

chúng canh phòng cẩn mật, chỉ cần một phút giây lơ lỏng là có thể lâm nguy.
Độ nguội một chén trà, không nghe thấy những gì khác lạ, Hắc Kỳ Lệnh Chủ đứng dậy phóng vọt qua đầu tường.
Bên trong hoàn toàn vắng lặng.
Tất cả những phòng thủ cẩn mật nhất đều dồn về phía sau đó là thông lệ mà đó cũng là chỗ sơ hở nhất, Hắc Kỳ Lệnh Chủ băng theo bóng tối lần ra phía sau hậu điện, có một giải dài không thấy có một ánh đèn...
Nhưng khi quẹo qua một hiên ở phía sau, Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt thấy trong giải điện tận cùng có một ánh đèn yếu ớt hắt ra...
Không khí vắng lặng đến lạnh lùng làm cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ có phần cảnh giác, hắn đi thật nhẹ lần sát mép tường đến phía giải điện có ánh đèn...
Đến sát cửa sổ hắn ngồi xụp xuống vận dụng thị giác và thính giác để nghe động tĩnh.
Bốn bên vẫn im lặng như tờ.
Chờ một lúc thật lâu, Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhóng mình lên, ghé mắt dòm vào khe ở cửa khung cửa sổ, hắn bỗng giật mình...
Bên trong, trên chiếc phản gỗ lim bóng loáng, một lão hoà thượng mập tròn trắng nõn đang ngồi tĩnh toa. vận công...
Không, không phải vận công, đúng ra với thế ngồi của nhà sư này rất giống tư thế của những tay cao thủ dưỡng thần nhưng với lão ta thì không phải...
Trước mặt lão có một cuốn kinh và môi lão mấp máy lầm thầm, đúng là lão đang ngồi tụng niệm.
Với thân hình mập thù lù với làn da trắng ửng hồng đúng là nhà sư này cũng giống như trăm ngàn nhà sư khác, lão không có vẻ gì là người biết võ công...
Chắc chắn lão là Trụ Trì của Thánh Quả Tự, vì theo địa thế, tuy bây giờ ở bên ngoài nhưng Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn ước lượng được chính là giải điện mà nhà sư Tri Khách đưa đến để gặp vị phương trượng của họ.
Một nhà sư mập ú trắng nõn thế này lại là vị Phương Trượng thì nhất định nơi này không phải là sào huyệt của Ngũ Phượng Môn.
Nếu có thì họ cũng chỉ mượn tạm ngôi chù này làm địa điểm liên lạc tập hợp chứ chẳng lẽ thuộc hạ của họ mà lại là người tầm thường như thế ?
Thấy không có gì khả nghi và cũng không phanhg được manh mối gì Hắc Kỳ Lệnh Chủ lập tức lui theo con đường đã đi mà lộn ngược trở ra...
Nhưng chính lần trở ra này hắn mới đụng đầu...
Khi vừa ra khỏi vòng tường đến khu rừng thưa bên ngoài, Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt nghe một giọng cười thật nhẹ cách hắn không xa mấy.
Tuy giọng cười chỉ phớt qua trong gió nhưng bằng vào thính giác tinh anh, Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn nhận ra đó là tiếng cười của đàn bà , không nói đúng hơn là giọng cười của người con gái.
Đào Ngọc Lan ?

Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt nghe ớn lạnh, hắn nghĩ rất có thể Đào Ngọc Lan đã phát hiện ra hành tung của mình nên cô ta âm thầm theo dõi...
Nếu đúng như thế thì bao nhiêu công sức khó nhọc lâu nay đành trôi theo dòng nước...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cau mày gắt khẽ :
- Ai ?
- Tôi đây mà.
Một giọng nói thật thanh tao đáp lại và Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt thấy yên lòng.
Không phải giọng nói của Đào Ngọc Lan.
Nhưng cái yên lòng chỉ thoáng qua rồi hắn lại giật mình tiếp...
Không phải giọng nói của Đào Ngọc Lan nhưng giọng nói không lạ lắm.
Tuy giọng nói đó có vẻ êm dịu nhưng hơi hám này... Đúng rồi, đúng là hơi hám của...
“ Tam Cung Chủ Ngũ Phượng Môn”.
Hắn nhớ lại lúc tại Yến Tử Cơ, khi trao viên thuốc cho hắn, giọng nói lạnh như băng của lúc bình thường biến mất, giọng nói của Tam Cung Chủ lúc đó y hệt như giọng nói bây giờ.
Từ phía sau gốc đại thụ, một người con gái mặc áo màu xanh lợt yểu điệu bước ra.
Dưới ánh trăng vằng vặc của núi rừng, vẻ mặt của người con gái cực kỳ rạng rỡ.
Đã từng thấy biết bao nhiêu người đẹp nhưng với vóc thân này, với gương mặt đó quả tình đã làm cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động.
Hắn buột miệng kêu lên :
- Tam Cung Chủ.
Người con gái mỉm cười thật dịu và giọng nàng cũng êm ái lạ thường :
- Vâng tiện thiếp xin kính chào Hàn công tử.
Cho đến bây giờ Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới chợt nhớ ra rằng mình đã mang bộ mặt của Hàn Thiếu Sơn chứ không còn phải là Hắc Kỳ Lệnh Chủ nữa rồi.
Bốn mắt nhìn nhau, Hàn Thiếu Sơn sửng sốt.
Người như thế này mà có thể là Tam Cung Chủ, có thể là người mang chiếc mặt nạ bằng đồng óng ánh với giọng nói rờn rợn ấy sao ?
Giả như không nghe giọng nói thật của nàng khi trao hoàn thuốc tại Yến Tử Cơ thì nhất định hắn không làm sao tin nổi.
Thấy người đối diện nhìn mình một cách sững sờ, Tam Cung Chủ nở nụ cười thật đẹp, nụ cười vừa e thẹn vừa thoả mãn :
- Tiểu muội tưởng ai chứ không dè Hàn công tử lại cũng đến Hàng Châu.
Hàn Thiếu Sơn cau mặt :
- Cô nương là Tam Cung Chủ ?

Một câu hỏi quá thừa vì chính hắn đã biết rồi và chính miệng hắn đã thốt lên ba tiếng "Tam Cung Chủ" trước tiên.
Nhưng chính cái vô lý đó đã bộc lộ đầy đủ sự lúng túng của hắn, và chính cái lúng túng đó càng làm cho Tam Cung Chủ hài lòng.
Cái hài lòng của người con gái được có người bàng hoàng khi trông thấy bộ mặt của mình chứ không phải cái hài lòng của một vị Tam cung chủ đối với thuộc hạ hay đối với đối phương.
Qua phút bàng hoàng, Hàn Thiếu Sơn lấy lại bình tĩnh ,hắn vòng tay :
- Chẳng hay Tam cung chủ đón đường tại hạ có điều chi chỉ giáo ?
Tam Cung Chủ nhìn hắn bằng tia mắt dịu dàng :
- Sao mà lời nói của Hàn công tử lại có vẻ khách sáo quá như thế ? Có gì mà chỉ giáo ?
Nàng cười cười nói tiếp :
- Tiểu muội đoán biết thế nào Hàn công tử cũng đến Hàng Châu nhưng không ngờ lại có thể đến sớm như thế.
Bây giờ Hàn Thiếu Sơn mới thấy cái im lặng của Thánh Quả Tự ấy quả thật lợi hại, như vậy lá họ im lặng trong phòng bị chứ không phải là im lặng tự nhiên.
Hắn cười nhạt :
- Nếu tại hạ không theo sát Tam Cung Chủ thì làm sao biết được địa điểm quý giá như thế này ?
Hắn nói chính mình theo dõi cô ta để đánh lạc hướng, hắn sợ họ khám phá ra chính mình đã đội lốt Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Tam cung chủ thở dài :
- Hàn công tử, nếu muội có chuyện muốn hỏi, chẳng hay công tử có bằng lòng hồi đáp ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Xin cung chủ cứ tự nhiên.
Tam cung chủ chớp mắt nhìn Hàn Thiếu Sơn :
- Chẳng hay Hàn công tử và Ngũ Phượng Môn có thù chi ?
Hàn Thiếu Sơn lắc đầu :
- Không, không có thù hiềm chi cả.
Tam cung chủ hỏi tiếp :
- Như vậy chắc có điều chi xích mích ?
Hàn Thiếu Sơn cũng lắc đầu :
- Không, không có xích mích chi cả.
Tam cung chủ thở phào như trút được gánh nặng nhưng ánh mắt của nàng lại kinh ngạc :
- Như thế thì tại làm sao Hàn công tử lại chống đối với Ngũ Phượng Môn ?
Hàn Thiếu Sơn vặn lại :

- Tam Cung Chủ nghĩ rằng tại hạ chống đối với Ngũ Phượng Môn sao ?
Tia mắt của Tam Cung Chủ loé mừng :
- Không phải thế à ?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Đáng lý ra phải nói rằng quý môn đã cùng chống đối với đồng đạo võ lâm khắp miền Giang Nam chứ ?
Tam Cung Chủ cắn môi tư lự :
- Hàn công tử nói thế thì tiểu muội biết nói làm sao...
Hàn Thiếu Sơn chớp mắt :
- Chẳng lẽ tại hạ nói sai ?
Tam Cung Chủ ngẩng mặt nhìn thẳng Hàn Thiếu Sơn, nàng muốn nói gì đó nhưng lại thôi...
Một lúc sau nàng hỏi :
- Chúng ta đừng có nói chuyện ấy nữa có được không nhỉ ?
Hàn Thiếu Sơn rúng động nhưng hắn điềm đạm trả lời :
- Thế Tam cung chủ muốn cùng tại hạ nói chuyện chi ?
Đưa tay khẽ vén làn tóc xập xòa trước trán, Tam Cung Chủ cười thật đẹp :
- Đêm nay tiểu muội không đeo mặt nạ, như thế có nghĩa là tiểu muội không phải là Tam Cung Chủ.
Hàn Thiếu Sơn cũng cười :
- Cứ như thế thì khi nào cô nương đeo mặt nạ vào thì mới chính thức là Tam Cung Chủ ?
Tam Cung Chủ gật đầu :
- Chỉ có trường hợp như trong lúc này, trong lúc không đeo mặt nạ thì tiểu muội mới thật là tiểu muội mà thôi.
Hàn Thiếu Sơn cau mặt nghĩ thầm :Đào Ngọc Lan khi gặp thuộc hạ vẫn còn phải đeo mặt nạ giả hoặc là che mặt, vị Tam Cung Chủ này lại dùng chiếc mặt nạ bằng đồng trông cực kỳ hung ác, thảo nào trong giang hồ chẳng cho họ là một hệ phái vô cùng bí mật.
Thấy Hàn Thiếu Sơn làm thinh, Tam Cung Chủ thấp giọng :
- Từ trước đến nay tiểu muội chưa hề để mặt thật gặp ai cả, Hàn công tử là người duy nhất thấy mặt thật của tiểu muội đấy.
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Tại hạ được diện kiến tôn nhan thật là một điều vinh hạnh.
Tam Cung Chủ sặc cười :
- Tiểu muội biết tên công tử là Hàn Thiếu Sơn, thế tại sao không hỏi tên tiểu muội ?
Hàn Thiếu Sơn cười thầm khi nghĩ nàng tưởng đó là tên thật của mình,hắn nói:
- Đi hỏi tung tích của một người đẹp hình như có phần thất lễ nhưng nếu cô

không tỵ hiềm thì tôi rất muốn được nghe.
Tam Cung Chủ nhoẻn miệng cười :
- Tiểu muội họ Tôn nhưng vì vai thứ thuộc hàng nhỏ nhất nên trong nhà gọi là Tiểu Loan.
Hàn Thiếu Sơn cười :
- À thì ra đây là Tôn cô nương.
Cô gái họ Tôn nói tiếp :
- Sau này đầu nhập sư môn vì bối phận đồng hàng đều lấy chữ "Phi" nên tiểu muội cũng gọi là Tôn Phi Loan.
Hàn Thiếu Sơn gật đầu :
- Đổi lại một chữ mà hay đấy.
Tôn Phi Loan cười :
- Thật sư người ta lớn rồi mà cứ gọi là Tiểu hoài nghe thấy chướng phải không?
Hàn Thiếu Sơn cười :
- Cỡ đó gọi là tiểu cũng chưa phải oan uổng lắm đâu.
Nói xong câu đó hắn bỗng giật mình.
Với Ngũ Phượng Môn vô hình chung đã là đại nghịch, cuộc chiến " Yến Tử Cơ" vừa rồi cũng đã đi vào sống chết, tuy kết quả ngoài ý nhưng cũng không thể vì đó mà trở thành bạn được. Thế mà câu chuyện nầy hắn bỗng cảm thấy không hiểu tại sao không khí chẳng những không căng thẳng mà trái lại còn rất nhiều thân thiết.
Hắn vội nói lảng đi :
- Tôn cô nương bằng vào nhất thân công lực quả thật xứng là một trong những người lãnh đạo Ngũ Phượng Môn.
Tôn Phi Loan cười :
- Câu nói đó phải nói về công tử thì có lẽ đúng hơn vì so với cao thủ giang hồ hiện tại thì công tư nhất định không phải hàng yếu kém.
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Vâng, nếu yếu kém thì sao dám chống đối với Ngũ Phượng Môn ?
Tôn Phi Lan hơi đổi sắc, nàng cố hỏi thật dịu dàng :
- Công tử nhất định chống đối với Ngũ Phượng Môn ư ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Dùng hai tiến nhất quyết ấy bây giờ thì chưa chính xác lắm, vì cũng cần xem Ngũ Phượng Môn có nhất quyết tiếp tục chống đối với đồng đạo võ lâm không đã.
Tôn Phi Loan lặng thinh một lúc rồi nàng thở dài :
- Hàn công tử thừa biết hiện tại tiểu muội chấp trưởng Tổng Phân Đàn Giang Nam, nói như thế chẳng hoá ra Hàn công tử làm khó dễ tiểu muội hay sao ?
Hàn Thiếu Sơn nghiêm giọng :

- Tại sao Tôn cô nương không khuyên lệnh huynh hãy bỏ ý tưởng mưu đồ bá chủ võ lâm, để cho đồng đạo cùng nhau hoà nhã ?
Tôn Phi Loan khoát tay, giọng nàng hơi run :
- Không nên nói những lời như thế... công tử không biết...
Thấy gương mặt nàng biến đổi dường như sợ sệt, Hàn Thiếu Sơn thầm nghĩ :
- Cứ như thế này thì cô ta rất sợ người đại sư huynh nhưng không biết hắn là nhân vật như thế nào ?
Tôn Phi Loan khẽ kêu :
- Hàn công tử...
Hàn Thiếu Sơn chợt thấy con người đứng trước mặt mình quá tội nghiệp, hắn nhỏ giọng :
- Tôn cô nương muốn nói chi ?
Tôn Phi Loan nhìn hắn thật lâu và nàng nói thật chậm :
- Tôi có một lời, không biết Hàn công tử có vui lòng nghe hay không ?
Hàn Thiếu Sơn nói :
- Tôn cô nương nói quá lời, xin cô nương cứ nói những gì muốn nói.
Tôn Phi Loan nói :
- Chúng ta hiện tại tuy đang đứng vào thế đối kháng nhưng tiểu muội thực tình kính trọng con người của Hàn công tử, vì thế tiểu muội có mấy lời không nói không được.
Nàng ngưng một giây rồi nói tiếp :
- Thật ra khi mà công tử định cùng với Ngũ Phượng Môn chống đối thì tiểu muội không dám khuyên ngăn, chỉ có điều...
Nàng ngập ngừng và rồi nín lặng...
Thấy nàng ấm ớ, Hàn Thiếu Sơn vội nói :
- Xin cô nương cứ nói thẳng.
Tôn Phi Loan ửng mặt cúi đầu :
- Đêm nay công tử đã đến đây rồi, tiểu muội có một lời khuyên là hai ngày sau đây xin công tử đừng đến nơi này nữa, không biết công tử có thuận tình cho không ?
Nàng nói bằng ánh mắt lộ đầy vẻ khẩn khoản, giọng nàng khẩn thiết như đối với một người thân...
Giọng nói đó, ánh mắt đó đã làm cho Hàn Thiếu Sơn xao xuyến...
Hai ngày sau ?
Hai ngày sau tức là ngày mà vị Phương Trượng đã hẹn với Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Như vậy thì hai ngày sau quả đúng là ngày mà tại Thánh Quả Tự có cuộc họp quan trọng của Ngũ Phượng Môn.
Nhưng Hàn Thiếu Sơn thật không ngờ Tam Cung Chủ Tôn Phi Loan lại nói với mình một câu khẩn khoản như thế...

Nàng nói như thế là có ý nghĩa làm sao ?
Vì sự quan trọng của cuộc họp mà có sự quấy rầy của mình sẽ làm hỏng chuyện hay là vì nó là ngày nguy hiểm cho tính mạng của mình ?
Có phải nàng lo sợ cho mình hay là lo cho công việc của Ngũ Phượng Môn ?
Không bằng vào giọng nói đó, bằng ánh mắt đó nhất định trong lòng nàng không phải lúc lo về công việc, bởi vì khi làm công việc cho Ngũ Phương Môn thì nàng là Tam Cung Chủ mà khi đã là Tam Cung Chủ thì ánh mắt của nàng phải như điện lạnh, giọng nói của nàng phải như giá băng chứ không phải bằng ánh mắt thiết tha, bằng giọng nói dịu dàng tha thiết như thế.Ngay bây giờ đúng như nàng đã nói nàng là Tôn Phi Loan là người con gái dịu hiền như cái tên của nàng.
Và như vậy thì nàng chính vì lo lắng cho mình mà thốt ra những lời như thế.
Nhưng nên chấp nhận hay từ chối đây ?
Không hiểu tại sao không hiểu có phải vì nàng không có chiếc mặt nạ đồng nanh ác mà làm cho lòng hắn trở nên nguội lạnh trong thái độ với kẻ thù ?
Hắn vụt cảm thấy không nỡ từ chối lời yêu cầu tha thiết...
À , Hàn Thiếu Sơn suýt bật kêu thành tiếng vì hắn đã thấy có một lối thoát thật hay.
Hai ngày sau tự nhiên hắn sẽ có mặt chứ không thể nào không được, nhưng lúc đó hắn đâu có phải là Hàn Thiếu Sơn ?
Hai ngày sau hắn sẽ cùng với Đào Ngọc Lan đến một cách đường hoàng, hắn sẽ là Hắc Kỳ Lệnh Chủ chứ đâu có phải với bộ mặt bây giờ.
Hắn nghe lòng nhẹ nhõm và hắn mỉm cười điềm đạm gật đầu.
Aùnh mắt của Tôn Phi Loan rạng rỡ hơn bao giờ hết, nàng nhích lên một bước, mặt nàng như một đoá hoa hàm tiếu, nàng nhìn hắn với đôi mắt biết ơn :
- Hàn công tử, công tử nói thật với tiểu muội nhé.
Hàn Thiếu Sơn mỉm cười :
- Tại hạ rất ít khi nói dối cho rằng nói với kẻ thù.
Aùnh mắt của Tôn Phi Loan vụt sầm nhưng Hàn Thiếu Sơn đã vội nói ngay :
- Huống chi với thịnh tình của Tôn cô nương thì... thì tại hạ lại càng xem lời nói của mình là lời nói sắt đá.
Tôn Phi Loan cười lên trong ánh mắt và Hàn Thiếu Sơn chợt đâm ra tức tối cho mình, hắn cảm thấy không hiểu tại sao mình lại nói một câu như thế.
Hắn vội vòng tay :
- Nếu không có điều chi khác nữa thì tại xin được phép cáo từ.
Tôn Phi Loan chớp mắt, nàng nở một nụ cười thật đẹp :
- Hàn công tử sao công tử không hỏi nguyên nhân ?
Hàn Thiếu Sơn cũng cười :
- Tại hạ cảm thấy rằng bất cứ tại sao cũng phải nhận lời thì còn hỏi nguyên

nhân làm chi nữa ?
Tôn Phi Loan nhìn Hàn Thiếu Sơn bằng chuỗi mắt thật dài, giọng nàng càng thấp xuống :
- Thật ra bây giờ không cần phải hỏi bởi vì tiểu muội tin chắn rằng sau này Hàn công tử sẽ hiểu tất cả...
Hình như cảm thấy có điều chi bất tiện không thể lưu lâu được nữa nên nàng vội vòng tay, nàng vội vòng tay và khẽ cúi mình nàng nói bằng một giọng có nhiều nuối tiếc :
- Vâng, xin công tử cứ đi...
Và nàng không đợi hắn đi, nàng lật đật lao mình vào trong rừng rậm.
Hàn Thiếu Sơn không chậm trễ, hắn biết nhơi này không thể nán lại lâu hơn nhất là mục đích của hắn đã đạt rồi, hắn quay mình lao nhanh xuống núi.
Về tới khách sạn,hắn cố đi vòng vòng một lúc khá lâu, sau khi thấy không có chi khác lạ hắn mới tung mình thẳng vào phòng.
Không khí vẫn chìm trong đêm vắng, người trong khách sạn đều say ngủ, phòng kế bên của Đào Ngọc Lan cũng im phăng phắc...
Ngày thứ ba kể từ khi Hắc Kỳ Lệnh Chủ và Đào Ngọc Lan đến nơi khách sạn.
Đúng là ngày mà Thánh Quả Tự hẹn với hai người.
Trong suốt hai ngày qua, hôm nào Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng đưa Đào Ngọc Lan đi dạo, hai người có vẻ khăng khít hơn nhiều.
Thái độ đối xử với Hắc Kỳ Lệnh Chủ của Đào Ngọc Lan đã hoàn toàn thay đổi.
Sáng sớm ngày thứ ba, chính nàng dậy thật sớm và sang phòng đánh thức Hắc Kỳ Lệnh Chủ, hai người dùng điểm tâm xong là thay đổi xiêm y nhắm hướng Phượng Hoàng Sơn thẳng tới.
Vừa vào đến bực thềm chùa thì đã thấy nhà sư áo xanh Tri Khách hôm nọ đã có mặt tiếp nghinh.
Hình như họ đang đợi hai người.
Nhà sư chấp tay cười :
- Nhị vị thí chủ đã đến, tiểu tăng xin được cung nghinh.
Đào Ngọc Lan vòng tay :
- Đa tạ đại sư.
Nhà sư mỉm cười :
- Không dám, tiểu tăng phụng mệnh Phương Trượng tới đây mời nhị vị thí chủ vào trong dùng trà.
Hai người theo chân nhà sư áo xanh vào đại điện.
Họ đi thẳng ra hậu điện và nhà sư áo xanh mời hai người vào phòng khách.
Nhà sư áo xanh vòng tay :
- Xin nhị vị ngồi đây dùng trà, tiểu tăng đi thông báo.

Chỉ chừng hai phút, nhà sư áo xanh quay ra và tươi cười nói :
- Phương Trượng của tệ tự có lời kính thỉnh, xin nhị vị theo tiểu tăng vào trong.
Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ theo chân nhà sư áo xanh vào hậu điện.
Dọc theo dãy hành lang khá dài, hai bên hoa lan thơm phức, bên ngoài là vườn trúc xanh um, phong cảnh cực kỳ tao nhã, bất cứ ai vào đây đều không khỏi có cảm giác thoát tục.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ âm thầm tiếc rẻ.
Một khung cảnh đậm mùi phật pháp như thế này mà không ngờ lại là nơi tụ tập của bọn người trong bóng tối, âm thầm chuyên chuyện mưu đồ bá vương, với tham vọng làm bá chủ võ lâm, họ đã không tiếc dùng phật tự để làm sào huyệt.
Ra ở bên ngoài phòng khách sau điện, nhà sư dừng ngay trước một cánh cửa rộng và cung kính lên tiếng :
- Khải bẩm Phương Trượng, Đào thí chủ và Lưu thí chủ đã đến.
Bên trong có tiếng trả lời :
- Xin mời.
Nhà sư áo xanh lui lại phía sau đưa tay mời Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Nhích chân theo Đào Ngọc Lan trong lòng Hắc Kỳ Lệnh Chủ có hơi lấy làm lạ không hiểu vị Phương Trượng này là nhân vật như thế nào trong Ngũ Phượng Môn mà xem hình như có phần hơi lớn lối.
Bước vào tới cửa trong một chú tiểu sa di đưa tay vén mùng rèm, hai người đi thẳng vào thấy đó là một khách thính tang hoàng rất là u nhã.
Nơi này có lẽ là nơi dành riêng cho vị trụ trì chứ không phải là một khách thính thông thường dành cho tất cả.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình khi nhìn thấy nhà sư trụ trì.
Đúng là nhà sư trắng mập mà hắn đã thấy đêm hôm trước.
Bây giờ hắn mới biết đêm hôm rồi nhà sư không ngồi trong tư thế đọc kinh và mặc dù trước mặt có quyển kinh nhưng thật sự thì đó là một cách để điều hành chân lực.
Bên phải nhà sư Phương Trượng là một lão hoà thượng mặt như đất sét, vóc người cao lớn đình đoàng chính là người đã dùng Âm Cực Chỉ đánh Hàn Thiếu Sơn hôm trước :
Huyền Cảnh đại sư.
Nhà sư mập trắng ngẩng mặt lên mỉm cười :
- Nhị vị thí chủ đường xa đến đây, bần tăng thật có lỗi vì không tiện ra ngoài nghinh tiếp.
Đào Ngọc Lan vòng tay :
- Không dám, chúng tại hạ mạo muội đến quý tự, được Phương Trượng dành

cho thì giờ quý báu như thế là đã quá lắm rồi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghĩ thầm rằng như thế thì họ cũng chưa từng quen biết.
Đào Ngọc Lan khẽ liếc nhìn Huyền Cảnh Đại Sư nhưng hình như còn giữ kẽ cho nên nàng không dám hỏi.
Huyền Cảnh Đại Sư cười lớn :
- Xin Đào thí chủ không nên khách sáo, bần tăng xin tự giới thiệu, đây là sư huynh của bần tăng, pháp danh Phi Cảnh mà cũng là Hộ Pháp của bản môn.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động.
Hồi nãy hắn chỉ nghi ngờ thôi nhưng bây giờ thì hắn mới biết rằng nhà sư Phương Trượng này không phải hạng là tầm thường.
Với chức vụ Hộ Pháp của Ngũ Phượng Môn không phải như chức vụ Hộ Pháp của mỗi lệnh kỳ.Người đảm nhiệm chức vụ Hộ Pháp của Tổng Đàn, nếu không có sự điều động bất ngờ thì vẫn còn quan trọng hơn cả Tam Cung Chủ.
Như vậy về phương diện võ công nhất định là phải cùng hàng hoặc hơn Quách Hộ Pháp và Huyền Cảnh đại sư.
Cũng may trong đêm do thám Thánh Quả Tự, Hắc Kỳ Lệnh Chủ chưa làm kinh động đến ông ta chứ không thì nhất định đã xảy ra một cuộc chạm trán kinh thiên động địa.
Đào Ngọc Lan lật đật vòng tay :
- Tại hạ xin tham kiến Hộ Pháp, thật tình thì vì quy tắc của bản môn nên có điều thất lễ, mong Quách Hộ Pháp tha thứ cho.
Phi Cảnh Đại Sư cười lớn :
- Không có chi, xin mời nhị vị ngồi.
Và ông ta nói luôn :
- Từ xa đến đây nhị vị tự nhiên là tân khách, xin mời ngồi uống trà, chắc Phan thí chủ và Lục thí chủ cũng sắp đến nơi rồi.
Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ vòng tay ngồi xuống.
Và Hắc Kỳ Lệnh Chủ ghi nhớ hai người mà Phi Cảnh Đại Sư vừa mới nói, hắn nghĩ họ Phan và họ Lục chắc chắn là Tử Kỳ và Bạch Kỳ Lệnh Chủ.
Chú sa di dâng trà và Phi Cảnh ân cần mời mọc.
Đào Ngọc Lan khẽ hỏi :
- Đệ tử và Tứ sư đệ nhận được vụ lệnh của Tổng Đàn chẳng hay Tam sư thúc đã đến chưa ?
Phi Cảnh đại sư nói :
- Tam cung chủ đã đến đây hai ngày rồi, hiện đang có mặt trong tịnh xá.
Đào Ngọc Lan hỏi Huyền Cảnh đại sư :
- Hộ Pháp đến cùng một lượt với Tam sư thúc ?
Huyền Cảnh đại sư lắc đầu :
- Không, bần tăng mới đến hồi hôm nay.

Ngay lúc đó chợt nghe trên không tiếng của nhà sư Tri Khách bên ngoài :
- Khải bẩm Phương Trượng, Phan thí chủ và Lục thí chủ đã tới.
Phi Cảnh đại sư nói :
- Hãy mời vào.
Bức rèm khẽ động từ ngoài hai người, một mặc áo tía một mặc áo trắng bước vào.
Người mặc áo tía vóc người cao lớn ,da mặt ửng hồng trông dáng cách uy nghiêm.
Người mặc áo trắng thì hơi tương phản vóc người nhỏ ốm dáng cách như một thư sinh.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chỉ chú ý về sức vóc vì hắn thầm biết họ đã hoá trang chứ không phải là mặt thật.
Hai người bước vào vòng tay cung kính :
- Đệ tử xin tham kiến nhị vị Hộ Pháp.
Phi Cảnh đại sư chấp tay :
- Không dám xin mời nhị vị an toa..
Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng đứng lên theo :
- Chúng sư đệ xin bái kiến đại sư huynh và nhị sư huynh.
Tử Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Nhị vị sư đệ đến sớm nhỉ ?
Đào Ngọc Lan cung kính :
- Tiểu đệ và Tứ sư đệ đã đến đây ba hôm rồi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm biết trong bọn Tứ Kỳ thì nhất định Tử Kỳ Lệnh Chủ có địa vị cao hơn cả.
Phi Cảnh đại sư cười nói :
- Tứ vị lệnh chủ cũng đã đến đông đủ vậy xin thỉnh vào trong.
Huyền Cảnh đại sư gật đầu :
- Có lẽ cũng đã đến giờ xin thỉnh chư vị vào bái kiến Đại Cung Chủ.
Phi Cảnh đại sư đứng lên, cả Tứ kỳ Lệnh Chủ cùng đứng dậy theo vào trong.
Qua khỏi một khu vườn ngăn cách thiền viện là đến năm gian tịnh xá, bên ngoài được trang trí thật là u nhã, vào hành lang là gặp ngay hai tên tỳ nữ Nã Vân Cầm Nguyệt đeo kiếm canh phòng.
Thấy đoàn người vào đến , hai tên tỳ nữ vòng tay :
- Đại cung chủ xin thỉnh Hộ Pháp đại sư.
Vừa nói, hai nàng vừa quay mình đi trước đưa đường.
Đến một gian tịnh xá, hai tên tỳ nữ dừng lại cất giọng cung kính :
- Khải bẩm Cung chủ, có Hộ Pháp đại sư thỉnh kiến.
Bên trong truyền ra một giọng thật uy nghiêm :
- Xin mời vào.
Phi Cảnh đại sư chấp tay trang trọng bước vào...

Tứ Kỳ Lệnh Chủ chưa được gọi tên nên đứng ngoài chờ đợi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đứng sau cùng, hắn cố chủ ý nhìn vào phía trong thấy trên chiếc ghế để giữa có một người mắt phượng mày tằm , mình vận cẩm bào, chỉ nhìn qua là nhận ra ngay tư thế của một đại hán uy nghi.
Bên cạnh là người mang mặt nạ đồng chính là Tam Cung Chủ.
Bên trái còn một chiếc ghế trống không biết để dành cho ai.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ gã mặc cẩm bào nhất định là Đại cung chủ chứ không còn ai vào nữa, hắn thật không ngờ một con người như thế lại có khả năng khống chế toàn thể võ lâm...
Hắn ta có uy nghiêm nhất là đôi mắt cực kỳ sắc bén thật cũng như bao nhân vật võ lâm khác, nhưng nhất định hắn phải có chỗ hơn người vì nếu không thì ít nhất hắn phải có một chỗ dựa bên sau lớn lắm...
Phi Cảnh đại sư chầm chậm bước tới trước người mặc cẩm bào chắp tay :
- Tứ Kỳ Lệnh Chủ đang đợi bên ngoài chờ lệnh đại công tử.
Người vận áo gấm vẫy tay :
- Hộ Pháp hãy ngồi.
Phi Cảnh đại sư quay qua thi lễ với Tam Cung Chủ rồi ngồi xuống.
Đại Cung Chủ ngẩng mặt nhìn ra dịu giọng :
- Các đệ tử hãy vào.
Tất cả cùng theo Tử Kỳ Lệnh Chủ cung kính bước vào.
Họ cùng quỳ mọp xuống :
- Chúng đệ tử xin bái kiến sư phụ.
Người mặc áo cẩm bào vẫy tay :
- Hãy đứng lên.
Tứ Kỳ Lệnh Chủ đứng lên rồi quay sang quỳ trước mặt Tam Cung Chủ :
- Chúng đệ tử xin tham kiến Tam sư thúc.
Tam cung chủ vẫy tay :
- Hãy đứng lên.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ phải quỳ luôn hai lượt như thế, trong lòng hắn hơi khó chịu nhưng vì nhiệm vụ nên phải cố giữ vẻ tự nhiên...
Bốn người đứng khoanh tay cúi mặt không khí vụt trở nên nặng nề...
Qua một lúc thật lâu ánh mắt của Đại Cung Chủ từ từ đảo qua khắp bốn người đệ tử...
Tất cả không nghe hơi gió mà cùng cảm nghe ớn lạnh...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy không khí hơi lạ, hắn đứng yên nhưng trong bụng phập phòng.
Qua một lúc thật lâu, Đại Cung Chủ mới cất giọng trầm trầm :
- Ta phái các ngươi đến Giang Nam, một phần vì khinh thị thực lực võ lâm Giang Nam, một phần tin tưởng khả năng của các ngươi. Ta nghĩ rằng bằng vào sự giáo dưỡng bao nhiêu lâu nay cho dù võ lâm Giang Nam có bao

nhiêu người cơ trí cũng không đến nỗi nào nhưng ta không dè để sự việc thảm hại như ngày nay...
Giọng nói tuy không cao nhưng hơi hám nặng nề làm cho ba người Lệnh Chủ toát mồ hôi lạnh, họ cùng nhất loạt quỳ phục xuống. Hắc Kỳ Lệnh Chủ lật đật quỳ theo. Tử Kỳ Lệnh Chủ luôn luôn thay lời, giọng hắn hơi run :
- Chúng đệ tử sơ xuất tội thật đáng chết...
Giọng người mặc áo gấm vẫn lạnh băng băng :
- Hãy đứng lên.
Là người dẫn đầu, Tử Kỳ Lệnh Chủ không dám đứng lên, hắn khẽ đưa mắt nhìn về phía Tam Cung Chủ...
Gương mặt bằng đồng của Tam Cung Chủ vẫn lạnh như kim khí nhưng ánh mắt thì lại như hàm chứa nụ cười và khẽ gật đầu.
Người mặc áo cẩm bào trầm giọng :
- Bảo đứng lên.
Tử Kỳ Lệnh Chủ lạy thêm một lạy :
- Đệ tử đội ơn sư phụ.
Hắn đứng lên, ba người Lệnh Chủ cũng đứng lên theo.
Họ cùng đứng xuôi tay cúi mặt...
Đại Cung Chủ nói :
- Sự thất bại của bản môn ở Giang Nam sự thật thì ta không hoàn toàn trách các ngươi mà chính vì ta đã đánh giá không đúng được thực lực đối phương...
Tứ Kỳ Lệnh Chủ nghe đến đây, họ cùng lén thở dài nhẹ nhõm...
Đại Cung Chủ nói tiếp :
- Cứ bằng vào Vạn Vật Sơn Trang mà nói, hai cha con của Hứa Kính Bá được Nga My và Thiếu Lâm ủng hộ, thêm vào đó Nghiêm Hữu Tam lại giữ được Thái Bình Bảo rồi đến đó giúp sức, giá như không có Tam sư thúc của chúng ngươi đến giúp thì có lẽ Phan Diên Thọ đã tự tiêu huỷ cả lực lượng của Tử Kỳ...
À... Hắc Kỳ Lệnh Chủ biết thêm Tử Kỳ Lệnh Chủ tên là Phan Diên Thọ. Nhưng hắn lại thắc mắc, vì bằng vào khẩu khí của Đại Cung Chủ thì hình như Vạn Vật Sơn Trang của Đông Hứa cũng chưa đến nỗi nào...
Đại Cung Chủ nói tiếp :
- Không những thế mà cả thứ tử của Giang Thượng Phong là Giang Hàn Thanh lại là môn hạ của Trúc Lão, con trai của Lý Quang Trí lại là môn hạ của Thần Phiến Tử, tất cả những chuyện đó nằm ngoài ý của ta. Bằng vào sở học của các ngươi ngay bây giờ quyết không phải là đối thủ của chúng...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình...
Không hiểu tại sao hắn lại biết lai lịch của mình...
Hắn lật đật quỳ xuống và nói :

- Khải bẩm sư phụ, vì Giang Hàn Thanh mang bệnh từ lúc nhỏ, việc thụ huấn của hắn chính cha anh hắn còn chưa biết...
Đại Cung Chủ khẽ liếc Hắc Kỳ Lệnh Chủ rồi vẫy tay :
- Ngươi hãy đứng lên. Ta không trách cứ gì ngươi cả. Cứ như Tam sư thúc của ngươi thì Giang Thượng Phong quả thật có bệnh, ngươi ở lại Giang Phủ đã lâu có biết rõ chuyện ấy hay không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình, hình như cả bọn chúng không tin rằng phụ thân mình đã chết...
Hắn vòng tay đáp :
- Đệ tử chính mắt trông coi tưởng niệm như thế thì không thể giả được.
Đại Cung Chủ nói :
- Thế nhưng khi lật nắp áo quan thì lại không có thi hài thì giải thích làm sao ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đáp :
- Đệ tử cho rằng đã có người trộm thây.
Đại Cung Chủ nói :
- Nhưng trước sau ngươi vẫn chưa điều tra ra manh mối !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Đệ tử đã cho toàn bộ lực lượng bản kỳ tra cứu khắp Giang Nam nhưng vẫn không thấy điểm manh mối...
Đại Cung Chủ hừ hừ hai ba tiếng :
- Như thế thì rất khả nghi, sau khi trở về ngươi hãy điều tra cho kỳ được...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ vòng tay vâng dạ lui hẳn ra sau.
Cho tay vào túi lấy ra hai sấp giấy, Đại Cung Chủ nói :
- Bằng vào tình thế hiện tại, Nga My và Thiếu Lâm đã công nhiên nhúng tay vào Tứ Đại Thế Gia rất có thể sẽ liên hợp được, bằng vào võ công của các ngươi rất khó mà chống trả được.
Đại Cung Chủ trao xấp giấy ra và nói tiếp :
- Đây là ba chiêu tuyệt kiếm của bản môn, mệnh danh là "Thiên Phương Tam Thức", cứ theo quy luật của bản môn thì chỉ có trưởng đệ tử mới có quyền học, kể luôn cả bốn vị sư thúc của các ngươi bây giờ cũng chưa từng luyện qua nhưng tình thế đặc biệt ngày nay ta tạm thời phá lệ truyền thụ cho bọn ngươi. Bắt đầu từ ngày mai sẽ do Tam sư thúc của các ngươi trực tiếp chỉ dẫn.
Tử Kỳ Lệnh Chủ vòng tay mừng rỡ :
- Đa tạ hồng ân của sư phụ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ không biết ba thức này thế nào nhưng bằng vào khẩu khí của Đại Cung Chủ thì hình như nó là tuyệt kỹ vô địch trong thiên hạ.
Đại Cung Chủ vẫy tay :

- Các người có thể lui ra.
Tứ kỳ lệnh chủ vòng tay mọp mình thụt lui ra khỏi cửa.
Phi Cảnh đại sư đứng lên chắp tay :
- Bần tăng đã sắp đặt bốn phòng cho bốn vị, xin để bần tăng dẫn lối.
Trong Tổng Phân Đàn của Ngũ Phượng Môn, chức vụ Hộ Pháp được phân làm ba cấp. Đệ nhất đẳng Hộ Pháp có địa vị thật cao, có thể thay thế Đại Cung Chủ điều hành công việc. Phi Cảnh đại sư thân tự sắp xếp nơi ăn ở cho Tứ Kỳ Lệnh Chủ đủ thấy chuyến trở về của bốn người đệ tử này quả thật vô cùng quan trọng.
Tử Kỳ Lệnh Chủ ngó về phía Tam Cung Chủ và hắn hỏi :
- Chẳng hay Tam sư thúc có điều chi huấn thụ ?
Tam Cung Chủ nói :
- Không, sáng sớm ngày mai các ngươi có thể đến đây luyện kiếm.
Tử Kỳ Lệnh Chủ vòng tay thi lễ một lần nữa rồi mới quay trở ra ngoài.
Phi Cảnh đại sư dẫn bốn người theo hành lang phía Đông, qua khỏi khu vườn, bước qua khỏi dòng suối, đi đến một ao sen rộng hơn một mẫu là thấy gian tịnh xá nằm chếch về hướng Bắc ao sen.
Phi Cảnh đưa bốn người vào tịnh xá, dần đi quan sát khắp chỗ. Trên lầu là phòng ngủ, bên dưới là thư phòng và phòng khách.
Phi Cảnh đại sư cười nói :
- Đây là phương giám đường của tệ tự, chẳng hay chư vị thấy có được vừa ý hay không ?
Tử Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Vâng, ở đây thì quá tốt rồi nhất là với cảnh trí u nhã này có thể làm cho mọi người mọi việc đều quên, cho dù khốn khổ tới đâu mà được tới đây là có thể tìm ngay được sự an nhàn thư thái.
Phi Cảnh đại sư cười ha hả :
- Qúa khen, quá khen. Bần tăng đã cho người dọn tiệc chay, xin thỉnh chư vị vào vì bây giờ cũng đã trễ bữa lâu rồi.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 36
Ba Chiêu Tuyệt Học

Thấy Phi Cảnh đại sư ân cần như thế, Tử Kỳ Lệnh Chủ lật đật vòng tay :
- Hộ Pháp có lòng khoản đãi như thế thật chúng đệ tử áy náy vô cùng.

Cả bọn theo chân Phi Cảnh vào đại sảnh, quả nhiên nơi đây đã bày sẵn tiệc chay.
Nói là tiệc chay nhưng thật sự rất thịnh soạn và Phi Cảng đại sư trịnh trọng mời khách nhường cho Tử Kỳ Lệnh Chủ ngồi trên.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Dám hỏi đại sư, chẳng hay Tam sư thúc chúng tôi không cùng dùng cơm ở đây sao ?
Phi Cảnh đại sư cười :
- Đại cung chủ và Tam cung chủ đã đi cả rồi.
Tử Kỳ Lệnh Chủ ngạc nhiên :
- Sư phụ và sư thúc chúng tôi đã đi cả rồi sao ?
Phi Cảnh đại sư gật đầu :
- Đã đi hết nhưng bần tăng biết thì có lẽ đêm nay Tam cung chủ sẽ quay trở lại.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bây giờ mới vỡ lẽ những điều thắc mắc, hắn nghĩ đã có đủ mặt không hiểu tại sao ba chiêu tuyệt kiếm lại phải đợi tới ngày mai mới bắt đầu luyện tập, nhưng đến bây giờ thì những thắc mắc ấy mới được giải rõ, vì Tam cung chủ còn bận việc phải đi với Đại cung chủ đến đêm mới trở về.
Tử Kỳ Lệnh Chủ lại hỏi :
- Chẳng hay Huyền Cảnh đại sư có còn ở đây không ?
Phi Cảnh đại sư nói :
- Huyền Cảnh sư đệ đã theo tùy tòng Đại cung chủ và Tam cung chủ Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghĩ thầm rằng họ đi một cách vội vàng như thế nhất định phải có vấn đề trọng đại.
Nhưng vì trong bữa cơm không có cách gì để hỏi phăng ra được, cũng may khi rượu vào được vài chén da mặt trắng trẻo của Phi Cảnh đại sư ửng đỏ, ông ta nổi hứng ba hoa :
- Tứ vị Lệnh Chủ có biết tại sao Tam cung chủ lại lật đật đi vội như thế hay không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ biết đã đến lúc gây chuyện, nhưng lại cũng biết rằng trong bốn người Lệnh Chủ thì Tử Kỳ Lệnh Chủ là người có tư cách nói nhiều, vì hắn là kẻ cầm đầu, nhất là thái độ của Bạch, Thanh Kỳ Lệnh Chủ đã rõ ràng như thế nên hắn đành ẩn chờ cho họ bộc lộ với nhau.
Quả nhiên, Tử Kỳ Lệnh Chủ nói ngay, nhưng hắc có vẻ thận trọng :
- Không biết được, nhưng vì đây là công chuyện của sư môn nên chúng tôi cũng không dám tò mò.
Phi Cảnh cười lớn :
- Không, chuyện này rất có quan hệ tới bốn vị, nói ra cũng không sao, vì chính ngay bây giờ chúng ta đã gặp một cường địch khá nguy hiểm trong chốn giang hồ.

Bạch Kỳ Lệnh Chủ cau mặt :
- Võ lâm Tứ Đại Thế Gia à ?
Phi Cảnh đại sư rùn vai :
- Võ lâm Tứ Đại Thế Gia thì ai mà kể làm chi ?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hỏi tiếp :
- Hay là Nga My và Thiếu Lâm ?
Phi Cảnh đại sư nói :
- Thiếu Lâm, Nga My, một ở Hà Nam, một ở Xuyên Tây. Tại Giang Nam này thế lực của họ có là bao mà cho dù có mạnh tới đâu nữa thì Thiếu Lâm và Nga My cũng chưa đáng gọi là kình địch lợi hại, cũng chưa khiến cho Đại cung chủ phải thân chinh như thế.
Tử Kỳ Lệnh Chủ giật mình :
- Đại sư nói như thế là...
Phi Cảnh đại sư nói ngay :
- "Lưu Hương Cốc".
Tử Kỳ Lệnh Chủ nhướng mắt :
- Lưu Hương Cốc ?
Phi Cảnh đại sư gật đầu :
- Đúng, bọn Lưu Hương Cốc gần như là cùng xuất hiện giang hồ một lượt với môn phái chúng ta, nhưng trong vòng mấy tháng gần đây, có nhiều nhân vật lợi hại của cả hai giới Hắc Bạch giang hồ bọn chúng thu nạp được, cứ theo tin tức mà mình thu nhận được thì luôn cả năm đại môn phái võ lâm hiện tại cũng có nhiều cao thủ gia nhập Lưu Hương Cốc, thế lực của họ hình như còn mạnh hơn chúng ta rất nhiều.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Chẳng hay đại sư có biết Lưu Hương Cốc là Bang Hội hay là môn phái ?
Phi Cảnh đại sư lắc đầu :
- Điều đó thì bây giờ chưa một ai biết được, cứ theo lời đồn đãi trong giang hồ thì Lưu Hương Cốc là một bang hội bí mật, cũng có người bảo rằng Lưu Hương Cốc là một địa danh, nhưng thật sự thì không một ai biết chắc.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ xen vào :
- Nhưng chẳng hay đại sư có biết họ Ở nơi nào chăng ?
Phi Cảnh đại sư vụt cười ha hả :
- Bốn vị thử đoán xem nào.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhìn ba vị Lệnh Chủ kia và nói :
- Điều đó chắc chắn là chúng đệ tử không đoán được đâu.
Phi Cảnh đại sư cười :
- Ngay bây giờ thì chưa ai biết sào huyệt của bọn chúng ở đâu. Nhưng căn cứ vào sự phán đoán của Đại cung chủ thì rất có thể chúng ở tại Hàng Châu.
Tử Kỳ Lệnh Chủ nhổm dậy :

- Ở tại Hàng Châu nầy ?
Phi Cảnh đại sư nói :
- Hai vị Tam Đẳng Hộ Pháp của chúng ta từng phát hiện được những người cao thủ thành danh, nhưng cũng bắt đầu phái hiện được thì hai vị Hộ Pháp bị mất tích...
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Chẳng hay nhị vị Hộ Pháp của chúng ta phát hiện được những ai đại sư có biết hay không ?
Phi Cảnh đại sư lắc đầu :
- Điều đó thì không biết, vì khi vừa phát hiện được thì nhị vị Hộ Pháp mất tích ngay, chúng ta biết được như thế là chỉ nhờ vào ám hiệu của nhị vị Hộ Pháp để lại mà thôi.
Ông ta thở dài và nói tiếp :
- Tối hôm trước vào khoảng canh hai, chúng còn đến đây để thăm dò.
Thiếu chút nữa thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ đã bật cười, vì lão hoà thượng này nhận rằng hắn là người của Lưu Hương Cốc...
Vì nếu nói hồi tối hôm qua thì chỉ có hắn với lốt Hàn Thiếu Sơn đến đây chứ đâu có ai khác.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Thế đại sư có từng cùng người của chúng giao đấu qua chưa ?
Phi Cảnh đại sư lắc đầu :
- Chưa.
Nhưng rồi ông ta lại nói :
- Đó cũng là do quyết định của Tam cung chủ, chính hồi tối hôm qua Tam cung chủ từ ngoài thành vào, phát hiện tung tích địch nhân nhưng vì thấy người ấy thân pháp cao cường nên người cho ta biết để ra lệnh cho tăng lữ ai về phòng nấy tắt đèn, cứ để mặc cho người đối phó.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bây giờ mới biết sự việc xảy ra thuận tiện cho hắn hồi tối hôm qua là do Tam cung chủ xắp xếp...
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Chắc có lẽ Tam cung chủ tương kế tựu kế để cho kẻ địch bất phòng để theo dõi ngược lại hang ổ của chúng chứ gì ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình...
Thật là một chuyện mà hắn không đề phòng, nếu quả Tam cung chủ làm đúng như thế thì nhất định cơ mưu của hắn đã bại lộ hoàn toàn...
Nhưng Phi Cảnh đại sư lại nói :
- Phan Lệnh Chủ đoán đúng, nhưng Tam cung chủ bảo rằng vì tên ấy thân pháp cao lắm, khinh công của hắn làm cho Tam cung chủ bị lạc mất giữa đường.
Thanh Kỳ Lệnh Chủ hỏi :

- Bằng vào khinh công của Tam sư thúc thế mà lại bị hắn bứt rơi thì thật lạ nhỉ?
Nhưng đại sư có nghe nói con người của hắn diện mạo như thế nào không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lại thêm một lần nữa giật bắn mình...
Phi Cảnh đại sư nói :
- Tam cung chủ bảo rằng người ấy là một lão già trạc ngoài năm mươi có vóc người trung bình, một nhân vật mà Tam cung chủ chưa từng gặp trong chốn giang hồ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thở phào, thì ra nàng vẫn không nói thật về con người Hàn Thiếu Sơn của mình cho đồng bọn...
Phi Cảnh đại sư nhìn Tử Kỳ và Bạch Kỳ Lệnh Chủ cười cười nói tiếp :
- Nhưng căn cứ theo báo cáo Tri khách Độ Duyên của bản tự thì trong khi Phan, Lục nhị vị tới đây thì còn có một người khách dâng hương theo đến...
Tử Kỳ Lệnh Chủ ngạc nhiên :
- Người đó là người nào ?
Phi Cảnh đại sư cười :
- Người ấy đã đi rồi.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Thế đại sư có cho người theo dõi hay không ?
Phi Cảnh đại sư mỉm cười :
- Thật thì mấy lúc gần đây, rất nhiều khách tới dâng hương tại chùa này khá có nhiều điểm nghi ngờ.
Ngưng một giây, nhà sư nói tiếp :
- Chính vì thế cho nên Đại cung chủ đã ra lệnh cho Tứ vị Lệnh Chủ nên dời về chùa ở tạm, chứ không được phép ra ngoài.
Tử Kỳ Lệnh Chủ nghiêm giọng :
- Vâng, đệ tử xin tuân mạng.
Phi Cảnh đại sư nói :
- Còn một điều nữa mà thiếu chút bần tăng đã quên mất, hậu viên của bản tự vốn là nơi dành để tiếp đãi những người trong bổn môn, vì thế khi ở tại Phương Giám Đường thì đương nhiên là đóng vai của những khách thập phương đến cúng chùa, vì thế cho nên bất cứ chuyện gì xảy ra hay đang đêm phát hiện kẻ dạ hành do thám thì cũng không nên có hành động gì làm lộ thân phận của tứ vị.
Bạch Kỳ và Thanh Kỳ Lệnh Chủ nghe nói đều hết thẩy ngạc nhiên, họ đưa mắt lên nhìn Tử Kỳ Lệnh Chủ để ngầm trao đổi.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi Phi Cảnh :
- Đó là chuyện mà sư phụ đệ tử đã dặn dò đấy chứ ?
Phi Cảnh đại sư cười :
- Đúng như thế, nếu không phải do Đại cung chủ ra lệnh thì bần tăng đâu

dám chủ trương ? Vả lại tám mươi tăng lữ trong chùa cũng đều là những người am hiểu võ công, Thánh Quả Tự này tuy không phải là Long Đàm Hổ Huyệt nhưng cũng không phải là nơi để cho kẻ địch muốn xâm nhập là được toại nguyện đâu.
Tự nhiên, lời nói của Phi Cảnh không phải là khoác lác, vì là Đệ Nhất Đẳng Hộ Pháp của Ngũ Phượng Mônthì sào huyệt của ông ta đâu phải chỗ dễ vào.
Tử Kỳ Lệnh Chủ nghiêm giọng :
- Vâng, đệ tử xin ghi nhớ.
Sau bữa cơm, Hắc Kỳ Lệnh Chủ và Đào Ngọc Lan quay về khách sạn để lấy hành lý, và khi đi hai người chỉ mặc mỗi một bộ đồ.
Vào đến phòng mình, Hắc Kỳ Lệnh Chủ vừa muốn quay ra thì Đào Ngọc Lan đã phóng nhanh vô, hắn giật mình vội hỏi :
- Tam sư thư có chuyện gì chăng ?
Đào Ngọc Lan với tay ra sau kéo cửa phòng khép lại và mỉm cười :
- Có một vài chuyện.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đặt gói hành lý lên bàn và nói :
- Xin Tam sư thư hãy tạm ngồi.
Đào Ngọc Lan nói :
- Không cần lắm đâu, ta chỉ có một câu thôi, nói với Tứ sư đệ xong là ta đi ngay.
Nghe tiếng cười và giọng nói của Đào Ngọc Lan hình như có điều khác lạ, Hắc Kỳ Lệnh Chủ bất giác khẽ nhìn nàng thật nhanh rồi mới hỏi :
- Chẳng hay Tam sư thư có chuyện chi cần nói ?
Đào Ngọc Lan vùng nghiêm mặt, đôi mắt sáng quắc của nàng chiếu thẳng vào mặt Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Tứ sư đệ thật tình muốn dời về ở hẳn trong Thánh Quả Tự à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động, hắn cau mày hỏi lại :
- Chứ Tam sư thu bảo mình không dời về đó theo ý của Phi Cảnh Hộ Pháp sao?
Đào Ngọc Lan nói :
- Không, riêng tôi thì tự nhiên là phải dời về đó chứ sao không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Nhưng... như thế thì Tam sư thư nghĩ rằng tiểu đệ không nên dời về đó hả ?
Đào Ngọc Lan nhìn Hắc Kỳ Lệnh Chủ bằng tia mắt ngập ngừng, thật lâu nàng mới thấp giọng thở dài :
- Tôi nghĩ rằng Tứ sư đệ không nên...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dài theo sương sống, hắn cắn răng nhưng vẫn cố giữ vẻ tự nhiên...
Chỉ cần một con người đừng phải ngu đần thì tự nhiên thấy ngay ẩn ý trong câu nói đó chứ không cần phải giải thích gì thêm nữa...

Nhưng Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn còn nhiều thắc mắc...
Trên con đường từ Kim Lăng đến đây và qua bao nhiêu ngày chung sống, dạo chơi Tây Hồ, phải chăng Đào Ngọc Lan đã khám phá ra được hành tung của mình rồi chăng ?
Không ! Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy rằng không thể như thế được, vì nếu quả thật nàng đã khám phá chuyện giả mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ của mình thì nàng phải báo cáo với sư phụ và sư thúc của nàng chứ sao nàng lại không làm như thế ?
Hành động của nàng đã chứng tỏ rằng nàng chưa báo cáo điều đó vì chờ về đến khách điếm và sau khi đóng cửa lại cẩn thận rồi nàng mới nói với hắn, chứng tỏ nàng chỉ nói riêng với hắn mà thôi...
Hay là nàng chỉ nghi ngờ chứ chưa quả quyết ?
Nàng muốn úp úp mở mở để thăm dò ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cố trấn tĩnh, hắn làm bộ ngơ ngác :
- Tam sư thư nói gì thật tình tiểu đệ chưa hiểu ?...
Đào Ngọc Lan cau mặt :
- Không hiểu thật à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lắc đầu :
- Thật tình tiểu đệ chưa hiểu gì cả.
Đào Ngọc Lan nhếch môi cười nhẹ :
- Cái cách ổn định tinh thần như thế quả thật ít có.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gượng cười :
- Hôm nay Tam sư thư càng nói tiểu đệ càng thấy...bí mật quá.
Đào Ngọc Lan lừ mắt nhìn hắn :
- Tôi nghĩ rằng ngay bây giờ nhất là trong trường hợp ở lại nơi vắng vẻ như thế này, chúng ta cần phải thẳng thắn với nhau.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Hình như Tam sư thư có vẻ đa nghi rồi đó nghe.Trước mặt Tam sư thư có bao giờ tiểu đệ lại không thành thật ?
Đào Ngọc Lan nghiêm giọng :
- Không bao giờ dối gạt à ? Tốt lắm, vậy bây giờ ông bạn cho biết mục đích của ông bạn đến đây để làm gì ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm bộ kinh hãi :
- Uûa ? Sao Tam sư thư lại nói những lời lạ thế ? Tiểu đệ và Tam sư thư cùng phụng chỉ vụ tới Hàn Châu kia mà ?
Đào Ngọc Lan cười nhạt :
- Thế à ? Có lẽ là tôi quá đa nghi thật đấy... Vì luôn cả Tam sư thúc tôi là người có con mắt tinh đời mà vẫn không thấy điều gì khác lạ kia mà, phải không ? Nhưng có điều tôi và Lưu Cảnh Thăng vốn là đồng môn học nghệ và gần gũi không phải ít, cho nên khi có dịp gần lại như những ngày qua là

tôi phải thấy điều khác lạ chứ ?
Bây giờ thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới biết mình tên là Lưu Cảnh Thăng, thật là hết hồn, nếu Đào Ngọc Lan đừng nói ra mà cứ hỏi là mình tên gì thì có lẽ là mình sẽ lòi đuôi.
Nhưng hắn vẫn cố làm tỉnh :
- Như vậy nghĩa là Tam sư thư thấy tiểu đệ có chỗ nào không phải ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Nhiều lắm, riêng một điểm võ công, so với hắn, tôi là người nhập môn trước hơn một năm, ít nhất hắn phải kém hơn tôi một bậc có phải thế không nào ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, tiểu đệ công nhận võ công của Tam sư thư cao hơn tiểu đệ khá nhiều.
Đào Ngọc Lan gật đầu :
- Cao hơn nhiều ? Thế mà khi giao đấu với Lý Duy Năng, tôi không chịu nổi hắn ba quạt, còn... Ông bạn thì chỉ một đường kiếm mà bức lui cả hắn và Yến Tử song kiệt !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Đường kiếm đó quả là đường kiếm vì nóng lòng nên phải đánh liều và Tam sư thư cũng không quên rằng một kẻ liều muôn kẻ không cự lại đấy chứ ?
Đào Ngọc Lan rùn vai :
- Thật cám ơn hết sức, cám ơn đường kiếm đánh liều của ông bạn.
Và nàng chầm chậm nói tiếp :
- Nhưng lúc trong rừng ấy, ông bạn thi triển khinh công quả thật là có hạng đấy chứ ? Đừng nói chi Lưu Cảnh Thăng chỉ còn nước bắt bụi đằng sau mà ngay cả Tam sư thúc của tôi cũng chỉ lấy mắt mà nhìn, thảo nào Lý Duy Năng lại chẳng đành nghiến răng căm phẫn trông theo chứ không tài nào đuổi kịp.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình, quả thật hôm Tiểu Hương dẫn mình đi vào rừng, Đào Ngọc Lan từ trong bước ra, lúc đó ngực nàng phập phồng dồn dập, đúng là nàng đã phải vận dụng tổn sức bình sanh để theo mình.
Nhưng bên ngoài hắn vẫn giữ vẻ bình thản, xoa tay cười nói :
- Tam sư thư chỉ nói đùa tiểu đệ !
Như không để ý đến sự cố tâm chống chế của hắn, Đào Ngọc Lan từ từ nói tiếp :
- Thật là đáng tức cười, Lưu Cảnh Thăng ngoài tâm địa thâm hiểm ra, chúng tôi còn là đồng môn với nhau, bao nhiêu năm chưa tùng thấy hắn mó tay hay liếc mắt đến một quyển sách nào, có thể nói bản tính của hắn là con người nhìn quyển sách như thù địch, nhưng khi đến Hàng Châu, tôi bỗng dưng thấy ông bạn "Tứ sư đệ" của tôi đây lại bỗng nhiên biến thành một nhà lão

thông sử sách thi văn, biến thành một người xuất khẩu thành thi văn...
Bây giờ Hắc Kỳ Lệnh Chủ gần như chết đứng...
Hắn vỡ lẽ rằng Đào Ngọc Lan đã âm thầm theo dõi chú ý mình từng cử động, lời lẽ một...
Bây giờ thì sự cãi thiên chối quanh đã trở thành vô ích.
Thấy hắn đứng sững sờ, Đào Ngọc Lan nhếch má cười thật lớn.
Y như khoảng giữa hai người có một khoảng băng thật dày, tiếng cười của Đào Ngọc Lan, cái cười và cái nhìn thật dịu của nàng như tia nắng ấm phá tan băng giá.
Tuy nàng mang mặt giả, nhưng tiếng cười của nàng cũng đủ hình dung đầy đủ vẻ mặt yêu kiều...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhìn vào mắt Đào Ngọc Lan, hắn thấy rõ những tia trìu mến nồng nàn và nàng vụt đổi giọng vô cùng thân thiết :
- Nếu tôi đoán không lầm thì... Giang nhị...
Bây giờ thì dù có thế nào đi chăng nữa cũng phải "tiên hạ thủ vi cường" cho dù nàng không có ý hại mình thì cũng phải chế ngự nàng trước đã, Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhấc tay lên...
Nhưng vì đứng gần bên cửa nên Đào Ngọc Lan vẫn nhanh tay hơn, khi Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới máy động cánh tay thì nàng đã quày tay xô tung cánh cửa...
Không biết nàng cố ý thoát thân hay vì lý do nào khác, nhưng khi cánh cửa bị xô mở thì thấy ngay có hai tên tiểu nhị đang đứng bên ngoài...
Cánh cửa bị xô bất ngờ làm cho tên tiểu nhị đang châu đầu không kịp dang ra, bị bắt quả tang đang rình nghe lén.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ buông thõng đôi tay, hắn cảm thấy về kinh nghiệm giang hồ hắn hoàn toàn không sánh kịp với Đào Ngọc Lan...
Chiếu tia mắt lạnh như băng về phía tên tiểu nhị, Đào Ngọc Lan gắt giọng :
- Ngươi đứng đây làm gì ?
Tên tiểu nhị hoảng hồn ấp úng cười mớn :
- Da...dạ...da...tiểu nhân mang trà đến cho quý khách dùng.
Trên tay hắn quả thật đang có khay trà, hình như hắn nói thật.
Đào Ngọc Lan cười gằn :
- Đặt vào bàn cho ta.
Tên tiểu nhị khúm núm mang bình trà vào đặt trong bàn rồi khúm núm lui ra, mặt hắn không còn chút máu...
Nhưng hắn chưa ra khỏi cửa thì Đào Ngọc Lan đã đóng sầm cửa lại và trầm giọng :
- Trong giới giang hồ khó lòng qua mặt được ai, ngươi đến đây làm gì hãy nói cho thật ?
Tên tiểu nhị phát run :

- Tiểu nhân thật tình mang trà đến cho khách quan.
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Ngươi đến đã bao lâu rồi ?
Tên tiểu nhị đáp :
- Dạ... thưa tiểu nhân vừa mới đến...
Đào Ngọc Lan chớp đôi mắt như điện lạnh, nàng nhích tới một bước gặn lại :
-Ngươi không nói thật là ngươi không tiếc cái mạng của ngươi đấy !
Tên tiểu nhị run bắn tay chân :
- Tiểu tiểu nhân nói thật...
Đào Ngọc Lan xạm mặt :
- Có lẽ ngươi chưa biết ta là ai đấy à ? Ta cần nói cho ngươi biết một khi đã lọt vào tay ta rồi thì xương thịt sẽ không còn vết dấu đấy nhe !
Tên tiểu nhị phát run, hắn tụt lui một bước và cho váo túi áo lấy ra một đồng tiền xoè ngửa bàn tay chìa ra trước mặt Đào Ngọc Lan...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ liếc mặt thấy đồng tiền được mài phẳng trên mặt có khắc hai chữ "Ngũ Chu", hắn thầm đoán đây là ám hiệu của Ngũ Phượng Môn...
Đào Ngọc lan mím miệng :
- Ngươi đã biết chúng ta là ai rồi chứ ?
Tên tiểu nhị đổi giọng :
- Vâng, thuộc hạ đã biết. Và đã được lệnh trá hình theo dõi những người trong khách điếm, xin Lệnh Chủ thông cảm cho.
Đào Ngọc Lan gật đầu :
- Được rồi, ngươi hãy trao mật hiệu cho ta xem.
Tên tiểu nhị bước tới trao đồng tiền, nhưng hắn vừa đưa tay ra thì cánh tay của Đào Ngọc Lan đã xỉa tới nhanh như chớp...
Tên tiểu nhị không kịp la một tiếng thì đã xuống như một tàu lá héo.
Hắn đã bị Đào Ngọc Lan điểm ngay vào tử huyệt.
Chuyện xảy ra quá nhanh và ngoài ý nghĩ của Hắc Kỳ Lệnh Chủ, hắn đứng nhìn cái chết của tên tiểu nhị bằng một đôi mắt sững sờ...
Đào Ngọc Lan nhích tới một bước lột chiếc khăn bao đầu của tên tiểu nhị.
Đầu hắn trọc lóc, phía trên trán một chút có ba dấu điểm hương.
Hắn đúng là một nhà sư !
Đúng là người của Thánh Quả Tự.
Đào Ngọc Lan không nói một tiếng nào cả, nàng cho tay vào túi lấy ra một cái bình bằng thuỷ, nàng dở nút trút ra những chất bột trắng rải khắp người của nhà sư, và chỉ mấy khắc trôi qua thi thể của nhà sư chỉ còn lại một bãi nước vàng.
Cầm bình trà lên, Đào Ngọc Lan tạt mạnh xuống nền đất cho nước vàng trôi hết và nàng nhìn thẳng vào mặt Hắc Kỳ Lệnh Chủ :

- Tôi giết hắn không phải vì các hạ đâu.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ điềm đạm mỉm cười :
- Nhưng dù sao cũng phải ghi ân.
Đào Ngọc Lan nói :
- Câu chuyện khi nãy giữa chúng ta hãy còn lỡ dở...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Bây giờ cô nương tính sao ?
Đào Ngọc Lan thấp giọng :
- Các hạ quả là...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Đúng, cô nương đoán đúng.
Đào Ngọc Lan kích động :
- Các hạ là Giang...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bình tĩnh gật đầu :
- Vâng, tại hạ là Giang Hàn Thanh.
Vốn đã biết trước, nhưng bây giờ chính miệng đối phương tự xưng, Đào Ngọc Lan sững sờ, qua một lúc khá lâu nàng mới nói, nhưng giọng nói của nàng thật nhẹ :
- Giang công tử quả là to gan.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ điềm nhiên :
- Đã biết lai lịch của tại hạ, bây giờ cô nương tính sao ?
Đào Ngọc Lan hỏi :
- Lưu Cảnh Thăng đâu ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Hắn đã chết rồi...
Đào Ngọc Lan gặn hỏi :
- Giang công tử giết hắn ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lắc đầu :
- Không, hắn tự vận bằng độc dược.
Đào Ngọc Lan cúi mặt, hình như nàng cố tránh tia mắt của người đối diện, hai bàn tay của nàng xoa nhè nhẹ, lòng nàng mâu thuẫn vô cùng...
Thật lâu, nàng ngẩng mặt lên dịu giọng :
- Tôi nghĩ đáng lý công tử nên đi ngay bây giờ là phải.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Tại sao phải làm thế ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Vì tôi muốn Giang công tử được bình an.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lắc đầu :
- Tại hạ thật tình không thể đi ngay bây giờ được.
Đào Ngọc Lan thở ra :

- Tôi nghĩ rằng công tử không có gì bắt buộc đến phải hành động đến gần như điên dại như thế này.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Không phải tôi không biết điều này nguy hiểm, nhưng hiện thời thì tôi vẫn còn một tù nhân trong tay của chư vị.
Đào Ngọc Lan nói :
- Lịnh huynh không có ở nơi này, chuyện ấy do Hồ Tuấn Tài cáng đáng, tôi nghĩ rằng công tử nên về hỏi lại hắn là hay hơn hết.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Đa tạ cô nương nhưng cô nương cũng cần nên biết rằng ngay bây giờ Lưu Cảnh Thăng đã chết rồi, tôi không thể đi được vì nếu tôi bỏ đi thì tất cả những gì dự kiến của tôi sẽ hỏng. Thịnh tình của cô nương, tôi chỉ biết ghi tạc trong lòng chứ không biết phải làm sao.
Đào Ngọc Lan tặc lưỡi :
- Như thế thì công tử nhất định không đi ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, không thể có cách nào khác hơn được.
Giọng nói của Đà Ngọc Lan càng trở nên buồn bã lạ thường :
- Cho dù tôi có quyết tâm bảo vệ, che dấu cho Giang công tử thì cũng chưa chắc qua mặt được sư phụ và Tam sư thúc...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ mỉm cười :
- Chỉ cần cô nương bằng lòng đừng tiết lộ dùm tại hạ là được rồi.
Đào Ngọc Lan thở ra :
- Tôi đã không báo cáo đã là một tội rất nặng rồi, nếu để cho bị phát giác thì chắc là chỉ còn một con đường chết...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Xin cô nương an lòng, nếu không may bị phát giác thì tại hạ sẽ đem cái chết mà đảm bảo sự an toàn cho cô nương để đáp lại thịnh tình che dấu.
Đào Ngọc Lan khẽ liếc vào mặt hắn và cúi đầu thở dài thườn thượt :
- Cầu mong là chuyện sẽ không bị phát giác...
Câu nói sau cùng của nàng đã thay cho lời chấp thuận.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ khẽ liếc xuống đất và hỏi :
- Cô nương đã giết chết tên tay sai của Thánh Quả Tự, rồi mình biết phải trả lời làm sao với họ ?
Đào Ngọc Lan mỉm cười :
- Phi Cảnh đại sư đã có nói rồi mà ? Ông ta nói rằng hiện nay tình hình tại Hàng Châu rối loạn lắm, như vậy những người ông ta phái đi do thám nếu có mất tích thì cũng do tình hình rối loạn ấy chứ chuyện chi tới mình mà sợ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu, hắn cảm thấy người con gái này cơ trí quả hơn mình chứ không kém...

Và hắn bỗng cảm thấy mình đang cầm con dao hai lưỡi, có thể nàng vì tình cảm nào đó mà không nỡ hại mình, nhưng con người cơ trí như thế không phải dễ xem thường họ được...
Và hắn khen một cách thật tình :
- Cô nương tính chuyện thật hay.
Đào Ngọc Lan liếc hắn như háy :
- Tam sư thư chứ ? Định làm hơn à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ ngoan ngoãn nói theo :
- Vâng, Tam sư thư nói đúng lắm.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt cảm thấy lòng mình ấm áp lạ thường.
Không hiểu là thoát khỏi sự bối rối trong vấn đề bại lộ hay là bởi vì những câu nói của nàng ?
Hắn cũng không thể phân biệt được, mà có lẽ đúng cả hai.
Thanh toán tiền phòng cho tên Quản lý khách sạn xong, Đào Ngọc Lan và Hắc Kỳ Lệnh Chủ trực chỉ về hướng Thánh Quả Tự.
Đến Phương Giám Tự thì Tử Kỳ và Bạch Kỳ đã tới trước rồi.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Sao Tam sư muội và Tứ sư đệ đến trễ thế ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Chúng đệ vừa vào thành thì bị người theo dõi.
Tử Kỳ Lệnh Chủ cau mặt :
- Người như thế nào ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Cách vận giống như một tên tiều phu, hắn cứ lẽo đẽo theo sau, khi tiểu muội và Tứ sư đệ vào khách điếm thì hắn vẫn còn lảng vảng phía ngoài.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Thế sao Tam sư muội không cho hắn một trận ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Nhị sư huynh không biết tính tôi à ? Nếu bình thường thì đâu có thể bỏ qua được ?
Nhưng tiếc vì Phi Cảnh đại sư đã căn dặn bảo đừng làm lộ mặt nên tiểu muội đành để cho hắn tự do rình rập đấy chứ.
Tử Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Khi Tam sư muội và Tứ sư đệ đến đây thì còn thấy bóng dáng hắn hay không?
Đào Ngọc Lan lắc đầu :
- Không thấy, có lẽ bây hắn còn lẫn lộn chung quanh khách sạn cũng nên.
Tử Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Đúng như Phi Cảnh đại sư đã nói, xem tình hình này thì quả thật Thánh Quả Tự đã bị kẻ địch để ý rồi...

Ngưng một giây, hắn nói tiếp :
- Thôi chúng ta hãy dùng cơm cho sớm rồi xắp xếp chỗ nghỉ ngơi rồi hẵng hay.
Đào Ngọc Lan gật đầu cùng với Hắc Kỳ Lệnh Chủ sang phòng bên thu xếp.
Bạch Kỳ Lệnh Chủ nhìn theo mỉm cười :
- Xem hình như Tam sư muội và Tứ sư đệ đã tâm đầu ý hợp lắm rồi đấy nghe.
Tử Kỳ Lệnh Chủ cười nhạt :
- Chưa chắc, Tam sư muội từ trước đến nay vốn tính cầu cao, Lưu Cảnh Thăng không phải hạng người để cho cô ta chú ý tới đâu...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 37
Ba Ngày Luyện Tập

Sáng sớm ngày thứ hai, do Tử Kỳ Lệnh Chủ dẫn đầu cả bọn kéo tới đại sảnh, nơi đây tên tỳ nữ Nể Vân của Tam cung chủ đã đứng trực bên ngoài.
Vừa thấy bốn người, Nể Vân vội nói :
- Xin tứ vị Lệnh Chủ hãy vào, Tam cung chủ đã đến lâu rồi.
Tử Kỳ Lệnh Chủ dẫn thẳng ba người đi thẳng vào trong, thấy Tam cung chủ đang ngồi dựa nghiêng trên chiếc ghế, tay cầm chung trà nhấm nháp. Tất cả những thứ cần thiết bên trong đại sảnh, như bàn ghế chậu hoa đều đã dọn trống không còn vật gì cả.
Tử Kỳ Lệnh Chủ bước tới khom mình vòng tay :
- Đệ tử bái kiến Tam sư thúc.
Tam cung chủ khẽ gật đầu...
Bốn người sắp hàng đứng im chờ đợi.
Uống xong chén trà, Tam cung chủ ngẩng mặt lên nói thật chậm :
- Những gì cần nói thì Đại cung chủ đã nói rồi, ta không cần lặp lại. Bây giờ thời gian không cho phép kéo dài, các ngươi chỉ có ba ngày luyện tập, trong thời gian ngắn ngủi như thế các ngươi phải luyện cho xong ba chiêu tuyệt kiếm của bổn môn quả là chuyện rất khó khăn, nhưng cũng không có cách nào hơn, vậy bây giờ các người hãy xem kỹ những đồ hình chú giải rồi sẽ bắt đầu.
Ba vị Lệnh Chủ đứng sau im lặng, vì Tử Kỳ Lệnh Chủ là vị Đại sư huynh, hắn có bổn phận phải xem trước.
Tuy cảm thấy lời lẽ có phần hơi quá đáng của Tam cung chủ, nhưng Hắc Kỳ

Lệnh Chủ không dám xem thường vì đã luyện kiếm từ lúc nhỏ, hắn biết rằng chỉ có ba chiêu kiếm pháp mà phải luyện suốt ba ngày vẫn còn chưa đủ thì nhất định bên trong của nó phải có điều kỳ diệu...
Tam cung chủ nói :
- Trong vòng ba ngày các ngươi phải luyện cho thành công, ba ngày sau Đại sư huynh của ta sẽ đến khảo hạch, cần phải thận trọng chú ý đừng để tinh thần bị chi phối thì mới mong có kết quả.
Tử Kỳ Lệnh Chủ cứ chăm chú đọc thật kỹ, khi xong trang nào hắn trao cho Bạch Kỳ Lệnh Chủ và tiếp tục đọc đến trang hai.
Cứ như thế luân phiên đến Hắc Kỳ Lệnh Chủ là sau cùng.
Cầm tranh thứ nhất của đồ giải, Hắc Kỳ Lệnh Chủ thấy đồ giải thứ nhất "Thiên Phượng Lai Nghi" gồm có năm đồ hình diễn giải, hình có rất nhiều chú giải chữ viết li ti.
Trang kế là "Phượng Môn Triều Dương" gồm có bảy đồ giải diễn biến và thứ ba là " Phượng Chử Loan Hồi" gồm có chín đồ hình diễn biến.
Hai thức đầu không có gì gọi là kỳ diệu nhưng đến thức thứ ba, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy nó vô cùng phức tạp.
Nhất là những chú giải li ti dày dịt trông càng khó hiểu...
Vừa xem, Hắc Kỳ Lệnh Chủ vừa dùng tri thức chuyên môn về kiếm pháp âm thầm biến giải, hắn chưa nắm chắc sự ảo diệu của nó, nhưng phảng phất hình như mỗi đường kiếm tung ra đều đầy dẫy sát cơ...
Chờ bốn người xem xong, Tam cung chủ hỏi :
- Các ngươi xem có biết hết không ?
Tử Kỳ Lệnh Chủ đáp :
- Đệ tử ngu muội mà ba chiêu kiếm pháp lại quà phức tạp vì thế nên không nắm được toàn bộ.
Tam cung chủ ngó Bạch Kỳ Lệnh Chủ :
- Lục Tường Vân, ngươi có hiểu không ?
Bạch Kỳ Lệnh Chủ cúi đầu :
- Đệ tử không nhận được sự diễn biến của nó.
Quay qua Đào Ngọc Lan, Tam cung chủ hỏi :
- Còn ngươi ?
Đào Ngọc Lan nói :
- Đệ tử cảm thấy trong ba chiêu kiếm pháp ẩn tàng quá nhiều biến thế nhưng chưa ước giải được thức nào.
Tam cung chủ hỏi luôn :
- Lưu Cảnh Thăng, ngươi có biết gì không ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm bộ mặt ngơ ngơ :
- Khải bẩm Tam sư thúc, đệ tử không được chút nào cả.
Tam cung chủ cười :

- Các ngươi nói đúng, ba chiêu kiếm pháp này gọi là "Thiên Phượng Tam Thức" nó là tinh hoa của một trăm năm mươi hai thức toàn bộ phi phượng, nó là tinh hoa của kiếm thuật hiện tại trong võ lâm.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động, như vậy thì quả họ đã luyện đúng theo "Phi Phượng Kiếm Pháp" rồi.
Tam cung chủ nói tiếp :
- Mỗi một thức đều có đồ giải, mỗi đồ giải đều có chú thích nhưng những đồ giải ấy chưa phải là sự biến hoá, nếu các ngươi nhận như thế là lầm.
Tử Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Thật tình đệ tử vẫn không làm sao nhận được đâu là hư thực.
Tam cung chủ mỉm cười :
- Mỗi một đồ hình chỉ là một tiểu tiết, khi nào đem toàn bộ những đồ hình vận khí cho nó đi liên tiếp, khi đó mới thật là biến giải, vì thế cho nên ba chiêu kiếm pháp này không chỉ thuần về sự Ôn thuần diễn biến, mà nó còn phải song song với nội lực, vì nếu nội lực không đủ thì không làm sao cho tất cả những biến thức của nó liên tục với nhau, nếu không liên tục được, những thức này trở thành những đường kiếm tầm thường.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bây giờ mới cảm thấy vần đề rắc rối, hắn âm thầm diễn biến bằng tưởng tượng, hắn thấy đúng như lời của Tam cung chủ, nhưng thật sự vì chưa luyện tập nên vẫn chưa thấy toàn bộ lợi hại.
Tam cung chủ nói tiếp :
- Được rồi bây giờ các người hãy xem theo đồ hình và bắt đầu luyện tập và phải ý thức rằng những diễn biến của nó phải liên tục vào nhau.
Bốn người vâng lệnh lui ra chỗ rộng và bắt đầu luyện tập...
Nhờ vào căn bản kiếm pháp khá cao nên Hắc Kỳ Lệnh Chủ không đến nỗi nhọc nhằn, nhưng hắn liếc thấy ba người kia, kể cả Tử Kỳ Lệnh Chủ luyện xong thức thứ nhất là mồ hôi ướt áo...
Trong lúc luyện tập, Hắc Kỳ Lệnh Chủ thấy Tam cung chủ bỏ đi ra ngoài mãi đến lúc luyện gần xong thức thứ nhất thì trở vào, sắc mặt của Tam cung chủ có nhiều biến đổi.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ lại lời lẽ của Đại cung chủ khi định truyền ba thức kiếm này cho bốn người Lệnh Chủ, hắn nghi ngờ chính Tam cung chủ cũng chưa biết và sự vắng mặt nãy giờ có thể là ra ngoài luyện tập một mình.
Tự nhiên, nếu quả thế thì Tam cung chủ vẫn có nhiều thuận lợi hơn vì nhất định đã được Đại cung chủ thảo luận kỹ càng trước khi định truyền cho bốn người đệ tử.
Khi trở vào, Tam cung chủ ngồi xem một lúc rồi bắt đầu chỉ điểm.
Khi cùng với ba người kia tập luyện, thật sự Hắc Kỳ Lệnh Chủ cũng cứ theo thứ tự sẵn có trong hình đồ nhưng khi Tam cung chủ bắt đầu chỉ điểm thì cả

bọn mới thấy chỗ ẩn ý kỳ dị của nó, họ phải luyện đi luyện lại mãi như thế cho đến tối mà vẫn chưa có thể gọi là thuần thục.
Sau khi ăn tối xong, cả bọn còn phải luyện mãi cho đến canh ba thì đường kiếm mới tương đối được liên tục từ thế này qua thế khác...
Đúng ba ngày sau khi thức thứ ba hoàn tất, Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới cảm thấy được lời của Tam cung chủ nói quả thật không ngoa.
Nếu đừng biết qua về ba thức kiếm này, chỉ bằng sở học từ trước đến nay, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy sức mình có thể đã chống chọi với thức thứ nhất, đến thức thứ hai thì cũng có thể cầm cự nhưng chắc chắn là vô cùng khốn đốn, nhưng đến thức thứ ba nếu đối phương áp dụng thì đừng nói đến việc chống đỡ chỉ cần đối phương nhắm vào bản thể là kể như hoàn toàn ở thế hạ phong...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình, lúc ở Yến Tử Cơ, khi cùng Tam cung chủ giao đấu, thật sự chưa hoàn toàn định phần thắng bại nhưng cứ theo đà diễn biến, hắn thấy rằng mình không đến nỗi phải sa cơ, nhưng bây giờ bằng vào ba thế "tuyệt chiêu" này, đừng nói gì Tam cung chủ mà đối với Đào Ngọc Lan, hắn cũng không mong gì thắng được...
Bây giờ hắn mới nhận ra lời lẽ đúng thực của Đại cung chủ mà khi nghe hắn cứ cho rằng y cố thổi phồng.
Không khí trong đại sảnh hôm nay thật nặng, tuy đã luyện tương đối thuần thục, nhưng chỉ trừ Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhờ có căn cơ tinh nhuệ nên chắc chắn đã nắm trọn toàn bộ còn ba người kia tuy cũng dùng được liên hoàn song vẫn chưa đúng mức so với sự kỳ diệu của ba chiêu tuyệt kiếm.
Chính vì thế mà họ cứ phập phồng.
Bữa nay đúng là ngày Đại cung chủ đến đây khảo sát.
Chiếc ghế dành riêng cho Đại cung chủ hãy còn bỏ trống, Tam cung chủ đang ngồi xem lại những hình đồ trong ba trang giấy...
Giờ Ngọ đã qua mau.
Giờ mùi rồi đến giờ thân, Đại cung chủ vẫn chưa đến.
Bốn người Lệnh Chủ xem chừng đã mỏi chân nhưng họ không để tỏ ra uể oải.
Tam cung chủ vốn trầm tĩnh nhưng đến giờ này thì quả cũng bồn chồn.
Cánh rèm thưa khẽ động, tất cả đều hồi hộp, họ cùng đưa mắt ra ngoài.
Một lão già quắc thước bước vô thi lễ trước mặt Tam cung chủ...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ giật mình...
Vì lão già ấy là Chấp Pháp đàn chủ Cách Thiệu Ngũ, người dưỡng phụ của Đào Ngọc Lan.
Tam cung chủ hỏi ngay :
- Đại sư huynh của ta đâu ?
Cách Thiệu Ngũ bước lên một bước :

- Đại cung chủ đã về Tần Lãnh.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chú ý, hắn nghi ngờ có lẽ Tổng Đàn của họ Ở Tần Lãnh cũng nên...
Tam cung chủ ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Đại cung chủ cho Cách đàn chủ đến đây chẳng hay có chỉ thị gì không ?
Cách Thiệu Ngũ đáp :
- Vâng, Đại cung chủ có mật chỉ.
Tam cung chủ tiếp lấy xem qua rồi cất kỹ vào lưng áo và ra hiệu cho Nể Vân mang ghế đến mời Cách Thiệu Ngũ ngồi.
Cả hai người trầm ngắm im lặng.
Nhưng với đám đệ tử đứng dưới đều nhận ra họ đang dùng Truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau.
Tuy biết rằng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên Đại cung chủ không đến đây sát hạch, nhưng bọn Tứ kỳ Lệnh Chủ đều thở ra nhẹ nhõm, họ cảm thấy như đã vứt được gánh nặng ngàn cân.
Tâm lý thông thường, cứ mỗi lần luyện tập một môn học mới, họ rất sợ thời gian khảo hạch, nhất là sự khảo hạch ấy lại chính nơi Đại cung chủ.
- Lưu Cảnh Thăng !
Trong không khí im lìm, tiếng gọi của Tam cung chủ làm cho cả bọn giật mình.
Nhất là Đào Ngọc Lan, nàng cảm nghe như trái tim nàng muốn vọt ra ngoài, sự trao đổi có tính chất bí mật giữa vị Chấp Pháp Đàn Chủ và Tam cung chủ đã làm cho nàng nghi ngờ, giờ đây Hắc Kỳ Lệnh Chủ bị gọi thình lình làm cho nàng tối mặt...
Tuy cũng thảng thốt như Đào Ngọc Lan nhưng Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn cố trấn tĩnh, hắn chầm chậm bước lên vòng tay :
- Đệ tử xin đợi lệnh.
Tam cung chủ nói :
- Ngươi hãy theo Cách Đàn chủ.
Vì đeo mặt nạ nên không thấy sắc diện rõ ràng, nhưng bằng vào giọng nói lạnh băng băng cũng làm cho người ta ớn lạnh.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ vòng tay :
- Đệ tử xin tuân mạng.
Cách Thiệu Ngũ đứng lên thi lễ, Tam cung chủ vẫy tay, cả hai người không nói một tiếng nào.
Đào Ngọc Lan chợt cảm thấy hai chân mình chợt mềm như bún, cũng may, nàng vẫn còn sáng suốt cố giữ vững tinh thần, chứ nếu không thì nàng đã ngã quỵ xuống khi thấy Hắc Kỳ Lệnh Chủ bước theo vị Chấp Pháp mà nàng biết chắc rằng chuyện sẽ dữ nhiều lành ít...
Khi ra khỏi hành lang, Hắc Kỳ Lệnh Chủ chuẩn bị điều hành nội lực.

Khi dấn bước vào chuyện trá hình, hắn đã chuẩn bị sẵn cho mình một thần để đối phó với những gì bất trắc có thể xảy ra trong hang cọp, nhưng bây giờ trước sự việc quá ư đột ngột hắn vẫn cảm thấy ít nhiều dao động.
Hắn biết chuyện đã đến như thế này thì chỉ có cách một mất một còn.
Hắn tin vào tài sức của mình, hắn tin hắn sẽ thoát được...
Nhưng một chuyện lạ lùng trước mắt làm Hắc Kỳ Lệnh Chủ băn khoăn, cái băn khoăn hơi nhẹ...
Cách Thiệu Ngũ dẫn đường đi trước, lão đi cách Hắc Kỳ Lệnh Chủ không đầy hai bước, tất cả những trọng huyệt phía sau lưng của lão vừa đúng tầm tay, chỉ cần một cái cử động bình thường Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn có thể hạ lão như không. Cho dù lão là con người thân thủ khá cao nhưng với cự ly đó, với sự chẳng chút chi đề phòng đó, hắn hạ lão không một chút khó khăn nào cả...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chợt thấy hơi ngờ ngợ...
Phải chăng hắn chưa bị phát giác ?
Nếu cơ mưu bại lộ, một là hắn bị khống chế ngay khi còn trong đại sảnh, bị khống chế ngay trước mặt Tam cung chủ, vì khi họ đã khám phá thì tất họ cũng biết hắn là ai?
Đã biết như thế, khi không họ lại để một mình Cách Thiệu Ngũ dẫn đi, vì một với một chưa chắc là họ Cách này có thể chế phục được hắn...
Và nhất là lão không hề phòng bị chi cả.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cau mày...
Phải chăng họ có mật lịnh và mật lịnh đó là một công tác riêng cho mình ?
Vì từ trước đến nay, tuy đứng vào hàng thứ tư trong đám đệ tử nhưng Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn được nhiều tín cẩn, vì bản chất của Lưu Cảnh Thăng là con người sâu sắc âm hiểm, và nhất là công tác phụ trách tại Giang Phủ là một nơi được coi là quan trọng hơn hết trong Tứ Đại Thế Gia...
Ra đến một gian tịnh xá, Cách Thiệu Ngũ đi thẳng vào và chờ cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ bước theo vào rồi mới vẫy tay :
- Gài cửa lại.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm theo y lời lão và lão chỉ tay nơi chiếc ghế đối diện, giọng lão thật bình thản :
- Lệnh Chủ hãy ngồi.
Đến bây giờ thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghe trong lòng nhẹ đi phân nửa lo âu...
Hắn tập trung tinh thần để giữ cho giọng nói bình thường :
- Chẳng hay Đàn chủ có điều chi chỉ giáo ?
Cách Thiệu Ngũ mỉm cười :
- Đại cung chủ thường khen Lệnh Chủ là con người cơ trí, theo lão phu nhận xét thì thật là chính xác.
Thừa biết đó chỉ là lối giao đầu câu chuyện, Hắc Kỳ Lệnh Chủ thận trọng :

- Không dám, thật tình Đàn chủ quá khen đấy thôi.
Cách Thiệu Ngũ vụt nói :
- Lệnh Chủ hãy lột mặt giả ra cho lão phu xem thử !!
Bao nhiêu sự an tâm từ nãy giờ bỗng chốc tiêu tan, nếu không phải là con người trấn tĩnh thì có lẽ Hắc Kỳ Lệnh Chủ đã đứng lên ra tay trước...
Nhưng hắn nghĩ đã đến nước này, có gấp cũng không ích lợi gì hơn, nếu cần ra tay trước thì trong lúc đi ở ngoài, trong lúc lão không đề phòng chứ bây giờ trước hay sau rồi cũng thế thôi...
Hắn điềm nhiên từ từ lột chiếc mặt giả bên ngoài...
Bằng tia mắt sắc như dao, Cách Thiệu Ngũ nhìn vào mặt hắn chằm chặp...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ chỉ giật mình khi nghe lão bảo lột mặt giả, chứ bây giờ thì hắn đã lấy lại được sự bình thường.
Hắn nhìn thẳng vào mặt Cách Thiệu Ngũ và hỏi chậm rãi :
- Cách Đàn chủ thấy có chỗ không ổn chăng ?
Thu tia mắt lại, Cách Thiệu Ngũ mỉm cười :
- Thật là tinh diệu, chính lão phu cũng nhìn không ra chỗ giả trang, Lệnh Chủ hóa trang khéo lắm.
Vẫn chưa nắm được ý tứ trong câu nói đó, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cứ lững lờ :
- Đàn chủ lại quá khen nữa rồi.
Cách Thiệu Ngũ vùng nghiêm mặt :
- Chuyến đi này Lệnh Chủ sẽ đến một chỗ mà rất nhiều tay chuyên môn dị dung, có thể nói họ đều là những tay lịch duyệt về dị dung trong giang hồ cho nên Đại cung chủ đặc biệt dặn lão phu phải hết sức lưu tâm...
Y như vừa nuốt xong một vật nghẹn ngang trong cổ, bây giờ thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới nắm chắc được câu chuyện, họ chỉ phái hắn đến một nơi mới, làm một công tác mới, thảo nào mà lão Cách Đàn Chủ này không hề có một chút đề phòng vì họ đâu đã khám phá ra chuyện giả mạo của hắn ?
Hắn hỏi :
- Cách Đàn chủ định nói phái thuộc hạ đến đâu ?
Cách Thiệu Ngũ nói :
- Nhiệm vụ của Lệnh Chủ cũng vẫn là giả mạo Giang Bộ Thanh.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhướng mắt :
- Thì từ trước đến nay thuộc hạ vẫn thi hành mật lệnh giả mạo Giang Bộ Thanh kia mà ?
Cách Thiệu Ngũ mỉm cười :
- Nhưng lần này thì khác, vì đối phương đã khám phá ra nhiệm vụ thật của Lệnh Chủ rồi, họ cũng biết Giang Bộ Thanh thật hiện còn đang nằm trong tay ta, chỉ có điều họ chưa biết hắn bị giam giữ ở nơi nào.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật gật đầu :
- Có phải Đàn chủ định phái thuộc hạ giả mạo Giang Bộ Thanh và vào trong

chỗ bị giam giữ ?
Cách Thiệu Ngũ gật đầu mỉm cười :
- Đúng, gần đây dưới quyền của lão phu có hai vị Hộ Pháp bị đối phương bắt được, có thể đã tiết lộ Bài Nha Thạch Thất vì vậy đối phương đã biết được sự bí mật và có thể họ đã bắt đầu kinh động.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động, như vậy thì người mất tích đệ tam đẳng Hộ Pháp thuộc về Chấp Pháp Đường, như vậy thì đúng rồi, vì Chấp Pháp Đường quản lãnh về hình tội, tự nhiên họ rất biết về chỗ giam cấm tù nhân...
Hắn vội hỏi :
- Bài Nha Thạch Thất...
Nhưng chợt thấy lỡ lời nên hắn nín luôn...
Cách Thiệu Ngũ nói bằng giọng ôn hoà :
- Cơ mật của bổn môn tuy không cho phép ai hỏi đến nhưng riêng Lệnh Chủ chuyến này phụ trách một công chuyện có liên quan khá nhiều về sự cơ mật ấy, nên cũng phải biết để mà chuẩn bị.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm bộ sợ sệt :
- Vâng, thuộc hạ phụng mệnh hành sự, nhưng nếu có chỗ nào chưa cần biết thì thuộc hạ cũng không dám biết.
Cách Thiệu Ngũ vuốt râu cười khà :
- Trong Tứ Kỳ Lệnh Chủ, chỉ có một mình Lệnh Chủ là con người thận trọng, tại Giang Phủ suốt nửa năm mà không lộ chút gì, chính Đại chung chủ yêu mến Lệnh Chủ cũng bằng đức tính cẩn thận đó.
Ngưng một giây, ông ta nói tiếp :
- Huống chi đây là chuyện mà Lệnh Chủ phải cần biết, nhất là nó ra từ cửa miệng của lão phu và nhập vào tai Lệnh Chủ thì đâu có gì đáng gọi là không thể bảo toàn bí mật ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ quá mừng, nhưng hắn vẫn cố thản nhiên :
- Đa tạ Đàn chủ.
Cách Thiệu Ngũ đằng hắng lấy giọng :
- Bài Nha Thạch Thất ở về phía tây của giải núi này, bởi vì nơi đó đá dựng lên như những vòi voi nhọn hoắt nên có cái tên là "Bài Nha", chính Phương Trưởng Phi Cảnh đại sư đã kiến tạo nơi đó mười mấy gian thạch thất ăn sâu vào trong núi, vốn chuẩn bị dành để cho Tổng Phân Đàn sử dụng, nhưng vì trước đây, vì phải giải quyết cấp thời vụ Giang Phủ và đối phó với Tử Trúc Am với Thiếu Lâm Tự nên lão phu phải tạm lánh ở Kim Lăng.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, chuyện đó thì thuộc hạ có biết.
Cách Thiệu Ngũ nói tiếp :
- Sau khi chấp lãnh Hình Đường, tội phạm khắp nơi đưa tới quá nhiều không có chỗ ngồi nên lão phu phải dùng Bài Nha Thạch Thất này, tương đối bí

mật, vì thế hơn ngàn tội phạm được giải về đây, chỉ còn Giang Bộ Thanh vẫn chưa đem đến.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, thuộc hạ ...
Không để cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói hết, Cách Thiệu Ngũ tiếp luôn :
- Lão phu không bao giờ trách Lệnh Chủ về việc đó, bởi vì ngôi cổ mộ tại Vũ Hoa Đài vốn là chỗ cũng khá bí mật, vả lại đó là ý của lão phu về việc giam Giang Bộ Thanh vào nơi đó, bởi vì di thể của Giang đại tiên sinh bị trộm cho nên tai mắt của Giang Phủ đã lùng đi khắp cả đại Giang Nam Bắc, nhất thời chúng ta không tiện di động.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thầm nghĩ Đào Ngọc Lan quả không có nói dối mình, đúng là đại ca vẫn còn bị giam nơi ngôi cổ mộ...
Cách Thiệu Ngũ nói tiếp :
- Cũng có thể lúc họ vận chuyển phạm nhân không được cẩn thận, nên bị đối phương phát giác nghi ngờ Thánh Quả Tự có liên hệ với bổn môn, vì thế lão phu giao nhiệm vụ giả Giang Bộ Thanh cho Lệnh Chủ vào nằm trong Bài Nha Thạch Thất, tức là tương kế tựu kế để cho đối phương cứu thoát thừa cơ đột nhập vào hàng ngũ của chúng.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Nhưng có chắc đối phương sẽ cứu thuộc hạ đem đi được hay không ?
Cách Thiệu Ngũ nói :
- Ngay bây giờ thì chuyện ấy rất khó nói, nhưng cứ theo tin tức gần đây nhất thì Đông Hứa, Tây Tần và Bắc Lý đã hợp nhất với nhau, nếu một khi họ phát giác Giang Bộ Thanh ở tại Bài Nha Thạch Thất thì nhất định họ sẽ dùng mọi cách để cứu ra.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hỏi :
- Nếu thuộc hạ được đối phương cứu ra thì làm thế nào để liên lạc với Đàn Chủ ?
Cách Thiệu Ngũ trầm ngâm :
- Chuyện phái ngươi vào nằm trong cơ sở địch vốn là chuyện của Hình Đường, sau này Lệnh Chủ có thể về Chu Tước Đàn hoặc do Tam cung chủ chỉ huy, việc đó sẽ do Đại cung chủ quyết định, tới chừng đó sẽ có người liên lạc với Lệnh Chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ mừng thầm, hắn nghĩ cứ theo lời lẽ của họ Cách thì Chu Tước Đàn nhất định là nơi Tổng liên lạc của Hình Đường, hoặc có thể là nơi dành riêng cho những người được phái vào cơ sở của đối phương.
Hắn lật đật gật đầu :
- Vâng, thuộc hạ ghi nhớ điều này.
Cách Thiệu Ngũ nói :
- Như thế là được rồi, ngay bây giờ lão phu sẽ sai người đưa Lệnh Chủ đi,

nhưng cần phải điểm mấy yếu huyệt để người ta khỏi nghi ngờ, xin Lệnh Chủ cảm phiền.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Xin Đàn chủ cứ tự nhiên.
Cách Thiệu Ngũ phất tay lên, mấy làn gió nhẹ thoáng qua, Hắc Kỳ Lệnh Chủ toàn thân bất động.
Cách Thiệu Ngũ mở cửa bước ra ngoài vỗ tay hai lượt.
Bên ngoài hai tên đại hán đi nhanh vào cúi đầu thi lễ.
Cách Thiệu Ngũ vẫy tay :
- Hãy đưa hắn vào thạch thất.
Hai tên đại hán đưa Hắc Kỳ Lệnh Chủ ra khỏi cửa thì thấy đường hẹp đá xây từng cấp và càng lúc càng đi sâu xuống.
Tên đại hán đi bên trái đánh đá châm lên một ngọn đuốc, chúng đi thật chậm gần như từng bước một.
Tuy đã bị Cách Thiệu Ngũ điểm huyệt nhưng bằng nội lực thâm hậu nên chỉ qua khỏi cửa là Hắc Kỳ Lệnh Chủ đã tự giải khai nhưng hắn vẫn làm như hoàn toàn không cử động được.
Con đường hầm đã hẹp mà lại nhiều quanh co, đi sâu gần hai dặm thì đường mở rộng dần và hai tên đại hán cũng đi nhanh hơn.
Nhưng chỉ thêm một khoảng nữa là đã tận đầu.
Một vách đá dựng cao sừng sững.
Một tên đại hán bước tới ấn tay vào vòng sắt gắn ngay trước mặt.
Bên trong chợt có người lên tiếng :
- Lập pháp như sơn.
Tên đại hán đáp ngay :
- Kim thạch đả khai.
Từ vách đá hé mở ngay một khung cửa hẹp.
Một người mặc áo xám đứng ngay giữa cửa, mặt hắn lạnh như tiền.
Giọng hắn cũng khô khốc như người gỗ :
- Xin cho khảo nghiệm.
Hai tên đại hán mỗi người đều móc trong mình ra một đồng tiền xèo ngửa bàn tay.
Người áo xám nhìn qua và nép sát một bên :
- Huyền tự cửu tự.
Hai tên đại hán không nói một lời, chúng xốc nách Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi thẳng vào trong.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ hé mắt thấy gian thạch thất này chiếm một thế thật rộng, có những hành lang ngang dọc cắt nhau cứ chừng khoảng một trượng thì có một ngọn đèn dầu, hình như có rất nhiều phòng giam riêng biệt.
Hai đại hán đưa Hắc Kỳ Lệnh Chủ rẽ qua hành lang bên trái và ngừng lại,

Hắc Kỳ Lệnh Chủ nhìn thấy trên tấm biển có đề hai chữ Huyền Cửu.
Tên đại hán bên trái đẩy cửa vào đặt Hắc Kỳ Lệnh Chủ lên một cái giường cây và lập tức quay ra đóng sầm cửa lại.
Chờ cho chúng đi rồi, Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới chầm chậm ngồi lên, tuy sau khi đóng cửa gian thạch thất tối ngửa bàn tay không thấy nhưng bằng vào nhãn lực của Hắc Kỳ Lệnh Chủ thì hắn vẫn thấy được rõ ràng.
Gian thạch thất này khoản rộng khoảng chừng trượng rưỡi mỗi chiều, trừ chiếc giường cây sơ sài trong đó không còn một thứ gì khác nữa.
Cho đến cánh cửa thì hình như đã khoá bên ngoài, người bên trong chỉ thấy vách liền với đá không tài nào mở ra cho được.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghĩ thầm :
- Bài Nha Thạch Thất này vốn là nơi giam giữ tù phạm của Chấp Pháp Đường, cứ theo lời của Cách Thiệu Ngũ thì phạm nhân các chỗ đều tập trung tại đây, như vậy rất có thể Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí cũng bị nhốt nơi này.
Ngay khi đó cánh cửa sịch mở, một tên đại hán bưng tháp đèn vào và đặt một chén cơm xuống lạnh lùng :
- Aên đi.
Hắn chỉ nói hai tiếng cụt ngủn rồi quay trở ra đóng cửa.
Bây giờ có lẽ đã quá Ngọ rồi, Hắc Kỳ Lệnh Chủ cảm thấy thật đói, hắn bưng chén cơm nên chỉ thấy một một ít dĩa mặn, nhưng hắn ăn cũng thấy khá ngon.
Từ đó đến hết buổi chiều không thấy một ai vào, Hắc Kỳ Lệnh Chủ ngủ một giấc thật ngon.
Có lẽ vào khoảng tối, cánh cửa mở ra và y như lúc trưa lại cũng một chén cơm đưa vào, lần này thì tên đại hán áo đen chạy lại hỏi :
- Ngươi có phải là Giang Nam đại công tử Giang Bộ Thanh ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Đúng.
Chỉ một câu hỏi và một tiếng trả lời, gã đại hán áo đen quay phắt trở ra.
Suốt ngày hôm ấy không động tĩnh gì, Hắc Kỳ Lệnh Chủ vẫn phải nằm chờ.
Sáng ngày thứ ba, sau bữa cơm tối, một tên đại hán áo đen lách vào đưa tay ra hiệu cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ, tiếp theo một tên nữa bước nhanh vào và một tên mặc áo màu xám đi ngay lại vỗ vai Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói khẽ :
- Giang đại công tử...
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm như mới vừa hay, hắn mở mắt ra hỏi :
- Có chuyện chi thế ?
Tên đại hán áo đen nói :
- Các hạ là Giang đại công tử đấy à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :

- Vâng, tôi là Giang Bộ Thanh.
Tên đại hán áo đen vòng tay :
- Tại hạ phụng mạng đến đưa Giang đại công tử ra khỏi nơi này.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cau mặt :
- Tại hạ và huynh đài vốn không quen biết, chẳng hay huynh đài phụng mệnh của ai ?
Tên đại hán áo đen nói :
- Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, tại hạ không thể nói nhiều hơn, chẳng hay Giang đại công tử có thể đi được chăng ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Nhưng tại hạ làm sao có thể tin các hạ được chứ ?
Tên đại hán áo đen nói :
- Chúng ta không thể lăn lựa ở đây lâu, xin công tử thứ cho...
Dứt lời hắn vung tay điểm nhanh vào huyệt đạo của Hắc Kỳ Lệnh Chủ.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ không kháng cự, cứ để cho hắn xốc đi.
Vừa qua khỏi góc hành lang, một tên đại hán áo đen khác xông ra khẽ hỏi :
- Giang đại công tử đấy à ?
Tên đại hán ôm Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu và đi thẳng.
Chỉ mộ thoáng sau, lại qua thêm một giải hành lang nữa và tên đại hán áo đen đưa Hắc Kỳ Lệnh Chủ vào một gian thạch thất khá rộng.

Hồi 38
Người Của Lưu Hương Cốc

Sườn núi dốc nghiêng, bên dưới là một vực sâu nước chảy rào rào, bốn phía tối om. Một tên đại hán áo đen móc túi lấy đá đánh lửa châm vào chiếc đèn lồng, đưa lên cao. Bây giờ thì Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới thấy rõ đây là một con sông, hai bên đá lồi lởm chởm. Chính giữa dòng sông chợt cũng có ánh đèn, một chiếc thuyền tiến tới thật nhanh khi nhìn thấy ánh đèn bên này. Chiếc thuyền vừa tới gần bờ , hai tên đại hán trên thuyền lập thức thả xuống một tấm ván dài. Quách hộ pháp vẫy tay ra hiệu, hai tên đại hán áo đen khiên Lý Quang Trí xuống trước, Hắc Kỳ Lệnh Chủ được đưa xuống sau và cuối cùng là Quách hộ pháp nhảy xuống thuyền ra lệnh tách bến.
Thuyền bắt đầu chèo nhanh về phía trước, Quách hộ pháp vẫn đứng trước mũi chứ không chịu vào khoan. Ba tên đại hán áo đen đưa đi khi nãy ở lại chứ không xuống thuyền. Hắc Kỳ Lệnh Chủ hé mắt, hắn giật mình...

Trong khoan, nơi gần sau lái có một người mặt vàng , chính là phó đường chủ Cung Quan Võ. Thêm một chuyện khá lạ, sao lại là người của Lưu Hương Cốc ? Tại sao Quách hộ pháp của Ngũ Phượng Môn lại cùng bọn với Lưu Hương Cốc ? Hắn làm bộ ngạc nhiên :
- Đây là đâu thế ?
Hắn chỉ hỏi trống không, hắn muốn để họ tự thổ lộ. Cung Quan Võ vòng tay mỉm cười :
- Xin Giang đại công tử yên tâm, tại hạ là Cung Quan Võ !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cau mặt :
- Các hạ định đưa Giang mỗ đến đâu ?
Cung Quan Võ mỉm cười :
- Chắc Giang đại công tử hiểu lầm, Cung mỗ đâu phải là người của Ngũ Phượng Môn !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ càng làm ra vẻ ngơ ngác :
- Thế các hạ là ai ?
Cung Quan Võ nói :
- Huynh đệ là thuộc hạ của Lưu Hương Lệnh , tại hạ phụng lệnh đến đây rước Giang đại công tử và Lý lão tiên sinh.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm ra vẻ không tin :
- Xin các hạ thứ cho , thật tình là tại hạ chưa nghe trong giang hồ có cái danh hiệu nào gọi là Lưu Hương Lệnh !
Cung Quan Võ cười :
- Khi đến nơi rồi thì tự nhiên Giang đại công tử sẽ biết rõ hơn !
Hắn nhìn chăm chú Hắc Kỳ Lệnh Chủ và hỏi luôn :
- Hình như Giang đại công tử bị điểm huyệt ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, tại hạ đã bị phong bế các huyệt đạo từ mấy tháng nay !
Cung Quan Võ bước tới đưa tay giải các huyệt đạo và nói :
- Xin Giang đại công tử hãy vận công, nếu bị điểm huyệt lâu quá có thể làm cho tay chân bị cóng.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm bộ ngồi xếp bằng rồi từ từ vận khí, hắn thấp giọng :
- Đa tạ Cung huynh !
Bây giờ thuyền đã đi xa, Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghe tiếng bước chân bước vào, hắn không quay lại nhưng đoán chắc đó là Quách hộ pháp. Hắn biết họ đều là những kẻ cao thủ giang hồ nên hắn không dám mở mắt nhìn vì sợ lộ. Chỉ nghe Cung Quan Võ đứng dậy cười :
- Thật chuyện này làm phiền Quách lão ca hết sức !
Quách hộ pháp cười nhẹ :
- Cung huynh khéo nói thì thôi, đã có lệnh bài của chấp pháp Quách Thiện Ngũ thì việc làm của tại hạ ví như là đi chơi chứ có chi mà cực nhọc !

Cung Quan Võ nói :
- Nhưng nếu không có Quách lão ca tự thân ra tay thì đối phương làm sao chịu giao người. Đó là chưa kể chúng nhận ra chuyện giả mạo ngay.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghe như vậy là biết họ đã giả mạo lệnh bài. Quách hộ pháp nói tiếp :
- Thật sự thì cũng có như thế , tên Hướng tổng quản vừa nhìn thấy tại hạ là không cần quan sát lệnh bài, hắn nghe nói vì phải đi gấp nên lật đật giao người tức khắc.
Cung Quan Võ nói :
- Chính khi bắt đầu hành sự tôi đã biết như vậy rồi, vì chúng xem Lý lão tiên sinh và Giang đại công tử quan trọng lắm, nên nếu chỉ có lệnh bài mà không có người có uy tín thì nhất định bọn chúng cũng sẽ đặt vấn đề rắc rối.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ bây giờ mới hiểu ra, như vậy thì lão Quách hộ pháp này là người của Lưu Hương Cốc đưa vào làm nội gián ở Ngũ Phượng Môn.
Cung Quan Võ nói :
- Kể ra thì việc làm cho Quách lão ca bại lộ hành tung cũng thật là đáng tiếc, nhưng nếu không thế thì không làm sao cứu được Giang đại công tử và Lý lão trang chủ.
Cung Quan Võ bước lại gần hỏi :
- Giang đại công tử người đã thấy dễ chịu rồi chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, đã khá hơn nhiều rồi !
Hắn liếc sang Quách hộ pháp nhưng không chào hỏi. Cung Quan Võ lật đật nói :
- Giang công tử chắc chưa gặp Quách lão ca đây chứ ? Đây là vị lão ca danh dội lưỡng hồ người ta gọi là Kim Sơn Kim Giáp Thần Quách Diên Thọ đấy. Chính nhờ nằm trong tổ chức của Ngũ Phượng Môn nên mới có thể đưa được Giang công tử và Lý lão trang chủ ra khỏi hang hùm đấy.
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lật đật vòng tay :
- Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh Quách lão ca đã lâu cho đến hôm nay mới được gặp mặt, lại trong tình cảnh này thật tình tại hạ cảm kích vô cùng !
Quách Diện Thọ cũng vòng tay đáp lễ :
- Năm xưa huynh đệ đã từng tại Kim Lăng cùng lệnh tôn hội diện nhiều lần, thật hết sức vui mừng khi thấy công tử tuy bị lâm nguy nhưng uy phong không hề giảm sút !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ mỉm cười :
- Quách lão ca quá khen thế thôi !
Nhưng trong lòng hắn chợt cảm thấy thắc mắc. Quách Diên Thọ thân phận khá cao trong Ngũ Phượng Môn, vì đã đảm nhận Tổng phân đàn chủ, như vậy thì cao hơn các Lệnh Kỳ một bậc, nhất định lão phải biết chuyện giả

mạo này và như vậy phải chăng lão cũng như mình, giả vờ là người tốt để kết giao với đối phương. Càng nghĩ Hắc Kỳ Lệnh Chủ càng tin rằng hắn đoán không lầm. Bằng vào con người của Quách Diên Thọ , bằng vào bộ mặt thâm trầm của lão, nhất định lão không thể là người tốt được. Bởi vì hiện có Tam cung chủ ở đây, có cả Cách thiếu chủ và cả một hệ thống của Bài Nha Thạch Thất của Thánh Quả Tự , nếu họ không có âm mưu gì thì sao lại có chuyện cứu người dễ dàng như thế ? Cung Quan Võ nói :
- Quách lão ca là người có thân phận khá cao trong Ngũ Phượng Môn chẳng hay có biết chất độc mà Lý lão trang chủ đang bị nhiễn là chất độc như thế nào không ?
Quách Diên Thọ vuốt râu lắc đầu :
- Ta tuy giữ chức vụ hộ pháp trong Ngũ Phượng Môn nhưng hộ pháp chỉ là hư vị chứ không nắm một lực lượng nào trong tay cả. Chuyện chế thuốc, nhất là thuốc độc vốn là cơ mật trọng đại của họ, nó thuộc về quyền quản lý của Huyết Võ Đàn nên ta cũng khó lòng mà biết được.
Hai người vừa nói chuyện đến đây thì thuyền đã tới bờ, Quách Diên Thọ nói :
- Ta đã công khai phản bội Ngũ Phượng Môn, sáng ngày hôm nay nhất định họ sẽ phát giác chuyện tội phạm trọng yếu ở Bài Thạch Thất bị cứu. Thế lực của họ mạnh lắm , trong vòng một trăm dặm trở lại đây khó lòng mà thoát khỏi, vậy xin Cung huynh cho tại hạ kíu từ !
Cung Quan Võ nói :
- Thuyền đã đến bờ rồi xin Quách lão ca hãy đến gặp Đơn đường chủ, sau khi hàn huyên rồi đi cũng không muộn mà !
Quách Diên Thọ trầm ngâm :
- Vâng, vậy thì ta xin bái kiến Đơn đường chủ rồi sẽ lên đường sau !
Thuyền cặp sát bờ, Cung Quan Võ ra lệnh cho thuộc hạ :
- Đưa Lý lão trang chủ lên bờ trước !
Cung Quan Võ vào trong khoan nói với Quách Diên Thọ và Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Xin thỉnh Quách lão ca và Giang đại công tử lên bờ !
Hai người theo chân Cung Quan Võ , họ thấy đó là một khu vườn thật lớn , nhà thuỷ tạ dựng lên khắp hồ trông thật là sầm uất. Cung Quan Võ đưa hai người vào một hành lang rộng lớn, nơi đây có hai tên tỳ nữ đưa đèn lồng tiếp rước dẫn đường. Đi được hồi lâu đến một toà tiểu viện. Cung Quan Võ đưa hai người vào một khách thính trang trí thật tao nhã, một tên tỳ nữ áo xanh cung kính dâng trà. Sau tuần trà chúng lại dọn ngay tiệc rượu.
Một tên tỳ nữ bước lại vòng tay nói với Cung Quan Võ :
- Đơn đường chủ đang bận việc trong tiền sảnh, vừa rồi nghe chư vị đến đây nên truyền cho tiểu nữ lo dọn tiệc rượu để phó đường chủ đón tiếp chư vị !

Cung Quan Võ hỏi :
- Tiên sinh có việc gì thế ?
Tên tỳ nữ nói :
- Hình như là có thượng cấp giá lâm, tiểu nữ cũng không dám tìm hiểu rõ !
Nói xong cô ta cúi đầu lui ra ngoài cửa. Hắc Kỳ Lệnh Chủ cố quan sát, hắn thấy nhữnh cô tỳ nữ này cô nào cũng nhanh nhẹn , chứng tỏ họ không phải là những tỳ nữ tầm thường. Cung Quan Võ mỉm cười :
- Chúng ta cùng là người nhà với nhau cả xin nhị vị tự nhiên dùng rượu !
Quách Diên Thọ hình như ỷ mình là người lớn tuổi nên ông ta không tỏ vẻ khách sáo, ba người vui vẻ đánh chén với nhau. Cung Quan Võ nâng ly nói với Quách Diên Thọ :
- Quách lão ca đã vì đại nghĩa mà chống lại Ngũ Phượng Môn , chính vì lòng hướng thiện ấy mà hôm nay mới cứu được Lý lão trang chủ và Giang đại công tử. Tại hạ xin thay mặt Đơn đường chủ kính huynh một ly !
Quách Diên Thọ lộ vẻ đắc ý, ông ta cười khà khà :
- Chuyện không đáng chi, Cung huynh đừng quá lời !
Cung Quan Võ hướng về Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Giang đại công tử lần này thoát khỏi hang hùm, trùng phùng Kim Lăng lão chủ, tại hạ xin kính một ly mừng !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ lật đật đáp lễ :
- Xin đa tạ Cung huynh, chính đệ nhờ có Cung huynh và Quách lão ca cứu giúp thôi, đáng lý đệ phải kính trước hai vị !
Gần mãn tiệc Cung Quan Võ đứng lên :
- Bây giờ cũng đã quá khuya, xin Giang đại công tử hãy đi nghỉ để dưỡng sức. Tại hạ xin đưa Quách lão ca đi hội kiến với Đơn đường chủ.
Quay qua tên tỳ nử Cung Quan Võ căn dặn :
- Ngươi hãy đưa đại công tử vào khách xá.
Tên tỳ nữ cúi đầu tuân lịnh, cô ta giơ cao cây đèn lồng nói với Hắc Kỳ Lệnh Chủ :
- Xin Giang đại công tử hãy đi theo tiểu tỳ !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cúi chào Cung Quan Võ và Quách Diên Thọ rồi đi theo cô tỳ nữ. Ra khỏi hành lang khách thính đi một lúc nữa là đến khách xá. Nơi đây gồm có năm gian nhà, có lẽ là dành cho tân khách nghỉ ngơi. Tên tỳ nữ đẩy cửa gian phòng bên phải và nói :
- Xin mời Giang đại công tử vào đây !
Cô ta bước vào trước thắp đèn. Hắc Kỳ Lệnh Chủ bước theo vô. Hắn thấy gian phòng thật ngăn nắp sạch sẽ, cô nữ tỳ cúi mình thấp giọng :
- Nếu có chi cần xin đại công tử cứ gọi tiểu tỳ !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ cười :
- Đa tạ cô nương !

Tên nữ tỳ bước ra khép trái cửa lại. Hắc Kỳ Lệnh Chủ bưng chén trà lại bên cửa sổ vừa nhấm nháp vừa tính toán... Trong chuyến này đã bắt đầu thu lượm được khá nhiều bí mật của Ngũ Phượng Môn, và nhất là biết được chỗ giam cầm đại ca của hắn , hắn cảm thấy có thể hành động được rồi. Tuy chưa biết Lưu Hương Cốc là hạng nào, chưa biết họ chính hay tà, nhưng chuyện cứu thoát Lý Quang Trí và cả hắn thì ít nhất cũng không là thù nghịch.
Ngay bây giờ Ngũ Phượng Môn đang khuếch trương thế lực cho nên theo kế hoạch của Quản Thiên Phát là phải cố đoàn kết võ lâm cho thật chặt chẽ, phải làm cho Tứ Đại Thế Gia đừng có chuyện hiểu lầm và phải cùng với phái Nga Mi và Thiếu Lâm góp sức thành một khối. Hắn nghĩ rằng Lưu Hương Cốc xem chừng cũng không kém bọn Ngũ Phượng Môn , hắn thấy cần phải gây thiện cảm với họ, biết đâu lực lượng sẽ được mạnh hơn.
Hắn nghĩ rằng chuyện đã xảy ra như thế này thì sáng mai khi gặp Đơn đường chủ , có lẽ nên từ giã về Kim Lăng thật gấp và cần nhất là phải hé cho họ thấy cái lão Quách Diên Thọ này rất đáng nghi.
Nhấp được nửa chung trà Hắn Lỳ Lệnh Chủ chợt nghe cơn buồn ngủ nặng trằn mi mắt, hắn tắt đèn lên giường ngủ một giấc thật ngon.
Sáng hôm sau , mãi đến khi mặt trời mọc quá ba sào Hắc Kỳ Lệnh Chủ mới tỉnh dậy , hắm vừa mở cửa là gặp ngay cô tỳ nữ áo xanh. Cô ta lật đật vòng tay :
- Giang đại công tử đã dậy rồi à ? Xin công tử cho tiểu tỳ dâng nước !
Cô ta đi ra một lúc rồi bưng vào một chậu nước và sau khi Hắc Kỳ Lệnh Chủ rửa mặt xong là điểm tâm đã được dọn lên ngay. Chỉ có một tay của cô tỳ nữ áo xanh này , hình như cô ta được đặt phái phục vụ cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ. Chờ cho Hắc Kỳ Lệnh Chủ ăn xong , cô tỳ nữ vòng tay :
- Đơn đường chủ có dặn khi nào công tử thức dậy thì xin đưa đến cho người tiếp kiến !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ đứng lên :
- Tốt, tôi xin đi ngay !
Cô tỳ nữ dẫn Hắc Kỳ Lệnh Chủ đi vào gian nhà trong , khi đến một phòng tương đối lớn hơn cô ta dừng lại nói :
- Kính bẩm đường chủ công tử đã đến !
Bên trong vọng ra một giọng sang sảng như chuông gióng :
- Xin mời !
Hắn Kỳ Lệnh Chủ bước vào thấy một lão già mặt như gấc chín ngồi trên chiếc ghế bành, ông ta chỉ có một con mắt, quả là Độc Nhãn Diêm La Đơn Hiểu Thiên. Hắc Kỳ Lệnh Chủ làm như mới gặp lần đầu, hắn vòng tay lễ phép :
- Chắc đây là Đơn đường chủ, tại hạ là Giang Bộ Thanh xin ra mắt !

Đơn Hiểu Thiên cười lớn :
- Vâng, chính lão phu là Đơn Hiểu Thiên, xin mời Giang công tử vào trong !
Sau khi mời Hắc Kỳ Lệnh Chủ ngồi xong Đơn Hiểu Thiên tiếp :
- Giang công tử đến từ đầu hôm mà lão phu quá bận việc không nghinh tiếp sớm thật vô cùng thất lễ !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nghiên mình :
- Không dám, chính tại hạ rất mong được diện kiến !
Sau một tuần trà Đơn Hiểu Thiên chiếu con mắt thẳng vào Hắc Kỳ Lệnh Chủ và nói thật chậm :
- Lão phu có lời này không biết công tử có vui lòng giải đáp ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ nói :
- Xin đường chủ cứ nói !
Đơn Hiểu Nhiên gật đầu :
- Như vậy là quý hoá lắm !
Và ông ta vụt nghiêm giọng :
- Chẳng hay tại sao Giang nhị công tử lại bị giam vào Bài Nha Thạch Thất và Giang đại công tử hiện đang ở đâu ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ rúng động, rõ ràng hắn cải trang thật giống, hơn nữa hắn và đại ca hắn cũng không khác nhau cho lắm , nhưng tại sao vị Đơn đường chủ này lại nhận ra quá dễ dàng ? Hắn ngẩng mặt lên hỏi lại :
- Đơn đường chủ làm sao biết tại hạ cải trang thành gia huynh ?
Đơn Hiểu Nhiên cười :
- Giang nhị công tử thấy lạ lắm à ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Vâng, chính tại hạ hết sức thắc mắc không hiểu tại sao Đơn đường chủ khám phá ra nhanh thế ?
Đơn Hiểu Nhiên cười :
- Thực ra thì rất đơn giản , Giang nhị công tử nên nhớ rằng ngài đã nghỉ lại đây một đêm và đó là một giấc ngủ rất ngon !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ mím miệng gật đầu :
- À , thì ra Đơn đường chủ đã cho người bỏ thuốc mê vào nước trà và đã khám phá ra khi tôi còn trong giấc ngủ say !
Đơn Hiểu Nhiên cười :
- Vâng, nhưng xin Giang nhị công tử thứ cho , vì người từ trong tay của Ngũ Phượng Môn đến đây , không thể nào lão phu không đề phòng trước !
Hắc Kỳ Lệnh Chủ gật đầu :
- Cao minh, quả Đơn đường chủ thật cao minh !
Đơn Hiểu Nhiên nói :
- Như thế thì Giang công tử không trách lão phu đây chứ ?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ , không, bây giờ thì nên gọi là Giang Hàn Thanh mới

đúng, vì hắn không còn chiếc mặt nạ giả nữa, khẽ gật đầu :
- Sự hiểm trá trong giang hồ không biết đâu mà lường được, Đơn đường chủ đề phòng như thế là đúng lắm , nhưng chẳng hay Lý lão trang chủ là thật hay cũng giả ?
Đơn Hiểu Nhiên nói :
- Giả thì không giả, nhưng chất độc trong người của lão trang chủ đã thâm nhập nặng lắm, hiện vẫn còn đang hôn mê.
Giang Hàn Thanh nói :
- Kể ra thì cũng lạ nhỉ, tại sao họ lại bằng lòng cho khiên Lý lão trang chủ đi như vậy ?
“ Bằng lòng cho khiên đi “, câu nói của Giang Hàn Thanh đã cố tình hé mở vấn đề. Là một tay lão luyện giang hồ Đơn Hiểu Nhiên làm sao lại không thấy ngay câu nói bao hàm ý tứ như thế. Ông ta hơi sửng sốt :
- Nhị công tử muốn nói bọn chúng cố ý để cho chúng ta thoát thân ư ?
Giang Hàn Thanh nhìn quanh gian đại sảnh và nhìn ra ngoài cửa, Đơn Hiểu Nhiên biết ý mỉm cười :
- Nhị công tử hãy yên lòng, nơi này tuy không phải là căn cứ chính thức nhưng không phải ai muốn vào cũng dễ đâu !
Giang Hàn Thanh nói :
- Chuyện tại hạ giả dạng gia huynh chẳng hay ở đây có bao nhiêu người biết ?
Đơn Hiểu Nhiên nói :
- Trừ lão phu ra chỉ có Cung phó đường chủ và tỳ nữ Hương Hương biết thôi.
Giang Hàn Thanh gật gù :
- Như thế là tốt lắm !
Đơn Hiểu Thiên cau mày :
- Chẳng hay tại sao mà Giang công tử lại phải giả mạo lệnh huynh ?
Giang Hàn Thanh mỉm cười :
- Không phải, tại hạ giả mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ chứ không phải giả mạo gia huynh !
Đơn Hiểu Thiên giật mình :
- Hắc Kỳ Lệnh Chủ, chẳng lẽ Hắc Kỳ Lệnh Chủ lại là...
Ông ta kịp thời ngưng lại, nhưng tự nhiên Giang Hàn Thanh biết những lời sau cùng, mặc dù ông ta không nói hết.Hắn điềm đạm mỉm cười :
- Cũng như chuyện Đơn đường chủ mới nói, chuyện này cũng đơn giản lắm, bởi vì Hắc Kỳ Lệnh Chủ giả mạo gia huynh , hắn bắt gia huynh giam cầm, tại hạ giả mạo lại hắn, thế thôi.
Đơn Hiểu Thiên gật gù :
- Và chính vì chuyện giả mạo này bị đối phương khám phá nên...

Câu hỏi của ông ta thật đúng, vì có bị phát hiện ra nên mới bị chúng bắt giam vào Bài Nha Thạch Thất. Nhưng Giang Hàn Thanh mỉm cười khoát tay :
- Không phải, nếu tại hạ bị chúng khám phá thì làm sao còn sống được !
Hắn không nói rõ vội, nhưng chỉ bằng câu nói đó cũng đủ hé cho Đơn Hiểu Thiên thấy được vấn đề. Đơn Hiểu Thiên biến sắc :
- Như vậy là chúng phái nhị công tử đên đây ?
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Vâng, đúng là chuyện đã được sắp bài như thế !
Đơn Hiểu Thiên ban đầu vô cùng kinh ngạc nhưng mấy phút sau ông ta trấn tĩnh lại ngay, ông ta hỏi :
- Thế còn lệnh huynh đâu, chắc vẫn còn trong tay chúng ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Cứ theo tin tức mà tại hạ thu lượm được thì gia huynh hiện còn ở tại Kim Lăng, vì thế cho nên sau khi tham kiến với Đơn đường chủ tại hạ sẽ cáo từ để về Kim Lăng thật sớm.
Đơn Hiểu Thiên trầm ngâm :
- Lệnh huynh còn ở tại Kim Lăng, tin đó có chắc không ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Có lẽ là chính xác !
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Giang nhị công tử bây giờ đang trong vai Hắc Kỳ Lệnh Chủ trà trộn vào hàng ngũ đối phương, đã biết được khá nhiều về bí mật của chúng, chẳng hay nhị công tử có biết kẻ đứng đầu Ngũ Phượng Môn là ai không ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Vì đang mang trong mình cái lốt Hắc Lỳ Lệnh Chủ , nghĩa là thuộc hạ của chúng nên tại hạ cũng không dám tìm hiểu một cách quá sỗ sàng , chỉ biết người đó là Đại cung chủ mà cũng là đệ tử của Đơn Hiểu Thiên hỏi tới :
- Chẳng hay hắn là con người như thế nào ?
Giang Hàn Thanh nòi :
- Đại cung chủ là một tên tuổi trên dưới bốn mươi, mắt phượng mày tằm...
Đơn Hiểu Thiên trầm ngâm :
- Trung niên mắt phượng mày tằm...
Giang Hàn Thanh nói ngay :
- Đơn đường chủ không cần để ý đến sắc diện của con người ấy, vì bọn chúng người nào cũng đeo mặt giả !
Đơn Hiểu Thiên hỏi :
- Như vậy chẳng hay nhị công tử có thể cho lão phu biết chúng phái công tử đến đây với mục đích gì không ?
Giang Hàn Thanh nói :

- Không có gì phức tạp, chúng có ý tìm hiểu nội tình của quý môn thôi !
Đơn Hiểu Thiên hỏi tiếp :
- Nhưng cũng phải có người liên lạc với nhị công tử chứ ?
Giang Hàn Thanh lắc đầu :
- Bây giờ thì chưa vì chúng còn đang sắp xếp...
Thấy Đơn Hiểu Thiên muốn hỏi nữa Giang Hàn Thanh nói luôn :
- Tại hạ biết Đơn đường chủ còn nhiều điều muốn biết , nhưng có việc tại hạ biết mà cũng có việc tại hạ không biết , vậy tốt hơn hết để tại hạ trình bày tất cả để Đơn đường chủ hiểu rõ hơn !
Hắn bèn đem những chuyện cần thiết để giả làm Hắc Kỳ Lệnh Chủ cho đến khi được triệu đến Hàng Châu thám thính Thánh Quả Tự. Hắn kể lại tất cả trừ chuyện gặp Lam cung chủ và chuyện khám phá của Đào Ngọc Lan.
Đơn Hiểu Thiên gật đầu :
- Được nhị công tử thành thật cho biết lão phu vô cùng cảm kích. Chỉ có một điều là khi đã phái nhị công tử đến đây thì tự nhiên chúng sẽ có chỉ thị sau. Nếu vì nóng lòng vì chuyện của gia huynh mà về Kim Lăng sớm thì e rằng quá uổng...
Giang Hàn Thanh nói :
- Vậy theo cao kiến của Đơn đường chủ thì nên giải quyết chuyện này như thế nào ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Theo thiển ý của lão phu thì muốn lưu nhị công tử ở lại đây thêm ít ngày nữa. Về vấn đề của lệnh huynh thì hãy để cho lão phu lo liệu !
Giang Hàn Thanh nói :
- Chuyện cứu gia huynh thì cũng không khó khăn chi lắm, xin Đơn đường chủ hãy yên lòng, tại hạ có thể hành động một mình !
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Lão phu cảm thấy tổ chức và hành động của Ngũ Phượng Môn vô cùng bí mật.
Trong giang hồ không ai có thể biết được lai lịch của chúng mà muốn cho ngươi trà trộn vào để lấy tin cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên nhị công tử đã làm được chuyện này thì nên triệt để lợi dụng, một khi phá vỡ được âm mưu thôn tính võ lâm của chúng thì mình đã trừ đi cho giang hồ một tai hoa. lớn. Cho nên lão phu thấy rằng nếu nhị công tử nặng lòng vì chuyện khác mà làm bại lộ thì quả là uổng cả một công trình...
Giang Hàn Thanh nói :
- Thật ra thì khi cần về Kim Lăng để cứu gia huynh tại hạ cũng không để lộ chân tướng , nhưng bây giờ nếu vì đại sự mà Đơn đường chủ cần tại hạ Ở lại đây thì tại hạ cũng quyết nỗ lực với những gì có thể. Chẳng hay Đơn đường chủ cần tại hạ Ở lại đây bao nhiêu ngày nữa ?

Đơn đường chủ lộ vẻ vui mừng :
- Hay lắm, theo ý lão phu thì nhị công tử chỉ cần ở lại vài ngày nhất định đối phương sẽ có động tịnh !
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Cũng được, vài ba ngày thì cũng không trễ chi, vậy tại hạ xin ở lại.
Đơn Hiểu Thiên cười lớn :
- Nhị công tử niệm tình lão phu thật sự cảm kích !
Khi hai người còn nói chuyện thì chợt thấy một tên tỳ nữ áo xanh bước vào, cuối đầu nói nhỏ :
- Tiểu tỳ phụng mệnh thái quân đến đây bái kiến Đơn đường chủ.
Đơn Hiểu Thiên nghiện mình :
- Xin mời cô nương vào đây !
Cô tỳ nữ áo xanh bước thẳng vào và nói :
- Thái quân có lệnh cho tiểu tỳ.
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Vâng , chẳng hay Thái Quân có chỉ thị chi ?
Giang Hàn Thanh lấy làm lạ, hắn không hiểu thái quân là ai nhưng bằng vào cung cách lễ độ của Đơn Hiểu Thiên đối với cô nữ tỳ đủ thấy vị thái quân ấy lá người trọng vọng.
Cô tỳ nữ nói :
- Thái quân nghe nói có Giang nhị công tử đến đây nên muốn thỉnh nhị công tử đến đàm đạo!
Đơn Hiểu Thiên cười :
- Đã bao nhiêu năm rồi thái quân không tiếp khách , nay nhị công tử vừa đến là cho thỉnh vào ngay, đó chính là một cử chỉ vô cùng ưu ái. Chính lão phu mà muốn gặp thái quân cũng là một chuyện rất khó khăn !
Cô tỳ nữ cười :
- Khi mời Giang nhị công tử là thái quân cũng có ý mời Đơn đường chủ cùng đi ấy chứ !
Đơn Hiểu Thiên cười :
- Vâng , lão phu xin được ghé theo chút hân hạnh của nhị công tử vậy !
Và quay qua Giang Hàn Thanh ông ta nói luôn :
- Thái quân đã có ý tương kiến vậy xin nhị công tử hãy theo lão phu !
Tên tỳ nữ quay ra :
- Tiểu tỳ xin đi trước dẫn đường !

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 39
Quỷ Long Nhiễm Kiếm

Bước theo Đơn Hiểu Nhiên, Giang Hàn Thanh hỏi nhỏ :
- Dám hỏi đường chủ chẳng hay thái quân là ai thế ?
Đơn Hiểu Nhiên thấp giọng :
- Vệ thái quân.
Tuy chưa biết Vệ thái quân là ai nhưng Giang Hàn Thanh thấy chưa tiện hỏi nhiều nên hắn làm thinh bước theo rẽ sang bên trái. Quang cảnh chợt đổi khác , đây là một dãy hành lang dài rộng, chạy thẳng ra phía sau.
Nhưng không khí ở đây thật là u tịch , không một tiếng động, u tịch đến mức vô cùng tịch mịch , cái u tịch vô cùng quạnh hiu. Đến hiên sau là gặp ngay một cái sân rộng, so với tiền viện cũng không khác chi mấy. Ngay khung cửa chính có treo một tấm biển sơn son thiếp vàng chói lọi với bốn chữ trông thật là sang trọng. Bên trên có hàng chữ nhỏ :
Vệ thái quân Vương thái phu nhân bát tuần chí khánh và những người chúc thọ trong số nhân vật lừng danh trong võ lâm về trước. Căn cứ ngày tháng đề trên tấm khung biểu thì đã quá mười năm, như vậy vị Vệ thái quân này đã quá chín mươi tuổi rồi sao ? Tuổi đã lớn mà người chúc thọ lão toàn là nhân vật trọng vọng, như vậy Vệ thái quân này nhất định là nhân vật trọng vọng võ lâm. Chỉ có điều hơi lạ là Giang Hàn Thanh chưa bao giờ nghe thấy. Tên tỳ nữ áo xanh dừng lại nơi phòng khách :
- Xin nhị vị đợi ở đây để tiểu tỳ vào bẩm báo !
Đơn Hiểu Nhiên đưa tay mời Giang Hàn Thanh :
- Xin mời Giang nhị công tử ngồi !
Hai người ngồi xuống hàng ghế bên trong và tên tỳ nữ áo xanh mang khai trà đến.
Một phút sau từ bên trong có tiếng rèm khua động, Giang Hàn Thanh ngẩng mặt lên thấy hai a hoàn đang dìu một bà lão đi ra. Chỉ nhìn mái tóc trắng phao như cước thì quả nhiên lão bà này tuổi đã cao, nhưng nếu nhìn vào gương mặt hồng hào thì người ta đoán không quá năm mươi tuổi. Vừa thấy dạng bà lão là Đơn Hiểu Thiên đã cung kính đứng lên :
- Vãn bối Đơn Hiểu Thiên kính bái thái quân !
Thấy vẻ cung kính của Đơn Hiểu Thiên , Giang Hàn Thanh lật đật đứng lên vòng tay :
- Giang Hàn Thanh bái kiến lão tiền bối !
Vệ Thái Quân đưa tay mỉm cười :
- Xin nhị vị đứng quá thủ lễ, xin mời ngồi đàm đạo !

Chờ cho Vệ thái quân ngồi vào rồi Đơn Hiểu Thiên và Giang Hàn Thanh mới cung kính ngồi theo. Đơn Hiểu Thiên lên tiếng trước :
- Vãn bối vừa đến Hàng Châu là đã đến quấy rầy quý phủ, xin thái quân thứ lỗi !
Vệ thái quân cười :
- Nhà trống bỏ không làm chi , xin đường chủ cứ tự nhiên đừng khách sáo !
Và bà ta hỏi liền :
- Con a đầu Tỉnh Cô có dễ dạy không nhỉ ?
Đơn Hiểu Thiên nghiêng mình :
- Vãn bối đang định thưa với thái quân về chuyện đó. Đại cô nương gia học uyên thâm, chính cốc chủ đã trân trọng như vàng ngọc!
Vệ thái quân thở ra :
- Con a đầu đó vì được lão thân nuông chiều nên lười biếng lắm, các vị là bậc chú bác phải nghiêm trị nó chứ đừng để vậy rồi nó sẽ hư thân !
Đơn Hiểu Thiên thấp giọng :
- Thái quân dạy quá lời !
Quay qua Giang Hàn Thanh Vệ thái quân mỉm cười :
- Năm nay Giang nhị công tử niên kỷ bao nhiêu ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Năm nay vãn bối vừa đúng mười tám tuổi.
Vệ thái quân khẽ liếc Đơn Hiểu Thiên :
- Tỉnh Cô cũng mười tám tuổi.
Và bà ta mỉm cười nói tiếp :
- Năm xưa lão thân có nghe Đại Niên nói về Giang gia.
Đại Niên mà thái quân vừa nói là Vệ Đại Niên , người mà trước đây có biệt hiệu " Đại Niên" , chính là con trai lớn của Vệ thái quân, nhưng chuyện đó Giang Hàn Thanh không biết. Nhưng khi nghe Vệ thái quân đề cập ngoại tổ mẫu, Giang Hàn Thanh vội hỏi :
- Như vậy là trước kia thái quân từng gặp ngoãi tổ mẫu của giản bối ?
Lão thái quân gật đầu :
- Lão thân và ngoại tổ mẫu của nhị công tử vốn là bằng hữu suốt mấy mươi năm, hồi nhị công tử còn nhỏ người thường đưa đến Nam Bình sơn, lúc đó nhị công tử chừng ba tuổi và Tỉnh Cô nhà này cũng mới ba tuổi !
Giang Hàn Thanh lật đật đứng dậy chấp tay xá thật dài :
- Vãn bối không ngờ thái quân lại đồng hàng với ngoại tổ mẫu , xin lão thái quân thứ lỗi cho !
Vệ thái quân mỉm cười :
- Chuyện công tử bái Trúc lão tiên làm sư phụ cũng là do lão thân và ngoại bà của công tử nói đấy. Mới chừng một tháng trước đây, lúc lên đường đi Thiên Tâm Linh sư phụ của công tử cũng có ghé qua đây.

Giang Hàn Thanh lấy làm lạ không hiểu sư phụ của mình đi Thiên Tâm Linh làm chi và hắn cũng không biết Thiên Tâm Linh ở nơi nào nhưng không tiện hỏi nên hắn cứ gật đầu vâng dạ. Vệ thái quân lại nói :
- Trúc lão tiên sinh chuyên về thanh trúc kiếm, tuy nó không phải là thứ binh khí có được nước thép như những món binh khí khác , nhưng chính nó đã làm cho thiên hạ giang hồ phải nể mặt , chẳng hay công tử đã lĩnh hội của người đến mức nào ?
Giang Hàn Thanh thấp giọng :
- Gia sư vốn là bậc thiên tài, vãn bối cố gắng lắm cũng chỉ được một đôi phần thôi !
Vệ thái quân nói :
- Trúc kiếm tiên sinh kiếm pháp đã đến mức cái thế, công tử mà được một đôi phần của người kể cũng là quý lắm rồi !
Bà quay qua bảo tên tỳ nữ :
- Ngươi hãy lên lầu mang thanh Quỷ Long Nhuyễn Kiếm xuống đây cho ta !
Tên tỳ nữ vâng lời lên lầu mang thanh kiếm xuống. Cầm thanh kiếm trên tay Vệ thái quân mỉm cười nói với Giang Hàn Thanh :
- Thanh Quỷ Long Nhuyễn Kiếm này nghe nói vốn là ở trong đại ngôi từ tiên triều nhưng đến đời nhà Tống thì bị lưu lạc trong dân gian, cho đến nay đã ngót mấy trăm năm. Nó là thanh nhuyễn kiếm cho nên đòi hỏi người sử dụng phải có nội lực hùng hậu và kiếm pháp tinh thông, bởi vì không như vậy thì không làm sao sử dụng được.
Bà ta uốn uốn thanh kiếm bằng hai ngón tay và nói tiếp :
- Nhờ nó mềm mại như thế này cho nên có thể buộc ngang lưng thay cho sợi dây đai, lăn lộn giang hồ dùng nó rất tiện dụng, lão thân cơ thể bạc nhược rồi nay xin trao tặng cho Giang nhị công tử !
Giang Hàn Thanh kêu lên :
- Lão thái quân có vật báo thế này làm sao vãn bối dám nhận !
Vệ thái quân cười :
- Nhị công tử đã được chân truyền của Trúc lão, và nhất là đối với một người đã có một trình độ kiếm thuật như thế rất cần có một thanh kiếm vừa tay. Ngay bây giờ không có ai xứng đáng sử dụng thanh kiếm này, huống chi lão thân và ngoại bà của công tử vốn là chỗ tỷ muội. Nói cách khác lão thân là người có tuổi, gặp được công tử không có gì làm quý nên muốn tặng công tử thanh kiếm này mà thôi !
Giang Hàn Thanh muốn từ chối nữa nhưng Đơn Hiểu Thiên đã nói vào :
- Giang nhị công tử không nên từ chối, lão thái quân đã nói cho thì không bao giờ có chuyện thu hồi, huống chi thanh kiếm này nếu buộc vào ngang lưng rất dễ tránh được tai mắt, vậy công tử cứ nhận để cho lão thái quân được vui lòng !

Vệ thái quân mỉm cười :
- Đơn đường chủ nói rất đúng , lão thân đã trao ra thì không bao giờ có chuyện thu hồi, và nếu có thể thu hồi thì lão thân không bao giờ trao ra như thế. Như Trúc kiếm tiên sinh đi đâu cũng có thanh kiếm trúc làm vật tùy thân thì công tử cũng cần phải có vật tương đương như thế. Xin công tử cứ thu nhận, đừng ngại gì cả !
Biết không thể và cũng không nên từ chối , Giang Hàn Thanh đứng lên , bước lại , hay tay nâng thanh kiếm :
- Lão thái quân đã nói thế, vãn bối cung kính chi bằng tuân lệnh !
Bây giờ cầm thanh kiếm trên tay Giang Hàn Thanh mới thấy nó mỏng, mềm dịu như lá lúa, chiếc bao kiếm không biết làm bằng thứ da gì mà bên ngoài có vải ngời ngời, cầm vào tay nghe thật mềm thật mịn. Nơi đốc kiếm có chạm hình một đầu rồng , dưới hàm rồng có gắng một hạt minh châu sáng chói và cũng là nơi hàm rồng có khoen để buộc vào mình. Vệ thái quân nhìn Giang Hàn Thanh nở nụ cười hiền diệu :
- Thanh nhuyễn kiếm này nằm ở đây đã mấy mươi năm rồi, bây giờ nó đã gặp người chủ xứng đáng !
Giang Hàn Thanh nói :
- Lão thái quân khen làm vãn bối cảm thấy thẹn !
Vệ thái quân nói :
- Lão thân có một lời gởi gắm, mong sau này khi công tử gặp đứa cháu nội dại khờ của lão thân thì công tử hãy niệm tình chiếu cố dùm cho !
Giang Hàn Thanh cúi mình :
- Vãn bối xin ghi nhớ !
Đơn Hiểu Thiên ngồi một bên mỉm cười không nói. Vệ thái quân cũng cười :
- Nhị công tử còn ở lại hàn xá nhưng lão thân không thể lo lắng được nhiều , xin phiền Đơn đường chủ thay lão thân tiếp đãi vậy !
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Xin lão thái quân an lòng, vãn bối sẽ lo chu đáo !
Hai người bèn đứng dây làm lễ kiếu từ. Ra tới dãy hành lang Giang Hàn Thanh hỏi nhỏ :
- Tại hạ có điều xin thỉnh giáo, chẳng hay ở đây có người nào có dụng cụ hoá trang chăng ?
Đơn Hiểu Thiên mỉm cười :
- Tại hạ đã lo chuyện ấy từ đầu hôm, sau khi phát giác nhị công tử thì tại hạ đã cho người hoá trang y trở lại, bây giờ Giang nhị công tử cũng vẫn là đại công tử đấy !
Giang Hàn Thanh giật mình, hắn không ngờ Đơn Hiểu Thiên lại chu đáo đến thế. Và đến bây giờ hắn mới thấy cái sơ hở của mình, vì khi nghe người ta phát giác mà cũng không tự xem xét lại cách hoá trang. Ra khỏi hành lang

thì gặp ngay Cung Quan Võ, hắn thấy Đơn Hiểu Thiên là bước tới hỏi nhanh :
- Đường chủ đưa nhị công tử đến tham kiến thái quân đấy à ?
Đơn Hiểu Thiên gật đầu hỏi lại :
- Có thấy đối phương động tịnh gì chưa ?
Cung Quan Võ lắc đầu :
- Chưa thấy gì khả nghi cả, chỉ có điều...
Thấy Cung Quan Võ nhìn Giang Hàn Thanh ngập ngừng, Đơn Hiểu Thiên cười :
- Giang nhị công tử là người nhà, Cung phó đường chủ cứ tự nhiên !
Cung Quan Võ nói :
- Vừa rồi có mấy người du khách lạ lảng vảng quanh đây trông có vẻ khả nghi, có lẽ chỗ của chúng ta đã bị chúng khám phá rồi. Bây giờ Lý lão trang chủ vẫn còn hôn mê, tôi thấy chúng ta cần hộ tống người đi nơi khác có lẽ sẽ ổn hơn !
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Chuyện này tại hạ có báo về cốc chủ rồi, sớm muộn gì cũng sẽ có người đưa Thanh Phong đạo trưởng và Độc Chu Tiền đến đây !
Cung Quan Võ trầm ngâm :
- Chúng ta ở đây người có quá ít mà đối phương...
Đơn Hiểu Thiên chận ngang :
- Cung phó đường chủ sợ bọn Ngũ phượng Môn cho người tấn công nơi đây chứ gì ?
Cung Quan Võ gật đầu :
- Vâng, tôi chính là lo chuyện đó !
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Cho dù bọn Ngũ Phượng Môn có tập trung cao thủ tôi cho rằng chúng nhất định cũng không dám gây sự với Nam Bình Thế Gia đâu !
Giang Hàn Thanh giật mình, Nam Bình Thế Gia? Hình như lâu lắm rồi hắn có nghe sư phụ hắn là Trúc kiếm tiên sinh nói tới. Đơn Hiểu Thiên nói tiếp :
- Bây giờ tại đây còn có Quách Diên Thọ , đối với người này chúng ta phải hết sức thận trọng !
Cung Quan Võ hỏi :
- Đường chủ đã thấy có điều khả nghi đối với con người ấy à ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Ngay bây giờ thì chưa thể quyết đoán !
Cung Quan Võ nhận xét :
- Nhưng chính Lý lão trang chủ và Giang nhị công tử đã nhờ hắn cứu ta ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Tại hạ chỉ muốn đặc biệt chú ý chứ chưa thể nói người ấy như thế nào !

Cung Quan Võ nói :
- Tôi đã cho người theo dõi, Trương Đắc Lộc vốn là con người cơ trí, tôi sẽ cho hắn đeo sát bên ngoài đề phòng động tịnh của Quách Diên Thọ !
Đơn Hiểu Thiên lắc đầu :
- Chuyện này Cung phó đường chủ nên tự hành động chứ đừng cho Trương Đắc Lộc biết. Quách Diên Thọ là lão giang hồ, cơ trí của hắn không sao lường được, nếu trương Đắc Lộc không khéo một chút là hắn biết ngay !
Đơn Hiểu Thiên Quan lại nói với Giang Hàn Thanh :
- Chỗ phòng của nhị công tử rất gần phòng của Quách Diên Thọ, lão phu mong nhị công tử góp một tay để dò xét lão ta !
Giang Hàn Thanh nói :
- Vâng, nếu không có gì quá sức thì tại hạ nguyện sẽ cố gắng !
Gia đinh dọn xong tiệc rượu, Đơn Hiểu Thiên mời Giang Hàn Thanh và Cung Quan Võ vào bàn. Giang Hàn Thanh nói :
- Chúng ta có cần mời Quách Diên Thọ cùng ăn không ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Về lý thì hắn đã phản bội Ngũ Phượng Môn nên phải cẩn thận không cho hắn lộ diện, vì thế cứ để hắn ăn nghỉ một chỗ là tốt hơn !
Giang Hàn Thanh và Cung Quan Võ vào đại sảnh, Đơn Hiểu Thiên khoát tay bảo hai tên tỳ nữ :
- Khỏi cần phải hầu, các ngươi hãy lui ra, khi nào cần ta sẽ gọi !
Khi xong chén đầu Đơn Hiểu Thiên cười nói với Cung Quan Võ :
- Giang nhị công tử nôn nóng muốn về Kim Lăng nhưng lão phu thấy cần nên lưu lại để chờ động tịnh...
Cung Quan Võ ngạc nhiên :
- Có chuyện chi cần mà Giang nhị công tử gấp về Kim Lăng như thế ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Theo tin tức thu lượm được thì hình như đại công tử còn bị chúng giam giữ tại Kim lăng nên Giang nhị công tử nóng lòng muốn về Kim Lăng tìm phương giải cứu !
Cung Quan Võ gật đầu :
- À, thì ra có chuyện như thế. Nhưng theo tại hạ thì chỉ cần Giang nhị công tử nắm chắc địa điểm và cho chúng tôi biết...
Giang Hàn Thanh nói ngay :
- Chúng giam gia huynh trong một ngôi mộ cổ ở Vũ Hoa Đài.
Cung Quan Võ nói :
- Như thế là được rồi, chỉ cần biết chắc như thế thì công tử khỏi phải nhọc công , vì chuyện này chúng tôi có thể chu toàn !
Đơn Hiểu Thiên nòi :
- Lão phu cũng đã nói như thế nhưng Giang nhị công tử muốn chính tay

hành động.
Nhưng thôi, chuyện đó hãy gác lại, chuyện chính yếu trước mắt chúng ta bây giờ là hai việc quan trọng. Thứ nhất là chờ xem đối phương có chỉ thị gì cho nhị công tử hay không, thứ hai là phải theo dõi và khám phá cho kỳ được hành tung của Quách Diên Thọ để chúng ta có yếu tố mà quyết định.
Cung Quan Võ nói :
- Vâng, đường chủ nói chí lý, nhưng chẳng hay chúng ta nên hành động thế nào cho đúng ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Đối phương vẫn tin nhị công tử là người của chúng, nhất định chúng sẽ cho người liên lạc, chuyện đó nhất định là phải xảy ra. Còn như Quách Diên Thọ, nếu hắn cũng là người của đối phương trà trộn vào đây thì tự nhiên cũng có mối dây liên lạc với hắn. Chúng ta cứ kiên trì theo dõi là sẽ phát giác ra ngay. Chuyện này rất quan trọng không thể giao cho người khác được, xin phó đường chủ tự thân quán xuyến !
Cung Quan Võ nói :
- Xin đường chủ hãy yên lòng, tôi sẽ cố gắng làm tròn nhiệm vụ !
Hắn quay sang nói với Giang Hàn Thanh :
- Vừa rồi Đơn đường chủ đã có nói, mong Giang nhị công tử cố gắng giúp cho một tay !
Giang Hàn Thanh vòng tay:
- Đây là chuyện chung chứ không phải riêng của một ai, tại hạ rất vinh hạnh được đóng góp !
Sau bữa cơm, Giang Hàn Thanh vừa trở vào phòng thì gặp ngay Hương Lan đón tiếp:
- Chẳng hay đại công tử còn có gì sai bảo ?
Giang Hàn Thanh khoát tay :
- Không, khi nào cần thì tại hạ sẽ nhờ đến cô nương !
Giang Hàn Thanh mở thanh nhuyễn kiếm rút ra khỏi võ và hắn bỗng giật mình. ??? Cho thanh kiếm trở vào vỏ Giang Hàn Thanh định lên giường vận công điều dưỡng thì hắn chợt thấy một chéo giấy ló ra dưới gối. Hắn lật đật rút ra xem thì đó là một mảnh giấy có viết mấy dòng :
“ Vào Nam Bình Thế Gia rồi thì phải hết sức thận trọng, không nên tùy ý hành động, sau này sẽ nhận lệnh trực tiếp từ chỉ huy của Chu Điểu Ngũ Sứ “. Dưới không ký tên mà chỉ in hình một con chim sẻ.
Giang Hàn Thanh ngẫm nghĩ nhớ lại lời của họ có nói Chu Tước Đàn vốn là cơ quan điều hành. Bất cứ ai lãnh nhiệm vụ gì đều nhận lệnh từ nơi đây, như vậy hình con chim sẻ này đúng là dấu hiệu của Chu Tước Đàn, nhưng hắn không biết Chu Điểu Ngũ Sứ là ai. Hắn chợt ngờ Chu Điểu Ngũ Sứ là Quách Diên Thọ và hắn thấy cần thông báo cho Cung Quan Võ vì sự canh phòng

cần mật như họ Cung nói mà vẫn có gian tế vào đây được âu cũng là chuyện dị thường... Giang Hàn Thanh xếp mảnh giấy bỏ vào trong túi áo rồi mở cửa bước ra. Hương Lan nghe tiếng mở cửa , nàng lật đật bước tới vòng tay :
- Đại công tử có chuyện chi sai bảo ?
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Tôi có một việc muốn hỏi thăm cô nương !
Hương Lan cười thật đẹp :
- Vâng xin công tử cứ bảo !
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Lúc tại hạ đi ra ngoài chẳng hay có ai vào phòng này không ?
Hương Lan lắc đầu :
- Không thấy , Cung phó đường chủ đã dặn tiểu tỳ, bất cứ ai cũng không được vào phòng công tử !
Như thế thì quả là quái lạ... Giang Hàn Thanh cau mặt làm thinh, Hương Lan chớp chớp mắt :
- Đại công tử đã bị mất vật chi à ?
Giang Hàn Thanh lắc đầu cười :
- Không , tại hạ chỉ hỏi thế thôi chứ không có chuyện chi đâu, xin cô nương đừng để ý !
Giang Hàn Thanh muốn đi tìm Cung Quan Võ nhưng nhớ lại trên mảnh giấy có ghi hãy bảo toàn bí mật, không cần gấp trong chuyện liên lạc... Hắn cảm thấy chuyện cũng không có gì gấp lắm nên quay trở lại phòng đóng cửa. Hắn lên giường định dưỡng thần , nhưng bao nhiêu chuyện lạ cứ tuôn ra làm cho hắn nghe lòng bức rức tịnh tọa không yên. Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng bước chân ngoài cửa và tiếng gõ cửa liền theo. Giang Hàn Thanh hỏi :
- Ai thế ?
Tiếng bên ngoài đáp :
- Tôi là Cung Quan Võ đây !
Giang Hàn Thanh tuột xuống mở cửa :
- Cung huynh đến thật là đúng lúc !
Cung Quan Võ bước vào hỏi ngay :
- Nhị công tử vừa có chuyện chi à ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Tôi vừa nhận được mật lệnh của đối phương !
Cung Quan Võ kinh ngạc :
- Nhị công tử nhận được bao giờ ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Lúc nãy , khi vào đến phòng là tôi bắt được ngay.
Cung Quan Võ biến sắc :
- Sao lại có thể như thế được, chính tôi đã căn dặn Hương Lan , khi công tử

không có mặt thì không được cho ai vào phòng kia mà !
Giang Hàn Thanh nói :
- Chuyện đó mình cũng không thể trách cô ta được, vì rất có thể khi cô ta đưa tại hạ xuống tương kiến Đơn đường chủ thì có người lẻn vào.
Giang Hàn Thanh móc mảnh giấy trao cho Cung Quan Võ. Cung Quan Võ cau mày hỏi :
- Nhị công tử có biết Chu Điểu Ngũ Sứ là ai không ?
Giang Hàn Thanh lắc đầu :
- Không biết. Nhưng tại hạ có nghe Cách Thiệu Ngũ nói rằng tất cả những người có nhiệm vụ phản giáo của Ngũ Phượng Môn đều do Chu Tước Đàn phụ trách chỉ huy.
Chu Tước Ngũ Sứ này có thể là người của Chu Tước Đàn.
Cung Quan Võ băn khoăn :
- Làm sao mình có thể biết chắc như vậy được ?
Giang Hàn Thanh nói :
- Đây cũng chỉ là sự ước đoán của tại hạ vì cứ theo xưng danh của Chu Điểu Ngũ Sứ mà suy nghiệm thì có thể họ lấy theo Nhị Thập Bát Tú mà hướng về chính nam là Thất Tinh. Như vậy rất có thể Chu Tước Đàn có người phụ trách gọi chung là Chu Điểu Thất Tinh.
Nói đến đây Giang Hàn Thanh chợt nhớ đến Trầm Duyên Ỷ, người thứ thiếp này của Lý Quang Trí cũng được gọi là sứ giả... Cung Quan Võ gật đầu cười :
- Như thế đủ thấy sở họ rất cần trong mọi phương diện , điều suy luận của nhị công tử cũng có thể là đúng. Bây giờ chúng ta còn phải tìm xem Chu Điểu Ngũ Sứ là ai !
Giang Hàn Thanh nói :
- Tại hạ đã được cho biết trước là sẽ do Chu Tước Ngũ Sứ chĩ huy thì nhất định hắn sẽ liên lạc ngay chứ không lâu lắm đâu !
Cung Quan Võ nói :
- Mật lệnh này nhị công tử hãy giữ lại, hiện tại Đơn đường chủ đã đi có việc có lẽ đền trưa mai mới về tới. Vậy chúng ta hãy chờ đường chủ về rồi sẽ bàn kỹ lại sau !
Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :
- Tôi cảm thấy mật lệnh này đã tăng thêm hồ nghi đối với Quách Diên Thọ !
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Tại hạ cũng cảm thấy như Cung huynh !
Cung Quan Võ nói :
- Đơn đường chủ đến trưa ngày mai mới về , đêm nay chúng ta ở đây không đủ người nên tại hạ đến đây là để nhờ Giang nhị công tử tiếp cho một tay trong chuyện đề phòng !

Giang Hàn Thanh nói :
- Cung huynh không nên khách sáo. Có nơi nào cần tại hạ thì Cung huynh cứ nói !
Cung Quan Võ nói :
- Đơn đường chủ đã giao trọng trách giám thị Quách Diên Thọ cho tôi , nhưng đêm nay không có Đơn đường chủ ở nhà , tôi phải lo canh phòng phía trước. Vậy mong nhị công tử giúp cho việc theo dõi họ Quách phía sau này !
Giang Hàn Thanh nòi :
- Cung huynh cứ an lòng lo tiền viện , chuyện Quách Diên Thọ cứ để tại hạ đảm đương !
Cung Quan Võ vòng tay :
- Xin đa tạ nhị công tử !
Hai người chia tay , Cung Quan Võ bước vội ra ngoài.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 40
Hội Kiến Nơi Cổ Miếu

Cung Quan Võ đi rồi, Gian Hàn Thanh vào phòng ngồi tịnh dưỡng trong trang viện đã lên đèn.
Hương Lan bên ngoài lên tiếng:
– Tiểu tỷ xin dâng nước cho nhị công tử.
Giang Hàn Thanh nói:
– Cô nương cứ vào tự nhiên.
Hương Lan bưng vào một chậu nước mỉm cười:
– Xin công tử rửa mặt rồi dùng cơm tối.
Giang Hàn Thanh nói:
– Đa tạ cô nương.
Hương Lan quay lại cười thật dịu:
– Tiểu tỷ tên là Hương Lan xin công tử cứ gọi tên, chứ gọi bằng cô nương hoài làm cho tiểu tỳ... thẹn quá.
Nói xong, nàng cúi đầu bước vội ra ngoài.
Giang Hàn Thanh rửa mặt xong bước xuống lầu thì quả thật cơm đã dọn sẵn.
Hương Lan Thấy Giang Hàn Thanh vừa xuống tới thì nàng lật đật kéo ghế ra mỉm cười:
– Xin Nhị công tử hãy ngồi, tiểu tỳ... châm rượu.
Giang Hàn Than khoát tay:

– Hương Lan cô nương, tại hạ ít uống rượu, xin cô nương đừng rót.
Hương Lan hơi sững sốt, nhưng rồi nàng lại mỉm cười:
– Vâng! nhị công tử không dùng rượu thôi để tiểu tỳ sang cơm.
Nhưng rồi nàng lại nói luôn:
– Một thanh niên hào khí như công tử mà lại không uống rượu thì... làm sao có đủ hứng với đời?
Giang Hàn Thanh cười:
– Hào khí của con người đâu phải nhờ vào rượu? Nếu rượu có thể tạo thanh hào khí thì hào khí đó chắc chắn sẽ dễ dàng tan biến theo chất men nồng.
Hương Lan đứng bên ngoài chờ cho Giang Hàn Thanh ăn cơm xong, nàng dâng trà và khăn mặt rồi mang mâm cơm trở vào trong.
Giang Hàn Thanh vừa bước vào phòng thì nhận ra ngay là trong phòng đã có kẻ vừa vào.
Bởi vì khi đi ra, nơi bàn nhỏ cửa sổ không có gì cả nhưng bây giờ thì có một chén uống trà để đó, dưới chén uống trà có dán một mảnh giấy, hình như sợ gió bay nên phải dằn lên.
Giang Hàn Thanh sửng sốt hắn bước lại rút mãnh giấy thấy viết:
– "Lưu Lệnh Chủ canh ba đêm nay hãy theo người cầm lồng đèn đỏ, ra ven rừng trúc cách trang viên ba dặm tuyệt đối không nói chuyện với kẻ đưa đường, Chu Điểu Ngũ Sứ." Thật là to gan, dám bỏ mật lệnh một cách gần như công khia như thế này là đủ thấy họ canh rất vừa đúng lúc, họ nắm chắc thời gian họ không sợ ai phát giác, họ tin chắc là một mình Giang Hàn Thanh nhận được mà thôi.
Giang Hàn Thanh xem đi xem lại một hồi và thầm nghĩ:
"Chu Điểu Ngũ Sứ đã là người trực tiếp chỉ huy, hắn cần gặp mặt mình vào canh ba đêm nay với ý gì?" Tự nhiên hắn cảm thấy vấn đề đã có phần hệ trọng, vì theo cách xếp đặt trước đây thì đâu phải là chuyện gấp, thế tại sao lại gặp trường hợp khá vội vàng?
Đang suy nghĩ chợt nghe có tiếng chân bước nhẹ lên thang, hắn lật đật nhét lá thư vào mình và bước ra cửa.
Hương Lan mang đến một kỷ trà bước vào đặt xuống bàn và khẻ nghiêng mình:
– Xin thỉnh nhị công tử dùng trà.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Cung Phó Đường Chủ có ở phía trước không?
Hương Lan đáp:
– Tiểu tỳ được đặt phái ở đây để hầu hạ công tử cho nên không được biết rõ lắm về công chuyện phía trước, hình như Phó Đương Gia đang bận tâm.
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Mà thôi! Không có chuyện gì nữa.

Hương Lan nhìn sâu vào mắt Giang Hàn Thanh và hỏi:
– Hình như công tử có tâm sự gì à? Công tử có cần tiểu tỳ thông báo cho Phó Đường Chủ biết không?
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Không, tại hạ chỉ hỏi thế thôi chứ không có chuyện gì...
Hương Lan chớp mắt cười nhẹ:
– Tiểu tỳ xem chừng công tử có tâm sự gì nhiều lắm thì phải:
Giang Hàn Thanh cười gượng:
– Cô nương nói đùa thôi chứ tại hạ mà có tâm sự gì đâu.
Hương Lan nhếch môi cười và cúi mặt bước ra.
Giang Hàn Thanh bưng chén trà uống từng hớp một, hắn cảm thấy có lẽ Nam Bình Thế Gia này đã có bọn Ngũ Phượng Môn tiềm phục lâu rồi, bởi vì nếu người trao thư liên lạc với hắn là người từ ngoài vào thì làm sao lại có thể ăn khớp với chuyện ra vào của hắn như thế?
Chỉ mới vừa xuống lầu là có mật lịnh vào nằm trên bàn quá nhanh.
Bận trước, hắn thản nhiên nhận mật lệnh do Quách Diên Thọ đưa đến, nhưng bây giời thì xác nhận rõ ràng không thể như thế được.
Quách Diên Thọ muốn hành động gì cũng phải chờ đêm tới phải thận trọng từng ly, còn chuyện trao mật lệnh lần này rõ ràng đối phương nắm chắc giờ giấc rõ ràng, chẳng những họ là người trong Nam Bình Thế Gia này, mà họ còn lạ người thân cận nữa.
Giờ phút này chính là giờ mà Quách Diên Thọ đang dùng cơm. Cung Quan Võ đã cho người theo dõi nhất định lão không làm sao dám bước ra ngoài.
Tuy không phải là người có kinh nghiệm nhiều về những khúc mắc trong giang hồ, nhưng trong mấy tháng gần đây Giang Hàn Thanh cũng đã gặp quá nhiều chuyện khó khăn, hắn lại có một tầm hiểu biết khá cao nên hắn nhận sự việc có phần nhanh chóng.
Quan sát bên ngoài cửa sổ phía dưới là một khu vườn rộng. Giang Hàn Thanh thấy rằng tất cả những chuyện xảy ra trong phòng hắn có thể bắt nguồn từ dưới khu vườn này, nếu không phải là gia nhân đi vào bằng cửa chính.
Nhưng bây giờ hắn đã có mặt trong phòng thì không còn lo về mặt cửa chính từ thang lầu dẫn lên nữa, vấn đề còn lại là dưới khu vườn.
Gần đến canh ba Giang Hàn Thanh tung mình nhẹ nhàng ra cửa sổ.
Mây xám, ánh mặt trăng khung cảnh chung quanh không sáng lắm đứng một chổ nhìn ra, cách đó nếu hơn một trượng thì không thể ra gì cả.
Đúng là một đêm rất lợi hại cho những kẻ dạ hành.
Khi quan sát quả thật không có gì khả nghi, Giang Hàn Thanh thi triển khinh công tung mình nhẩy vút qua khỏi đầu tường nhắm hướng Nam lao thẳng.
Vừa đúng khoảng ba dặm đường, Giang Hàn Thanh dừng lại, hắn chú mục

về phía ven rừng.
Từ xa xa, nơi triền núi thoi thoải, quả nhiên có một bóng đèn lù mù di động...
Phía bên kia cũn đúng là khu rừng trúc mà gió về khuy cành lá đong đưa xào xạc, văng vẳng nhưng nghe lồng lộng.
Tuyệt đối không nói chuyện với kẻ đưa đường, mật lệnh đã ghi rõ ràng như thế.
Giang Hàn Thanh băn khoăn không hiểu tại sao họ lại có lối triệu lập quá bí mật như thế ấy?
Nhưng người cầm đèn lồng đó là ai?
Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ về chuyện đó Giang Hàn Thanh tung mình theo vút ánh đèn.
Càng đến gần càng thấy rõ bóng người Một bóng người vóc dáng lam lũ như một gã tiều phu, đầu hắn đội chiếc nón lá rộng vàng che khuất mặt, nhưng Giang Hàn Thanh đoán chừng tuổi tác hắn cũng đã quá trung niên, vì dáng dấp xem chừng dính cường.
Tự nhiên, người này không phải là Quách Diên Thọ.
Giang Hàn Thanh nghĩ nếu có Quách Diên Thọ trong chuyện thì mảnh mật lệnh này thì bầy giờ có lẽ hắn cũng đã đến rồi.
Nhìn đi nhìn lại người cầm đèn lồng đang đi Giang Hàn Thanh do dự.
Có Phải người đó là kẻ đưa đường theo lời dặn trong mật lệnh, hay là một tiều phu có chuyện đi đêm?
Nhưng không thể như thế được.
Canh ba bây giờ thì đúng là canh ba, người cầm đèn lồng đi đúng là ngọn đèn lồng màu đỏ.
Giang Hàn Thanh riết theo và lên tiếng:
– Xin hỏi, không biết lão trượng đi về đâu?
Người cầm đen lồng không trả lời mà cũng không quay lại, hắn cứ tiếp tực bước đi không mau mà cũng không chậm lắm.
Giang Hàn Thanh đành phải đi theo.
Được một đổi xa xa, người cằm đen lồng rẻ vào một con đường nhỏ dẫn vào rừng rận, Giang Hàn Thanh cứ bám riết theo.
Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là kẻ đưa đường.
Vì cứ theo mật lệnh đã dặn thì tự nhiên là phải dặn cả hai người cho dù hắn có hỏi, người đưa đường cũng không thể trả lời.
Mà họ đã không chịu trả lời thì không thể là người nào khác.
Qua khỏi một khu rừng khá lớn và khá sầm khuất là đụng ngay một ngôi miếu hoang vu.
Vừa đến cửa miếu, người đưa đường vùn nói:
– Vào ngay!

Ngọn đèn trên tay chao nhanh người đưa đường cũng lao thật nhanh vào trong ngôi cổ miếu.
Hai chuyện lạ lùng xảy đến một lúc, Đang lầm lũi bước đi chầm chậm như một lão già người đưa đường vụt đổi thay thân pháp, hắn lao vào trong miếu thật nhanh, thứ hai là giọng của người ấy tuy có hai tiếng gắn ngủi, nhưng Giang Hàn Thanh cảm thấy rất quen.
Nhưng nhất thời hắn không làm sao phân biệt giọng quen quen là ai?
Nhưng bây giờ thì không phải là thời giờ để suy nghĩ về chuyện đó, đã đến đây rồi thì cho dù thế nào cũng phải vào.
Giang Hàn Thanh nhún mình lao vút theo sau.
Đại điện tối đến ngửa bàn tay không thấy.
Khi Giang Hàn Thanh vừa vào đến bên trong thì một tiếng khua vang vội từ phía sau lưng hai cánh cửa đóng sầm lại.
Tự nhiên Giang Hàn Thanh không coi chuyện đóng cửa là điều quan trọng, hắn không hề sợ hai cánh cửa ấy nó không hề làm thành cái rọ để nhốt hắn được...
Hắn từ từ bước tới tập trung nhãn lực nhìn kỷ chung quanh.
Nhưng bóng tối thật nặng nề, Giang Hàn Thanh chỉ nhìn thấy mập mờ tượng thần, nhưng khi hắn vừa thấy thì từ nơi tượng thần đã phát ra một giọng trầm trầm:
– Lưu Cảnh Thăng, đã thấy bản tỏa mà còn chư quì xuống?
Giang Hàn Thanh đứng ỳ một chổ, hắn ngẩng mặt lên nhìn tượng thần, bây giờ thì hắn thấy hai con mắt ngời ngời như điện...
À như thế thì khi hắn mới vào, người ngồi giả tượng thần đã che hai mắt lại nên chỉ thấy một màu đen...
Hắn lên tiếng hỏi lại:
– Tại hạ phụng mạng đến đây, chẳng hay tôn giá là ai?
Người ngồi trên bệ hỏi gặn:
– Phụng mạng ai? Và đến đây có chuyện gì?
Giang Hàn Thanh nói:
– Nếu tôn giá là người phát lệnh thì tự nhiên phải biết tại hạ đên đây có việc gì rồi chứ.
Người trên bệ hỏi:
– Có phải đến để báo cáo không?
Giang Hàn Thanh vòng tay:
– Vâng, đúng y theo lệnh.
Người trên bệ nói:
– Hay lắm bản tỏa chính là Chu Điểu Ngũ Sứ đây, nhưng bây giờ đã thuộc về Chu Điểu Ngũ Sứ chỉ huy thì tự nhiên phải phục mạng trước bản tỏa.
Giang Hàn Thanh nói:

– Chẳng hay Ngũ Sứ có chỉ thị chi?
Người ngồi trên bệ nói:
– Người hãy báo cáo trước về tình hình gần đây cho ta nghe.
Giang Hàn Thanh tính toán thật nhanh, nếu trong vệ phụ mà có người làm dọ thám cho họ biết tất cả mọi chuyện, mình không cẩn thận là có thể bại lộ ngay..
Hắn lật đật nói:
– Tại hạ phụng mạng giả mạo Giang Bộ Thanh chịu tù trong Bài Nha Thạch Thất đến canh hai thì được Quách hộ pháp cứu rạ..
Người ngồi trên bệ nói:
– Chuyện ấy bản tỏa đã biết, không cần phải tường trình.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Chẳng hay Ngũ Sứ cần tại hạ báo cáo chuyện gì?
Người trên bệ hỏi:
– Trong Nam Bình Thế Gia có những người nào?
Giang Hàn Thanh nói:
– Điều đó tại hạ không được rõ lắm, chỉ biết đó là người của Lưu Hương Cốc, kẻ cầm đầu là Độc Nhản Diêm La Đơn Hiểu Thiên, còn có vị phó đường chủ là Cung Quan Võ.
Người trên bệ hỏi:
– Người đã gặp Vệ Thái Quân?
Giang Hàn Thanh rúng động, như vậy thì tai mắt của họ quá nhiều, chuyện diện kiến Vệ Thái Quân là chuyện khá kín đáo thế mà họ vẫn biết rõ ràng như thế.
Hắn lật đật đáp:
– Có, có gặp.
Người trên bệ hỏi:
– Đã cùng nhau nói những chuyện gì?
Giang Hàn Thanh nói:
– Hình như Vệ Thái Quân và Giang Gia rất quen biết với nhau bà ta hỏi về tình hình của nhà họ Giang.
Người trên bệ lại hỏi:
– Sao? Còn Quách Diên Thọ? Họ có nghi ngờ không?
Giang Hàn Thanh nói:
– Sau khi Quách hộ pháp vào Vệ Phủ thì tại hạ không còn gặp nữa, cho nên tình hình trong mấy ngày gần đây tại hạ không hiểu rõ.
Người trên bệ nói:
– Họ đã an trí hắn trên ngôi lầu nhỏ lại sai người canh chừng như vậy là họ đã nghi ngờ rồi.
Giang Hàn Thanh nói:

– Chuyện họ phái người canh giữ thì tại hạ không được biết.
Người trên bệ cười nhạt:
– Lưu Cảnh Thăng người nói thật đấy chứ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ hoàn toàn nói thật.
Người trên bệ lạnh lùng:
– Thế còn chuyện họ bảo ngươi ở gần canh chừng Quách Diên Thọ, chuyện đó như thế nào?
Giang Hàn Thanh rúng động hắn vội gật đầu:
– Vâng, Đơn Hiểu Thiên tuy đã có từng nói qua như thế, nhưng đó cũng chỉ muốn tại hạ yểm trợ thế thôi.
Người trên bệ hỏi:
– Thế sao vừa rồi ngươi lại không nói ra điều đó?
Giang Hàn Thanh nói:
– Sứ Giả không để tại hạ nói từ đầu chí cuối cho có thứ tự, vì Sứ Giả hỏi đâu thì tại hạ trả lời theo câu hỏi nên đâu có thì giờ nói về chuyện khác.
Người trên bệ hừ hừ trong miệng:
– Tốt, vậy bây giờ ngươi hãy nghĩ xem có còn chuyện nào chưa nói ra không?
Giang Hàn Thanh tỏ vẻ hơi giận:
– Tại hay tuy chịu sự chỉ huy của Sứ Giả nên đêm nay đến đây báo cáo tình thế, nhưng hình như Sứ Giả đã xem tại hạ y như một người tù để lấy khẩu cung.
Người trên bệ tỏ vẻ giận dữ:
– Ngươi dám công kích bản tọa, thật là to gan quá nhỉ?
Giang Hàn Thanh nói:
– Tại hạ hoàn toàn không có ý công kích Sứ Giả, nhưng tại hạ cảm thấy hình như Sứ Giả có chổ không được yên tâm về tại hạ.
Người trên bệ vặn lại:
– Bản tỏa có thể yên tâm với ngươi à?
Giang Hàn Thanh hỏi ngay:
– Sứ Giả hoài nghi tại hạ về điểm nào?
Người trên bệ cười lại:
– Bản tỏa được báo cáo rằng ngươi đã đem mật lệnh thứ nhất trao cho Cung Quan Võ xem, chuyện đó có không?
Bây giờ thì Giang Hàn Thanh quả là ớn lạnh, nhưng là con người gan mật hắn tỏ vẻ thản nhiên:
– Chuyện đó lấy gì làm bằng chứng?
Người trên bệ cười nhạt:
– Tự nhiên là có người thấy tận mắt, chứ chẳng lẻ bản tỏa kiếm chuyện vu

oan cho người sao?
Giang Hàn Thanh hoảng hồn, hắn nghĩ lại những người có thể biết về chuyện đó và hắn vụt nghi ngờ.
Chẳng lẽ tỳ nữ Hương Lan cũng là người của họ?
Nhưng hắn lại củng cười nhạt:
– Nếu Sứ Giả đã có nhân chứng thì tại làm sao lại không thể gọi ra đấy đối chất?
Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng căm hờn:
– Chuyện này thật vô cùng trọng đại Sứ Giả đã quá dễ tin người như thế, tại hạ yêu cầu đưa người ấy ra đây nếu không đối chất ngay mặt thì cái thanh bạch của tại hạ làm sao rửa sạch?
Người trên bệ vụt đổi giọng ôn tồn:
– Bản tỏa tin rằng ngươi như thế.
Rồi không đợi Giang Hàn Thanh nói thêm, người trên bệ ra lệnh:
– Đốt đèn lên.
Aùnh Sáng lập tức theo lệnh bùng lên, nhưn ánh sáng chỉ nội một vùng ngay trước bệ thờ.
Aùnh đèn từ bên dưới chiếu lên, chỉ chiếu thẳng vào bệ thờ, còn chung quanh thẩy đều tối y như củ.
Giang Hàn Thanh đứng ngay bệ thờ dưới sánh sáng của ngọn đèn hắn thấy trên đó đang ngồi là một người trung niên ăn vận theo lối thư sinh.
Người ấy vận áo màu xanh nước da trắng muốt, xem chừng chỉ khoảng ngoài bốn mươi, trừ đôi mắt sáng như sao, còn thì dáng cách y như một nhà văn không hơn không kém.
Người trung niên văn sĩ nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh mỉm cười lạnh nhạt:
– Lưu Cảnh Thăng ngươi nhận ra bản tỏa chứ?
Giang Hàn Thanh bắt đầu cảm thấy khó khăn...
Hắn là ai?
Hắc Kỳ Lệnh Chủ thật tức là Lưu Cảnh Thăng thật có biết hắn hay không?
Nhưng không thể trả lời, hắn lật đật vòng tay:
– Sứ Giả là Chu Điểu Ngũ Sứ, tại hạ làm sao lại không biết?
Ngươi trung niên văn sĩ vụt ngửa mặt cười dài và khẻ gật đầu:
– Đúng ngươi nhận đúng...
Và thình lình ông ta thét lớn:
– Hảy cho đèn sáng lên.
Aùnh Sáng cùng một lúc bùng ên, trong gian đại điện rực rở như ban ngày.
Trong giây phút bàng hoàng Giang Hàn Thanh cảm nhận ngay tình hình biến đổi hoàn toàn bất lợi...
Trong khi ánh đèn bựt sáng hắn chưa nhìn được kỷ, nhưng bằng vào trực

giác hắn cảm thấy chung quanh đại điện đều có người, tự nhiên hắn là kẻ đứng ngay chính giữa, hắn trong tư thế bị bao vây.
Toàn thể đại điện chỉ bất quá chừng bốn năm trượng rộng, thế nhưng trước giờ đèn sáng hắn lại không hề phát giác ra những người đứng chung quanh họ là những nhân vật khinh công không phải tầm thường.
Một ý nghĩ thoáng qua trong óc Giang Hàn Thanh thật nhanh, hắn mường tượng rằng mặt thật của mình đã bị lộ.
Người trung niên văn sĩ cất giọng cười lạnh lẽo:
– Chư vị đây đều nghe thấy cả rồi chứ? Lưu Cảnh Thăng lại không nhận ra Nhị Sư Thúc của mình!
Nhị sự thúc?
Nhị sư thúc của Lưu Cảnh Thăng tức là Nhị Cung Chủ rồi chứ còn gì nữa? Như vậy hắn không phải là Chu Điểu Ngũ Sứ, không phải là người chỉ huy Chu Tước Đàn.
Giang Hàn Thanh có cảm giác như dưới chân mình trống rỗng, tất cả những công trình giả mạo đột nhập Ngũ Phượng Môn của hắn hoàn toàn sụp đổ.
Thật là đi năm non bảy biển không sao, thế mà lại chết bơi lỗ chân trâu thật là đau.
Tại Thánh Quả Tự suốt thời gian dài đóng kịch không sao, thế nhưng khi vào Vệ Phủ lại bại lộ nguyên hình.
Như vậy thì đã quá rõ ràng, Nam Bình Thế Gia có tâm phúc nội gián.
Nhị Cung Chủ bật cười ha hả:
– Giang Nhị Công Tử, bây giờ thì công tử có gì để nói nữa không?
Giang Nhị công Tử, bốn tiếng đó dội vào tai Giang Hàn Thanh y như sét nổ, trong Vệ phủ ai là người biết rõ tung tích của mình?
Nước đã đến chân cho dù muốn tránh đi cũng không làm sao kịp nữa Giang Hàn Thanh hất mặt cười gằn:
– Như vậy các hạ là Nhị Cung Chủ của Ngũ Phượng Môn?
Nhị Cung Chủ cười:
– Giang Nhị Công Tử không ngờ à?
Giang Hàn Thanh nhún vai:
– Đúng thật tình tại hạ không ngờ rằng chuyện xảy ra như thế, nhưng dù sao cũng là một dịp vô cùng hân hạnh.
Nhị Cung Chủ gật đầu:
– Và chắc Giang Nhị Công Tử củng cần bản tỏa giới thiệu một ít người có mặt chung quanh chứ?
Giang Hàn Thanh đảo mắt thật nhành:
– Khôi Cách Đảo Chủ, Phi Cảnh Đại Sư là người mà tại hạ đã từng gặp còn người sau lưng chắc là Tam Cung Chủ chứ gì?
Tam Cung Chủ Tôn Phi Loan khẻ hừ trong miệng, nhưng vẫn không lên

tiếng.
Giang Hàn Thanh cười nhẹ:
– Nhị Cung Chủ, Tam Cung Chủ lại thêm vào Cách Đàn Chủ và Phi Cảnh Đại Sư giàn trận này tương đối dữ dằn đấy chứ? Nhưng bao nhiêu nhân vật gạo cội của Ngũ Phượng Môn như thế mà lại di chuyển đối phó với một họ Giang này thì sợ không được xứng đáng đó chăng?
Nhị Cung Chủ cười:
– Có sao? Đó cũng để chứng tỏ rằng bản môn không dám coi nhẹ Giang Nhị Công Tử đấy mà.
Giang Hàn Thanh khẽ vòng tay:
– Cám ơn, cứ như thế thì quả thật họ Giang này đã được nhiều sũng hạnh.
Nhị Cung Chủ cười nhẹ:
– Nhưng bây giờ bản tỏa có vài lời muốn nói rõ cho Giang Nhị Công Tử biết...
Giang Hàn Thánh ngẩng mặt:
– Tại hạ xin rửa tai nghe.
Nhị Cung Chủ nói:
– Cuộc hội kiến đêm nay có lẽ Giang Nhị Công Tư cũng đã thấy được con đường tiến thối của mình rồi chứ?
Giang Hàn Thanh gật đầu:
– Vâng, tại hạ đã thấy, chỉ có điều không biết chư vị hoạch định ra sao?
Nhị Cung Chủ nói thật chậm:
– Ngay trước mặt Nhị Công Tử đêm nay, đã vạch sẵn hai con đường, một con đường sống và một con đường chết công tử là người quyết định chọn một trong hai con đường đó.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Chết như thế nào và sống như thế nào?
Nhị Cung Chủ nói:
– Sống là đầu nhập vào Ngũ Phượng Môn đoái công chuộc tội sau đó nếu noi theo giọng người xưa thì là chẳng những giàu sang sung sướng mà công danh kia lại chẳng mất đi đâu.
Giang Hàn Thanh bật cười:
– Được dễ dàn như thế kia à?
Nhị Cung Chủ mỉm cười:
– Dễ tự nhiên là dễ rồi, tuy nhiên cũng có thêm điều kiện đây là trường hợp đặc biệt đối vơi Nhị Công Tử, vì bản môn mến người tuổi trẻ tài cao, nên có phần dễ dãi nhất là sau khi đầu nhập bản môn bản tỏa sẽ đặc biệt cất nhắc Nhị công Tử cho xứng đáng.
Hắn cho tay vào túi lấy ra một hoàn thuốc trắng và nói tiếp:
– Trước khi bàn về công tác và nhiệm vụ cùng quyền lợi cũng như những

người trong trường hợp đặc biệt như Nhị Công Tử, đều phải uống hoàn thuốc này...
Gaing Hàn Thanh hỏi:
– Tự nhiên là độc dược?
Nhị Cung Chủ cười:
– Nói độc dược thì hơi quá đáng, vì nó không bao giờ hại chết một ai, miễn người ấy không... một mặt hai lòng nếu không có tà tâm thì tự nhiên luôn có thuốc giải hạn kỳ.
Giang Hàn Thanh noi:
– Dùng độc dược để khống chế thuộc hạ, hình như nó không phải là chủ trương của một bang phái quang minh, vì sau khi uống hoàn thuốc này vào bụng rồi, tại hạ hoàn toàn phải tuân theo sự sắp xếp của các vị mà không có quyền phản kháng. Cho dù gặp phải công chuyện trái với lương tâm trong suốt cả đời người.
Nhị Cung Chủ mỉm cười:
– Nhị công Tử nói nghe quá nặng, thật sư thì bản môn chỉ cần... đo lường mức đột trung thành của người cộng sự tron vòng ba năm, sau thời gian đó chất thuốc trong người sẽ được giải hoàn toàn và trong vòng ba năm vẫn có hạn kỳ để cho chất thuốc đừng phát tác.
Giang Hàn Thanh lắc đầu:
– Tại hạ không muốn đem thân làm nơi thí nghiệm chất độc, xin hãy cho nghe qua con đường thứ hai.
Nhị Cung Chủ nhìn Giang Hàn Thanh một lúc rồi mới nói:
– Bản tỏa nhận thấy Nhị Công Tử là một bậc chân tài, thêm vào đó tuổi hãy còn quá nhỏ đường đời chưa từng trải... Nếu chết đi thật không xứng đáng chút nào.
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Tại hạ quyết không khi nào đầu nhập vào quí môn, xin các hạ đừng nói nhiều làm mất thì giờ.
Nhị Cung Chủ hừ hừ trong miệng:
– Đêm nay Nhị Công Tử đã hảm thân vào lưới rập chẳng hay cái chết mà Nhị Công Tử đã chọn có cần bản tỏa giúp cho hay là Nhị Công Tử giải quyết lấy mình.
Giọng nói và lời lẽ của hắn thật là cả vững một niềm tin sắt đá, có nghĩa là nếu không đầu nhập vào Ngũ Phượng Môn thì chỉ có chết chứ không thể có một con đường nào khác nữa.
Giang Hàn Thanh cũng đang nghĩ về điều đó.
Hắn cảm thấy rằng bây giờ một mình một kiếm, không thế có hy vọng vào một ngoại viện nào và cho dù võ công có cao đến mức nào cũng quyết không thể chống nổi với những người có mặt, họ toàn là những nhân vật trội

nhất trong hàng Ngũ Phượng Môn...
Hắn chỉ có cách duy nhất là kéo dài thời gian để tìm cơ hội...
Hắn hất mặt cười lớn:
– Giang Mỗ không bao giờ đầu nhập vào quí môn, mà cũng không bao giờ làm cái chuyện điên rồ là... tử tự.
Chiếu tia mắt như điện lành vào mặt Giang Hàn Thanh, Nhị Cung Chủ cười ha hả:
– Người nghĩ rằng bằng vào võ công của ngươi là có thể thoát ra khỏi chốn này à?
Giang Hàn Thanh thản nhiên:
– Vâng, tình hình đêm nay tuy rất bất lợi cho tại hạ, nhưng hoàn cảnh đã đẩy vào theo thế bức, tại hạ cũng đành phải cố sức thử xem...
Nhị Cung Chủ gật gật đầu:
– Tốt lắm, ngươi hãy rút kiếm ra đi, chúng ta sẽ giao đấu một cách công bằng, như thế để cái chết của ngươi không có gì tức tối.
Giang Hàn Thanh cười:
– Cho dù bốn vị cùng một lượt ra tay tại hạ chết cũng không có gì tức tối cả đâu.
Tam Cung Chủ từ phía sau cất giọng lạnh lùng:
– Giang Hàn Thanh ngươi đừng có ngông cuồng chỉ cần một người trong chúng ta giúp cho ngươi cái chết đã quá nhẹ thể Ngũ Phượng Môn, có đâu lại làm chuyện vây công?
Giang Hàn Thanh linh cảm câu nói của Tôn Phi Loan không phải là lời nói thật, nàng muốn khẳng định bằng danh dự rằng không bao giờ cả bọn cùng vây khốn, phải chăng nàng muốn giúp mình có cơ hội thoát thân?
Tại làm sao như thế?
Hay là nàng đã nhận ra mình chính là Hàn Thiếu Sơn?
Nhị Cung Chủ gật đầu:
– Tam Cung Chủ nói đúng, chúng ta tuy đã vây ngươi vào gian đại điện này bởi vì ngươi có tội giả mạo Lưu Cảnh Thăng để học lén tuyệt chiêu của Ngũ Phượng Môn, tội đó tự nhiên là phải chết, chúng ta bao vây là cốt để cho ngươi không được thừa thế thoát đi, nhưng về giao đấu thì bản tòa vẫn lấy lẽ công bằng để cho người chết mà vẫn phục.
Giang Hàn Thanh mừng thầm.
Nếu bốn người của họ cùng vây công thì tự nhiên hẳn không tài nào thoát nổi, nhưng nếu chỉ một người ra tay, cho dù người đó võ công tuyệt thế, hắn vẫn thoát được như thường.
Hắn cười bằng vẻ tự tin:
– Hay lắm, chỉ cần công bằng quyết đấu, cho dù tại hạ tài sơ trí suyển phải chết dưới tay Nhị cung chủ thì quả thật là chết mà vẫn phục.

Nhị cung chủ cười nhạt:
– Nhị công tử đừng quá tự tin và cũng đừng vội mừng rỡ, bản tòa cần nói trước điều này, chúng ta lấy công bằng mà quyết đấu, nhưng nếu nhị công tử thừa cơ tìm đường đào tẩu trước giờ kết quả thắng bại thì những người có mặt nơi đây buộc lòng phải ngăn lại đó nghe.
Giang Hàn Thanh cười:
– Nhị cung chủ thật là quang minh lỗi lạc, nhưng tại hạ cũng có một lời thỉnh giáo.
Nhị cung chủ hất hàm:
– Cứ nói:
– Giang Hàn Thanh chậm rãi:
– Vừa rồi tại hạ đã nói rõ tình thế đêm nay tuy hoàn toàn bất lợi cho tại hạ, nhưng tại hạ vẫn cố hết sức mình. Tự nhiên mục đích là phá vòng vây mà thoát, thế nhưng cứ theo lời của Nhị cung chủ thì tuyệt đối không có chuyện như thế, thử hỏi đó có phải là công bằng hay không?
Nhị cung chủ cười lớn:
– Công bằng quyết đấu, nghĩa là trong trận đấu hoàn toàn giữ lẽ công bằng để cho các hạ chết mà không oán trách, chứ còn nếu muốn sống mà thoát khỏi nơi đây thì...
Hắn ngưng lại rồi lắc đầu nói tiếp:
– Chuyện đó lão phu bao giờ có thể.
Giang Hàn Thanh hỏi:
– Nhị cung chủ có thể nói rõ hơn?
Nhị cung chủ nói:
– Nếu các hạ muốn phá vòng vây mà thoát thì chỉ còn hai biện pháp.
Giang Hàn Thanh ngửng mặt:
– Xin nghe.
Nhị cung chủ nhún vai:
– Một là phải đánh bại bốn người trong bọn ta. Nghĩa là không còn một ai có thể ngăn cản, hai là có thể đột vây, nghĩa là phải thoát qua lưỡi kiếm của bốn người. Ta xin báo trước, cho dù thiên nhai hải giác, Ngũ Phượng Môn cũng không thể bỏ qua, vì các hạ đã lén học tuyệt chiêu của bản môn cần phải kết liễu sinh mạng của các hạ, nếu không có con đường thu dụng.
Giang Hàn Thanh cười lớn:
– Đủ quá rồi, bây giờ thì tại hạ xin thỉnh giáo.
Tay trái của hắn nhè nhẹ cho vào thắt lưngm thanh nhuyễn kiếm lập tức bung ra như một con rắn dài uốn khúc, ánh thép rờn rợn cả gian đại điện.
Nhị cung chủ chầm chậm bước xuống bệ thờ nhìn chăm bẳm vào thanh nhuyễn kiếm trên tay Giang Hàn Thanh và chép miệng khen:
– Quả đúng là một thanh kiếm báu.

Vừa nói hắn vừa rút thanh trường kiếm dấu trong thân áo choàng và hỏi tiếp:
– Đã chuẩn bị xong chưa?
Nhìn vào cử chỉ ung dung của người đối diện, Giang Hàn Thanh thấy ngay con người trước mặt mình có một nội lực phu thường...

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 41
Ác Chiến Đột Vi

Nhìn thẳng vào mặt đối phương, Giang Hàn Thanh sẵn giọng :
- Xin Nhị Cung Chủ ra chiêu.
Nhị Cung Chủ nghiêm mặt :
- Bản tòa đã nói với các hạ thật rõ ràng, đêm nay nhất định phải thu lấy những tuyệt chiêu mà Ngũ Phượng Môn đã mất, nghĩa là phải thu lấy tính mạng của các hạ, nhưng thu bằng một cuộc giao đấu công bình, bây giờ các hạ tiếp chiêu.
Thanh trường kiếm trong tay Nhị Cung Chủ theo tiếng nói cất lên, không mau mà cũng không chậm, thanh kiếm đưa lên vừa đủ cho người nhìn thấy phương hướng phát chiêu.
Thanh kiếm đưa lên đâm thẳng về phía trước, nghĩa là xuất chiêu một cách tầm thường theo cách đánh chứ không tầm thường theo nội lực của Nhị Cung Chủ, vì khi đưa ra thì chậm, nhưng khi hơi gío thóang lên thì mũi kiếm như đi tới trước rồi.
Giang Hàn Thanh rúng động.
Bằng vào một kiếm đầu thôi, một kiếm được giới giang hồ coi như là kim giao ửu thế nhưng cực kỳ lợi hại như thế, nếu kế tiếp những kiếm sau nầy thì có lẻ không làm sao tưởng tượng.
Chỉ bằng vào một kiếm nầy thôi, Giang Hàn Thanh biết ngay trận đấu đêm nay quả thật dữ nhiều lành ít.
Hai thanh kiếm chạm vào nhau, Nhị Cung Chủ khựng lại, còn Giang Hàn Thanh thì phải nhích ra sau.
Hình như bị phó chận bất ngờ Nhị Cung Chủ cau mày lẩm bẩm :
- Thiên Long Phún Vụ. Các hạ là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh ?
Chỉ mới giao qua một kiếm mà đối phương nhận ra ngay lai lịch của mình, chuyện đó làm cho Giang Hàn Thanh giật mình nhưng người ta đã hô chính danh tự nhiên là phải đối đáp, hắn nói :
Nhãn lực của Nhị Cung Chủ quả thật cao minh.

Nhị Cung Chủ lạnh lùng :
- Thảo nào Giang nhị công tữ chẳng ngại ngùng khi chống đối với bản môn.
Nhưng rồi hắn vụt hét lên :
- Hãy đỡ chiêu thứ hai.
N Ánh kiếm lại lóe lên nhưng lần nầy thì không còn chậm như trước nữa, chỉ thấy cánh tay nảy động thì thanh kiếm đã như chỉa ra, Giang Hàn Thanh nhận bốn phía củng điều có ánh thép chập chờn.
Hai thanh kiếm lại chạm vào nhau, nhưng Giang Hàn Thanh không đở thẳng, hắn cho thanh kiếm đâm xiên, cốt tránh sức dội nhưng vẫn phải thối lui và cánh tay cảm thấy tê tê.
Nhị Cung Chủ đằng đằng sát khí :
Giỏi lắm, ngươi có thể đở được hai kiếm của bản tòa như thế thì quả đúng Hắc kỳ lệnh chủ không phải là đối thủ của ngươi.
Càng nghe giọng nói của Nhị Cung Chủ củng biến ra khác hẳn, thanh âm sau cùng phản phất như giọng nói đàn bà.
Giang Hàn Thanh giật mình, như vậy Nhị Cung Chủ này lại củng như Tam Cung Chủ.
Và hắn mỉm cười :
- Nhị Cung Chủ quá khen.
Nhị Cung Chủ hừ hừ hai ba tiếng :
- Ngươi hảy thận trọng đi.
Thanh trường kiếm lại vung lên muôn đạo hào quang lấp lánh, một chiêu từ bên phải nhưng khi nhắm mục tiêu thì lại về bên trái, trong khi do thanh trường kiếm của Nhị Cung Chủ đã vung lên nhắm vào bảy trọng huyệt trên mình của Giang Hàn Thanh kích luôn bảy kiếm.
Giang Hàn Thanh không xem đó là nguy hiểm, hắn thi triển tòan bộ khinh công và kiếm phát sư truyền đánh bạt luôn bảy đường kiếm hiểm ác của đối phương.
Nhưng cuối cùng, Giang Hàn Thanh vẫn bị Nhị Cung Chủ bứt lui.
Bằng vào những đường kiếm gia truyền cũa Trúc Kiếm Tiên Sinh, lần trước nơi Yến Tử Cơ giao đấu với Tam Cung Chủ, Giang Hàn Thanh vẫn thấy còn thừa sức, nhưng bây giờ thì quả thật đã làm cho hắc cực kỳ rúng động, hắn nghiến răng triển lực bình sanh đem tòan bộ Long Hình Nhị Thập Bá Thức ra liên tục tấn công.
Qủa nhiên, luôn sáu chiêu tung ra một lược, mà tòan là những chiêu tuyệt học đã bức bức lui Nhị Cung Chủ và chính vì bức lui được đối phương hai bước mà tinh thần của Giang Hàn Thanh phấn chấn hơn lên.
Hắn nhún chân cho thân mình vọt thẳng lên và trông cái phi thân ấy hắn đưa luô n một chiêu cuối cùng của Long Hình Nhị Thập Bát Thức được tung ra, chiêu thế Long qui ư dã nhóang lên như điện xẹt.

Nhưng trong cái đánh dữ dằn ấy trong ánh hào quan chớp nhóang cũa thanh trường kiếm Giang Hàn Thanh bổng không còn nhận thấy bóng hình cũa nhị cung chủ nữa.
Và cũng ngay khi ấy, Giang Hàn Thanh chợt nghe hơi lạnh từ trên chút xuống.
Tự nhiên Giang Hàn Thanh vốn đã biết Phi Phượng Kiếm phá p cũa Ngũ Phượng môn kiếm pháp nầy chuyên phi thân từ trên trên đánh xuống cho nên khi thấy bóng cũa Nhị Cung Chủ và khi nghe hơi lạnh là hắn biết ngay.
Thanh kiến trên tay lật đật đảo ngang, Giang Hàn Thanh gom tòan lực sữ dụng thế Long Du Qúa Hải, từ đông sang tây từ nam sang bắc, thanh kiếm trong tay hắn biến đổi phương vị không ngừng, nhìn vào y như một núi kiếm càng lúc càng lên cao.
Nhị Cung Chủ cười gằn, thình lình lại nhún vụt mình lên bay ngang qua đầu Giang Hàn Thanh, đồng thời thanh kiếm chia làm hai mũi từ trên chỉa thẳng xuống hai vai của hắn.
Cứ như thế, cư trong đường tơ kẽ tóc với hai thanh kiếm bén sát vào nhau gần trăm hiệp, Giang Hàn Thanh đã bị trúng luôn sáu bảy kiếm, tuy không nặng lắm nhưng máu cũng đã ướt mình.
Càng mang thương, Giang Hàn Thanh càng quyết liều sống chết thanh kiếm trong tay hắn càng nhanh nhẹn dị thường, Nhị Cung Chủ thét lớn :
- Giang nhị công tử bây giờ mà chưa chịu buông kiếm thì còn đợi chừng nào nửa ?
Cùng trong lúc ấy, bên tay Giang Hàn Thanh chợt nghe một giọgn truyền âm nhập mật :
- Bây giờ mà chưa chịu đi còn muốn bỏ mạng ở đây sao ?
Tự nhiên, Giang Hàn Thanh nhận ngay ra đó là giọng cũa Tam Cung Chủ , một giọng nói kinh hòang.
Hắn chợt như tỉnh ngộ, đúng rồi, mục đích của mình là đột vi mà, chạy chứ đâu phải liều sống chết ?
Nhưng hắn vẫn không để lộ ý định của mình hắn vẫn tận dụng tòan lực đánh luôn nắm sáu kiếm và chờ khi Nhị Cung Chủ chuẩn bị phản công thì hắn cất mình lao nhanh ra cửa.
Cách Thiệu Ngủ là Phi cảnh đại sư vốn là những người đã từng tham chiến, họ tuy đứng ngòai nhưng mắt họ vẫn theo dõi từng cữ động một, cho nên khi thấy Giang Hàn Thanh vừa cất lên thì họ cũng cất lên.
Giang Hàn Thanh xông ra bằng thế kiếm trước người sau, hắn đã dùng tòan lực nên ai muốn ngăng cũng không phải dễ.
Tam Cung Chủ đứng án ngay giữa cửa, thấy khí thế quá mạnh, nàng kêu lên một tiến kinh hòang và nép hẳn một bên.
Giang Hàn Thanh vẫn cứ theo đà đó lao ra.

Tam Cung Chủ vì thế địch phải nép ngang nhưng thanh kiếm trên tay vẫn dùng thế hậu công, vừa nép ngang thì thanh kiếm trên tay củng vừa phóng ra thật lẹ.
Nhưng tự nhiên không thể lẹ hơn sức bay ra của Giang Hàn Thanh, mủi kiếm cũa Tam Cung Chủ phóng theo bất ngờ lại trúng ngay vào kiếm của Nhị Cung Chủ vừa rượt theo đâm tới.
Một tiếng dội đinh tai điếc óc, lửa nhóang tứ tung, Nhị Cung Chủ tuy không bị dội nhưng củng phải khựng lại, còn Tam Cung Chủ thì thối lui luôn ba bước.
Trước kiếm của Cách Thiệu Ngủ và thiền trượng của Phi cảnh đại Sư vốn song song truy kích, nhưng bây giờ thì họ cũng mất đà vì cái đụng thình lình của Nhị Cung Chủ và Tam Cung Chủ.
Nhị Cung Chủ lật đật thu kiếm hỏi :
- Tam Cung Chủ có sao không ?
Tam Cung Chủ vừa thở vừa nói :
- Không. không sao.
Nhị Cung Chủ thét lên :
- Đuổi theo.
Vừa thét Nhị Cung Chủ vừa lao trước nhất.
Cách Thiệu Ngủ và Phi Cảnh đại sư lật đật lao theo.
Tam Cung Chủ đứng ngòai ngôi miếu, đôi mắt ẩn trong chiếc mặt nạ long lanh, hình như có vẻ yên lòng và cùng nhúng chân theo hút bên sau.
Nhị Cung Chủ vừa ra khỏi cửa miếu thì nghe giọng cười thật của Giang Hàn Thanh độ cách đó gần mười trượng.
Nhị Cung Chủ giật mình, hình như không ngờ Giang Hàn Thanh lại có mộ t độ khinh công như thế ấy.
Nhị Cung Chủ không còn thì giờ để nhìn lại phía sau, chỉ còn kịp nhún mình thi triển Phi phượng thân pháp lao vút theo Giang Hàn Thanh.
Vừa khi Nhị Cung Chủ phóng mình lên thì có một luồn kình lực từ đối diện dập thẳng tới y như một cơn gió lóc.
Bị tấn công thình lình, Nhị Cung Chủ hỏang hồn chúi đầu hạ mình trở xuống ánh mắt chiếu thẳng về phía trước :
- Kẻ nào đánh lén hảy chường mặt ra xem.
Cách Thiệu Ngủ và Phi cảnh đại sư củng vưa kịp tới tạo thế gọng kềm gàn sang phía sau Nhị Cung Chủ.
Từ ven rừng một người thanh niên trạc tuổi hai mươi chầm chậm bước ra, hắn ăn vận theo lối thư sinh vẻ mặt rạng rở như trăng rằm.
Hắn chiếu đôi mắt như sao về phía Nhị Cung Chủ và mỉm cười :
- Có đây, tôi đây.
Nhị Cung Chủ thật không ngờ một con người như thế mà lại có thể tung ra

kình lực quá dữ dằn, hắn gằn quắt mặt :
- Các hạ là ai ?
Người thư sinh áo xanh đáp :
- Tôi nhất định phải xưng danh à ?
Nhị Cung Chủ thản nhiên quay lại ra lệnh cho Phi Cảnh :
- Đại sư hảy nói chuyện cùng với hắn.
Và ngó Cách thiệu Ngủ vẩy tay :
- Chúng ta hảy đuổi theo.
Nói vừa dứt thì cả hai ngường cùng một lúc phóng lên.
Cùng một lúc với Nhị Cung Chủ và Cacùh thiệu Ngủ, Phi Cảnh đại sư trân mình tới trước mặt gã thư sinh áo xanh quát lớn :
- Tiểu thí chủ...
Thư sinh áo xanh không đếm xỉa đến Phi Cảnh Ịa.i Sư mà lại hướng theo phía Nhị Cung Chủ và Cách Thiệu Ngủ, giọng hắn thật điềm đạm :
- Nhị vị cần đi lắm à ?
Một đạo hồng quang nhóang lên, thân ảnh của gã thư sinh áo xanh cũng lên cùng một lúc, chĩ bằng cái nhún chân thật nhẹ nhàng, hắn đã chặn ngang trước mặt Nhị Cung Chủ và Cách Thiệu Ngủ.
Phi cãnh đại sư vừa nói ba tiếng Tiểu thí chủ thì vụt ngẩn ngơ, lão không ngờ gã thiếu nên nhỏ tuổi mà thân pháp lại quá cao như thế ấy.
Nhị Cung Chủ chân chưa chấm đất thì kiếm đã nhóang lên, Cách Thiệu Ngủ đồng thời cũng đã đẩy ra một chưởng.
Mượn vào thế phản đàn, cã hai cùng sà xuống tránh ra hơn một trượng.
Đạo hồng quang từ trong tay của thư sinh áo xanh cũng vừa tắt hẳn, thân hình hắn cũng sà xuống theo ngay.
Nhị Cung Chủ chiếu tia mắt rờn rợn :
- Bắc kiếm đã tuyệt truyền quá lâu rồi, chẳng hay các hạ là môn đệ của ai ?
Thư sinh áo xanh cười nhạt :
- Người như các hạ mà xứng hỏi câu ấy hay sao ?
Nhị Cung Chủ nhìn thanh kiếm trên tay của đối phương cười nghắt :
- Các hạ thân thủ phi phàm, nhưng đã phạm vào Ngũ Phượng Môn thì bản tòa tự nhiên là phải lãnh giáo cho phải phép.
Phi Cảnh Đại Sư vội bước lên :
- Kính bẩm Nhị Cung Chủ, vừa rồi bần tăng vần chưa kịp ra tay xin Nhị Cung Chủ hãy để hắn cho bần tăng thỉnh giáo.
Không đợi Nhị Cung Chủ trả lời, vừa nói song thì chưởng lực của Phi Cảnh Đại Sư đã phóng thẳng vào ngực đối phương.
Không né mà lại chầm chậm đưa tay lên, gã thư sinh áo xanh nhắm ngay vào chưởng thế của đối phương đẩy tới.
Nhưng khi chưởng lực vừa tung ra, gã thư sinh áo xanh chợt thấy tình hình

bất ổn, chưởng lực của hắn không gặp gì cãn trở mà lại y như đánh vào không khí.
Hắn lật đật hít mạnh đơn điền thu chưởng trở về.
Phi Cãnh Ịa.i Sư mỉm cười :
- Tiểu thí chủ hãy tiếp chưởng.
Vừa nói Phi Cãnh vừa nghiên mình tới trước và chưởng lực cũng tung ra.
Gã thư sinh áo xanh vừa mới thu chưởng trở về thì nghe ngay một hơi lạnh ào ào bay tới, hắn giật mình và nhận ngay lão hòa thượng nầy thật là âm độc, hắn nghiến răng ngưng tụ thần công đẩy mạnh trở ra.
Hình như đã từng biết rõ sự lợi hại về chưởng lực của mình cũng như sự đối kháng cũa đối phương, Phi Cãnh đại sư vừa cảm nghe hơi gió là đã lật đật thu chưởng trở về nhảy tạt sang bên.
Gã thư sinh áo xanh cười nhạt :
- Té xuống !
Ngọn chưởng đang đà đẩy tới bàn tay của hắn vụt lật ngang, Phi Cãnh đại sư không ngờ hắn lại đảo thế nhanh quá mức, nên lão chưa kịp nhất mình thì đã lọang chọang thối lui luôn năm sáu bước, tự nhiên ai nhìn vào cũng biết thương thế không phải nhẹ.
Cách Thiệu Ngủ thé lên một tiếng, lão nhóng thẳng mình lên nhảy tới sau lưng gã thư sinh áo xanh, tay trái giương ra chụp vào Ngọc Chẩm Huyệt, tay phải quật ngang vào Kiên tỉnh Huyệt của gã thư sinh.
Một chiêu hai thức cùng tung ra một lúc, mà lại nhắm đúng vào hai tử huyệt, xuất thủ như thế thật là vô cùng độc ác, nhất là lại công phía sau lưng, nhưng khi hai tay gần tới đích, Cách Thiệu Ngủ chợt giật mình.
Gã thư sinh áo xanh thình lình biến mất.
Cách Thiệu Ngủ lật đật thu thế lại.
Từ bên sau của lão chợt nghe giọng nói lanh lãnh của gã thư sinh áo xanh :
- Đã đang tâm đánh lén bằng độc thủ thì đừng trách tại hạ vô tình.
Cách Thiệu Ngủ biết nguy cơ đã đến lão ta không kịp quay lại thì lật đật chúi mình tới trước thật nhanh để tránh đòn.
Nhưng chưa được nửa bước thì Cách Thiệu Ngủ chợt nghe vai bên phải như bị khối đá sắp đè nặng xuống, ánh mắt của lào như nổ đom đóm, chân lão chưa kịp chỏi thì thân hình đã ngả sắp xuống ngay.
Thấy đối phương chỉ nhất tay hai lượt mà đã hạ luôn hai cao thủ của mình, Nhị Cung Chủ tái mặt hét lên :
- Khá lắm, bản tòa xinh lãnh giáo.
Giọng nói tuy có lớn nhưng cũng không có vẻ vội vàng, thế mà tiếng sau cùng chưa dứt thì mủi kiếm đã xỉa thẳng vào yết hầu của gã thư sinh xáo xanh.
Gả thư sinh áo xanh cười nhạt và trong tiếng cười chưa dứt thì từ trong ống

tay áo của hắn mộ lằn y như móng hạc bay ra.
Ánh sáng lóe lên, thanh kiếm của Nhị Cung Chủ chợt hơi rung không còn cách nào hơn, Nhị Cung Chủ đành phải thối lui ba bước.
Gã thư sinh áo xanh không đánh tiếp, hắn cười nhạt và quay mình bỏ đi luôn.
Nhị Cung Chủ đứng sững như trông khi thấy gã thư sinh áo xanh bước đi khá xa thì vụt thét lên :
- Các hạ hãy nói rõ tánh danh.
Đã cách xa ngòai năm trượng, gã thư sinh áo xanh quay đầu lại đáp :
- Hàn Thiếu Sơn.
Tự nhiên Nhị Cung Chủ không lạ gì cái tên ấy, cái tên mà đã công nhiên chống đối Ngũ Phượng Môn tại Giang Nam.
Nhưng lúc bây giờ thì chỉ có Tam Cung Chủ là ngọai lệ.
Nàng đứng trước cửa miếu khẽ cau mày.
Và trong bụng nàng đã nói thầm phủ nhận :
Không, nhất định hắn không phải là Hà Thiếu Sơn, Hàn Thiếu Sơn là Giang nhị công tử, nhưng hắn là ai ?
Ra khỏi cửa miếu, Giang Hàn Thanh nghiến răng thi triển Thiên Long Ngự Phong băng mình đi như gió.
Chỉ trong nháy mắt hắn đã bước xa gần ba dặm, quay nhìn lại bên sau không thấy bóng một người nào.
Lúc bây giờ trời tối đen như mực, lại thêm những lần mưa, hơi lạnh thấu xương.
Qua một trận tận dụng tòan thân công lực, những vết thương trong người ra máu cũng nhiều, bây giờ đứng lại Giang Han Thanh mới cảm thấy chóang vóang.
Nhiều vết thương nhưng không trầm trọng lắm, chỉ có vết thương nơi vai là có hơi sâu, nhưng cũng không sâu lắm giá mà thêm vô một tý nữa thôi, nếu chạm sâu một chút xíu nữa là đúng vào động mạch, chẳng những cánh tay đành phế bỏ mà rất có thể máu sẽ ra nhiều nơi và hắn cũng khó bảo tòan.
Giang Han Thanh đảo mắt nhình quanh và phóng mình vào khu rừng rậm thật nhanh, hắn tìm một góc cây thật lớn ngồi xuống định thần dưỡng sức.
Một mặt như vận khí bế huyệt để cho máu đừng ra nhiều nữa, một mặt hắn lấy bình thuốc ra trút một viên cho vào miệng.
Hắn vừa dưởng thần vừa suy nghĩ, đã khá lâu gã mạo Hắc Kỳ Lệnh Chủ đột nhập Ngũ Phượng Môn, chẳng những họ biết được tin tức khá nhanh mà hắn bị lộ tẫy một cách củng khá nhanh.
Tại sao ?
Tự nhiên là Ngũ Phượng Môn có người trong Vệ Phủ.
Như thế có phải Quách Diên Thọ đã dùng kế trà trộn vào trong Vệ Phủ ?

Và người tiều phu có dáng đi lỏm thỏm là ai ?
Nghĩ đến người tiều phu dẫn đường, hắn vụt nhớ tới tiếng thét của người ấy khi vừa vào đến cửa ngôi miếu.
Tiếng thét ấy hắn nghe rất quen tai.
Trong nhất thời, Giang Han Thanh khó nhận ra sự việc, nhưng bây giờ ngồi ôn lại, hắn thấy vấn đề tuần tự hiện ra trong óc hắn rất nhanh.
Một ý nghĩ thóang qua, Giang Han Thanh vội đứng lên phi thân thật nhanh về hướng Vệ Phủ, hắn phóng mình qua đầu tường và rút thanh Nhuyễn kiếm.
Và khi vừa nhẩy xuống, Giang Han Thanh vùng té xấp, cái té của hắn phát ra tiếng động khá lớn tiếp theo là có tiếng hớt hãi kêu lên :
- Giang đại công tử, Giang đại công tử đã bị thương?
Và một giọng nói khác nổi lên :
- Tào Lão tư, hảy phi báo Đơn Đường Chủ.
Giang Hàn Thanh lắng nghe và thầm nhủ :
Cung Quan Vỏ bảo rằng Đơng Đường Chủ ngày mai mới trở về, thế mà không ngờ lại về trong đêm nay.
Qua mấy phút sau, Giang Han Thanh nghe có tiếng bước chân gấp rút đồng thời nghe giọng nói của Đơn Hiểu Thiên :
- Giang đại công tử tỉnh chưa ?
Tên hán tử đứng giữa từ nãy lên tiếng :
- Chưa, hình như thương thế nặng lắm.
Giọng nói của Đơn Hiểu Thiên giận dữ :
- Các người thấy Giang đại công tử mang thương nặng sao không khiêng vào mà lại để nằm đây ?
Người ấy vội hỏi :
- Thấy Giang đại công tử hôn mê, thuộc hạ không dám động, chờ lệnh của Đường Chủ.
Đơn Hiểu Thiên bước tới xem xét và nói nhỏ :
- Trên mình có tất cả đến bảy tám vết thương, không có nơi nào nặng chỉ có vết trên vai hơi sâu, có lẽ vì máu ra nhiều nhưng không biết nội thương có nặng hay không ?
Giang Han Thanh thầm công nhận Đơn Hiểu Thiên quả nhiên nhãn quan chính xác chỉ nhìn qua là đóan trúng tình hình.
Nhưng vì đã giả đò tự nhiên hắn thấy phải giả đò là nặng.
Đơn Hiểu Thiên ra lệnh :
- Hãy khiêng Giang Nhị công tử vào trong, nhớ cẩn thận nhẹ tay nghe.
Đám thuộc hạ dạ và xúm lại khiêng Giang Hàn Thanh đi thẳng vào trong.
Đơn Hiểu Thiên nhặt thanh Nhuyễn kiếm và khẻ cau mày lẩm bẩm :
- Là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh, thết mà thương thế như thế này thì

thật là cũng lạ.
Hai tên thuộc hạ khiêng Giang Hàn Thanh vào thư phòng đặt nằm lên giường và Đơn Hiểu Thiên căn dặn :
- Tào Tứ, ngươi hãy đến thông báo cho Cung phó đường chủ, nói rằng Giang nhị công tử thương thế nặng lắm hãy mau thỉnh Thanh Phong đạo trưởng đến đây.
Tên đại hán vâng lệnh lui ra, Giang Hàn Thanh thầm nghỉ :
Không hiểu tại sao Thanh Phong Đạo Trưởng cũng có mặt nơi này ?
Đơn Hiểu Thiên bước lại lấy tay chận ngay ba hội huyệt của Giang Han Thanh và bắt đầu vận khí.
Cảm nghe một luồng hơi nóng tuông theo huyết mạch, Giang Han Thanh giật mình, hắn định giả đò để thi hành ám kế, nhưng bây giờ Đơn Hiểu Thiên lại tưởng thật nên dùng nội lực để truyền vào, hắn không dám để họ Đơn hao phi nên lật đật vận công bế huyệt.
Đơn Hiểu Thiên thấy nội lực không truyền được, ông ta lấy làm lạ nhưng ông ta lại không dám dùng mạnh quá vì sợ có phản ứng bất lợi.
Ngay lúc ấy thì Cung quan Võ và Thanh Phong đạo trưởng bước vào.
Đơn Hiểu Thiên lật đật nói :
- Xin đạo trưởng xem dùm thương thế của Giang nhị công Tử Thanh Phong đạo trưởng sửng sờ ?
- Giang Đại công tử hay Giang Nhị công tử ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Đạo trưởng và Chu Hộ Pháp đến đây thì bận phải lo khám bệnh cho Lý Lão Trang Chủ nên tại hạ không có thì giờ nói rõ, đây là Nhị công tử Giang Hàn Thanh, nhưng hiện đang giả trang đại công tử.
Thanh phong đạo trưởng gật gật đầu bước tới :
- Có phải Giang Nhị công tử bị kiếm thương ?
Đơn Hiểu Thiên nó :
- Tại hạ vừa xem xét, chỉ có vết thương trên vai là hơi sâu, còn thì không đáng kể, nhưng có lẽ vì kịch chiến máu ra quá nhiều nên như thế ấy.
Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :
- Từ sớm tới giờ chưa tỉnh à ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Tại hạ vốn không biết y thuật, không biết Giang nhị công tử nội thương như thế nào, vừa rồi tại hạ định chuyền chân khí nhưng cũng không hiểu tại sao lại không thể xâm nhập vào cơ thể cũa Giang nhị công tử được ?
Thanh Phong đạo trưởng cau mặt :
- Sao lại có chuyện như thế à ? Được rồi, để bần đạo chẩn mạch thử xem.
Ngồi xuống chiếc ghế do tên thị nữ vừa mang lại, Thanh Phong đạo trưởng đưa tay bắt mạch.

Vốn biết Thanh Phong đạo trưởng tinh thông kinh mạch, cho nên hắn không dám dùng nội lực để ngưng hơi thở, hắn chỉ bế bá hội huyệt lại thôi.
Xem mạch một hồi, Thanh Phong đạo trưởng vụt ngẩng mặt cau mày :
- Lạ quá.
Đơn Hiểu Thiên vội hỏi :
- Đạo trưởng thấy Giang Nhị công tử ra sao ?
Sợ vô tình tiết lộ làm hỏng kế hoạch của mình, nên Giang Hàn Thanh lật đật dùng truyền âm hợp mật để nói với Thanh Phong Đạo Trưởng :
Tại hạ phát hiện nội bộ chúng ta có người của địch trà trộn, nên phải giả hôn mê để âm thầm tra xét, xin đạo trưởng giúp cho.
Ông ta cũng dùng truyền âm nhập mật mà hỏi lại :
- Nhị công tử phát hiện được những gì ?
Giang Han Thanh nói :
- Xin đạo trưởng tìm cách cho họ ra ngòai chỉ còn một mình đạo trưởng, vản sinh sẽ thuật kỷ đầu đuôi.
Thấy Thanh Phong đạo trưởng làm thinh trầm ngâm, Đơn Hiểu Thiên gạn hỏi :
- Chẳng hay Giang nhị công tử thương thế ra sao ?
Thanh Phong đạo trưởng không trả lời mà hỏi lại :
- Đơn Ịường Chủ bắt gặp Giang nhị công tử ở nơi nào ?
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Từ phòng của Lý Lào Trang Chủ trỡ về, ngồi chưa cạn chung trà thì được phi báo rằng Giang Nhị công tử vượt tường vào phủ là ngã xuống hôn mê.
Thanh Phong đạo trưởng hỏi :
- Đơn đường chủ chắc không biết Giang Nhị công tử đi đến nơi nào chứ ?
Cung Quan Võ nói :
- Lúc Đơn đường Chủ vắng mặt tại hạ có nhờ Giang Nhị công tử đề phòng hậu viên, như chuyện công tử ra đi thì tại hạ cũng không rõ từ bao giờ.
Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm :
- Chuyện này thật là lạ, mạch của Giang Nhị công tử có phần lọan, chân khí hình như suy nhược, nhưng nếu nói rằng bị kẻ địch ám tóan thì đáng lý Giang Nhị công tử phãi ngã tại trận chứ sao lại còn đủ sức về đây mà lại còn đũ sức vượt tường ?
Giang Han Thanh rúng động, hắn bất mản dùng truyền âm nhập mật nói trước rồi, thế mà vị đạo trưởng này lại hình như muốn có truy tra.
Đơn Hiểu Thiên nói :
- Cứ theo đạo trưởng thì ...
Thanh Phong đạo trưởng ngắt lời :
- Bần đạo biết Giang nhị công tử là môn đệ của Trúc Kiếm Tiên Sinh, kiếm thuật không phải là thấp kém cho nên trong trường hợp nầy chỉ có thể là ...

Đơn Hiểu Thiên hỏi nhanh ?
- Đạo trưởng nói có thể như thế nào ?
Thanh Phong đạo trưởng nói :
- Có thể Giang nhị công tử phát hiện tung tích của kẻ địch, rồi trong lúc đuổ i theo bị chúng vây công, cũng có thể họ đông quá nên Giang Nhị công tử mang thương phá vây đào thóat, và vì quá sức nên về tới đây thì bị hôn mê.
Giang Hàn Thanh cười thầm, rõ ràng đóan mò, rõ rang Thanh Phong đạo trưởng muốn kiếm cớ cho mình thế nhưng ông ta lại nói trúng y chốc.
Đơn Hiểu Thanh giật mình :
- Trong trường hợp thóat lực, nghe đâu rất nguy hiểm, nhưng chẳng hay Thanh Phong đạo trưởng có thể ...
Thanh Phong đạo trưởng nói :
- Bần đạo củng chỉ đóan như thế thôi chứ cũng chưa có gì chắc lắc lắm bây giờ Giang nhị công tử chưa tỉnh nên củng khó chuẩn mạch, bần đạo thấy Đơn đường chủ nên đưa sang phòng vắng vẻ ít người để bần đạo chuẩn bệnh cho chắc chắn.
Đơn Hiểu Thiên gật đầu :
- Vâng, như thế thì cứ để Giang Nhị công tử ở đây, chúng tôi lui ra ngòai chờ đợi.
Thanh Phong đạo trưởng nói :
- Không cần như thế đâu, bây giờ rồi cũng đã quá khuya, xin chư vị hãy đi nghỉ, bần đạo chuyẩn mạch rồi còn điều hành phương vị kinh lục để sáng mai cho chư vị biết :
Ngay khi đó chợt nghe bên ngòai có tiếng của Trương Đắc Lộc :
- Có khẩn cấp, xin cho thuộc hạ bẩm báo với đường chủ.
Đơn Hiểu Thiên bảo Cung Quân Võ :
- Pho đường chủ hãy ra ngòai xem sao.
Cung Quân Võ đi ra, một lúc hắn trở vào với bộ mặt khá nghiêm trọng :
- Có chuyện xảy ra nơi phòng của Quách Diên Thọ.
Đơn Hiểu Thiên nhướng mắt :
- Sao ?
Cung Quan Vỏ nói :
- Theo Trương Đức Bộc báo cáo thì vừa rồi hắn nghe tiếng động lạ trong phòng của Quách Diên Thọ, hắn đến gõ cửa nhưng bên trong lặng thình, không thể chờ được hắn xô cửa bước vào thì thấy Quách Diên Thọ nằm dưới đất hôn mê.
Đơn Hiểu Thanh hỏi nhanh :
- Sống hay chết ?
Cung Quan Võ nói :
- Không chết nhưng hơi thở yếu lắm và không nói được.

Đơn Hiểu Thiên nói :
- Như thế thì lão ta đã bị điểm á huyệt.
Cung Quan Võ nói :
- Cứ theo Trương Đắc Lộc nói thì Quách Diên Thọ tay chân thường hay giật giật mắt thì lờ đờ, hình như bị trúng phong.
Đơn Hiểu Thiên hỏi :
- Có chắc là trúng phong hay không ?
Cung Quan Võ nói :
- Theo huynh đệ thì rất có thể bị người ám tóan.
Đơn Hiểu Thiên hừ hừ trong miệng :
- Ngũ Phượng Môn quả đã xem nơi đây là chổ không người. Được rồi, để lão phu đến xem.
Và ông ta vòng tay nói với Thanh Phong đạo trưởng :
- Xin đạo trưởng cố lo cho Giang nhị công tử.
Nói xong ông ta cùng với Cung Quan Võ đi ra.

Thánh Kiếm Đoạt Hồn

Hồi 42
Lưu Hương Tử Lệnh

Chờ cho bọn đơn Hiểu Thiên đi rồi, Thanh Phong đạo trưởng gài cửa cẩn thận rồi mới bước lại gần Giang Hàn Thanh.
Dường như quá nóng vì công việc nên khi Thanh Phong đạo trưởng vừa gài cửa thì Giang Hàn Thanh đã lật đật ngồi lên.
Thanh Phong đạo trưởng vội khóat tay thấp giọng :
- Giang nhị công tử nói đúng lắm, bây giờ Quách Diên Thọ bị ám tóan thì xác nhận rằng trong Vệ phủ đã có địch nhân trà trộn và như thế ở đây đang lâm vào cảnh tai vách mạch rừng, xin công tử cứ nằm yên, chúng ta dùng truyền âm nhập mật để nói chuyện, được nhiều bảo đảm.
Giang Hàn Thanh nói :
- Vâng, như thế thì tiện lắm, nhưng những vết thương ngòai da nầy không quan trọng lắm đâu.
Thanh Phong đạo trưởng vẫn cứ lấy thuốc ra, một mặt băng thuốc cho Giang Hàn Thanh, một mặt ông ta dùng truyền âm nhập mật nói :
- Trong đêm nay Nhị công tử đã phát hiện được những gì ?
Giang Hàn Thanh nói :

- Chuyện này nói ra dài lắm bây giờ tại hạ có một việc xin thỉnh giáo đạo trưởng.
Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :
- Nhị công tử cứ nói :
Giang Hàn Thanh nói :
- Tại hạ nhờ vào thinh danh còn lại của gia phụ nên có được chút hư danh trong chốn giang hồ và nhất là sau ngày gia huynh bị đối phương cầm tù thì tại hạ mặc nhiên bị lôi vào vòng tranh chấp, bây giờ ai cũng biết rằng bọn Ngũ Phượng Môn đang âm mưu thôn tính võ lâm, nhưng chỉ còn Lưu Hương Cốc thì còn rất mơ hồ, đạo trưởng ngày xưa vốn là bạn thân của gia phụ, xin đạo trưởng cho tại hạ biết qua ý kiến của Lưu Hương Cốc ?
Thanh Phong đạo trưởng nói :
- Giang nhị công tử hỏi rất đúng và bần đạo có thể nói ngay rằng Lưu Hương Cốc không phải là tà đạo, vã lại cũng không phải bang hội chi cả, họ chỉ là một tổ chức tụ hợp nhất thời để đối phó với kẻ ác hộ cho chính nghĩa võ lâm.
Ông ta mỉm cười và nói tiếp :
- Nhưng, với tư cách của một trong những Tham Tán của Lưu Hương Cốc, bần đạo nói ra Nhị công tử cũng không tin, nhưng nếu bần đạo kể tên một người khác cũng là Thám Tán của Lưu Hương Cốc thì chắc nhị công tử không làm sao không tin được.
Giang Hàn Thanh bây giờ mới biết vị đạo trưởng này cũng là một trong những người lãnh đạo Lưu Hương Cốc, hắn vội hỏi :
- Chẳng hay đạo trưởng nói người ấy là ai ?
Thanh Phong đạo trưởng nói :
- Lệnh sư Trúc Kiếm Tiên Sinh.
Giang Hàn Thanh sửng sốt :
- Gia sư cũng tham gia Lưu Hương Cốc nữa à ?
Thanh Phong đạo trưởng gật đầu :
- Lệnh sư hiện đảm nhiệm chức vụ Tả Độ Tham Tán.
Giang Hàn Thanh gần như không dám tin rằng thật, hắn không ngờ rằng sư phụ của mình đã treo kiếm quy ẩn từ lâu mà bây giờ bổng không lại gia nhập Lưu Hương Cố c.
Nhưng bây giờ chính miệng của Thanh Phong đạo trưởng, chính miệng của vị tiền bối bạn thân với cha mình nói ra, hắn không thể không tìn.
Hắn hỏi :
- Có thể mời gia sư và đạo trưởng dự vào tổ chức, nhất định là Lưu Hương Cốc Chủ phải là một nhân vật phi thường, chẳng hay đạo trưởng có thể cho biết được chăng ?
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :

- Trước khi trả lời việc đó, bần đạo muốn Giang nhị công tử cho bần đạo biết sơ qua về chuyện công tử đột nhập Ngũ Phượng Môn.
Ông ta ngừng lại một giây rồi nói tiếp :
- Thật ra hành tung của Nhị công tử, nói chung là Lưu Hương Cốc và nói riêng là bần đạo không phải hòan tòan không hiểu, nhưng trước khi xác định về thái độ của chúng ta đối với tòan cuộc võ lâm hiện tại, bần đạo muốn được công tử cho nghe kỹ ít nhiều chi tiết.
Nghe sư phụ của mình có mặt trong Lưu Hương Cốc, Giang Hàn Thanh không còn nghi ngờ gì nữa, hắn thuật rõ lại tất cả công việc của mình từ khi đột nhập Ngũ Phượng Môn cho đến bây giờ.
Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười hỏi Giang Hàn Thanh :
- Bần đạo biết bây giờ Giang nhị công tử còn nhiều thắc mắc, thứ nhất là di thể của lệnh tôn, thứ hai là bản động và tổ chức của Lưu Hương Cốc, thứ ba là sự an nguy của Giang đại công tử và sau cùng là vị thiếu niên thư sinh đã từng cứu công tử qua nhiều bận.
Giang Hàn Thanh mở môi định nói, nhưng Thanh Phong đạo trưởng đã tiếp luôn :
- Chắc Nhị công tử có nghe danh hiệu Thánh Kiếm Đọat Hồn rồi chứ ?
Giang Hàn Thanh gật đầu :
- Vâng, vãn bối có nghe lâu lắm, nhưng sau nầy không còn nghe ai nhắc đến.
Thanh Phong đạo trưởng mỉm cười :
- Vấn đề Ngũ Phượng Môn tuy chưa thanh tóan, nhưng danh hiệu Thánh Kiếm Đọat Hồn thì Giang Hàn Thanh đang nắm trong tay, và như thế, bần đạo xin báo cho công tử biết rằng vấn đề Ngũ Phượng Môn coi như đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn chờ Lưu Hương Tử Lệnh ban ra thì tòan bộ vấn đề sẽ được thanh tóan ngay tức khắc.
Giang Hàn Thanh hỏi :
- Sao gọi là Lưu Hương Tử Lệnh ?
Thanh Phong đạo trưởng đáp :
- Vấn đề này có lien quan đến tòan cuộc, ngay bây giờ chúng ta giãi quyết trước mấy công việc lặt vặt ở đây, như việc Quách Diên Thọ việc gian tế trong Vệ Phủ, sau đó khi tiếp được Lưu Hương Tử Lệnh thì tất cả những việc thắc mắc còn tồn tại trong lòng củaa công tử sẽ sang tỏ như ban ngày.
Giang Hàn Thanh cau mày :
- Nhưng Lưu Hương Tử Lệnh, vãn bối cảm thấy hai tiếng "Tử Lệnh" Thanh Phong đạo trưởng đưa tay ra dấu chận lại mĩm cười :
- Chắc Giang nhị công tử đến nay vẫn băn khoăn về chuyện di thể của Giang Ịa.i Tiên Sinh lắm chứ ? Đấy, vấn đề là ở chỗ đó, Giang nhị công tử thắc mắc hai tiếng Tử Lệnh làm chi ?

Giang Hàn Thanh ngồi phắt dậy :
- Đạo trưởng, gia phụ ...
Thanh Phong đạo trưởng đưa tay chận lại :
- Khoan, sự việc tuy đã rõ ràng rồi, nhưng cũng còn phải giải quyết nhiều vấn đề phức tạp, ngay những người trong Ngũ Phượng Môn cũng còn quan hệ với công tử thật nhiều và nhất là vị thiếu niên thư sinh, vậy công tử hãy chờ.
Giang Hàn Thanh đưa mắt nhìn ra cữa sổ, miệng lẩm bẩm :
- Lưu Hương Tử Lệnh, Tử Lệnh.
Thánh Kiếm Đọan Hồn đã chấm dứt nơi đây, xin quí vị đón xem bộ Lưu Hương Tử Lệnh nó là bộ đại kết thúc của Thánh Kiếm Đọat Hồn mà cuộc tình đa giác giữa Giang Hàn Thanh, Tam Cung Chủ Tôn Phi Loan, Thanh Kỳ Lệnh Chủ Đào Ngọc Lan, gã thư sinh á o trắng, áo xanh, Tử Quyên. Nó là một tranh tuyệt điểm tô bằng máu pha nước mắc.

Hết

Mời các bạn đọc tiếp bộ "Lưu Hương tử lệnh"

Nguồn:
Người đăng: MS
Thời gian: 10/01/2004 6:09:23 SA